
INSIGNIA ACADEMIAE HARVARDIANAE CANTAB : NOV : ANGLIAE
VE RI
TAS
The Gift of
Mary Bryant Brandegee
in Memory of
William Fletcher Weld
HARVARD COLLEGE LIBRARY

PARŒMIOGRAPHI

GRÆCI

QUORUM

PARS NUNC PRIMUM

EX CODICIBUS MANUSCRIPTIS

VULGATUR.

EDIDIT

THOMAS GAISFORD, S.T.P.

ÆDIS CHRISTI DECANUS,

NECNON LINGUÆ GRÆCÆ PROFESSOR REGIUS.

OXONII,

E TYPOGRAPHEO ACADEMICO.

MDCCCXXXVI.

PRÆFATIO.

NOVA hæc parœmiographorum editio e partibus constat quatuor: quarum prima complectitur *Anonymi collectanea e codice Bodleiano descripta:* secunda, *Anonymi collectanea e codice Coisliniano eruta:* tertia, *Diogeniani syllogen:* quarta denique, *Zenobii epitomen proverbiorum Didymi et Tarrhæi:* de quibus singulis nunc breviter dicendum.

1. Inter codices manuscriptos qui a. 1764. ex bibliotheca Jesuitarum Parisiensium in Meermannianam, deinde a. 1824. ex Meermanniana in Bodleianam immigrarunt, exstat libellus, chartaceus, sæculo XV ut videtur vergente exaratus, auctoris aut compilatoris titulo carens, licet a tergo Zenobii nomen præscriptum gerat, bibliopego ni fallor facem præferente catalogi conditore. Hunc igitur libellum quum nuper cum Zenobio conferrem, statim vidi opus cum isto grammatico multa quidem habere communia, nec pauca tamen continere quorum hodie apud eundem nullum comparet vestigium. Nec longe progressus pro certo intellexi codicem hunc ejusdem esse familiæ atque is ex quo appendicem Vaticanam edidit Schottus. Scilicet a Schotto ita res peracta est: eorum proverbiorum, quæ magna ex parte cum Zenobianis convenire repererat, lectiones excerptas annotationibus in istum parœmiographum intertexuit, cetera adagia in appendicem conjecit: ego contra diversam prorsus viam inire satius

duxi: integra nempe proverbia, sicut in codice exstant, nec mutato eorum ordine, repræsentavi; et quum in fine haud pauca desiderentur, plagulæ enim una atque altera e calce libelli avulsæ sunt, defectum hunc utcunque supplevi e persimili codice Parisiensi 1773, quem diligenter[a] cum Schotti editione contulit Frid. Jac. Bastius, lectionesque inde depromptas adversariis suis consignavit haud ita pridem in tabulario Delegatorum preli Academici repositis. Parisiensem hunc codicem litera A notare soleo, Bodleianum autem litera B.

2. Codicis Coisliniani (n. 177. bombycini, sæc. XIV. ff. 284.) notitiam satis amplam dedit Montfauconus in Bibl. Coislin. p. 230. unde huc transferemus quæ in usum nostrum sint: "Lexicon sat amplum. Desinit "in literam π, cujus partem solum continet, licet nihil "in fine codicis desideretur. Ceteras autem literas "alter tomus haud dubie complectebatur. Initio mu-"tilum est. Est quasi compendium Suidæ, nec pauca "tamen refert quæ apud Suidam non exstant." De eodem MS. F. J. Bastius Epist. Crit. p. 39. n. 15. "Hocce vocabularium re vera nihil est aliud quam "epitome e lexico Suidæ composita, in qua præter-"missa sunt omnia fere loca historica. Continet tamen "nonnulla quæ in nostris edd. frustra quæruntur ad "grammaticam pertinentia et imprimis ad proverbia. "Hæc tam egregie tractata sunt, ut parœmiographi "Schotti non nisi collatis hujus MS. proverbiis denuo

[a] Suspicor Bastium pauca subinde omisisse, sed ea fortasse levioris momenti.

"edendi videantur." Omnia adagia ex hoc codice sedulo excerpsit Bastius, cujus apographo usi, editionem nunc demum concinnavimus.

3. Diogenianum[b] primus edidit A. Schottus Ant-

[b] Excerpsit sequentia Bastius ex Cod. Regio 1773.

Διογενιανοῦ περὶ παροιμιῶν.

Τὴν παροιμίαν ὀνομάζεσθαί φασί τινες ἀπὸ τῶν οἴμων· οὕτω δὲ αἱ ὁδοὶ ἐκαλοῦντο. Οἱ δ' ἄνθρωποι, ὅσα κοινωφελῆ εὕρισκον, ταῦτα κατὰ λεωφόρους ὁδοὺς ἀνέγραφον ὑπὲρ τοῦ πλείονας ἐντυγχάνοντας τῆς ὠφελείας μεταλαμβάνειν, οὕτω καὶ τὰ τῶν σοφῶν ἀποφθέγματα γνωσθῆναί φασι, καὶ τὰ Πυθαγορικὰ παραγγέλματα. Ἔνιοι δέ φασι προσηγορεῦσθαι τὰς παροιμίας ἀπὸ τοῦ ὅμοιόν τι ἐφ' οἷς λέγονται δηλοῦν παροιμίας τυγχανούσας. Ἔστι δὲ ἡ παροιμία τρόπος καὶ τῆς καλουμένης ἀλληγορίας· παράκειται δὲ αὐτῇ λόγος αἶνος Αἰσώπειος Καρικὸς αἶνος Συβαριτικὸς λόγος Κύπριος Λιβυκὸς αἶνος Μαισωνικὴ παροιμία μάρσιπος. Αἶνος μὲν οὖν ἐστὶ κατ' ἀνάπλασιν μυθικὴν ἀναφερόμενος ἀπὸ ἀλόγων ζώων ἢ φυτῶν ἐπὶ ἀνθρώπων παραίνεσιν. Καὶ ἀπὸ ζώων μὲν, ὡς παρ' Ἀρχιλόχῳ, "Αἶνός τις ἀνθρώπων ὅδε Ὡς ἄρ' ἀλώ-" "πηξ καὶ αἰετὸς ξυνωνίην ἔμιξαν." ἀπὸ δὲ φυτῶν, "Ἄκουε δὴ τὸν αἶνον· " ἔγκοτε Τμώλῳ Δάφνην ἐλαίῃ νεῖκος " οἱ παλαιοὶ (πάλαι) Λυδοὶ λέγουσι " θέσθαι." Εἰκὸς δὲ καταχρηστικώτερον παρ' Ὁμήρῳ αἶνος, ὁ μηδετέρου τούτων μετέχων, ὅτε ἐνδεικνυμένου Ὀδυσσέως χλαίνης ὡς χρῄζει ὁ Εὔμαιός φησι, "Ὦ γέρων (γέρον) αἶνος μέντοι " ἀμύμων οἱ (ὃν) κατέλεξας." Οἱ δ' ἄλλοι τῶν κατειλυγμένων (κατειλεγμένων) ὀνόματι μὲν διαφέρειν, δυνάμει δ' εἰσὶν ἐμφερεῖς. Αἰσώπειος μὲν γὰρ λέγεται ὁ ἀπὸ ἀνδρὸς Αἰσώπου πλεονάσαντος ἐν τῷ τοιούτῳ εἴδει τοῦ μύθου, οὐχ εὑρόντος ὡς ἐν ποιητικῇ μέτρον ἄρχεο βούλειον (Ἀρχεβούλειον) ἢ καὶ Ἀριστοφάνειον, ἃ λέγεται οὐχ εὑρημένα ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν ἀλλὰ παρὰ τούτοις κατακορέστερον ἐν τῇ ταγμένα (ἐντεταγμένα). Καρικὸς δὲ αἶνος λέγεται, ὃν ἀναφέρουσιν εἰς γένει Κᾶρα ἄνδρα, τοῦτον γὰρ, ἁλιέα τυγχάνοντα, χειμῶνος θεασάμενον πολύποδα εἰπεῖν, εἰ μὲν ἀποδὺς κολυμβήσαιμι ἐπ' αὐτὸν ῥιγώσω· ἐὰν δὲ μὴ λάβω τὸν πολύποδα, τῷ λιμῷ τὰ παιδί' ἀπολῶ. κέχρηται δὲ τῷ λόγῳ τούτῳ καὶ Τιμοκρέων ἐν μέλεσι, καὶ Σιμωνίδης δ' αὐτοῦ μνημονεύει ἐν τῷ εἰς Ὄριλλαν Ἐπινικίῳ. Ὁ Συβαριτικὸς δὲ λέγεται εἶναι τοιοῦτος ὁποῖον Ἀριστοφάνης ἐν Σφιγξὶν (Σφηξὶν 1418.) ὡς ἀνδρὶ Συβαρίτῃ ἀπείρῳ ἱππικῆς ἐφ' ἅρμα ἀναβάντι συνέβη κατενεχθέντι συντριβῆναι, φίλον δ' αὐτὸν παρόντα φάναι τὸ "ἔρδοι τις ἣν ἕκαστος εἰδείη τέχνην." Ὁ δὲ Κύπριος προσηγόρευται διὰ τὸ παρὰ Κυπρίοις λέγεσθαι ὡς ἐπιχώριος. Κέχρηται δὲ καὶ τούτῳ Τιμοκρέων ἐμφαίνων ὡς οἱ ἄδικα πράσσοντες καὶ ἐς ὕστερον τῶν προσηκόντων τυγχάνουσι. Καὶ γὰρ τῷ Ἀδώνιδι ἐν Κύπρῳ τιμηθέντι ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης μετὰ τὴν τελευτὴν οἱ Κύπριοι ζώσας ἐνίεσαν περιστερὰς, αἱ δ' ἀποπτᾶσαι καὶ διαφυγοῦσαι αὖθις ἀδοκήτως εἰς ἄλλην ἐμπεσοῦσαι πυρὰν διεφθάρησαν. Λιβυκὸς δὲ αἶνος ἀπὸ τοῦ ἔθνους εἰρῆσθαι λέγεται ἀπὸ Λίβυός τινος· οἱ δὲ κύβισαν εὑρέτην γενέσθαι τοῦ εἴδους τούτου, ὡς Αἰσχύλος διασαφεῖ, "ὧδ' ἐστὶ μύθων τῶν Λι-" "βυκῶν τὸ κλέος." (ὡς δ' ἔστι μ. τ. Λιβυστικῶν λόγος.)

verpiæ 1612. e duobus codicibus MSS., altero Palatino, altero Petri Pantini; vide ejus præfationem infra p. xviii. Nos alios tres codices adhibuimus: scilicet,

b. Vatic. 483. a Bastio collatum.
c. Barocc. 219. in Bibliotheca Bodleiana servatum.
g. Grabianum 30. item in Bibliotheca Bodleiana.

4. Zenobius primum typographiæ ope vulgatus est Florentiæ apud Juntam 1497. 4°, qui liber propter eximiam raritatem non Schottum modo fefellit, sed etiam Fabricium. Is nonnunquam in bibliothecis inter codd. MSStos recensetur, veluti in Laurentiana apud Bandinium T. II. p. 358, et in Bodleiana, Catal. MSS. Angliæ et Hiberniæ p. 118. n. 2290, 18. Editionem Aldinam, quæ non simpliciter Zenobium, sed proverbia aliunde, maxime e Suida, congesta exhibens Æsopo subjuncta est Venet. 1505. fol., subinde citat Schottus, v. g. I. 41. p. 241. ego non nisi in locis suspectis consului, idemque dictum sit de ed. Haganoensi 1535; utraque enim pendet ex Florentina, quam, quum codicis manuscripti instar sit, summa cum cura perlustravi, ejusque lectiones litera F distinctas ubique in annotationibus reposui. Conferendum porro curavi codicem Parisiensem (P.) n. 3070[b]. membranaceum, sæc. XII, ipse usurpavi Harleianum Musei Britannici (H.) n. 5663. qui nescio an ex Parisiensi descriptus sit. Ambo certe ex eodem fonte manarunt. Etsi horum librorum ope vitia

[b] Titulus in eo codice sic perscribitur: Ζηνοβίου ἐπιτομὴ ἐκ τῶν Ταρραίου καὶ Διδύμου παροιμιῶν συντεθεῖσα κατὰ στοιχεῖον.

nonnulla emendare potui, haud pauca tamen etiamnum restant tollenda. Nec a librariis solum, sed a bibliopego damni nonnihil passus est Zenobius: vid. I. 30. II. 59. VI. 15. Duo priora loca persanavi: quæ post tertium conspicitur lacuna non nisi integrioris codicis ope explenda est.

Integras Schotti annotationes, etsi hodie nonnunquam inutiles, veluti ad B. 278 et alibi, ex Adagiis Antverpiæ 1612. 4° editis, ne quid omissum quererentur lectores, repetii. Vellem etiam emendatiores, nam plurimis eas operarum mendis refertas esse candide confitetur Schottus; sed verebar ne dum alienum opus corrigere studerem, nonnulla forte moverem quæ intacta relinqui præstaret. Itaque in hisce annotationibus nihil mutavi nisi perpauca, eaque admodum levia atque obvia. Hoc unum amplius monere libet, Schottum longe plura, quam quæ ipse agnoscit, Erasmo debere.

ANDREAS SCHOTTUS

LECTORI S.

Ne actum, quod proverbio vetamur, egisse, Lector, videar, consilii nostri reddenda ratio est, (ut otii in negotio constare oportere censuit in Originibus M.Cato,) editis jam a nobis Proverbiis e Græcorum potissimum fontibus, post tot tantosque litterarum heroas, Desiderios, Polydoros, Junios, ac Brassicanos, velut ex equo Trojano prodeuntes: quales vix singulos singulæ ætates ferant. Verum si quis nostri laboris arbiter sedens aliorum forte inspexerit diligenter hoc in genere lucubrationes, nostrum sane conatum, ut spero, non usquequaque fastidiet: quod, quæ primum edi ab illis, qui antecesserunt, oportuit Græca volumina, unde sua magnam partem hauserant, si ea minime jacere ac latere perpetuo sum passus, nemo jure reprehendere queat; favere potius debeat, quod ex abditis ac publicis eruere bibliothecis in lucemque proferre etiam ἀνέκδοτα sum aggressus: Zenobium inquam, seu Zenodotum, Diogenianum, ad hunc diem ineditum: item Vaticanam Appendicem (quam sine argumento, nulloque auctore Erasmus Plutarchi Collectanea passim appellat) typis quoque nondum editam. Tum e Suidæ collectaneis allata ordine omnia: in cujus scholiis ex Hesychio adagia collegimus, (quæ, ut ipse præfando testatur, e brevibus illis Diogeniani, uberius concinnaverat,) et suis quæque locis opportune inseruimus. His accessio facta non pœnitenda Græcorum proverbiorum, cum et Stromateus Jos. Scaligeri Græcis versibus contextus, et tertium jam in Gallia Græce editus, ceteris

subjicitur. Quæ Metrica Proverbia, quo rudioribus obsequerer, moremque typographo gererem, totidem Latinis versibus, eodemque metri genere, epico, iambico, ac trochaico, quoad fieri ejus a me potuit, fideliter post Erasmi ac Fed. Morelli Regii Professoris interpretationem reddere tentavi. Quid sim assecutus, vel secutus potius, tuum erit judicium. Abunde erit si fidem tibi probavero, qui poëtæ nomen numquam affectarim: lampade aliis tradita, lauream invidens nemini. Certe spes est æquiores mihi fore judices, qui nihil hoc interpretandi genere difficilius esse, vel usu animadverterint ipsi, vel in eadem arena decertarint: cum ne Homerum quidem poëtarum principem recentiorum quisquam totidem Latine versibus reddere ad hanc diem voluerit: etsi Hesiodum Ulpius Frisius, et Musæi παίγνια And. Papius tentarint.

Et vero nihil meum hunc conatum, eorum qui ante me proverbia diligenter e Græcis Latinisque auctoribus collegere, infringere debuit industria: quod summum ac perfectum id demum esse videatur, cui addi amplius nihil possit. Proverbiorum vero infinita quædam est atque innumerabilis omnium pæne gentium ratione et oratione utentium copia. Quin itaque crescere hæc indies silva adagiorum legendo commentandoque queat, nemo, nisi admodum in litteris hospes, infitiabitur. At ne Aristotelem quidem (ut Græcos in hoc argumenti genere potissimum, ac parœmiographorum principem nominem) in philosophia deterruit a scribendo Platonis amplitudo; nec ipse Aristoteles admirabili quadam scientia, aureumque dicendi flumen, ceterorum æqualium studia restinxit. Nam in poëtis non uni Homero locus est in heroïcis; aut Sophocli vel Euripidi in tragicis; aut in lyricis Pindaro vel Alcæo; sed horum vel secundis, vel etiam infra secundos. Post Demosthenem vero, ejusque adversarium Æschi-

nem, atque Isocratem, alii multi clari ad decem usque in Græcia oratores exstiterunt antea, nec postea defecerunt. Neque solum ab optimis studiis iisdemque premendis vestigiis excellentes viri deterriti non sunt, sed ne opifices quidem se ab artibus suis removerunt: cum post Apellem, post Parrhasium et Zeuxin, pictores alii exstiterint in suo quique genere insignes: quorum tanta ad hanc diem multitudo, ut cum summos artifices merito admiremur, inferiores tamen non improbemus. Tantum vero abest ut hoc mihi sumam aut arrogem, non vereri me ne quis adagiorum spicas a tergo legat, ut omnes etiam obtester philologos, quæ a nobis in argumento prope infinito sunt relicta, (relicta autem, fateor, plurima,) ea ut pro sua quisque virili studiorum incredibili commodo, bonoque litterarum publico, ornatum indies macteque auctum eat.

Exposui adhuc cur post alios demum hoc proverbiorum argumentum non satis umquam pro dignitate tractatum e Græcis fontibus susceperim illustrandum: venio nunc ad rem ipsam, qua de agitur, propius: de proverbiorum definitione, divisione, atque usu. Hinc ad veteres parœmiographos qui interciderunt: ad eos denique, quos in præsens foras damus.

De proverbiis in genere.

Hebræi, qui in disciplinis omnium sunt antiquissimi, parabolas, ad quas parœmiæ pertinent, primi tractarunt: ut sapientissimus Salomon, primum de tribus opus Proverbia inscripsit, Hebræis משלי *Misle*, a verbo משל *Masal*. Post etiam ex Heb. Rabinis Ben-Siræ quædam exstant proverbia Hebraica, sed e Talmudicis potissimum rei non magnæ scriptis Misna, et Gemara: quæ sententiæ potius sunt acute antithesibus ornatæ, ad vitam moresque formandos utiles, quam adagia, hoc est, vulgo trita dicta. Sunt autem generis vice parabolæ, ut ab allegoria, et tralatione seu metaphora, obscuritatis nomine, derivatæ. Græci Παροιμίας

dixere vulgi sermone usurpata, quæque in ore sint omnium prope gentium, sed sua dialecto utentium. Ea appellant Latini *Proverbia*, et *Adagia*, seu *Adagiones*. Verum *Proverbii* voce magis est Tullius delectatus; *Adagii* M. Varro, togatorum doctissimus; quod *ambagium*, quasi *circumagium* interpretatur. De his etsi ἐν τοῖς προλεγομένοις copiose disseruit Mich. Apostolius, (non ille Basileæ editus, sed hoc duplo amplior typis propediem evulgandus,) et in Chiliadum limine Desiderius; adferam tamen illis intacta, e Græcis potissimum scriptoribus, ad auctores, quos edimus, Græcos parœmiarum. Hi *Parœmiam* definiunt *sermonem obscuritate rem claram tegentem*. Beda Presbyter lib. de Tropis S. Scripturæ, Donatum credo secutus, ita: Παροιμία *est accommodatum rebus temporibusque proverbium*. Adjicit Diomedes alter grammaticus: *Cum aliud significatur, quam dicitur*. Nondum tamen plena definitio. Chiliastes itaque Batavus: *Parœmia*, inquit, *est celebre dictum scita quapiam novitate insigne*. Duplex autem est Christianis hominibus. Parœmiæ enim ἡ δημώδεις (ut Diogenianus suas inscripsit) ἡ ἱεραί. Altera enim externa, popularis, ac vulgaris est; sacra altera, et Ecclesiasticorum propria. Vulgarem quidem parœmiam, seu profanam Basilius, vere Magnus, principio Proverbiorum Salomonis definit ῥῆμα παρόδιον τετριμμένον ἐν τῇ χρήσει τῶν πολλῶν, καὶ ἀπὸ ὀλίγων ἐπὶ πλείονα ὅμοια μεταληφθῆναι δυνάμενον. *Verbum viale, vulgi usu tritum, quod a paucis ad plura similia transferri commode queat*. Respexit nimirum ad parœmiæ etymon. Græcis enim οἶμος via est, ὥσπερ τρίμμα καὶ παροδικὸν, quomodo Varro, ut diximus, *adagium* quasi *ambagium* derivat. Αἶνος vero aliud est Theoni sophistæ in Progymnasmatis, et in Lexico Ammonii, sive Herennii Philonis, pro *Apologo*, quales Phrygii fabulatoris, et Hesiodi de luscinia atque accipitre: quo fabularum

originem M. Fabius retulit. Sacra vero parœmia eidem Basilio definitur, λόγος ὠφέλιμος μετ' ἐπικρύψεως μετρίας ἐκδεδόμενος, πολὺ μὲν τὸ αὐτόθεν χρήσιμον περιέχων, πολλὴν δὲ καὶ ἐν τῷ βάθει τὴν διάνοιαν συγκαλύπτων. *Sermo utilis moderata cum obscuritate editus, multum quidem per se utilitatis continens, multum vero etiam in recessu intelligentiæ recondens.* De qua nihil equidem in præsens agam, sed lectorem ad Proverbiorum Salomonis interpretes priscos recentesque allego, ut ad Catenam Græcorum Patrum Theod. Peltano interprete, typis brevi edendam; quæque copiose, ut omnia, Alph. Salmeron, societatis nostræ insignis theologus, ad Evangelicas Parabolas tomo VII. disseruit, et nuper Mart. Delrio collega quondam et civis, in Adagialia sacra, cœpta edi Lugduni, quo tempore hæc Græcorum Proverbia Latinitate et luce donabam; ipsius enim alterum propediem tomum exspectamus. Clemens autem Alexandrinus, Stromateo sexto [p. 287 = 804.], (ut et Justinus Martyr ac Philosophus, sive quis alius auctor est Quæstionum ac Responsionum, Quæst. LX,) *parabolam* esse ait *orationem ab improprio, sed quod proprii ac veri similitudinem præ se ferat, ad id quod verum ac proprium est, intelligentem deducens.* Quæ descriptio verius est, et apologo etiam conveniat. Addit idem *a barbarica philosophia,* hoc est Hebræis, *prophetiæ speciem subjici parœmiam, itemque parabolam atque ænigma.* Græci vero primum Hebræos *Barbaros,* ut hic, ceterasque adeo gentes nominarunt; ut Amelius, Plotini auditor, philosophus Platonicus, Joannem Evangelistam: quod observatum e Cyrilli lib. VIII. contra Julianum παραβάτην, et Origene lib. contra Celsum, et Iamblicho, a Junio lib. IV. Animadversorum, cap. 25. Post etiam Græcos ipsos bello victos Romani rerum summa potiti, auctore Sex. Pompeio, *Barbaros* pleno ore appellarunt. Quod autem doctus theologus Cle-

mentis hunc locum ita studet interpolare, ut transpositis vocibus *parabolæ parœmia* succedat, nihil necesse est: quandoquidem, quod nec ipse infitiatur, confundi hæc interdum ac permisceri, ut formæ generibus, soleant. Tertius Græcorum testimonium dicet Synesius, Cyrenes in Africa episcopus, Ἐγκωμίῳ φαλάκρας, regiæ Turnebi editionis pag. 59. Ἡ Παροιμία σοφόν. Πῶς δ' οὐχὶ σοφόν; περὶ ὧν Ἀριστοτέλης φησὶν, ὅτι παλαιᾶς εἰσι φιλοσοφίας ἐν ταῖς μεγίσταις ἀνθρώπων φθοραῖς ἀπολομένης ἐγκαταλείμματα περισωθέντα διὰ συντομίαν καὶ δεξιότητα. Παροιμία δὴ καὶ τοῦτο καὶ λόγος ἔχων ἀξίωμα τῆς ὅθεν κατηνέχθη φιλοσοφίας τὴν ἀρχαιότητα, ὥστε βόειον ἐπιβλέπειν αὐτῇ. Πάμπολυ γὰρ οἱ πάλαι τῶν νῦν εἰς ἀλήθειαν εὐστοχώτεροι. Sic ille. Quod autem I. Cornarius, extemporalis plerumque interpres, hîc vertit, pervertit potius, ὥστε βόειον ἐπιβλέπειν αὐτῇ, *ut superbe ipsam intueatur*, equidem non assequor. Rectius longe Desiderius hîc Synesium, etsi paraphrastice, sic reddidit: *Nihil aliud esse parœmiam, quam reliquias illius veteris philosophiæ maximis humanarum rerum cladibus exstinctæ: easque servatas esse partim ob compendium brevitatemque, partim ob festivitatem et leporem: ideoque nec segniter nec oscitanter, sed pressius atque penitius inspiciendas. Subesse enim velut igniculos quosdam vetustæ sapientiæ quæ in pervestiganda veritate multo fuerit perspicacior, quam posteriores philosophi fuerunt.* Quod autem in extremo vere Synesius dixit, idem M. Tullio prius in mentem venerat. Sic enim ille Tusculana I. *Antiquitas, quo propius aberat ab ortu et divina progenie, hoc melius, quæ erant vera, cernebat.*

De usu proverbiorum. Ceterum de usu atque utilitate adagiorum disserit uberius Erasmus: nos duo attigisse contenti, ad alia properamus. Usus enim adagiorum, sed non nimis frequens, cum in sermone enitet familiari, tum in amicorum epistolis, ut Demetrius Phalereus lib. de Elocu-

tione, et Nazianzenus theologus Epist. ad Nicobulum, tradunt. De proverbiorum autem origine, et ad explicandum difficultate, (de qua etiam in adagio *Herculei labores* Erasmus disseruit,) sic Eusebius Cæsariensis Episcopus libro I. de tribus contra Marcellum Ancyranum Episc. quos scripsisse Eusebium Socrates testatur Ecclesiasticæ Hist. lib. I. cap. 25. Quod opus cum tribus de Ecclesiastica Theologia ejusdem libris adversus eumdem Marcellum, quia ineditum adhuc delitescit apud Britannos, qua fide[a] accepi, hîc repræsento: Ὁρᾷς τὸ δυσχερὲς τῆς Παροιμίας· ὃ καὶ διὰ τούτων δείκνυται διὰ τὸ μηδὲ ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἑρμηνείας στῆναι τοὺς τὴν Παροιμίαν ταύτην ἐξηγήσασθαι βουληθέντας. Οὕτω δυσεύρητόν τι πρᾶγμα τὸ τῆς Παροιμίας καὶ παρὰ τοῖς ἔξωθεν εἶναι δοκεῖ. Διὸ καί τις τῶν παρ' αὐτοῖς σοφῶν, συναγαγὼν τὰς ὑπὸ πολλῶν καὶ διαφόρων λεχθείσας Παροιμίας εἰς αὐτὰς γέγραφε βιβλία δύο μὲν τῶν μέτρων (forte ἐμμέτρων, aut διὰ μέτρων) τῶν δὲ ἀμέτρων τέσσαρα. Ταύτας δὲ Παροιμίας ὠνόμασαν οἱ ἔξωθεν δι' οὐδὲν ἕτερον, ἐμοὶ δοκεῖ, ἀλλ' ἐπειδὴ ταῖς τοῦ σοφωτάτου Σολομῶνος Παροιμίαις ἐντυγχάνοντες, καὶ γινώσκοντες δι' αὐτῶν, ὅτε οὐδέν ἐστιν ἐκ τοῦ προχείρου σαφῶς τῶν ἐν αὐταῖς εἰρημένων μαθεῖν, καὶ αὐτοὶ ζηλῶσαι τὸ Προφητικὸν βουληθέντες γράμμα, τὸν αὐτὸν ἐκείνῳ γεγράφασι τρόπῳ. Nollem Eusebius sapientis illius nomen silentio texisset, hariolandum ut doctis hominibus idcirco etiam videatur, quia scriptor ille, quisquis est, intercidit. Memini Aristophanem comicum de proverbiis ἀμέτροις laudari in Avibus, a Scholiaste Græco pag. nuperæ edit. 601. F, [v. 1292.] ut ἔμμετρα etiam scripsisse conjicere liceat, nisi forte comœdias metro scriptas proverbiorum lepide refertas intelligere placet. Horum vicem supplebunt ἔμμετρα Scaligeriana hisce addita,

[a] Hunc locum cum Schotto communicaverat Ricardus Montacutius, ipso teste in annot. p. 12. col. b. extr. ed. Paris. 1628. Nos integriorem et emendatiorem paulo e MSS. Bodl. [E 1. 10. et 11.] dabimus sub finem hujus præfationis. Nec pauca aliis corrigenda relinquimus.

et a nobis utcumque explanata. Gemina his Venerabilis Beda: *Hic tropus*, inquit, *adeo late patet, ut liber Solomonis, (quem nos secundum Hebræos* Parabolas *dicimus*) *apud Græcos ex eo nomen* Parœmiorum, *hoc est* Proverbiorum, *acceperit*. Quæres fortasse, quid a *gnomis*, atque *apophthegmatis* (quæ sæpe adagiis Apostolius et Erasmus sine delectu admiscent) *parœmiæ* differant? Difficilis sane explicatio. Multa enim, fateor, adagia sunt eadem et sententiæ ad bene beateque vivendum compositæ. Plurima tamen sunt proverbia singula, ut tantum gnomæ longe plures, quæ distinguere judicio oportet; ut suadet elegantissimi vir ingenii Muretus, de Chiliadum opere severe judicans, lib. XII. Variarum Lectionum cap. 16. et 17. Sed cur eadem, inquies, adagia obscuritatem plerumque continent, quæ sit cum apologis, ænigmatis, seu griphis, ac parabolis denique communis? An involucris ac tenebris tecta non statim obvia vulgo esse voluerunt? ut qui nucleum, quod aiunt, esse velit, corticem frangat necesse est. An ut arcana καὶ τὰ ἀπόρρητα velo tegebant: ut symbolis in militia, in conviviis Græci ænigmatis uti consueverunt; ut in philosophia Pythagoras et Plato numeris, Aristoteles acroamaticis, sua involvebant; ut hieroglyphicis Ægyptii sacra tradebant; Hebræi vero Sancto sanctorum velum obtendebant. Initiati denique a sacris profanos hac formula arcebant, Ἕξεστε βέβηλοι. Et, *Odi profanum vulgus et arceo.* Igitur quemadmodum religionem majestas tuetur; sic mysteria obscuritasque philosophiæ adyta custodiunt.

Parœmiographi deperditi.

Nunc parœmiographos per saturam recenseamus: principio quidem eos qui temporum vitio amissi perierunt. De adagiis enim multa olim volumina reliquerant, Aristoteles quidem Peripateticæ princeps scholæ, ejusque auditores Theophrastus et Clearchus

Solensis: scripsere et Chrysippus, Cleanthes, Theætetus, Aristides, Aristophanes, Æschylus, Mylo, Aristarchus: quos, qui citant idemtidem, legisse apparet eos qui ad ætatem nostram perdurarunt. Zenobius certe Stagiritæ de Parœmiis libros advocat, ut et Æschyli ac Mylonis: qui philosophus, cum Ethicis Nicomachiis, tum Rhetoricis ad Theodecten, ceterisque ingenii monumentis, via ac ratione conscriptis, proverbia veluti gemmas ad ornandum persuadendumque bene sentiendi magister frequenter solet adhibere. Clearchum laudat Athenæus Dipnosophista lib. IV. et VII., Suidas etiam Theætetum nominat Cent. XI. adagio 20., ut Æschylum tragicum atque Aristarchum criticorum principem de proverbiis testem laudat Cent. XI. adag. 2., in iisdemque collectaneis sæpius reperitur [b]Demon Proverbiorum auctor. Nam Κλέανδρος, quem Theocriti Græcus non admodum vetus interpres nominat ad illud Idyllii quinti, vers. 21. οὐδὲν ἱερὸν, vereor ne corruptum sit nomen e Clearcho, vel potius Cleanthe. Didymum et Tarrhæum parœmiographos legit ac descripsit, ut testatur Ἐπιγραφῇ, Zenobius noster, meminitque Joan. Tzetzes Chiliade VIII. Helladius denique ἐν Χρηστομαθείᾳ apud Photium Bibliothecæ pag. Gall. editionis 1579. Δίδυμος περὶ Παροιμιῶν δεκατρία βιβλία συντέταχε, καὶ πρὸς τοὺς περὶ Παροιμιῶν συντεταχότας ἐπιγράψας αὐτά: ut tredecim scripsisse libros Parœmiarum Didymum hinc pateat. De Aristophanis autem Ἀττικωτάτου ἀμέτροις Adagiorum supra jam ad Eusebii locum diximus. Latini vero, serius tamen, id argumentum tentarunt verius quam tractarunt. L. Appuleii enim Madaurensis, philosophi Platonici, librum de Proverbiis secundum citat Carisius Sosipater, lib. II. Gramm. quos Carisii libros longe quam hactenus editi sunt

b Demon] Vid. Hemsterhus. ad Aristoph. Plut. p. 352.

meliores, locupletioresque Græcis vocibus, penes me asservo.

Parœmiographi superstites.

Hactenus de amissis sive temporum injuria, sive incuria majorum, parœmiographis: transeo ad eos qui in manibus quidem sed perpaucorum, hoc est eruditorum hominum, versantur, et nunc opera nostra Latine utcumque redditi, scholiisque prodeunt illustrati. Zenobium, ut Hadriani Aug. teste Suida æqualem, prima in acie collocavi; itaque nuncupo Suidæ ejusdem secutus auctoritatem: sic enim ille: *Ζηνόβιος σοφιστὴς, παιδεύσας ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ Ἀδριανοῦ Καίσαρος, ἔγραψεν ἐπιτομὴν Παροιμιῶν Διδύμου καὶ Ταρραίου, ἐν βιβλίοις τρισί.* Quem Zenodotum plerumque, rarius Zenobium, Desiderius Chiliastes nominat, Aristophanis, opinor, veterem secutus enarratorem ἐν Νεφέλαις [133.], ubi eadem fere, quæ hoc in scriptore, legantur. Certe Ammonius, sive is, ut doctis placet, Herennius Philo est, dict. Οὐδὲν, Zenodotum reprehendi ait veterem Grammaticum, quem auctor Etymologici magni, Marcus forte Musurus, Zenobium vocare videtur. Adhæc quod dicendum fuit sæpius, incertum eruditis est hominibus an ex comici illius Scholiaste Gr. plerasque adagiorum explanationes, ut alia ex aliis infinitis auctoribus, Suidas desumserit; an contra e Suida κατὰ πόδας mutuatus Scholiastes videatur:

Sic critici certant, et adhuc sub judice lis est.

Converterat autem Zenobium Gilb. Cognatus, Sequanus, assecla Erasmi; quod primum ex Ludovico Nonio medico insigni, cum jam ipse vertissem, cognovi. Quo inspecto, oleum et operam, nisi me amo, minime perdidisse deprehendi.

Diogenianus.

Excipit hunc Diogenianus Heracleotes, cujus hactenus ἀνεκδότου duplex calamo exaratum exemplar, investigando, ut fit, sum consecutus: unum e Palatina Bibliotheca docti viri beneficio; alterum a Pet. Pantino

Decano, heu, natali Christi Domini an. MDCXI. terris denato, cælis autem renato, et immaturo nobis fato ante diem erepto, dum Apostolium Byzantium de Parœmiis, duplo quam Basileæ typis Hervagii ejus sæculi MDXXXVIII. exiit auctiorem, me hortante maxime, emittere cogitat: sed heredum, ut opto et spero, opera, lucem postumus partus aspiciet. Diogeniano autem Suidæ appendimus testimonium, locumque corruptum sanavimus, ut pro περὶ ποταμῶν (quod jam antecesserat, putideque denuo inculcabatur) reposuerim περὶ Παροιμιῶν: cui conjecturæ eruditi, qui rem propius inspexerint, pollice utroque favebunt; observabuntque Historiarum Suidæ interpretem non recte ibi titulum vertisse, *Brevis descriptio et collectio*. Malim ego, *Compendio scripta Collectanea*. Hoc enim συναγωγὴ sonat, habetque titulus: Παροιμίαι δημώδεις ἐκ τοῦ Διογενιανοῦ συναγωγῆς. Hujus Parœmias se sublegisse fatetur Hesychius Lexici sui procemio, sed copiosius paullo, quæ brevius ἐν ἐπιτομῇ Diogenianus collegisset. Cujus quidem Hesychii loca e Diogeniano fere descripta, excuso jam illo, ne quid, lector, desiderares amplius, Suidæ collectaneis proverbiorum, suo quæque loco scholiis inseruimus: quos conferre auctores, itemque Zenobium, Vaticanamque Appendicem, pretium operæ fuerit, et, quod dici solet, una Mycono complecti omnia liceat. Diogenianum autem, sed Pergamenum, non Heracleotam istum, loquentem inducit Plutarchus Symposiacῶn lib. VIII.

Sequitur Diogenianum Vaticana Appendix, lauta sane centuriarum prope IV. accessio, Scip. Cobellucii, Pontifici Max. a secretis et epistolis, singulari liberalitate. Quæ proverbia vidisse ex parte observo Desiderium: sed ea cur Plutarcho, ut diximus, attribuat, nondum compertum. Habet enim illud e primi Regnorum libri cap. 10. Σαοὺλ ἐν προφήταις, Centur. III. Vaticana Appendix.

adag. 87. quod Christiani esse hominis, non Chæronensis philosophi, clarum. Certe in censu operum Plutarchi neque Lamprias agnoscit, nec quæ in manibus sunt opera volam aut vestigium præ se ferunt.

Suidas.

De Suidæ Collectaneis, ad ea quæ ibi præfatus sum, illud brevi testandum, correxisse non raro interpretis σφάλματα, et Aristophanis loca atque Hesychii diligenter adnotasse, dum quæ nova prodeat editio, sive Junii, sive Porti. Promiserat enim uterque, nec dictis fides satis constitit. Scriptus enim Suidæ codex nostræ Bibliothecæ, non optimæ est notæ, vetustus tamen. Quidquid tamen est præstitum, æquus lector συγγνώμην πρωτοπείρῳ dabit, bonique consulet.

Michael Apostolius.

Restabat Mich. Apostolius Byzantius de Parœmiis, ut jam diximus, de quo ejus filius epistola testatur scripsisse parentem Ἰωνιὰν, quasi *Violis consitum hortum* dicas, mistis Græcorum parœmiis, gnomis, et apophthegmatis undique post Suidam collectis. Tale Anthologiæ opus est Athenæi Dipnosophistarum, et Stobæi Sententiæ, aliique racematores Laërtius, Suidas, Photii Bibliotheca, et, nondum, quod sciam, editus, Theodorus Logotheta. Æqualem fuisse Apostolium apparet familiaremque Gemisti Plethonis philosophi, et Cardinalis Bessarionis, Niceni Patriarchæ, et æqualium. Cujus Michaëlis philosophica quædam idem Pantinus calamo exarata habebat, exstatque ejusdem Panegyricus ad Fridericum III. Imp. in Germanicarum rerum tomis.

Scaligeri Stromateus.

Hujus interea vicem, dum Apostolium heredes adornant, damus Stromatea Jos. Scaligeri, totidem a nobis versibus redditis metricis proverbiis, notisque aspersis: et copioso Græcorum proverbiorum indice, quem in Chiliadibus hactenus desideramus, addito. Adjicere item erat animus, si otii satis suppeditasset, veterum oracula, versibus fere edita, quod ex his nata esse plu-

rima adagia observassem. Item ex Homero proverbia, atque e poëtarum nartheciis, sed ea Desiderius selegit; ut ex uno Marone ejus æqualis Barlandus.

Post hos autem Græcos qui supersunt, collegit adagia iisdem vestigiis insistendo Desiderius, primum anno ejus sæculi, ut testatur, quingentesimo supra millesimum; quo anno magnus ille Christiani orbis sol, Carolus V. Augustus, æterna, dum posteri exsistent, ob prœlia Dei fortiter pugnata dignus memoria, auram primum hausit vitalem. Quod opus indies lambendo ursarum more, decies amplius edolavit, ut in Chiliades excreverit: inscriptumque postea Paullo Manutio Aldi majoris f. Mureti, ut dixi, ingratiis, quod non satis perpurgarit. Erit fortasse qui falcem in eam messem mittat felicius. **Erasmi adagia.**

Eadem fere tempestate exiit et Polydorus Virgilius, et Cælius Rhodiginus in Antiquis Lectionibus: post etiam spicas legit, ac racemos a præceptoris vindemia Gilb. Cognatus. Hinc Melchior Neipius et Guil. Gentius Belgæ. Felicius tamen ac doctius H. Junius, itemque Jo. Alexander Brassicanus, et Ulpius Frisius, Græce doctissimi. Denique e criticorum scriptis, Turnebi, Mureti, Canteri, et Hartungi, Victor Giselinus cum delectu selegit, et Christoph. Plantini typographorum coryphæi typis evulgavit. Nam Petrus Godefredus, Polydorus, ac Drusus, sacra potius legunt adagia, quam externa. Mitto nunc cohortem litteratorum, qui Erasmi Chiliadas, cum in tenuiorum, tum eorum gratiam qui otio destituuntur, ἐν ἐπιτομῇ concinnarunt. Barlandus quidem Centuriarum ordine, et de Germanis Tappius, sed locis titulisque distinctis classibus; qua methodo Jos. Langius digerendo ceteros vicit Germanos. Subsecuti non longo intervallo qui popularia adagia selegere, Belgica quidèm Tacitus Zegerus, Io. Sartorius et Servilius; plures Gallica: Hiberica, Fre- **Alii adagiorum compilatores.**

denandus Nonius Pintianus, et cum scholiis Mallara, Hispalensis. Omnium vero circumcirca nationum proverbia, Italica, Hispanica, Gallica, Germanica, Belgica, ac Britannica Io. Gruterus cum Gnomis Græcolatinis a se explicatis duplici fasce nuper colligavit: nihil ut hoc in genere desiderare possis.

Numquid amplius? Orare me atque obtestari typographos, si forte hic noster labor, aut certe conatus, non usquequaque doctis hominibus displiceat, dum spiro vivoque, hanc Proverbiorum Græcorum silvam me inscio, multis operarum mendis refertam extrudere ne audeant, sed nisi monito prius, ut par est, auctore superstite, si quid forte, ut dies diem docet, commentando observandoque addendum, demendum, mutandumve videatur: secus atque in Gallia nuper in Photii nostri Bibliotheca factum doleo. Poterat enim lauta a nobis tempori submitti accessio, in tanta librorum, quos legerat Photius, et nondum exierunt, copia. Hoc te scire, lector erudite, interesse tua meaque existimabam: nunc ad Græcos ξὺν θεῷ accedamus.

ΜΑΡΚΕΛΛΟΥ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΑΡ' ῞ΕΛΛΗΣΙ ΠΑΡΟΙΜΙΩΝ.

Οὐδὲν γὰρ ἄτοπον οἶμαι ἐν τῷ παρόντι ὀλίγον τῶν ἔξωθεν ὑπομνῆσαί σε παροιμιῶν· Ἀλλ' ἢ τέθνηκεν ἢ διδάσκει γράμματα. Ταύτην τὴν παροιμίαν πρὸς μὲν τὸ φαινόμενον τοῦ γράμματος ὑπολάβοι ἄν τις κατὰ τῶν γράμματα διδασκόντων εἰρῆσθαι, ἐπεὶ καὶ ἕτερός τις τῶν παρ' αὐτοῖς "[a] ἐδίδασκες γράμματα, ἐγὼ δ' ἐφοίτων," ἔφη· τὸ δ' οὐχ οὕτως ἔχειν οἱ τὰ ὑπομνήματα γράψαντες ἔφασαν· ἀλλ' ἐπειδὴ Ἀθηναίους Σικελιῶταί φασιν πολέμῳ νικήσαντες μόνους ἔσωζον τοὺς παιδείαν σκηπτομένους, διδασκάλους

[a] ἐδιδάσκετο MSS. Reposui ἐδίδασκες ex Demosth. pro Cor. p. 315, 7.

αὐτοὺς τοῖς παισὶν ἄγοντες, τοὺς δ' ἄλλους πάντας ἐφόνευον, ἐξ αὐτῶν δέ τινας φυγόντας καὶ ἐπανελθόντας ἐρωτωμένους τε ὑπ' Ἀθηναίων περί τινων διαφερόντων αὐτοῖς ἔφασαν εἰρηκέναι "ἀλλ' ἢ τέθνηκεν, ἢ διδάσκει γράμματα." Τί δὲ καὶ τὸ ΑΙΞ ΤΗΝ ΜΑΧΑΙΡΑΝ νομίσειεν ἄν τις εἰρῆσθαι † μὴν ἃ θεῷ πρότερον τὰ περὶ αὐτῆς λεγόμενα πάντων που, διὰ τὴν θυομένην αἶγα εἰς τὴν μάχαιραν ἀφορᾶν εἰρῆσθαι τὴν παροιμίαν. ἀλλ' οὔ τινες τοῦτ' ἔφασαν οἱ παλαιοί· οὐδὲ γὰρ παροιμία ἦν ἂν ἡ λεχθεῖσα εἴγε τοῦθ' οὕτως εἶχεν, (τοῦτο γὰρ ἀκόλουθον ἦν ἐκ τῶν φαινομένων ἐννοεῖν,) ἀλλ' ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς κακὰ προξενούντων εἰρῆσθαι τοῦτό φασιν. Φασὶ γὰρ Μήδειαν ἐν Κορίνθῳ τὰ τέκνα ἀποκτείνασαν κατακρύψαι τὴν μάχαιραν αὐτόθι· τοὺς δὲ Κορινθίους κατὰ χρησμὸν αὐτοῖς ([b]δοθέντα) αἶγα μέλαιναν ἐναγίζοντας ἀπορεῖν μαχαίρας· τὴν δὲ αἶγα σκάλλουσαν τῷ ποδὶ, τὴν Μηδείας ἀνευρεῖν μάχαιραν, καὶ αὐτῇ τυθῆναι. Τί δὲ τὸ ἌΛΙΣ ΔΡΥΟΣ σημαίνει φησί τις; οὐ γὰρ δυνατὸν ἐκ τοῦ προχείρου γιγνώσκειν τὴν παροιμίαν. Οἱ παλαιοὶ, ὡς ἔφασαν, πρὸ τῆς τοῦ σίτου γεωργίας βαλανηφαγοῦντες, ἐπειδὴ ὡς ᾤοντο ὁ καρπὸς οὗτος ὕστερον εὑρέθη, ἐκείνῳ προσέχοντες τὸν νοῦν, καὶ τῇ μεταβολῇ προσχαίροντες, "Ἅλις δρυὸς" ἔλεγον, καὶ τοῦτο τὴν παροιμίαν ἔφασαν εἶναι. Αὖθίς τε ἑτέρας παροιμίας ὑπὸ πλείστων τῶν παρ' αὐτοῖς σοφῶν ἐν πλείστοις καὶ διαφόροις βιβλίοις εἰρημένης τινὰ περὶ αὐτῆς γεγράφασιν οἱ τὰς παροιμίας ἑρμηνεῦσαι προελόμενοι ἀναγκαῖον ἐν τῷ παρόντι μνημονεῦσαι, ἀλλ' ἵνα ἐλέγξωμεν Ἀστέριον, καὶ ἀπὸ τῶν ἔξωθεν αὐτὸν μαθημάτων, εἰδότα μὲν ἀκριβῶς τὸ τῆς παροιμίας ἐξαίρετον, ἐν δὲ τῷ παρόντι ἄγνοιαν προσποιηθέντα, ἵνα τὸ ἑαυτοῦ βούλημα διὰ τῆς τοῦ παροιμιώδους ῥητοῦ χρήσεως πιθανῶς κατασκευάζειν δόξῃ. Ἔστι δὲ ΓΛΑΥΚΟΥ ΤΕΧΝΗ. Ταύτης οἱ ἔξωθεν σοφοὶ τῆς παροιμίας μνημονεύσαντες διαφόρως αὐτὴν ἐξηγήσαντο· ὁ μὲν γὰρ αὐτῶν τις ἔφη, Γλαῦκόν τινα ἐπιστήμονα τέχνης τινὸς γεγονότα, † πολλῶν οὖσα θαυμασιωτάτην, ἀπολέσθαι ἅμα ἐκείνῳ κατὰ θάλατταν, μηδενός πω διακηκοότος αὐτῆς. Ἕτερος δὲ, τὴν ἐπ' ἄκρων μουσικῆς ἐμπειρίαν μαρτυρήσας τῷ Γλαύκῳ, τοὺς κατασκευασθέντας ὑπ' αὐτοῦ δίσκους χαλκοῦς φησὶ τέσσαρας πρὸς τὸ

[b] δοθέντα om. MSS.

ἐμμελῆ τινὰ τῆς κρούσεως τὴν συμφωνίαν τῶν φθόγγων ἀποτελεῖν, ἔνθεν τε εἰρῆσθαι τὴν παροιμίαν. Ἄλλος δέ τις Ἀλυαττικῶν ἀναθημάτων φησὶν ἀνακεῖσθαι κρατῆρα καὶ ὑποκρατήριον θαυμάσιον, Γλαύκου Χίου ποίημα. Ἕτερος δὲ, Γλαῦκον αὐτὸν ἀναθεῖναι εἰς Δελφοὺς τρίποδα χαλκοῦν, οὕτω δημιουργήσαντα, † τοῖς παχέως τε κρουομένου, τούς τε πόδας, ἐφ' ὧν βέβηκε, καὶ τὸν ἄνω περικείμενοι, καὶ τὴν στεφάνην τὴν ἐπὶ τοῦ λέβητος, καὶ τὰς ῥάβδους διὰ μέσου τεταγμένας φθέγγεσθαι λύρας φωνῇ. Καὶ αὖθις ἕτερος, ἀπὸ Γλαύκου τινος δόξαντός τι πλέον πεποιηκέναι, εἰρῆσθαι τὴν παροιμίαν. Ὁρᾷς ὅπως τὸ δυσχερὲς τῆς παροιμίας καὶ διὰ τούτου δείκνυται, διὰ τοῦ μηδὲ ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἑρμηνείας στῆναι τοὺς τὴν παροιμίαν ταύτην ἐξηγήσασθαι βουληθέντας· οὕτω δυσεύρετόν τι πρᾶγμα τὸ τῆς παροιμίας καὶ παρὰ τοῖς ἔξωθεν εἶναι δοκεῖ. Διό καί τις τῶν παρ' αὐτοῖς σοφῶν συναγαγὼν τὰς ὑπὸ πολλῶν καὶ διαφόρως λεχθείσας παροιμίας εἰς αὐτὰς γεγραφέναι βίβλια δύο μὲν [c] τῶν ἐμμέτρων τῶν δὲ ἀμέτρων τέσσαρα. Ταύτας δὲ παροιμίας ὠνόμασαν οἱ δ' ἔξωθεν δι' οὐδὲν ἕτερον, ἐμοὶ δοκεῖν, ἀλλ' ἐπειδὴ ταῖς τοῦ σοφωτάτου Σολομῶνος παροιμίαις ἐντυχόντες, καὶ γνόντες δι' αὐτῶν ὅτι οὐδέν ἐστιν ἐκ τοῦ προχείρου σαφῶς τῶν ἐν αὐταῖς εἰρημένων μαθεῖν, καὶ αὐτοὶ ζηλῶσαι τὸ προφητικὸν βουληθέντες γράμμα, τὸν αὐτὸν ἐκείνῳ γεγράφασι τρόπον, εἶτα, ὡς μηδὲν ἕτερον ὄνομα κυριώτερον ἐκείνου ἐπινοῆσαι δυνηθέντες, καὶ ταύτας παροιμίας ὠνόμασαν.

[c] τῶν μέτρων MSS.

ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ ΔΗΜΩΔΕΙΣ

ΚΑΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ.

1 Ἀβυδηνὸν ἐπιφόρημα: Ἐπὶ τῶν ἀηδῶν τάττεται ἡ παρ- A
οιμία. Μέμνηται δὲ αὐτῆς Εὔδοξος ἐν Ὑποβολιμαίῳ. Φησὶ
δὲ ὅτι τοῖς Ἀβυδηνοῖς ἔθος ἦν μετὰ τὸ δεῖπνον καὶ τὰς σπονδὰς
προσάγειν τοὺς παῖδας μετὰ τῶν τιτθῶν τοῖς [a]εὐωχουμένοις· κε-
κραγότων δὲ τῶν παίδων, καὶ θορύβου γινομένου διὰ τὰς τίτθας,
ἀηδίαν πολλὴν εἶναι τοῖς δαιτυμόσιν. Τινὲς δέ φασι ταύτην B
ῥηθῆναι ἀπὸ τοῦ ὑπ' αὐτῶν συκοφαντεῖσθαι τοὺς ξένους. [b]Ἔνθεν
καὶ Ἀριστοφάνης τὸν συκοφάντην Ἀβυδηνοκόμον εἶπεν.

2 Ἅβρωνος βίος: Ἐπὶ τῶν πολυτελῶν ἡ παροιμία. Ἅβρων
γάρ τις ἐγένετο πλούσιος καὶ [c]ἀβροδίαιτος. Δύναται δὲ τὸ ὄνομα
καὶ ἀπὸ τοῦ ἁβροῦ γεγονέναι. C

3 Ἀγορὰ Κερκώπων: Ἐπὶ τῶν πονηρῶν καὶ κακοήθων. Κέρ-
κωπες γὰρ ἀπατεῶνές τινες ἐγένοντο ἐν Ἐφέσῳ, οἵτινες ἀπατῆσαι
καὶ τὸν Δία πεπείρανται.

4 Ἀγαθὴ καὶ μάζα μετ' ἄρτον: Ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν δεύ-
τερά τισι διδόντων. D

5 Ἀγαμέμνονος θυσία: Ἐπὶ τῶν δυσπειθῶν καὶ σκληρῶν.
Ἀγαμέμνονος γὰρ θύοντος ἐν Τροίᾳ ἔφυγεν ὁ βοῦς, καὶ μόλις
ληφθεὶς εἰσήχθη.

6 Ἀγαμεμνόνεια φρέατα: Ἱστοροῦσι τὸν Ἀγαμέμνονα περὶ
τὴν Αὐλίδα καὶ πανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος φρέατα ὀρύξαι. E

1. Zen. I. 1.
[a] εὐωχουμένοις] Sic Zen. εὐχομένοις B.
[b] ἔνθεν] Sic Zen. ἔνθα B.
2. Zen. I. 4.
[c] ἀβροδίαιτος] Sic Zen. ἀβροδιαῖται B.
3. Zen. I. 5.
4. Zen. I. 12.
5. Zen. I. 13.
6. Zen. I. 6.

7 Ἀγαθώνειος αὔλησις: Ἡ μαλθακὴ, καὶ μήτε πικρὰ μήτε A
χλιαρὰ, ἀλλὰ . κρατος καὶ ἡδίστη.

8 Ἀγέλαστος πέτρα: Αὕτη ἐστὶν ἐν τῇ Ἀττικῇ, ἐφ' ἧς ἐκαθέσθη ἡ Δημήτηρ, ὅτε τὴν κόρην ἐζήτει. Εἴρηται ἐπὶ τῶν λύπης προξένων πραγμάτων.

9 [d] Ἀγραφίου δίκη: Ἐπὶ τῶν ἀποδοκιμασθέντων πραγμάτων B
τῷ δημοσίῳ καὶ κατὰ χάριν μὴ εἰσγραφέντων ἐλέγετο.

10 Ἀγαθὰ Κιλίκων: Λείπει τὸ [e] ἔχει. Προδότης γὰρ ὁ Κιλίκων, Μιλήσιος, καὶ προδοὺς Μίλητον [f] εὐπόρησεν.

11 Ἀγαθῶν θάλασσα: Ἐπὶ πλήθους ἀγαθῶν λέγεται.

12 Ἀγαθῶν σωρός· Ἀγαθῶν μυρμηκία: Ἄμφω λέγονται ἐπὶ C
πλήθους εὐδαιμονίας.

13 Ἀγαθοὶ δ' ἀριδάκρυες ἄνδρες: Εἴρηται ἐπὶ τῶν σφόδρα πρὸς ἔλεον ῥεπόντων.

14 Ἀγρίου βέβρωκας: Οἱονεὶ ζώου ἀγρίου. Εἰώθασι γὰρ οἱ βεβρωκότες χασμᾶσθαι. D

15 Ἄγρου [g] πυγή: Ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν λιπαρῶς [h] προσκειμένων· μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν [i] ὀρνέων. Μαλακώτατα γὰρ τὰ πρὸς τῇ πυγῇ τῶν ὀρνέων.

7. Zen. I. 2.
8. Zen. I. 7.
9. Vat. I. 1.

[d] Ἀγραφίου] Sic reposui pro ἀγράφου, ex Harpocratione, Suida et Hesychio: unde et hiatum explevi καταδικασθέντων χρημάτων, pro quo . . . γραμμάτων scriptum erat in Vaticanis membranis optimis, sed usu, ut fit, ac vetustate attritis, unde obliterata quædam initio legi non poterant. Juris autem hæc est actio, *inscripti* (pro *non scripti*) *maleficii*, eratque declamantium in umbra argumentum, ut patet ex M. Fabio Inst. Orat. VII. 4. et ex M. Seneca rhetore, ut nos pridem ad Epitomes libri IV. Declamationum prooemium notavimus. Sunt et Hesychii Ἄγραφα ἀδικήματα, περὶ ὧν νόμος οὐ γέγραπται. Legendus H. Turnebus Advers. X. 6. Et de *scripto et non scripto jure* præter jurisconsultos veteres Aristot. Rhet. I. c. 13. copiose subtiliterque, ut omnia, disseruit. SCHOTT. Equidem edidi cum B. ubi tamen ἀποδοκισθέντων.

10. Zen. I. 3.

[e] ἔχειν B.

[f] ἀφόρησεν] εὐπόρησεν Zen.

11. Zen. I. 9.
12. Zen. I. 10.
13. Zen. I. 14.
14. Zen. I. 8.
15. Vat. I. 2.

[g] Sic A. πηγὴ Vat. B.

[h] προσκειμένων [τινι ἔργῳ] Vat.

[i] ὀρέων Vat. hic et infra.

16 Ἀγροίκου μὴ καταφρόνει ῥήτορος: Ὑποθετικὴ ἡ παροιμία, A ὅτι οὐδὲ τῶν εὐτελῶν χρὴ καταφρονεῖν.

17 Ἀγναμπτότατος βάτος: Ἐπὶ τοῦ [k]ξηροῦ καὶ αὐθάδους τὸν τρόπον.

18 Ἀδώνιδος κῆποι: Ἐπὶ τῶν ἀώρων καὶ ὀλιγοχρονίων καὶ μὴ ἐρριζωμένων. B

19 Ἀδμήτου μέλος: Τὸ εἰς Ἄδμητον ᾀδόμενον μέλος, σκολιόν.

20 Ἀδεὲς δέος: Ἐπὶ τῶν μάτην δεδοικότων.

21 [l]Ἄδεις ἔχων: Ἀντὶ τοῦ μάτην λέγεις καὶ ληρεῖς.

22 Ἀδηδεσμένον βίον καὶ μεμαγμένον βίον: Ἐπὶ τοῦ ἑτοίμου καὶ ἀκόπου. C

23 Ἄλλην δρῦν βαλάνιζε: Ἐπὶ τῶν ἐνδελεχῶς τι αἰτούντων περὶ τῶν αὐτῶν. Ἐπειδὴ γὰρ βαλάνοις ἔζων τὸ παλαιὸν, σκώπτοντο τοὺς παριόντας καὶ περισκοποῦντας τὰς δρῦς, οὓς καὶ βαλάνους ἐκάλουν, ὡς μισθοῦ τοῦτο πράττοντας τὸ παρὸν ἐπεφώνουν οἱ ταύτας ἔχοντες. D

24 Ἄλλος βίος ἄλλη δίαιτα: Ἐπὶ τῶν ἐπ' ἀμείνονα βίον μεταβαλλομένων.

25 Ἅλας ἄγων καθεύδεις: Ἐπὶ τῶν ἐν μεγάλῳ κινδύνῳ καθευδόντων καὶ ῥᾳστωνευομένων. Ἐμπόρου γάρ τινος τὴν ναῦν ἁλῶν πληρώσαντος καὶ καθεύδοντος, τὴν ἀντλίαν ἐπαναβῆναι καὶ τοὺς E ἅλας ἐκτῆξαί φασιν.

26 Ἄλλοτε δ' ἀλλοῖον τελέθειν, καὶ χώραι ἕπεσθαι: Ἀπὸ τῶν πολυπόδων ἡ παροιμία, ἕκαστον ἐξομοιοῦν παραινοῦσα ἑαυτὸν τοῖς ἐν οἷς ἂν γένηται τόποις.

27 Ἀλλὰ καὶ κύαμον: Ἐπὶ τῶν εἰδέναι μὲν προσποιουμένων, οὐκ F

16. Zen. I. 15.
17. Zen. I. 16.
[k] σκληροῦ Zen.
18. Diog. I. 14.
19. Zen. I. 18.
20. Diog. I. 16.
21. Vat. I. 3.
[l] Ἄδεις ἔχων] Attica constructione dici solitum arbitror ᾄδεις ἔχων, quemadmodum et ᾄδων τυγχάνεις. *Canis* itaque reddidi. Vide et proverbia *Habet* poëtis familiare, Aristophani, Terentio, Senecæ tragico, et Αὐτὸς αὑτὸν αὐλεῖ. SCHOTT. Sed vid. Valcken. ad Herodot. IV. 77. infra n. 100.
22. Zen. I. 21.
23. Zen. II. 41.
24. Zen. I. 22.
25. Zen. I. 23.
26. Zen. I. 24.
27. Zen. I. 25.

εἰδότων δέ. Ἐπεὶ οἱ μάντεις εἰώθασι τιθέναι ἅλα καὶ κύαμον A
ἐπὶ τῶν μαντευμάτων. Ὅθεν καὶ τοὺς τῶν ἀπορρήτων κοινωνοῦντας λέγεσθαι τοὺς περὶ ἅλα καὶ κύαμον.

28 Αἲξ οὐρανία: Κρατῖνος, ὅτι καθάπερ τοῦ Διὸς αἶγα Ἀμάλθιαν, οὕτω καὶ τῶν "δωροδοκούντων αἶγα οὐρανίαν." Οἱ δὲ τοὺς εἰς τὸ ἀργυρίζεσθαί τισιν ἀφθόνους ἀφορμὰς παρέχοντας οὕτως εἰώ- B
θασι λέγειν κωμῳδοῦντες, ἐπεὶ καὶ ὁ τῆς Ἀμαλθίας τὸ κέρας ἔχων εἶχεν ὅπερ ἠβούλετο πᾶν.

29 Αἲξ τὴν μάχαιραν: Ἐπὶ τῶν κακόν τι ἑαυτοὺς ποιούντων, ἀπὸ ἱστορίας τοιαύτης. Κορίνθου θυσίαν τελοῦντος Ἥρᾳ ἐνιαύσιον τῇ ὑπὸ [m] Μήδας ἱδρυνθείσῃ Ἀκραίᾳ καλουμένῃ, αἶγα τῇ θεῷ ἔθυον. C
Τῶν δὲ κομισάντων μισθωτῶν κρυψαμένων τὴν μάχαιραν, καὶ σκεπτομένων ἔνθα ἀπέθεντο, ἡ αἲξ τοῖς ποσὶν ἀνασκαλεύουσα ἀνέφηνε, καὶ τὴν μὲν σκῆψιν αὐτῶν διήλεγξεν, ἑαυτῇ δὲ σφαγῆς αἰτία ἐγένετο· ὅθεν ἡ παροιμία ἐλέχθη.

30 Ἀδώνιδος κῆποι: Ἐπὶ τῶν μηδὲν γενναῖον τεκεῖν δυναμένων. D
Μέμνηται καὶ Πλάτων [n] αὐτῆς ἐν [o] Φαίδρῳ. Γίνονται δὲ οὗτοι οἱ κῆποι [p] ταῖς Ἀδώνισιν εἰς ἀγγεῖα [q] κεράμεα σπειρόμενα ἄχρι χλόης μόνης. Λέγεται δὲ καὶ [r] ἀκαρπότερος Ἀδώνιδος κήπου.

31 Ἄδακρυς πόλεμος: Ἐπὶ τῶν ἔξω κινδύνου παντὸς τὰ πράγματα κατορθούντων. Ὁ γὰρ Δωδωναῖος Λακεδαιμονίοις πολεμοῦ- E
σιν Ἀρκάδας προεῖπε μάχην ἄδακρυν ἔσεσθαι, οἱ καὶ συμβαλόντες ἐνίκησαν μηδενὸς ἀποθανόντος.

32 Ἀδύνατα θηρᾶις: Ἐπὶ τῶν μείζοσιν ἐγχειρούντων ἢ κατ' αὐτούς.

33 Ἀδραστεία νέμεσις: Τάττεται ἐπὶ τῶν πρότερον εὐδοκιμη- F

28. Zen. I. 26.
29. Zen. I. 27.
[m] Μηδείας Zen.
30. Vat. I. 4.
[n] αὐτῆς om. Vat.
[o] Φαίδωνι] Emendavi Φαίδρῳ, itaque recte Zenobius I. 49. citat. Peccatum sæpe in his duobus nominibus advocandis, sive incuria, sive quod compendio olim φαι scriberetur, admonui notis ad lib. II. Claud. Mamerci de statu animæ. SCHOTT.
[p] ταῖς ἀδώνισιν om. Vat.
[q] κεράμεια Vat.
[r] ἀκαρπώτερος A.
31. Zen. I. 28.
32. Zeu. I. 29.
33. Zen. I. 30.

σάντων. Τῶν γὰρ συγγόνων ἐπιστρατευσάντων Θήβαις μόνος Αἰ- A
γιαλεὺς ἀπώλετο Ἀδράστου παῖς.

34 ἌΔΕΙΣ ὭΣΠΕΡ ΕἸΣ ΔΗ͂ΛΟΝ ΠΛΈΩΝ: Ἐπὶ τῶν ἀφροντίστων.

35 ἈΔΔΗΦΆΓΟΝ ἍΡΜΑ: Ἐπὶ τῶν γαστριμάργων καὶ φιληδονῶν.

36 ἈΕΤΟΥ͂ ΓΗ͂ΡΑΣ ΚΟΡΎΔΟΥ ΝΕΌΤΗΣ: Παρ' ὅσον καὶ γηράσκων ἀετὸς ἀμεῖνον ἐστὶ παντὸς νεάζοντος ὄρνιθος. Λέγεται δὲ τὸν βίον B
ἀετὸς καταστρέφεσθαι τῆς καμπῆς τοῦ ἄνω χείλους εἰς τὸ κάτω χρόνῳ συγκαφθείσης.

37 ΑἼΡΕΙΝ ΜΑΣΣΆΛΗΝ: Οὕτως εἰώθασι λέγειν ἀντὶ τοῦ εὐωχεῖσθαι· οἱ δὲ τὸ ἀγροικικὸν ὀρχεῖσθαι.

38 ΑἸΣΏΠΟΥ ΓΕΛΟΙ͂Α: Οὕτως ἔλεγον τοὺς Αἰσώπου μύθους ἐν τοῖς C
δικαστηρίοις.

39 ΑἸΕΊ ΤΙΣ ἘΝ ΚΎΔΩΝΟΣ: Ἐπὶ τῶν φιλοξένων καὶ πρὸς ὑποδοχὴν ἑτοίμων· παρ' ὅσον ὁ Κορίνθιος Κύδων φιλοξενώτατος ἐγένετο.

40 ἈΙΕῚ ΓΕΏΜΟΡΟΣ ΕἸΣ ΝΈΩΤΑ ΠΛΟΎΣΙΟΣ: Μείζονα γὰρ τὴν μέλλουσαν [s]εὐπορίαν ἐλπίζει. Ἐπὶ τῶν ἐλπίδι μὲν ἀεὶ τρεφομένων D
ἀπαλλάττεσθαι τῶν δεινῶν, τοῖς αὐτοῖς δὲ πάλιν περιπιπτόντων.

41 ἈΓῺΝ ΠΡΌΦΑΣΙΝ ΟὐΚ ἘΠΙΔΈΧΕΤΑΙ: Ὁ Μίλων Ἰβύκειον τὴν παροιμίαν ταύτην φησὶν, ὡς πρώτου χρησαμένου τοῦ Ἰβύκου.

42 ἈΚΆΝΘΙΟΣ ΚΎΩΝ: Ταχεῖα ὀνομαστικῶς. Τινὲς δὲ ἐπὶ τῶν προπετῶς τι πραττόντων· παρ' ὅσον τυφλὰ τίκτει ἡ κύων. E

43 ἈΚΛΗΤῚ ΚΩΜΆΖΟΥΣΙΝ ἘΣ ΦΊΛΩΝ ΦΊΛΟΙ: Ὁμοία τῇ,

Αὐτόματοι δ' ἀγαθοὶ ἀγαθῶν ἐπὶ δαῖτας ἵενται.

44 ΑἸΕῚ ΚΟΛΟΙῸΣ ΠΟΤῚ ΚΟΛΟΙῸΝ ἹΖΆΝΕΙ: Ἐπὶ τῶν ὁμοίοις προσομιλούντων· . . . . φιλάλληλον καὶ ἀγεληδὸν πετόμενον, ἀλλὰ καὶ . . . . ὁραθεῖσαν καθ' ὕδατος. F

45 ἍΛΙΣ ΔΡΥΌΣ: Ἐπὶ τῶν ἐκ φαυλοτέρας διαίτης [t]εἰς ἀμείνονα μετατεθέντων. Παρ' ὅσον οἱ παλαιοὶ ἐπαύσαντο βαλανηφαγίας,

34. Zen. II. 37.
35. Diog. I. 55.
36. Zen. II. 38.
37. Vid. Hesychius.
38. Vid. Aristoph. Vesp. 564.
39. Zen. II. 42.
40. Zen. II. 43.
s ἀπορίαν A.
41. Zen. II. 45.
42. Hesychius: Ἀκαλανθίς. ταχεῖα κύων, ὀνομαστικῶς. Conf. Schol. Aristoph. Pac. 1078. infra n. 585.
43. Zen. II. 46.
44. Zen. II. 47.
45. Zen. II. 40.
t ἐπὶ βελτίονα τεθέντων A. Vid. Zen. II. 40.

εὑρεθέντων σίτου καὶ οἴνου, τοῦ μὲν ὑπὸ Δημήτρας, τοῦ δὲ οἴνου A
ὑπὸ Διονύσου.

46 Ἄλλος οὗτος Ἡρακλῆς: Ἐπὶ τῶν ἰσχυρῶν καὶ καρτερῶν.
Φασὶ δὲ ὅτι ἐπὶ Θησεῖ ἐλέγετο δι' ἅπερ καὶ αὐτὸς κατώρθωσεν.

47 Ἀλογίου δίκη: Ἣν φεύγουσιν οἱ ἄρχοντες λόγον τῆς ἀρχῆς
οὐ διδόντες. B

48 Ἀμαλθείας κέρας: Τὸ πάντων ἐπιτυγχάνειν. Ἡ δὲ ἱστορία, ἡ
Ῥέα τεκοῦσα τὸν Δία δέδωκεν Ἀμαλθίᾳ τρέφειν· ἡ δὲ οὐκ ἔχουσα
γάλα αἰγὶ αὐτὸν ὑπέβαλεν· ἀφ' οὗ καὶ αἰγίοχος κέκληται. Ὁ τοί-
νυν Ζεὺς τὴν μὲν αἶγα κατηστέρισε, τὸ δ' ἕτερον τῶν κεράτων
ἀφελὼν παρέσχε τῇ Ἀμαλθίᾳ, παρασκευάσας ἔχειν ἀπὸ τοῦ κέ- C
ρατος πᾶν ὅπερ ἠβούλετο. Ὅθεν ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν εὐδαιμόνων
λέγεται.

49 Ἀετὸν ἵπτασθαι διδάσκεις: Ὁμοία τῇ, δελφῖνα νή-
χεσθαι διδάσκεις. Ἐπὶ τῶν θελόντων διδάσκειν τινα ἃ ἐπί-
σταται. D

50 Ἀετὸς ἐν νεφέλαις: Ἐπὶ τῶν δυσαλώτων· καὶ γὰρ καὶ ὁ
ἀετὸς ἐν νεφέλαις δυσάλωτος.

51 Ἀεὶ φέρει τι Λιβύη κακόν: Ἐπὶ τῶν ἀεὶ προσεξευρισκόν-
των τι νεώτερον κακόν.

52 Ἄμυρις μαίνεται: Ἐπὶ τῶν ἐλεούντων τοὺς εἰς τὰς στήλας E
τῶν προγόνων καταφεύγοντας, ἐπὶ δὲ τοὺς θεοὺς οὐκέτι.

53 Ἀεί με τοιοῦτοι πόλεμοι διώκοιεν: Ἐπὶ τῶν ἀνάνδρων
καὶ μηδενὸς ἀξίων.

54 Ἀετὸς θρίπας ὁρῶν: Ἐπὶ τῶν ἀφροντιστούντων καὶ κατα-
φρονούντων τῶν μικρῶν. F

55 Ἀζανέα κακά: Ἐπὶ τῶν κακοῖς προσπαλαιόντων. Σκληρὸς
γὰρ τόπος ἡ Ἀζανέα, εἰς ἣν οἱ γεωργοῦντες οὐδὲν ἐκαρποῦντο.

56 Ἀνάγυρον κινεῖν: Παροιμία Κινήσω τὸν Ἀνάγυρον ἐπὶ
τῶν κινούντων τινα ἐπὶ κακῷ ἑαυτῶν. Ἀνάγυρος γὰρ Κρὴς ἐπι-

46. Diog. I. 63.
47. Hesych. similiter.
48. Zen. II. 48.
49. Zen. II. 49.
50. Zen. II. 50.
51. Zen. II. 51.
52. Diog. III. 26.
53. Zen. II. 52.
54. Zen. II. 53.
55. Zen. II. 54.
56. Zen. II. 55.

χώριος τοὺς γειτονοῦντας ἐκ βάθρων ἀνέστρεψεν, ἐπειδὴ τὸ ἡρῷον A
αὐτοῦ ὑβρίσαι ἐπεχείρισαν.

57 Ἀντρώνιος ὄνος: Φερεκράτης ἐν [x] Ἀγρίοις ἐν Ἄντρωνι φησὶ μεγάλους ὄνους εἶναι. Καὶ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν μεγάλων καὶ ἀγρίων.

58 Ἄνω ποταμῶν χωροῦσι πηγαί: Παροιμία ἐπὶ τῶν ἐναντίως B
λεγομένων ἢ πραττομένων· εἰ πόρνος τὸν σώφρονα τοῦτο λέγει, ἐπειδὴ οἱ ποταμοὶ ἄνωθεν κάτω ῥέουσιν.

59 Ἀράβιος ἄγγελος, Ἀράβιος αὐλητής: Ἐπὶ τῶν ἀπαύστως διαλεγομένων, ἀπὸ τοῦ Ἀραβίου αὐλητοῦ μετενεχθεῖσα, ὃς ηὔλει δραχμῆς, ἐπαύετο δὲ τεττάρων. C

60 Ἀρκάδα μιμούμενος: Ἐπὶ τῶν ἄλλως πονούντων. Οἱ γὰρ Ἀρκάδες πολλὰ πολεμήσαντες οὐδεμίαν νίκην ἰδίαν ἔσχον.

61 Ἀρχὴ Σκυρία: Ἐπὶ τῶν εὐτελῶν καὶ μηδὲν λυσιτελὲς ἐχόντων· παρ' ὅσον λυπρώδης ἡ Σκύρος.

62 Αἴθης πέπλος: Ἐπὶ τῶν ἐκκαιόντων καὶ στάσεις καὶ δια- D
βολὰς ἐγειρόντων· παρ' ὅσον ἡ Δηϊάνειρα πέπλον ἔπεμψε τῷ Ἡρακλεῖ, ὑφ' οὗ καυθεὶς διεφθάρη.

63 Αἵματι κλαίειν: Καθ' ὑπερβολὴν, οὐ δάκρυσιν.

64 Αἱ Χάριτες γυμναί: Ὅτι [y] ἀφειδώλως καὶ φανερῶς χρὴ χαρίζεσθαι. E

65 Αἱ Ἰβύκου γέρανοι: Ἐπὶ τῶν ἀπροσδοκήτως ἀφ' ὧν ἥμαρτον κολαζομένων. Ἴβυκος γὰρ ὑπὸ λῃστῶν ἀναιρούμενος, καὶ γεράνους ὑπεριπταμένας ἰδὼν, ἐμαρτύρατο. Χρόνου δὲ προϊόντος οἱ λῃσταὶ ἐν θεάτρῳ θεώμενοι γεράνους περιιπταμένας, ἔλεγον πρὸς ἀλλήλους, Αἱ Ἰβύκου γέρανοι. Εἶτα ἐκ τούτου ἁλόντες ἐκο- F
λάσθησαν.

66 Αἰγιαλῷ λαλεῖς, Ἀνέμῳ διαλέγῃ: Ἀμφότεραι ἐπὶ τῶν ἀνηκούστων.

57. Diog. I. 26.
x ἀκρίοις B.
58. Zen. II. 56.
59. Zen. II. 58.
60. Zen. II. 59.
61. Zen. I. 32.
62. Zen. I. 33.
63. Zen. I. 34.
64. Zen. I. 36.
y ἀφειδόλως A.
65. Zen. I. 37.
66. Zen. I. 38.

67 Αἰθέρα νήνεμον [1]αἰρήσσεις: Ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων. A

68 Ἀφ' ἑστίας ἀρχόμενος: Ἀπὸ τῶν περὶ τὰ ἱερὰ δρωμένων. Ἔθος γὰρ ἦν τῇ Ἑστίᾳ τὰς ἀπαρχὰς ποιεῖσθαι.

69 Ἄϊδος κυνῆ: Πρὸς τοὺς ἐπικρύπτοντας ἑαυτοὺς διά τινων μηχανημάτων. Τοιαύτη γὰρ ἡ τοῦ Ἄδου κυνῆ, ᾗ Περσεὺς ἐχρήσατο, καὶ τὴν Γοργόνην ἐδειροτόμησεν. B

70 Αἲξ οὔπω τέτοκεν ἔριφος δ' ἐπὶ δώματος παίζει: Ἐπὶ τῶν οὔπω τεχθέντων ἢ γεγονότων, λεγομένων δέ.

71 Αἰάντειος γέλως: Ἐπὶ τῶν παραφρόνως γελώντων.

72 Ἄχνη πυρός: Καπνός. Καὶ ἄχνη ὕπνου. Ὁ δὲ Ἱπποκράτης καὶ ἄχνη λιμοῦ· δηλοῖ δὲ καὶ λεπτὸν ξύσμα. Ἄχνη λυδῆς C κερκίδος: Τὸ ἄκρον. Ἀπὸ τοῦ τὴν ἐργασίαν ἄκρως ἔχειν· ἢ ἀπὸ τῆς θαλαττίας ἄχνης.

73 Ἄχρι κόρου:

74 Ἀνερρίφθω κύβος: Ἐπὶ τῶν ἀνελπίστοις ἑαυτοὺς ἐπιρριπτόντων, ἢ ὑπό τινος βίας συνωθουμένων. D

75 Ἀνίπτοις χερσίν: Ἐπὶ τῶν σκωπτικῶν τίθεται. Τέλλην γὰρ αὐλητὴς ἐγένετο καὶ μελῶν ποιητής, καταλελοιπὼς παίγνια εὐρυθμότατα καὶ σκώμματα κομψότατα. Οἱ δὲ, ὅτι μελῶν ἦν ἀνυποτάκτων ποιητής. Μέμνηται αὐτοῦ Δικαίαρχος ὁ Μεσηναῖος. E

76 Αἰθίοπα σμήχων: Ἐπὶ τῶν μάτην καὶ ἀνηνύτων. Ὁμοία τῇ Χύτραν ποικίλλεις.

77 Αἰσώπειον αἷμα: Ἐπὶ τῶν δυσαπονίπτοις ὀνείδεσι καὶ κακοῖς συνεχομένων. Ἐπειδὴ τοῖς ἀδίκως τὸν Αἴσωπον ἀνελοῦσιν ὠργίσθη τὸ δαιμόνιον, καὶ διὰ τοῦτο τὴν Πυθίαν ἱλάσκεσθαι ἐπὶ τὸ F Αἰσώπου μύσος. Οὕτω δὲ θεοφιλὴς ἐγένετο ὁ Αἴσωπος, ὡς μυ-

67. Zen. I. 39.
[1] ἐρέσσειν Zen.
68. Zen. I. 40.
69. Zen. I. 41.
70. Zen. I. 42.
71. Zen. I. 43.
72. Similiter Hesychius.
73. Zen. I. 44.
74. Vid. Schol. Aristid. p. 498.
75. Ἀνίπτοις χερσίν] Interciderunt, ni fallor, Ἐπὶ τῶν βεβήλοις χερσὶ τοῖς ἱεροῖς ἐγχειρούντων. Ἄειδε τὰ Τέλληνος. Vid. Zenob. I. 45. II. 15. Diogen. I. 43.
76. Zen. I. 46.
77. Zen. I. 47.

θεύεσθαι αὐτὸν ἀναβιῶναι, ὡς Τυνδάρεων καὶ Ἡρακλῆν καὶ A
Γλαῦκον.

78 Αἰγαῖαν ἐμβολήν: *Ἐπὶ τῶν εὐτελῶν φορτίων.*

79 Αἰγιεῖς οὔτε τρίτοι οὔτε τέταρτοι: *Ἐπὶ τῶν εὐτελῶν καὶ μηδενὸς ἀξίων. Οἱ γὰρ Αἰγιεῖς νικήσαντες Αἰτωλοὺς τὴν Πυθίαν ἐξηρώτων τίνες εἰσὶ κρείττονες τῶν Ἑλλήνων· ἡ δὲ εἶπεν,* Ὑμεῖς B
δ' Αἰγιεῖς οὔτε τρίτοι οὔτε τέταρτοι. *Τινὲς δέ φασιν ἐπὶ Μεγαρέων λεχθῆναι.*

80 Ἄκαιρος εὔνοια οὐδὲν ἔχθρας διαφέρει: *Ταύτην φασὶν Ἱππόλυτον εἰπεῖν πρὸς Φαίδραν φάσκουσαν φιλεῖν αὐτὸν καὶ στέργειν παρὰ πάντας ἀνθρώπους.* C

81 Ἀκάνθιος τέττιξ: *Ἐπὶ τῶν ἀφανῶν καὶ μάλιστα ἀμούσων, παρ' ὅσον οἱ Ἀκάνθιοι τέττιγες οὐκ ᾄδουσιν. Ὅθεν ἐρεῖς καὶ* ἀμουσότερος Ἀκανθίου τέττιγος.

82 Ἀκεσίας ἰάσατο: *Ἐπὶ τῶν ἐπὶ τὸ χεῖρον ἰωμένων. Ὅλην δὲ Ἀριστοφάνης ἐν τετραμέτροις τὴν παροιμίαν ἐκφέρει,* D

Ἀκεσίας τὸν πρωκτὸν ἰάσατο,

λέγων.

83 Ἀκκώ: *Ἐπὶ τῶν μωραινόντων. Γέγονεν γὰρ ἡ Ἀκκὼ γυνὴ ἐπὶ μωρίᾳ διαβαλλομένη, ἀφ' οὗ καὶ τὸ Ἀκκίζεσθαι ἤτοι θρύπτεσθαι.*

84 Ἄκουε τοῦ τέτταρα ὦτα ἔχοντος: *Ἡ παροιμία παραγ-* E
γέλλει τῶν ἀληθευόντων ἀκούειν· οὐδεὶς γὰρ ἀψευδέστερος τοῦ Ἀπόλλωνος, ὃν τετράχειρα καὶ τετράωτον ἱδρύσαντο Λακεδαιμόνιοι, ὥς φησι Σωσίβιος, ὅτι τοιοῦτος ἐφάνη τοῖς περὶ Ἀμύκλας.

85 Ἀκίνητα κινεῖς:

86 Ἀκεσέως καὶ Ἑλικῶνος ἔργα: *Ἐπὶ τῶν θαύματος ἀξίων.* F
Οὗτοι γὰρ πρῶτοι τῆς Παλλάδος Ἀθηνᾶς πέπλον ἐδημιούργησαν. Ἦν δὲ ὁ μὲν Ἀκεσεὺς γένος Παταρῶν, ὁ δὲ Ἑλικὼν Καρύστιος.

87 Ἄκρον λάβε καὶ μέσον ἕξεις: *Ἐπὶ τῶν δυσφορωτάτων καὶ δυσνοήτων.*

78. F. corrupte pro *Αἰγιναίαν ἐμπολήν.*
79. Zen. I. 48.
80. Zen. I. 50.
81. Zen. I. 51. ubi *ἀφώνων.*
82. Zen. I. 52.
83. Zen. I. 53.
84. Zen. I. 54.
85. Zen. I. 55.
86. Zen. I. 56.
87. Zen. I. 57.

88 ἈΚΌΝΗΝ ΣΙΤΊΖΕΙΣ: Ἐπὶ τῶν τροφῇ πολλῇ χρωμένων, καὶ A
μηδὲν εἰς τὸ σῶμα ἐπιδιδόντων.

89 ἈΚΈΦΑΛΟΣ ΜΥ̃ΘΟΣ: Ἐπὶ τῶν ἀτελῆ λεγόντων. Μέμνηται ταύτης Πλάτων, "μῦθον ἀκέφαλον," εἰπὼν, "καταλίποιμι."

90 ἌΚΡΩΙ ἊΨΑΣΘΑΙ ΔΑΚΤΎΛΩΙ: Ἐπὶ τῶν οὐκ ἀκριβῶς ἠσκημένων· οἷον, B

Οὐδὲ κατὰ τὴν παροιμίαν ἄκρῳ ἀψάμενος δακτύλῳ ἠπίστατο.

91 ἍΛΑΣ ΚΑῚ ΤΡΆΠΕΖΑΝ ΜῊ ΠΑΡΑΒΑΊΝΕΙΝ: Ἐπειδὴ τοῖς κοινωνήσασι τούτων φίλοις χρῆσθαι δεῖ.

92 ἍΛΜΗ ΟὐΚ ἜΝΕΣΤΙΝ ΑὐΤΩ̃Ι: Ἐπὶ τοῦ γλυκέος καὶ ἀηδοῦς κατ' εἰρώνειαν εἴρηται. C

93 ἌΛΛΟΙ ΚΆΜΟΝ, ἌΛΛΟΙ ὪΝΑΝΤΟ: Ἐπὶ τῶν παρ' ἐλπίδα κληρονομησάντων.

94 ἈΛΛ' ΟὐΔῈΝ ΔΕΙ̃ ΠΑΡᾺ ΤῸΝ ΒΩΜῸΝ ΤᾺΣ ἘΠΙΝΟΊΑΣ: Ὅτι μὴ χρὴ ἐν αὐτοῖς τοῖς πράγμασι βουλεύεσθαι, ἀλλὰ πρὸ τῶν πραγμάτων· παρ' ὅσον καὶ οἱ τὰ ἱερεῖα προσάγοντες οὐ μετὰ τὸ καλ- D
λιερῆσαι βουλεύονται.

95 ἈΛΛ' ΟὐΚ ΑὖΘΙΣ ἈΛΏΠΗΞ: Λείπει τὸ ἁλώσιμος· ἅπαξ γὰρ διαφυγοῦσα δεύτερον οὐχ ἁλώσεται. Ἐπὶ τῶν πονηρίαν καὶ συκοφαντίαν ἐκφυγόντων.

96 ἈΛΕΚΤΡΥΌΝΩΝ ΜΈΜΦΕΣΘΑΙ ΚΟΙΛΊΑΝ: Ἐπὶ τῶν περὶ τὸν βίον E
ἁβροδιαίτων.

97 ἌΛΛΟ ΓΛΑῦΞ ἌΛΛΟ ΚΟΡΏΝΗ ΦΘΈΓΓΕΤΑΙ: Ἐπὶ τῶν τοῖς κρείττοσιν ἐριζόντων· ἢ τῶν ἀλλήλοις μὴ συμφωνούντων.

98 ἈΛΩΠΕΚΊΖΕΙΝ ΠΡῸΣ ἙΤΈΡΑΝ ἈΛΏΠΕΚΑ: Ἐπὶ τῶν ἐξαπατᾶν ἐπιχειρούντων τοὺς ὁμοίους. F

99 ἈΛΏΠΗΞ ΟὐΔΩΡΟΔΟΚΕΙ̃ΤΑΙ: Ἐπὶ τῶν οὐ ῥᾳδίως ἁλισκομένων δώροις.

100 ἌΛΛΩΣ ἌΙΔΕΙΣ: Ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων.

88. Zen. I. 58.
89. Zen. I. 59.
90. Zen. I. 61.
91. Zen. I. 62.
92. Zen. I. 63.
93. Zen. I. 65.
94. Zen. I. 66.
95. Zen. I. 67.
96. Zen. I. 68.
97. Zen. I. 69.
98. Zen. I. 70.
99. Zen. I. 71.
100. Zen. I. 72.

101 ἌΛΛΟΙΣΙ ΜῈΝ ΓΛΩ͂ΣΣΑ ἌΛΛΟΙΣΙ ΔῈ ΓΟΜΦΊΟΙ: Οἱ μὲν γὰρ A
λαλοὶ, οἱ δὲ φάγοι.

102 ἌΛΛΑ ΜῈΝ ΛΕΎΚΩΝΟΣ ὌΝΟΣ, ἌΛΛΑ ΔῈ ΛΕΎΚΩΝ ΦΈΡΕΙ: Ἐπὶ τῶν ἀσυμφώνως τοὺς λόγους τοῖς ἔργοις παρεχομένων. Λεύκων γάρ τις γεωργὸς μέλιτος ἀσκοὺς εἰς φορμὸν ἐμβαλὼν ἐκόμιζεν Ἀθήναζε, κριθὰς τοῖς φορμοῖς ἐμβαλὼν, ὡς ἀπὸ κριθῶν ὀλίγον B
εἰσπραχθησόμενος τέλος. Τοῦ δ' ὄνου πεσόντος, οἱ τελῶναι βοηθῆσαι βουλόμενοι, ἔμαθον ὅτι μέλι ἐστὶ, καὶ ἀπηνέγκαντο αὐτὸ ὡς ἀτελώνητον.

103 ἌΛΛΗΝ ΜῈΝ ἘΞΑΝΤΛΟΥ͂ΜΕΝ, Ἡ Δ' ἘΠΕΙΣΡΈΕΙ: Ἐπὶ τῶν πονούντων καὶ πλέον οὐδὲν ἀνυόντων. C

104 ἈΜΕΙΝΌΝΩΝ ΟἸΩΝΩ͂Ν ΤΥΧΕΙ͂Ν: Ἐπὶ τῶν ἐκ κακῶν εἰς ἀγαθὸν μεταβαινόντων.

105 ἊΜ' ἜΠΟΣ ἊΜ' ἜΡΓΟΝ: Ἐπὶ τῶν ταχέως καὶ ὀξέως ἀνυομένων.

106 [ἈΡΓΟΣ ΓΩΝΊΑ:] Ἐπὶ τῶν ἀργῶς καὶ ῥαθύμως καθημένων. D
Ἔστι δὲ . . . . γωνία.

107 ἈΜΟΥΣΌΤΕΡΟΣ ΛΕΙΒΗΘΡΊΩΝ: Ἐπὶ τῶν ἀμούσων καὶ ἀπαιδεύτων. Λειβήθριοι γὰρ ἔθνος Πιερικὸν ἀμουσότατον, ἐν ᾧ καὶ τοῦ Ὀρφέως φασὶ γενέσθαι τὸν θάνατον.

108 ἊΜΜΟΝ ΜΕΤΡΕΙ͂Ν: Ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων. E

109 ἊΜ' ἩΛΈΗΤΑΙ ΚΑῚ ΤΈΘΝΗΚΕΝ Ἡ ΧΆΡΙΣ: Ἐπὶ τῶν εὐεργετουμένων καὶ παραχρῆμα τῆς χάριτος ἐπιλανθανομένων.

110 ἊΜΑΣ ἈΠΗ͂ΙΤΟΥΝ, ΟἹ Δ' ἈΠΗΡΝΟΥ͂ΝΤΟ ΣΚΑΦΆΣ: Ἐπὶ τῶν ἄλλα μὲν ἀπαιτουμένων, ἄλλα δὲ μὴ ἔχειν ἀρνουμένων.

111 ἊΝ ΜῊ ΠΑΡΗ͂Ι ΚΡΈΑΣ ΤΆΡΙΧΟΣ ΣΤΕΡΚΤΈΟΝ: Ὑποθετικόν. F
Παρεγγυᾷ γὰρ ὅτι δεῖ τοῖς παροῦσιν ἀρκεῖσθαι.

112 ἈΝΆΓΚῌ ΟΥ̓ΔῈ ΘΕΟῚ ΜΆΧΟΝΤΑΙ:

113 ἈΝΔΡΑΠΟΔΏΔΗΣ ΘΡΊΞ: Ἐπὶ τῶν ἠλιθίων. Πλάτων·
Ἔχων τὰς ἀνδραποδώδεις ἐπὶ τῆς ψυχῆς τρίχας ὑπὸ τῆς ἀμουσίας.

101. Zen. I. 73.
102. Zen. I. 74.
103. Zen. I. 75.
104. Zen. I. 76.
105. Zen. I. 77.
106. Vix legenda in B. Vid. Zen. I. 78.
107. Zen. I. 79.
108. Zen. I. 80.
109. Zen. I. 81.
110. Zen. I. 83.
111. Zen. I. 84.
112. Zen. I. 85.
113. Diog. I. 73.

88 Ἀκόνην σιτίζεις: Ἐπὶ τῶν τροφῇ πολλῇ χρωμένων, καὶ A
μηδὲν εἰς τὸ σῶμα ἐπιδιδόντων.

89 Ἀκέφαλος μῦθος: Ἐπὶ τῶν ἀτελῆ λεγόντων. Μέμνηται
ταύτης Πλάτων, "μῦθον ἀκέφαλον," εἰπών, "καταλίποιμι."

90 Ἄκρῳ ἅψασθαι δακτύλῳ: Ἐπὶ τῶν οὐκ ἀκριβῶς ἠσκημένων· οἷον, B

Οὐδὲ κατὰ τὴν παροιμίαν ἄκρῳ ἁψάμενος δακτύλῳ ἠπίστατο.

91 Ἅλας καὶ τράπεζαν μὴ παραβαίνειν: Ἐπειδὴ τοῖς κοινωνήσασι τούτων φίλοις χρῆσθαι δεῖ.

92 Ἅλμη οὐκ ἔνεστιν αὐτῷ: Ἐπὶ τοῦ γλυκέος καὶ ἀηδοῦς
κατ' εἰρώνειαν εἴρηται. C

93 Ἄλλοι κάμον, ἄλλοι ὄναντο: Ἐπὶ τῶν παρ' ἐλπίδα κληρονομησάντων.

94 Ἀλλ' οὐδὲν δεῖ παρὰ τὸν βωμὸν τὰς ἐπινοίας: Ὅτι μὴ
χρὴ ἐν αὐτοῖς τοῖς πράγμασι βουλεύεσθαι, ἀλλὰ πρὸ τῶν πραγ-
μάτων· παρ' ὅσον καὶ οἱ τὰ ἱερεῖα προσάγοντες οὐ μετὰ τὸ καλ- D
λιερῆσαι βουλεύονται.

95 Ἀλλ' οὐκ αὖθις ἀλώπηξ: Λείπει τὸ ἁλώσιμος· ἅπαξ γὰρ διαφυγοῦσα δεύτερον οὐχ ἁλώσεται. Ἐπὶ τῶν πονηρίαν καὶ συκοφαντίαν ἐκφυγόντων.

96 Ἀλεκτρυόνων μέμφεσθαι κοιλίαν: Ἐπὶ τῶν περὶ τὸν βίον E
ἁβροδιαίτων.

97 Ἄλλο γλαὺξ ἄλλο κορώνη φθέγγεται: Ἐπὶ τῶν τοῖς κρείττοσιν ἐριζόντων· ἢ τῶν ἀλλήλοις μὴ συμφωνούντων.

98 Ἀλωπεκίζειν πρὸς ἑτέραν ἀλώπεκα: Ἐπὶ τῶν ἐξαπατᾶν
ἐπιχειρούντων τοὺς ὁμοίους. F

99 Ἀλώπηξ οὐ δωροδοκεῖται: Ἐπὶ τῶν οὐ ῥᾳδίως ἁλισκομένων δώροις.

100 Ἄλλως ᾄδεις: Ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων.

88. Zen. I. 58.
89. Zen. I. 59.
90. Zen. I. 61.
91. Zen. I. 62.
92. Zen. I. 63.
93. Zen. I. 65.
94. Zen. I. 66.
95. Zen. I. 67.
96. Zen. I. 68.
97. Zen. I. 69.
98. Zen. I. 70.
99. Zen. I. 71.
100. Zen. I. 72.

101 ἌΛΛΟΙΣΙ ΜῈΝ ΓΛῶΣΣΑ ἌΛΛΟΙΣΙ ΔῈ ΓΟΜΦΊΟΙ: Οἱ μὲν γὰο A
λαλοὶ, οἱ δὲ φάγοι.

102 ἌΛΛΑ ΜῈΝ ΛΕΎΚΩΝΟΣ ὌΝΟΣ, ἌΛΛΑ ΔῈ ΛΕΎΚΩΝ ΦΈΡΕΙ: Ἐπὶ τῶν ἀσυμφώνως τοὺς λόγους τοῖς ἔργοις παρεχομένων. Λεύκων γάρ τις γεωργὸς μέλιτος ἀσκοὺς εἰς φορμὸν ἐμβαλὼν ἐκόμιζεν Ἀθήναζε, κριθὰς τοῖς φορμοῖς ἐμβαλὼν, ὡς ἀπὸ κριθῶν ὀλίγον B
εἰσπραχθησόμενος τέλος. Τοῦ δ' ὄνου πεσόντος, οἱ τελῶναι βοηθῆσαι βουλόμενοι, ἔμαθον ὅτι μέλι ἐστὶ, καὶ ἀπηνέγκαντο αὐτὸ ὡς ἀτελώνητον.

103 ἌΛΛΗΝ ΜῈΝ ἘΞΑΝΤΛΟΥ͂ΜΕΝ, Ἡ Δ' ἘΠΕΙΣΡΈΕΙ: Ἐπὶ τῶν πονούντων καὶ πλέον οὐδὲν ἀνυόντων. C

104 ἈΜΕΙΝΌΝΩΝ ΟἸΩΝῶΝ ΤΥΧΕΙ͂Ν: Ἐπὶ τῶν ἐκ κακῶν εἰς ἀγαθὸν μεταβαινόντων.

105 ἊΜ' ἜΠΟΣ ἊΜ' ἜΡΓΟΝ: Ἐπὶ τῶν ταχέως καὶ ὀξέως ἀνυομένων.

106 [ἌΡΓΟΣ ΓΩΝΊΑ:] Ἐπὶ τῶν ἀργῶς καὶ ῥαθύμως καθημένων. D
Ἔστι δὲ . . . . γωνία.

107 ἈΜΟΥΣΌΤΕΡΟΣ ΛΕΙΒΗΘΡΊΩΝ: Ἐπὶ τῶν ἀμούσων καὶ ἀπαιδεύτων. Λειβήθριοι γὰρ ἔθνος Πιερικὸν ἀμουσότατον, ἐν ᾧ καὶ τοῦ Ὀρφέως φασὶ γενέσθαι τὸν θάνατον.

108 ἊΜΜΟΝ ΜΕΤΡΕΙ͂Ν: Ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων. E

109 ἊΜ' ἩΛΈΗΤΑΙ ΚΑῚ ΤΈΘΝΗΚΕΝ Ἡ ΧΆΡΙΣ: Ἐπὶ τῶν εὐεργετουμένων καὶ παραχρῆμα τῆς χάριτος ἐπιλανθανομένων.

110 ἊΜΑΣ ἈΠῄΤΟΥΝ, ΟἹ Δ' ἈΠΗΡΝΟΥ͂ΝΤΟ ΣΚΑΦΆΣ: Ἐπὶ τῶν ἄλλα μὲν ἀπαιτουμένων, ἄλλα δὲ μὴ ἔχειν ἀρνουμένων.

111 ἊΝ ΜῊ ΠΑΡῆΙ ΚΡΈΑΣ ΤΆΡΙΧΟΣ ΣΤΕΡΚΤΈΟΝ: Ὑποθετικόν. F
Παρεγγυᾷ γὰρ ὅτι δεῖ τοῖς παροῦσιν ἀρκεῖσθαι.

112 ἈΝΆΓΚῌ ΟΥ̓ΔῈ ΘΕΟῚ ΜΆΧΟΝΤΑΙ:

113 ἈΝΔΡΑΠΟΔΏΔΗΣ ΘΡΊΞ: Ἐπὶ τῶν ἠλιθίων. Πλάτων·
Ἔχων τὰς ἀνδραποδώδεις ἐπὶ τῆς ψυχῆς τρίχας ὑπὸ τῆς ἀμουσίας.

101. Zen. I. 73.
102. Zen. I. 74.
103. Zen. I. 75.
104. Zen. I. 76.
105. Zen. I. 77.
106. Vix legenda in B. Vid. Zen. I. 78.
107. Zen. I. 79.
108. Zen. I. 80.
109. Zen. I. 81.
110. Zen. I. 83.
111. Zen. I. 84.
112. Zen. I. 85.
113. Diog. I. 73.

114 ἈΝῊΡ ΔῈ ΦΕΎΓΩΝ ΟΥ̓ ΜΈΝΕΙ ΛΎΡΑΣ ΚΤΎΠΟΝ: Ἐπὶ τῶν τα- A
χέως καὶ ὀξέως ὀφειλόντων ἕκαστα.

115 ἈΝΔΡῚ ΛΥΔΩ͂Ι ΠΡΆΓΜΑΤ᾿ ΟΥ̓Κ ἮΝ, ἈΛΛ᾿ ΑΥ̓ΤῸΣ ἘΞΕΛΘῺΝ
ἘΠΡΊΑΤΟ: Ἐπὶ τῶν κακὰ ἑαυτοῖς ἐπισπωμένων· παρ᾿ ὅσον ὁ
Κροῖσος ἑαυτῷ πολέμιον ἐπεσπάσατο Κῦρον.

116 ἈΝΤῚ ΠΈΡΚΗΣ ΣΚΟΡΠΊΟΝ: Ἐπὶ τῶν τὰ χείρω αἱρουμένων B
τῶν βελτιόνων.

117 ἈΝΕΩΓΜΈΝΑΙ ΜΟΥΣΩ͂Ν ΘΥ̓ΡΑΙ: Ἐπὶ τῶν ἐξ ἑτοίμου λαμβα-
νόντων τὰ κάλλιστα ἐν τῇ παιδείᾳ.

118 ἈΝΔΡῸΣ ΓΈΡΟΝΤΟΣ ΑἹ ΓΝΆΘΟΙ ΒΑΚΤΗΡΊΑΙ: Ἐπὶ τῶν πρὸς τὸ
γῆρας πολλὰ ἐσθιόντων. C

119 ἈΝΔΡῸΣ ΚΑΚΩ͂Σ ΠΡΆΤΤΟΝΤΟΣ ἘΚΠΟΔῺΝ ΦΊΛΟΙ: Ἐπὶ τῶν ἐν
κακοῖς παρεωρωμένων ὑπὸ τῶν πάλαι φίλων.

120 ἊΝΘΡΩΠΟΣ ἈΝΘΡΏΠΟΥ ΔΑΙΜΌΝΙΟΝ: Ἐπὶ τῶν ἀπροσδοκήτως
ὑπό τινων σωζομένων, ἢ καὶ διά τινων εὐδαιμονούντων.

121 ἊΝ ΟἿΝΟΝ ΑἸΤΗ͂Ι ΚΌΝΔΥΛΟΝ ΑΥ̓ΤΩ͂Ι ΔΊΔΟΥ: Ἐπὶ τῶν ἀγαθὰ D
μὲν αἰτούντων, δεινὰ δὲ λαμβανόντων. Ἡ δὲ ἱστορία ἀπὸ τοῦ
Κύκλωπος αἰτήσαντος οἶνον τὸν Ὀδυσσέα, καὶ στερηθέντος τοὺς
ὀφθαλμούς.

122 ἈΝΈΜΟΥ ΠΕΔΊΟΝ: Ἐπὶ τῶν εὐμεταβόλων καὶ κούφων.

123 ἈΝΤΙΠΕΛΑΡΓΕΙ͂Ν: Ἐπὶ τῶν τὰς χάριτας ἀποδιδόντων. Λέγε- E
ται γὰρ τρέφειν τοὺς πελαργοὺς γηράσαντας τοὺς γονεῖς.

124 ἈΝΊΠΤΟΙΣ ΠΟΣῚΝ ἈΝΑΒΑΊΝΕΙΝ ἘΠῚ ΤῸ ΣΤΈΓΟΣ: Ἐπὶ τῶν
ἀμαθῶς ἐπί τινα ἔργα καὶ πράξεις ἀφικνουμένων.

125 ἈΝΔΡῸΣ ΓΈΡΟΝΤΟΣ ἈΣΤΑΦῚΣ ΤῸ ΚΡΑΝΊΟΝ: Ἐπὶ τῶν εἰς μη-
δὲν χρησιμευόντων· τὸ γὰρ σῶμα τῶν γερόντων ἀσθενές. F

126 ἈΝΤΛΕΙ͂Ν ἈΜΦΟΤΈΡΑΙΣ: Λείπει τὸ χερσίν. Ἐπὶ τῶν μετὰ
σπουδῆς τι ποιούντων.

127 ἈΝΈΜΟΥΣ ΓΕΩΡΓΕΙ͂Σ: Πρὸς τοὺς πονοῦντας καὶ μηδενὸς

114. Zen. I. 86.
115. Zen. I. 87.
116. Zen. I. 88.
117. Zen. I. 89.
118. Diog. I. 78.
119. Zen. I. 90.
120. Zen. I. 91.
121. Zen. I. 92.
122. Diog. I. 82.
123. Zen. I. 94.
124. Zen. I. 95.
125. Zen. I. 96.
126. Zen. I. 98.
127. Zen. I. 99.

μεταλαγχάνοντας, ἐπειδὴ καὶ ὁ ἄνεμος πάντα μὲν φύει καὶ αὔξει, A
οὐδενὸς δὲ μεταλαγχάνει ἢ μόνης ἄχνης.

128 ἈΝΤῚ ΚΑΚΟΥ͂ ΚΥΝῸΣ ὟΝ ἈΠΑΙΤΕΙ͂Σ: Ἐπὶ τῶν κακὰ ἀντὶ τῶν κακῶν ἀποδιδόντων.

129 ἌΝΘΡΑΚΕΣ Ὁ ΘΗΣΑΥΡῸΣ ἈΝΑΠΈΦΗΝΕΝ: Ἐπὶ τῶν διαψευσθέντων ἐφ' οἷς ἤλπισαν. Μέμνηται αὐτῆς Λουκιανός· B

Τὸ γοῦν τοῦ λόγου [a]ἐκεῖνο ἄνθρακες ἡμῖν ὁ θησαυρὸς πέφηνε.

Καὶ πάλιν·

Ἄνθρακάς μου τὸν θησαυρὸν ἀπέφηνας.

130 ἌΞΙΟΣ ΤΟΥ͂ ΠΑΝΤΌΣ: Ἐπὶ τῶν σφόδρα τιμίων.

131 ἌΞΙΟΣ ΕἾ ΤΗ͂Σ ἘΝ ἌΡΓΕΙ ἈΣΠΊΔΟΣ: Ἐπὶ τῶν αἰδημόνων καὶ C
εὐγενῶν. Ἐπειδὴ καὶ οἱ ἐν Ἄργει φέριστοι παῖδες καὶ καθαροὶ ἀπό τινος νομίμου τὰς ἀσπίδας φοροῦντες πομπεύουσιν.

132 ἌΞΙΟΙ ΤΡΙΧΌΣ: Ἐπὶ τῶν εὐτελῶν καὶ μηδενὸς ἀξίων· τοῦτο γὰρ καὶ ἡ θρίξ.

133 ἈΠῸ ΒΡΑΔΥΣΚΈΛΩΝ ἽΠΠΩΝ ὌΝΟΣ ὌΡΟΥΣΕΝ: Ἐπὶ τῶν ἀπὸ D
τῶν εὐτελῶν ἐπὶ τὰ μείζω πηδώντων.

134 ἌΠΛΗΣΤΟΣ ΠΊΘΟΣ: Ἐπὶ τῶν γαστριμάργων. Μετενήνεκται δὲ ἀπὸ τοῦ πίθου τῶν Δαναΐδων.

135 ἈΠῸ ἽΠΠΩΝ ἘΠ' ὌΝΟΥΣ: Ἐπὶ τῶν ἀπὸ σεμνῶν εἰς εὐτελῆ
μεταβαινόντων, οἷον ἀπὸ γραμματικῆς εἰς χαλκευτικήν. E

136 ἈΠῸ ΒΑΛΒΊΔΟΣ: Ἤτοι ἀπ' ἀρχῆς.

137 ἈΠΉΝΤΗΣΕ ΚΕΡΑΥΝΟΥ͂ ΒΟΛῊ ΠΡῸΣ ὙΠΈΡΤΑΤΟΝ ἌΤΑΝ: Ἐπὶ τῶν ἄξια πασχόντων ὧν ἔδρασαν.

138 ἍΠΑΝΤΑ ΤΟΙ͂Σ ΣΟΦΟΙ͂Σ ΟΥ̓Κ ΕΥ̓͂ΚΟΛΑ: Ἐπὶ τῶν διὰ φρονήσεως
καὶ τῶν δυσκόλων περιγινομένων. F

139 ἌΠΕΡ ΤῊΝ ΓΛΑΥ͂ΚΑ ΘΗΡΑ͂Ν: Ἐπὶ τῶν εὐτελές τι ζητούντων· παρ' ὅσον ἡ γλαὺξ μικρὰ καὶ γλίσχρα θηρᾷ.

140 ἈΠῸ [b]ΝΑΝΝΆΚΟΥ: Ἐπὶ τῶν σφόδρα παλαιῶν καὶ ἀρχαίων.

128. Zen. I. 100.
129. Zen. II. 1.
[a] ἐκείνου B.
130. Zen. II. 2.
131. Zen. II. 3.
132. Zen. II. 4.
133. Zen. II. 5.
134. Zen. II. 6.
135. v. Suid.
136. Zen. II. 7.
137. Zen. II. 8.
138. Zen. II. 9.
139.
140. Vat. I. 10.
[b] Ναννάκου A. B.

Νάννακον γὰρ παλαιὸν καὶ ἀρχαῖον βασιλέα γενέσθαι Φρυγῶν ἐν A
Πισινοῦντι, καὶ ἔθη αὐτοῖς καταστήσασθαι· καὶ ταῦτα λέγειν αὐ-
τοὺς ΤᾺ ἈΠῸ ΝΑΝΝΆΚΟΥ.

141 ἉΠΛΟΥ͂Ν ΘΎΛΑΚΟΝ ΠΆΤΕΙ: Ἐπὶ τῶν εὐκαταφρονήτων.

142 ἈΤΤΙΚῸΣ ΕἸΣ ΛΙΜΈΝΑ: Ἐπὶ τῶν ἐπιδεικνυμένων. Οἱ γὰρ
Ἀττικοὶ ναῦται ὁπότε καταπλέοιεν ἐπιδεικνύμενοι τοῖς οἰκείοις B
προθυμότερον ἤλαυνον.

143 ἈΝΤ' ΕΥ̓ΕΡΓΕΣΊΗΣ ἈΓΑΜΈΜΝΟΝΑ ΔΗ͂ΣΑΝ ἈΧΑΙΟΊ: Αὕτη
κατὰ τῶν ἀχαρίστων λέγεται· πεποίηται δὲ ὑπὸ Μέσωνος τοῦ
Μεγαρέως.

144 ἉΛΩ͂ΝΗΤΟΝ ἈΝΔΡΆΠΟΔΟΝ: Ἴσον τὸ εὐτελές. Οἱ γὰρ ἔμποροι C
εἰς τὴν μεσόγειον ἀναβαίνοντες ἅλας ἐκόμιζον, ἀνθ' ὧν τοὺς οἰκέ-
τας. Ὅθεν καὶ ὁ Κωμικός,

Θρᾷξ εὐγενής εἶ πρὸς ἅλας ἠγορασμένος.

145 ΑἹ ΧΆΡΗΤΟΣ ὙΠΟΣΧΈΣΕΙΣ: Ἐπὶ τῶν προχείρως ἐπαγγελλο-
μένων. Χάρης γὰρ στρατηγὸς Ἀθηναίων προχείρως πολλὰ ἐπαγ- D
γελλόμενος.

146 ἈΡΓΥΡᾺΝ ΛΙΜΌΝ: Τοῖς ἀπειθοῦσιν ὁ Ἀπόλλων ἠπείλησε πολ-
λάκις ἀργυρὰν λιμὸν ἀποπέμπειν, ὡς μέλλουσιν ἀργυρίου σῖτον
ὠνήσεσθαι.

147 ἉΛΙΕῪΣ ΠΛΗΓΕῚΣ ΝΟΥ͂Ν ΟἼΣΕΙ: Αὕτη παραπλήσιός ἐστι τῇ E
ΠΑΘῺΝ ΔΈ ΤΕ ΝΉΠΙΟΣ ἜΓΝΩ. Ἁλιεὺς γὰρ, ὥς φασι, τοὺς ἁλισκο-
μένους ἰχθῦς ἀφυλάκτως μεταχειριζόμενος ἐπλήγη ὑπὸ σκορπίου.
Ἔφη τοίνυν ΝΟΥ͂Ν ΟἼΣΩ.

148 ἈΛΗΘΈΣΤΕΡΑ ΤΩ͂Ν ἘΠῚ ΣΆΓΡᾼ: Ταύτης μέμνηται Μέναν-
δρος καὶ Ἄλεξις. Λέγεται δὲ ὅτι Λοκροὶ Ἐπιζεφύριοι πόλεμον F
πρὸς Κροτωνιάτας ἔχον, καὶ ἔπεμψαν πρὸς Λακεδαίμονα συμμα-
χίας δεόμενοι. Οἱ δὲ ἀπείπαντο μὲν συμμαχίαν δώσειν, πέμψειν δὲ
τοὺς Διὸς κούρους αὐτοῖς βοηθοὺς ὑπέσχοντο. Μάχης οὖν γενομέ-
νης ἐνίκησαν οἱ Λοκροὶ τῶν Διὸς κούρων συλλαβομένων. Μηδενὸς
δὲ ἀπαγγείλαντος τὴν νίκην εἰς Λακεδαίμονα ἡ φήμη ταύτην τῇ G

141.
142. Zen. II. 10.
143. Zen. II. 11.
144. Zen. II. 12.
145. Zen. II. 13.
146.
147. Zen. II. 14.
148. Zen. II. 17.

ἐν ᾗ γέγονεν ἡμέρᾳ διήγγειλεν. Εἴρηται γοῦν ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν A
πάνυ ἀληθῶν. Σάγρα δέ ἐστι τόπος ἐν ᾧ τὰ τῆς νίκης γέγονεν.

149 ΑἾΞ ΣΚΥΡΊΑ: Ταύτην εἰρῆσθαι Χρύσιππός φησιν ἐπὶ τῶν τὰς
εὐεργεσίας ἀνατρεπόντων, ἐπειδὴ καὶ ἡ αἲξ πολλάκις ἀνατρέπει
ἀγγεῖα. Ἄλλοι δέ φασιν ἐπὶ τῶν ὀνησιφόρων λέγεσθαι διὰ τὸ
τὰς Σκυρίας αἶγας πολὺ γάλα φέρειν. B

150 ΑΥ̓ΤΌΜΑΤΟΙ Δ' ἈΓΑΘΟῚ ἈΓΑΘΩ͂Ν ἘΠῚ ΔΑΙ͂ΤΑΣ ἼΕΝΤΑΙ:

151 ἉΛΩ͂Ν ΔῈ ΦΌΡΤΟΣ ἜΝΘΕΝ ἮΛΘΕΝ ἜΝΘ' ἜΒΗ: Ἐμπόρων τινῶν
καθευδησάντων εἰς τὴν ναῦν θάλασσα εἰσελθοῦσα τοὺς ἅλας
ἔτηξεν. Ἔνθεν ἡ παροιμία.

152 Ἁ ΦΙΛΟΧΡΗΜΑΤΊΑ ΣΠΆΡΤΑΝ ἝΛΟΙ, ἌΛΛΟ ΔῈ ΟΥ̓ΔΈΝ: Αὕτη C
λέγεται ἐπὶ τῶν ἐξ ἅπαντος κερδαίνειν προαιρουμένων. Γέγονε δὲ
ἀπὸ χρησμοῦ δοθέντος Λακεδαιμονίοις, λέγοντος, ἀπολέσθαι Λακε-
δαιμονίους ὅταν ἀργύριον καὶ χρυσίον τιμήσωσιν.

153 ἈΘΗΝΑ͂ ΤῸΝ ΑἼΛΟΥΡΟΝ: Ἐπὶ τῶν κακῶς συγκρινόντων καὶ διὰ
μικρὰν ὁμοιότητα. Ὡς εἴ τις διὰ γλαυκότητα τοῦ αἰλούρου τοῦτον D
τῇ Ἀθηνᾷ παραβάλοι.

154 ἈΤΤΙΚΟῚ ΤᾺ ἘΛΕΥΣΊΝΙΑ: Λείπει τὸ καθ' ἑαυτῶν. Λέγεται δὲ
ἐπὶ τῶν καθ' ἑαυ . . . τι πραττόντων.

155 ΑΥ̓ΤΩ͂Ι ΚΑΝΩ͂Ι: Κατὰ τῶν ἄρδην ὁτιοῦν λυμαινομένων· ἐπὶ
γὰρ κανῶν τὰ δεῖπνα ἐκομίζετο. Πλάτων· E
Ἀνηρπάκασ' ἄναξ ἅπαντ' αὐτῷ κανῷ.

156 ἈΦΎΑΣ ΠΥ͂Ρ: Ἐπὶ τῶν τέλος ὀξὺ λαμβανόντων· παρ' ὅσον καὶ
ἡ ἀφύα τάχιστα ἕψεται.

157 ἈΤΡΈΩΣ ὌΜΜΑΤΑ: Οἱονεὶ ἄτρεπτα καὶ σκληρά· ἀπὸ τῆς
Ἀτρέως παρανομίας, ὃς ὑπονοήσας τὸν ἀδελφὸν Θυέστην μοιχεύειν F
Ἀερόπην τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, τὰ τέκνα τοῦ Θυέστου συγκόψας
παρέθηκεν αὐτῷ δειπνοῦντι, τελευταῖα τὰ ἄκρα παραθείς, ὥστε
αἴσθησιν αὐτῷ δοῦναι τοῦ μύσους.

158 ἌΝΝΑΣ ΚΡΊΒΑΝΟΣ: Ἄνναν Αἰγυπτίαν φασὶν ἐπινενοηκέναι τὸν
κρίβανον εἰς τὴν τῶν ἄρτων ὄπτησιν. Ἀφ' ἧς ἡ παροιμία. G

149. Zen. II. 18.
150. Zen. II. 19.
151. Zen. II. 20.
152. Zen. II. 24.
153. Zen. II. 25.
154. Zen. II. 26.
155. Zen. II. 31.
156. Zen. II. 32.
157. Zen. II. 34.
158. v. Suid. v. Ἄννος.

159 ἈΕΤῸΝ ΚΆΝΘΑΡΟΣ ΜΑΙΕΎΕΤΑΙ: Τὰ ᾠὰ τοῦ ἀετοῦ ἀφανίζουσιν A
οἱ κάνθαροι, ἐπεὶ οἱ ἀετοὶ τοὺς κανθάρους ἀναλέγουσιν.

160 ΑἸΆΝΤΕΙΟΣ ΓΈΛΩΣ: Ἐπὶ τῶν παραφρόνως γελώντων.

161 ἈΠῸ ὌΝΟΥ ΚΑΤΑΠΕΣΏΝ: Οἱ δὲ ἈΠῸ ΝΟΥ͂ φασι. Ἀπὸ τοῦ ζώου συντέτακται ἐπὶ τῶν μειζόνων καὶ ἀδυνάτων· ὡς Ἀριστοφάνης,

Ἀπὸ τύμβου πεσών. B

162 ἈΓΌΜΕΝΟΣ ΔΙᾺ ΦΡΑΤΈΡΩΝ ΚΎΩΝ: Ἐπὶ τῶν ὅπου μὴ δεῖ εὑρισκομένων καὶ διὰ τοῦτο τιμωρουμένων. Καὶ κύων γὰρ εὑρισκόμενος ἐν φράτερσι μαστιγοῦται.

ἈΓΆΛΜΑΤΑ ἙΚΆΤΗΣ:

163 ἉΓΝῊ ΓΆΜΩΝ: Ἐπὶ τῶν σωφρόνων γυναικῶν. Ῥηθείη δ' ἂν C
εἰρωνικῶς καὶ ἐπὶ τῶν μὴ τοιούτων.

164 ἈΓΡῸΣ Ἡ ΠΌΛΙΣ: Ἐπὶ τῶν παρανομούντων. Ἐπίχαρμος·

Ἀγρὸν τὴν πόλιν ποιεῖς.

165 ἈΗΔΌΝΕΣ ΛΈΣΧΑΙΣ ἘΓΚΑΘΉΜΕΝΑΙ: Ἐπὶ τῶν ἀδολεσχούντων.

166 ἌΘΩΣ ΚΑΛΎΠΤΕΙ [c] ΠΛΕΥΡᾺ ΛΗΜΝΊΑΣ ΒΟΌΣ: Ἐπὶ τῶν τινας D
λυπούντων ἢ βλαπτόντων· ἐπειδὴ τὴν ἐν Λήμνῳ βοῦν λευκοῦ πεποιημένην λίθου ὁ Ἄθως τὸ ὄρος ἐπισκιάζει.

167 ἈΓΟΡᾺ ΛΎΚΕΙΟΣ: Ἐπὶ τῶν τάχεως πιπρασκομένων.

168 ἈΕῚ ΛΕΟΝΤΙ͂ΝΟΙ ΠΕΡῚ ΤΟῪΣ ΚΡΑΤΗ͂ΡΑΣ: Οἱ ἐν Σικελίᾳ Λεοντῖνοι περὶ πότους ἐσπουδάκεσαν· Φάλαρις δ' αὐτοὺς καταπολε- E
μήσας ἐκέλευσεν ὠμῶς εἰς τοὺς τῆς Αἴτνης ἀπορριφῆναι κρατῆρας. Ἀφ' οὗ καὶ ἡ παροιμία.

169 ΑἹ ΟἸΔΊΠΟΔΟΣ ἈΡΑΊ: Ἐπὶ τῶν μεγάλως δυστυχούντων. Οἱ γὰρ περὶ Πολυνείκην ἔθος εἶχον τῷ Οἰδίποδι ἐξ ἑκάστου ἱερείου ἐξαίρετόν τι πέμπειν γέρας, τὸν ὦμον· ἐκλαθόμενοι δέ ποτε, ἰσχίον F
ἔπεμψαν. Καὶ ὁ Οἰδίπους νομίσας ἠτιμῶσθαι ἀρὰς κατ' αὐτῶν ἔθετο τὰ πατρῷα σιδήρῳ δάσασθαι, ὑφ' ὧν καὶ ἀπώλοντο.

170 ΑἹ ΛΑΧΆΝΩΝ ΠΡΟΣΘΗ͂ΚΑΙ: Ἐπὶ τῶν μηδὲν ὠφελούντων.

159. Zen. I. 20.
160. Zen. I. 43.
161. Zen. II. 57.
162. Diog. II. 45.
163. Diog. II. 46.
164. Diog. II. 47.
165. Diog. II. 48.
166. Suid.

c πλευρὰν B. Vid. Schol. Ven. Il. ξ' 229.
167. Diog. II. 49.
168. Diog. II. 50.
169. Diog. II. 51. Vid. Schol. Sophocl. Œd. Col. 1375.
170. Diog. II. 52.

171 ΑἸΣΧΎΝΟΜΑΙ ΜᾺ ΤῊΝ ΦΙΛΌΤΗΤΑ : A

172 ΑἸΔῺΣ ἘΝ ὈΦΘΑΛΜΟῖΣ : Ἢ ὅτι οἱ τοὺς ὀφθαλμοὺς κεκομμένοι οὐκ αἰδοῦνται, ἢ ὅτι τοὺς παρόντας αἰδοῦνται μᾶλλον οἱ ἄνθρωποι ἢ τοὺς ἀπόντας.

173 ΑἸΔῺΣ Δ' ΟὐΚ ἈΓΑΘῊ ΚΕΧΡΗΜΈΝῼ ἈΝΔΡῚ ΠΡΟΐΚΤῌ : Ἐπὶ τῶν δι' ἐπιείκειαν βλαπτομένων. B

174 [d] ἈΓΝΟΕῖ Δ' ἈΡΆΧΝΗ ΠΑῖΔΑ ἝΩΣ ΠΑΙΔΕΎΕΙ, ΘΡΈΨΑΣΑ ΓᾺΡ ΤΈΘΝΗΚΕΝ : Ἐπὶ τῶν καθ' ἑαυτῶν τι διαπραγματευομένων.

175 ἈΕῚ ΤᾺ ΠΈΡΥΣΙ ΒΕΛΤΊΩ : Κατὰ τὰ Μακεδονικὰ ταπεινουμένων τῶν Ἀθήνησι πραγμάτων ἐν τοῖς Διονυσίοις ἐπεφώνουν τὸ προκείμενον οἱ Ἀθηναῖοι, δηλοῦντες τὴν προλαβοῦσαν εὐδαιμονίαν. C

176 ΑἸΓΎΠΤΟΥ ΓΆΜΟΣ : Ἐπὶ τῶν ἀλυσιτελῶς γαμούντων.

177 [ΑἸΓῚΣ] ΠΕΡῚ ΠΌΛΙΝ : Αἰγὶς λέγεται τὸ ἐκ τῶν στεμμάτων δίκτυον· [ἢ γοῦν] ἱέρεια τὴν ἱερὰν αἰγίδα Ἀθήνησι φέρουσα ἀγείρει [ἀπὸ τῆς ἀκροπόλεως] ἀρξαμένη πρὸς τὰ ἱερά. τάττεται D ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἀναιδὴν περιιόντων.

178 ΑἸΓῶΝ ὈΝΌΜΑΤΑ : Οἷον ἄχρηστα πράγματα· ὅμοιαι γὰρ αἱ αἶγες.

179 [e] ἌΛΕΥ' ἈΠῸ ΜΕΊΖΟΝΟΣ ἈΝΔΡΌΣ : Ἤτοι φύλαξαι. Παραινεῖ ἡ παροιμία περιίστασθαι τῆς μετὰ τῶν μειζόνων ἀναστροφῆς. E

171. Diog. II. 53.
172. Suid. ubi *κεκακωμένοι.*
173. Suid.
174. Vat. I. 9.

[d] Ἀγνοεῖ] Natum videtur proverbium ex his apud Suidam senariis : *Ἀγνοεῖ δ' ἀράχνη παῖδας ὡς παιδεύεται, Θρέψασα γὰρ τέθνηκε πρὸς τῶν φιλτάτων.* Innuere videtur, tum demum araneam agnoscere se parentem, cum prolem educat, a qua exenteretur. Non dissimile illud B. Augustini tractatu XV. in Joannem, de gallina: *Videtis,* inquit, *quemadmodum gallina infirmetur cum pullis suis? nulla enim alia avis, quod sit mater agnoscitur,* &c. SCHOTT. De prima syllaba v. Ἀγνοεῖ vid. Meineke præf. Menand. p. XXIV.

175. Diog. II. 54.
176. Diog. II. 55.
177. Vid. Suid. pp. 1086. 1087. ibique notata. Verba uncinis inclusa ex A addita sunt.
178.
179. Vat. I. 6.

[e] Ἄλευ'] Tale illud Q. Horatii νόημα ad Lollium Epist. XVIII. v. 86. *Dulcis inexpertis cultura potentis amici, Expertus metuit.* Quia tædii res plena ac fastidii, nec periculis vacans : quo de singulari commentario disseruisse memini Joan. Casam, episc. Beneventanum. SCHOTT.

180 ἌΛΛΑ ΜΑΡΤΥΡΕΙ͂ ΤΡΊΑ ΚΑῚ ἌΛΛΑ ΛΉΨΕΙ ΤΡΊΑ: Ἐπὶ τῶν παν- A
οτιοῦν ποιούντων κέρδους ἕνεκα.

181 ἌΛΛΟ ΓΈΝΟΣ ΚΏΠΗΣ: Ἡρακλέα ἱστοροῦσι περαιούμενον ἐν λέβητι ἐπὶ τὰς ἐν Ἐρυθίᾳ βοῦς χρῆσθαι ἱστίῳ μὲν τῇ λεοντῇ, ἱστῷ δὲ τῷ ῥοπάλῳ, κώπῃ δὲ τῷ τόξῳ, διὸ καὶ ἐλέχθη ἡ παροιμία.

182 ἌΛΛΗ ΤΟΡΈΛΛΗ: Τοὺς γεγηρακότας ἔσκωπτον οἱ περὶ τὴν B
σορὸν σορέλλη καὶ τορέλλη. Ἔστι δὲ κυρίως σορέλλη καὶ τορέλλη ἐπιφώνημα θρηνητικὸν σὺν αὐλῷ.

183 ἈΛΛΌΤΡΙΑ ΒΆΛΛΕΙΝ: Τοῦτο λέγεται ἐπάν τις ἐν τῷ κυβεύειν ἁμάρτῃ.

184 ἌΚΟΥΕ ΤἈΠῸ ΚΑΡΔΊΑΣ: Ἐπὶ τῶν ἃ φρονοῦσι διεξιόντων. C

185 ἌΚΟΥΕ ΔῊ ΚΑΚΟΥ͂ ΛΌΓΟΥ: Ἐπὶ τῶν τοὺς μύθους διηγουμένων.

186 ἈΚΌΛΛΗΤΑ ΧΕΊΛΗ ΟΥ̓ ΣὝΚΩΙ ΒΥ̓́ΣΕΙΣ: Παρεγγυᾷ ὁ λόγος τοῖς πράγμασιν ἐρρωμένως χρῆσθαι.

187 ἈΛΛᾺ ΓᾺΡ ἈΘΥΜΟΥ͂ΝΤΕΣ ἌΝΔΡΕΣ ΟὔΠΩ ΤΡΌΠΑΙΟΝ ἜΣΤΗΣΑΝ: Ἐπὶ τῶν δι' ἀθυμίαν μηδὲν πραττόντων γενναῖον. D

188 ἌΛΛΩΣ ἈΝΑΛΊΣΚΕΙΣ ὝΔΩΡ: Ἐπὶ τῶν ματαιολογούντων. Μετενήνεκται δὲ ἀπὸ τοῦ ἐν δικαστηρίῳ ὕδατος.

189 ἈΛΛ' ΕἸ ΛΎΚΟΣ ΚΑΛΕΙ͂ ΤᾺΣ ΑἾΓΑΣ ΜΟΛΩ͂Ν: Ἐπὶ τῶν ἐν ὑποκρίσει ἐξαπατᾶν πειρωμένων.

190 ἌΛΛΟΣ ΠΟΥ ΧΏΡΑΣ ΤΡΌΠΟΣ: Ὅτι δεῖ τὰ ἑκάστης χώρας ἔθη E
μιμεῖσθαι τὸν ἐν ἑκάστῃ διατρίβοντα.

191 ἍΛΙΣ ΔῈ ἈΡΤΌΧΩΝ: Ἐπὶ τῶν πολλάκις ἀρχομένων λόγων καὶ οὐ [f] περαινόντων.

192 ἍΛΜΗ ἸΧΘΎΩΝ, ΚΡΕΩ͂Ν ΔῈ ΖΩΜΌΣ:

193 ἈΚΑΡΠΌΤΕΡΟΣ ἈΓΡΊΠΠΟΥ: Ἐπὶ τῶν μάτην πενομένων. Λά- F

180.
181. Diog. II. 57.
182. Diog. II. 58.
183. Diog. II. 60.
184. Diog. II. 59.
185. Respicit f. Platon. Gorg. p. 523 A. ubi καλοῦ.
186. Suid. p. 150 B. ubi Ἀκόλφ τὰ . .
187. Vid. Suidam p. 169 A.
188. Vat. I. 8.
189.
190. Vid. Suid. p. 183 D.
191. Vat. I. 7. ubi Ἅλις δρυός.
f παραινούντων vitiose scriptum mutavi in περαινομένων. itaque converti. SCHOTT. περαινόντων A. B.
192.
193. Zen. I. 60.

κωνες γὰρ τὴν ἀγρίαν ἐλαίαν ἀγρίππαν καλοῦσιν, λεπτόφυλλον A
καὶ πλεῖον αὐξανομένην πηγάνου.

194 ἌΡΤΙ ΜΥ͂Σ ΠΊΤΤΗΣ ΓΕΎΕΤΑΙ: Μῦς ὄνομά ἐστιν, ὥς φασι, Ταραντίνου πύκτου, ὃς ἐνίκησεν ἐν Πίσσῃ πολλὰς πληγὰς λαβὼν κατὰ τὴν ῥιᾶ Ὀλυμπιάδα. Διηγούμενος δέ τις περὶ αὐτοῦ ἔλεγεν ὅσα ἔπαθεν ὁ Μῦς ἐν τῇ Πίσσῃ. Οἱ δέ φασι τὸ ζῶον ἐμπεσὸν εἰς B
πίσσαν δεινὰ πάσχειν, καὶ τέλος ἀποθνήσκειν ἀνελθεῖν οὐ δυνάμενον.

195 ἈΚΡΟΚΟΡΙΝΘΊΑ ἔΟΙΚΑΣ ΧΟΙΡΟΠΩΛΉΣΕΙΝ: Ἐπὶ τῶν παρ' ὥραν λέγεται θρυπτομένων γυναικῶν. Οἱονεὶ ἔοικας μισθαρνήσειν ἐν Κορίνθῳ διὰ τὸ πλείστας ἑταίρας εἶναι ἐν αὐτῇ. Λέγεται δὲ χοῖρος C
τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον.

196 ἌΣΚΩΙ ΜΟΡΜΟΛΎΤΤΕΣΘΑΙ: Ἐπὶ τῶν εἰκῇ φοβούντων.

197 ἌΣΤΡΟΙΣ ΣΗΜΑΊΝΕΣΘΑΙ: Ἐπὶ τῶν ἐκ μακροῦ τι ὑπονοούντων. Εἴρηται δὲ ἀπὸ τῶν πλοϊζομένων.

198 ἌΤΛΑΣ ΤῸΝ ΟΥ̓ΡΑΝΌΝ: Εὐήμερος ἐν ἱερῷ λόγῳ προσέθηκε τὸ D
ὑπεδέξω. Λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν τινὶ κακῷ περιπεσόντων ἐπιβαλλομένων μεγάλῳ πράγματι.

199 ἉΡΜΟΔΊΟΥ ΜΈΛΟΣ, ἈΔΜΉΤΟΥ ΜΈΛΟΣ: Ἐπὶ τῶν σκολιῶν· τοιαῦτα γὰρ ἐστὶ τὰ εἰς Ἁρμόδιον καὶ Ἄδμητον μέλη σκολιά. Τινὲς δὲ κατ' ἀντίφρασιν εἰρῆσθαι λέγουσιν ὅτι ῥᾴδια καὶ ὀλι- E
γόστιχα ὡς ἐπιγράμματα. Διὸ καὶ ἐπὶ τῶν ῥᾳδίων εἰρῆσθαι λέγουσιν.

200 ἈΡΚΑΔΊΗΝ Μ' ΑἸΤΕΙ͂Σ: Ἐπὶ τῶν μέγαλα ἀξιούντων λαβεῖν. γρ. δὲ

Ἀρκαδίην μ' αἰτεῖς, μέγα αἰτεῖς, οὔτι δώσω. F

201 ἌΡΚΤΟΥ ΠΑΡΟΎΣΗΣ ΤᾺ ἼΧΝΗ ΖΗΤΕΙ͂Σ: Ἐπὶ τῶν δήλων ἡ παροιμία. Εἴρηται δὲ ἀπὸ τῶν κυνηγῶν.

202 ἈΡΟΤΡΑΊΑ ΜΆΝΤΙΣ: Ἀκρίς ἐστι δυσκίνητος. Ταύτης ταῖς κινήσεσιν οἱ ἀγροῖκοι μαντεύονται. Τίθεται τοίνυν ἐπὶ τῶν νωθρῶν

194. Diog. II. 64.
195. Suid. p. 3941 C. Ἀκορινθία A. B.
196. Diog. II. 65.
197. Diog. II. 66.
198. Diog. II. 67.
199. Diog. II. 68.
200. Diog. II. 69.
201. Zen. II. 36.
202. v. Suid. p. 581 B.

180 ἌΛΛΑ ΜΑΡΤΥΡΕΙ͂ ΤΡΊΑ ΚΑῚ ἌΛΛΑ ΛΉΨΕΙ ΤΡΊΑ: Ἐπὶ τῶν παν- A
οτιοῦν ποιούντων κέρδους ἕνεκα.

181 ἌΛΛΟ ΓΈΝΟΣ ΚΏΠΗΣ: Ἡρακλέα ἱστοροῦσι περαιούμενον ἐν λέβητι ἐπὶ τὰς ἐν Ἐρυθίᾳ βοῦς χρῆσθαι ἱστίῳ μὲν τῇ λεοντῇ, ἱστῷ δὲ τῷ ῥοπάλῳ, κώπῃ δὲ τῷ τόξῳ, διὸ καὶ ἐλέχθη ἡ παροιμία.

182 ἌΛΛΗ ΤΟΡΈΛΛΗ: Τοὺς γεγηρακότας ἔσκωπτον οἱ περὶ τὴν B
σορὸν σορέλλη καὶ τορέλλη. Ἔστι δὲ κυρίως σορέλλη καὶ τορέλλη ἐπιφώνημα θρηνητικὸν σὺν αὐλῷ.

183 ἈΛΛΌΤΡΙΑ ΒΆΛΛΕΙΝ: Τοῦτο λέγεται ἐπάν τις ἐν τῷ κυβεύειν ἁμάρτῃ.

184 ἌΚΟΥΕ ΤἈΠῸ ΚΑΡΔΊΑΣ: Ἐπὶ τῶν ἃ φρονοῦσι διεξιόντων. C

185 ἌΚΟΥΕ ΔῊ ΚΑΚΟΥ͂ ΛΌΓΟΥ: Ἐπὶ τῶν τοὺς μύθους διηγουμένων.

186 ἈΚΌΛΛΗΤΑ ΧΕΊΛΗ ΟὐΣΎΚΩΙ ΒΎΣΕΙΣ: Παρεγγυᾷ ὁ λόγος τοῖς πράγμασιν ἐρρωμένως χρῆσθαι.

187 ἈΛΛᾺ ΓᾺΡ ἈΘΥΜΟΥ͂ΝΤΕΣ ἌΝΔΡΕΣ ΟὔΠΩ ΤΡΌΠΑΙΟΝ ἜΣΤΗΣΑΝ:
Ἐπὶ τῶν δι' ἀθυμίαν μηδὲν πραττόντων γενναῖον. D

188 ἌΛΛΩΣ ἈΝΑΛΊΣΚΕΙΣ ὝΔΩΡ: Ἐπὶ τῶν ματαιολογούντων. Μετενήνεκται δὲ ἀπὸ τοῦ ἐν δικαστηρίῳ ὕδατος.

189 ἈΛΛ' ΕἸ ΛΎΚΟΣ ΚΑΛΕΙ͂ ΤᾺΣ ΑἾΓΑΣ ΜΟΛΏΝ: Ἐπὶ τῶν ἐν ὑποκρίσει ἐξαπατᾶν πειρωμένων.

190 ἌΛΛΟΣ ΠΟΥ ΧΏΡΑΣ ΤΡΌΠΟΣ: Ὅτι δεῖ τὰ ἑκάστης χώρας ἔθη E
μιμεῖσθαι τὸν ἐν ἑκάστῃ διατρίβοντα.

191 ἌΛΙΣ ΔῈ ΔΡΥΌΧΩΝ: Ἐπὶ τῶν πολλάκις ἀρχομένων λόγων καὶ οὐ [f] περαινόντων.

192 ἌΛΜΗ ἸΧΘΎΩΝ, ΚΡΕΩ͂Ν ΔῈ ΖΩΜΌΣ:

193 ἈΚΑΡΠΌΤΕΡΟΣ ἈΓΡΊΠΠΟΥ: Ἐπὶ τῶν μάτην πονομένων. Λά- F

180.
181. Diog. II. 57.
182. Diog. II. 58.
183. Diog. II. 60.
184. Diog. II. 59.
185. Respicit f. Platon. Gorg. p. 523 A. ubi καλοῦ.
186. Suid. p. 150 B. ubi Ἀκόλφ τὰ . .
187. Vid. Suidam p. 169 A.
188. Vat. I. 8.
189.
190. Vid. Suid. p. 183 D.
191. Vat. I. 7. ubi Ἄλις δρυός.
[f] παραινούντων vitiose scriptum mutavi in περαινομένων. itaque converti. SCHOTT. περαινόντων A. B.
192.
193. Zen. I. 60.

κωνες γὰρ τὴν ἀγρίαν ἐλαίαν ἀγρίππαν καλοῦσιν, λεπτόφυλλον A καὶ πλεῖον αὐξανομένην πηγάνου.

194 Ἄρτι μῦς πίττης γεύεται: Μῦς ὄνομά ἐστιν, ὥς φασι, Ταραντίνου πύκτου, ὃς ἐνίκησεν ἐν Πίσσῃ πολλὰς πληγὰς λαβὼν κατὰ τὴν ρια' Ὀλυμπιάδα. Διηγούμενος δέ τις περὶ αὐτοῦ ἔλεγεν ὅσα ἔπαθεν ὁ Μῦς ἐν τῇ Πίσσῃ. Οἱ δέ φασι τὸ ζῶον ἐμπεσὸν εἰς B πίσσαν δεινὰ πάσχειν, καὶ τέλος ἀποθνήσκειν ἀνελθεῖν οὐ δυνάμενον.

195 Ἀκροκορινθία ἔοικας χοιροπωλήσειν: Ἐπὶ τῶν παρ' ὥραν λέγεται θρυπτομένων γυναικῶν. Οἱονεὶ ἔοικας μισθαρνήσειν ἐν Κορίνθῳ διὰ τὸ πλείστας ἑταίρας εἶναι ἐν αὐτῇ. Λέγεται δὲ χοῖρος C τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον.

196 Ἀσκῷ μορμολύττεσθαι: Ἐπὶ τῶν εἰκῇ φοβούντων.

197 Ἄστροις σημαίνεσθαι: Ἐπὶ τῶν ἐκ μακροῦ τι ὑπονοούντων. Εἴρηται δὲ ἀπὸ τῶν πλοϊζομένων.

198 Ἄτλας τὸν οὐρανόν: Εὐήμερος ἐν ἱερῷ λόγῳ προσέθηκε τὸ D ὑπεδέξω. Λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν τινὶ κακῷ περιπεσόντων ἐπιβαλλομένων μεγάλῳ πράγματι.

199 Ἁρμοδίου μέλος, Ἀδμήτου μέλος: Ἐπὶ τῶν σκολιῶν· τοιαῦτα γάρ ἐστι τὰ εἰς Ἁρμόδιον καὶ Ἄδμητον μέλη σκολιά. Τινὲς δὲ κατ' ἀντίφρασιν εἰρῆσθαι λέγουσιν ὅτι ῥᾴδια καὶ ὀλι- E γόστιχα ὡς ἐπιγράμματα. Διὸ καὶ ἐπὶ τῶν ῥᾳδίων εἰρῆσθαι λέγουσιν.

200 Ἀρκαδίην μ' αἰτεῖς: Ἐπὶ τῶν μέγαλα ἀξιούντων λαβεῖν. γρ. δὲ

Ἀρκαδίην μ' αἰτεῖς, μέγα αἰτεῖς, οὔτι δώσω. F

201 Ἄρκτου παρούσης τὰ ἴχνη ζητεῖς: Ἐπὶ τῶν δήλων ἡ παροιμία. Εἴρηται δὲ ἀπὸ τῶν κυνηγῶν.

202 Ἀρουραία μάντις: Ἀκρίς ἐστι δυσκίνητος. Ταύτης ταῖς κινήσεσιν οἱ ἀγροῖκοι μαντεύονται. Τίθεται τοίνυν ἐπὶ τῶν νωθρῶν

194. Diog. II. 64.
195. Suid. p. 3941 C. Ἀκορινθία A. B.
196. Diog. II. 65.
197. Diog. II. 66.
198. Diog. II. 67.
199. Diog. II. 68.
200. Diog. II. 69.
201. Zen. II. 36.
202. v. Suid. p. 581 B.

καὶ δυσκινήτων. Οἱ δὲ ἐπὶ τῶν εἰκῇ ταῖς μαντείαις φλυαρούν- A
των.

203 Ἀρχαιότερος [l]Ἰβύκου: [l]Ἐπὶ τῶν εὐηθῶν. Ἴβυκος γὰρ τυ-
ραννεῖν πολιτῶν δυνάμενος ἀπεδήμησεν εἰς [l]Ἰωνίαν.

204 Ἀπὸ τῆς κώπης ἐπὶ τὸ βῆμα: [l]Ἐπὶ τῶν ἀθρόως τοῖς μεγί-
στοις ἐγχειρούντων. B

205 Ἀνέμου πεδίον: [l]Ἐπὶ τῶν εὐμεταβόλων καὶ κούφων.

206 Αἰδὼς ἐν ὀφθαλμοῖς ἔστω: Τὰ ἐν ὀφθαλμοῖς καὶ ἐν τῷ
φανερῷ γινόμενα μᾶλλον αἰσχύνονται.

207 [g]Ἄκρον λάβε καὶ μέσον ἕξεις: Ἀπελλαῖοι περισωθέντες
ἀπὸ τοῦ περὶ Κλεισθένην πολέμου ἐπυνθάνοντο τοῦ θεοῦ πότερον C
τὴν προτέραν αὐτῶν ἀνοικήσειαν πόλιν, ἢ ἑτέραν ποιήσουσιν. Ἀπε-
κρίνατο δὲ ἡ Πυθία,

Πείθου ἐμοῖσι λόγοισιν· ἄκρον λάβε, καὶ μέσον ἕξεις.

καὶ ἄκραν ἔχουσαν τὴν πόλιν ᾤκησαν καταλαβόμενοι. Ἡ ἱστορία
παρὰ [h]Ἀλεξάνδρῳ ἐν πρώτῃ περὶ τῶν συληθέντων ἐν Δελφοῖς D
ἀναθημάτων.

208 [i]Βάκηλος εἶ: [l]Ἐπὶ τῶν ἐκλύτων καὶ ἀνάνδρων. Κυρίως δὲ
βάκηλος ὁ [k]ἀπόκοπος.

209 Βάκχυρις: [l]Ἐπὶ τῶν δικαιότατα κρινόντων. Αἰγύπτιος γὰρ
οὗτος ὢν ἐπὶ δικαιοσύνῃ καὶ ἐπινοίᾳ κρίσεως μνημονεύεται. E

210 [l]Βυζίνη παρρησία: [l]Ἐπὶ τῶν σφόδρα πεπαρρησιασμένων.

203. Diog. II. 71.
204. Syrian. in Hermog. p. 16.
205. Diog. I. 82.
206.
207. Vat. I. 5.

[g] Ἄκρον λάβε] Locus est mutilus, expleri potest Zenobii I. 57. et Apostolii verbis, apud quos eadem est parœmia, adduntque dici ἐπὶ τῶν δυσνοήτων καὶ δυσφράστων. Fragmentum et hîc e vetere historia, ut sæpe in Suida. Anaxandridæ Comœdiæ XXII advocantur ab Athenæo, et Stobæo: historia non item: ut de mendo suspicari liceat, reponendumque affinem Anaximandrum, qui Milesius Ionica dialecto historica scripsit, teste Suida, et heroelegiam ejus citat idem Dipnosophista. SCHOTT.

[h] Ἀλεξάνδρῳ] Sic A. non Ἀναξανδρίδῃ, ut ex Vat. edidit Schottus, et ut exhibet B. Alexandri ἐν πρώτῳ περὶ τοῦ ἐν Δελφοῖς χρηστηρίου meminit Steph. Byz. v. Παρνασός. Vid. Hemsterhus. ad Aristoph. Plut. p. 324. Clinton. Fast. Hellen. T. III. p. 539.

208. Zen. II. 62.

[i] Βάκυλος B.

[k] ἀπρόκοπος A.

209. Vat. I. 13.
210. Zen. II. 63.

[l] Βυζήνη B. Βυζήνου A. hic et infra.

Ἀπὸ Βυζίνου τοῦ Ποσειδῶνος ἀεὶ μετὰ παρρησίας διαλεγομέ- A
νου.

211 Βίος ἐξηντλημένος: *Ἐπὶ τῶν ἀχρήστων. Ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἀχρείων αὐλῶν.*

212. 213 Βοιώτιον οὖς *καὶ* βοιωτία ὗς: *Ἐπὶ τῶν ἀναισθήτων καὶ ἀπαιδεύτων. Ἐς τοῦτο γὰρ ἐσκώπτοντο οἱ Θηβαῖοι.* B

214 Βοιώτιος νόμος: *Ἡ παροιμία κατὰ τῶν ἀνοήτως διακειμένων.*

215 Βέμβικος δίκην: *Ῥόμβου τρόπον. Ἀπὸ τοῦ τὸν φεύγοντα μὴ ἐπ' εὐθείας τὴν φυγὴν ποιεῖσθαι, ἀλλ' εἱλεῖσθαι.*

216 Βοῦθος περιφοιτᾷ: *Ἐπὶ τῶν εὐήθων καὶ παχυφρόνων· ἀπό τινος Πυθιονίκου Βούθου μετενεχθεῖσα.* C

217 Βούνας δικάζει: *Ἐπὶ τῶν τὰς κρίσεις ἀναβαλλομένων. Βούνας γὰρ Ἀθηναῖος ἐπιτραπεὶς τὴν δίκην Ἠλείων καὶ Καλυδωνίων, ἐπεὶ ἤκουσε μένειν αὐτοὺς ἕως ἂν ἀποφήναιτο, ἀνεβάλλετο μέχρι τελευτῆς τὴν ἀπόφασιν.*

218 Βόσκουσι τοὺς κάμνοντας: *Ἐπὶ τῶν εἰς ἀλλοτρίας βλεπόν-* D
των τρυφάς. Παρὰ τὸ

Αἱ δ' ἐλπίδες βόσκουσι τοὺς κενοὺς βροτῶν.

219 Βοιώτια αἰνίγματα: *Ἐπὶ τῶν ἀσυνέτων· ἐκ μεταφορᾶς τῆς Βοιωτίας Σφιγγός.*

220 Βοῦς ἐφ' ἑαυτῷ κονιεῖται: *Ἐπὶ τῶν εἰς προῦπτον κίνδυνον* E
ἑαυτοὺς ἐμβαλλόντων. Τινὲς δὲ ἐπὶ τῶν εὐχερῶς ἐπὶ κακῷ κινουμένων. Οἱ γὰρ βόες πρᾷοι ὄντες ῥᾳδίως ὑπείκουσι τοῖς δεσμοῖς.

221 Βοῦς ἐπὶ γλώσσης: *Παροιμία ἐπὶ τῶν μὴ δυναμένων παρρησιάζεσθαι, ἤτοι διὰ τὴν ἰσχὺν τοῦ ζώου, ἢ διὰ τὸ τῶν Ἀθηναίων τὸ νόμισμα βοῦν ἔχειν ἐγκεχαραγμένον, ὅπερ ἐκτίνειν τοὺς πέρα* F
τοῦ δέοντος παρρησιαζομένους.

222 Βοῦς Κύπριος εἶ: *Ἀντὶ τοῦ* [m] *σκατοφάγος. Εὔδοξος γὰρ περὶ τούτων ἱστορεῖ ὅτι κοπροφάγοι εἰσιν.*

211. Zen. II. 64.
212. Zen. II. 65.
213. Diog. III. 46.
214. Zen. II. 65.
215. Hesych.
216. Zen. II. 66.
217. Zen. II. 67.
218.
219. Zen. II. 68.
220. Zen. II. 69.
221. Zen. II. 70.
222. Vat. I. 11.

m *σκατοφάγος*] Hoc epitheton in Pluto Aristoph. [v. 706] Æ-

223 Βοῦς ἕβδομος: Ἐπὶ τῶν ἀναισθήτων ἡ παροιμία. Βοῦν μὲν A
ἀπὸ τοῦ ζώου ἠλιθίου ὄντος, ἕβδομον δὲ ἐπειδὴ ἐξ ἔθυον οἱ πένητες, πρόβατον, ὗν, αἶγα, ὄρνιν, πετεινὸν, χῆνα, καὶ ἕβδομον τὸν βοῦν.

224 [n]Βούτην Μήκων ἔγραψεν: Ἐπὶ τῶν ῥᾳδίως ἐπιτελουμένων· πίνακα γὰρ ὁ Μήκων γράψας ἐποίησέ τινα ὑπὲρ ὄρους φαινόμενον, καὶ ἐπέγραψε Βούτης, φαίνεται δὲ αὐτοῦ τὸ κράνος καὶ ὁ ὀφθαλ- B
μός.

225 Βαλὼν φευξεῖσθαι οἴει: Ἐπὶ τῶν κακόν τι πραττόντων καὶ ἐκφυγεῖν οἰομένων.

226 Βάλλε εἰς ὕδωρ: Ἐπὶ τῶν ὀλέθρου ἀξίων. Ἀντὶ τοῦ καταπόντισον. C

227 Βύβλου δὲ καρπὸς οὐ κρατεῖ σταχύν: Ἐπὶ τῶν οὐ δυναμένων τοῖς ἰδίοις χρῆσθαι καλοῖς, παρ' ὅσον ἀσθενὴς ἄνωθεν ἡ βύβλος.

228 Βῶλος ἄρουραν: Ἐπὶ τῶν τοῖς μεγίστοις τὰ μικρὰ προσφιλοτιμουμένων· ὡς εἴ τις ἐκ χαράδρας ὕδωρ τῇ θαλάσσῃ [o]προσά- D
γων χαρίζεσθαι [p]δοκεῖ.

229 Βοῦς ἐπὶ σωρῷ: Ἐπὶ τῶν ἡδυπαθούντων.

230 Βοῦς ὑπὸ ζυγόν: Ἐπὶ τῶν ἀεὶ μοχθούντων.

231 Βορβόρῳ ὕδωρ λαμπρὸν μιαίνων οὔποθ' εὑρήσεις ποτόν: Ἐπὶ τῶν τὰ κάλλιστα τοῖς αἰσχίστοις μιγνύντων. E

232 Βάλλ' εἰς ὄλεθρον, βάλλ' εἰς κόρακας: Ἐπὶ τῶν ὀλέθρου ἀξίων.

233 Βακτηρία καὶ σχῆμα καὶ τριβώνιον: Γρ. καὶ τριώβολον. Τοῦτο ἐπέσκωπτον τοὺς Ἀθηναίους δικαστὰς, ἐπεὶ τούτῳ τῷ τρόπῳ ἐδίκαζον. F

sculapio ac medicis tribuit. Infra vero in Κύπριος βοῦς, pro eodem legas κοπροφάγος, *excrementis vescens*. SCHOTT.

223. Diog. III. 50.

224. Vat. I. 12.

n Βούτην] Historiam sed ἀδήλῳ pictoris nomine Zenobius habet in Θᾶττον ἢ Βούτης: *Citius quam Butes*: ut in eam opinionem hic quoque θᾶττον desiderari facile inducerer, nisi alphabeti servare ordinem observassem. SCHOTT.

225. Zen. II. 71.

226. Zen. II. 72.

227. Zen. II. 73.

228. Zen. II. 74.

o προσείων A.

p δοκοίη Coisl.

229. Zen. II. 75.

230. Diog. III. 54.

231. Zen. II. 76.

232. Zen. II. 77.

233. Suid. p. 709 A.

234 Βάλλ' εἰς ἔχοντα τὴν ἐπιστήμην: Ἐπὶ τῶν λοιδορούντων A τοὺς ὁμοτέχνους.

235 Βατράχοις οἰνοχοεῖς: Πρὸς τοὺς ταῦτα παρέχοντας ὧν οὐ χρῄζουσιν οἱ λαμβάνοντες.

236 Βατράχῳ ὕδωρ, καὶ Γαλῇ στέαρ: Ἐπὶ τῶν διδόντων ταῦτα οἷς χαίρουσιν οἱ λαμβάνοντες. B

Βοῦς εἰς ἄμητον: Ἐπὶ τῶν μεγάλα ὠφελουμένων.

237 [q]Βλίτυρι καὶ σκινδαψός: Ταῦτα παραπληρώματα λόγων, εἰσὶ δὲ καὶ παροιμιώδη. Ἰόβας δὲ τὸν σκινδαψὸν ὄργανον λέγει μουσικόν· τὸ δὲ βλίτυρι χορδῆς μίμημα.

238 Βομβύλιος ἄνθρωπος: Ἐπὶ τοῦ ἀκάρπου. Παρ' ὅσον ὁ βομ- C βύλιος ἐκ [r]πηλοῦ τὰ κηρία συμπλάττει· ἔστι δὲ εἶδος μελίσσης.

239 Βοῦς ἄμητον ἐπιτηροῦντας: Ἐπὶ τῶν μετὰ ἐπιμελείας καμνόντων.

240 Βοῦς ὁ Μολοττῶν: Ἐπὶ τῶν εἰς πολλὰ διαιρουμένων πράγματα καὶ κοπτομένων. Οἱ γὰρ Μολοττοὶ ἀποκόπτοντες εἰς μικρὰ D τοὺς βοῦς τὰς συνθήκας ἐποιοῦντο.

234. Diog. III. 56.
235. Zen. II. 78.
236. Zen. II. 79.
237. Vat. I. 14.

q Βλίτυρι] De his raris et inusitatis vocibus Suidas, et sic Hesychius: Βλιτύριον, Ἰόβας τὸν σκινδαψὸν, ὄργανον ὃν μουσικὸν ἐπιδίδωσι· τὸ δὲ βλιτυρὶ χορδῆς μίμημα. Repono: Βλίτυρι· Ἰόβας σκινδαψὸν ὄργανον μουσικὸν ἐπιδίδωσι. *Jubas* σκινδαψὸν *organum esse tradit musicum,* Βλίτυρι *vero chordæ formam.* Tetrachordon itaque instrumentum, ac mulieribus potissimum in usu, cujus ex aurichalco chordæ penna feriri solitæ, qualis nobis Cithara dicta. Vide Athenæum et Eustathium, itemque Is. Casaubonum Animadv. ad Athenæum libro IV. c. 25. Alibi et absque sibilo initio scribitur: Κίνδαψος, ὄργανον κιθαριστήριον. Phavorinus Camers in Lexico Βλιτυρὶ nihil significantem esse vocem pronuntiat. At pag. 372. Basil. Βλιτυρὶ, χορδῆς μίμημα· βλίτυρι καὶ σκινδαψὸς ἄλογον. Γέγονε καὶ ἤδη παροιμιῶδες, ὡς καταριθμεῖσθαι ἐν καταλόγῳ φαρμάκων. Ἰόβας δὲ τὸν σκινδαψὸν ὄργανον μουσικὸν ἀποδίδωσι. Τὸ δὲ βλίτυρι χορδῆς μίμημα, οὐκ εὖ. Mox in Βλίτυρι præpostere Hesychium descripserat; et qui ὁ Ἰόβας, est Jubas Mauritaniæ Rex, cujus historias et Plutarchus advocat in Romulo, [p. 25 E.] et in Sulla; [p. 462 E.] et Euphorbium herbam celebrasse auctor C. Plinius lib. XXV. c. 7. et Theatricam historiam citat Athenæus: plura vero Suidas. SCHOTT.

238. Zen. II. 80.

r κηροῦ A.

239. Zen. II. 82.
240. Zen. II. 83.

241 [s]ΒΟΥΣ ἘΠΈΒΗ: Ἐπὶ τῶν ἐξαίφνης γινομένων ἀφώνων εἴρηται A ἡ παροιμία· παρ' ὅσον οἱ ἀργυρίῳ ζημιούμενοι ἠναγκάζοντο σιωπᾶν. Βοῦν γὰρ ἐνταῦθα τὸ ἀργύριον, διὰ τὸ [t]τοὺς Ἀθηναίους ἐν τῷ νομίσματι βοῦν ἐγχαράττειν. Οἱ δὲ βοῦν τὸ ζῶον ἐνταῦθα, ἐπειδὴ [u]μέγιστον τῶν βοσκημάτων.

242 ΒΆΤΑ ΚΆΡΑΣ: Ἐπὶ τῶν παχέων λέγεται τοῦτο. Τινὲς οὖν B ἐνόμισαν ἓν ὄνομα τοῦτο εἶναι, καὶ ἐχρήσαντο τῇ παροιμίᾳ ἐπὶ τῶν παχέων. Ἔστι δὲ [x]υἱὸς ὁ Κάρας τοῦ Βάτα, ὡς ἐν τῷ Ἡραίῳ τῷ Σαμίῳ ἐπιγέγραπται.

243 ΒΟΥΛΉΣΕΤΑΊ ΤΙΣ ΜᾶΛΛΟΝ Ἢ ΜΙΜΉΣΕΤΑΙ: Ὅλον κεῖται ἐν τῷ ΜΩΜΉΣΕΤΑΊ ΤΙΣ ΜᾶΛΛΟΝ Ἢ ΜΙΜΉΣΕΤΑΙ. C

244 [y]ΒΟΥΜΎΚΟΥ ΝῆΕΣ: Ἐπὶ τῶν [z]παραλογιζομένων. Φασὶ γὰρ Κυρηναίους οὔσας τὰς ναῦς προσεποιεῖτο ἰδίας ἔχειν.

245 [a]ΒΆΒΥΟΣ ΧΟΡΌΣ: Ἐπὶ τῶν ἀφυέστερον τῇ μουσικῇ χρωμένων. Μαιάνδρῳ γὰρ τῷ ποταμῷ δύο ἐγενέσθην παῖδε· ὧν ὁ [b]Μαρσύας

241. Vat. I. 15.

[s] Βοῦς] Concise id dictum apud Suidam, Βοῦς ἐπὶ γλώττης. Integre in Agamemnone [v. 36.] Æschylus extulit: Τὰ δ' ἄλλα σιγῶ· βοῦς ἐπὶ γλώττης μέγας βέβηκεν. Usurpavit Philostratus non raro in Apollonii vita: et notum Pythagoram suis auditoribus bovem imposuisse, hoc est, taciturnitatem quinque annorum, de qua ἐχεμυθίᾳ Agellius lib. I. c. 9. Nota quoque de Demosthene historia, qui argentanginam pati ferebatur, quod pecunia corruptus in judicio pisce magis factus mutus esset. Idem Agellius lib. XI. c. 9. ex Critolao. SCHOTT.

[t] τοὺς Ἀθηναίους] Deliis alios tribuere Julius Pollux lib. IX. [61] docet et Desiderius Adagio, *Bos in lingua*. SCHOTT.

[u] μέγιστον τῶν βοσκημάτων] Hinc et Græci rebus magnis bovis addunt nomen, ut in βουλιμίᾳ, de qua in Symposiacis Plutarchus [p. 694 B.] (Latinis enim *Canina fames:*) et *Bucera sæcla* T. Lucretio libro V. [864.] et *Bucera armenta* Nasoni Metamorph. lib. VI. [v. 395.] SCHOTT.

242. Vat. I. 16.

[x] ὗς A. B.

243.

244. Vat. I. 17.

[y] Βουνόμου et mox παροργιζομένων Vat. I. 17. ubi παραλογιζομένων A. B.

[z] παροργιζομένων] Malim παροριζομένων, una dumtaxat littera demta, si membranæ faverent. SCHOTT.

245. Vat. I. 18.

[a] Βάκυος B.

[b] Μαρσύας] De Marsya cum Apolline tibiis certante nota fabula ex Ovidio Metamorphos. lib. VI. et Apuleio Floridorum initio: itemque de crudeli illo supplicii genere pelle exuendi plura colligit exempla Junius ex Eunapio et Agathia, Adagio Μαρσύου θάνατος Centuria III. Adde his et B. Bartholomæi Apostoli, et Sisam-

μὲν δυσὶ καλάμοις κατὰ τὸν Φρύγιον ηὔλει νόμον, ἑνὶ δὲ μόνῳ ὁ A
Βάβυς. Ἀλλ' ὁ μὲν ἐπαρθεὶς τοῖς αὐλοῖς καὶ πρὸς ἔριν [c]ἀπονοη-
θεὶς Ἀπόλλωνος εἰσπράττεται τῆς ἀπονοίας δίκην κατὰ τὴν Φρυ-
γίαν εἰς ἀσκὸν ἀποδαρῆναι· ὁ δὲ Βάβυς ἐρρύσθη τῆς Ἀπόλλωνος
ὀργῆς, μήτε ἐπαρθεὶς καὶ ἀφυέστερον αὐλῶν. Ἔνθεν καὶ τὸ Κά-
κιον [d]Βάβυς αὐλεῖ παροιμιῶδες τάττεται ἐπὶ τῶν κατὰ τὸ B
χεῖρον ἀσκούντων.

246 [e]Βάλλειν μήλοις: Ἐπὶ τῶν τυχόντων ὧν [f]ἐρῶσι. Παρῆκται
δὲ ἀπὸ τῶν πεμφθέντων παρ' Ἱππομένους ἐπὶ Ἀταλάντην μήλων.
Προὔκειτο μὲν γὰρ ἔπαθλον τῷ νικῶντι τὴν Ἀταλάντην δρόμῳ ὁ
ταύτης γάμος. Εἰς ἅμιλλαν γοῦν ὁ Ἱππομένης καταστὰς χρυσᾶ C
μῆλα πρότερον παρὰ τῆς Ἀφροδίτης λαβὼν, καὶ ταῦτα ῥίπτων
αὐτῆς περιγέγονεν ἀσχολουμένης περὶ τὴν τῶν μήλων συλλογήν.

247 Βαλανεύς: Ἐπὶ τοῦ περιέργου καὶ πολυπράγμονος. Οὗτοι
γὰρ σχολὴν ἄγοντες πολυπραγμονοῦσιν.

248 Βάτραχος Σερίφιος: Ἐπὶ τῶν ἀφώνων. Παρ' ὅσον οἱ ἐν D
Σερίφῳ βάτραχοι οὐ φθέγγονται κομισθέντες εἰς Σκύρον.

249 [g]Βαβαὶ Μύνος: Ἐπὶ τῶν μεγαλαύχων. Οὗτος γὰρ τῆς ἐν
Ἐφέσῳ Ἀρτέμιδος ἱερεὺς γέγονεν, ἀστεῖός τε καὶ μεγάλαυχος.

250 [h]Βουζύγης: Ἐπὶ τῶν πολλὰ ἀρωμένων. Ὁ γὰρ Βουζύγης

nis, qui apud Herodotum lib. V. c. 25. et Valerium VI. c. 3. excoriatus legitur: et insidere in sella pelle instrata jussus filius Otanes a Megabyzo Persa. Nostraque memoria capta ab immani Turca Mustapha Famaugusta urbe Cypri vivus excoriatus est Bragadenus per summam perfidiam: Natalis de Comitib. lib. XXII. Histor. sui temporis. SCHOTT.

c ἀπογοηθεὶς Vat. I. 18.

d βάβυος Vat.

246. Vat. I. 19.

e Βάλλειν μήλοις] Maro in Bucolicis [III. 64.] *Malo me Galatea petit lasciva puella.* Et Aristophanes ἐν Νεφέλαις [993.] μήλῳ βληθείς. De Hippomene autem cum Atalanta cursu certante, et verba faciente, et projectis tribus Veneris pomis, Naso extremo libro X. Metamorph. SCHOTT.

f ἐροῦσι B.

247. Diog. III. 64.

248. Diog. III. 44.

249. Vat. I. 20.

g Βαβαὶ] Totidem pæne in Collectaneis verbis Suidas. SCHOT.

250. Vat. I. 21. v. Schweigh. ad Herodot. VII. 231. Infra dedi ἄροτον pro ἄροτρον.

h Βουζύγης] Hîc tenebræ loco truncato. De eodem Hesychius: e quo nos olim Ausonii Galli Epigramma supplevimus, suggessimusque per epistolam erudito viro Eliæ Vineto Santoni. Primus hic heros aratri usum Athe-

Ἀθήνῃσιν ὁ τὸν ἱερὸν ἄροτον ἐπιτελῶν ἄλλα τε πολλὰ ἀρᾶται, A
καὶ τοῖς μὴ κοινωνοῦσι κατὰ τὸν βίον ὕδατος ἢ πυρὸς, ἢ μὴ ὑποφαίνουσιν ὁδὸν πλανωμένοις.

251 [i] Βουδόρωι νόμωι: Ἐπὶ τῶν ἀξίων τοῦ δαίρεσθαι ὡς οἱ βόες.

252 Βοΐδιον Μολοττικόν: Ἐπὶ τῶν καλλίστων· ἐπειδὴ διαφέρουσιν οἱ ἐν [k] Ἠπείρῳ βόες. B

253 Βολίτου δίκην: Πρὸς τοὺς ἀξίους καὶ ἐπὶ μικροῖς τιμωρίαν ὑπέχειν. Ἐν γὰρ τοῖς Σόλωνος [l] ἄξοσιν ὁ νόμος καὶ τοὺς βόλιτον ὑφελομένους κολάζει.

254 Βοῦς ἐν πόλει: Ἐπὶ τῶν παραδόξων καὶ θαυμαζομένων. [m] Λυσίας γὰρ ἀνέθηκε βοῦν ἐν ἀκροπόλει. C

255 [n] Βήσας ἕστηκας οἷον ἀχανής: Οὗτος ἕστηκεν ἀχανὴς παταγώδης καὶ ὑπόμωρος.

256 Βάλλε Μακαρίαν: Οἱ μὲν κατὰ εὐφημισμὸν ἐδέξαντο λέγεσθαι ἀντὶ τοῦ Βάλλε εἰς δειλαιότητα. Μακαρίαν γὰρ χωρίον ἐν Ἅιδου διατυποῦσιν. Οἱ δὲ τὴν Μακαρίαν θυγατέρα τοῦ D
Ἡρακλέους, καὶ κατὰ χρησμὸν εἰς ἑκούσιον θάνατον ἑαυτὴν ἐπιδοῦναι, κατὰ τὴν Εὐρυσθέως ἐπὶ τὰς Ἀθήνας στρατείαν. Τὸν οὖν τάφον αὐτῆς ἄνθεσι καὶ στεφάνοις τιμῶντες οἱ Ἀθηναῖοι ὕστερον ἐπέλεγον, Βάλλ' ἐς Μακαρίαν. Τὸ μὲν οὖν πρῶτον ἐπὶ τῶν κατ' ἀρετὴν διδόντων ἑαυτοὺς εἰς θάνατον· ὕστερον δὲ καταχρηστι- E
κῶς ἐπὶ πάσης ἀφοσιώσεως ἡ παροιμία ἐλέγετο.

niensibus bobus junctis ostendit. Hinc et Βουζύγιον Athenis locus, quo de in Connubialibus Plutarchus [p. 144 B.] SCHOTT.

251. Vat. I. 22.

i Βουδόρῳ] Utitur Zenobius, Hesychius et Suidas, sed ignota proverbii est origo. Erasmus reddidit *Budarensi more*. *Budorum* vero promontorium est Salamini oppositum, teste Stephano. SCHOTT.

252. Vat. I. 23.

k πείρῳ] Pro πείρῳ, ἠπείρῳ tentabam, nisi quid melius alii habent. Aut fort. πείρᾳ. SCHOTT. ἠπείρῳ B.

253. Vat. I. 24.

l ἄξοσι] Suidas eadem, nisi quod Σόλωνος, habet diserte, [et A.B.] cujus erant ἄξονες legum Athenis: nisi si exaudiri facile queat. SCHOTT.

254. Vat. I. 25.

m Λυσίας] Quis hic Lysias, ut supra Isæus Samius Adag. 16. nondum equidem comperi. Viderint eruditiores, et otio abundantes. SCHOTT. V. supra n. 242. et mirere Schotti oscitantiam.

255. Vat. I. 26.

n Βήσας] Habet totidem pæne verbis Mich. Apostolius, typis editus, et calamo exaratus: et Besas nomen est proprium, sed hominis ignoti. SCHOTT.

256. Zen. II. 61.

257 [o]ΒΑΤΤΑΡΙΖΕΙΣ: Ἀπὸ Βάττου τινὸς [p]ἰσχνοφώνου. A

258 ΒΑΤΟΥ ΣΙΛΦΙΟΝ: Ἐπὶ τῶν τὰς ὑπερβαλλούσας τιμὰς εὑρισκόντων. Μετενήνεκται δὲ [q]ἀπὸ τείχους Κυρηναίου ἑνὶ τῶν Βαττιάδων μεταδοῦναι ἐξαίρετον σίλφιον.

259 [r]ΒΙΟΣ ΜΕΜΑΓΜΕΝΟΣ: Ἐπὶ τῶν ἐξ ἑτοίμου καὶ ἀπόνως τρεφομένων. Γράφεται καὶ ΒΙΟΣ ἈΛΗΛΕΣΜΕΝΟΣ, καὶ τίθεται ἐπὶ τῶν B εὐδαιμονίαν ἐμφαινόντων.

260 ΒΕΒΛΗΚ' ἈΧΙΛΛΕΥΣ ΔΥΟ ΚΥΒΩ ΚΑΙ ΤΕΤΤΑΡΑ: Τοῦτο Εὐριπίδου ἐστὶ, ὡς Ἀριστόξενός φησι, ὅτι Εὐριπίδης διορθῶν τὸν Τήλεφον [s]ἐξεῖλε τὴν ([t]πεττείαν.) Λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν ἀδιανοήτων.

257. Vat. I. 27.

[o] Βατταρίζεις] Diogenianus [III. 68.] ἀντὶ τοῦ τραυλίζειν pro *balbutire*, ex Herodoto, lib. IV. c. 155. et Cic. libro VI. ad Atticum [Ep. 5.] aliter paullo usurpat: ad quem locum ut et de ἰσχνοφωνίᾳ, disputat Desiderius Adag. 76. Cent. VII. Chil. III. Βαττολογία ab eodem derivata vox, ac vitium hæsitantis, exilis, ac blæsæ linguæ. Hesychius locis duobus, Etymologista, et Suidas a Batto vocem derivant. Quæ sequuntur τιμὰς εὑρισκόντων, nisi εὑρίσκοντος legas, mutila sunt, et alterius sunt potius parœmiæ, mireque depravata. Reponenda forte ex Hesychio Βάττου σίλφιον. Παροιμία ἐπὶ τῶν τὰς ὑπερβαλλούσας τιμὰς εὑρισκομένων, (vel ut hîc legitur εὑρισκόντων.) Μετενήνεκται δὲ ἀπὸ τοῦ τείχους (forte ἔθνους) Κυρηναίου (male Hesychius ἀπὸ τοῦ Κυρηναίου) ἑνὶ τῶν Βαττιαδῶν μεταδοῦναι ἐξαίρετον τὸ σίλφιον, claro sensu, quem etiam paucis mutatis in Apostolio et Suida reperias, nisi quod editum in Apostolio est unico τ, ἑνὶ τῶν Βάτων: et in Basil. Hervagii editione anni 1538. in Adag. Βάτου σίλφιον. Ἐπὶ τῶν σπανίως τι μεταλαμβανόντων. Emendo, ἐπὶ τῶν σπανίως τιμὰς λαμβανόντων. Et mox trajecta suo colloco ordine: καὶ τοῦ νομίσματος ἐπὶ μὲν θατέρου Ἄμμωνα, ἐπὶ δὲ θατέρου σίλφιον ἐτύπωσαν. Οἱ δὲ ἐπὶ Λιβύης, &c. Rectius vero Suidas, opinor, Βάττων geminata ταῦ littera præfert. Ita enim Libyes reges suos appellare solitos tradit Herodotus libro IV. [c. 155.] apud quem aliud genus hominum Battiadæ sunt. [c. 202.] SCHOTT.

[p] ἰσχνοφώνου] Nonnulla excidisse putat Hemsterhus. ad Aristoph. Plut. p. 320. In Schotti ed. scilicet omissa sunt priora verba sequentis proverbii, Βάτου— ὑπερβαλλούσας, quæ integra præbet B.

[q] ἀπὸ τείχους Κυρηναίου] ἀπὸ τοῦ τοὺς Κυρηναίους Hemsterhusius ib.

259. Vat. I. 28.

[r] Βίος μεμ.] Hæc quoque duo conjunxit Suidas, sed explanat aliter paullo: additque continenter tertium βίον ἐξηυλημένον, *Extibiatam vitam*, pro inutili, ducta a detritis tibiis tralatione. SCHOTT.

260. Vat. I. 29.

[s] ἐξεῖλε] Hiatum explevi addita voce τὴν πεττείαν e Zenobio Centuria II. Adag. 85. qui legit καὶ Ἀριστόξενος. Aristophanes autem Comicus ἐν βατράχοις pag. 277. nuperæ editionis [v. 1447.] in ore Bacchi collocat, ut Euripideum; cui tamen falso attribui auctor sit

261 Βοῦς ἐν αὐλίῳ γέρων: ᵗἘπὶ τῶν δι' ἀσθένειαν ἡσυχαζόντων. A

262 ᵘΒάλλ' εἰς φθόρον: Ἐπὶ τῶν ὀλέθρου ἀξίων.

263 Γαλῆ Ταρτησία: ᵛΝῆσός ἐστιν ἡ Ταρτησὸς ἔξω τῶν Ἡρακλείων στηλῶν, ἧς Ἀργανθώνιος ἐβασίλευεν. Ὡς οὖν ἐκεῖ μεγάλων γενομένων γαλῶν λέγεται ἡ παροιμία. B

264 Γλαὺξ ἐν πόλει: Ὑπὸ Φαίδου ἀνετέθη Γλαὺξ ἐν ἀκροπόλει.

265 Γλαὺξ ἵπταται: Ἡ πτῆσις τῆς γλαυκὸς νίκης σύμβολον ἐνομίζετο Ἀθηναίοις.

266 ˣΓνῶθι σαυτόν: Ἐπὶ τῶν ὑπὲρ δύναμιν κομπαζόντων. Ἔστι δὲ ἀπόφθεγμα ἑνὸς τῶν ἑπτὰ σόφων, ἤτοι Σόλωνος ἢ Θάλου. C

267 ʸΓραῦς ἔριφος: Ἔριφος γραῦς ἡ ἐν παρθενίᾳ γεγηρακυῖα. Οἱ δὲ τὴν ἀρουραίαν ἀκρίδα φασὶν ὑπό τινων μάντιν καλουμένην, κατὰ Σικελίαν δὲ Γραῦν ἔριφον, ἢ Γραῦν ἐρίφων.

gravis censor Aristarchus. Sic enim enarrator Græcus: Ἀρίσταρχός φησιν ἀδεσπότως τοῦτο προφέρεσθαι ὡς Εὐριπίδου πεποιηκότος κυβεύοντας ἐν τῷ Τηλέφῳ, οὓς καὶ περιεῖλε. Euripides quoque in Supplicibus de Cadmo: [v. 330. Ἔτ' αὐτὸν ἄλλα βλήματ' ἐν κύβοις βαλεῖν Πέποιθα.] Simile fortasse de talis proverbium Zenobii Centur. IV. Adag. 23. Suidæque et Diogeniani: *Aut ter sex, aut tres tali.* De quo et Eustathius in Hom. Iliad. π. [p. 1083, 64.] SCHOTT.

[t] Deest vox cum lacuna B. et sic Vat.

261.

262. Vat. I. 30.

[u] Βάλλ' εἰς] Talia sunt illa imprecantium: Βάλλ' εἰς κόρακας: *Abi ad corvos*, et κατ' εὐφημισμὸν, Βάλλ' εἰς μακαρίαν: *Aufer te in beatam*, pro *in malam rem*. SCHOTT.

263. Vat. I. 35.

[v] Νῆσος] Suidas totidem pæne verbis, sed πόλις habet. De Tartesso Strabo, [III. p. 199=221.] et nos ad Pomponium Melam [II. 6, 25.] et Ant. Augustinus Dial. VIII. Antiqq. Numismatum. SCHOTT.

264. Vat. I. 36. Φαίδρου Hesych.

265. Zen. II. 89.

266. Vat. I. 37.

[x] Γνῶθι σεαυτὸν e cælo descendisse Juvenalis Sat. XI. v. 27. canit, et Cic. libro de Legibus [Ep. ad Quint. Frat. III. 6. Tusc. I. 22.] ac Varronianæ apud Nonium Satyræ hinc sumpta inscriptio. Pro Solone (etsi et hic unus sit septem Græciæ Sapientum) Chilonem id usurpasse Laërtius ait [I. 40.] et Thaletem interrogatum, quid esset difficile, respondisse, *Se nosse*. SCHOTT.

267. Vat. I. 39.

[y] Γραῦς ἔριφος] Suidas ejusque interpres Germanus *Seripha* præferunt, non ab ἐρίφῳ hœdo: ut alio proverbio domi ludere hœdus dicitur pro juvenca. Nam a Seripho insula Seriphia est rana muta derivata. Clarius autem Suidas metaphoram esse dixit ab agresti traductam locusta, quæ et μάντις *vates* sit dicta Siculis. SCHOTT.

268 ΓΥΜΝΌΤΕΡΟΣ ΛΕΒΗΡΊΔΟΣ: Ἀριστοφάνης ΤΥΦΛΌΤΕΡΟΣ ΛΕΒΗΡΊΔΟΣ. Λέγεται δὲ λεβηρὶς τὸ δέρμα τοῦ ὄφεως ἀπὸ τῆς λεπίδος. Κυρίως δὲ λεβηρὶς ᾧ περιέχεται τὸ ἔμβρυον τοῦ βοός. Τριχῇ δὲ ἀναγράφουσι τὴν παροιμίαν, οἱ μὲν ΓΥΜΝΌΤΕΡΟΝ, οἱ δὲ ΚΕΝΏΤΕΡΟΝ, οἱ δὲ ΤΥΦΛΌΤΕΡΟΝ. A

269 ΓΡΑΫ́Σ [a]ΒΑΚΧΕΎΕΙ: Ἐπὶ τῶν παρ' ὥραν τι διαπραττομένων. B
Ταῖς γὰρ νέαις πρέπει χορεύειν.

270 ΓΥΜΝΩ͂Ι ΦΥΛΑΚῊΝ ἘΠΙΤΆΤΤΕΙΣ: Ἐπὶ τῶν μὴ δυναμένων τὰ τεταγμένα πληροῦν.

271 ΓΈΛΩΣ ΣΥΓΚΡΟΎΣΙΟΣ: Ἤτοι ἄκοσμος καὶ ἄτακτος· παρ' ὅσον τινες γελῶντες τὰς χεῖρας συγκρούουσιν ἢ τοὺς πόδας. C

272 [b]ΓΕΡΑΝΔΡΥ͂Ν ΜΕΤΑΦΥΤΕΎΕΙΝ: Ἐπὶ τοῦ ἀδυνάτου. Παρεγγυᾷ δὲ, ὅτι μὴ δεῖ τοὺς παρηβηκότας προάγειν εἰς τὰ τῶν ἀκμαζόντων ἔργα.

273 ΓΌΝΥ ΚΝΉΜΗΣ ἜΓΓΙΟΝ: Ἐπὶ τῶν ἑαυτοὺς μᾶλλον ἑτέρων ἀγαπώντων. Φασὶ γὰρ ἐν τῷ κατὰ Χαιρώνειαν πολέμῳ ἰδόντα D
τινὰ ἀνεψιὸν καὶ ἀδελφὸν καταπονουμένους βοηθῆσαι τῷ ἀδελφῷ εἰπόντα τὸ προκείμενον.

274 ΓΗΡΆΣΚΩ Δ' ἈΕῚ ΠΟΛΛᾺ ΔΙΔΑΣΚΌΜΕΝΟΣ: Ἐπὶ τῶν διὰ τὸ γῆρας ἐμπειροτέρων.

275 ΓΡΑΩ͂Ν ὝΘΛΟΙ: Ἐπὶ τῶν μάτην ληρούντων. E

276 ΓΛΑΥ͂ΚΑ ΕἸΣ ἈΘΉΝΑΣ: Ἐπὶ τῶν ἀχρήστους ἐμπορίας ἀγόντων· ἐπειδὴ πάνυ ἐγχωριάζει τοῖς Ἀθηναίοις τὸ ζῶον.

277 ΓΑΛΗ͂ ΧΙΤΏΝΙΟΝ: Ὁμοία τῇ, ΟΥ̓ ΠΡΈΠΕΙ ΓΑΛΗ͂Ι ΚΡΟΚΩΤΌΣ. Ἐπειδὴ γαλὴ κατὰ πρόνοιαν Ἀφροδίτης γυνὴ γενομένη ἐν χιτῶνι κροκωτῷ οὖσα ἐπέδραμε μυΐ. F

278 [c]ΓΈΡΡΑ ΝΆΞΙΑ: Γέρρα Σικελοὶ λέγουσι τὰ ἀνδρεῖα καὶ γυναι-

268. Zen. II. 95.
[a] βλακεύει A.
269. Zen. II. 96.
270. Zen. II. 98.
271. Zen. II. 100.
272. Zen. III. 1.
[b] Γερᾶδρυον Zen.
273. Zen. III. 2.
274. Zen. III. 4.
275. Zen. III. 5.
276. Zen. III. 6.
277. Zen. II. 93.
278. Vat. I. 40.
[c] ἁμαξιαῖα] Quid Maxia adhuc quæro. *Gerras Siculas* etiam Ausonius celebrat et Plautus. SCHOTT. Νάξια et mox Νάξῳ B.

κεῖα αἰδοῖα. *Ἦν δὲ ἐν τῇ Σικελικῇ Νάξῳ τέμενος ἐπιθαλάσσιον A Ἀφροδίτης, ἐν ᾧ μεγάλα αἰδοῖα ἀνέκειτο.

279 Γαλῆι στέαρ: Πρὸς τοὺς οἷς χαίρουσι ταῦτα λαμβάνοντας.

280 [d]Γάλλοισί τε τεμεῖν: Ἐπὶ τῶν ἀφροντίστως ἀπαλλαγὴν πραγμάτων ποιήσασθαι βουλομένων. Γάλλοι γὰρ καλοῦνται οἱ ἀποτετμημένοι, ἢ ἀπὸ Γάλλου τοῦ ποταμοῦ, ἢ ὅτι μεταπεπτώκα- B σιν εἰς ἑτέραν φύσιν.

281 Γαστέρα μοι προφέρεις κάλλιστον ὄνειδος ἁπάντων· ἣ πλήθουσα μὲν ἐλαφρὰ κενὴ δὲ βαρεῖα: Ἐπὶ τῶν γαστριμαργούντων.

282 Γηρᾶ βοῦς, τὰ δ' ἔργα πολλὰ τῷ βοΐ: Ἐπὶ τῶν διὰ τὸ C γῆρας ἀχρήστων.

283 Γέλως Ἰωνικός: Ἐπὶ τῶν κενοδόξων καὶ ἐκλελυμένων· παρ' ὅσον οἱ Ἴωνες ἐπὶ τούτοις διαβάλλονται. Γράφεται καὶ Γέλως Χῖος [e]ἐπὶ τῶν διὰ πλῆθος χρόνου οὐχ ἁμαρτανόντων.

284 Γέραιρε σαυτόν: Ἐν ἤθει, ἀντὶ τοῦ εὔφραινε σαυτόν. D

285 Γέλως Μεγαρικός: Ἐπὶ τῶν ἀώρως θρυπτομένων. Ἤκμασε γὰρ [f]ἐπὶ χρόνον ἡ Μεγαρικὴ κωμῳδία, ἣν Ἀθηναῖοι καταμωκώμενοι ἐγέλων.

286 Γέροντι μηδὲν μηδέποτε χρηστὸν ποιεῖν: [g]Παρεγγυᾷ μὴ δὲ [h]ἀκαίρως εὐεργετεῖν.

279. Vat. I. 41.

280. Vat. I. 42.

d Γαλλοὺς] Galli sacerdotes Cybeles Deæ, exsecti Samia testa. Pleni sunt libri. SCHOTT. Γαλλοὺς Vat. Γαλλιστὶ Coisl. Γάλλοισι B.

281. Diog. III. 85.

282. Vat. I. 44.

283. Vat. I. 45.

e Ἐπὶ τῶν διὰ χρόνου πλῆθος οὐχ ἁμαρτανόντων] Ut assuta neque huc pertinentia asterisco notavi, et alio trajicienda in suum locum. SCHOTT.

284. Suid. p. 812 A.

285. Vat. I. 46.

f ἐπὶ χρόνον] Deesse videtur nomen cujus floruit temporibus, loco ἀώρως, quod hîc male geminatum. Suidas ἄωρος habet, et hæc Græce continet, etsi omissa a Germano interprete. SCHOTT.

286. Vat. I. 31.

g Παρεγγυοῦ B.

h ἀκαίρως] Ἀκρίτως, *sine delectu et judicio*, hîc in Suida est, pro quo noster ἀκαίρως. Aristoteles quoque vulgi dicto jactatum affirmat II. Rhetor. ad Theodectem [I. 15, 14.] Amplius vero Diogenianus hoc proverbium extulit [VI. 61.]: *Ne quis feminæ, puero, cani alterius et garrulo faciat bene.* Senibus quidem et pueris, forte quod cito obliviscantur beneficiorum. Hinc etiam L. Seneca lib. III. de Benef. c. 34. colligit hinc fieri, quod ingratos

287 Γέροντες εἰς ἄστρον ἀποδεδρακότες: Ἐπὶ τῶν ἑαυτοὺς A ἀσφαλιζομένων. Τοῦ γὰρ Πέρσου κατιόντος εἰς ὀχυρόν τινα τόπον τοὺς γέροντας οἱ Ἀθηναῖοι κατέστησαν. Οἱ δὲ παρεφθάρθαι φασὶ τὴν παροιμίαν ἀπὸ τῆς Ὄνος εἰς ἄστρα ἐπὶ τοῦ [i]ἑκάστῳ χρήστου καὶ [k]ἡδέος λεγομένης.

288 Γῆς βάρος: Ἐπὶ τῶν εἰς μηδὲν συντελούντων. B

289 Γῆι θάλατταν συναναμίγνυσιν: Ἐπὶ τῶν σφόδρα ὀργιζομένων.

290 Γῆς ἔντερα: Ἐπὶ τοῦ μηδενὸς ἀξίου.

291 [l]Γάλα ὀρνίθων: Ἐπὶ τῶν σπανίων.

292 [m]Γλαὺξ διέπτατο: Ἐπὶ τῶν αἰσίοις χρωμένων οἰωνοῖς. Ἐν C Σαλαμῖνι γὰρ ταύτῃ διελθούσῃ θαρρήσαντες οἱ Ἕλληνες ἐνίκησαν.

293 Γαυκὺς ἀπείροις πόλεμος: Ἐπὶ τῶν ὑπ' ἀπειρίας ἑαυτοὺς καθιέντων εἰς κίνδυνον.

294 [n]Γλῶσσα γὰρ οἰκεῖ ὅπου ὁ κουρεύς: Ἐπὶ τῶν δυναμένων D σωφρονίζειν τοὺς πέλας.

295 Γλυκεῖ' ὀπώρα φύλακος ἐκλελοιπότος: Ἐπὶ τῶν ἄνευ μόχθων τὰ ἀλλότρια καρπουμένων.

experiantur discipulos magistri, quod pueritiæ memoriam raro recordentur ultimam; ideoque officia illi ætati præstita intercidere. SCHOTT.

287. Vat. I. 47.

i ἑκάστου B.

k ἡδέως A.

288. Diog. III. 90.

289.

290. Diog. III. 91.

291. Vat. I. 43.

l Γάλα] De lacte gallinaceo Suidas, aliter etiam de valde fortunatis et omnia possidentibus dictum ait, allato Aristophanis ex Avibus loco [v. 734.] SCHOTT.

292. Vat. I. 48.

m Γλαὺξ διέπτατο] Suidas sic: *Noctuæ volatus victoriæ signum est.* Plutarch. in Pericle de noctua, quæ concionanti advolavit, ut assensum inde sit. SCHOTT.

293. Diog. III. 94.

294. Vat. I. 49.

n Γλῶσσα] Proverbium depravate scriptum: Γλῶσσα γὰρ οἰκεῖ ὅπου σκούρεις. Tentaveram aliquando, οἱ κουρεῖς. De tonsoribus id experimento est exploratum, cum ibi garruli frequentes, et Plut. lib. περὶ ἀδολεσχίας [Symp. p. 679 A.], ubi et κουρεῖα vocat ἄοινα συμπόσια, *sine temeto compotationes.* Nunc placet magis quod reposui, estque in Diogeniano Cent. III. Adag. 9. item in Zenobio et Suida. SCHOTT.

295. Diog. III. 95.

296 ΓΛΩΤΤΗΣ Δ' ἘΝΕΣΤΙ ΚΑῚ ΠΑΡ' ΑΥ̓ΛΗΤΑΙ͂Σ ΨΌΦΟΣ: Ὅτι καὶ οἱ A
τυχόντες εἰπεῖν τι καὶ πρᾶξαι δύνανται.

297 [o]ΓΛΑΥ͂ΚΕΣ [p]ΛΑΥΡΙΩΤΙΚΑΊ: Ἐπὶ τῶν πολλὰ χρήματα ἐχόντων. Ἐν γὰρ Λαυρίῳ τῆς Ἀττικῆς χρύσεια μέταλλα ἦσαν. Ἐπεχάραττον δὲ γλαῦκας ἐν τοῖς νομίσμασιν.

298 ΓΡΑΊΑΣ ἘΡΕΊΚΗΣ ἌΨΑΝΤΕΣ ΠΥΡΊ: Ἐπὶ τῶν [q]ἀχρήστως καὶ B
ὀξέως [r]γινομένων. Ἐρείκη γὰρ φυτὸν ἄγριον ὃ γινόμενον αὖον ῥᾳδίως ἐξάπτεται.

299 ΓΡΑΥ͂Σ ἈΝΑΚΡΟΤΉΣΑΣΑ ΠΟΛῪΝ ΚΟΝΙΟΡΤῸΝ ἘΓΕΊΡΕΙ: Ἐπὶ τῶν δι' ἐμπειρίαν πολλὰ πράγματα κινούντων.

300 ΓΥΜΝΌΤΕΡΟΣ ΠΑΤΤΆΛΟΥ: Ἐπὶ τῶν σφόδρα ἀπόρων. C

301 ΓΎΓΟΥ ΔΑΚΤΎΛΙΟΣ: Ἐπὶ τῶν πολυμηχάνων καὶ πανούργων.

302 ΓΥΠῸΣ ΣΚΙΆ: Ἐπὶ τῶν μηδενὸς λόγου ἀξίων.

303 ΓΥΝΑΙΚῸΣ ΠΥΓΉ: Ἐπὶ τῶν ἀργῶν· ἢ ὅτι οἴκοι γυναῖκας μένειν χρή.

304 [s]ΓΥΝῊ ΕἸΣ ἩΡΑΚΛΈΟΥΣ ΟΥ̓ ΦΟΙΤΑ͂Ι: Πρὸς τοὺς ἀναξίους τι- D
νῶν πράξεων· παρ' ὅσον Ἡρακλῆς ἐδούλευσεν Ὀμφάλῃ.

305 ΓΥΝῊ ΣΤΡΑΤΗΓΕΙ͂ καὶ ΓΥΝῊ ΣΤΡΑΤΕΎΕΤΑΙ: Ἐπὶ τῶν παραδόξων.

306 ΓΥΜΝῸΣ ὩΣ ἘΚ ΜΉΤΡΑΣ: Ἐπὶ τῶν ἀπόρων καὶ παντελῶς μηδὲν ἐχόντων.

307 ΓΥΝΑΙΚῸΣ ΦΡΈΝΕΣ: Ἐπὶ τοῦ ἀνοήτου. E

308 [t]ΓΎΡΓΑΘΟΝ ΦΥΣΑ͂Σ: Ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων.

296. Vat. I. 50.
297. Vat. I. 32.
[o] Γλαῦκες] Affine illi: *Noctuas Athenas.* Hoc utitur in Avibus Aristophanes [v. 1106.] Γλαῦκες ὑμᾶς οὔποτ' ἐπιλείψουσι Λαυριωτικαί. SCHOTT.
[p] Λαυριωνιτικαὶ B.
298. Vat. I. 52. Æsch. Ag. 286.
[q] ἀχρήστων Vat.
[r] ἡνωμένων A.
299. Diog. III. 97.
300. Diog. III. 98.
301. Diog. III. 99.
302. Vat. I. 51.
303. Suid. p. 856 A.
304. Vat. I. 34.
[s] Γυνὴ] Citatur a Suida. De aliis duobus etiam apud Alexidem titulus Comœdiæ, Γυναικοστρατία. et Maro eodem respexit [Æn. I. 364.] *dux femina facti.* Suidas: *Mulier exercitum ducit.* Quod de re dicitur inopinata. SCHOTT.
305. Diog. IV. 1.
306. Vat. I. 53.
307. Diog. IV. 3.
308. Vat. I. 54.
[t] Γύργαθον] Suidæ interpres non recte *Gurgothum inspiras.* Additque Græcus homo lectum etiam esse, quo dæmoniaci et paralytici jacentes excrucientur. SCHOTT.

309 [u]ΓΥΝΑΙΚΩ͂Ν ὈΛΕΘΡΟΙ: Ἐπὶ τῶν οἰκτρῶς ἀναιρουμένων. Πολ- A
λοὶ γὰρ ὑπὸ γυναικῶν ἀπώλοντο.

310 ΓΥΝΑΙΚῚ ΜῊ ΠΊΣΤΕΥΕ ΜΗ͂Δ' ἊΝ ἈΠΟΘΆΝΗΙ:

311 ΓΕΝΝΑΙ͂ΟΣ ΕἾ ἘΚ ΒΑΛΑΝΤΊΟΥ: Ἐπὶ τῶν διὰ τὸν πλοῦτον εὐ-
γενῶν εἶναι δοκούντων.

312 ΓΈΡΩΝ ἈΛΏΠΗΞ ΟΥ̓Χ ἉΛΊΣΚΕΤΑΙ ΠΆΓΗΙ: Ἐπὶ τῶν διὰ χρό- B
νου πλῆθος οὐχ ἁμαρτανόντων.

313 ΓΛΑΎΚΟΥ ΤΈΧΝΗΝ: Ἐπὶ τῶν πάνυ ἐπιμελῶς καὶ ἐντέχνως
εἰργασμένων.

314 [x]ΓΛΥΚῪΣ ἈΓΚΏΝ: Κατὰ ἀντίφρασιν, ἀντὶ τοῦ δυσχερής.

315 ΓΛΩ͂ΣΣΑ ΠΟΥ ΠΟΡΕΎΗΙ, ΠΌΛΙΝ ἈΝΟΡΘΏΣΟΥΣΑ ΚΑῚ ΠΌΛΙΝ ΚΑ- C
ΤΑΣΤΡΈΨΟΥΣΑ: Ἐπὶ τῶν βλαπτόντων διὰ λόγου ἢ ὠφελούντων.

316 ΓΥΜΝΌΤΕΡΟΣ ἸΑΛΈΜΟΥ: Ἐπίρρημα θρήνου. Τάττεται δὲ ἐπὶ
τῶν οἰκτρῶν.

317 ΓΈΡΩΝ ΒΟΥ͂Σ ἈΠΈΝΘΗΤΟΣ ΔΌΜΟΙΣΙΝ: Ἐπὶ τῶν καθ' ὥραν τε-
λευτησάντων. D

318 ΓΥ͂Ψ ΚΌΡΑΚΑ ἘΓΓΥΑ͂ΤΑΙ: Ἐπὶ τῶν ὁμονοούντων κακίᾳ.

319 ΔΑΣΎΠΟΥΣ ΚΡΕΩ͂Ν ἘΠΙΘΥΜΕΙ͂:

320 ΔΑΚΤΎΛΟΥ ἩΜΈΡΑ: Ἐπὶ τῶν εὐημερούντων. Δάκτυλος γάρ
τις Ἀθήνῃσι γέγονε μεγίστων λαχὼν τιμῶν.

321 ΔΆΤΟΣ [y]ἈΓΑΘΩ͂Ν: Πόλεως ὄνομα ἣν ἀπῴκησαν Θάσιοι, ἐφ' ᾗ E

309. Vat. I. 33.

[u] Γυναικῶν] Exempla plurima feminese calamitatis passim suppeditant Historici ac Poëtæ: multaque hic Desiderius colligit Adagio, *Mulierum exitia*. Horat. lib. I. Sat. iii. *Nam fuit ante Helenam*, &c. Suidæ, *Mulier pestis*. SCHOTT.

310. Diog. IV. 4.

311. Diog. IV. 6.

312. Diog. IV. 7.

313. Zen. II. 91.

314. Vat. I. 55.

[x] Γλυκὺς ἀγκὼν] Contra sentit Suidas in Collectaneis, non per ἀντίφρασιν, ut hic ait efferri, sed quasi dicas: *O suaves mores!* idque Platonis Comici in Phaone auctoritate, ut in Græco quidem auctore, non in Germano legas interprete, qui omisit multa, plura invertit. Atque utinam emendatior exiret thesaurus ille Suidæ, olim ab Hadr. Junio, nuper etiam ab Æmilio Porto promissus, næ ille nobis labor in densis hisce tenebris facem præferret aliquam. SCHOTT.

315. Vat. I. 49.

316. Vat. I. 56.

317. Zen. II. 97.

318. Vat. I. 57.

319. Diog. IV. 12.

320. Diog. IV. 13.

321. Zen. III. 11.

[y] ἀγαθὸν B. A.

καὶ ἡ παροιμία ἐλέχθη, ὡς ἐχούσης αὐτῆς χρύσεια μέταλλα καὶ A
εὐδαιμονίαν ἄλλην. Τάττεται δὲ ἐπὶ τῶν μεγάλα ἀγαθὰ ἐπαγγελλομένων.

322 ΔΑΦΝΊΝΗΝ ΦΟΡΩ͂ ΒΑΚΤΗΡΊΑΝ: Ἐπὶ τῶν ὑπό τινων ἐπιβουλευομένων· παρ' ὅσον ἀλεξιφάρμακον ἡ δάφνη.

323 ΔΕΙΝΗ͂Σ ἈΝΆΓΚΗΣ ΟὐΔῈΝ ἸΣΧΥΡΌΤΕΡΟΝ: Ἀνάγκη γὰρ καὶ B
[z]θεοὺς βιάζεται. Καὶ Πλάτων δὲ, "ἀνάγκην δὲ οὐδὲ θεός ἐστι δυνατὸς βιάζεσθαι."

324 ΔΕΥΤΈΡΩΝ ἈΜΕΙΝΌΝΩΝ: Ἐπὶ τῶν θυομένων ἐκ δευτέρου ὅταν αὐτοῖς τὰ πρότερα ἱερὰ μὴ καυθῇ, καὶ ἐπὶ δεύτερα τραπῶσι λέγοντες ΔΕΥΤΈΡΩΝ ἈΜΕΙΝΌΝΩΝ. C

325 ΔΙ' ὈΞΕΊΑΣ ΔΡΑΜΕΙ͂Ν: Ἐπὶ τῶν διακινδυνευόντων. Ὀξεῖαν γὰρ λέγουσι τὴν λόγχην.

326 ΔΊΚΗΝ ὙΦΈΞΕΙ ΚἊΝ ὌΝΟΣ ΔΆΚΗΙ ΚΎΝΑ: Ἐπὶ τῶν ἐπὶ μικροῖς συκοφαντουμένων.

327 ΔῚΣ ΠΑΙ͂ΔΕΣ ΟἹ ΓΈΡΟΝΤΕΣ: Ἐπὶ τῶν [a]πρὸς τὸ γῆρας εὐηθεστέρων δοκούντων. D

328 ΔῚΣ ΠΡῸΣ ΤῸΝ ΑὐΤῸΝ ΑἸΣΧΡῸΝ ΠΡΟΣΚΡΟΎΕΙΝ ΛΊΘΟΝ:

329 ΔῚΣ ΚΑῚ ΤΡῚΣ ΤᾺ ΚΑΛΆ:

330 ΔΩ͂ΡΑ ΘΕΟῪΣ ΤΈΡΠΕΙ ΚΑῚ ΑἸΔΟΊΟΥΣ ΒΑΣΙΛΗ͂ΑΣ:

331 ΔΕΙΛῸΝ Ὁ ΠΛΟΥ͂ΤΟΣ: Παρ' ὅσον οἱ πλούσιοι τὰς οἰκίας E
ἀσφαλίζονται, καὶ κύνας τρέφουσι, καὶ πολλὰς αὐτοῦ ποιοῦνται φυλακάς.

332 ΔΕΞΙῸΝ ΕἸΣ ὙΠΌΔΗΜΑ, ἈΡΙΣΤΕΡῸΝ ΕἸΣ ΠΟΔΟΝΙΠΤΡΟΝ: Ἐπὶ τῶν ἁρμοδίως τοῖς πράγμασι χρωμένων.

333 ΔΊΚΗΣ ΔΙΚΑΙΌΤΕΡΟΣ: Καθ' ὑπερβολὴν ἐπὶ τοῦ σφόδρα δικαίου. F

334 ΔΟΥΛΌΤΕΡΟΣ ΜΕΣΉΝΗΣ: Πολλάκις ἀποστάντας Μεσηνίους ἐδουλώσαντο Λακεδαιμόνιοι, καὶ τούτοις ἐχρῶντο χαλεπώτερον ἢ τοῖς ἄλλοις δούλοις.

322. Zen. III. 12.
323. Zen. III. 9.
[z] θεὸς B.
324. Zen. III. 15.
325. Zen. III. 13.
326. Zen. III. 20.
327. Diog. IV. 18.
[a] ἀπὸ τοῦ γήρους A. ἀπὸ τῶ γήρα B.

328. Zen. III. 29.
329. Zen. III. 33.
330. Diog. IV. 21.
331. Zen. III. 35.
332. Zen. III. 36.
333. Vat. I. 58.
334. Zen. III. 39. ἀποστάντες μεσηνί[α] B.

335 Δαιδάλου ποιήματος: Οἱ μὲν ἐπὶ τῶν παραδόξων ἔργων, οἱ A
δὲ ἐπὶ τῶν ἀκριβούντων τὰς τέχνας εἰρῆσθαι φασίν.

336 Διὸς ἐγκέφαλος: Ἐπὶ τῶν ἡδυπαθούντων ἡ παροιμία.

337 [a]Δελφὸς ἀνὴρ στέφανον μὲν ἔχει δίψει δ' ἀπόλωλεν:
Ἐπεὶ οὗτοι διὰ τὸ ἱερᾶσθαι τῷ θεῷ ἐστεφανώμενοι περίιασι, τῶν
δὲ ἐπιτηδείων ἀποροῦντες οὐκ εὖ ἀπαλλάσσουσιν. B

338 Διομήδειος ἀνάγκη: Ἐπὶ τῶν κατ' ἀνάγκην τινὰ πραττόν-
των. Μέμνηται αὐτῆς Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις. Διομήδους
γὰρ μετὰ Ὀδυσσέως κομίζοντος τὸ Παλλάδιον ἐπὶ τὰς ναῦς, ὁ
Ὀδυσσεὺς βουλόμενος αὐτοῦ μόνου τὸ ἔργον φανῆναι ἐπεχείρησε
τὸν Διομήδην ἀνελεῖν· ὁ δὲ γνοὺς, τοῦτον συλλαβὼν καὶ δήσας C
αὐτοῦ τὰς χεῖρας ἔτυπτεν ἀκολουθῶν αὐτῷ πλατεῖ τῷ ξίφει.

339 Δειλότερος εἶ τοῦ παρακύπτοντος: Φοβούμενός τις τὸν
Ἡρακλέα κατέδυ εἰς σπήλαιον, κἀκεῖ ὑπὸ δειλίας ἀπέθανεν. Ἐν-
τετύπωται οὖν τῷ λίθῳ ἀνθρωποειδὴς εἰκών· καὶ τὴν κεφαλὴν ἀνέχει
τοῦ σπηλαίου, καλεῖται δὲ παρακύπτων. D

340 Δικαιότερος [b]σταχάνης: Ἐπὶ τῶν τὰ δίκαια ἀγαπώντων.
Σταχάνην γὰρ οἱ Δωριεῖς τὴν τρυτάνην καλοῦσιν.

341 Δικτύῳ ἄνεμον θηρᾷς: Ἐπὶ τῶν μάτην καὶ ἀνοήτως τι
ποιούντων.

342 Διὰ τοῦ τοίχου λαλεῖν: Ἐπὶ τῶν ἀναισθήτως τι διαπρατ- E
τομένων.

343 Διὰ μαχαιρῶν [c]προσριπτεῖ: Ἐπὶ τῶν παραβόλως καὶ ῥιψο-
κινδύνως τι ποιούντων.

344 Διὸς Κόρινθος: Ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ λεγόντων καὶ πραττόντων.

345 Δὶς ἑπτὰ πληγαῖς πολύπους [d]πιλούμενος: Ἐπὶ τῶν κο- F
λάσεως ἀξίων. Παρ' ὅσον ὁ πολύπους θηρευθεὶς τύπτεται πολλάκις
πρὸς τὸ πίων γενέσθαι.

335. Zen. III. 7.
336. Zen. III. 41.
[a] Δελφὸς] Totidem Suidas verbis, nisi quod hîc rectius ἀπόλωλεν, quam ibi ἀπόλλυται. SCHOTT.
337. Vat. I. 59.
338. Zen. III. 8.
339. Zen. III. 32.
340. Zen. III. 16.

[b] στεχάνης A. et sic infra.
341. Zen. III. 17.
342. Diog. IV. 31.
343. Zen. III. 19.
[c] καὶ πυρὸς ῥίπτειν δεῖ Zen.
344. Zen. III. 21.
345. Zen. III. 24.
[d] πηλούμενος A. B.

346 ΔΌΡΥ ΚΑῚ ΚΗΡΎΚΕΙΟΝ: Ἐπὶ τῶν ἅμα παρακολουθούντων, ἀπὸ A
τοῦ δόρυ κατέχειν ἅμα καὶ κηρύκειον.

347 ΔΊΚΗ ΔΊΚΗΝ ἜΤΙΚΤΕ ΚΑῚ ΒΛΆΒΗ ΒΛΆΒΗΝ: Ἐπὶ τῶν φιλοδί-
κων καὶ συνειρόντων βλάβαις βλάβας.

348 ΔΕΛΦῖΝΑ ΝΉΧΕΣΘΑΙ ΔΙΔΆΣΚΕΙΣ: Ἐπὶ τῶν παιδοτριβούντων
ἐκεῖνα ἅ τις ἤσκηται. B

349 ΔΈΔΟΤΑΙ ΚΑῚ ΚΑΚΟῖΣ ἌΓΡΑ: Ἐπὶ τῶν παρ' ἀξίαν εὖ πρατ-
τόντων.

350 ΔΙΩΛΎΓΙΟΝ ΚΑΚΌΝ: Ἐπὶ τῶν μέγα τι καὶ δεινὸν ὑφισταμέ-
νων. Διωλύγιον γὰρ τὸ μέγα καὶ πολὺ διῆκον. [e]Καὶ Πλάτων,
"Οὐ μακρὰ καὶ διωλύγιος φλυαρία." C

351 ΔΕΙΝΟῚ ΠΛΈΚΕΙΝ ΔῈ ΜΗΧΑΝᾺΣ ΑἸΓΎΠΤΙΟΙ: Ἐπὶ τῶν σφόδρα
κακούργων. Τοιοῦτοι γὰρ οἱ Αἰγύπτιοι.

352 ΔΕΛΦῖΝΑ ΠΡῸΣ ΤΟΥΡΑῖΟΝ ΔΕῖΣ: Ἐπὶ τοῦ ἀδυνάτου διὰ τὸ
εὐκίνητον εἶναι.

353 ΔΎΟ ΤΟΊΧΟΥΣ ἈΛΕΊΦΕΙΣ: Ἐπὶ τῶν ἐπαμφοτεριζόντων, καὶ διὰ D
μέσον χωρούντων ἐν μάχαις ἢ φιλίαις.

354 ΔΡΥῸΣ ΠΕΣΟΎΣΗΣ ΠᾶΣ ἈΝῊΡ ΞΥΛΕΎΕΤΑΙ: Γρ. καὶ ΞΥΛΟ-
ΧΊΣΔΕΤΑΙ Δωρικῶς.

355 ἘΠῚ ΒΎΡΣΗΣ ἘΚΑΘΈΖΕΤΟ: Τοῦτο παρὰ Σκύθαις ἐτελεῖτο.
Ἐπειδὰν γὰρ ἠδικεῖτό τις πρὸς ἑτέρου ἀμύνασθαι βουλόμενος ἑαυτὸν, E
οὐκ ἀξιόμαχον μόνον ἑαυτὸν ᾤετο, ὅθεν καὶ βοῦν ἱερεύσας τὰ μὲν
κρέατα κατακόψας ἧψει, ἐκπετάσας δὲ τὴν βύρσαν χαμαὶ, ἐκά-
θητο ἐπ' αὐτῆς εἰς τοὐπίσω παραγαγὼν τὰς χεῖρας. Καὶ τοῦτο
ἔστι Σκύθαις ἡ μεγίστη ἱκετηρία. Τῶν δὲ κρεῶν τοῦ βοὸς ὁ βου-
λόμενος μοῖραν λαμβάνων, καὶ ἐπιβαίνων τῇ βύρσῃ τὸν δεξιὸν F
πόδα, ὑπισχνεῖτο κατὰ δύναμιν συμμαχήσειν. Καὶ ἦν αὐτοῖς
τοῦτο ὅρκων ὁ βεβαιότατος.

356 ἘΝ ΚΑΡῚ Ὁ ΚΊΝΔΥΝΟΣ: Ἐπὶ τῶν εὐτελῶν. Φασὶ γὰρ τοὺς

346. Zen. III. 26.
347. Zen. III. 28.
348. Zen. III. 30.
349. Zen. III. 31.
350. Zen. III. 34.
[e] Καὶ πλαίων οὐ ἡ μ. A. B.

351. Zen. III. 37.
352. Zen. III. 38.
353. Suid.
354.
355. Suid.
356. Zen. III. 59.

Κάρας πρώτους ἀνθρώπων μισθοῦ στρατεύσασθαι. Τοὺς οὖν τὸ A ἀργύριον διδόντας προτάττειν τοὺς Κάρας ἑαυτῶν, ὡς μέλλοντας ἀποθνήσκειν ὑπὲρ τῶν μισθουμένων. Ἄλλοι δὲ ἐπὶ τῶν εὐκαταφρονήτων τιθέασι τὴν παροιμίαν.

357 [g]Ἔμβαρός εἰμι: Ἐπὶ τῶν παραπαιόντων καὶ μεμηνότων. Λιμοῦ γάρ ποτε κατασχόντος τοὺς Ἀθηναίους προεῖπεν αὐτοῖς ὁ θεὸς B ἔσεσθαι τούτου λύσιν εἰ ἐπιδοίη τις εἰς σφαγὴν τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα τῇ Μουνυχίᾳ Ἀρτέμιδι. Ὁ Ἔμβαρος τοίνυν εἰς [h]ἀμοιβὴν τὴν ἱερωσύνην τοῦ θεοῦ ἑαυτῷ καὶ τοῖς ἐγγόνοις αἰτήσας, ὑπέσχετο δώσειν τὴν θυγατέρα. Ψηφισαμένων δὲ τῶν Ἀθηναίων τοῦτο, αἶγα ἀντὶ τῆς θυγατρὸς κοσμήσας, εἰς θυσίαν ταύτην τῷ βωμῷ προσή- C γαγεν. Ἐχρήσαντο γοῦν τῇ παροιμίᾳ οἱ Ἀθηναῖοι ἐπὶ τῶν παραπαιόντων.

358 [i]Ἐνδυμίωνος ὕπνον καθεύδεις: Ἐπὶ τῶν ὑπνηλῶν. Ἐνδυμίωνος γάρ τινος παιδὸς ὁ ὕπνος ἐρασθεὶς, ὥς φασι Κάρες, ἔτι καὶ νῦν αὐτὸν λέγεται κατέχειν. D

359 Ἐν νυκτὶ βουλή: Παροιμία εἴρηται ἐπειδὴ ἡσυχίαν ἡ νὺξ ἔχει καὶ δίδωσι τοῖς περὶ τῶν ἀναγκαίων βουλευομένοις σχολήν.

360 Εἰς Μακάρων νήσους: Ἡσίοδος Μακάρων νήσους εἰς τὸν ὠκεανὸν εἶναι φησὶ ἔνθα τοὺς μακαρίους κατοικεῖν.

361 Ἐμοὶ μελήσει ταῦτα καὶ λευκαῖς κόραις: Βαρβάρων τι- E νῶν στρατευομένων ἐπὶ Δελφοὺς, ἐρωτώμενος ὁ θεὸς ταῦτα ἔφη. Ὕστερον δὲ ἐφάνη μετὰ Ἀθηνᾶς [k]καὶ Ἀρτέμιδος, ὧν καὶ ἱερά ἐστιν ἐν Δελφοῖς, προσιόντων ὑπαντῶν τοῖς πολεμίοις.

357. Vat. I. 60.

[g] Ἔμβαρος] Comparanda et hæc cum Suidæ Collectaneis, qui plura initio de Piræeo quondam insula, in cujus loco editissimo fanum Dianæ Munychiæ, a Munychio conditum appellatumque. Occisa autem inibi ursa, famis hinc labes exstitit. Hinc etiam ἱερωσύνην hîc reponendum censeo, pro δικαιοσύνην: quod mendum natum haud dubie librarii imperiti mala manu, compendia litterarum ignorantis. Sic enim Suidas: Ἔμβαρος δὲ μόνος ὑποσχόμενος, ἐπὶ τῷ τὴν ἱερωσύνην αὐτοῦ τὸ γένος διὰ βίου ἔχειν, διακοσμήσας αὐτοῦ τὴν θυγατέρα ἔθυσεν. SCHOTT.

[h] ἀμοιβὴν τὴν om. B. qui mox τοῦ θεοῦ.

358. Vat. I. 61.

[i] Ἐνδυμίωνος] Suidas eadem, qui et ἔτι καθεύδειν, pro quo hîc κατέχειν. SCHOTT.

359. Zen. III. 97.

360. Zen. III. 86.

361. Vat. I. 62.

[k] καὶ Ἀρτεμίδος] Mutila hæc et

362 [k]Ἑορτὴ πολλὰ ἔχουσα: [l]Ἐπὶ τῶν πολλὰ ἀνατιθεμένων φορτία. A [l]Ἐπειδὴ οἱ πρὸς τὰς ἑορτὰς ἐπειγόμενοι φορτία πολλὰ ἐπιφέρονται.

363 [l]"Ἔσχατος Μυσῶν: Μέμνηται ταύτης Μένανδρος. Φασὶ γὰρ ὅτι Τήλεφος κτείνας τοὺς τῆς μητρὸς ἀδελφοὺς ἐπύθετο τῆς Πυθίας ποῖ δεῖ σταλῆναι· τὴν δὲ εἰπεῖν, πρὸς ἐσχάτην Μυσῶν. [l]Ἐλθὼν οὖν εἰς Τευθρανίαν τῆς Μυσίας ἐσχάτην, ἐβασίλευσεν. B [l]Ἀφ' οὗ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν δυσχερῆ ἐπιτασσομένων.

364 [l]Ἐγὼ ποιήσω πάντα κατὰ Νικόστρατον: [k]Ὁ Νικόστρατος τραγικὸς ὑποκριτὴς, δοκῶν κάλλιστα εἰρηκέναι.

365 [l]Ἐν Κέῳ τις ἡμέρα: [l]Ἐπὶ τῶν ἀγνώστων. Οὐδεὶς γὰρ οἶδεν ἐν Κέῳ τις ἡ ἡμέρα, ὅτι οὐχ ἑστᾶσιν αἱ ἡμέραι, ἀλλ' ὡς C ἕκαστοι θέλουσιν (ἄγουσιν). Ὅθεν λέγεται [m]σαύτῳ νουμηνίαν κηρύσσεις.

366 [l]Ἐς κόρακας: Βοιωτοῖς Ἄρνην διοικοῦσι [n]προείρητο ἐκπεσεῖσθαι τῆς χώρας λευκῶν κοράκων φανέντων. Νεανίσκοι δέ ποτε μεθυσθέντες, καὶ συλλαβόντες κόρακας, γυψώσαντες ἀφῆκαν πέ- D τεσθαι· καὶ οἱ Βοιωτοὶ ἰδόντες ἐταράχθησαν, ὡς τῆς μαντείας τέλος λαβούσης. Οἱ γοῦν νεανίσκοι τὸν θόρυβον φοβηθέντες, ᾤκησαν τινὰ τόπον, Κόρακας καλέσαντες αὐτόν. Μετὰ δὲ ταῦτα Βοιωτοὺς Αἰολεῖς ἐκβαλόντες ἔσχον τὴν Ἄρνην οἰκείαν οὖσαν, καὶ τοὺς ἁμαρτάνοντας μεθίστων εἰς τοὺς Κόρακας καλουμένους. E

367 [l]Ἐνδυμίωνος ὕπνος: [l]Ἐπὶ τῶν ὑπνηλῶν· παρ' ὅσον ὁ [l]Ἐνδυμίων τὰς νύκτας πόνῳ τε καὶ ἀγρυπνίαις τὸν τῆς σελήνης δρόμον ἐξεύρηκε, μεθ' ἡμέραν δὲ καθεύδων ἔσχεν αἰτίαν τῇ σελήνῃ συγκαθεύδειν ἐρασθεῖσαν αὐτοῦ.

truncata: integre vero, quem sæpe laudo, Suidas, ad hunc modum: Ὕστερον δὲ ἐφάνη μετὰ Ἀθηνᾶς καὶ Ἀρτέμιδος, ὧν καὶ ἱερά εἰσιν ἐν Δελφοῖς, ἁπάντων τοὺς πολεμίους. SCHOTT. Scil. omnia post Ἀρτέμιδος om. Vat.

362. Vat. I. 63.

363. Vat. I. 64.

l Ἔσχατος] Aliter paullo Suidas, Telephum sciscitantem, quo loco parentes reperturus esset, hoc tulisse responsum: vel, ut alii referunt, pestilentia laborantibus Græcis hoc datum responsum. SCHOTT.

364. Vat. I. 65.

365. Vat. I. 66. Heysch.

m σατωνουμηνίαν κηρύσσεις] Ita scriptus cod. Vatican. Quid si σαυτῷ νουμηνίαν reponas? *Tibi ipsi novilunium indicis:* nempe pro placito dies et tempora ordinas, constituisque. SCHOTT. σάτῳ B. σεαυτῷ Hesych.

366. Zen. III. 87.

n evanidum B.

367. V. Schol. Apoll. Rh. IV. 57.

368 [o]Ἐς Τροφωνίου μεμάντευται: Ἐπὶ τῶν σκυθρωπῶν καὶ A ἀγελάστων. Οἱ γὰρ εἰς Τροφωνίου κατιόντες ἀγέλαστοι τὸν ἑξῆς διετέλουν χρόνον. Ὁ δὲ Τροφώνιος οὗτος φόβῳ τοῦ [p]Αὐγώου διὰ τὸ τὴν κεφαλὴν [q]Ἀγαπίδους τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ ἔχειν, εὐξάμενος, εἰς χάσμα ἐνέπεσεν· ὃ δὴ μαντεῖον ὕστερον γεγένηται.

369 Εἰς Μασσαλίαν πλεύσειας: Οἱ Μασσαλιῶται θηλύτερον B ἔζων, στολαῖς ποικίλαις καὶ ποδήρεσι χρώμενοι.

370 Ἐν πέντε κριτῶν γούνασιν: Εἴρηται παρὰ τὸ Ὁμηρικὸν

Θεῶν ἐν γούνασι κεῖται.

Ἐπειδὴ οἱ κριταὶ πέντε ὄντες τὸ παλαιὸν εἶχον ἃ νῦν γραμματεῖα ἐγγράφεται. C

371 [r]Εἰκῆι τῶι Ἡρακλεῖ: Ἐπὶ τῶν ἀσυκοφάντως τὰ πράγματα ἐπιτελούντων, ἐπειδὴ ὁ Ἡρακλῆς ἦγε καὶ ἔφερε τὰ ἀλλότρια.

372 [s]Ἐκ παντὸς ξύλου: Κατ' ἔλλειψιν αὕτη λέγεται· τὸ γὰρ πλῆρες "ἐκ παντὸς ξύλου [t]κύφων ἂν γένοιτο." Τάττεται δὲ ἐπὶ μὲν τῶν τὸ εἶδος εὐκαταφρονήτων, εἰς δὲ χρείας ἀναγκαίας πιπτόντων. D

368. Vat. I. 67.

o Εἰς Τροφωνίου] De antro Trophonii multi multa stupenda referunt. Parœmiographi quidem Zenobius, Suidas, et Apostolius, item Aristophanis Græcus interpres [Nub. 500.] Lucianus ἐν νεκρικοῖς [III. 1.] Plutarchus De dæmonio Socratis [p. 590 A.] De Latinis M. Tullius III. De natura Deorum, et Tuscul. I. Denique Chiliastes Erasm. partim diversa, partim gemina, quæ non describo, digitum, quod aiunt, ad fontes intendisse contentus. Verum hi *Augæum* et *Agemidem* plerique nominant. Equidem religiose, ut debui, codicis hîc Vaticani fidem retinui. Et vero in fabulis quis aut rei gestæ consensum, aut in nominibus constantiam morose requirat, nisi si fabulas esse perneget? SCHOTT.

p Sic B.

q Ἀγαπείδους A.

369. Suid.

370. Zen. III. 64.

371. Vat. I. 68.

r Εἰκῆ τῷ Ἡρακλεῖ] Forte hîc exaudiendum τὴν διαβολὴν συσκευάσοις, *calumniam struas.* Certe proverbii explicatio tale quid exigit. SCHOTT.

372. Vat. I. 69.

s Ἐκ παντὸς ξύλου] Integrum exstat proverbium in Apostolii editis quidem Parœmiis, Ὅτι ἐκ παντὸς ξύλου κύφων ἂν γένοιτο, eademque, quæ hic, ad verbum explanatio. At diversum illud adagium: Οὐκ ἐκ παντὸς ξύλου Ἑρμῆς ἂν γένοιτο. Quod a Pythagora primum profectum auctor est Apuleius Apolog. [T. II. p. 499.] Athenæus lib. V. [p. 187 D.] finitimum huic habet: Ἐκ θύμβρας οὐδεὶς ἂν δύναιτο κατασκευάσαι λόγχην. SCHOTT.

t κοῦφον B.

373 Ἐπὶ σπείρας σχοινίον: Ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς πλεοναζόντων εἴ- A
ρηται. Ἐπεὶ καὶ αἱ σπεῖραι ἐκ τῆς γῆς σύγκεινται, ἐξ ἧς καὶ
τὰ σχοινία, ὡς καὶ τὸν λόγον εἶναι τοιοῦτον ἐνδιατρίβειν τοῖς
αὐτοῖς. Σπεῖραι δὲ αἱ συστροφαὶ τοῦ σχοινίου.

374 [u]Ἐπὶ σαυτῷ τὴν σελήνην καθαίρεις: Ἀσκληπιάδης φησὶ
τὰς Θετταλὰς ἐκμαθούσας τὰς τῆς σελήνης κινήσεις προαγγέλ- B
λειν, ὡς ὑπ' αὐτῶν μέλλοι κατάγεσθαι, τοῦτο δὲ πράττειν οὐ χωρὶς
τῆς [x]αὐτῶν κακώσεως, ἢ γὰρ καταθύειν τῶν τέκνων, ἢ τὸν ἕτερον
τῶν ὀφθαλμῶν ἀπολλύειν. Λέγεται γοῦν ἐπὶ τῶν κακὰ πορίζομέ-
νων. Δοῦρις δέ φησιν ἀστρολόγον προαγορεύοντα τὰς τῆς σελήνης
ἐκλείψεις οὐκ εὖ ἀπαλλάξαι. C

375 Ἐν ὄλμῳ εὐνάζω: Οἱ μὲν Ὄλμον μάντιν φασίν· οἱ δὲ μαν-
τικοὺς γίνεσθαι τοὺς ἐν ὅλμῳ κοιμηθέντας φασὶν, ὡς καὶ Ἀριστο-
φάνης φησὶν, ὡς οἱ ἐν ὅλμῳ κοιμηθέντες γραμματικοί.

376 Εἶτ' ἐφ' ὕδωρ κακός: Ἐπὶ τῶν δυσκληρούντων ἡ παροιμία.
Ἐν γὰρ τοῖς δικαστηρίοις τὸ φαυλότατον τῶν ἔργων ἦν D
ὕδωρ μετρεῖν τοῖς δικαζομένοις. Ἐγένετο δὲ ὁ τοιοῦτος ἀπό-
κληρος.

377 Εἴ τις περὶ πόλιν Αἰγὶς λέγεται: Τοὺς ἀναίδην περιιόντας
καὶ πλανωμένους ἔσκωπτον ταύτῃ τῇ παροιμίᾳ.

378 Ἐν παντὶ μύθῳ καὶ τὸ Δαιδάλου μύσος: Πασιφάην E
ἐρασθεῖσαν ταύρου τὸν Δαίδαλον .. ξυλίνην βοῦν κατασκευάσαι
καὶ ταύτην ἐνθεῖναι αὐτήν· ᾗ ἐπιβαίνων ὁ ταῦρος, ἔγκυον ἐποίησεν,
ἀφ' ἧς ὁ Μινώταυρος ἐγεννήθη. Μίνωος δὲ διά τινας αἰτίας ὀρ-
γιζομένου τοῖς Ἀθηναίοις, καὶ δασμολογοῦντος ἑπτὰ παρθένους καὶ
ἴσους νέους εἰς τροφὴν τοῦ θηρίου, ἐμυσάχθησαν οἱ Ἀθηναῖοι τὸν F

373. Vat. I. 70.
374. Vat. I. 71.
[u] Ἐπὶ σαυτῷ] Virgilius in Pharmaceutria: *Carmina vel cælo possunt deducere Lunam.* Juvenalis Sat. VI. ver. 343. *Una laboranti potuit succurrere Lunæ.* Et Horatius in Odis, ac Sermonibus; et Adagia, *In tuum malum Lunam deduces:* et, *Lunam detrahere.* Scholiastes Apollonii legendus in lib. IV. [59.] Argonauticω̃n de Aglaonice, quæ in eamdem Lunæ incidit calamitatem, et astrologiæ perita est habita, ut hæ Thessalicæ sagæ ex Asclepiade. SCHOTT.
[x] ὑπ' αὐτῶν B.
375. Zen. III. 63.
376. Suid.
377. Vat. I. 72.
378. Zen. IV. 6. Infra l. ταύτῃ vel εἰς ταύτην.

Δαίδαλον διά τε τὴν τῆς βοὸς κατασκευὴν καὶ τὴν τοῦ θηρίου A
γένεσιν· καὶ ταύτην τὴν παροιμίαν ἐξέθεντο.

379 [y]ΕἸΡᾺΣ ΚΑῚ ΧΑΡΊΜΗ: Τούτων ἡ μὲν τῶν τριχῶν ἐπεμελεῖτο Κλεοπάτρας τῆς βασιλίσσης, ἡ δὲ τῶν ὀνύχων· παρέμενον δὲ αὐτῇ μεχρὶ θανάτου. Ἠξιώθησαν τούτου γοῦν χάριν πολλῆς τιμῆς· ἀνδριάντες γὰρ αὐτῶν χάλκεοι εἰς τὸ [z]Μαυσώλειον ἀνετέθησαν. B

380 ΕὔΝΟΥΣ Ὁ ΣΦΑΚΤΗΣ: Τοῦτο κυρίως δύναται λέγεσθαι ἐπὶ Ὀρέστου τὴν μητέρα κτείναντος, καὶ ἐπὶ Ἀντιγόνου τοῦ βασιλέως, ὃς τὴν Σεμέλην φονεύσας, τὰ ὀστᾶ αὐτῆς μετὰ πολλῆς φροντίδος ἔπεμψε τῇ μητρί.

381 ΕἼΠΟΙΣ [a]ΤᾺ [b]ΤΡΊΑ ΠΑΡᾺ ΤΗ͂Ι ἈΤΑ͂ΗΙ: Τοῖς ἐπὶ θάνατον ἀπα- C

379. Vat. I. 73.

[y] Εἰρὰς καὶ Χαρίμη] Has *Naeram* et *Charmionem* vocat Zenobius [V. 24.] qui de his Cleopatræ pedissequis, et nos ibidem ex Plutarch. in M. Antonii vita. Sed historici potius exempli quam proverbii præferre speciem acute recteque Erasmus vidit: atque utinam ipse alibi pari sagacitate γνώμας quoque ab adagiis segregasset; certe melius operi suo, si M. Antonio Mureto in Variis est Lectionibus libro XII. c. 17. fides habenda, consultum iisset. SCHOTT.

[z] Μαυσώλιον B.

380. Vat. I. 74.

381. Vat. I. 75.

[a] τὰ τρία] Etsi in Vatic. cod. scriptum τὰ πάτρια, Zenobii tamen ac Suidæ auctoritate τὰ τρία reposui, ut et infra. Tametsi vero ad Zenobii Collectanea extrema Centur. III., notato etiam Des. Erasmi σφάλματι, quædam adnotasse memini, coronidis vice addam plura; quandoquidem commodum ad nos submisit V. C. Marcus Velserus, Duum-Vir Augustanus, illustris juxta ac doctus, et litteratorum in primis amans, sigillum antiqui operis, hominis nudi, servi, ut apparet, stantis, ore camo obthurato: cujus hîc caput delineatum, veritatis eruendæ gratia, repræsentandum cu-

ravimus. Variæ autem (ut in antiquis rebus solet) doctorum hominum super hac re discrepantesque sententiæ cum exsistant; meam hîc quoque apponere quid vetat? Duo quidem hîc antiquariorum exercere queant ingenia: aures nimirum Satyricæ, et os capistratum cum rimula; sive linguæ exerendæ, sive spiritui hauriendo. Recurrent quidam ad symbolicam rationem: ori diligentem esse custodiam adhibendam, aures acuendas et arrigendas. Marsyæ videri iconem eru-

γομένοις μετὰ παρρησίας ἐξῆν τροφῆς καὶ οἴνου πληρωθεῖσι λέγειν A
ἃ βούλονται, μεθ' ἃ φιμωθέντες ἀπήγοντο πρὸς τὴν κόλασιν. Τὸ

ditum par fratrum Rubeniorum Antverpiæ opinabatur: sed Marsyas, ut et Satyri plerumque barbati pingebantur; quod ex Appuleio, Floridorum initio, licet cognoscere; hic imberbis est. Quidam *Sigalionem* et *Harpocratem* silentii Deos non erudite admodum somnient. Non-nemo ἀμφωτίδας accipiat, auresque Satyrorum non capiti, sed loro seu capistro, aut certe laminæ existimet hærere. Verum Amphotidarum vinculis os obturari nondum equidem legi, et *Linguarium*, quod e Seneca lib. IV. De beneficiis, c. 36. posteriores huc trahent; id ego M. Ant. Mureti, et J. Lipsii nostri sensu longe melius accipio. Equidem, pace doctiorum, pœnam servorum fuisse aio, et homicidarum camo obturari os. Reos quoque interdum ad supplicium raptos, τὸ σπαρτίον ἐπὶ τῷ στόματι ἔχοντας, observavi. Illud quidem ex Aristophanis Nebulis adstruens; hoc vero e Chrysostomo, (Comici illius, ut creditur, diligentissimo anagnoste:) ut infra commonstrabimus. Græcis καμὸς καὶ φιμὸς *equorum capistrum* est, ne mordeant prætereuntes, aut segetem depascant alienam. Hesychio Κημὸς, εἶδος χαλινοῦ. Xenophon de re equestri: Ὁ γὰρ κημὸς ἀναπνεῖν μὲν οὐ κωλύει, δάκνειν δὲ οὐκ ἐᾷ. Illud ἀπὸ τοῦ κάμπτειν litteratores, id est *a domando*, derivant. Pulli enim equorum ferociter exsultantes domitoribus tradi solent, ait 1. Offic. M. Tullius. Φιμὸς autem a φιμόω, *obturo*; quam et ipsam vocem Latini ἀπὸ τῆς θύρας mutuati (ut a Græcis pleraque) esse videantur. Hebræis est Ezech. c. 39. v. 11. מחסם, quod LXX. reddunt, περιστόμιον τῆς φάραγγος, quod Psal. 140. v. 3. *ostium circumstantiæ labiis meis*, pro custodia. Igitur mancipiorum (quibus bestiarum loco plerique sunt abusi) ori camum obdi solitum, ne loquaces nimium ac futiles essent, ex his Aristophanis ἐν νεφέλαις disco [592.] Φιμώσητε τούτου τῷ ξύλῳ τὸν αὐχένα. Et Latinorum Comicus M. Plautus Casina: *Deos quæso, ut quidem hodie camum et furcam feras.* Etsi *canem* nonnulli interpretes reponant. Horatius Sermon. lib. I. Sat. VI. ver. 38. *Tune Syri, Damæ, aut Dionysi filius audes Dejicere e saxo civeis, aut tradere camo.* Etsi alii *catmo* pro cathena: *Cadmo* tamen tuetur G. Xylander, ut et proverbii speciem præferat, *Cadmo tradi,* a Cadmo exsulante Europæ quærendæ gratia; de iis qui solum vertere socio addito coguntur. Utuntur autem *Cami* notione et Sacræ litteræ 4 Reg. c. 19. v. 28. Proverb. c. 26. v. 3. et Psalmo 31. interpres vetus Græca retenta voce: *In camo et freno maxillas eorum constringe.* De φιμῷ nunc videamus. Isaiæ c. 37. v. 29. Ἐμβαλῶ φιμὸν εἰς τὴν ῥῖνά σου, καὶ χαλινὸν εἰς τὰ χείλη σου. Vulgat. *Ponam circulum in naribus tuis.* Eccles. c. 20. v. 29. ὡς φιμὸς ἐν στόματι. *Ut capistrum in ore.* Vulg. tamen, *quasi mutus in ore.* Deuteron. c. 25. v. 4. Βοῦν ἀλοῶντα οὐ φιμώσεις. Et hinc B. Paulus 1 ad Timoth. c. 5. *Non obturabis*, inquit, *os bovi trituranti.* B. Ambrosius: *Non infrenabis.* Adhibent et Evangelistæ, Lucæ c. 4. et Marci 1. et 4. capp. πεφίμωσο, *obmutesce, non secus ac habens os camo obstructum.* Externi quoque scriptores usur-

δὲ νῦν ἀρχεῖον καλούμενον αὐλὴ ἐκαλεῖτο, ὅπου ἀπήγοντο. Καὶ A
τοὺς ἐν αὐτῇ διαιτωμένους ὑπηρέτας αὐλικοὺς ὠνόμαζον, ὡς ἐκ
τούτου φανεροῦντας τὴν λοιδορίαν.

382 Ἐγένετο καὶ Μάνδρωνι συκίνη ναῦς: Ἐπὶ τῶν παρ' ἐλπίδα καὶ ἀναξίως εὐπραγησάντων, εἶτα θρυπτομένων ἐπὶ τοῖς παροῦσι. Ναύαρχος γὰρ ἐχειροτονήθη ὁ Μάνδρων πρὸς τὰ ἐν B
Ἑλλησπόντῳ ἀνάξιος ὤν.

383 Ἐγὼ δὲ καὶ σὺ ταὐτὸν ἕλκομεν ζυγόν: Ἐπὶ τῶν παραπλήσια πασχόντων.

384 Ἐγκιλικίζεται: Κακοηθεύεται, κακοποιεῖ. Διαβάλλονται

pant in his, præter Aristophanem jam laudatum. Lucianus in morte Peregrini [c. 15.] : Οἱ δὲ ἐχθροὶ ἐπεφίμωντο. *Hostes obmutescebant, ut os camo ligatum habentes.* Vel: *Ne hiscere quidem audebant inimici.* Tralate idem alibi [V. A. 22.] : Καὶ σιωπᾶν ποιῶ φιμὸν αὐτοῖς περιθείς. *Silentium impono, injecto ori camo.* Nunc Chrysostomi loca adscribam, ob eloquentiam hominis admiranda, quibus in supplicio os obturari solere diserte pronuntiat, ut omni exceptione major testis sit habendus. Sic ille Homilia II. εἰς ἀνδριάντας ad populum Antiochenum: Καθάπερ ἁπάντων εἰς τὴν γῆν καταδυόντων, οὕτως ἀφωνία τὴν πόλιν κατέχει νῦν· καὶ τοῖς λίθοις ἐοίκασιν ἅπαντες· καὶ ὥσπερ τινὶ γλωττοπέδῃ τῇ συμφορᾷ κατεχόμενοι βαρυτάτην κατέχουσιν ἡσυχίαν. Rursum Hom. IV. in dictum Esaiæ: *Vidi Dominum sedentem.* Edit. Britann. λογ. κδ. [p. 150.] Καθάπερ τοὺς καταδίκους, ἐπειδὰν σπαρτίον λάβωσιν, ἐξάγουσιν αὐτοὺς τὸν σπαρτίον ἐπὶ τοῦ στόματος ἔχοντας· οὕτω καὶ οὗτος ἀντὶ σπαρτίου ἐπὶ τοῦ μετώπου εἶχε τὴν λέπραν ἀπαγόμενος. Statimque Homilia V. Καὶ ἐξῄει λοιπὸν, καθάπερ οἱ τὴν ἐπὶ θάνατον ἀπαγόμενοι, σπαρτίον ἐπὶ τοῦ στόματος ἔχοντες, τῆς καταδικαζούσης σύμβολον ψήφου. Οὕτω καὶ αὐτός. Et Hom. III. de Incomprehensibili: Εἶτα τῶν ἐν δυναστείᾳ τις ὄντων ὑπεύθυνος τοῖς ἐγκλήμασι φανεὶς, σπαρτίον ἐπὶ τοῦ στόματος λαβὼν ἐξήγετο τὴν ἐπὶ θάνατον ὁδόν. Et Homil. I. in Machabæos, et matrem eorum, in edit. P. Frontonis Ducæi, pag. 585. Εἰ γὰρ ἡμεῖς ἄνδρες ὄντες καταδίκον πολλάκις ὁρῶντες διὰ τῆς ἀγορᾶς ἀγόμενον, τὸ σπαρτίον ἐπὶ τοῦ στόματος ἔχοντα, ἐπὶ τὸ βάραθρον ἑλκόμενον, οὐδὲν δικαίωμα φιλίας πρὸς αὐτὸν ἔχοντες ἀπὸ τῆς θέας μόνης κατακλώμεθα. Græcorum Menologium in passione SS. Timothei et Mauræ, χάμον nominat, quem καμὸν καὶ φιμὸν antea. Χάμον περίθετο αὐτῷ. Et mox ἀποκρίνασθαι οὐκ ἐδύνατο, διὰ τὸ περικεῖσθαι αὐτῷ τὸν χάμον. Ibidemque in vita S. Abdiæ: Ἱμάντα ἔχων ἐπὶ τοῦ στόματος, δίκην φονέως. Item alibi: Καὶ ξύλον ἐμβάλλει εἰς τὸ στόμα αὐτοῦ : ubi σχοῖνον pro ξύλον tentabam: ut Asterius Episcopus Homilia typis nondum evulgata: Εἶτα καὶ αὐτὸς τὴν ἐπὶ θανάτῳ ψῆφον ἐδέξατο, καὶ τῆς σχοίνου προσαχθείσης ἤδη στόματι, φιλανθρωπία βασιλικὴ ἐκώλυσεν ἐνεργῆσαι τὸν δήμιον. SCHOTT.

[b] πρία A. M.

382. Zen. III. 44.

383. Zen. III. 43.

384. Vat. I. 76.

γὰρ οἱ [c]Κίλικες ἐπὶ πονηρίᾳ. Ὅθεν λέγεται καὶ Κιλίκιος A
[d]ἐχθρός.

385 Εἰς ἀγρὸν [e]Μάνης: Παραβολὴ ἐπὶ τῶν εὐχρήστων.

386 Εἰς θεῶν ἦλθεν ὦτα: Ἐπὶ τῶν οὐ λανθανόντων ἐφ' οἷς ἔπραξαν.

387 Εἰς ἀρχαίας φάτνας: Ἐπὶ τῶν ἐπ' ἀπολαύσεως τινὸς ἐκπε- B
σόντων, εἶτα πάλιν εἰς τὴν ἀρχαίαν ἐλθόντων δίαιταν.

388 Εἷς ἀνὴρ οὐδεὶς ἀνήρ: Παρ' ὅσον οὐδὲν ὑφ' ἑνὸς κατορθοῦται.

389 Εἰς παγὰς ὁ λύκος: Ἐπὶ τῶν [f]εἰς προῦπτον κίνδυνον ἡκόν-
των. C

390 Εἰς μελίττας ἐκώμασας: Ἐπὶ τῶν παρὰ δόξαν κακουμένων ἀθρόως.

391 Ἐκ δυοῖν τρία βλέπεις: Ἐπὶ τῶν διὰ γῆρας ἢ ἄλλο τι πάθος οὐκ ὀξυδορκούντων.

392 Ἐκπερδικῆσαι: Ἀντὶ τοῦ διολισθῆσαι καὶ διαδρᾶναι, ἀπὸ D
τῶν περδίκων. Πανοῦργον γὰρ τὸ ζῶον καὶ διαδιδρᾶσκον τοὺς θηρῶντας.

393 Εἰ μὴ δύναιο βοῦν, ἔλαυν' ὄνους: Ἐπὶ τοῦ πράττειν τὰ κατὰ δύναμιν.

394 Εἰς ὕδωρ γράφεις: Ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων, ὥσπερ καὶ τὸ E
καθ' ὕδατος γράφειν.

c Κίλικες] De *Cilicibus* piraticam exercentibus Jurisconsulti, de Isauricis agentes, et Hesychius. Affine quoque, *Empedoclis inimicitiæ.* Et de Cilicibus, Cretensibus, et Cappadocum gente, Τρία κάππα κάκιστα. SCHOTT.

d ὄλεθρος Zen. IV. 53.

385. Vat. I. 77.

e Μάνης] Aristophani in Avibus [1311.] pro servo sumitur, ac pro domestico frequentius. Plura de ea voce Cælius Rhodiginus Antiq. lect. lib. XIII. cap. 54. et Q. Septimius Florens in Eirenen ejusdem Comici, [342.] ubi de *Cottabo* uterque disserit. Huic contrarium illud M. Varronis lib. I. Rei rusticæ: *In agro surculario capras.* SCHOTT.

386. Zen. III. 49.

387. Zen. III. 50.

388. Zen. III. 51.

389. Vat. I. 78.

f Explicat et Zenobius seu Zenodotus. Legendum vero arbitror pro εἰσπραττόντων, εἰς προῦπτον κίνδυνον, hoc est, πρόδηλον: quomodo dixit Thucydides [V. 99.] εἰς προῦπτον κίνδυνον καταστήσειαν. SCHOTT. Sic B.

390. Zen. III. 53.

391. Hesych.

392. Hesych.

393. Zen. III. 54.

394. Vat. I. 79.

395 Εἰς ἀσθενοῦντας ἀσθενῶν ἐλήλυθας: Ἐπὶ τῶν ὅμοια πασχόντων. A

396 Εἴη μοι τὰ μεταξὺ Κορίνθου καὶ Σικυῶνος: Ἐπὶ τῶν τὰ κάλλιστα ἑαυτοῖς εὐχομένων. Ἔστι γὰρ μεταξὺ τῶν πόλεων τούτων εὐφορωτάτη χώρα.

397 Ἐμαυτῷ βαλανεύσω: Ἀντὶ τοῦ ἐμαυτῷ ὑπηρετήσω. B

398 Εἰς πῦρ ξαίνεις: Ἐπὶ τῶν μάτην μοχθούντων. Ὁμοία τῇ κατὰ πετρῶν σπείρεις *καὶ* εἰς οὐρανὸν τοξεύεις.

399 [g] Ἐν λευκώμασιν ἐγράφης: [h] Ἔθος ἦν τὰ πιπρασκόμενα χωρία ἢ σώματα δημοσίᾳ ἐγγράφεσθαι ἐν σανίσι λευκαῖς ἢ πυξίνοις κεχρισμέναις λευκῇ γῇ (καὶ) τὰ ὀνόματα καὶ τῶν κτημάτων C
καὶ τῶν ἀνδραπόδων καὶ τῶν πριαμένων αὐτὰ, ἵνα εἴ τις αἰτιάσασθαι βουληθείη ἐπ' ἀδείας ἔχῃ ἐντυχὼν τῷ λευκώματι.

400 Εἰς Τροιζῆνα δεῖ σε βαδίζειν: Ἐπὶ τῶν κακογενειῶν καὶ σπανοπωγώνων εἴρηται. Πωγὼν γάρ ἐστι λιμὴν Τροιζήνιος. Ἐπισκώπτοντες οὖν τοὺς κακογενείους ἔλεγον "βάδιζε εἰς Τροι- D
ζῆνα."

401 Ἐκτὸς πηλοῦ πόδας ἔχει: Ἐπὶ τῶν ἔξω κινδύνου καθεστώτων.

402 Ἐκ τριχὸς κρέμαται: Ἐπὶ τῶν σφόδρα διακινδυνευόντων. Ὅμοιόν ἐστι τὸ ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται. E

403 Ἐκδεδαρμένον δέρεις: Ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων.

404 Ἐκ λύκου στόματος: Ἐπὶ τῶν ἀνελπίστως τι λαμβανόντων. Εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ μύθου τοῦ λύκου καὶ τῆς γεράνου.

395. Zen. III. 56.
396. Zen. III. 57.
397. Zen. III. 58.
398.
399. Vat. I. 80. Hesych.
g Ἐν λευκώμασιν ἐγράφης] Hiatus fortasse sic expleatur: εἴωθε τὰ χειρώμενα. Demosthenes κατὰ Τιμοκράτους, [p. 707, 12.] ἀναγράψας εἰς λεύκωμα, *in albo perscribens.* De quo *albo,* et Suidæ, et Etymologi verba, sed emendatiora apponam: Λεύκωμα, τοῖχος γύψῳ ἀλειλιμμένος, πρὸς γραφὴν πολιτικῶν πραγμάτων ἐπιτήδειος. Etymologista vero sic: Πίναξ γύψῳ ἀλειλιμμένος πρὸς γράμματα πολιτικὰ ἐπιτήδειος. Vide et doctissimum Turnebum in C. Plinii Præfationem. SCHOTT.
h . . . χειρώμενα Schott. ed.
400. Suid.
401. Zen. III. 62.
402. Zen. III. 47.
403. Suid.
404. Zen. III. 48.

405 [i] Ἐλέφαντος διαφέρεις οὐδέν: Ἐπὶ τῶν ἀναισθήτων· παρ' A
ὅσον καὶ τὸ ζῶον τοιοῦτον.

406 Ἐν πίθῳ τὴν κεραμείαν μανθάνεις: Ἐπὶ τῶν τὰς πρώτας μαθήσεις ὑπερβαινόντων, ἁπτομένων δὲ εὐθέως τῶν μειζόνων.

407 [k] Ἐν Πυθίῳ κρεῖττον ἦν ἀποπατῆσαι: Πεισίστρατος B
ᾠκοδόμει τὸν ἐν Πυθίῳ ναόν· τῶν δὲ Ἀθηναίων παριόντων καὶ μισούντων αὐτὸν ἐπὶ τῇ τῆς δεκάτης εἰσφορᾷ, (εἰσέφερον γὰρ ἅπαντες δεκάτην τῶν ἐν τῇ χώρᾳ γινομένων,) οὐδὲν ἐχόντων ποιεῖν, ἐνίους προσουρεῖν καὶ πλησίον ἀφοδεύειν τοῦ περιφράγματος, ὥστε διοχλεῖσθαι τοὺς ἐργαζομένους. Ἔγραψε γοῦν ὁ Πεισίστρατος, C
ὡς ἐάν τις ἁλῷ θακεύων ἐν τῷ τεμένει τοῦ Ἀπόλλωνος ἑαυτὸν αἰτιάσεται. Τῶν δὲ οὐ παυομένων ἀλλὰ καὶ καταγελώντων τοῦ πράγματος καὶ πλειόνων ταῦτα ποιούντων, φύλακας κατέστησε. Ληφθέντος δέ τινος οὐ τῶν πολιτῶν ἀλλὰ τῶν μετοίκων ἐκέλευσε δήσαντας αὐτὸν μαστιγοῦν, κηρύσσοντας, ἀποθανεῖται ὃς καταλι- D
γωρεῖ τοῦ γράμματος. Τοὺς γοῦν κακοπαθοῦντας διά τινα πλημμέλειαν ἔλεγον οἱ Ἀθηναῖοι, Κρεῖττον ἦν αὐτοῖς ἐν τῷ Πυθίῳ ἀποπατῆσαι.

405. Vat. I. 81.

[i] Ἐλέφαντος] Suidas amplius: *De magnis et stupidis usurpatum.* Tametsi vero *Elephas* inter bruta superet astutia, etiam canes, vulgari tamen verbo hodieque *Elephas* nobis de stupido et inepto homine usurpatum. Ut illud olim, *Elephantem saltare doces*, de frustra sudantibus dici solitum. In Plauto quoque Palæstrio servili joco de hero, in corio potius quam animali ludens: *Herus elephanti corio circumtectus, non suo.* Plinio quoque libro VIII. Elephas terrestrium animalium maximum est. SCHOTT.

406. Zen. III. 65.

407. Vat. I. 82.

[k] Ἐν Πυθίῳ] Suidas eadem: Ἐν Πυθίῳ κρεῖττον ἦν ἀποπατῆσαι. Erasmus paulo concisius: Ἐν Πυθίῳ χέσαι. Pro quo et hic ἀφοδεύειν dixit, et alibi ἀναχωρεῖν. Suidas quoque decimas remisisse Pisistratum refert, cum senex ignoto illi tyranno, rogatus quid e petricoso solo fructus colligeret, respondisset: *Dolores et* σφάκελον, *et horum decimas exigit Dionysius.* Remisso itaque vectigali a vulgo quoque dici cœptum: *Faciunt et sphaceli immunitatem.* De seipsos in judicio deferentibus multa suppetunt apud Declamatores, potissimum vero ἐν ταῖς μελέταις Libanii Sophistæ, exempla. Mox subjicit: *Capto autem quodam ex civibus, sed qui recens illuc habitatum advenerat.* Verum ob adversativam ἀλλὰ, negationem οὐ addidi, et certe Apostolius τοῦ μετοίκου tantum meminit. SCHOTT.

408 Ἐλάφειος ἀνήρ: Ἐπὶ τοῦ δειλοῦ, ἐκ μεταφορᾶς τοῦ ζώου. A
Δειλὸν γὰρ ἡ ἔλαφος.

409 Ἐλέφας μῦν οὐχ ἁλίσκει: Ἐπὶ τῶν τὰ μικρὰ ὑπερορώντων.

410 Ἐλέφαντα ἐκ μυίας ποιεῖ: Ἐπὶ τῶν τὰ ἐλάχιστα ἐπαιρόντων τῷ λόγῳ, ὡς καὶ Λουκιανός· Μὴ δόξω ἐλέφαντα ἐκ μυίας ποιεῖν. B

411 Ἐλεύθεραι αἶγες ἀρότρων: Ἐπὶ τῶν βάρους τινὸς ἢ κακῶν ἀπηλλαγμένων.

412 Ἔνεστι καὶ μύρμηκι χολή: Παρεγγυᾷ μηδὲ τῶν μυρμήκων καταφρονεῖν.

413 Ἐν σκότῳ ὀρχεῖσθαι: Ἐπὶ τῶν ἀμάρτυρα μοχθούντων, ὧν C
τὸ ἔργον ἀφανές.

414 Ἐν θέρει τὴν χλαῖναν κατατρίβεις: Ἐπὶ τῶν μὴ καθ' ὥραν τοῖς ἀναγκαίοις χρωμένων.

415 Ἐν πυρὶ βέβηκας: Ἐπὶ τάχους, [l]καὶ ὅτι ταχέως ἐκβαίνειν δεῖ τὸν ἐν πυρὶ ὄντα. D

416 Ἐκ τοῦ γὰρ [m]ὁρᾶν γίνετ' [n]ἀνθρώποις ἐρᾶν:

408. Zen. III. 66.
409. Zen. III. 67.
410. Zen. III. 68.
411. Zen. III. 69.
412. Zen. III. 70.
413. Zen. III. 71.
414. Zen. III. 72.
415. Vat. I. 83.

[l] καὶ ὅτι ταχέως] Copulam ut supervacaneam uncis inclusimus. Suidas etiam in iis ait adhiberi, qui res lubricas et periculosas cupide suscipiunt, ut de Satyro ignem summis rigoribus amplexante refert Tzetzes. Sic Asinio Pollioni historiam meditanti Horatius Od. 1. lib. II. Carm. *Periculosæ plenum opus aleæ Tractas, et incedis per ignes Suppositos cineri doloso.* Nam quod in Lysistrata Aristophanes ait [v. 134.] διὰ πυρὸς θέλω βαδίζειν, ita accipio, quod et vulgo in ore natat, nullum vitæ defugio periculum. Theocritus vero in Hodœporicis per negationem, sensu tamen eodem [V. 31.] Μὴ σπεῦδ', οὐ γάρ τοι πυρὶ θάλπεαι. Ubi Scholiastes Græcus, latere proverbium in nimis festinantem, annotat. Celeritas enim ignem magis innoxium reddit. SCHOTT.

416. Vat. I. 84.

[m] Senarius hic etiam apud Diogenianum belle ludit in ὁρᾶν καὶ ἐρᾶν. Latine non item possumus, nisi quod recentior quidam nuper poëta Bapt. Mantuanus: *Non Deus, ut perhibent, Amor est, sed amaror, et error.* Apud Comicum Afrum [Eun. IV. 2, 12.] *Extrema* id *linea amare* dicitur, oculos illices jacere. Theocritus in Pharmaceutria [II. 82.] Ὡς ἴδον, ὡς ἐμάνην. Quod Maro reddidit: *Ut vidi, ut perii, ut me malus abstulit error.* Græcisque Comicis alterum hinc Adagium: Γυναικὸς ὄμμα τοῖς ἀκμά-

417 ᾿Εν ἅλῳ ἀρασκάζεις: ᾿Επὶ τῶν μὴ δυναμένων λαβεῖν· παρ' A ὅσον περίοπτος ἡ ἅλως.

418 [o] ᾿Εν μέλιτι σαττὸν καταπάττεις: ᾿Επὶ τῶν ἡδυπάθειαν μεταδιωκόντων.

419 ᾿Ενάπτεταί μοι τὴν λεοντῆν: ᾿Επὶ τῶν μεγάλοις ἐγχειρούντων πράγμασιν· ἐκ μεταφορᾶς τοῦ ῾Ηρακλέους. B

420 ᾿Εν φρέατι κυσὶ μάχεσθαι: ᾿Επὶ τῶν μοχθηρῶς τινι προσπαλαιόντων ἢ ἀποφυγεῖν μὴ δυναμένων.

421 ᾿Εν δὲ διχοστασίῃ καὶ ᾿Ανδροκλέης πολεμαρχεῖ: ᾿Επὶ τῶν εὐτελῶν καὶ διὰ περιπέτειάν τινα τιμῆς ἀξιουμένων. ῾Ομοία καὶ ἡ, C

᾿Εν γὰρ ἀμηχανίῃ καὶ καρκίνος ἔμμορε τιμῆς.
᾿Εν δὲ διχοστασίῃ καὶ ὁ πάγκακος ἔμμορε τιμῆς.
[p] ᾿Εν ἀμούσοις καὶ κορυδὸς φθέγγεται.

422 [q] ᾿Εν Σάμῳ κομήτης: Πυθαγόρας πύκτης Σάμιος ἐκόμα·

ζουσιν βέλος. Propertius lib. III. Eleg. 21. *Crescit enim assidue spectando cura puellæ.* Exempla apud poëtas obvia, ut Musæum. Sed et Hesychio, *totus aculeus* Cupido est, quod in oculis cubans tela mittat: quem puerum alias cæcum fingunt ac pingunt, ut et Plutum pecuniæ Deum Aristophanes. Hesychii verba sunt: ᾿Ομμάτειος πόθος, διὰ τὸ ἐκ τοῦ ὁρᾷν ἁλίσκεσθαι ἔρωτι. ᾿Εκ τοῦ γὰρ ἐσορᾷν γίνεται ἀνθρώποις ἐρᾷν. Καὶ ἐν ᾿Αχιλλέως ἐρασταῖς ὀμματοπάλογχά φησιν. SCHOTT.

[n] ἄνος M.

417. Zen. III. 74.

418. Vat. I. 85.

[o] Utitur et Diogenianus: *Melle te perungis.* SCHOTT.

419. Zen. III. 75.

420. Zen. III. 45.

421. Zen. III. 77. Vat. I. 86.

[p] ᾿Εν ἀμούσοις] Parœmiographi habent, et Erasmus Chiliade II. Centur. ii. Adag. 92. ex Philoxeno apud Athenæum lib. VI. Δειπν. [p. 240 E.] et ᾿Ανθολογίας libro [IX. 380.] et Euripide in Hippolyto coronato [988.] Suidas usurpatum ait in iis, qui non accurate inter imperitos disserunt. SCHOTT.

422. Vat. I. 87.

[q] Divulsa in MS. Vaticano constituimus. Erasmum vero fugit rursum ratio, qui tamen e Plutarchi Collectan. hæc desumta ait, dictumque in eos qui antea ignavi rem post præclare gessissent. At Pythagoram περιφράζοντες, τὸν ἐκ Σάμου κομήτην *Samium capillatum* seu *comatum* nominabant, teste Jamblicho cap. 2. et 6. vitæ Pythagoræ, docens hanc appellationem suo quoque ævo durantem proverbio cessisse, quo uterentur ad designandum aliquem summæ gravitatis ac religionis virum. Διόπερ, inquit, ἔτι καὶ νῦν ἡ παροιμία τὸν ἐκ Σάμου κομήτην ἐπὶ τῷ σεμνοτάτῳ διακηρύττει. SCHOTT.

καταφρονηθεὶς οὖν παραδόξως ἐνίκησεν. Ἐλέχθη ἐπὶ τῶν οὐδὲν A χάριεν λεγόντων.

423 Ἐν τριόδῳ εἰμί: Ἐπὶ τῶν ἀδήλων πραγμάτων. Οὐ γὰρ οἶδεν ὁ ἐν τριόδῳ [r] ποίᾳ ὁδῷ χρήσεται.

424 Ἐπείου δειλότερος:

425 Ἐπὶ κνάφου ἕλκων: [s] Διαφθείρων. Τὸ γὰρ πρότερον οἱ B κναφεῖς ἀκανθῶν σωρὸν συστρέψαντες τὰ ἱμάτια ἔκναφον. Ἐλέγετο δὲ ὁ σωρὸς κνάφος· οὗ Κροῖσος τῶν ἐχθρῶν ἔξαινε τὰς σάρκας καὶ οὕτως διέφθειρεν.

426 Ἐπὶ τὰ Μανδραβόλου: Ἐπὶ τῶν ἐπὶ τὸ χεῖρον προκοπτόντων. Εὗρε γὰρ ὁ Μανδράβολος θησαυρὸν ἐν Σάμῳ. Ἀνέθηκεν C οὖν τῇ Ἥρᾳ τὸ πρῶτον πρόβατον χρυσοῦν, τῷ δὲ δευτέρῳ ἔτει ἀργυροῦν, καὶ τῷ τρίτῳ χαλκοῦν. Μέμνηται ταύτης Πλάτων.

427 [t] Ἐπὶ Χαριξένης: Οἱ μὲν αὐτὴν ἐπὶ μωρίᾳ διαβεβλῆσθαί φασι, ἔνιοι δὲ ποιήτριαν ἐρωτικὴν λέγουσιν. Ἔστιν οὖν παροιμιῶδες Ἐπὶ Χαριξένης. D

428 [u] Ἑρμῆς ἀμύητος:

423. Zen. III. 78.
[r] ποί χρη (στ) B.
424. Zen. III. 81.
425. Vat. I. 88.
[s] Διαφθείρων] Deesse arbitror initio τουτέστι vel quid simile. Pertinet eodem Æsopi de rubo prætereuntium vestes attrahente apologus. De frutice autem Varinus Camers in Lexico, spinosum quid esse, quo vestes pectant fullones ac poliant: Κνάφος τι ἀκανθῶδες, ᾧ ξύουσι τὰ ἱμάτια. Ἱππόφεω εἶδος βοτάνης. Ὀνομάζεται δὲ καὶ κνάφον καὶ στύφον παρὰ τῷ Ἱπποκράτει. Alibi vero Κνάφος Attice dici, a themate Κνῶ: communiter vero γνάφος παρὰ τὴν γνάψιν, allata Alcæi et Homeri auctoritate pag. 1071. Basil. SCHOTT.
426. Zen. III. 82.
427. Vat. I. 89.
[t] Ἐπὶ Χαριξένης] Integre quidam Proverbium efferunt: Οὐδ' ἐπὶ Χαριξένης τὰ δ' ἐστίν. Aristophanis scholia stolidam faciunt et stultam mulierem, in Concionatricibus [938.] Eustathius vero in Homericum navium Catalogum poëtriam fidicinam: neuter tamen explicat. Dictum apparet de re valde dissimili, ut Comici nostri illud: *Sed nihil ad nostram hanc.* SCHOTT.
428. Vat. I. 90.
[u] Ἑρμῆς] Proverbium non exponitur: dictum tamen videtur per ironiam, *Mercurius profanus,* cum sit Deorum interpres καὶ μυσταγωγός. Quale illud Aristidis est [p. 229. Cant.] ὁ Κρὴς τὸν πόντον. *Cretensis mare nescit.* Erasm. legit ἀμύθητος, *Mercurius infans:* ut hæc tamen lectio minime displiceat. Alia vero ab illo Maiæ filio proverbia: *Mercurius communis, dexter, bifrons, triceps,* &c. SCHOTT.

429 [x]ΕΥ̓ΔΟΝΤΙ ΚΎΡΤΟΣ ΑἹΡΕΙ͂: Ἐπὶ τῶν ἐργασαμένων ἐπιτυχῶς. A
Ἐπεὶ συμβαίνει καὶ κοιμωμένων ἁλιέων εἰσίεναι τοὺς ἰχθύας εἰς τοὺς κύρτους. Κρατῖνος ἐπὶ τὸ γελοιότερον ταῦτα μετέθηκεν, ΕΥ̓ΔΟΝΤΙ ΠΡΩΚΤῸΣ ΑἹΡΕΙ͂.

430 ἝΛΚΩΝ ἘΦ' ἙΑΥΤῸΝ ὭΣΤΕ ΚΑΙΚΊΑΣ ΝΈΦΗ: Ἐπὶ τῶν ἐπισπωμένων ἑαυτοῖς τὰ κακὰ, πλοῦτον ἢ μοιχείαν ἢ ἄλλο τι κακόν. B

431 Ἐρεβίνθινος Διόνυσος: Ἐπὶ τῶν μηδενὸς ἀξίων.

432 ἘΡΉΜΗ ΔΊΚΗ: Ἐπὶ τῶν μὴ ἀπαντησάντων εἰς κρίσιν καὶ καταδικασθέντων.

433 ἜΓΚΛΗΤΟΙ ΔΊΚΑΙ: Αἱ ἐπὶ ξένης λεγόμεναι καὶ οὐκ ἐντὸς πόλεως. C

434 ἙΤΕΡΟΜΌΛΙΟΣ ΔΊΚΗ: Εἰς ἣν ἀντίδικοι οὐκ ἦλθον.

435 ἜΦΕΣΙΣ: Ἡ ἐκ δικαστηρίου οἱουδήποτε ἐφ' ἕτερον εἰσαγωγή.

436 ἜΞΩ ΒΕΛΩ͂Ν ΚΑΘΗ͂ΣΘΑΙ: Παραινεῖ ἔξω τῶν κακῶν γίνεσθαι.

437 ἜΚΗΤΙ ΣΥΛΟΣΩ͂ΝΤΟΣ ΕΥ̓ΡΥΧΩΡΊΗ: Συλοσῶν Σάμιος φίλος ἐγένετο Δαρείῳ τῷ Περσῶν βασιλεῖ, καὶ δι' αὐτοῦ τὴν ἐν Σάμῳ D
δυναστείαν παρέλαβεν· ἄρχοντος δὲ πικρῶς αὐτοῦ, ἐκλιπόντες τὴν νῆσον οἱ πλείους μετῴκησαν. Ὅθεν ἡ παροιμία.

438 ΕἸΣ ΤῸ ΔΈΟΝ: Περικλῆς δοὺς τῷ Λακεδαιμονίων βασιλεῖ χρήματα ἐφ' ᾧ τῆς Ἀττικῆς ἀναχωρῆσαι, διδοὺς λόγον τῶν χρημά-

429. Vat. I. 91. Photius: Εὕδοντι δ' αἱρεῖ κύρτος: παροιμία· καθεύδουσι γὰρ καθέντες τοὺς κύρτους. Παρὰ τοῦτο ἐποίησε Κρατῖνος Ἀρχιλόχοις· Εὕδοντι δ' αἱρεῖ πρωκτός.

[x] Εὕδοντι] De *Timotheo* Atheniensium duce ferunt dictum fictumque, Fortunam pone astare, dormientis forma, urbes nassa captantem. Convicium sic ille retudit, teste Plutarcho [II. p. 187 B.] *Si has dormiens urbes capio, quot vigilans capiam?* Terentius Adelphis [IV. 5, 59.] *Credebas dormienti tibi hæc confecturos deos?* Et M. Tullius Verrina ultima [ ] *Sunt quibus populi Rom. beneficia dormientibus conferantur.* Cratini autem joco affinis ille Aristophanis in Vespis [602.] Πρωκτὸς λουτροῦ περιγινόμενος; ubi Scholiastes proverbialem facit, et Erasmus. Sequentia, forensia potius videntur vocabula, quam adagialia; de quibus Budæus in Commentar. et Harpocration. Idcirco asterisco notata in censum non recipio. SCHOTT.

430. Diog. IV. 66.
431. Zen. III. 83.
432. Zen. III. 84.
433. Vat. I. 91.
434. Zen. III. 88.
435. Vat. I. 91.
436. Zen. III. 89.
437. Zen. III. 90.
438. Zen. III. 91.

των μετὰ ταῦτα τοῖς Ἀθηναίοις, οὐκ ἠθέλησε φανερῶς λογίσασθαι, A
ἀλλ', εἰς τὸ δέον, εἶπεν, ἀνήλωσα τοσάδε χρήματα.

439 Εἰς Ἀφάνας: [y]Συβαρῖται νίκην ᾐτοῦντο τὸν θεὸν κατὰ Κροτωνιατῶν, παρόντων ἐκείνων. Ἑνὸς δὲ Κροτωνιάτου χλευάσαντος, καὶ ὅτι τεύξεσθε εἰπόντος ταύτης ἐν Ἀφάναις, τὴν πρόρρησιν ἐθαύμασαν. Λέγεται οὖν ἐπὶ τῶν δοκούντων ἀνυποστάτων εἶναι. B

440 Εὐμεταβολώτερος κοθόρνου: Ἐπὶ τῶν συστρεφομένων συνεχῶς ἡ παροιμία· κόθορνος γὰρ τὸ ἀμφοτέροις ποσὶν ἁρμόζον ὑπόδημα.

441 [z]Ἔλθοι ξένος ὅστις ὀνήσει: Φίλιππος Θετταλῶν καταστρεψάμενος πόλιν, καὶ τοὺς αὐτόθι ξένους πωλήσας, χλευάζων C εἶπεν, Ἔλθοι ξένος.

442 Ἕσπον κακὸν εὗρον ἄμεινον: Τάττεται ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς μεταβολὴν κρείττονος οἰωνιζομένων.

443 Εἰ μὴ πατὴρ ἦσθα: Αὕτη κατ' ἀποκοπήν· κεῖται δὲ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἀντιγόνῃ· D

Εἰ μὴ πατὴρ ἦσθ' εἶπον ἄν σ' οὐκ εὖ φρονεῖν.

444 Εὐρυβατεύεσθαι: Ἐπὶ τῶν πονηρευομένων. Τὸν γὰρ Εὐρύβατον οἱ μέν φασιν ἕνα τῶν Κερκώπων γενέσθαι, οἱ δὲ προδότην περὶ τοὺς χρόνους [a]Κροίσου.

445 Ἐκκεκόφθω μουσική: Οἱ παλαιοὶ ἐν τοῖς συμποσίοις φι- E λολόγοις ζητήσεσι χρώμενοι πρότερον, ὕστερον τὰς μουσουργοὺς καὶ ὀρχήστριας ἐπεισῆγον· ὅθεν αἰτιώμενοι τοῦτό τινες τῇ παροιμίᾳ ἐχρῶντο.

446 Εἰς οὐρανὸν τοξεύεις: Ἐπὶ τῶν διακενῆς πονούντων.

439. Zen. III. 92.
[y] Σαμανῖται B. Σαμαρῖται A.
440. Zen. III. 93.
441. Vat. I. 92.
[z] Ἔλθοι] Zenobius idem ex Theopompo historico refert. Et vulgo ejus exspectatum dicimus adventum, qui aliquid attulerit, ut Naso: *Si nihil attuleris, ibis Homere foras.* SCHOTT.
442. Zen. III. 98.
443. Vat. I. 93.
444. Vat. I. 94.
[a] Κροίσου] A quo cum ingenti pecunia missus, ut exercitum colligeret, ad Cyrum defecit, ut auctor est Ephorus. Eustath. in Il. α'. [p. 110.] hujus meminit, et Lucianus in Pseudomante [c. 4.] inter scelestos plurimos *Eurybatum* numerat. Suidas habet Adagium, non integre tamen reddit Germanus interpres. SCHOTT.
445. Zen. III. 99.
446. Zen. III. 46.

447 [b] Ἐφέσια γράμματα: Ἐπῳδαί τινες ἦσαν, ἃ οἱ κατέχοντες A ἐν οὐδενὶ ἡττῶντο. Παλαιστὴς οὖν τις φωραθεὶς ταῦτα βαστάζων, ἐπεὶ ἀφῃρέθη ταῦτα τριακοντάκις ὑπὸ τοῦ ἀνταγωνιστοῦ κατεβλήθη.

448 [c] Εἰς τὸν λιμένα: Ἀπὸ τῶν πρὸς τῷ λιμένι ἐρεσσόντων.

449 Εἰς τὸν τετριμμένον ἀντλεῖς: Λείπει τὸ πίθον. Τάττε- B ται ἐπὶ τῶν διακενῆς πονούντων. Ὡς γὰρ μυθεύονται τοὺς ἐν ᾅδῃ ἀσεβεῖς εἰς τετριμμένον πίθον ἀντλεῖν φασι.

450 Ἐπιχώριον οὖρον ἴασιν: Οἱ μὲν τὸ ὅριόν φασι, οἱ δὲ τὸν ἄνεμον.

451 Ἐν οἴνῳ ἡ ἀλήθεια: Παρ' ὅσον ὁ οἶνος τοὺς ἐμπιπλαμένους C αὐτοῦ ὁποῖοι εἰσὶ παραδείκνυσιν.

452 Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα κοὐκ ὀνήσιμα: Μέμνηται ταύτης Σοφοκλῆς· ἐν δὲ Μηδείᾳ φησὶν Εὐριπίδης,

Κακοῦ γὰρ ἀνδρὸς δῶρον ὄνησιν οὐκ ἔχει.

453 Εἰς κόλπον πτύειν: Τοῦτο ἐν ἴσῳ τὸ οὐ [d] μεγαλορρημονῶ D εὐλαβούμενος.

454 Ἐν γῇ πένεσθαι μᾶλλον ἢ πλουτοῦντα πλεῖν:

455 Ἐξηπάτησεν ἡ χάραξ τὴν ἄμπελον: Ὅταν τὸ [e] σωζόμενον ὑπὸ τοῦ σώζοντος ἐξαπατηθῇ.

456 Εὕτυχας; ἀντιθύει: Τοῦτο ὁ Κύκλωψ λέγει πρὸς τὸν E Ὀδυσσέα.

447. Vat. I. 95.

[b] Ἐφέσια] Hesychius Magicas fuisse voces scribit: ænigmaticōs vero et a Crœso usurpatas referunt Eustathius in Odysseam φ'. [τ'. 1864, 14.] et Suidas: sed hic in tricenario numero depravatus, etiam in Germanica interpretatione: et hîc verba trajecta. Tentabam equidem: Βαστάζειν τριακοντάκις ἐνίκησε. Ἐπεὶ δ' ἀφῃρέθη ταῦτα ὑπὸ τοῦ ἀνταγωνιστοῦ κατεβλήθη. SCHOTT.

448. Vat. I. 96.

[c] Εἰς τὸν λιμένα] Exaudiendum videtur, *invehi*. Zenobius tamen Cent. III. Adag. 10. sic extulit: Ἀττικὸς ἐν λιμένι. Affine est illud Comici Afri: *In portu navigo*. Et Maronis Æneid. VII. [ ] *Nunc mihi parta quies, animusque in limine portus.* SCHOTT.

449. Vat. I. 97.

450. Vat. I. 98.

451. Zen. IV. 5.

452. Zen. IV. 4.

453. Diog. IV. 82.

[d] μεγαλορρήμονα A.

454. Vat. I. 99.

455. Vat. I. 100.

[e] σωζόμενον] Suidas legit τὸ σῶζον, pro σωζόμενον. Alibi vero sic extulit parœmiam: Ἡ χάραξ τὴν ἄμπελον. Ἐπὶ τῶν ὑπὸ χεῖρα. SCHOTT.

456. Vat. II. 1.

457 Ζωπύρου τάλαντα: Ζώπυρος ὁ Πέρσης βασιλεῖ χαριζόμενος, μαστιγώσας ἑαυτὸν, καὶ τὴν ῥῖνα καὶ τὰ ὦτα ἀφελόμενος, εἰσελθὼν εἰς Βαβυλῶνα διὰ τὰ περὶ τὸ σῶμα, προὔδωκε τὴν πόλιν. Ὕστερον δὲ Δαρεῖος ἰδὼν αὐτὸν εἶπεν, Ἤθελον Ζώπυρον σῶον ἔχειν, ἢ μυρίας μοι Βαβυλῶνας ὑπάρχειν. Ἐκ μεταφορᾶς οὖν εἶπε τάλαντα ζυγὰ, οἷον ἔργα καὶ πράξεις. A B

458 [f]Ζεύδου τῶν ἁλιευτικῶν κύρτων: Ἐπὶ τῶν ἄνευ πόνου κατεργαζομένων ἃ ἂν τολμήσωσι. Καὶ γὰρ καὶ αὐτῷ κοιμωμένῳ οἱ ἰχθύες εἰσεδύοντο.

459 Ζαλεύκου νόμοι: Ἐπὶ τῶν ἀποτόμων. Ζάλευκος γὰρ τοῖς Ἐπιζεφυρίοις Λοκροῖς ὠμότερον ἐνομοθέτησεν. C

460 Ζεὺς κατεῖδε χρόνιος εἰς τὰς διφθέρας: Ὅτι οὐκ ἀπρονόητα τὰ ὄντα. Φασὶ γὰρ τὸν Δία εἰς διφθέρας τινὰς ἀπογράφεσθαι τὰ πραττόμενα τοῖς ἀνθρώποις.

461 [g]Ζεῖ χύτρα ζῆ φιλία: Ἐπὶ τῶν διὰ δείπνων εἰς φιλίαν συνιόντων. D

462 Ζητῶν γὰρ ὄψον θοιμάτιον ἀπώλεσα: Ἐπὶ τῶν ἀτυχεστάτων.

463 [h]Ζῆ, καῖε πῦρ: Ἐπὶ τῶν μόγις γινομένων.

464 Ζωὴ πίθου: Ἐπὶ τῶν ἐπιεικῶν καὶ μετρίως ζώντων. Ἀπὸ Διογένους τοῦ κυνικοῦ φιλοσόφου, ᾧ πίθος ἦν ἡδίστη διατριβή. E

465 Ζωὸς γενήσῃ κρομμύου μόνον λαβών: Πρὸς τοὺς ἀπὸ μικρᾶς αἰτίας μεγάλην δόξαν καρπουμένους.

466 Ζῶμεν γὰρ οὐχ ὡς θέλομεν, ἀλλ' ὡς δυνάμεθα: Ἐπὶ τῶν μὴ κατὰ προαίρεσιν ζώντων.

457. Zen. IV. 9.
458.
f Ζεύδου τῶν] l. Εὑδόντων. v. Schott. ad Zen. IV. 8.
459. Zen. IV. 10.
460. Zen. IV. 11.
g ζῆ A. B.
461. Zen. IV. 12.
462. Zen. IV. 13.
463. Vat. II. 2.
h Ζῆ καὶ] Suidas aliter: Ζῆ, καῖε πῦρ. *Vive, incende ignem.* Malo hanc lectionem, ut respiciat illud Plautinum in Aulularia [Act. 1.] Scen. [1.] *Nunc defæcato—Nam si ignis vivet, tu extinguere extempulo.* Horatius libro III. Carm. Od. 21. *vivas lucernas* dixit accensas: *Vivæque producent lucernæ, Dum rediens fuget astra Phœbus.* SCHOTT. καῖε B.
464. Zen. IV. 14.
465. Zen. IV. 15.
466. Zen. IV. 16.

467 Ἢ ΔΕΙ̂ ΧΕΛΏΝΗΣ ΚΡΈΑ ΦΑΓΕΙ̂Ν Ἢ ΜῊ ΦΑΓΕΙ̂Ν: Τῆς χελώνης ὀλίγα βρωθέντα τὰ κρέα στρόφους ποιεῖ, πολλὰ δὲ καθαίρει. A

468 Ἡ ΚΎΩΝ ἘΝ ΤΗ̂Ι ΦΆΤΝΗΙ: Πρὸς τοὺς μήτε ἑαυτοῖς χρωμένους, μήτε ἄλλους ἐῶντας, παρ' ὅσον ἡ κύων οὔτε αὐτὴ κριθὰς ἐσθίει καὶ τὸν ἵππον οὐκ ἐᾷ.

469 Ἡ ΜΈΝΗ ΠΕΛΕΙΆΣ: Ἐπὶ τῶν ἁπλουστάτων. Κατὰ ἀντεξέτασιν τὴν πρὸς τὰς παλευτρίας, αἳ ἐξιπτάμεναι καὶ ἄλλας ἀπατῆσαι προάγονται. [i]Παλεῦσαι γὰρ τὸ ἀπατῆσαί φασιν. B

470 [k]ἩΡΑΚΛΈΟΥΣ ΘΥΣΊΑΙ: Ἐπὶ τῶν εἰκῇ ταῖς θυσίαις χρωμένων.

471 ἩΡΑΚΛΕΊΑ ΛΊΘΟΣ: Ταύτην ἔνιοι τὴν μαγνῆτιν λέγουσι τὴν ἐπισπωμένην τὸν σίδηρον· οἱ δὲ ἑτέραν ὁμοίαν ἀργύρῳ, ἀπὸ Ἡρακλείας πόλεως κληθεῖσαν ἐν Λυδίᾳ. C

472 ἮΣΑΝ ΠΟΤ' ἮΣΑΝ ἌΛΚΙΜΟΙ ΜΙΛΉΣΙΟΙ: Ἀπὸ χρησμοῦ γέγονεν αὕτη. Λέγεται δὲ ἀπὸ τῶν ἀπὸ εὐδοξίας πεσόντων.

473 Ἢ [l]ΤΡῚΣ ἝΞ Ἢ ΤΡΕΙ̂Σ ΚΎΒΟΙ: Ἐπὶ τῶν κινδυνευόντων. Τὸ μὲν ΤΡῚΣ ἝΞ τὴν παντελῆ δηλοῖ νίκην· τὸ δὲ ΤΡΕΙ̂Σ ΚΎΒΟΙ τὴν ἧτταν. Πάλαι γὰρ τρισὶν ἐχρῶντο πρὸς τὰς παιδιὰς κύβοις, οὐχ ὡς νῦν δύο. Τοὺς δὲ τοιούτους κύβους οἱ Ἴωνες οἴνας λέγουσι, καὶ τὴν παροιμίαν οὕτως ἐκφέρουσιν, Ἢ ΤΡΕΙ̂Σ ἝΞ Ἢ ΤΡΕΙ̂Σ ΟἸ̂ΝΑΣ. D

467. Zen. IV. 19.
468. Suid.
469. Vat. II. 4.

[i] Παλεῦσαι] Παλεύειν Græcis est θηρεύειν, προκαλεῖσθαι. Et aliud est proverbium, Παλεύει καλῶς τὴν ἀλώπεκα. Aristophanes in Avibus [1087.] Αὖθις ὑμεῖς ἂν παρ' ἡμῖν δεδεμένον παλεύσετε. Ubi Scholia Græca pag. 593. nuperæ edit. observant solere aucupes aves exoculatas reti imponere, quæ alias sono illicerent suo, quod appellant γλωσσηματικὸν παλεύειν: et παλεύτριαι id genus dictæ columbæ (unde forte et *palumbes* dictæ) ad aliarum dispositæ aucupium, auctore Aristotele libro IX. Animal. cap. 7. Αἱ περιστεραὶ ζῶσιν ὀκτὼ ἔτη, αἱ τετυφλωμέναι ὑπὸ τῶν παλευτρίας τρεφόντων αὐτάς. Hesych. ita: Λέγεται παλεύτριαι περιστεραὶ αἱ ἐξαπατῶσαι καὶ ὑπάγουσαι πρὸς ἑαυτάς, ἤγουν ἐνεδρεύουσαι. SCHOTT.

470. Vat. II. 5.

[k] Ἡρακλέους] An quæ obtulit, aut quæ illi offerebantur, παθητικῶς. Decimæ enim illi polluceri solitæ, teste Plauto [Stich. I. 3, 80.] Hiatus expleri queat, si ἀτόπως, vel quid simile subjicias. Talia vero et illa ab Hercule tracta: Ἡράκλειοι στρῶμναι, apud Athenæum lib. XII. [p. 512.] Ἡρακλέους ὀργὴ Aristoph. in Vespis [1025.], et plura apud Junium extrema Centuria VII. SCHOTT.

471. Zen. IV. 22.
472. Diog. V. 3.
473. Zen. IV. 23.

[l] τρεῖς B. A.

474 [m] Ἡράκλειος φώρα: Δικαίαρχος τὴν ἱερὰν νόσον οὕτω φασί· καὶ γὰρ ἐκ τῶν μακρῶν πόνων ἐς ταύτην πεσεῖν τὸν Ἡρακλέα. A

475 Ἤτοι τέθνηκεν ἢ διδάσκει γράμματα: Τῶν μετὰ Νικίου στρατευσαμένων εἰς Σικελίαν, οἱ μὲν ἀπώλοντο, οἱ δὲ ἐλήφθησαν αἰχμάλωτοι, καὶ τοὺς τῶν Σικελιωτῶν παῖδας ἐδίδασκον γράμματα. Οἱ οὖν διαφυγόντες εἰς Ἀθήνας, καὶ ἐρωτώμενοι περὶ τῶν B ἐν Σικελίᾳ, ἔλεγον τὸ προκείμενον, καὶ οὕτως εἰς παροιμίαν ἐγένετο.

476 Ἢ κρίνον ἢ κολοκύντην: Τὸ τῆς κολοκύντης ἄνθος κρίνον καλεῖται· ἄδηλον δὲ εἰ οἴσει καρπόν. Ἔταττον οὖν τὸ μὲν κρίνον ἐπὶ τοῦ τεθνηκότος, τὴν δὲ κολοκύντην ἐπὶ τοῦ ὑγιοῦς. C

477 [n] Ἡ γὰρ τυραννὶς ἀδικίας μήτηρ ἔφυ:
Ἡ μωρία μάλιστα ἀδελφὴ πονηρίας ἔφυ.

478 Ἡ Ἀμέα τὴν Ἀζησίαν μετῆλθεν: Ἀμέα παρὰ Τροιζηνίοις ἡ Δημήτηρ καλεῖται, Ἀζησία δὲ ἡ κόρη. Λέγεται τοίνυν ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν πολυχρονίῳ ζητήσει χρωμένων. D

479 [o] Ἡ ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσις: Πρὸς Δαρεῖον τὸν Πέρσην ἀπεκρίναντο οἱ Σκύθαι κλαίειν αὐτὸν ὡς Ἡρόδοτος ἱστορεῖ. Εἴρηται οὖν ἐπὶ τῶν ἀτόπως [p] οἰμώζειν τινὰ λεγόντων.

474. Vat. II. 6.

[m] Ἡρακλεῖος ψώρα] Suidas sic exponit, quasi Hercules lavacris indiguerit, quæ illi Pallas multa refocillandis laboribus (quibus a Junone varie exercitus fuit) aperuit. Balnea autem dum corpus subeunt, et lassitudinem detergunt, pruritum adferunt ac titillationem, aiunt ἰατρῶν παῖδες. Hinc scabies. Dicæarchum hîc quoque, sed syllaba detruncata, laudat Zenobius. SCHOTT.

475. Zen. IV. 17.

476. Zen. IV. 18.

477. Vat. II. 6.

[n] Ἡ γὰρ τυραννὶς] Hæc de Tyrannide γνώμη verius est, quam παροιμία, vel ad superiora forte pertineat. SCHOTT.

478. Zen. IV. 20.

479. Vat. II. 7.

[o] Ἡ ἀπὸ Σκυθῶν] De Scythis multa quidem Herodotus lib. IV. nihil tamen de hoc dicto, et Desiderius Centur. iii. Chil. II. Adagio 35. SCHOTT. Vid. ad Herod. IV. 127.

[p] οἰμώζειν] Οἰμώζειν καὶ κλαίειν Græcis pro miserum esse et infelicem, cum lacrymæ excidunt, ut Horatii interpretes ad illud: *Discipulorum inter jubeo plorare cathedras.* Sic μακρὰ οἰμῶξαι, κλαίειν, καὶ μακρὰ χαίρειν. Suidas autem hic pro ἀτόπως, ἀποτόμως reperisse in suis libris videtur, dictumque in iis ait, qui alicui male aperte precantur. Similia porro concise Laconum dicta in Plutarchi Laconicis reperias, et Commentario περὶ ἀδολεσχίας. SCHOTT.

480 Ἡλιθιώτερος τοῦ Πραξίλλης Ἀδώνιδος: Ἡ Πράξιλλα A
Σικυωνία μελοποιὸς ὑπὸ τῶν κάτω ἐρωτωμένη τί καταλιποῦσα ἄνω ἥκει, ἀπεκρίθη, ἥλιον, σελήνην, σικυοὺς, καὶ μῆλα. Ἠλιθία δὲ ἐκρίθη τῷ τὸν ἥλιον τοὺς σικυοὺς συναριθμεῖν.

481 Ἢ χρὴ τραγῳδεῖν πάντας ἢ μελαγχολᾶν:

482 Ἡ ψελλὴ οὐ [p]πιττεύῃ: Ἐπὶ τῶν τὰ οἰκεῖα ἐλαττώματα B
πειρωμένων ἀποκρύπτειν.

483 Ἡ Συρακοσίων δεκάτη: Ἐπὶ τῶν σφόδρα πλουσίων.

484 [q]Ἡ Συλόσωντος χλαμύς: Ἐπὶ τῶν ἀλαζονευομένων ἐπὶ ἐσθῆτι, ἢ τινὶ τοιούτῳ. Ὁ γὰρ Συλόσων εἶχε πολυτελῆ χλαμύδα, ἣν καὶ δωρησάμενος ἰδιωτεύοντι τῷ Δαρείῳ, ἔτυχε τούτου βασι- C
λεύσαντος τῆς Σαμίων ἀρχῆς.

485 [r]Ἡ συκάμινος συκαμίνοις ῥύπτεται:

486 [s]Ἡ κέρκος τῇ ἀλώπεκι μαρτυρεῖ: Ἐπὶ τῶν δεικνυόντων τὸ ἦθος διὰ μικρῶν πράξεων.

[t]Ἧλιξ ἥλικα τέρπει: D

480. Zen. IV. 21.
481. Diog. V. 13.
482. Vat. II. 8.

p πιττεύῃ] Πιττεύει dictum Attice videtur Erasmo pro πιστεύει, quasi alludens ad blæsorum morem, qui τ, et σ, ac λ pro canina littera ῥῶ fere efferunt: qua de re lis duarum est litterarum σ et τ apud Lucianum. Et Demosthenes initio primam litteram artis quam profitebatur blæse pronuntiare solitus: et notus Alcibiadis λαβδακισμὸς ex Aristoph. [Vesp. 44.] SCHOTT.

483. Suid.
484. Vat. II. 9.

q Ἡ Συλόσωντος] De Sylosontis chlamyde oportune grateque Dario oblata, Herodot. lib. III. (etsi χλανὶς, quæ militaris est vestis, ibi legatur) Strabo lib. XIV. [p. 915=945.] Ælianus libro IV. cap. 5. Var. Historiæ, Val. Maximus lib. V. cap. 2. de Gratis. SCHOTT.

485. Vat. II. 3.

r Ἡ συκάμινος] Qui moros legunt, acerba moro manus purgant. Sic qui a scorpionibus sunt læsi, remedium ab iisdem accipiunt. Ab Achillis hasta vulneratos ab eadem opem petiisse poëtæ fabulantur. SCHOTT.

486. Vat. II. 10.

s κέρκος femin. quoque genere pro cauda ex Aristot. etiam Gaza reddit, παρὰ τὸ ἕρπειν, *a rependo*. Vide Cælium Rhodig. libro XVI. cap. 59. et Hadr. Junium Centuria VII. Adagio 38. SCHOTT.

Vat. II. 11.

t Ἧλιξ] Suidas attulit e vita ἀνωνύμου, forte philosophi, cujus mores cum aliorum probe congruerent. Apostolius editus typis, sed mendosus admodum, habet, Ἄλιξ ἅλικι πρέπει. SCHOTT.

487 [u] Ἡ ἀφύη πῦρ: Ἐπὶ τῶν ὀξὺ λαμβανόντων τέλος. Παρ' A
ὅσον ἡ ἀφύη ἰδοῦσα τὸ πῦρ ἑψεῖται.

488 Ἥλῳ τὸν ἧλον ἐκκρούει: Ὁμοία τῇ [v] πάτταλος ἐκκρούει πάτταλον· ἐπὶ τῶν ἁμαρτήματι τὸ ἁμάρτημα ἐξιάσασθαι σπευδόντων, ὅπερ οὐχ οἷόν τε.

489 [x] Ἦ δ' ὅς: Τίθεται ἡ λέξις ἐπὶ πλήθους καὶ ἐπὶ θηλειῶν. Οὐ B
μόνον δὲ ἀντὶ τοῦ ἔφη, ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ ἔφασαν, ὁ δὲ Κράτης μὴ δασύνειν λέγει τὸ ὅς.

490 Ἤτοι σύνδεσμος ἰσοδυναμῶν τῷ δέ·

Ἤτοι ὅγ' ὣς εἰπών.

Ὅμηρος οὐ διαζευκτικῶς αὐτῷ χρῆται. Τινὲς δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ C
μέν.

491 Θάμυρις μαίνεται: Ἐπὶ τῶν κατὰ σύνεσιν παράλογα δοκούντων πράττειν.

492 Θᾶττον ἢ Βούτης: Τῶν ἐπὶ τῇ στοᾷ μαχομένων τις ἦν ᾧ ἐπεγέγραπτο Βούτης, ἐφαίνετο δ' αὐτοῦ τὸ κράνος καὶ ὁ ὀφθαλ-

487. Vat. II. 13.

[u] Ἡ δ' ἀφύη] Suidas, Ἡδ' ἀφύη πῦρ. Ut nescias, an exaudias εἶδε, *novit*, ut Clearchus apud Athenæum [p. 285 C.] extulit: an ad illud respexit, Ἀφύη ἐς πῦρ. Affine huic magis Augusti illud apud Suetonium [c. 87.] *Citius quam coquantur asparagi*. Et antea Julii Cæsaris: *Veni, vidi, vici*. De hoc pisciculo Dipnologus, et Suidas in Collectaneis. Indeque ducta, *Aphyæ honos*, et *Aphyæ honos oleum*. SCHOTT.

488. Vat. II. 12.

[v] ὁ πάτταλος] Senarii lege apud Julium Pollucem lib. IX. Onomast. [v. 120.] Ἥλῳ τὸν ἧλον, παττάλῳ τὸν πάτταλον. Unde (ut et e Suida hîc sumtum observo) Ἡ δὲ ὁ πάτταλος pro πάτταλος. Latini sic efferunt: *Clavum clavo pellere*. Utiturque Aristoteles V. Politic. c. 11. Lucianus frequentius, et Synesius ad Olymp. SCHOTT.

489. Vat. II. 12.

[x] Ἦδ' ὅς] Hæc ad litteraturam potius quam proverbia quia pertinent, non omittenda tamen duxi, ut rara, et cum superioribus usui quoque futura. Ἦ enim pro *dixit* a φημί, per ablationem φ, derivatur. Inde ἀόριστ. β'. ἦν, ἦς, ἦ. Ut Platoni interdum: Ἦ δ' ὅς, ἦν δ' ἐγώ. Homerus Iliad. α'. [528.] Ἦ καὶ κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων. Hoc est, Ἦ, ἀντὶ τοῦ εἶπε, ἔφη. Cratetis autem Grammatici libros De Attica Dialecto citat Athenæus lib. VI. Δειπνοσ. [p. 235 B.] Ἤτοι Atticis interdum διαζευκτικὴ *disjunctiva*, pro ἤ, ut τοι sit expletiva, ut γε in ἔγωγε. Thucydides: ἤτοι κρύφα γε, ἢ φανερῶς. Interdum et μὲν adjungitur. Homerus Odyss. ξ'. [171.] Ἀλλ' ἤτοι ὅρκον μὲν ἐάσομεν· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς Ἔλθοι. SCHOTT.

490.

491. Zen. IV. 27.

492. Zen. IV. 28.

μὸς, τὰ δὲ λοιπὰ μέρη ἐδόκει ὑπὸ τοῦ ὄρους κρύπτεσθαι. Τάτ- A
τεται οὖν ἐπὶ τῶν ῥαδίως [y] συντελουμένων. Καὶ γὰρ καὶ ὁ Βούτης
ῥᾳδίως κατεσκευάσθη, ἅτε μὴ γεγραμμένου τοῦ ὅλου σώματος
αὐτοῦ.

493 [z] ΘΕΤΤΑΛΙΚᾺ ΠΤΕΡΆ: Ἀπὸ τοῦ τὰς Θετταλικὰς χλαμύδας
ἔχειν πτερύγια εἴρηται· ἐοίκασι γὰρ πτέρυξιν αἱ ἑκατέρωθεν γω- B
νίαι.

494 ΘΕΤΤΑΛΩ͂Ν ΣΌΦΙΣΜΑ: Λόγιον ἐξέπεσε τῷ Θετταλῷ φυλάτ-
τεσθαι μὴ ἕλωσιν αὐτὸν οἱ ἐξ ἐναντίας εὐχῇ μείζονι καὶ λαμπρο-
τέρᾳ κατ' αὐτοῦ [a] χρησάμενοι. Νοήσας οὖν τὸ λόγιον, καὶ πρὸς
ὑπερβολὴν τραπόμενος ἐφ' ἃ ὤμοσεν ὑπερέθετο. Ὑπισχνοῦνται C
τοίνυν Θετταλοὶ τὴν θυσίαν δι' ἔτους.

495 ΘΕΩ͂Ν ἈΓΟΡΆ:

496 [b] ΘΥΜΌΣΟΦΟΣ: Τοὺς ἐκ φύσεως ὀξυμαθεῖς καὶ εὐφυεῖς οὕτως
ἐκάλουν.

497 [c] ΘΥΝΝΆΖΟΝΤΕΣ: Ἀντὶ τοῦ κεντοῦντες· τριόδουσι γὰρ ἐλάμ- D
βανον τοὺς θύννους.

498 ΘΆΣΟΣ ἈΓΑΘΩ͂Ν: Ἐπὶ τῶν εὐδαιμονίαν ἐπαγγελλομένων.
Καλλίστρατος γὰρ ὁ ῥήτωρ ἐκπεσὼν Ἀθήνηθεν ἔπεισε τοὺς Ἀθη-
ναίους τὴν ἀντίπεραν γῆν οἰκῆσαι, λέγων ὅτι χρυσᾶ μέταλλα ἔχει,
καὶ γῆν ἄφθονον, καὶ ΘΆΣΟΝ ἈΓΑΘΩ͂Ν τόπον ἐκάλει· ὅθεν ἡ E
παροιμία.

499 ΘΆΤΤΟΝ ΤΌΚΟΣ ἩΡΑΚΛΕΊΤΩ ΠΕΡΙΝΑΊΩ ΤΡΈΧΕΙ: Δρομεὺς

[y] συντελούντων A.

493. Vat. II. 14.

[z] Θετταλικὰ] Suidas sic: Θετταλικαὶ πτέρυγες; aliaque a Thessalis tracta Adagia: *Thessalorum moneta, commentum*, et, *Thessalæ feminæ*. SCHOTT.

494. Zen. IV. 29.

[a] στησάμενοι B.

495. Zen. IV. 30.

496. Vat. II. 16.

[b] Θυμόσοφος] Ex Aristoph. Νεφέλαις sumtum [v. 875.] Θυμόσοφός ἐστι φύσει, *Ingeniosus et sollers natura*, hoc est, ἐκ τοῦ ἰδίου θυμοῦ σοφὸς, καὶ οὐκ ἐκ μαθήσεως. Ut vulgo dicitur, alium infusam, acquisitam alium habere scientiam. Oppositum forte θυμοφθόρος, *animo pernitiosus*, videatur. SCHOTT.

497. Vat. II. 15.

[c] Θυννάζοντες] Græcis etiam θυννίζειν est, et varia hinc proverbia: *Thunni in morem*, Æschylo apud Athenæum lib. VII. [p. 303 C.] *Thunnicum Enthymema*, Luciano in Jove Tragœdo [c. 25.] et de marina belua Aristot. C. Plinius, Ælianus, et Oppianus. SCHOTT.

498. Zen. IV. 34.

499. Zen. IV. 35.

ἣν ὁ Ἡράκλειτος ἐπὶ τάχει θρυλληθείς. Εἴρηται οὖν ἡ παροιμία A
ἐπὶ τῶν δανειζομένων, ὡς τοῦ τόκου θᾶττον τρέχοντος τοῦ Περιναίου Ἡρακλείτου. Ἐξήλλακται δὲ Δωρικῶς.

500 ΘΕῸΣ Ἡ ἈΝΑΊΔΕΙΑ: Ἐπὶ τῶν δι' ἀναισχυντίαν ὠφελουμένων.

501 ΘΡΗΙΚΊΑ ΠΑΡΕΎΡΕΣΙΣ: Φασὶ τοὺς Θρᾷκας ἡττηθέντας περὶ
Κορώνειαν καὶ σπονδὰς πενθημέρους σπεισαμένους ἐπιθέσθαι νυκτὸς B
τοῖς Βοιωτοῖς, καὶ τοὺς μὲν ἀποκτεῖναι, τοὺς δὲ ζωγρῆσαι. Ἀγανακτούντων δὲ τῶν Βοιωτῶν, ἡμέρας ἀλλ' οὐ νύκτας ἔφασκον ἐσπεισάμεθα.

502 ΘΡᾷΚΕΣ ὌΡΚΙΑ ΟὐΚ ἘΠΊΣΤΑΝΤΑΙ:

503 ΘΎΡΑΖΕ ΚᾶΡΕΣ, ΟὐΚ ἜΤ' ἈΝΘΕΣΤΉΡΙΑ ΕἾ: Τινὲς δὲ οὕτως C
φασί, ΘΎΡΑΖΕ ΚῆΡΕΣ, ΟὐΚ ἜΝΙ ἈΝΘΕΣΤΉΡΙΑ. Οἱ μὲν διὰ πλῆθος οἰκετῶν Καρικῶν· φασὶ γὰρ ὡς ἐν τοῖς Ἀνθεστηρίοις εὐωχουμένων αὐτῶν καὶ οὐκ ἐργαζομένων, ἐπεὶ τὰ τῆς ἑορτῆς τέλος ἐλάμβανεν, ἐπὶ τὰ ἔργα τούτους ἐξέπεμπον λέγοντες, ΟὐΚ ἜΤ' ἈΝΘΕΣΤΉΡΙΑ ΕἾ. Οἱ δέ φασιν ὅτι Κᾶρες ποτὲ μέρη τῆς Ἀττι- D
κῆς γῆς κατέσχον, καὶ εἴποτε τὴν ἑορτὴν τῶν Ἀνθεστηρίων ἦγον οἱ Ἀθηναῖοι, σπονδῶν αὐτοῖς μετεδίδοσαν. Ἐν ἄστει δὲ κατὰ τὰς οἰκίας ἀπαντῶντες πρὸς τοὺς Κᾶρας τὸ εἰρημένον παίζοντες ἔλεγον.

504 ἸΑΛΈΜΟΥ ΨΥΧΡΌΤΕΡΟΣ: Ὡς εἴ τις εἴποι ΨΥΧΡΌΤΕΡΟΣ ΤΟΥ̂ E
ΚΑΚΟΔΑΊΜΟΝΟΣ, ἢ ὅτι οἱ θρηνοῦντες ἰαλέμῳ χρῶνται. Ἔνθεν καὶ τὸ θρηνεῖν ἸΑΛΕΜΊΖΕΙΝ λέγουσι. Λέγεται δὲ ὁ Ἰάλεμος υἱὸς εἶναι Καλλιόπης. Τινὲς δὲ τὸν ὑστερούμενον καὶ ὀρφανόν. Ἕτεροι δὲ τὸν οὐδενὸς ἄξιον.

505 ἹΕΡῸΝ Ἡ ΣΥΜΒΟΥΛΉ ἘΣΤΙΝ: Ὅτι δεῖ συμβουλεύεσθαι. F

506 ἹΠΠΆΡΧΟΥ ΠΊΝΑΞ: Οἱ ἵππαρχοι παρὰ Συρακουσίοις τὰ ὀνόματα τῶν ἀτακτούντων ἐν πίναξι παρεσημειοῦντο.

507 ἸΛΙᾺΣ ΚΑΚῶΝ: Ἐπὶ τῶν μεγάλων κακῶν.

508 ἽΠΠῼ ΓΗΡΆΣΚΟΝΤΙ ΤᾺ ΜΕΊΟΝΑ ΚΎΚΛ' ἘΠΊΒΑΛΛΕ: Ἐπὶ τῶν
διὰ τὸ γῆρας δεομένων ῥᾳστώνης τινὸς καὶ ἀναπαύλης. G

500. Zen. IV. 36.
501. Zen. IV. 37.
502. Zen. IV. 32.
503. Zen. IV. 33.
504. Zen. IV. 39.
505. Zen. IV. 40.
506. Zen. IV. 42.
507. Zen. IV. 43.
508. Zen. IV. 41.

509 Ἱστίαι θύει: Ἀπὸ τῶν μηδενὶ ῥᾳδίως μεταδιδόντων. Ἔθος A γὰρ ἦν τοῖς παλαιοῖς μηδενὶ μεταδιδόναι τῆς θυσίας ὁπότε ἔθυον Ἱστίᾳ.

510 Ἴδ' αὕτη πῦρ: Ὁμοία τῇ Ἂμ' ἔπος ἅμ' ἔργον.

511 Ἱππάρχου τειχίον: Οὗτος περὶ τὴν Ἀκαδημίαν [d]παραβαλλομένοις τοῖς Ἀθηναίοις τέλος ἐπέθηκεν, καὶ ἐπὶ πολὺ τὴν οἰκοδο- B μίαν αὐτοῦ παρεῖλκε, βουλόμενος πολλὰ ἐκλέγειν τὰ τέλη. Ὅθεν ἐπὶ τῶν πολλὰ ἀναλώματα δεχομένων ἀτελῶν δὲ μενόντων εἴρηται ἡ παροιμία.

512 Ἱππέας εἰς πεδίον προκαλεῖ: Ἔνθα ἂν εὐημερῇ τις· τὰ γὰρ ἱππικὰ ἐν πεδίῳ κρατεῖ. C

513 Ἱερὰ ἄγκυρα: Τὴν ἐν τῇ νηῒ μεγίστην ἄγκυραν ἱερὰν λέγουσιν· ταύτην εἰς τὴν θάλασσαν ῥίπτουσιν ὅτε ὁ μέγιστος χειμὼν καταλάβῃ καὶ τελευταῖος. Λέγεται γοῦν ἐπὶ τῶν ἐπιχείρημα μελλόντων ἐρεῖν πάντων μέγιστον.

514 [e]Κυρνία γῆ: Κύρνος νῆσος ἄβατος τοῖς πλέουσι, διὰ τὰς D συνεχεῖς λῃστείας τῶν ἐν αὐτῇ.

515 [f]Κράδης ῥαγείσης: Κράδη νῦν οὐχ ὁ σύκινος κλάδος, ἀλλ'

509. Zen. IV. 44.
510. Suid. cf. Zen. IV. 25.
511. Vat. II. 17.

[d] Locus depravatus: ut leg. videatur βαλλόμενος τεῖχος. Quod etiam expressi, ne hiulcus esset locus; proverbium habet et Diogenianus. Diversum ab eo, quod e Zenobio adfert Chiliastes, *Hipparchion mutus*. SCHOTT.

512. Suid.
513. Vat. II. 18.
514. Vat. II. 19.

[e] Κυρνία] C. Plinio Cyrnus, quæ *Corsica* est hodie, et infamis adhuc improbis incolis et piraticis myoparonibus. Erasmus e Zenobio, ubi non comparet, legit alibi Κύρνεα ἄτη, sed corruptum apparet, ἄτη ex γῆ, et prima vocali e superiore voce male repetita. SCHOTT.

515. Vat. II. 20.

[f] Κράδης] Κράδη καὶ κράδα ficum designat, auctore Hesychio, et Suida ex Aristophane, Nicandro, aliis, διὰ τὸ συνεχῶς κραδαίνεσθαι, Etymol.: at hîc hamus pegmatis seu uncus est, unde appensæ Deorum in scenam inductorum imagines. Hinc et aliud proverbium. Θεὸς ἀπὸ μηχανῆς ἐπιφανείς. Et Horatius in Arte: *Nec Deus intersit, nisi dignus vindice nodus Inciderit.* Julius Pollux Onomastici lib. IV. c. 19. [128.] de theatro agens: Ἡ μηχανὴ θεοὺς δείκνυσι, καὶ ἥρωας τοὺς ἐν ἀέρι, Βελλεροφόντας, καὶ Περσέας· καὶ καλεῖται [κεῖται] κατὰ τὴν ἀριστερὰν πάροδον, ὑπὲρ τὴν σκηνὴν τὸ ὕψος. Ὃ δὲ ἐν Τραγῳδίᾳ μηχανὴ, τοῦτο ἐν Κωμῳδίᾳ κράδη. Δῆλον δὲ, ὅτι συκῆς ἐστι μίμησις. Κράδην γὰρ τὴν συκῆν καλοῦσιν οἱ Ἀττικοί. Hesychius: Κράδη, συκὴ, κλάδος, καὶ ἀγκυρὶς ἐξ

ἡ ἄγκυρα, ἀφ' ἧς οἱ ὑποκριταὶ ἐν ταῖς τραγικαῖς μηχαναῖς ἐξαρτῶνται θεοῦ μιμούμενοι ἐπιφάνειαν ζωστῆρι καὶ ταινίαις κατειλημμένην. Λέγεται γοῦν ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν προφανέντων αἰφνιδίως καὶ ἀσχημονούντων. A

516 Κύκνειον ᾆσμα: Ἐπὶ τῶν ἐγγὺς θανάτου ὄντων. Λέγονται γὰρ οἱ κύκνοι πρὸς τῇ τελευτῇ ᾠδικώτατοι γίνεσθαι. B

517 Καδμεία νίκη: Ἐπὶ τῶν ἀλυσιτελῶς νικώντων. Ἔνιοι ταύτην περὶ Ἐτεοκλέους καὶ Πολυνείκους φασὶν εἰρῆσθαι, ἕτεροι δὲ περὶ Οἰδίποδος, γνόντος τὸ τῆς Σφιγγὸς αἴνιγμα, καὶ διὰ τὸ ἑρμηνεῦσαι τοῦτο νικήσαντος. Ἄλλοι δὲ ἐπὶ τῶν νικώντων μὲν τοὺς πολεμίους, πλείονας δὲ τῶν οἰκείων ἀποβαλλόντων. C

518 [g]Κοινὸς Ἑρμῆς: Ἀπὸ τοῦ τὰ φώρια κοινὰ τάξαι τὸν Ἑρμῆν· ἢ ὅτι ὁ λόγος κοινός.

519 Κακοῦ κόρακος κακὸν ᾠόν: Οἱ μὲν ἀπὸ τοῦ πτηνοῦ φασὶ τὴν παροιμίαν εἰρῆσθαι, ὅτι οὔτε αὐτὸ βρωτόν ἐστιν, οὔτε τὸ ᾠὸν (ὃ) ἔχει. Ἕτεροι δὲ ἀπὸ ῥήτορος τινὸς Συρακουσίου καλουμένου τέχνην διδάξαντός τινα ῥητορικὴν καὶ τοὺς μισθοὺς ἀπαιτοῦντος, ὃς ἐν τῷ δικαστηρίῳ ἀπεκρίθη, εἰ μὲν νικήσεις οὐδὲν μεμάθηκα, εἰ δὲ ἡττηθήσῃ οὐ κομίσῃ τὸν μισθόν. Θαυμάσαντες οὖν οἱ δικασταὶ τὸ σόφισμα τοῦ νεανίου ἐπεφώνουν κακοῦ κόρακος κακὸν ᾠόν. D E

ἧς ἐνήπτοντο οἱ ἐν ταῖς τραγικαῖς μηχαναῖς ἐπιφαινόμενοι. Qui locus mutilus, ut illius pleraque: et plura e Zenodoto nescio quo (nec enim in nostro hodie comparet παροιμιογράφῳ) adfert Henr. Stephanus in Thesauro [v. Κράδη]: Ἀγκυρὶς, ἀφ' ἧς ὑποκριταὶ ἐν ταῖς τραγικαῖς σκηναῖς ἐξαρτῶνται, θεοῦ μιμούμενοι ἐπιφάνειαν, ζωστῆρι ταινίαις κατειλημμένοι. Noster vero paullo hæc melius extulit. Derivata et hinc adagia, Κραδοφάγος, qui et Συκοφάγος, et Κραδηφορία. Plutarchus lib. IV. Sympos. [p. 671 E. ubi tamen κρατηροφορία libri] de Judæis disserens: quasi *ramorum gestatio*, qualis festo τῶν βαΐων, exeunte nobis quadraginta dierum jejunio. Et Κραδοπῶλαι Eustathio in Hom. Od. α'. [p. 1409, 63.] SCHOTT.

516. Vat. II. 21.

517. Zen. IV. 45.

518. Vat. II. 22.

g Κοινὸς] Suidas sic extulit, Κοινὸς ὁ Ἑρμῆς, *Communis Mercurius*, quomodo Lucianus [Navig. c. 12.] Plutarchus [II. p. 777 D.], et alii. Fabulam habet lepidam Plato in Protagora, et uberius Aristides libro II. adversus Platonem pro Rhetorica, [T. III. p. 167. Cant.] versam etiam ab Erasmo Chil. II. Cent. 1. Adagio 85. SCHOTT.

519. Zen. IV. 82.

520 Κανθάρου σοφώτερος: Ἐπὶ τῶν πονηρῶν καὶ κακούργων. A
Κάνθαρος γάρ τις Ἀθήνησι κάπηλος ἐπὶ προδοσίᾳ καὶ πονηρίᾳ θάνατον κατεδικάσθη.

521 Καὶ ἐν θεῶν ἀγορᾷ: Ἐπὶ τῶν καθ' ὑπερβολὴν [h]κακηγορούντων. Εἴρηται [i]δὲ ἡ παροιμία, ὅτι καὶ ἐν θεῶν ἀγορᾷ δυσφημήσειαν. Θεῶν δὲ ἀγορὰ τόπος ἐν Ἐλευσῖνι, εἰσίασι δὲ B
εἰς αὐτὸν πάντες εὐφήμως.

522 [k]Κινήσω τὸν ἀφ' ἱερᾶς: Αὕτη ἐπὶ τῶν τὴν ἐσχάτην βοήθειαν κινούντων.

523 Καρικὸν θῦμα: Ἐπὶ τῶν [l]ἄσαρκα μέλη θυόντων. Οἱ γὰρ Κᾶρες ἱερουργοῦσι κύνα. C

524 Κωφότερος κίχλης:

525 [m]Κορδύλης οὐκ ἄξιος: Κορδύλη πᾶν τὸ διεστραμμένον καὶ ἐξέχον· λέγεται καὶ περὶ τὸν ὦμον δεσμὸς, κορδύλη.

526 Κωφότερος τοῦ Τορωνέων λιμένος: Οὗτος [n]παρὰ Τορώνην ἐστὶ τῆς Θρᾴκης στενὰς ἔχων καὶ μακρὰς τὰς ἀπὸ τοῦ πελάγους D
καταρσεις, πρὸς τὸ μὴ ἀκούεσθαι ἐν αὐτοῖς τὸν τῆς θαλάσσης ἦχον.

527 [o]Κασιωτικὸν ἅμμα: Ἐπὶ τῶν σκολιῶν τοὺς τρόπους. Ἀπὸ

520. Zen. IV. 65.

521. Vat. II. 24.

h κατηγορούντων B.

i Sic A. δὲ om. B.

522. Vat. II. 25.

k Κινήσω τὸν] Sive τὸν κύβον, *talum*, exaudias, cum Desiderio; sive κάμηλον *funem nauticum* cum Suida, ducetur vel ab aleatoribus, vel a nautis tralatio. Pollux certe lib. IX. [s. 98.] a tesserarum ludo tractum ait. Plutarchus adversus Colotem Epicureum [p. 1116 E.] Εὐθὺς οὖν τὸν ἀφ' ἱερᾶς κεκίνηκεν ὁ Κολώτης. Idemque sæpe alias apud Erasmum Adag. 25. Centur. 1. Plato lib. V. Legum [p. 739 A.]: Καθάπερ πεττῶν ἀφ' ἱεροῦ. Theocritus in Bucoliastis [VI. 18.] Καὶ τὸν ἀπὸ γραμμῆς κινεῖ λίθον. SCHOTT.

523. Vat. II. 26.

l ἄσαρκα] Suidas ἄσαρκα καὶ ἄβρωτα, nuda ossa, nec esui apta, idque ex Eunapio. SCHOTT.

524.

525. Vat. II. 27.

m Κορδύλης] Aristoph. interpres initio Νεφέλων annotat Cyprios Κορδύλην vocasse τὸ περιείλημμα τῆς κεφαλῆς. Et in Eirenem [v. 540.]: Ὑπωπιά εἰσιν ἐκκαύματα ὄψεων καὶ κρούσματα, ἅπερ κορδύλας φασίν. Plura Cælius Rhodig. lib. XV. Antiq. lect. cap. 58. SCHOTT.

n παρὰ B. περὶ al.

526. Zen. IV. 68.

527. Vat. II. 28.

o Κασσιωτικὸν] Refertur et a Diogen. et Suida. Hesych. legit Κασσιωτικὰ ἱμάτια, pro quo tentabat Eras. ἱμαντία. Affinia sunt

τῶν ἐν Πηλουσίῳ Κασιωτῶν τέχνην ἀμμάτων ἐπιτεχναζομένων. A

528 [p]Καθ' ἑαυτοῦ Βελλεροφόντης: Βελλεροφόντης Πειρῆνα ἀνελὼν, εἰς Τίρυνθα φυγὰς ἐξ Ἄργους παραγίνεται πρὸς Προῖτον. Ὁ δὲ πέμπει πρὸς Ἀμισόδαρον διαβληθέντα ὑπὸ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ γράμματα ἔχοντα, ὥστε τὸν φέροντα κτεῖναι. Ἦν δ' B Ἀμισόδαρος Λύκιος. Ἀγνοῶν οὖν ὁ Βελλεροφόντης τὰ γεγραμμένα καθ' ἑαυτοῦ ἀπήνεγκεν.

529 [q]Κοπᾶς Μάξιμος: Οὗτος ὕπαρχος ἦν Πομπηΐου, πιστευθεὶς Κύπρον καὶ Σαρδώ. Ἀγανακτήσας δὲ κατ' αὐτοῦ ὁ Καῖσαρ Ἰούλιος δι' ἣν εἶχεν ὑπεροψίαν, καθεῖλεν αὐτόν. Λέγεται γοῦν C ἐπὶ τῶν ὑπὲρ τὸ δέον φρονούντων.

530 Κάθαμμα λύεις: Ἐπὶ τῶν δύσλυτόν τι λύειν ἐπιχειρούντων. Λόγιον γὰρ [r]ἐκπεπτώκει Φρυξὶν τῆς κομισάσης τὸν Μίδαν ἁμάξης εἴ τις ἐπιλύσειε τὸν δεσμὸν, τοῦτον τῆς Ἀσίας ἄρξειν. Ἔλυσε δὲ τοῦτον Ἀλέξανδρος. D

531 Κάμπιος δρόμος: Ὁ μὴ εὐθὺς, ἀλλὰ καμπὰς ἔχων.

532 Κἂν ἴσαι ψῆφοι γένωνται: Ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς δικαστηρίοις ψήφων. [s]Ἀπελύοντο δὲ οἱ κρινόμενοι ὅτε ἴσαι αἱ ψῆφοι ἐγίνοντο.

Nodus Gordius et *Herculeus*. Et Suidæ κάθαμμα λύεις. SCHOTT.

528. Vat. II. 29.

p Καθ' ἑαυτοῦ] Suidas ita: Καθ' αὐτοῦ Βελλεροφόντης. De iis qui malum sibi accersunt. Aliter Zenobius commemorat: item Homerus VI. Iliad. ejusque interpretes, item Strabo, et Hyginus: Bellerum fratrem imprudens occidit, unde illi nomen adhæsit, qui antea Hippon dictus, Glauco Sisyphi filio natus. Prœti conjux *Antea* dicta, aliter Sthenobœa, Amphianactis sive Iabatis filia, quæ ad stuprum adolescentem cum sollicitasset, repulsamque passa esset, amorem in odium hostile vertit, ut alias sæpe libidinosas egisse feminas, ut innocentes accusarent, variis exemplis declarat M. Antonius Muretus lib. I. Var. lect. cap. 12. pluraque adjecit Guliel. Canterus lib. VI. Novarum cap. 2. Pro *Amisodaro* habet idem Zenobius *Jobaten*. Vide et Apostolium in Παγάσου ταχύτερος. Simile vero exemplum in Sacris legitur litteris, 2 Regum c. 11. v. 14. de Uriæ datis a Davide litteris, quas hodieque proverbii vice vulgus usurpat. SCHOTT.

529. Vat. II. 30.

q Κοπὰς A. Κομπὰς ed. Schott. Κοπᾶς B.

530. Zen. IV. 46.

r ἐκεκτώκει B.

531.

532. Vat. II. 31.

s Ἀπελύοντο] Cur absolvendi potius rei quam condemnandi, disserit in Problematis Aristoteles, et hoc Adagio Erasmus. SCHOTT.

533 [t]Καπνίας ποιητής: Ὁ μηδὲν λαμπρὸν γράφων. Καὶ οἶνος A
καπνίας ὁ κεκαπνισμένος, καὶ κάπνιος ἄμπελος ἡ μέλαινα.

534 Καρικὸς τράγος: Ἐπὶ τῶν εὐτελῶν ὄντων.

535 Κατ' αἶγας ἀγρίας:

536 Κερκυραία μάστιξ: Διπλᾶς αὐτὰς ἔφασαν εἶναι. Εἶχον δὲ
καὶ ἐλεφαντίνας κώπας, καὶ τῷ μεγέθει περιττῶς ἦσαν. Δοκεῖ B
δὲ αὕτη χαλεπωτάτη εἶναι κατὰ τῶν παιδευομένων.

537 Κερκωπίζειν: Ἀπὸ τῶν προσαινόντων τῇ κέρκῳ ζώων μετενήνεκται· ἀπὸ Κερκώπων δὲ ἄμεινον, οὓς περὶ τὴν Λυδίαν ἱστοροῦσιν ἀηδεῖς σφόδρα καὶ ἀπατηλοὺς γενέσθαι· παρ' ὃ καὶ λιθωθῆναι αὐτοὺς, καὶ Ἡρακλεῖ δὲ ἐνοχλήσαντας, ὅτε ἐν Ὀμ- C
φάλῃ ἦν, κολασθῆναι, καὶ εἰς πιθήκους δὲ αὐτοὺς μεταβάλλειν ὁ Ξεναγόρας φησίν.

538 Κέσκος πόλις Παμφυλίας ἀνοήτων· ἀφ' οὗ παροιμία, Πόλις κέσκον οὐκ ἔχουσα.

539 Κεστρεὺς νηστεύει: Ἐπὶ τῶν λαιμάργων. Ἄλλοι δὲ ἐπὶ D
τῶν δικαιοπραγούντων εἰρῆσθαι φασίν. Ἰλὺν γὰρ ἐσθίει μόνην κεστρεὺς ὡς φησὶν Ἀριστοτέλης, ἀλλ' οὐκ ἀλληλοφαγεῖ ὥσπερ τὰ λοιπά.

540 Κιλίκιοι τράγοι: Οἱ δασεῖς. Τοιοῦτοι γὰρ οἱ ἐν Κιλικίᾳ,
ἀφ' ὧν καὶ τὰ [u]Κιλίκια γίνεται. E

541 Κιλίκιος ὄλεθρος: Ὁ πονηρός· πονηροὶ γὰρ οἱ Κίλικες· ἢ

533. Vat. II. 23.

[t] Καπνίας] Proverbia quoque, *Fumos vendere*, et *In fumos abire*. De Verconio Thurino fumis extincto, quod verba dans fumos venderet, hoc elogio: *Fumo pereat, qui fumos vendidit*: refert Ælius Lampridius in Alexandri Augusti vita, et in Elagabalo, de ejus farinæ hominibus vanis. Ceterum ἄμπελος καπνίας est et apud Aristot. lib. IV. De generat. animalium [c. 3.], et Theophrastum lib. II. [c. 3.] et V. [c. 3.] Hist. plantarum, ubi *capniam* et *fumidam* reddidit Theod. Gaza, mediamque inter albam et atram alii collocant. Sed de his Medicorum Rusticorumque filii disceptent, et ad Dioscoridem interpretes. SCHOTT.

534. Diog. V. 48.

535. Diog. V. 49.

536. Zen. IV. 49.

537. Zen. IV. 50.

538. Zen. IV. 51.

539. Zen. IV. 52.

540. Vat. II. 32.

[u] Κιλίκια] *Cilicia* Suidæ dicta, τὰ ἐκ τῶν τριχῶν συντιθέμενα. SCHOTT.

541. Zen. IV. 53.

ὅτι λῃστείαις χρώμενοι ἐπὶ ὠμότητι διεβέβληντο. Καὶ οἱ Ἀθη- A
ναῖοι τὰς πικρὰς τιμωρίας Κιλικίους καλοῦσιν.

542 ΚΑΛΛΙΚΥΡΙΩΝ [x]ΠΛΕΙΟΥΣ: Γεωμόρων πλῆθος ἐν Συρακούσαις οἱ Καλλικύριοι· εἴ ποτε γοῦν πλῆθος ἐμφῆναι ἐβούλοντο, τὴν παροιμίαν ταύτην ἔλεγον.

543 ΚΙΝΑΤΝΟΣ Η ΕΝ ΠΡΩΡΑΙ ΣΕΛΛΙΣ: Σελλὶς ἡ καθέδρα. Κατ- B
έχουσι δὲ ταύτην οἱ πολέμιοι ἐμβάντες εἰς τὰ πλοῖα.

544 ΚΟΓΧΗΝ ΔΙΕΛΕΙΝ: Ἐπὶ τῶν ῥᾳδίως τι πονούντων. Καὶ ΚΟΓΧΗΝ ΔΙΕΙΛΕΣ ἀντὶ τοῦ ἴσον ἐποίησας.

545 ΚΟΝΤΩΙ ΠΛΕΙΝ: Ἐπὶ τοῦ προσηκόντως ζῆν.

546 ΚΟΡΑΞ ΥΔΡΕΥΕΙ: Ἐπὶ τῶν δυσχερῶς τινῶν τυγχανόντων. C

547 ΚΟΡΙΝΘΙΟΣ ΞΕΝΟΣ:

548 ΚΑΙ ΚΟΡΚΟΡΟΣ ΕΝ ΛΑΧΑΝΟΙΣ: Πελοποννήσιοι λάχανόν τι τῶν εὐτελῶν ἄγριον οὕτω φασίν.

549 ΚΟΡΟΙΒΟΥ ΗΛΙΘΙΩΤΕΡΟΣ: Εὐήθης καὶ μωρός. Τινὲς τοῦτον
φασὶν ἀναίσθητον γεγονέναι, ὡς ἀριθμεῖν τὰ τῆς θαλάσσης κύματα. D

550 [z]ΚΟΡΥΔΕΩΣ ΕΙΔΕΧΘΕΣΤΕΡΟΣ: Ἐπὶ δυσμορφίᾳ ἐκωμῳδεῖτο καὶ οὗτος καὶ οἱ παῖδες αὐτοῦ, ὧν ἕνα τὸν Ἀρχέστρατον φασίν.

551 ΚΟΡΩΝΗ ΤΟΝ ΣΚΟΡΠΙΟΝ: Ἐπὶ τῶν δυσχερέσι καὶ βλαβεροῖς ἐγχειρούντων.

552 ΚΟΥΡΗΤΩΝ ΣΤΟΜΑ: Ἐδόκουν γὰρ οὗτοι μάντεις εἶναι· οἱ δὲ E
ΘΕΣΠΙΩΔΩΝ ΣΤΟΜΑ.

553 ΚΡΕΑΣ: Ἀττικοὶ τὸ σῶμα κρέας προσαγορεύουσιν. Οἰκέται γοῦν συνεναυμάχησαν αὐτοῖς, οὐ περὶ πατρίδος ἢ χρημάτων, ἀλλ᾽ ὑπὲρ σωμάτων. [a]Ἀριστοφάνης·

Εἰ μὴ νεναυμάχηκε τὴν περὶ τῶν κρεῶν. F

Λέγεται ἐπὶ τῶν διακινδυνευόντων ταῖς ψυχαῖς.

554 ΚΡΗΤΙΖΕΙΝ: Ἐπὶ τῶν ψεύδεσθαι καὶ ἀπατᾶν εἰωθότων.

542. Zen. IV. 54.
[x] πλέους B.
543. Zen. IV. 55.
544. Vat. II. 33.
545. Vat. II. 34.
546. Zen. IV. 56.
547. Vid. Hesych. in Κορίνθιος ξένος et not. ib.
548. Zen. IV. 57.
549. Zen. IV. 58.
[z] Κορυδέος A.
550. Zen. IV. 59.
551. Zen. IV. 60.
552. Zen. IV. 61.
553. Suid. p. 2197.
[a] Ἀριστοφάνης] Ran. 192.
554. Zen. IV. 62.

555 [b]Κριὸς ἀσελγόκερως: Πλάτων ὁ κωμικὸς τὸν μέγαν φησίν. A Τὸν γὰρ ἀσελγῆ οὐ μόνον ἐπὶ τοῦ ἀκολάστου, ἀλλ' ἔστιν ὅτε καὶ ἐπὶ τοῦ μεγάλου ἔταττον, ὡς Ἄνεμον ἀσελγῆ. Ἄμεινον δὲ τὸν κρείττονα καὶ τοῖς κέρασιν ἐξυβρίζοντα λέγειν.

556 Κριὸς τροφεῖ' ἀπέτισεν: Ἐπὶ τῶν ἀχαρίστων. Τύπτουσι γὰρ οἱ κριοὶ τοὺς τρέφοντας. B

557 [c]Κρονικαὶ λῆμαι: Αἱ μεγάλαι· ὡς τὸ Χύτραις λημᾶν καὶ κολοκύνταις ἐπὶ τῶν ἀμβλυωπούντων.

558 Κρόνου [d]πυγή: Τὸ ἀρχαῖον καὶ [e]ἀναίσθητον.

559 Κρότωνος ὑγιέστερος: Κρότων ζῶόν ἐστι ἐν τοῖς κυσὶ καὶ βουσὶ γινόμενον. C

560 Κρωβύλου ζεῦγος: Ἐπὶ τῶν ὑπερβαλλούσῃ πονηρίᾳ χρωμένων. Κρωβύλος γὰρ ἑταίρας δύο κτησάμενος πολλοὺς τῶν νέων δι' αὐτῶν ἐλυμαίνετο.

561 Κύδους ἐκτετικέναι: Ὅταν λοιδορίαν ἐκτίσῃ τις ἐπὶ μηδενὶ ἀξίᾳ συκοφαντούμενος. Κῦδος γὰρ ἡ λοιδορία, καὶ κυδάζειν D τὸ λοιδορεῖν.

562 Κυζικηνοὶ στατῆρες: Οἱ εὖ κεχαραγμένοι· καὶ γὰρ διεβεβόηντο οὗτοι πρόσωπον γυναικεῖον ἔχοντες τῆς μητρὸς τῶν θεῶν, ἐπὶ δὲ θατέρου προτομὴν λέοντος.

563 Κύων παρ' ἐντέροις: Ἐπὶ τῶν μὴ δυναμένων ἀπολαύειν τῶν E προκειμένων.

564 Κύων ἐπὶ δεσμά: Ἐπὶ τῶν ἑαυτοὺς εἰς κολάσεις ἐπιδιδόντων. Ὁμοία τῇ Βοῦς ἐπὶ δεσμά.

555. Vat. II. 35.
[b] Κριὸς ἀσ.] Hesychius eadem, et Suidas, qui ἀσελγόκερος legunt, pro *cornibus lasciviente*. Erasmus, ut nihil sit a propria notione recedendum, de vento agitato ac vagando lasciviente, dici posse arbitratur. SCHOTT.
556. Zen. IV. 63.
557. Vat. II. 36.
[c] Aristophanis est in Nebulis; Λημᾷς κολοκύνταις. Et in Pluto [581.]: Ὦ κρονικαῖς γνώμαις λημῶντε τὰς φρένας ἄμφω. Vide Scholia Gr. SCHOTT.
558. Vat. II. 37.
[d] πηγὴ A.
[e] Diogenianus et Suidas κρέας addunt: explicantque, etsi id inficietur Erasmus, de carnibus vetulis et insipidis. SCHOTT.
559. Suid.
560. Zen. IV. 69.
561. Zen. IV. 70.
562. Zen. IV. 71.
563. Diog. V. 67.
564. Zen. IV. 73.

565 Κωδάλου χοῖνιξ: Ἐπὶ τῶν μείζοσι μέτροις κεχρημένων. A

*565 Κῶνος ἀρτοθήτει: Ἐπὶ τῶν ἀνταποδιδόντων.

566 Κῷος [f]Χίῳ: Ὁ Κῷος ἀστράγαλος ἐδύνατο ἕξ· ὁ δὲ Χῖος ἕν.

567 Κωρυκαῖος ἠκροάζετο:

568 Καὶ σφάκελλοι ποιοῦσιν ἀτέλειαν: Πεισίστρατος ὁ τύραννος δεκάτην ἀπῄτει τῶν γεωργουμένων τοὺς Ἀθηναίους. Παριὼν δέ ποτε καὶ ἰδὼν πρεσβύτην πέτρας ἐργαζόμενον καὶ τόπους λιθώδεις, ἤρετο τίνας ἐκ τῶν τόπων κομίζοιτο τοὺς καρπούς· ὁ δὲ ὀδύνας καὶ σφακέλλους ἔφη, καὶ τούτων δεκάτην Πεισιστράτῳ φέρει. Θαυμάσας οὖν αὐτοῦ τὴν παρρησίαν, δεκάτης ἀτέλειαν ἔδωκε, καὶ ἐκ τούτου τῇ παροιμίᾳ ἐχρήσαντο. C

569 Καύνιος ἔρως: Ἐπὶ τῶν μὴ κατορθουμένων ἐπιθυμιῶν. Καῦνος γὰρ καὶ Βιβλὶς ἄδελφοι περὶ τὴν Εὔβοιαν· ἡ τοίνυν Βιβλὶς ἐρασθεῖσα τοῦ ἀδελφοῦ ἐξεῖπεν αὐτῷ τὸν ἔρωτα. Φεύγων οὖν ἐκεῖνος τὸ μύσος εἰς Καρίαν ἐστάλη· ἡ δὲ ἀνεῖλεν ἑαυτὴν μὴ φέρουσα τὴν ἐπιθυμίαν. D

570 Κύρβεις κακῶν: Κύρβεις σανίδες τρίγωνοι παρ' Ἀθηναίοις, ἐν αἷς τὰς κατὰ τῶν ἀδικούντων ἔγραφον τιμωρίας, ἔγραφον δὲ καὶ νόμους. Ἐπὶ τοίνυν τῶν σφόδρα πονηρευομένων ἡ παροιμία.

571 [g]Κυλλοῦ πήραν: Κυλλοὺς Ἀττικοὶ [h]καὶ ἐπὶ τῶν ποδῶν καὶ ἐπὶ τῶν χειρῶν ὁμοίως λέγουσιν. Οἱ δὲ κύλλου φασὶ βαρυτόνως E ἐπὶ τῶν τὴν φύσιν βιαζομένων ἐξ ἐπιτεχνήσεως. Ἔστι δὲ τόπος ἐν Ἀττικῇ Κύλλου πήρα, ἐν ᾗ καὶ κρήνη· πίνουσαι δὲ ἐξ αὐτῆς αἱ στερίφαι συλλαμβάνουσιν.

572 [i]Κακὴ πρόδοσις: Ἐπὶ τῶν ἐρωμένων λέγεται τῶν μετὰ τὴν μίξιν τὸν συγκείμενον κομιζομένων μισθόν. F

565. Diog. V. 69. *565. Suid.
[f] Χίος B.
566. Zen. IV. 74.
567. Zen. IV. 75.
568. Zen. IV. 76.
569. Diog. V. 71.
570. Zen. IV. 77.
571. Vat. II. 38.

[g] Suidas amplius, Atticæ esse locum juxta Hymettum, in quo et Veneris fanum sit, et fons limpidus, quo quæ biberint mulieres (quod dictu est incredibile) concipere crederentur. Hesychius ex Aristophane in Centauris, Suidas ex Cratino in Mollibus explicant adagium, et Erasmus *Manci pera* Adag. 41. Chil. IV. Cent. 6. Vulcani quoque epitheton est Κυλλοπόδης. Vide Homerum, et Epitheta. SCHOTT.

[h] καὶ ἐ. τ. π. om. B.

572. Vat. II. 39.

[i] Habet et Diogenianus, [V. 74.]

573 ΚΟΙΝᾺ ΤᾺ ΦΊΛΩΝ: Πυθαγόρας τοῖς μαθηταῖς τὰς οὐσίας A
κοινὰς ἔχειν ἐκέλευεν. Ὅθεν ἡ συμβουλὴ εἰς παροιμίαν ἐγένετο.

574 [j]ΚΛΕΙΤΟΡΙΆΖΕΙΣ: Ἐπὶ τῶν παιδεραστῶν φασὶ ταύτην τε-
τάχθαι. Ἄλλοι δὲ [k]ἐπὶ τῶν περὶ τὰ γύναια ἀκολάστων.

575 ΚΈΛΜΗΣ ἘΝ ΣΙΔΉΡΩΙ: Ἐπὶ τῶν σφόδρα ἑαυτοῖς πιστευσάν-
των, ὡς ἰσχυρῶν καὶ δυσχειρώτων πεφυκότων. Κέλμης γὰρ εἷς B
τῶν Ἰδαίων Δακτύλων τὴν μητέρα Ῥέαν ὑβρίσας καὶ μὴ ὑπο-
δεξαμένου εὐμενῶς ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν τῶν ἐν τῇ Ἴδῃ. Μέμνηται
τῆς ἱστορίας Σοφοκλῆς.

576 ΚΑΚᾺ ΜῈΝ ΘΡΊΠΕΣ ΚΑΚᾺ ΔῈ ἼΠΕΣ: [l]Θρίπες εἰσὶ θηρίδια
ξύλα ἐσθίοντα· ἶπες δὲ κέρατα [m]λυμαίνονται. Ἐπὶ τῶν [n]ἑκατέ- C
ρως γοῦν βλαπτόντων ἡ παροιμία.

577 ΚΉΡΙΝΟΣ ΘΆΝΑΤΟΣ: Καινίας ἐν Κρότωνι τυραννίδα κατα-
σκευασάμενος, περὶ τῆς ἀρχῆς ἀνηρώτα τὸν θεόν· ὁ δὲ [o]ἀνεῖπεν,
ὡς κήρινος αὐτὸν ἀναμένει θάνατος. Ἐκ δὲ τῆς Θουρίας δύο
νεανίσκοι ἐπέστησαν γραμματίδιον ἀναδιδόντες, ἐν ὅσῳ δὲ λύων D
τοῦτο ἀνεγίνωσκεν ὑπ᾽ αὐτῶν ἀνῃρέθη.

578 ΚΟΛΟΦΩΝΊΑ ὝΒΡΙΣ: Ἐπεὶ δοκοῦσιν ὑπὸ πλούτου ἐπαρθέντες
ἐξυβρίσαι, καὶ Σμύρναν ἑλόντες τῇ τούτων ψήφῳ συγχρῆσθαι εἰς
τὸ Πανιώνιον. Ἀφ᾽ οὗ καὶ ἡ ΤῸΝ ΚΟΛΟΦΩ͂ΝΑ [p]ἐπῆλθε παροιμία.

unde hîc glossema sustuli, ἐρωμένων λεγέται: quod alio pertinens hîc intrusum. Augusti est apud Plutarchum Apophthegma [p. 207A.] Ἐγὼ προδοσίαν φιλῶ· προδότας δ᾽ οὐκ ἐπαινῶ. SCHOTT.

573. Zen. IV. 79.

574. Vat. II. 40.

j Hesychius et Suidas Κλείτορις quid sit explicant. SCHOTT.

k Sic A. περὶ B.

575. Zen. IV. 80.

576. Vat. II. 41.

l Θρίψ vermiculus est ligno innascens, etsi Gaza *tineam* reddidit apud Theophrast. lib. V. Hist. Plantarum [c. 4.] Ἴψ vero cornibus et vitibus infestus est. Scolopendram alii nominant. Homer. Odyss. φ′. ver. 395. Μὴ κέρα ἶπες ἔδοιεν ἀποιχομένοιο ἄνακτος. Græcis etiam ἶψαι est *lædere*, teste Etymologico Gr. Sequenti proverbio ὁ δὲ ἀνεῖλε malui quam ἀνεῖπε, quod est præconii, illud vero oraculi proprium. SCHOTT.

m λυμαίνοντα A.

n ἑτέρους A.

577. Vat. II. 42.

o Sic B. A. ἀνεῖλε Schott. ex em.

578. Vat. II. 43.

p ἐπῆλθε] Pro ἐπῆλθε repono ἐπέθηκες, ut infra in Τὸν κολοφῶνα ἐπέθηκες: ubi duo rursum male confusa sunt adagia. Respexit ad hanc historiam (etsi id fugit interpretes) Theognis ver. 1100. Ὕβρις καὶ Μαγνῆτας ἀπώλεσε καὶ Κολοφῶνα, Καὶ Σμύρνην, πάντας Κύρνε

579 Κύπριος βοῦς: Ἐπὶ τοῦ κοπροφάγου καὶ εἰκαίου τάττεται. A
Τοιοῦτοι γὰρ οἱ Κύπριοι βόες.

580 [q]Καθ' ἑαυτοῦ τὴν κόνιν ἀμᾶται:

581 Κατὰ ῥοῦν φέρεται: Ἐπὶ τῶν εὐπλοούντων.

582 Καθ' ὕδατος γράφειν: Ἐπὶ τῶν ἀδυνάτοις ἐπιχειρούντων.

583 Κύων Ἀκαλάνθης: Κύων ἦν ἐν Ἀθήναις ἐπίσημος οὕτω B
[r]καλουμένη. Λέγεται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν διὰ σπουδὴν ἀτελέστατα καταλιμπανόντων τὰ ὑπ' αὐτῶν πραττόμενα, ἐπεὶ κἀκείνη, μᾶλλον δὲ [s]πᾶσαι κύνες ἀτελέστατα κύουσιν.

584 [t]Κἂν ἀπὸ νεκροῦ φέρειν: Ἐπὶ τῶν ἀποκερδαινόντων τὰ
τῶν πενήτων ἢ καὶ τῶν τεθνεώτων. C

585 [u]Καὶ γὰρ Ἀργείους ὁρᾷς: Αὕτη Σοφόκλειος. Πεποίηται γὰρ Ἐριφύλη πρὸς Ἀλκμαίωνα λέγουσα,

Καὶ γὰρ Ἀργείους ὁρῶ.

Εἴρηται δὲ ἐπὶ τῶν ἐκτενῶς πρὸς ὁτιοῦν βλεπόντων καὶ [v]καταπληκτικόν τι δοκούντων ὁρᾶν. Οἱ δὲ ἐπὶ τῶν εἰς κλοπὴν ὑπονοου- D
μένων. Κωμῳδοῦνται γὰρ Ἀργεῖοι ἐπὶ κλοπῇ, ὥσπερ καὶ Σοφοκλῆς ἐχρήσατο.

586 Κλαίει ὁ νικήσας, ὁ δὲ νικηθεὶς ἀπόλωλεν: Αὕτη

καὶ ὕμμας ὀλεῖ. Vide Erasmum Adag. *Colophonium suffragium*, et *Colophonia ferocitas*, et Suidam in Μαγνήτων κακά. SCHOTT. Leg. videtur ἐπέθηκες ἦλθε.

579. Vat. II. 44.

580. Vat. II. 45. Vid. Zenob. II. 69.

q Καθ' ἑαυτοῦ] Proverbia vide: *Ut sementem feceris, ita et metes*: quod et in sacris litteris frequens est. Et, *Miseram metis messem.* Κόνις an κονὶς hîc incertum. Illud lentem, hoc pulverem notat teste Ammonio, aut Cyrillo. SCHOTT.

581.

582. Vat. II. 46.

583. Vat. II. 47.

r καλούμενος B.

s Πᾶσαι κύνες. Unde et proverbium natum: Ἡ κύων σπεύδουσα τυφλὰ τίκτει. SCHOTT.

584. Vat. II. 48.

t Κἂν ἀπὸ νεκροῦ] Aristotelis est libro II. Rhetor. ad Theodectem [c. 6.] Habent alii φορολογεῖν, exstatque senarius: Αἰτεῖτε καὶ τοὺς ἀνδρίαντας ἄλφιτα. Notum de Vespasiano Imp. e lotio vectigal exigente, ac dicente illud proverbiale apud Tranquillum et Juvenalem: *Lucri bonus est odor ex re Qualibet.* SCHOTT.

585. Vat. II. 49.

u Καὶ γὰρ Ἀργείους] Habet proverbium Suidas, et ex eo Desiderius Chil. IV. Centur. 1. Adagio 2. Ille hîc ἀπληκτικῶς rectius legit: hic ab Oreste furiis agitato proverbium derivari conjicit: verius tamen a Sophocle in ea quæ forte intercidit, tragœdia. SCHOTT.

v Sic A. B. καταπλησίων ed. S.

586. Zen. IV. 78.

παρῆλθεν ἐκ χρησμοῦ Σιβύλλης [x] τῆς Ἐρυθραϊκῆς, ἥτις περὶ Φιλίππου μαντευομένη μετὰ τὴν ἐν Χαιρωνείᾳ μάχην τὸ ἔπος εἶπεν. Ἐπειδὴ οἱ μὲν Ἀθηναῖοι καὶ οἱ Θηβαῖοι ἡττηθέντες ἀπώλοντο, Φίλιππος δὲ νικήσας εὐθὺς ὑπὸ τῶν [y] Πανσανίου διεφθάρη. A

587 ΛΑΓΩΣ ΚΑΘΕΥΔΩΝ: Ἐπὶ τῶν προσποιουμένων καθεύδειν.

588 ΛΗΜΝΙΟΝ ΚΑΚΟΝ: Ἀπὸ τῶν ἐν Λήμνῳ γυναικῶν, αἳ τοὺς ἄνδρας B
ἀπέκτειναν φεύγοντας τὴν τῆς ὀσμῆς ἀηδίαν, ἣν ἐνέβαλεν αὐταῖς ἡ Ἀφροδίτη μηνίσασα.

589 ΛΥΔΟΣ ΚΑΠΗΛΕΥΕΙ: Κῦρος περιγενόμενος Λυδῶν προσέταξε τούτοις καπηλεύειν, καὶ μὴ κεκτῆσθαι ὅπλον, καὶ ποδήρεις ἀμφιέννυσθαι χιτῶνας, ὡς ἂν θηλυνθέντες εἰς στρατείαν εἶεν ἄχρηστοι. C

590 ΛΥΚΟΥ ΠΤΕΡΑ: Ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων.

591 ΛΕΥΚΗΠΑΤΙΑΣ: Κλέαρχός φησι περὶ τὸ ἧπαρ τι συμβαίνειν ἐπὶ τινῶν ὃ δειλοὺς τούτους ποιεῖ. Ἐπὶ τῶν τοιούτων εἴρηται ἡ παροιμία.

592 ΛΑΓΩΣ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΚΡΕΩΝ: Λέγεται καὶ ἑτέρως· ΛΑΓΩΣ ΤΟΝ D
ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΚΡΕΩΝ ΤΡΕΧΕΙ, ἐπὶ τῶν διακινδυνευόντων ταῖς ψυχαῖς, καὶ πρὸς τοῦτο καρτερῶς ἀγωνιζομένων.

593 [z] ΛΕΒΗΡΙΔΟΣ ΤΥΦΛΟΤΕΡΟΣ: Τὸ τοῦ ὄφεως δέρμα φησὶ λεβηρίδα· ἕτεροι δὲ τὸ τοῦ κυάμου λέπισμα. E

594 ΛΕΠΤΗΝ ΠΛΕΚΕΙΝ: Ἐπὶ τῶν πενιχρῶν τοῦτο λέγεται. Οἷον, ἀκριβῆ, στενὴν, ἀσθενῆ.

595 [a] ΛΕΡΝΑΙΑ ΧΟΛΗ καὶ ΛΕΡΝΗ ΚΑΚΩΝ: Διὰ τὸ τοὺς Ἀργείους

[x] τῆς om. B.
[y] πανσανίδων A. πανσανίων B.
587. Zen. IV. 84.
588. Zen. IV. 91.
589. Zen. V. 1.
590. Diog. VI. 4.
591. Zen. IV. 87.
592. Zen. IV. 85.
593. Vat. II. 50.
[z] Λεβηρίδος] Addit Suidas: *Leberide nudior.* Item, *Cindalo et pistillo nudior.* Quia κίνδαλος avicula est carne tenui, et levis. Leberidem quoque pauperem quemdam fuisse. Σύφαρ etiam pellis illa, serpentis exuviæ dici solitæ, ut ad Zenobium notabamus. SCHOTT.
594. Suid. p. 2291 D.
595. Vat. II. 51.
[a] Λερναία] Strabo lib. VIII. Geogr. [p. 538=570.] et Zenobius. Sic Hesychius theatrum Λέρνην θεατῶν nominat. De *Lernæa bili* nihil sane Erasmus. Forte dicta quod Herculi bilem moverit Lernææ serpentis repullulantibus identidem capitibus, laboribusque continuis renascentibus, quibus eum hera Juno assidue exercitum habuit. Certe Aristophanes in Vespis, [v. 1025.] et ex illo Aristi-

τὰ καθάρματα εἰς αὐτὴν βάλλειν, ἢ διὰ τὸ τὸν Δαναὸν ἐκεῖ τὰς A
τῶν Αἰγυπτιάδων κεφαλὰς καταθέσθαι, ἢ ἀπὸ τῆς ὕδρας τῆς πολυκεφάλου ἐν αὐτῇ γενομένης.

596 Λέσβιος ᾠδός: Οἱ μὲν τὸν [b]Εὐεμετίδην ἀκούουσιν, οἱ δὲ [c]Φρύνην, ὃ καὶ μᾶλλον. Ὑπὸ πολλῶν γὰρ κεκωμῴδηται ὡς διαφθείρων τὴν μουσικήν. Ἐντεῦθεν ἐλέχθη μετὰ Λέσβιον ᾠδόν, B
ἕτεροι δὲ μετὰ Τέρπανδρον.

597 Λευκὴ στάθμη: Ἐπὶ τῶν μὴ συνιέντων. Ἐν γὰρ λευκοῖς λίθοις λευκαὶ στάθμαι οὐδὲν δύνανται δεικνύναι, ὥσπερ αἱ ἀπὸ μίλτου. Ἔστι δὲ στάθμη [d]σπάρτος τεκτονική.

598 [e]Λευκὴ ψῆφος: Ἐπὶ τῶν εὐδαιμόνως ἢ δυστυχῶς ζώντων. C

599 Λήθαργος κύων: Ὁ προσαίνων μέν, δάκνων δὲ λάθρα. Καὶ τῶν ἵππων δὲ οἱ ἀμελεῖς καὶ νωθροὶ λήθαργοι καλοῦνται, καὶ πάθος τι σὺν πυρετῷ.

600 [g]Λημνίαι χειρί: Ὠμῇ καὶ παρανόμῳ, ἀπὸ τῆς παρανομίας αὐτῶν. D

601 Λήμνιον βλέπει: Πυρῶδες, ἐπειδὴ τὸ πῦρ Λήμνιον.

602 [h]Λιβυκὸν θηρίον: Ἐπὶ τῶν ἐξηλλαγμένων. Φασὶ γὰρ ἀνύδρου τῆς Λιβύης οὔσης, εἰς ἓν συνέρχονται παντοδαπὰ ζῶα· εἶτα ἀλλήλων ἐπιβαινόντων ἐξηλλαγμένα καὶ σύμμικτα ἀποτελεῖται ζῶα.

des, habent Ἡρακλέους ὀργήν. Philo vero Judæus [T. II. p. 464, 23.] Ἡράκλειον εὐτολμίαν, ut hîc Ἡρακλείη ὀργὴ leg. forte videatur. SCHOTT.

596. Hesych.

b Εὐμετίδην A. Εὐενετίδην Hesych.

c Φρύνην] L. Φρύνιν.

597. Zen. IV. 89.

d σπάρτη A.

598. Vat. II. 53.

e Λευκὴ ψῆφος] Addendum adagio videtur ex interpretatione ἢ μέλαινα, ut in Suida. Vel, ut in Apostolio, omittendum ἢ δυστυχῶς. SCHOTT.

599. Zen. IV. 90.

600. Vat. II. 54.

g Λημνίᾳ] Ita quoque *Lemnium obtutum*, Λήμνιον βλέπειν, proverbii specie Eustathius usurpat ad Iliad. α'. Homeri [p. 158.] pro δεινὸν καὶ πυρῶδες βλέπειν. De illorum sanguinaria immanitate Herodotus in Erato [c. 138.] unde et proverbium *Lemnium malum*. Ignem ibi primum ferunt repertum, artemque et officinas ferrarias, quo et delapsus Vulcanus artem exerceret, claudus ille Deus. Vide Hesych. in Λημνίοις. SCHOTT.

601. Hesych.

602. Vat. II. 55.

h Λιβυκὸν] Paucis immutatis eadem in Suidæ collectaneis. SCHOTT.

603 Λεσβίων ἄξια, καὶ Λέσβιος ἀξιά: Ἐπὶ τῶν ἀπραξιῶν ἀμφότεραι. A

604 Λευκὴν μάζαν φυρᾷ σοι: Ἐπὶ τῶν μεγάλα ὑπισχνουμένων.

605 [i]Λίθον ἕψεις: Ἐπὶ τῶν ἀδύνατόν τι κατεργάζεσθαι ἐπιχειρούντων.

606 Λίθων χοαί: Ἄργυρος καὶ χρυσός. Καὶ γὰρ Εὐριπίδης φησὶ, B

Λευκοὺς λίθους [k]ἔχοντες αὐχοῦσιν μέγα.

607 Λίνδιοι τὴν θυσίαν: Ἐπὶ τῶν δυσφήμως ἱερουργούντων. Ἀπὸ Ἡρακλέους ἐν Λίνδῳ βοῦν ἀποσπάσαντος γεωργοῦ, καὶ θοινησαμένου, τοῦ δὲ γεωργοῦ λοιδοροῦντος αὐτὸν, ἔθος ἔσχον Ἡρακλεῖ λοιδορεῖσθαι. C

608 Λίνον λίνῳ συνάπτεις: Ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ πραττόντων.

609 Λοκρῶν σύνθημα: Ἐπὶ τῶν παρακρουομένων. Λοκροὶ γὰρ τὰς συνθήκας τὰς πρὸς τοὺς Πελοποννησίους προδόντες, μετὰ τῶν Ἡρακλειδῶν ἐγένοντο.

610 [l]Λυδὸς ἐν μεσημβρίᾳ: Ἐπειδὴ ἐν ταύταις ταῖς ὥραις οἱ D αἰπόλοι ἀκολασταίνουσιν. Ἔστι δὲ παραπλήσιος τῇ Αἰπόλος ἐν καύματι ἢ ἐν βοτάνῃ.

611 Λυδὸς τὴν θύραν ἐκλείσεν: Ἐπὶ τῶν μωροκλεπτῶν.

612 Λύκειον ποτόν: Λύκειος Ἀπόλλωνος ἐπίθετον, καὶ τόπος ἐν ᾧ κρῆναι [m]ἀνεδείχθησαν οἴνου, ἡ δὲ μέλιτος, ἐν αἷς συνέβαινε E τὰ ζῶα προσιζάνειν καὶ τοξεύεσθαι.

613 Λύκος ἀετὸν φεύγει: Ἐπὶ τῶν ἀφύκτων εἰρῆσθαι φησίν.

603. Zen. IV. 88.
604. Diog. VI. 12.
605. Vat. II. 56.
[i] Λίθον ἕψεις] Aristophanis est in Comœdia, cui titulus Σφῆκες [280.] Λίθον ἕψεις ἔλεγεν. Addo equidem Platonis locum in Eryxia [p. 405C.] Καταμαθὼν δὲ αὐτὸν ἐγὼ ὅτι ἴσον εἴη πεῖσαι, ὅπερ ἂν, τὸ λεγόμενον, λίθον ἑψῆσαι. SCHOTT.
606. Vat. II. 57.
[k] φέροντες A.
607. Zen. IV. 95.
608. Zen. IV. 96.
609. Zen. IV. 97.
610. Vat. II. 58.
[l] Λυδὸς] Suidas idem: sed de Lydis, quod de caprariis noster, extulit. De utrisque Zenobius, et Erasmus diverse. Vide et Λυδιάζειν, et Λυδὸς καπηλεύει. Et, *Lydi mali, secundi Ægyptii, tertii Cares.* SCHOTT.
611. Zen. IV. 98.
612. Vat. II. 59. cf. Zen. IV. 99.
[m] ἀνεδείχθησαν] ἀνεδόθησαν A. Vat.
613. Diog. VI. 19.

614 [n]ΛΥΚΟΣ ΕΧΑΝΕΝ: Ἐπὶ τῶν ἐλπιζόντων μὲν χρηματιεῖσθαι, διαμαρτόντων δὲ τῆς ἐλπίδος. A

615 ΛΥΚΟΣ ΠΕΡῚ ΦΡΈΑΡ ΧΟΡΕΥΕΙ: Ἐπὶ τῶν πονούντων μάτην περί τι. Ὁ γὰρ λύκος ἄπρακτος περιίησιν ὅταν διψήσῃ, μὴ δυνάμενος πιεῖν, ἀλλὰ καὶ διώκοντος αὐτοῦ τι τὸ διωκόμενον εἰς φρέαρ ἐμπέσῃ. B

616 ΛΥΚΟΥ ΔΕΚΑΣ: Ἐπειδὴ Λύκος ὁ ἥρως πρὸς τὰ ἐν Ἀθήναις δικαστήρια ἵδρυτο, τοῦ θηρίου τὴν μορφὴν ἔχων, ἔνθα οἱ δωροδοκοῦντες καὶ συκοφάνται κατὰ δέκα γενόμενοι συνεστρέφοντο. Ἀφώριστο δὲ αὐτῷ τριώβολον τῆς ἡμέρας.

617 ΛΥΔΩΝ ΚΑΡΥΚΑΣ: Παροιμία· C

Μήτε μοι Λυδῶν καρύκας μήτε μαστίγων ψόφους.

Ἔστι δὲ βρῶμα Λύδιον ἐκ πολλῶν ἐδεσμάτων συνεστὸς, ὡς Φερεκράτης,

Ἀβυρτάκην τρίψαντα καὶ Λυδίαν καρύκαν.

618 ΛΟΚΡΟῚ ΤᾺΣ ΣΥΝΘΗΚΑΣ: Ἐπὶ τῶν ψευδομένων. D

619 [o]ΛΕΥΚΩΛΕΝΟΝ ΛΙΝΟΝ ΚΕΡΔΩΝ ΓΑΜΕΙΣ: Κατὰ τῶν ἐπὶ κέρδει γαμούντων τὰς αἰσχρὰς ἢ τὰς γεγηρακυίας.

620 ΛΟΚΡΙΚῸΣ ΒΟΥΣ: Ἐπὶ τῶν εὐτελῶν. Λοκροὶ γὰρ ἀποροῦντες ποτὲ βοῶν πρὸς δημοτελῆ θυσίαν, ὑποθέντες ξύλα μικρὰ καὶ σχηματίσαντες βοῦν, οὕτως τὸ θεῖον ἐθεράπευσαν. E

621 [p]ΛΌΓΟΙΣΙΝ ἙΡΜΌΔΩΡΟΣ ἘΜΠΟΡΕΥΕΤΑΙ: Ἀκροατὴς ὁ Ἑρμό-

614. Vat. II. 60.

[n] Λύκος] Suidas ad eumdem modum, qui post non longe Æliani locum subjicit, in quo illud occurrit venustum: Ἵνα μὴ αὐτὸς ὄφλῃ γέλωτα ἄλλοις, ἀλλ' ἐκεῖνοι αὐτῷ. Qua Ἑλληνικῇ φράσει dixit et Flaccus: *Tu nisi ventis debes ludibrium.* Et Terentius alibi, ut in Observationum libris docui. SCHOTT.

615. Zen. IV. 100.

616. Zen. V. 2.

617. Zen. V. 3.

618. Zen. V. 4.

619. Vat. II. 61.

[o] Λευκώλενον] Refert et Diogenianus, legitque una voce κερδογαμεῖς. SCHOTT.

620. Vat. II. 62.

621. Vat. II. 63.

[p] Λόγοισιν] Respexit huc M. Tullius lib. XIII. Epist. 21. ad Attic. *Hoc ne Hermodorus quidem faciebat, is qui Platonis libros solitus est divulgare:* ex quo, λόγοισιν Ἑρμόδωρος. Cui si ἐμπορεύεται adjicias, senarius erit trimeter, quem sic diverso paullulum sensu reddidit Desiderius: *Sunt Hermodori verba mercimonium.* Hinc et λογέμποροι, qui verba venderent linguamque haberent venalem. SCHOTT.

δωρος ἐγένετο Πλάτωνος, καὶ τοὺς ὑπ' αὐτοῦ συντεθειμένους λόγους A
εἰς Σικελίαν κομίζων ἐπώλει. Ὅθεν ἡ παροιμία.

622 Λυγκέως ὅμοιος: Οὗτος ὀξυδερκέστατος γέγονεν, ὡς καὶ τὰ ὑπὸ γῆν ὁρᾶν.

623 Λέοντα ξυρεῖς: Ἐπὶ τῶν καθ' ἑαυτῶν τι ποιούντων.

624 Λημᾶν χύτραις ἢ κολοκύνταις: Ἐπὶ τῶν ἄγαν ἀμβλυω- B
πούντων. Ἀποσκώπτουσι γὰρ αὐτοὺς [q]ὡς ἔχοντας λήμας μεγάλας καὶ ἰσαζούσας χύτραις.

625 Μασχάλην αἴρειν: Ἀντὶ τοῦ κωθωνίζεσθαι καὶ πίνειν. Κρατῖνος·

Ἄνω τὴν μασχάλην αἴρεις, C

ἀντὶ τοῦ κωθωνίζῃ.

626 Μεγαρέων δάκρυα: Ἐπὶ τῶν πρὸς βίαν δακρυόντων. Δοκεῖ γὰρ ἐν τῇ Μεγαρίδι πλεῖστα φύεσθαι σκόροδα. Οἱ γοῦν ἐμπιπλάμενοι σκορόδων ἀποδακρύουσι συνεχῶς ὑπὸ τῆς δριμύτητος.
Ὅθεν τὰ ἐξ ἐπιπολῆς ἀλλ' οὐκ ἐκ βάθους δάκρυα Μεγαρέων D
ἐλέγετο.

627 Μετὰ Λέσβιον ᾠδόν: Ἐπὶ τῶν τὰ δεύτερα καθημένων. Λακεδαιμόνιοι γὰρ Τέρπανδρον Λέσβιον διὰ πολλῆς ἄγοντες τιμῆς τοὺς ἐξ ἐκείνου πρώτους εἰς τὸν μουσικὸν ἀγῶνα εἰσῆγον, εἶτα τοὺς
λοιπούς. E

628 Μηδικὴ τράπεζα: Ἐπὶ τῶν εὐπόρων μέσως.

629 Μήτε (με)λαμπύγου τύχοις: Τηθύος τῆς Ὠκεανοῦ θυγατρὸς παῖδες ἐγένοντο δύο, οἳ τοὺς παριόντας ἠδίκουν βιαζόμενοι. Παρῄνει γοῦν ἡ μήτηρ μηδὲν ἄδικον ποιεῖν, ἵνα μή τινος μελαμπύγου τυχόντες δίκην δῶσιν. Ἐφίσταται τοίνυν ὁ Ἡρακλῆς, καὶ τοὺς F
πόδας πρὸς ἀλλήλους δήσας καὶ τῆς λεοντῆς [r]ἐξαρτήσας ἐπέθηκε τοῖς ὤμοις αὐτοῦ. Οἱ δὲ τὴν δασύτητα τῆς πυγῆς τοῦ Ἡρα-

622. Vat. II. 64.
623. Vat. II. 65.
624. Vat. II. 66.
[q] ὡς—μεγάλας] Hiatus hîc erat in membranis Vaticanis. Affine supra Adagio 557. *Saturniæ lemæ*, ex Aristophanis Pluto. Lucianus in Timone [c. 2.] Λημᾷς καὶ ἀμβλυώττεις πρὸς γινόμενα. *Ad ea quæ geruntur caligas et lippis.* SCHOTT.
625. Zen. V. 7.
626. Zen. V. 8.
627. Zen. V. 9. ᾠδὴν B.
628. Diog. VI. 37. εὐπόρως B.
629. Zen. V. 10. Leg. videtur Μή τευ μ.
[r] ἐξαρτύσας B.

κλέους ὁρῶντες ἐγέλων, ἀναμνησθέντες τῆς μητρός. Πυθόμενος δὲ A
ὁ Ἡρακλῆς τὴν αἰτίαν τοῦ γέλωτος ἥσθη, καὶ ἔλυσεν αὐτούς.

630 ΜΗΤΙΧΟΥ ΤΕΜΕΝΟΣ: Εἴη ἂν τὸ Μητίχιον δικαστήριον μέγα, ἐν ᾧ προσεκληρώθησαν χίλιοι δικασταί.

631 ΜΙΑ ΛΟΧΜΗ ΟΥ ΤΡΕΦΕΙ ΔΥΟ ΕΡΙΘΑΚΟΥΣ: Ἐπὶ τῶν ἐκ μικροῦ τινος κερδαίνειν σπουδαζόντων. Ἐριθακὸς δέ ἐστιν ὄρνεον μονῆρες B
καὶ μονότροπον.

632 [s]ΜΙΑΣΜΑ ΑΥΤΟΣ: Παρ' Εὐριπίδῃ ἐν [t]Ἐρεχθεῖ αἰνιττομένου τὸ Θηβαίων παρανόμημα εἰς τὸ ἐν Δωδώνῃ μαντεῖον, ἀφ' οὗ καὶ παροιμία ΒΟΙΩΤΟΙΣ ΜΑΝΤΕΥΣΑΙΣ. Ἠσέβησαν γὰρ εἰς τὴν ἱέρειαν ἐμβαλόντες αὐτὴν εἰς τὸν ἐν Δωδώνῃ λέβητα ζέοντα, ἐρωτικῶς C
διατεθεῖσαν εἰς ἕνα τῶν [u]θεωρῶν.

633 [x]ΜΕΔΙΜΝΟΝ μέτρον χοινίκων μη̄.

634 ΜΙΑ ΧΕΛΙΔΩΝ ΕΑΡ ΟΥ ΠΟΙΕΙ, καὶ ΜΙΑ ΜΕΛΙΣΣΑ ΜΕΛΙ ΟΥ ΠΟΙΕΙ: Ἀντὶ τοῦ μία ἡμέρα οὐκ ἐᾷ εἰς γνῶσιν ἐμβάλλειν, ἢ εἰς ἀμαθίαν. D

635 ΜΥΛΛΟΣ ΠΑΝΤΑ ΑΚΟΥΕΙ: Αὕτη τέτακται ἐπὶ τῶν κωφότητα προσποιουμένων καὶ πάντα ἀκουόντων. Ἔστι δὲ κωμῳδίας ποιητὴς ὁ Μύλλος.

636 [y]ΜΥΣ ΠΙΤΤΗΣ ΓΕΥΕΤΑΙ: Ἐπὶ τῶν νεωστὶ κακῶς πραττόντων. Τινὲς δὲ οὕτω γράφουσι, ὍΣΑ ΜΥΣ ΕΝ ΠΙΤΤΗΙ. E

630. Hesych.
631. Zen. V. 11.
632. Vat. II. 67.

[s] Μίασμα] Singulare adagium: nec enim alibi lectum. Ἐν Ἐρεχθεῖ vinctam dictionem segregavi. Intercidit ea tragœdia, ut plerasque illius amissas catalogo observavi. Meminit frequenter Stobæus in Gnomis et Stephanus in Αἰθίοψ. Ac Plutarchus in Parallelis minoribus cap. 40. et alii. Alterum, *Bœotis vaticinare*, est in Zenobio nostro, et Chiliaste Erasmo Chil. II. Cent. 3. Adag. 11. Extrema depravata sunt, opemque cod. antiqui efflagitant. Tantum pro θεῶν lego θεωρῶν, ex auctoritate Zenobii Cent. II. Adag. 84. SCHOTT.

[t] Αἰρεχθεῖ B.

[u] θεῶν] θεωρῶν Schott. ex Zenobio II. 84.

633. Vid. infra 657.

[x] Μέδιμνον] Corruptum et hoc, ac mutilum, avulsum fortasse ab adagio, quod in Suidæ est collectaneis: Μεδίμνῳ ἀπομετρῶ παρὰ τοῦ πατρὸς ἀργύριον. Emendavi autem audaci conjectura μὴ ex μέν. Tot enim chœnicas (48.) medimnus continebat, secundum Nicandrum Atticistam. Tu lege Georgium Agricolam de Ponderibus et Mensuris. SCHOTT.

634. Zen. V. 12.
635. Zen. V. 14.
636. Vat. II. 68.

[y] Μῦς πίττης] Pro his κακῶς πραττόντων Suidas habet, ἀπαλλασ-

637 Μυσῶν λεία: Ἐπὶ τῶν κακῶς διαρπαζομένων. Οἱ γὰρ A περίοικοι κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον τοὺς Μυσοὺς ἐλῄζοντο ἕως ἦσαν ἄναρχοι. Ὅθεν ἡ παροιμία.

638 Μᾶλλον ὁ Φρύξ: Κροῖσος συναγαγὼν τοὺς σοφωτάτους τῶν Ἑλλήνων ἠρώτα, τίνα εἴδειεν εὐδαιμονέστατον. Ἄλλου δὲ ἄλλον λέγοντος, Αἴσωπος ὁ Φρὺξ τοσοῦτον ἔφη τὸν Κροῖσον τῶν ἄλλων B ὅσον καὶ τὴν θάλασσαν τῶν ποταμῶν προέχειν. Ἀκούσας δὲ ὁ Κροῖσος εἶπε Μᾶλλον ὁ Φρύξ.

639 Μὴ κίνει Καμάριναν: Οἱ μὲν λίμνην φασίν, οἱ δὲ φυτὸν δυσῶδες, οὗ τοὺς κλάδους σειομένους ἀηδέστερον ὄζειν. Ἐπὶ τῶν βλαβερῶς τι ποιεῖν μελλόντων. C

640 Μέτρῳ ὕδωρ πίνοντες ἀμετρίῃ δὲ μάζαν ἔδοντες: Συβαρίταις ὑβρισταῖς οὖσιν ἀνεῖλεν ὁ θεὸς τὸ παρὸν ὑπὸ Κροτωνιατῶν διαφθαρεῖσιν.

641 Μέγα φρονεῖ μᾶλλον ἢ Πηλεὺς ἐπὶ τῇ μαχαίρᾳ: Ταύτην ὑπὸ Ἡφαίστου φασὶ χαλκευθῆναι, καὶ δῶρον σωφροσύνης D Πηλεῖ δοθῆναι, ᾗ χρώμενος πάντα κατώρθου ἔν τε μάχαις καὶ θήραις.

642 Μίδας ἐν κύβοις [z]εὐβολώτατος: Βόλου ὄνομα ὁ Μίδας, οὗ καὶ Εὔβουλος ἐν Κυβευταῖς μέμνηται.

643 [a]Μυκώνιος γείτων: Ἐπὶ τῶν γλίσχρων καὶ σμικροπρεπῶν· E ἀπὸ εὐτελείας τῆς νήσου Μυκώνου.

σόντων μετὰ κόπου. Memoratque et alterum illud de Pisa urbe proverbium, affini voci πίσσης, quæ *picem* significet: ut a pugile Tarentino, *Mure* appellato, originem derivet. Refert et Diogenianus. Herodotus quoque lib. I. [c.] Musarum, muris in pice deprehensi meminit. Theocritus Idyllio XIV. [51.] Νῦν δέ ποθ' ὡς μῦς φαντὶ, Θυώνιχε, γεύμεθα πίσσης. De Pisa autem urbe Steph. Strabo, et Plutarch. lib. V. Symposiacῶν. SCHOTT. γεύει B.

637. Zen. V. 15.
638. Zen. V. 16.
639. Zen. V. 18.
640. Zen. V. 19.
641. Zen. V. 20.
642. Vat. II. 69.

[z] εὐβολώτατος] Vatic. codex recte εὐβολώτατος, et senarii lege astrinxit Desiderius: Μίδας γὰρ ἐν κύβοισιν εὐβολώτατος: non εὐβουλώτατος, ut antea male editum: decepto forte imperito librario, quod hîc *Eubulus* citaretur. De cujus *Aleatoribus* dramate, Athenæus libro XI. pag. 232. Basil. [471 D.] Jactus quoque felix Græcis erat *Veneris, Herculis,* aliorumque, in Plauto. SCHOTT.

643. Zen. V. 21.

[a] Μηκώνιος A. B. hic et infra.

644 Μερὶς οὐ πνίγει: Ἐπὶ ἰσότητος ἡ παροιμία ἐλέχθη. A

645 Μῦς λευκός: Ἐπὶ τῶν ἀκρατῶν περὶ τὰ ἀφροδίσια. Οἱ γὰρ κατοικίδιοι μύες καὶ μάλιστα οἱ λευκοὶ περὶ ὀχείας κινοῦνται.

646 [b]Μανία οὐ πᾶσιν ὁμοία: Τῶν μανιῶν, ὥς φησι Πλάτων, αἱ μὲν ἄτοποι, ὡς αἱ τῶν παραπαιόντων, αἱ δ' ἀρετῆς καὶ εὐχῆς ἄξιαι, οἷαι τῶν ποιητῶν καὶ χρησμολόγων. B

647 [c]Μάϊς καὶ Θίμβις: Ταῦτα ὀνόματά εἰσι Φρυγικὰ, διὸ καὶ ἐπιφωνεῖται εἶς Μάϊς ἐν Φρυγίᾳ. Τὸν δὲ Θίμβιν ὁ Μένανδρος συνεχῶς Τίβιον ὀνομάζει, καὶ ὅλη ἡ Φρυγία Τιβία καλεῖται.

648 Μὴ παιδὶ μάχαιραν: Ὑποτίθεται μὴ τοῖς ἀπείροις ἐγχειρεῖν πείρας δεόμενα πράγματα, μή πως καθ' ἑαυτῶν αὐτὰ χρήσωνται· καὶ γὰρ οἱ παῖδες ἑαυτοὺς πολλάκις μαχαίραις πλήττουσιν. C

644. Zen. V. 23.

645. Diog. VI. 45.

646. Vat. II. 70.

[b] Μανία] Proverbii meminit et Diogenianus Centuria VI. [47.] Platonis autem locus est in Phædro, seu de Pulchro: item in Apologia Socratis [p. 22 B.] sic ait: *Ἔγνων οὖν αὖ καὶ περὶ τῶν ποιητῶν ἐν ὀλίγῳ τοῦτο, ὅτι οὐ σοφίᾳ ποιοῖεν, ἀλλὰ φύσει τινὶ καὶ ἐνθουσιάζοντες, ὥσπερ οἱ θεομάντεις καὶ οἱ χρησμῳδοί.* Meminit et in Ione p. 533. et 534. edit. Henr. Steph. sed respexit hîc locum qui est in Phædro, ubi de Μαντικῇ, quæ prius sit Μανικὴ dicta, et tertiam faciat mentis excessionem, a Musis immissam poëtis, innumerabilia antiquorum facta illustrantem pag. 244. et 245. Quem locum expressit et M. Tullius lib. II. de Oratore [c. 46.] *Sæpe*, inquit, *audivi poëtam bonum neminem* (*id quod a Democrito et Platone in scriptis relictum esse dicunt*) *sine inflammatione animorum existere posse, et sine quodam afflatu quasi furoris.* Ἄνευ ἐνθουσιασμοῦ. Et in ea pro Archia poëta [c. 8.] *Poëtam natura ipsa valere, et mentis viribus excitari, et quasi divino quodam spiritu afflari. Quare suo jure noster ille Ennius sanctos appellat poëtas, quod quasi Deorum aliquo dono atque munere commendati nobis esse videantur.* Græci ἐνθουσιασμὸν furorem illum poëticum nominant. Naso non semel: *Est Deus in nobis, agitante calescimus illo: Sedibus æthereis spiritus ille venit.* SCHOTT.

647. Vat. II. 71.

[c] Μάϊς] Scriptum initio erat Μάϊς sine γ. Μαγὶς, ἴδος Polluci frequens, pro μάκτρᾳ, id est, vase subigendæ massæ apto, quæ *arca panaria* vulgo. Et sic fere Etymologista. Offam interdum significat: panem quoque, quem in Trophonii specum ingredientes ferebant. Hesychius. Sed Μάνης, vel Μάνες hîc leg. videri monuit Th. Canterus. Τιβία Suidæ tota Phrygia; ejus mons Τίβειον Stephano. Lege Ortelii Thesaur. Geogr. SCHOTT. Hemsterh. ad Lucian. Tim. c. 22. corrigit, Μάνης καὶ Τίβης.—Φρυγιακὰ—Μάνης—Τίβην.

648. Vat. II. 72.

649 Μέγα τὸ στόμα τὸ ἐνιαυτοῦ: Οἱονεὶ πολλὴ παρρησία πάντων εὐφορίας γενομένης. A

650 Μεμαγμένη μᾶζα: Ἐπὶ τῶν ἑτοίμων ἀγαθῶν.

651 Μέχρι τῶν ἀμφωτίδων: Ἐπὶ τῶν ἄγαν πεπληρωμένων, ἀντὶ τοῦ μέχρι τῶν ὤτων.

652 [d]Μετὰ Μουσῶν: Ἐπὶ τοῦ πεπαιδευμένου. B

653 Μέλιτος μυελός: Ἐπὶ τοῦ ἄγαν ἡδέος.

654 Μέγα τοι ἄγγελος ἐσθλός: Ἐπὶ τῶν ἀγαθὰ ἐπαγγελλόντων.

655 Μείζονα βοᾷ δάφνης χλωρᾶς καιομένης: Ἐπὶ τῶν μέγα βοώντων. C

656 Μετὰ νοσούντων μαίνεσθαί φασι καλόν: Ὅτι χρὴ συνεξομοιοῦσθαι.

657 Μεδίμνῳ ἀπομετρῶν παρὰ πατρὸς ἀργύριον: Ἐπὶ τῶν μεγάλην καὶ ἀθρόαν ὠφέλειαν προσδοκώντων.

658 Μὴ εἰκῇ τὸν [e]Ἄβυδον: Λείπει τὸ παραπλεῖν ἢ διαφοιτᾶν. D Λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν παρακινδυνευόντων.

659 Μὴ κινεῖν κακὸν εὖ κείμενον: Ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς ἐξ ἀγνοίας πράγματα ἐγειρόντων.

660 [f]Μηδὲν κατὰ βοὸς εὔξῃ: Ὑποτίθεται μὴ πάντα ἐπ' εὐ-

649. Diog. VI. 48.
650. Suid.
651. Vat. II. 73.
652. Vat. II. 74.

[d] Μετὰ Μουσῶν] Addit Suidas, dici etiam de inerudito eruditis familiariter utente, et cum gestu esse pronuntiandum. Diogen. quoque amplius: *Cum Musis corydus:* de indoctis cum eruditis versantibus. SCHOTT.

653. Diog. VI. 51.
654 Vat. II. 75.
655. Vat. II. 76.
656. Vat. II. 77.
657. Suid.
658. Vat. II. 78.

[e] Ἄβυδον] *Abydus* Hellesponti urbs, calumniarum nomine audiit male. Steph. περὶ πόλεων proverbium sic extulit: Εἰ μὴ δ' εἰκῇ Ἄβυδον πατεῖν. Alcibiadem refert Athenæus lib. XII. Δειπνοσοφ. [p. 535.] adita bonorum hereditate Abydum delatum, luxu deliciisque ibi corruptum. Affine autem huic: *Non cuivis homini contingit adire Corinthum.* SCHOTT.

659. Vat. II. 79.
660. Vat. II. 80.

[f] Μηδὲν κατὰ βοὸς] Habet et Diogenianus, [VI. 55.] quæque ibi notabam. Suidas vero alio sensu, explicatque totidem verbis: Μὴ πάντα κατὰ βοὸς ἕξεις. German. interpres: *Non omnia contra bovem habebis.* Rectius Junius Cent. V. Adagio 50. *Non omnia per*

χαῖς ποιεῖσθαι καὶ ταῖς περὶ θεῶν ἐλπίσιν, ἀλλὰ πράττειν καὶ δι' A
ἑαυτῶν.

661 Μήτε νεῖν μήτε γράμματα: Ἐπὶ τῶν πάντη [g] ἀμαθῶν. Παρὰ γὰρ Ἀθηναίοις εὐθὺς ἐκ παίδων γράμματα καὶ κολυμβᾶν ἐδιδάσκετο.

662 Μηδέποτε μηδεὶς γένοιτο Μεγαρέων σοφώτερος: Ἐπὶ B
τοῦ ἀναισθήτου χαριεντιζόμενοι τοῦτ' ἔλεγον.

663 Μηδὲ μέλι μηδὲ μελίσσας: Ἐπὶ τῶν μὴ βουλομένων παθεῖν τι φλαῦρον μετ' ἀγαθοῦ.

664 Μὴ πρὸς λέοντα δορκὰς ἅψωμαι μάχης: Ἐπὶ τῶν κατ'
ἰσχὺν ἀνίσων τυγχανόντων. C

665 [h] Μήδων ἀμελῶ: Ἐπὶ τῶν καταφρονουμένων.

666 Μὴ ὥσπερ ἀπὸ λύκου θήρας: Ἐπὶ τοῦ φαύλου.

667 [i] Μηδὲ πατέρα γέροντα, μηδὲ γυναῖκα, μηδὲ παῖδα βάσκανον, μήτε τινὸς κύνα, μήτε κυβερνήτην φίλυπνον,

bovem obtinebis, allatis ex Æschylo tragico in eamdem sententiam pluribus. Desiderius vero ex Diogeniano: Μὴ κατὰ βοὸς εὔχου. Atque exponit: *Ne contra bovem opta*. Chil. II. Centur. 9. Adag. 83. Quanta hîc mehercle varietas? Respexit eodem Julius Pollux lib. I. Onomastici c. 24. De accedentibus ad Deos: [s. 27.] Εὔχεσθαι κατὰ βοός. Aliud vero μετὰ φωνῆς εὔχεσθαι, apud Clementem Alexandr. lib. IV. extremo. Geminum videatur illi adagio Varroniano lib. I. Rei rusticæ: *Dii facientes adjuvant*. Etsi non me fugiat de sacrificiis ab aliis dictum videri, ut Maronianum illud: *Cum faciam vitula pro frugibus, ipse venito*. Homericum quoque Ὀδυσσ. γ'. v. 27. hoc laudat M. Tullius lib. IX. ad Attic. epist. 18. ἄλλα μὲν αὐτός.... Ἄλλα δὲ καὶ δαίμων ὑποθήσεται. SCHOTT.

661. Vat. II. 81.

g ἀμαθῶν] Correxi ἀμαθῶν e Diogeniano, [sic B.], pro quo ἀγαθῶν vitiose scriptum in Vatic. SCHOTT.

662. Vat. II. 82.

663. Vat. II. 83.

664. Vat. II. 84.

665. Vat. II. 85.

h Μήδων] Suidas, vitiose opinor, Μὴ δ' ἀμελῶ. Horatius Oda 2. ad Augustum lib. I. Carm. *Neu sinas Medos equitare inultos Te duce, Cæsar*. Græci autem *Medorum* nomine *Persas*, vel *Parthos* potius, notabant, Romanis ipsis etiam terribiles: et τὰ Μηδικὰ, bellum quod Xerxes Græcis intulit, frequenter historici appellant. Huc autem pertinet magis Flacci Oda 11. libri II. Carminum; hoc initio: *Quid bellicosus Cantaber, et Scythes, Hirpine Quincti, cogitet*, &c. SCHOTT.

666. Vat. II. 86.

667. Vat. II. 87.

i Μηδὲ πατέρα] Habet proverbium Diogenianus et Suidas. Et varie nonnihil. SCHOTT.

ΜΗ ΑΛΛΟΝ ΚΩΠΗΛΑΤΗΝ: Παραινεῖ εἰς ἄχρηστα μὴ ἀναλί- A
σκειν.

668 Μικρὸν κακὸν μέγα ἀγαθόν: Πολλάκις αἴτιον γίνεται μεγάλου ἀγαθοῦ τὸ μικρὸν κακόν.

669 [j]Μήλῳ βάλλειν: Ἐπὶ τῶν εἰς ἔρωτα ἐπαγομένων τινάς.

670 [k]Μικρὸς ἀεὶ ὁ σὸς πῶλος: Ἐπὶ τῶν διὰ βραχύτητα ἡλι- B
κίας νεάζειν προσποιουμένων.

671 [l]Μὴ μάστιξι πάντας ἐλαύνειν: Ἐπὶ τοῦ ῥᾳδίου.

672 [m]Μέτωνος ἐνιαυτός: Μέτων Ἀθηναῖος ἀστρολόγος, ὁ τὴν ἐννεακαιδεκαετηρίδα συνταξάμενος, καὶ ὀνομάσας ἐνιαυτόν· τοὺς οὖν μακρὰς ὑπερθέσεις ποιουμένους ἐπισκώπτοντες ἔλεγον, Ἀνα- C
βάλλεσθαι [n]εἰς τὸν Μέτωνος ἐνιαυτόν.

673 [o]Μυὸς ὄλεθρος: Οἱ μύες ἀπορρεόντων αὐτοῖς τῶν μελῶν κατὰ βραχὺ φθείρονται· ὅθεν καὶ Φιλήμων φησί,

Ἀλλ' ἀπόλλυμαι
κατὰ μυὸς ὄλεθρον. D

668. Vat. II. 88.

679. Vat. II. 89.

j Μήλῳ] Virgil. Bucolicis, Ecl. III. v. 64. *Malo me Galatea petit lasciva puella.* Ex illo Theocriti Eidyllio VI. [6.] Βάλλει τοι Πολύφαμε τὸ ποίμνιον ἁ Γαλάτεια Μάλοισιν. Et Eidyll. V. [88.] Βάλλει καὶ μήλοισι τὸν αἰπόλον ἁ Κλεαρίστα, Τὰς αἶγας παρελῶντα. Aristophanes ἐν νεφέλαις· [v. 993.] Μήλῳ βληθεὶς ὑπὸ πορνιδίου. Vetus item apud Eustathium poëta: [Od. η'. p. 1572, 48.] Μῆλα ἔρωτες ἰδοὺ τρυγῶσιν. Clearchus autem Solensis apud Athenæum lib. XII. Δειπνοσοφ. [p. 553 E.] causam exponit cur amantibus mala in manibus ac deliciis existant. SCHOTT.

670. Vat. II. 90.

k Μικρὸς] Aliter paulo Diogenianus. SCHOTT.

671. Vat. II. 91.

l Μὴ μάστιξ] Hemistichium est versus heroici. In Diogen. [VI. 65.] μία μάστιξ, non ut hîc μή. Plutarchus in Lycurgo [p. 58 C.] huc respiciens Spartam ait, μιᾶς ἀπὸ σκυτάλης καὶ τρίβωνος, toti Græciæ, sed volenti ac spontaneæ, imperasse. SCHOTT.

672. Vat. II. 92.

m Μέτωνος] De Metonis anno multa Aldus Manutius Paulli F. lib. *De quæsitis per epistolam* colligit e Græcis, Theophrasto, Diodoro, Æliano, et Scholiaste Arati Φαινομένων: ac de Latinis e Vitruvio, Columella, Plinio, Censorino, et Cicer. lib. XII. ad Atticum epistola 3. *Annus Metonis quando veniet?* Jos. Scaliger de Temporum emendatione, Jac. Nic. Loënsis lib. VIII. Miscellan. cap. 22. tom. IV. Lampadis Criticæ; et Lælius Bisciola Soc. Jesu lib. XIII. Subsecivarum horarum, c. 10. SCHOTT.

n ἐπὶ A.

673. Vat. II. 93.

o Μυὸς] De muribus Ælianus lib. XII. hist. animal. cap. 10.

674 Μελάντερος ζόφου καὶ μελάντερος πίσσης: ᵗἘπὶ τῶν A καθ' ὑπερβολὴν μεμελασμένων.

675 Μὴ ἔνι ᵖδούλων πόλις: Πόλις ἔστιν ἐν Λιβύῃ Δούλων πόλις καλουμένη, ὡς Μνασέας ἱστορεῖ ὁ Πατρεύς. Καὶ τὸν εἰς ἐλευθερίαν ἀναβοῶντα λέγειν,

Οὐκ ἔστι δούλων οὐδ' ἐλευθέρων πόλις B

ἐν ᾗ μόνος ἐλεύθερός ἐστιν ὁ τῆς Ἀρτέμιδος ἱερεύς. Καὶ Ἀρτεμίδωρος φησὶν, ὅτι ὁ Φίλιππος ἔκτισε Πονηρῶν πόλιν καλουμένην, ἐν ᾗ πάντας τοὺς πονηροὺς κολάζων καθείργνυεν.

676 Ναὶ πείθου: Ὁμοία τῇ Πείθου ᑫθεῷ.

677 Ναύσων ʳναυκρατεῖ: Ὠνοματοποίησαν τὸ Ναύσων παρὰ τὸ C ναῦς καὶ τὸ κρατεῖ. Πολλὰ δὲ ἐστὶ τοιαῦτα, οἷον, Λευκότερος Λεύκωνος, καὶ Ἀγαθίδες ἀγαθῶν.

ubi proverbium sic extulit, Τὸν μυὸς ὄλεθρον, citatque Menandrum in Thaide, itemque Philemonem. Equidem hic μεμαλαγμένων, pro nihili voce, reponi malim. SCHOTT.

674.

675. Vat. II. 94.

p δούλων πόλις] Celebratur a Stephano Byzantio lib. περὶ πόλεων ex Hecatæo, et Cratino poëta, ut et Πονηρόπολις: et Suidas eam agnoscit ex Ephoro lib. V. et Sosicrate lib. I. rerum Creticarum, et Theopompo lib. XIII. Philippicarum: Plutarchus quoque libello de Curiositate [p. 520 B.] alteram cognominem urbem in Creta fuisse, et rursum in Thracia: quarum hæc a Philippo Macedonum Rege condita, cui sceleratos pœnis destinatos inclusit: hinc et *Philippopolis* dicta, de qua in Geographico Thesauro Abr. Ortelius. Artemidori sive Ephesii, cujus exstant ὀνειροκριτικά, sive alterius, sæpe Plinius scripta laudat. Mnaseæ vero Europiaca, Asiam et Periplum Athenæus advocat, et Plinius lib. XXXVII. Hyginus, et in Mythologicis Fulgentius. SCHOTT.

676. Vat. II. 99.

q θεῷ] Θεῷ πείθου, ἢ Ἕπου θεῷ, quod addit hoc loco Suidas, præceptum est Sapientum Græciæ, ut auctor est III. de Finibus M. Tullius [c. 22.] et Plutarch. lib. De audiendis Poëtis. [p.] Vide proverbium, *Deum sequere*. SCHOTT.

677. Vat. II. 96.

r Ναυκρατεῖ] Etsi in Vatic. Ναυκρατεῖ erat scriptum, tamen dandi casu malim Ναυκράτει. Suidas de iis dici ait solitum, qui invicem ex æquo respondent. Oppidorum nomina esse opinatur Erasmus Chil. II. Centur. 10. Adag. 2. Sane Ναύσων dictus, quasi ναῦν σώων, vel σώζων. Ναυκράτης autem a ναῦς καὶ κρατεῖ. Talis porro allusio est in Ἑλλὰς Ἑλλάδος apud Thucydidem ex Euripide et Pindaro [ap. Athen. V. p. 187 D.]: similiaque collegit Desiderius in *Bonorum glomi*. Ναύσων a Cratino fictam vocem opinatur Hesychius, et respexit Aristophanes in Equitibus. [1306.] SCHOTT. Ναυκρατεῖ B.

678 Νηφάλια ξύλα: Τὰ μὴ ἀμπέλινα μηδὲ σύκινα μήτε μύρ- A
σινα· ἐκεῖνα γὰρ οἰνόσπονδα λέγεται.

679 Νοῦς οὐ παρὰ Κενταύροις: Ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων.

680 Νόμος καὶ χώρα: Διὰ τὸ ἕκαστον ἔθνος ἰδίοις νόμοις χρῆσθαι. Πέρσαι μὲν γὰρ [s] μεθύοντες βουλεύονται, καὶ τοὺς βασιλεῖς αὐτῶν ὡς θεοὺς προσκυνοῦσι. Γόρδιοι δὲ τὸν παχύτατον βα- B
σιλέα ἑαυτῶν αἱροῦνται. Συρρακούσιοι τὸ διάδημα τῷ μακροτάτῳ διδόασιν, ἢ τῷ μακροτάτην ἔχοντι κεφαλήν. Στάφυλοι τιμῶσι τὴν γυναῖκα τὴν πλείοσι γαμηθεῖσαν. Ὄρειοι Μασσαγέται ἐν ταῖς [t] ὁδοῖς πλησιάζουσι. Σαυρομάται παρὰ [u] πότον τὰς θυγατέρας πιπράσκουσι. Παρ' Ἀμαζόσιν οὐδεμία γαμεῖται, ἐὰν μὴ πολέ- C
μιον ἀνέλῃ. Τιβαρηνοὶ, τῶν γυναικῶν τεκουσῶν, αὐτοὶ δαίνυνται τὰς κεφαλὰς καὶ ἀνακλίνονται παραδεδορκότες, καὶ οἱ ἐργάται τὰ φορτία βαστάζουσιν, ἄχρις οὗ τις αὐτὰ ὠνήσηται. Καυσιάκαι ἐπὶ μὲν τοῖς γεννωμένοις δακρύουσιν, ἐπὶ δὲ ἀποθνήσκουσι χαίρουσιν. Βοκχόριοι ἐὰν ἀπὸ νόσου σωθῶσι κυσὶν ἑαυτοὺς παραβάλ- D
λουσιν. Ὀργεμπαῖοι οἰκίας οὐκ ἔχουσιν, οὐδὲ ἔμψυχόν τι σιτοῦνται, εἰσὶ δὲ φαλακροὶ διὰ τὴν φύσιν τοῦ ὕδατος οὗ πίνουσι, καὶ αὐτοὶ καὶ αἱ γυναῖκες αὐτῶν. Θυέσται τὰ ὀστᾶ τοῖς θεοῖς ἐπιθύουσιν, αὐτοὶ τὰς σάρκας ἔσθοντες. Ταυροσκύθαι ἀνθρώπους θύουσι. Βυζωνοὶ μεσόγειοι βοῦς ἀμέλγονται, καὶ ταῦτα χρῶνται E
τροφῇ. Ἴβηρες ὑῶν ἀγέλας ἀντὶ προβάτων τρέφουσι. Διὰ ταῦτα ἡ παροιμία.

681 [x] Νεάτη: Ἐσχάτη. Καὶ ἡ νήτη, χορδὴ ὑπὸ τῶν μουσικῶν, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῆς τε ὑπάτης καὶ τῆς μέσης.

682 Νύκτα δασεῖαν: Τὴν χειμερίνην. F

678. Vat. II. 100.
679. v. infra 694.
680. Zen. V. 25.
[s] θύοντες B.
[t] ᾠδαῖς A. B.
[u] πόντον A. sine τάς.
681. Vat. III. 1.
[x] Νεάτη] Nullam proverbii speciem præfert. De his autem fidium in Musicis ordinibus Plutarch. Comment. de Musica, Boëthius Severinus, Henr. Glareanus Helvetius, et Franc. Salinas Abbas Hispanus libris VII. de Musica, quos Salmanticæ evulgatos legimus, e Latinis Græcisque ineditis, Ptolemæi, Philoxeni et Quinctiliani Briennii libris. Verum hæc et sequentia 682. et 698. ad phrasium potius quam adagiorum segetem pertinere videantur, etsi his adnumeret etiam Diogenianus. SCHOTT.
682. Vat. III. 2.

683 [y]Νήπιοι οὐδ' ἴσασιν ὅσῳ πλέον ἥμισυ παντός: Ἔσθ' ὅτε πλειόνων τις ἐπιθυμῶν ἀποβάλλει καὶ ἃ ἔχει. Παραινεῖ γοῦν μὴ ἐπιθυμεῖν πλειόνων. A

684 [z]Ναύφρακτον βλέπει: Ἐπὶ τῶν ὀργίλων.

685 Ναῦς παλαιὰ πόντον οὐχὶ [a]πλωσίμη: Ἐπὶ τῶν μηδὲν συντελούντων. B

686 Ναὶ ναὶ μὰ μήκωνος χλόην: Ἐπὶ χλευασμοῦ ὁ ὅρκος.

687 Ναῦς ἱκέτευε πέτρας: Ἐπὶ τῶν σφόδρα ἀναισθήτων.

688 Νέμεσις παρὰ πόδας βαίνει: Παρ' ὅσον μέτεισι ταχέως ἡ δαίμων.

689 Νεβρῷ ἱππεύει: Ἐπὶ τῶν βραδέως γινομένων. C

690 [b]Νέοις μὲν ἔργα, βουλαὶ δὲ γεραιτέροις:

691 Νεκρῷ λέγουσα λόγους εἰς οὖς: Ἐπὶ τοῦ ἀναισθήτου καὶ μὴ ἐπαΐοντος.

692 Νεφέλας ξαίνειν: Ἐπὶ τοῦ ματαίου ἢ ἀδυνάτου.

693 Νοῶ τὸν ξένον: Ἐπὶ τῶν ὑφορωμένων τινά. D

694 [c]Νοῦς οὐ παρὰ Κενταύροισιν: Ἐπὶ τῶν ἐπιλησμόνων ἢ πλεονεκτῶν, παρ' ὅσον ὑπερβολῇ πλεονεξίας ἀπώλοντο.

683. Vat. III. 3.

[y] Νήπιοι] Hesiodi versus [40.] lib. I. Ἔργων καὶ ἡμερῶν. Adhibet frequenter Plato lib. III. V. et VI. de Legib. Plutarch. in apophthegmatis Darii, et Laërtius in Pittaco, et Desiderius Chiliastes. SCHOTT.

684. Vat. III. 4.

[z] Ναύφρακτον] Suidas hîc: qui et Aristophanis illud laudat, nimirum ex Acharnensibus [v. 95.] Πρὸς τῶν θεῶν, ἄνθρωπε, ναύφρακτον βλέπεις. Huc pertinent, *Torvum tueri*, et Maronis illud, *obliqua tuentibus hircis*. Quidam Ναύκρατον etiam legi adscripserat. SCHOTT.

685. Vat. II. 95.

[a] πλεύσει] Diogenianus et Suidas πλώσει. Quid si πόντῳ οὐ πλωσίμη legas? SCHOTT. πλωσίμη B.

686. Vat. III. 5.

687. Diog. VI. 79.

688. Diog. VI. 80.

689. Vat. III. 6.

690. Vat. III. 7.

[b] Νέοις] Desumtum ex illo Euripidis in Melanippo apud Stobæum [CXV. 5.] Παλαιὸς αἶνος, ἔργα μὲν νεωτέρων, Βουλαὶ δ' ἔχουσι τῶν γεραιτέρων κράτος. Et Hesiodo illud ab Hyperide adscriptum, [apud Harpocrat.], Ἔργα νέων, βουλαὶ δὲ μέσων, εὐχαὶ δὲ γερόντων. Etsi Strabo lib. XV. [p. 962.] Geogr. legit πορδαὶ δὲ γερόντων. Vide ad Zenob. Cent. I. Adag. 82. Ἄμμες πότ' ἦμεν. Et Plutarch. Comment. *An seni gerenda Resp.* et Erasmum, *Senum consilia.* SCHOTT.

691. Diog. VI. 82.

692. Vat. III. 8.

693. Vat. III. 9.

694. Vat. III. 10.

[c] Νοῦς] De re impossibili quidam hoc acceperunt. Aristoph.

695 [d]ΝΥΝ ΕΙΣ ΧΩΡΑΝ ΗΛΘΕΝ: Ἐπὶ τῶν πρότερον μὲν μὴ ἀνεχο- A
μένων ἐλθεῖν [e]ὅποι δὴ, ὕστερον δὲ αὐτομάτως παραγεγονότων.

696 ΝΥΝ ΟΣΠΡΙΩΝ ΑΜΗΤΟΣ: Ἐπὶ τῶν καθ' ὥραν ἕκαστα πράττειν [f]φιλούντων.

697 ΝΥΝ ΔΕ ΘΕΟΙ ΜΑΚΑΡΕΣ: Ἐπὶ τῶν ἀξίως ὧν ἐπλημμέλησαν ὑπὸ τοῦ θείου τιμωρουμένων. B

698 ΝΥΞ ΥΓΡΑ: Τινὲς δὲ ἀντὶ τοῦ ὑγρὰ χαλεπή φασιν.

699 [g]Ὁ ΔΙΟΣ ΚΟΡΙΝΘΟΣ καὶ ΠΑΙΕ ΤΟΝ ΔΙΟΣ ΚΟΡΙΝΘΟΝ: Ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ πολλάκις ἀνακυκλούντων. Κορινθίων γὰρ ἐπί τινος δικαιολογίας τῆς μετὰ Μεγαρέων οὐδὲν [h]δίκαιον ἐχόντων εἰπεῖν, μόνον τοῦτο, ὅτι Οὐκ ἀνέξεται ὁ Διὸς Κόρινθος, πολλάκις λεγόν- C
των, οἱ Μεγαρεῖς ἀπεκρίναντο, Παῖε παῖε τὸν Διὸς Κόρινθον. Ὅθεν ἡ παροιμία.

700 [i]ΟΥΔΕΝ ΗΝ ΑΡΑ ΤΑΛΛΑ ΠΛΗΝ Ὁ ΧΡΥΣΟΣ: Αὕτη ἀρχή ἐστι σκολιοῦ· [k]ἀνατιθεῖσι δὲ αὐτὸ [l]Πυθέρμωνι.

701 ΟΙΝΟΗ ΤΗΝ ΧΑΡΑΔΡΑΝ: Ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς κακόν τι προσελ- D
κομένων. Ὁμοία τῇ ὁ ΚΑΡΠΑΘΙΟΣ ΤΟΝ ΛΑΓΩΟΝ. Οἰνόη γὰρ δῆμος Ἀττικῆς· οἱ δὲ οἰκοῦντες αὐτόθι χαράδραν ὑπὲρ αὐτῶν φε-

ἐν ἱππεῦσι parodiam citat [v. 1118.] Νοῦς οὐκ ἔνι ταῖς κόμαις. Etsi Suidæ interpres Germanus legit κώμαις ὑμῶν, vertitque *pagis vestris*. Erasmus ad comas retulit. Tu lege Had. Junii De Coma eruditum Commentarium. SCHOTT.

695. Vat. II. 97.

d Νῦν] Hic librarii manus Ναῦς pro Νῦν scripsit. Recte vero Suidas et Diogenianus. SCHOTT.

e ὅποι δεῖ Schott.

696. Vat. II. 98.

f ὀφειλούντων Schott.

697. Vat. III. 11.

698. Vat. III. 12.

699. Vat. III. 13.

g Ὁ Διός] Scholiastes Nemeorum Pindari [VII. 155.] duplicem habet fabulam: quarum hæc de Corintho una, altera de Alete: cui affine et supra proverb. in Zenobio, Δέχεται καὶ βῶλον ἀλήτης. Adhibet autem in Euthydemo Plato, [p. 292 E.] Plutarchus adversus Stoicos Commentario [p. 1072 B.]; Philostratus in Antipatro, qui Severo Aug. ab Epistolis; Aristophanes in Ranis [441.] et Concionatricibus [823.] apud Erasmum Chiliasten. Affine vero illud: *Crambe bis cocta*. Et altero sensu: *Gallinæ filius albæ*. similiaque. SCHOTT.

h δί[κ] B.

700. Vat. III. 14.

i Οὐδὲν ἦν] Adfert et Diogenianus, non explicat tamen, neque usum ostendit: ut sequens Proverbium 15. aliter paulo exponit Centur. VI. Adagio 96. SCHOTT.

k ἀνατιθοῦσι B.

l Πυθέρμῳ Athen. p. 625 C.

701. Zen. V. 29.

ῥομένην παρέτρεψαν εἰς τὴν ἑαυτῶν χώραν· πολλὴ δὲ γενομένη, A ἐλυμήνατο αὐτῶν τὰ γεώργια, καὶ τὰς οἰκίας κατέστρεψεν.

702 Ὁ Κρὴς τὴν θάλασσαν: Ἐπεὶ οἱ Κρῆτες ναυτικώτατοι λέγεται ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἐν οἷς διαφέρουσι ταῦτα φεύγειν προσποιουμένων.

703 Ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπται: Ἐπιδέδεται καὶ ἐξῆπται. B

704 [m]Ὀμπνιος χείρ: Πλούσιος, ἢ πλουσία.

705 Ὄνος [n]Ἀντρώνιος: Παρ' ὅσον ἐν τῷ Ἄντρωνι τῆς Θετταλίας ὄνοι μεγάλοι.

706 Ὄνος ἄγει μυστήρια: Τοῖς μυστηρίοις ἐξ ἄστεος εἰς Ἐλευσῖνα ἐκόμιζον τὰ πρὸς χρείαν διὰ τῶν ὄνων. Ὅθεν ἡ παροιμία. C

707 Ὄνου γνάθος: Εἰς πολυφάγον. Ἔστι δὲ καὶ τόπος ἐν Λακωνικῇ.

708 Ὄνου πόκας: [o]Ἀριστοφάνης χωρίον ἐν ᾅδου διατετύπωκεν ὄνου πόκας. Λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν ἀνηνύτων καὶ ἀτελῶν, ὅτι καὶ ὄνος οὔτε κείρεται, οὔτε ἐξ αὐτοῦ πόκος γίνεται. D

709 Ὄνου σκιά: Ἐπὶ τῶν περὶ μηδὲν χρησίμων.

710 Ὄμπνιος καρπός: Ὁ σῖτος καὶ οἱ Δημητριακοὶ καρποί. Ὀμπνία γὰρ ἡ Δήμητρα.

711 [p]Ὄνου σκιά: Ἐμισθώσατό τις ὄνον ἀπιὼν εἰς Δελφούς· καὶ ὡς καῦμα κατήπειγεν, ὑπὸ τὴν σκιὰν τοῦ ὄνου ὑπέδυ ὁ μισθώσας E αὐτόν· ὁ δὲ τοῦ ὄνου δεσπότης ἐμάχετο αὐτῷ λέγων, ὅτι Τὸν ὄνον

702. Zen. V. 30.

703. Vat. III. 15.

704. Vat. III. 16.

[m] Ὄμπνιος] Ceres Ὀμπνία cognomento apud Hesychium, et Nicandri Græcum interpretem, ἀπὸ τῆς ὄμπνης, *ab alimento*. SCHOTT.

705. Vat. III. 17.

[n] Ἀντρώνιος] Steph. Byzantius: Ἀντρὼν, πόλις Θετταλίας. Ζηνόδοτος δὲ γράφει· Ἀγχιάλου Ἀντρῶνα. Ὁ πολίτης Ἀντρώνιος. Ἐξ οὗ καὶ παροιμία, Ἀντρώνιος ὄνος. SCHOTT.

706. Vat. III. 18.

707. Vat. III. 19.

708.

[o] Ἀριστοφάνης] Ran. 187.

709.

710. v. Suid. p. 2683 C.

711. Vat. III. 20.

[p] Ὄνου σκιά] Fabulam de duobus viatoribus Demosthenes orationi interserens attentos habuit auditores, qui seriis non perinde caperentur, teste Plutarcho. Geminum est poëtæ illud: *Grammatici certant de lana sæpe caprina.* Et Valerii Martialis: *Lis est mihi de tribus capellis.* SCHOTT.

σοι ἐμισθωσάμην, οὐχὶ καὶ τὴν σκιὰν αὐτοῦ. Ἐντεῦθεν ἡ παροι- A
μία ἐπὶ τῶν εὐτελέσι φιλονεικούντων.

712 [p] ὌΞΟΣ ΣΦΗΤΤΙΟΝ: Ἴσως οἱ Σφήττιοι ὀξεῖς ἦσαν. Εἰσὶ δὲ δῆμος Ἀττικῆς.

713 ΟΥ̓Δ' ἩΡΑΚΛΗ͂Σ ΠΡῸΣ ΔΎΟ: Ἡρακλῆς τῇ ἑαυτοῦ πιστεύσας
δυνάμει κατὰ τὸν Ὀλυμπιακὸν ἀγῶνα εἰσῆλθε πρὸς δύο πυκτεύ- B
σων τῇ δευτέρᾳ πενταετηρίδι, ἡττήθη δέ, τῇ προτέρᾳ δύο ἀποκτείνας Εὔρυτον καὶ Κτέατον.

714 [q] ΟΥ̓Δ' ἘΝ ΣΕΛΊΝΟΙΣ: Ἐπὶ τῶν μακρὰν τοῦ τέλους ἀπεχόντων.
Βούλεται γὰρ ἡ παροιμία λέγειν, ὅτι οὐδὲ ἀρχὴν ἔχεις τοῦ πράγ-
ματος· καθάπερ οὐδὲ οἱ εἰς τοὺς κήπους εἰσιόντες ἐν τοῖς σελί- C
νοις εἰσὶν ἤδη.

715 ΟΥ̓Κ ἈΣΚΙΟΝ: Εἴρηται ἐπὶ τῶν τὰ [r] κενὰ δεδοικότων· Κράτης Ἥρωσιν·

Οὐκ ἀσκίῳ γ' ἐμορμολύττετ' [s] αὐτούς.

716 ΟΥ̓Κ ἘΠΙΓΛΩΤΤΉΣΟΜΑΙ: Οὐ βλασφημήσω. D

717 [t] ΟΥ̓Ψ' ἮΛΘΕΣ ἈΛΛ' ἘΣ ΤῸΝ ΚΟΛΩΝῸΝ ἼΕΣΟ: Ἐπὶ τῶν μισθωτῶν ἔλεγον· τοὺς γὰρ ἐπὶ τὸ ἔργον ἐλθόντας ὀψὲ ἀπέλυον πάλιν ἐπὶ τὸ μισθωτήριον, τὸ δὲ ἦν ὁ Κολωνός.

712. Vat. III. 21.

p Ὄξος Σφήττιον] De acido et acerbo aceto usurpatum. Stephanus, et Aristoph. Scholia ἐν νεφέλαις [v. 156.] Σφήττιος, δῆμος Ἀκαμαντίδος φυλῆς, ἀπὸ Σφήττου τοῦ Τροιζῆνος παιδός. Ὁ δημότης Σφήττιος. Et in Pluto [v. 720.] Σφηττίῳ τῷ δριμυτάτῳ, ἀπὸ δήμου. Πικροὶ γὰρ οἱ Σφήττιοι καὶ συκοφάνται· ἢ παρὰ τοὺς σφῆκας· θυμικοὶ γάρ· ἢ ὅτι δριμὺ ὄξος παρὰ Σφηττίοις ἐγίνετο. SCHOTT.

713. Zen. V. 49.

714. Vat. III. 22.

q Οὐδ' ἐν σελίνοις] Michaël Apostolius ita: Ἐπὶ δὲ τῶν μὴ δὲ τὴν ἀρχὴν ἐφθακότων. Et mox eadem quæ hoc loco. Suidas autem paulo disertius: Extremitates, inquit, quæ περίκηποι Græcis, quasi hortorum vestibula, dicuntur, selino et ruta conserebant. SCHOTT.

715. Hesych.

r κοινὰ B.

s ἀῦ B. αὐτούς Hes.

716. Vat. III. 23.

717. Vat. III. 24.

t Ὀψ' ἦλθες] Senarius est, etiam in Græco: quem et Suidas explanat, et Desiderius [IV. 3, 97.] qui et alibi, *Venisti sero*, ut proverbiale attulit e Plutarchi Commentario quo disserit, An seni Respubl. gerenda [p. 784 B.] Κολωνὸς autem locus editior, collis, tumulus, Suidæ, et Didymo in Hom. Odyss. λ'. et Apollonio lib. I. Argonaut. Templum quoque Neptuni decem ferme ab Athenis stadiis dissitum: et He-

718 [u]Οὐδ' ἐν τοῖς Ἰώρου: Οὕτω τὰς φυλακὰς ἐκάλουν Ἀθηναῖοι· A καὶ ὁ νόμος ὁ παρ' αὐτοῖς ἐκτὸς Ἰώρου ἐκέλευσεν εἶναι τοὺς ἀνδροφόνους· τουτέστι τῶν τόπων ἐν ᾧ τὰ φυλακτήρια ἦν. Ἐπὶ τοίνυν τῶν ἀπειλούντων καὶ σοβαρευομένων ἡ παροιμία.

719 Οἱ Κρῆτες τὴν θυσίαν: Ἀγαμέμνων εἰς Κρήτην καταχθεὶς καὶ θύων, ἐπειδὴ ἤκουσεν ἑαυτοῦ τὰς ναῦς ἐμπρῆσαι τοὺς αἰχμα- B λώτους, τὴν θυσίαν ἀπέλιπε, καὶ κατελθὼν μίαν εὗρε ναῦν σώαν, εἰς ἣν ἀναχθεὶς κατηράσατο τοῖς τὴν πόλιν οἰκοῦσιν. Ὅθεν ἐπὶ τῶν ταραχωδῶν θυσιῶν ἡ παροιμία.

720 Ὁ Σικελὸς τὴν θάλασσαν: Σικελὸς, φασὶν, ἔμπορος σῦκα ἄγων ἐναυάγησεν· εἶτα ἐπὶ πέτρας καθεζόμενος γαλήνης οὔσης C ἔφη πρὸς τὴν θάλασσαν, Οἶδα ὃ θέλεις, σῦκα θέλεις.

721 Ὅπου ἔλαφοι τὰ κέρατα ἀποβάλλουσιν: Ἐπὶ τῶν ἐργώδεις τὰς διατριβὰς ποιουμένων· αἱ γὰρ ἔλαφοι ἐν τραχέσι καὶ δυσβάτοις χωρίοις παρατριβόμεναι τὰ κέρατα ἀποβάλλουσιν.

722 Οὔθ' ὕεται οὔθ' ἡλιοῦται: Ἐπὶ τῶν ἔξω πάσης φροντίδος D ἑστώτων.

723 Οἷς τὴν μάχαιραν: Ἐπὶ τῶν ἀλυσιτελῶς τοῖς πράγμασι χρωμένων. Λέγεται γὰρ ὅτι κτείνασα ἡ Μήδεια τοὺς ἑαυτῆς παῖδας, καὶ κατορύξασα παρὰ τὸ ἱερὸν τῆς Ἥρας τὸ ξίφος, μετεχώρησεν εἰς Ἀθήνας· μετὰ δὲ χρόνον θυσίας μελλούσης τε- E λεῖσθαι, ὄις τοῖς ποσὶ [x]σκαλεύουσα τὸ ξίφος ἐφανέρωσε, μεθ' οὗ καὶ ἐτύθη.

724 Οὐδ' ἴκταρ βάλλει: Ἀντὶ τοῦ οὐδ' ἐγγύς.

725 Ὄρτυξ ἔσωσεν Ἡρακλῆ τὸν καρτερόν: Ἐπὶ τῶν σωζο-

rodoto lib. IV. Musarum, κολωνοὶ λίθων, *lapidum* sunt *acervi*. SCHOTT. Vid. arg. ad Sophocl. Œd. Col.

718. Vat. III. 25.

[u] Οὐδὲν τοῖς] Forte melius ex Suida in Ἰωρός: οὐδ' ἐντὸς Ἰώρου: vel οὐδ' ἔνδοι Ἰώρου. *Janitorem* enim θυρωρὸν καὶ φύλακα ait significare, vel, *vestibulum* potius. Correxi et τοῦτ' ἔστι τοῦ τόπου. Vox autem Ἰώρου rara et inusitata. Hesychius: Ἴωροι, τὸ ὀρεινοί· χωρίον, καὶ τὸ ὄρος, καὶ οἶκος, καὶ ὁ τούτου φύλαξ. SCHOTT.

719. Zen. V. 50.

720. Zen. V. 51.

721. Zen. V. 52.

722. Zen. V. 53.

723. Vat. III. 26.

[x] σκαλεύσασα A. Supra μετεχώρισεν B.

724. Zen. V. 55.

725. Zen. V. 56.

μένων παρ' ὧν οὐκ ἤλπισαν. Φασὶ γὰρ τὸν Ἡρακλέα ὑπὸ Τυ- A
φῶνος διαφθαρέντα, πράττων [y] Ἰόλαος ὑπὲρ τοῦ τούτου ἀναστῆναι, ὄρτυγα ᾧ ἔχαιρε ζῶντα κατέκαυσεν. Ἐκ δὲ τῆς κνίσσης αὐτὸς ἀνεβίω.

726 ΟἾΚΟΙ ΤᾺ ΜΙΛΉΣΙΑ : Ἐπὶ τῶν ὅπου μὴ προσήκει τὴν τρυφὴν ἐπιδεικνυμένων. Ἀρισταγόρας γὰρ ὁ Μιλήσιος ἐλθὼν εἰς Λακε- B
δαιμονίαν ἠξίου βοηθῆσαι πολεμουμένοις τοῖς Ἴωσιν ὑπὸ Περσῶν. Ἐδημηγόρει δὲ ἐσθῆτα ἔχων πολυτελῆ καὶ τὴν ἄλλην τρυφὴν τὴν Ἰωνικήν. Εἶπεν οὖν τις αὐτῷ τῶν Ἐφόρων,

Οἶκοι τὰ Μιλήσια.

727 Ὁ ΠΑΙ͂Σ ΤῸΝ ΚΡΎΣΤΑΛΛΟΝ : Ἐπὶ τῶν μὴ κατέχειν δυναμένων C
ἃ κατέχουσιν.

728 Ὁ ΣΚΎΘΗΣ ΤῸΝ ἼΠΠΟΝ : Ἐπὶ τῶν κρύφα τινὸς ἐφιεμένων, φανερῶς δὲ αὐτὸ ἀπωθουμένων καὶ διαπτυόντων αὐτό.

729 ΟΥ̓Κ ΕἸΜῚ ΤΟΎΤΩΝ ΤΩ͂Ν ἩΡΏΩΝ : Ἐπὶ τῶν βουλομένων εὖ ποιεῖν. Οἱ γὰρ ἥρωες κακοῦν ἕτοιμοι μᾶλλον ἢ εὐεργετεῖν. D

730 [z]Ὁ ΚΑΡΠΆΘΙΟΣ ΤῸΝ ΛΑΓΏΝ : Ἐπὶ τῶν καθ' ἑαυτῶν τι πραξάντων. Καρπάθιοι γὰρ λαγωοὺς ἐν τῇ νήσῳ μὴ ὄντας κομίσαντες, πολλῶν γινομένων, πολλῆς ἐπειράθησαν τῆς ἀπ' αὐτῶν βλάβης. Ὅθεν ἡ παροιμία.

731 ΟΥ̓Κ ἌΝΕΥ ΓΕ ΘΗΣΈΩΣ : Ὅταν τι θαυμαστὸν οὐχ ὑπὸ μόνου E
τινὸς ἀλλὰ πλειόνων κατορθωθῇ. Θησεὺς γὰρ καὶ Μελεάγρῳ συνηγωνίσατο πρὸς τὴν θήραν τοῦ κάπρου, καὶ Πειρίθῳ κατὰ τῶν Κενταύρων, καὶ Ἡρακλεῖ κατὰ τῶν Ἀμαζόνων.

732 ΟΥ̓ΔῈ ΤᾺ [a]ΤΡΊΑ ΤΩ͂Ν ΣΤΗΣΙΧΌΡΟΥ ΓΙΝΏΣΚΕΙΣ : Ἐπὶ τῶν

[y] Ἰόλαος] ὁ λαὸς B.
726. Zen. V. 57.
727. Zen. V. 58.
728. Zen. V. 59.
729. Zen. V. 60.
730. Vat. III. 27.
[z] Ὁ Καρπάθιος] Adfert et exponit Aristoteles III. Rhetoric. [c. 11.] et Pollux lib. V. [75.] copiose, ac Zenobius. Affinis et illa Archilochi parœmia, Ὁ Καρπάθιος τὸν μάρτυρα, apud Junium Centuria IV. Adag. 74. Ceterum τὸν λαγὼν Atticis potius est, quibus et Gaza alios in 4. nominum inflexione adnumerat. Ἄθως, ἄθω. Ἕως, ἕω. Κέως, κέω. Et κῶς, κῶ. SCHOTT.
731. Zen. V. 33.
732. Vat. III. 28.
[a] τρίτα B.

ἀπαιδεύτων καὶ ἀμούσων εἴρηται. Ἐπειδὴ δύο ἀντιστρόφους A
ἦδον οἱ λυρικοὶ καὶ μίαν ἐπῳδόν.

733 Οὐδὲ πυρφόρος ἐλείφθη: Ἐπὶ τῶν μεγάλων κινδύνων εἴρηται ἡ παροιμία. Ἐπειδὴ πάσης πολεμίας παρασκευῆς ἔδει τὸν μάντιν ἡγεῖσθαι, δάφνης ἔχοντα κλάδον καὶ στέμματα· καὶ τούτου μόνου νόμος ἦν φείδεσθαι τοὺς πολεμίους. Ὅθεν ἡ πα- B
ροιμία ἐπὶ τῶν πανωλεθρίᾳ διεφθαρμένων.

734 Οὐ παντὸς ἀνδρὸς εἰς Κόρινθον ἔσθ' ὁ πλοῦς: Ἡ Κόρινθος πολλὰς ἔσχεν ἑταίρας, αἳ τοὺς ἀφικνουμένους τῶν ξένων ἐδασμολόγουν τὰ ἐφόδια λαμβάνουσαι. Λέγεται γοῦν ἐπὶ τῶν τρυφᾶν βουλομένων ἀπόρων. C

735 Οὐδ' ἐγγὺς ἱππικοῦ δρόμου: Ἐπὶ τῶν μεγάλα ἐπαγγελλομένων, μηδὲν δὲ ποιούντων.

736 Οὐδὲν πρὸς Διόνυσον: Ἐπὶ τῶν τὰ μὴ προσήκοντα τοῖς ὑποκειμένοις φλυαρούντων.

737 Οἵῳ μ' ὁ δαίμων τέρατι συγκαθεῖρξεν: Ἐπὶ τῶν δυσα- D
νασχετούντων. Κύκλωψ γάρ ἐστι δρᾶμα Φιλοξένου ποιητοῦ, ἐν ᾧ ὁ Ὀδυσσεὺς λέγει τὸ τοιοῦτον.

738 Ὅσα μῦς ἐν πίττῃ: Ἐπὶ τῶν μετὰ πολλοῦ κόπου νενικηκότων. Πύκτης γὰρ ἐν Πίσσῃ Ταραντῖνος πολλοὺς ἔχων ἀνταγωνιστὰς, πολλὰς πληγὰς λαβὼν μόλις ἐνίκησεν. E

739 Ὁ περιφόρητος Ἀρτέμων: Ἐπὶ τῶν πάνυ ποθουμένων. Φασὶ γὰρ ὅτι νεανίσκος ὁ Ἀρτέμων ἐγένετο περιμάχητος γυναιξίν. Ἄλλοι δὲ ὅτι μηχανοποιὸς ἐγένετο σοφώτατος κατὰ τοὺς Περικλέους χρόνους· χωλὸς δὲ ὢν περιεφέρετο ἐπὶ τῷ ὁρᾶν τὰς μηχανάς. F

740 Ὄνου παρακύψεως: Οἱ μέν φασιν ἐπὶ κεραμέως, οἱ δὲ ἐπὶ κουροπλάθου, ἄλλοι δὲ ἐφ' ἱστοῦ. Ὀρνίθων γὰρ παρατρεφομένων ἐν ἐργαστηρίῳ πολλῶν, ὄνον διὰ τῆς παραθύρου παρακύψαι, ὑπανέντος αὐτῷ τὸν ἀγωγέα τοῦ ὀνηλάτου, τὰς δὲ ὄρνεις ἐκπλαγείσας

733. Zen. V. 34.
734. Zen. V. 37.
735. Vat. III. 29.
736. Zen. V. 40.
737. Zen. V. 45.
738. Zen. V. 46.
739. Vid. Schol. Aristoph. Ach. 850.
740. Zen. V. 39.

καὶ φοβηθείσας ὑπὸ τῆς ὄψεως, ἤτοι τὰ τοῦ κεραμέως σκεύη, ἢ A
τὰς τοῦ κοροπλάθου νύμφας, ἢ τὸν ἱστὸν συντρίψαι. Ὁ τοίνυν
κύριος τοῦ ἐργαστηρίου εἰς κρίσιν εἰσάγει τὸν ὀνηλάτην. Ἐρω-
τώμενος τοίνυν ἐκεῖνος τινὸς κρίνοιτο, ἔλεγεν, Ὄνου παρακύψεως.
Εἴρηται τοίνυν ἐπὶ τῶν καταγελάστως συκοφαντουμένων.

741 ΟΥ̓ ΝΥΚΤΙΠΛΟΕΙ͂Σ: Ἐπὶ τῶν μὴ ἀκριβῶς τι ποιούντων. Ἡ B
γὰρ νὺξ τῆς ἡμέρας ἀκριβεστέρα διὰ τὰς τῶν ἄστρων σημειώ-
σεις.

742 ΟΥ̓ ΦΡΟΝΤῚΣ ἹΠΠΟΚΛΕΊΔΗΙ: Ἱπποκλείδης Ἀθηναῖος μετὰ
ἄλλων πολλῶν ἐμνηστεύσατο τοῦ Κλεισθένους τοῦ Σικυωνίου θυ-
γατέρα. Τοῦ δὲ Κλεισθένους ἐνιαυτὸν ὅλον δοκιμάζοντος τοὺς C
μνηστῆρας, ὁ Ἱπποκλείδης ἐν συμποσίῳ παρ᾽ ᾧ ἔμελλε γαμβρὸς
ἀναγορεύεσθαι ἐπὶ κεφαλὴν κυβιστήσας, ἄνω περιῆγε τοὺς πόδας.
Τοῦ δὲ Κλεισθένους εἰπόντος, [b] Ἐξωρχήσω τὸν γάμον, ἔφη ὁ Ἱπ-
ποκλείδης, Οὐ φροντὶς Ἱπποκλείδῃ.

743 [c] Ὁ ΦΑΛΛῸΣ ΤΩ͂Ι ΘΕΩ͂Ι: Ἐπὶ τῶν ἀπονεμόντων ἐνίοις τὰ οἰ- D
κεῖα καὶ πρόσφορα τίθεται.

744 ΟΥ̓Κ ἘΠΑΙΝΕΘΕΊΗΣ ΟΥ̓ΔῈ [d] ΠΕΡῚ ΤῸ ΔΕΙ͂ΠΝΟΝ: Ἐπὶ τῶν μη-
δενὸς ἀξίων. Εἰώθασι γὰρ ἐπαινεῖν περὶ τὸ δεῖπνον τὸν τελευτή-
σαντα καὶ εἰ φαῦλος [e] εἴη.

745 Ὁ ΣΚΝῚΨ ἘΝ ΧΏΡΑΙ: Ἐπὶ τῶν ταχέως μεταπιπτόντων. E
Σκὶψ γὰρ θηρίον [f] ξυλοφάγον.

746 Ὅτι ΚΑΚῸΝ ΕἸΣ Πύρραν: Φασὶν ὅτι Πυρραῖοι πρὸς τοὺς
ὁμόρους πάντα ἀπεχθρῶς εἶχον. Οἱ γοῦν περίοικοι τὰ συμβαίνοντα
αὐτοῖς κακὰ ἀποτροπιαζόμενοι ἐκβάλλοντες εἰς τὴν Πυρραίων
χώραν ἔλεγον ὅ τι κακὸν εἰς Πύρραν. F

747 Οἶδα Σίμωνα καὶ Σίμων ἐμέ: Τελχίνων φύσει βασκάνων
ὄντων, (καὶ γὰρ τῷ τῆς Στυγὸς ὕδατι τὴν γῆν καταρραινόντων

741. Zen. V. 32.
742. Zen. V. 31.
[b] ἐξορχήσω B.
743. Vat. III. 30.
[c] Ὁ φαλλὸς] De Phallo Deo, qui et hortorum custos et Ithyphallus est Columellæ, Sextoque Pompeio, Herodotum vide lib. II. et Plutarch. lib. De studio pecuniarum [p. 527 D.] ac De Iside et Osiride Commentario. SCHOTT.
744. Zen. V. 28.
[d] παρὰ A. περὶ B. l. ἐν περιδείπνῳ.
[e] εἴη B. ἦν al.
745. Zen. V. 35.
[f] ξυλοφόρον A.
746.
747. Zen. V. 41.

ἄγονον ἐποίουν,) δύο ἡγεμόνες ἐγένοντο, Σίμων καὶ Νίκων· ὑπερί- A
σχυσε δὲ ὁ Σίμων κακοτροπώτερος ὤν. Λεχθείη δ' ἂν ἐπὶ τῶν
κακίᾳ ἀλλήλους γινωσκόντων.

748 Ὁ ἌΠΛΗΣΤΟΣ [g]ΠΙΘΟΣ: *Οὗτος ἐλέγετο ἐν Ἅιδου εἶναι, οὐδέ-*
ποτε πληρούμενος· πάσχουσι δὲ περὶ αὐτὸν αἱ τῶν ἀμυήτων ψυ-
χαὶ, καὶ κόραι δὲ, ἃς ἔνιοι Δαναΐδας φασὶ, πληροῦσαι κατεαγόσιν B
ἀγγείοις ὕδωρ πρὸς αὐτὸν [h]*φέρουσι τετρημένον. Γέγραπται δὲ*
τῷ πίθῳ ἈΜΥΗΤΩΝ. *Λέγονται δὲ αἱ κόραι ἠπεδαναὶ, τουτέστιν*
ἀσθενεῖς, παρὰ τὸ ἄπεδον. Δύναται λέγεσθαι καὶ ἐπὶ τοῦ Ἅιδου,
πάντοτε ἀποθνησκόντων μὲν τῶν ἀνθρώπων, οὐδέποτε δὲ ἐκείνου
πληρουμένου. C

749 ὌΝΩΙ ΤΙΣ ἜΛΕΓΕ ΜΥ͂ΘΟΝ, Ὁ ΔῈ ΤᾺ ὮΤΑ ἘΚΊΝΕΙ: *Πρὸς*
ἀναισθητοῦντας, ἐπειδὴ τὸ ζῶον νωχελές.

750 [i]ΟἾΚΟΣ [j]ΦΊΛΟΣ, ΟἾΚΟΣ ἌΡΙΣΤΟΣ: *Ἔνιοι τὴν παροιμίαν ἐπὶ*
τὸ γελοιότερον μεταφράζοντες, ταύτην ἐπὶ τῆς χελώνης φασίν.

751 ΟἾΝΟΣ [k]ΚΑῚ ἈΛΉΘΕΙΑ: *Τινὲς οὐχ οὕτως φασὶν, ἀλλ'* ΟἾΝΟΣ D

748. Vat. III. 31.

g Πίθος] Πίθον τετρημένον usurpat Plato in Gorgia [p. 493 B.] et Aristot. lib. VI. Polit. [c. 5.] et in Œconomicis, Lucianus in Hermotimo [c. 61.] Hyginus fabula 170. Poëtarum vero Aristoph. ἐν Νεφέλαις, Lucret. lib. III. Catullus, et Horat. lib. III. Oda 11. sæpe Propertius lib. II. Eleg. 1. et 31. et lib. IV. Eleg. ult. Plautus in Pseudolo: *In pertusum ingerimus dolium: operam ludimus.* Tibullus lib. I. Eleg. 3. *Et Danai proles, Veneris quæ numina sensit, In cava Letheas dolia portat aquas.* Ovidius in Ibim: *Quæque gerunt humeris perituras Belides undas, Exulis Ægypti, turba cruenta, nurus.* Bion apud Laertium [IV. 50.] Ἔλεγε τοὺς ἐν ᾅδου μᾶλλον ἂν κολάζεσθαι εἰ ὁλοκλήροις καὶ μὴ τετρημένοις ἀγγείοις ὑδροφόρουν. SCHOTT.

h φέρουσαι τετριμμένον B. Mox παρὰ pro περὶ cum Wyttenbach. ad Plutarch. II. p. 22 C.

749. Zen. V. 42.

750. Vat. III. 32.

i Οἶκος φίλος] Lepidus est Phrygis fabulatoris apologus testudinis domiportæ, tardigradæ. Hinc Persius [IV. 52.] *Tecum habita, et noris quam sit tibi curta supellex.* Utitur et T. Livius lib. VI. belli Macedonici, [XXXVI. 32.] et in T. Flaminino Plutarchus [T. I. p. 378 D.] de T. Quinctio suadente ne Peloponnesi finibus testudinis exemplo caput summo periculo exsererent. M. Tullius lib. XV. ad Attic. Epist. 16. in Lamb. οἶκος φίλος. Quod equidem sic explicare malim, dictum esse venuste voce iterata, quasi diceret, *Domus cuique optimus est amicus:* nimirum quod Caius et Paullus Jurisconsulti pronuntiant, suam cuique domum tutissimum esse perfugium. SCHOTT.

j φίλιος B.

751. Vat. III. 34.

k Οἶνος] Aliis etiam: Ἐν οἴνῳ ἀλήθεια. Et poëtis frequens: *Vi-*

ΚΑῚ ἌΛΛΑ ἬΘΗ. Κατὰ τὸ πρότερον Πέρσαι, φασὶν, οὐ βασάνοις ἀνετάζουσιν, ἀλλὰ μεθυσκομένους. A

752 [l]ΟἼΚΟΘΕΝ Ο ΜΆΡΤΥΣ: Ἐπὶ τῶν καθ' ἑαυτῶν ἐκφερόντων μαρτυρίας.

753 ὈΒΟΛῸΝ ΕὟΡΕ [m]ΠΑΡΝΎΤΗΣ: Καλλίστρατος Ἀθήνῃσι πολιτευσάμενος ἐπικαλούμενος δὲ Παρνύτης, μισθὸν ἔταξε τοῖς δικασταῖς B καὶ τοῖς ἐκκλησιασταῖς· ὅθεν σκωπτόντων αὐτὸν τῶν κωμικῶν εἰς παροιμίαν ἦλθε τὸ γελοῖον.

754 [n]ὈΠΙΣΆΜΒΩΝ: Ταύτην Χρύσιππος τάττει κατὰ τῶν χεῖρον ἐν τοῖς πράγμασι προβαινόντων παρὰ τὸ ἀεὶ ὀπίσω βαίνειν. Μέμνηται τοῦ ὀνόματος [o]Σοφοκλῆς. C

num animi speculum, ingenii fomes. Et, *Quod in corde sobrii, id in ore ebrii.* Græcorum autem esse hoc proverbium ait Plutarchus in Artaxerxis vita, et Athenæus lib. II. Utuntur Euripides, Theognis, et Plinius lib. XIV. cap. 22. Persæ quoque apud eumdem Plutarchum exstat apophthegma. Et Horatius venuste in Arte: *Reges dicuntur multis urgere cululis, Et torquere mero, quem perspexisse laborant.* Cicero adhæc in Topicis de iis quæ fidem in Quæstionibus reperiant, numerat vinolentiam, pueritiam, et insaniam. Nimirum quod hodieque usitatum: Ebrios, stultos, ac pueros verum plerumque effari. SCHOTT.

752. Vat. III. 33.

[l] Οἴκοθεν] Erasmus [II. 3, 6.] sic explicat: ubi quis seipsum laudat. Locus vero Luciani in Jove Tragœdo [c. 32.] nostro potius quadrat sensui, quod Henr. Stephanus observat. Adhibet M. Tullius libro II. Epist. ad Cælium, et non semel libris de Orat. ad Q. Fratrem: pluraque Jurisconsulti de testibus e domo productis. Phrynichus de vocibus Atticis p. 80. edit. August. Κεχρῆσθαι αὐτῷ (καθὼς) Φύλαρχον, ὦ τοῦ μάρτυρος, ὡς ἔοικε τοῦ ἐπαγομένου. Ubi Vir illustris hoc secutus proverbium reposuit: Ὦ μάρτυρος ὡς οἰκέτου ἐπειγομένου. SCHOTT.

753. Vat. III. 35.

[m] Παρνύτης] Παρνοίτης cum οι diphthongo in secunda syllaba e suis schidis edit Erasmus, ubi hîc υ est. SCHOTT.

754. Vat. III. 36.

[n] Ὀπισάμβων] Vox rara Ὀπισαμβὼ (ut quidem scribit accentu in ultima Eustathius, e Lexico quodam) pro εἰς τοὔπίσω ἀναχωρήσει, *incessu retrogrado,* in Ἰλιάδ. λ'. pagina 806. Basileens. editionis. Derivatum ex ὀπίσω καὶ ἀναβαίνειν, hoc est, ut Homerus loquitur, ὀπίσω ἀναχάζεσθαι. Affinis notione est ὀπισθοβάμων, *retrocedens,* in Græcorum Epigrammate de paguro: ut de cancris C. Plinius, *Retrorsum pari velocitate redeunt.* In B. Chrysostomi Litur. extrema legitur, εὐχὴ ὀπισθάμβωνος, una interjecta littera, sed ab ambone, pulpito. Sophoclis autem locum in iis quæ exstant tragœdiis non reperi, nisi forte in iis quæ temporum injuria interciderunt. SCHOTT.

[o] Fr. 921. Vid. Lobeck. Aglaoph. p. 733.

755 ΠΆΝΤΑ ΚΙΝΉΣΩ ΠΈΤΡΟΝ: Ὁμοία τῇ ΠΆΝΤΑ ΛΊΘΟΝ ΚΙ- A
ΝΉΣΩ.

756 ΠΆΝΤΑ ΚΆΛΩΝ ΣΕΪΕ: Ἐπὶ τῶν πάσῃ προθυμίᾳ χρωμένων. Παρῆκται δὲ ἀπὸ τῶν τὰ ἄρμενα χαλώντων.

757 ΠΆΝΤΑ ΛΊΘΟΝ ΚΙΝΕΪΝ: Ὅτε Ξέρξης ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας ἐστράτευσεν, ἡττηθεὶς περὶ Σαλαμῖνα αὐτὸς μὲν ἀνέζευξε, Μαρδό- B
νιον δὲ κατέλιπε πολεμῆσαι τοῖς Ἕλλησιν. Ἡττηθέντος δὲ καὶ τούτου, τὸν ἐν τῷ περιβόλῳ τῆς σκηνῆς ὁ Μαρδόνιος θησαυρὸν καταλέλοιπε. Πριάμενος οὖν Πολυκράτης τὸν τόπον ὁ Ἀθηναῖος, χρόνον μὲν πολὺν ἐζήτει τὸν θησαυρόν· ὡς δ᾽ οὐδὲν ἐπέραινε, πέμψας εἰς Δελφοὺς ἠρώτα πῶς ἂν εὕροι τὰ χρήματα· τοὺς δὲ ἀπο- C
φήνασθαι ΠΆΝΤΑ ΛΊΘΟΝ ΚΙΝΕΪΝ.

758 [p]ΠΑΡΑΛΎΟΜΑΙ: Ἐπεὶ ὑπὸ τῶν πλουσίων οἱ πένητες παραλύονται.

759 ΠΑΡΕΞΗΝΤΛΗΜΈΝΟΣ ΤῸΝ ΝΟΫΝ: Οἷον ἀμυδρὸν ἢ διεφθαρμένον ὑπὸ γήρως ἔχων τὸν νοῦν. Μετενήνεκται ἀπὸ τῶν γλωσσίδων τῶν D
ἐν τοῖς αὐλοῖς. Οἱ γὰρ [q]κατατετρημένοι ἐξηυλῆσθαι λέγονται, οἷόν τι καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει ἘΚΤΕΤΟΞΕΫΣΘΑΙ ΤῸΝ ΒΊΟΝ ἐστίν.

760 [r]ΠΈΡΔΙΚΟΣ ΚΑΠΗΛΕΪΟΝ: Χωλὸς κάπηλος ὁ Πέρδιξ. Ὅθεν ἔνιοι τὴν παροιμίαν διαδοθῆναί φασι, καὶ τὸ ΠΈΡΔΙΚΟΣ ΣΚΈΛΟΣ.

761 ΠΗΛΈΩΣ ΜΆΧΑΙΡΑ: Σωφροσύνης γέρας ἡ μάχαιρα τῷ Πηλεῖ E
δέδοται, Ἡφαιστότευκτος οὖσα.

755. Diog. VII. 42.
756. Zen. V. 62.
757. Zen. V. 63.
758. Vat. III. 37.

p Παραλύομαι] In παραδύομαι eadem hic Suidas, pro *immisceor:* quasi pauperes divitum gregi immisceantur. Habetque et παραλύομαι, sed aliter paullo, quod dissolvi et languescere sonat: alias etiam abdicare se, et magistratu abire. SCHOTT. Corrupte pro Παραλοῦμαι. Vid. Photium et Suid. Aristoph. Fr. Anag. 16. ed. Dind. Not. ad Hesych. in Παραλύομαι.

759. Zen. V. 65.

q κατατετρυμένοι B.

760. Vat. III. 38. v. Schol. Aristoph. Av. 1292.

r Πέρδικος] Cauponem illum Perdica perstringit Aristophanes in Avibus [v. 1292.] Πέρδιξ μὲν εἷς κάπηλος ὠνομάζετο Χωλός. Ad quæ verba Enarrator Græcus Perdicem dictum popinæ præfectum, hoc est, coquum; quodque claudus esset, hinc factum adagium, Πέρδικος σκέλος. Cujus et in Anagyro meminerit idem poëta, et in parœmiis ἀμέτροις, soluta oratione scriptis; ut et ἔμμετρα conscripsisse proverbia Aristophanem appareat. Suidæ etiam Περδίκειος πούς. SCHOTT.

761. Vat. III. 39.

762 Πόλεις παίζειν: Ἡ πόλις εἶδός ἐστι παιδιᾶς πεττευτικῆς, A καὶ δοκεῖ μετενηνέχθαι ἀπὸ τῶν ταῖς ψήφοις παιζόντων, λεγομέναις νῦν χώραις, τότε δὲ Πόλεσιν.

763 Πρεσβύτερος Κόδρου: Ἐπὶ τῶν παλαιῶν καὶ πολυχρονίων.

764 [s]Παρασάγγης: Μέτρον ὁδοῦ λ̄ σταδίων, σχοῖνος δὲ ξ̄, ὡς δέ τινες πεντήκοντα. B

765 Πρωκτὸς λουτροῦ (περι)γίνεται: Ὅταν τις μὴ δύνηται ἀπονίψασθαι, ἀλλ' ἡ κοιλία αὐτῶν ἐπιφέρηται τῶν ἀνωφελῶν.

766 Πύθου [t]χελιδόνος: Διότι ὀδυρτικὸν τὸ ζῶον.

767 Πῦρ ἐπὶ πῦρ: Ταύτης μέμνηται Πλάτων. Καὶ Κακὸν ἐπὶ κακῷ. C

768 Πολλὰ μεταξὺ πέλει κύλικος καὶ χείλεος ἄκρου: Ἀγγαῖος Ποσειδῶνος φυτεύων ἄμπελον βαρέως ἐπέκειτο τοῖς οἰκέταις. Εἷς δὲ τούτων ἔφη μὴ μεταλήψεσθαι τὸν δεσπότην τοῦ καρποῦ. Ὁ δὲ Ἀγγαῖος, ἐπειδὴ ὁ καρπὸς ἐπεφθάκει, χαίρων ἐτρύφα, καὶ τὸν οἰκέτην ἐκέλευσε κεράσαι αὐτῷ, μέλλων δὲ προσφέρειν D τὴν κύλικα τῷ στόματι, ὑπεμίμνησκεν αὐτὸν τοῦ λόγου. Ὁ δὲ ἔφη τὸν εἰρημένον στίχον· καὶ τοῦτον λέγοντος, ἄλλος οἰκέτης ἦλθεν ἀπαγγέλλων, ὡς ὑπερμεγέθης σῦς τὸν ὄρχατον λυμαίνεται. Ὁ δὲ Ἀγγαῖος ἀπορρίψας τὴν πόσιν, ἐπὶ τὸν σῦν ὥρμησε, καὶ πλησιάσας ἐτελεύτησεν. E

769 Πενία δὲ σοφίαν ἔλαχε: Παρ' ὅσον οἱ πένητες πολλὰς τέχνας ἐπιτηδεύουσιν.

770 Πᾶν χναῦμα: Χναῦμα λέγεται τὰ ἀποθραύσματα τῶν πλακούντων. Τίθεται γοῦν ἀντὶ τοῦ πᾶν πρᾶγμα.

762. Zen. V. 67.
763. Diog. VII. 45.
764. Vat. III. 40.

[s] Παρασάγγης] *Parasanga*, Persica vox, qua sæpe Herodotus usus, et in Icaromenippo Lucianus; itemque Athenæus lib. III. [p. 98 C.] proverbii specie: Πολλοῖς παρασάγγαις ὑπερδραμόντες τὸν Σικελιώτην Διονύσιον. Persica item σχοῖνος Gregorio Nazianzeno mensuræ genus est Epistola ad Nicobulum de Epistolis scribendis [p. 903 B.] Τί γὰρ ἢ τῇ Περσικῇ σχοίνῳ μετρεῖσθαι δεῖ τὴν σοφίαν, ἢ παιδικοῖς πήχεσι; SCHOTT.

765. V. Hesych. et Phot.
766. Vat. III. 41.

[t] χελιδόνος] Suidas non ab ave modo, ut hîc, sed etiam ab ariolo Chelidone proverbium derivat. SCHOTT.

767. Zen. V. 69.
768. Zen. V. 71.
769. Zen. V. 72.
770. Zen. V. 73.

771 Πᾶσα γῆ πατρίς: Τοῦτο ὁ θεὸς ἀνήγγειλε Μελεῷ τῷ Πε- A
λασγῷ περὶ οἰκήσεως χρωμένῳ.

772 Πολλοὶ θριοβόλοι, παῦροι δέ τε μάντιες ἄνδρες: Θρίαι αἱ μαντικαὶ ψῆφοι· καὶ θριεύεσθαι τὸ μαντεύεσθαι.

773 Πεύκης τρόπον πανωλεθρίαι ἀπόλλυμαι: Ἡ γὰρ πεύκη κοπεῖσα οὐκέτι φύεται. B

774 Πάντα ὀκτώ: Εὔανδρος ἔφη τοὺς πάντων κρατοῦντας θεοὺς, Πῦρ, Ὕδωρ, Γῆν, Οὐρανὸν, Σελήνην, Ἥλιον, Μίθραν, Νύκτα· ἄλλοι δὲ ἐν Ὀλυμπίᾳ πάντα εἶναι ἀγωνίσματα ὀκτὼ, στάδιον, δόλιχον, δίαυλον, ὁπλίτην, πυγμὴν, παγκράτιον, καὶ τὰ λοιπά· ἀφ᾽ ὧν εἰρῆσθαι πάντα ὀκτώ. C

775 Πυραύστου μόρος: Πτηνόν ἐστι ζωΰφιον ὁ πυραύστης προσιπτάμενον τοῖς λύχνοις καὶ δοκοῦν ἅπτεσθαι τοῦ πυρὸς κατακαίεται. Αἰσχύλος·

Δέδοικα μωρὸν κάρτα πυραύστου μόρον.

776 Πάλαι ποτ᾽ ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι: Κᾶρες ὑπὸ Δαρείου D
πολεμούμενοι εἰς Βραγχίδας ἦλθον τὸν θεὸν ἐρωτῆσαι εἰ Μιλησίους πρόσθοιντο συμμάχους. Ὁ δὲ τὸν εἰρημένον ἀπεκρίνατο στίχον, παρὰ Ἀνακρέοντος πρότερον εἰρημένον.

777 [u]Πλακιάδαι καὶ στειλεόν: Εἴρηται ἐπὶ τῶν μοιχῶν ὡς ἀξίων ὕβρεως. Δῆμος δὲ Ἀττικῆς οἱ Πλακιάδαι. Φύονται δὲ ἐν E
αὐτοῖς ῥαφανῖδες μεγάλαι, αἷς χρῶνται κατὰ τῶν ληφθέντων μοιχῶν· εἰ δὲ μὴ παρεῖεν, στειλεῷ τῷ ἐκ τῆς δικέλλης.

778 Πιτάνη εἰμί: Κατὰ τῶν πυκναῖς συμφοραῖς χρωμένων ἅμα καὶ εὐπραξίαις. Παρ᾽ ὅσον καὶ τῇ Πιτάνῃ τοιαῦτα συμβέβηκε πράγματα. F

779 Πολυκράτης μήτερα νέμει: Πολυκράτης ὁ Σάμιος τῶν ἐν πολέμῳ ἀποθανόντων τὰς μήτερας συναγαγὼν δέδωκε τοῖς πλουσίοις τῶν πολιτῶν τρέφειν, λέγων πρὸς ἕκαστον ὅτι μήτερά σοι ταύτην δίδωμι. Ὅθεν ἡ παροιμία.

771. Zen. V. 74.
772. Zen. V. 75.
773. Zen. V. 76.
774. Zen. V. 78.
775. Zen. V. 79.
776. Zen. V. 80.
777.
u Πλακιάδαι] Corrupte pro Ὦ Λακιάδαι. Vid. n. 958.
778. Zen. V. 61.
779. Zen. V. 64.

780 Πλίνθον πλύνεις, χαμαὶ ἀντλεῖς, φακὸν κόπτεις, θάλασσαν ἀντλεῖς: Πάντα ἐπὶ τοῦ ἀδυνάτου εἴρηται. A

781 Πτωχοῦ πήρα οὐ πίμπλαται: Ἐπὶ τῶν ἀπλήστων.

*781 Πτωχοῦ οὐλαὶ ἀεὶ κεναί:

782 [x]Προμέρου κύνες: Τὸν Προμέρον βασιλικὸν ὄντα οἰκέτην μισῆσαι καθ' ὑπερβολὴν Εὐριπίδην τὸν ποιητὴν ἔκ τινων διαβολῶν B τῶν πρὸς τὸν ἑαυτοῦ δεσπότην· ἀναλύοντι δ' αὐτῷ ἐπιφέρει κύνας ἀγρίους, οἳ τὸν Εὐριπίδην κατεθοινήσαντο. Διὰ τοῦτο καὶ ἡ παροιμία.

783 [y]Πτολεμαῒς ἡ δίκη: Ἐπὶ τῶν ἀεὶ δικαζομένων.

784 Πρὸς κόρυκον γυμνάζεσθαι: Ἐπὶ τῶν διακενῆς μοχθούντων. C

785 Πρὸ τῆς νίκης τὸ ἐγκώμιον ᾄδεις: Ἐπὶ τῶν τὰ πράγματα προλαμβανόντων.

786 Πρότερον χελώνη παραδραμεῖται δασύποδος: Ἐπὶ τοῦ ἀδυνάτου.

787 Προβάτων οὐδὲν ὄφελος ἐὰν ποιμὴν ἀπῇ: Ἐπὶ τοῦ ἀναγκαίου. D

788 Πρᾶγματ' ἐξ ἀπραξίας: Ἐπὶ τῶν παρ' ἐλπίδα συμβαινόντων.

789 Πρίν κεν δύο ἐχῖνοι εἰς φιλίαν ἔλθητον, ὁ μὲν ἐκ πελάγους, ὁ δὲ ἐκ χέρσου: Ἐπὶ τοῦ ἀδυνάτου καὶ ἀνομοίου.

790 Πρὸς κενὴν ψάλλεις, καὶ πρὸς ἐρρωγυῖαν ᾄδεις, ἐπὶ τῶν E μάτην πονούντων.

791 Προβάλλοντες κυσὶν ἄρνας: Ἐπὶ τῶν τοὺς ἀπράγμονας προδιδόντων συκοφάνταις.

792 Πρίν κεν λύκος ὄϊν ποιμαινεύσῃ: Ἐπὶ τοῦ ἀδυνάτου.

780. Vat. III. 49. Zen. VI. 48.
781. Vat. III. 42.
782. Vat. III. 43.

x Προμέρου] De Promero Suidas eadem: et de Euripidis interitu Agellius lib. XV. cap. 20. et in vita Moscopulus, ac Giraldus in Historia Poëtarum. Aristophanes vero ἐν θεσμοφοριαζούσαις, de feminis, quarum osor erat, in vincula conjicientibus, indeque fuga elapso. SCHOTT.

783. Vat. III. 44.

y Πτολεμαῒς] Diogenianus ab anu Ptolemaica deducit, quæ lites assidue agitaret. SCHOTT.

784. Diog. VII. 54.
785. Diog. VII. 56.
786. Diog. VII. 57.
787. Diog. VII. 58.
788. Vat. III. 45.
789. Vat. III. 46.
790. Diog. VII. 60.
791. Vat. III. 47.
792. Vat. III. 48.

793 Πραότερος περιστερᾶς: Ἐπὶ τῶν πάνυ ἐπιεικῶν. A

794 Πρὸς Κᾶρα καρίζεις: Ὡς πρὸς Κρῆτα κρητίζεις. Ἐπὶ τοῦ ὁμοίου.

795 Πρὸς σῆμα μητρυιᾶς κλαίεις: Ἐπὶ τῶν προσποιουμένων.

796 [z]Πράσου φύλλῳ τὸ τῶν ἐρώτων δέδεκται βαλάντιον: Ἐπὶ τῶν δι' ἔρωτα πολλὰ ἀναλισκόντων καὶ ἀσωτευομένων. B Ἀσθενὲς γὰρ τὸ τοῦ πράσου φύλλον καὶ οὐκ ἀντέχον.

797 Πόντον σπείρειν: Ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων.

798 [a]Ποταμῷ μεγάλῳ ὀχετὸν ἐπάγειν: Ἐπὶ τῶν ματαιολογούντων ἢ ματαιοπονουμένων.

799 Πονηρὰ κατὰ τρυγόνα ψάλλεις: Ἐπὶ τῶν μοχθηρῶς καὶ C ἐπιπόνως ζώντων.

800 Ποικιλώτερος ὕδρας: Ἐπὶ τῶν δολερῶν.

801 Πολλοὶ στρατηγοὶ Καρίαν ἀπώλεσαν καὶ τὴν Ἁλικαρνασοῦ πολιορκίαν: Ἐπὶ τῶν μὴ ὁμογνωμονούντων.

802 Πολύποδος [b]ὁμοιότερος: Πρὸς τοὺς ἐξομοιοῦντάς τισιν D ἑαυτούς.

803 Ποταμὸς θαλάττῃ ἐρίζει: Ἐπὶ τοῦ ἀδυνάτου.

804 [c]Πόνῳ πονηρός: Ἤτοι κατ' ἐπίτασιν ὁ φαῦλος, ἢ διὰ τὸν πόνον κατ' ἐνέργειαν ὁ ἐπίπονος.

805 Πόλεμος δὲ Κόνωνι [d]μελήσει: Πρὸς τοὺς περὶ τῶν ἀλ- E λοτρίων φροντίζοντας.

793. Vat. III. 50.
794. Vat. III. 51.
795. Vat. III. 52.
796. Vat. III. 53.

[z] Πράσου] Suidas hoc quoque adagium commemorat, non Desiderius. SCHOTT.

797. Diog. VII. 67.
798. Vat. III. 54.

[a] Ποταμῷ] Suid. et Diogen. referunt; sed in altero hujus dumtaxat cod. scripto. SCHOTT.

799. Diog. VII. 71.
800. Diog. VII. 69.
801. Diog. VII. 72.
802. Vat. III. 55.

[b] ὁμοιότερος] Ὁμοιότης rectius est in Suida et in Apostolio. SCHOTT.

803. Diog. VII. 74.
804. Vat. III. 56.

[c] Πόνῳ] Vide in Suida proverb. ex Homero: Πόνος πρὸς τῷ πόνῳ πόνον φέρει. Et Maro forte huc respexit in Georg. *Labor improbus omnia vincit.* Ut *auri sacra fames*, pro exsecranda ac dira. SCHOTT.

805. Vat. III. 57.

[d] μελήσει] Etsi in vet. cod. Vaticano Μιλησίῳ scriptum, repono tamen μελήσει e Diogeniano et historiæ veritate. Nam de Co-

806 [e]Πουλύπου ἐν κεφαλῇ ἔνι μὲν κακὸν, [f]ἐν δὲ καὶ ἐσθλόν: *Παρ' ὅσον ἐστὶ μὲν αὐτοῦ ἡ κεφαλὴ ἐδώδιμος, ἔνεστι δὲ αὐτῇ καὶ ὁ πρωκτός.* A

807 Πολλοί σε μισήσουσιν ἂν σαυτὸν φιλῇς: *Τοῦτό φασι Νύμφας πρὸς τὸν [g]Νάρκισσον εἰπεῖν ἀποβλέποντα εἰς τὴν πηγὴν, καὶ τὴν οἰκείαν ποθοῦντα μορφήν.* B

808 Πολλαῖσι πληγαῖς δρῦς δαμάζεται: *Πρὸς τοὺς δυσαλώτους καὶ δυσκατεργάστους.*

809 Πολλά κεν εἰδείης οἷς τὸν θεὸν ἐξαπατήσαις: *Πρὸς τοὺς οἰομένους τὸ θεῖον σοφίζεσθαι.*

810 Πολλαὶ κυνὸς ἄρσενος εὐναί: *Ἐπὶ τῶν κατωφερῶν πρὸς ἀφροδίσια.* C

811 Πολλὰ [h]κενὰ τοῦ πολέμου: *Διὰ τὸ πολλὰ καθ' ὑπόνοιαν ἐκφοβεῖν.*

812 [i]Πόλλακι καὶ μωρὸς ἀνὴρ κατακαίριον εἶπε:

813 [j]Πῦρ ἐπὶ δαλῷ ἐλθόν: *Ἐπὶ τῶν ταχέως γινομένων.* D

814 [k]Προφάσεως δέεται μόνον ἡ πονηρία:

none Atheniensi Corn. Nepos in Vitis excellentium Græciæ Imperatorum. SCHOTT.

806. Vat. III. 58.

e Πολύπου] Πολύποδος κεφαλὴ Diogenianus, Suidas, et Apostolius; qui et ipsi inter se dissentiunt. SCHOTT. Vid. Wyttenbach. ad Plutarch. p. 15 B.

f ἔνι MSS.

807. Vat. III. 59.

g Νάρκισσον] De *Narcisso* cæco sui amore flagrante Naso lib. III. Transformat. qui et *Cephisium*, quia Cephisi amnis filius fuit, nominat. Plura Eustathius in Hom. [Il. β'. p. 266.] et in Bœoticis Pausanias. Ἀποβλέποντα etiam Suidas habet. Quid si ὑποπτεύοντα, aut ὀπτεύοντα legas? SCHOTT.

808. Vat. III. 60.

809. Diog. VII. 78.

810. Vat. III. 61.

811. Vat. III. 62.

h καινὰ] Diogenianus pro καινὰ, κενὰ legisse videtur, ut ibidem notabamus. SCHOTT. κενὰ B.

812. Vat. III. 63.

i Πόλλακι] In Agellio lib. II. cap. 6. Noctium sic carmen legitur: Πόλλακι καὶ κηπωρὸς ἀνήρ. Erasmo placet magis μωρὸς, adagio *Holitor:* ut qui μωρίας laudem effuderit. SCHOTT.

813. Vat. III. 64.

j Πῦρ] Diogenianus ἐπὶ δαλὸν præfert. SCHOTT.

814. Vat. III. 65.

k Προφάσεως] Est Aristotelis libro I. Rhetor. ad Theodectem [c. 12.] et Diogeniani. Erasmus reddit *occasionem*, ut sit fere quod vulgo dicitur, *Occasio furem facit:* sed non placet Henrico Stephano. SCHOTT.

815 [l]Πέρδικος σκέλος: Ὁ Πέρδιξ κάπηλος Ἀθήνησι κωμῳδούμενος ἐπὶ χωλότητι. A

816 Πόλλ' οἶδ' ἀλώπηξ, ἀλλ' ἐχῖνος ἓν μέγα: Ἐπὶ τῶν πανουργοτάτων. Ἴων ὁ τραγικὸς,

Ἀλλ' ἔν τε χέρσῳ τὰς λέοντος ᾔνεσα
καὶ τὰς ἐχίνου μᾶλλον οἰζυρὰς τέχνας· B
ὃς εὖτ' ἂν ἄλλων θηρίων ὀσμὴν λάβῃ,
στρόβιλος ἀμφ' [m]ἄκανθαν εἱλίξας δέμας
κεῖται θιγεῖν τε καὶ δακεῖν ἀμήχανος.

817 Πάνθ' ὅμοια καὶ Ῥοδῶπις ἡ καλή: Ἡ Ῥοδῶπις ἑταίρα ἦν περὶ Ναύκρατιν τῆς Αἰγύπτου, ἧς καὶ [n]Σαπφὼ μνημονεύει C
καὶ Ἡρόδοτος. Τοὺς οὖν πολὺ ἀπολέσαντας ἀργύριον, τὸ [o]διάφορον τῆς μίξεως, πρὸς τὰς ἄλλας γυναῖκας συνορῶντας ἐπιφωνῆσαι τὸ λεγόμενον.

818 Ῥαδαμάνθυος ὅρκος: Κρατῖνος τὸν ἐπὶ τῷ κυνὶ καὶ χηνὶ καὶ τοῖς τοιούτοις ὅρκον Ῥαδαμάνθυϊ ἀνατίθησι, διὰ τὸ μὴ θεοὺς ὀμνύειν. D

815. Vat. III. 66.

[l] Πέρδικος] De hoc caupone supra paullo adagio 760. et rursum Aristophanis enarrator in Avibus, [v. 768.] quid Πέρδικος πανουργία. SCHOTT.

816. Zen. V. 68.

[m] ἀκάνθας A. B. et supra τοὺς λέοντας.

817. Vat. III. 67.

[n] Σαπφὼ] Fuit cum hîc *Strabo* scriptum fuisse opinarer, pro *Sappho*: nam ille Geographus lib. XVII. hujus ἑταίρας meminit in Ægypto famosæ; sed quia Sapphus poëtriæ pleraque interciderunt, temporisque cladem (forte quia obscœna erant) senserunt, et illa meretrix a fratre illius Charaxo pretio redemta manumissa est, ideoque soror ejus Sappho eam sui similem, hoc est, impuram celebrarit versibus, retineo lectionem. De *Rhodopide* quoque Herodotus in Euterpe, hoc est libro II. Musarum, c. 134. et 135. narrat ex Thracia ortam, Iadmonis cujusdam servam, et Æsopi Phrygis fabularum auctoris sociam fuisse, venisse post in Ægyptum, magnaque pecunia a Charaxo Mitylenæo Sapphus fratre, ut dixi, redemtam in Ægypto mansisse, καὶ κάρτα ἐπαφρόδιτον γενομένην μεγάλα κτήσασθαι χρήματα, ut et pyramidem ab ea constructam, sed falso, opinarentur. Claudit vero Thurius fabulator Herodotus: Τοῦτο μὲν γὰρ αὕτη, τῆς περὶ λέγεται ὧδε ὁ λόγος, οὕτω δή τι κλεινὴ ἐγένετο, ὡς καὶ πάντες Ἕλληνες Ῥοδώπιος τοὔνομα ἐξέμαθον. Ut proverbio tritam fuisse hinc colligam, et ab Heliodoro ἐρωτικοῖς insertam videam libro II. Αἰθιοπ. Meminit et Suidas hujus adagii, hîc senario expressi; sin Heroico libeat versu, *Omnes morte cadunt, etiam formosa Rhodopis*. SCHOTT.

[o] διαφέρον] Leg. διάφορον, *pretium, mercedem*, cum Suid.

818. Zen. V. 81.

819 ʽΡΑΜΝΟΥΣΙΑ ΝΕΜΕΣΙΣ: Ἐν Ῥαμνοῦντι Νεμέσεως ἵδρυται ἄγαλμα ἐνδεκάπηχυ, ὁλόλιθον, ἔργον Φειδίου, ἔχει δὲ ἐν τῇ χειρὶ μηλέας κλάδον, ἐξ οὗ φησὶν Ἀντίγονος ὁ Καρύστιος πτυχίον τι μικρὸν ἀπηρτῆσθαι ἐπιγραφὴν ἔχον, Ἀγοράκριτος Πάριος ἐποίησεν. Εἰκὸς οὖν καὶ τὸν Φειδίαν τῷ Ἀγορακρίτῳ συγκεχωρηκέναι· ἦν γὰρ αὐτῷ ἐρώμενος. A B

820 ῬΗΓΙΝΩΝ ΔΕΙΛΟΤΕΡΟΣ: Τοὺς δειλοὺς Ῥηγίνους ἔλεγον. Καὶ εἰς δειλίαν κωμῳδοῦνται Ῥηγῖνοι.

821 [o]ῬΕΑΣ ΠΟΝΤΟΣ: Ἰόνιος κόλπος περὶ Ἀδρίαν, ἔνθα τιμᾶται ὁ Βόσπορος.

822 [p]ῬΙΓΟΙ ΚΑΚΩΣ ΑΡΙΣΤΗΣΑΣ: Ἐπὶ τῶν προφασιζομένων, καὶ μετὰ τὴν ἀνάπαυσιν οὐχ ἡδέως ἐρχομένων ἐπὶ τὰ ἔργα. C

823 [q]ῬΑΔΑΜΑΝΘΥΟΣ ΚΡΙΣΙΣ: Ἐπὶ τῶν τῇ δικαιοσύνῃ μαρτυρουμένων.

824 ῬΑΧΙΑΣ ΛΑΛΙΣΤΕΡΟΣ: Ἐπὶ τῶν ἀδολέσχων· παρ' ὅσον ταῖς ῥαχίαις συνεχῶς ἐπιβάλλοντα τὰ κύματα ψόφον ἀποτελεῖ. D

825 ῬΑΟΝ Η ΤΟ [r]ΟΝΕΙΟΝ ΥΠΕΡΕΒΗΣΑΝ ΟΙ ΒΟΙΩΤΟΙ: Ἐπὶ τῶν τοὺς ὅρους καὶ τὸ μέτρον ὑπερβαινόντων. [r]Ὄνειον γὰρ ὄρος, πρὸς ὃ οἱ τῶν Βοιωτῶν ὁρίζονται ὅροι.

820. Zen. V. 83.

821. Vat. III. 68.

o Ῥέας] Hesychius ita: Ῥέας, πόρτος παρὰ τὸν Ἀδριακὸν κόλπον, ἔνθα τιμᾶται ὁ Βόσπορος. Πόρτος enim, ut postea Latinos, extulisse Græcos certum e Glossario Græco-barbaro eruditiss. Jo. Meursii, nuper evulgato, post Rigaltii non dissimilem, sed ἐν τακτικοῖς industriam. SCHOTT.

822. Vat. III. 69.

p Ῥιγοῖ] Clara hîc lux affulget, nec alia est face opus. In Diogeniano [VII. 96.] itaque nostro corrupta lectio, me et amicum in errorem induxit, non omnino tamen ἀπροσδιονύσως, ut ad *Rhegienses timidos et ignavos* referremus, quales et proverbio celebrati: sed hæc vera haud dubie scriptura est. SCHOTT.

823. Vat. III. 70.

q Ῥαδαμάνθυος] Utitur Plato libro XII. Legum, [p. 948 B.] et Pindarus in Olympiacis ac Nemeis. Addo et Aristidis locum in Pericle de Rhadamanthi æquitate [p. 244.] ᾧ τοσοῦτον περιῆν εὐσεβείας καὶ δικαιοσύνης, ὥστε καὶ τελευτήσας τοῖς ἐκεῖσε ἀφικνουμένοις δικάζειν δοκεῖ. Affine et illud *Rhadamanthi jusjurandum*, meminit Zenobius, et utriusque Suidas et Apostolius, sed hic explanationem permutat. SCHOTT.

824. Diog. VII. 99.

825. Vat. III. 71.

r Ὄνειον] Τὸ Ὄνειον montis nomen videatur, de quo nihil dum comperi. Apostol. Ὄρειον hîc nominat, quasi dicas terminum et limitem. SCHOTT.

826 [s]ῬΕΧΘῈΝ ΔΈ ΤΕ ΝΉΠΙΟΣ ἜΓΝΩ: Καὶ Πλάτων· A
Ὥσπερ νήπιον παθόντα γνῶναι.

827 ῬΉΓΜΑΤΑ ἈΝΤῚ ΣΧΗΜΆΤΩΝ: Ἐπὶ τοῦ παραπολαύοντος τινὸς δι' ὧν πράττει.

828 ῬΉΜΑΤΑ ἈΝΤ' ἈΛΦΊΤΩΝ: Ἐπὶ τῶν φωνὰς προϊεμένων τοῖς ἕτερα ζητοῦσιν. B

829 ῬΌΔΟΝ ἈΝΕΜΏΝΗΙ ΣΥΓΚΡΊΝΕΙΣ: Ἐπὶ τῶν ἀνόμοια συμβαλλόντων.

830 ῬΌΔΟΝ ΠΑΡΕΛΘῺΝ ΜΗΚΈΤΙ ΖΉΤΕΙ ΠΆΛΙΝ: Ἐπὶ τῶν κυδαινόντων τινας.

831 [t]ῬΩΠΙΚῸΝ ὬΝΙΟΝ: Ἐπὶ τῶν εὐτελῶν μὲν, πολλοῦ δὲ πιπρα- C
σκομένων· ῥῶπος γὰρ ὁ εὐτελὴς καὶ παντοδαπὸς φόρτος.

832 ῬΟΔΊΩΝ ΧΡΗΣΜΌΣ: Ῥόδιοι τῇ Λινδίᾳ [u]Ἀθηνᾷ θύοντες καθ'

819. Zen. V. 82.

826. Vat. III. 72.

[s] Ῥεχθὲν] Homero recte attribuit Suidas, apud quem semel iterumque est Ἰλιαδ. ρ'. [32.] et υ'. [198.] Platonis sive Comici sive Philosophi locus vestigandus: et vitiose hîc scriptum arbitror ὡς παρήδιον, reponendumque forte ὥσπερ νήπιον. Simile autem Euripidis illud in Bacchis [1111.] κακοῦ γὰρ ἐγγὺς ὢν ἐμάνθανεν. SCHOTT. Plato Symp. p. 222 B. ubi v. Schol.

827. Vat. III. 73.

828. Vat. III. 74.

829. Diog. VIII. 1.

830. Ῥόθον] Suid. e quo Ῥόδον.

831. Vat. III. 75.

[t] Ῥωπικὸν] Habet Diogenianus et Hesychius: ῥῶπος λεπτὸς καὶ ἀτελὴς, χόρτος, corrupte. Tu lege, ut hîc, φόρτος. Hinc et ῥωποπώλης, de qua voce multa observat Junius in adagio 37. Cent. IV. Latinis *Scrutarius* est et *Scruta*. Horatius de Judæo: *Vilia vendentem tunicato scruta popello*. Ad quem respexit locum B. Hieronymus: *Ab Judæo*, inquit, *audivit vilia populis scruta vendente*. SCHOTT. Ῥωπὸν Αἰγιναῖον ἐμπολεῖν proverbii vim habere notat Strabo VIII. p. 545=577. Vid. supra n. 78.

832. Vat. III. 76.

[u] Ἀθηναίων] Pro Ἀθηναίων, quod hîc depravate scribitur, repone e Diogeniano Ἀθηνᾷ dandi casu, et εὐωχούμενοι, pro εὐχόμενοι legisse in suo apparet codice Erasmum. [sic Suid.] Reddidit enim: *annos aliquot apud aram Deæ convivia prorogabant, atque ibi perpetuo manebant*. De Lindo Rhodi civitate Strabo lib. XIV. Geograph. et Stephanus. Unde etiam parœmiæ, *Lindiorum et Rhodiorum sacrificia*, apud Diogenianum, apud quem eadem hæc, sed brevius, leguntur. De Minerva autem Lindia Diodorus Siculus lib. V. Bibliothecæ, Danaum cum filiabus ex Ægypto in Rhodum advenisse narrans [c. 58.] Καὶ προσδεχθεὶς ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων ἱδρύσατο τῆς Ἀθηνᾶς ἱερὸν, καὶ τὸ ἄγαλμα τοῦ θεοῦ καθιέρωσεν. Statimque de Cadmo: Ὁ δ' οὖν Κάδμος καὶ τὴν Λινδίαν Ἀθηνᾶν ἐτίμησεν ἀναθήμασιν, ἐν οἷς ἦν λέβης ἀξιόλογος, κατεσκευασμέ-

ἑκάστην ἡμέραν διετέλουν τῷ ναῷ εὐχόμενοι, οὐκ ἦν δὲ αὐτοῖς A
ἀμίδα εἰσφέρειν. Δόξαν οὖν αὐτοῖς ἠρώτησαν τὸν Ἀπόλλωνα, εἰ τοῦτο δέοι ποιῆσαι. Συγκατανεύσαντος δέ ποτε, ἀνεπυνθάνοντο πάλιν, χαλκῆν ἢ ὀστρακίνην· ὁ δὲ ὀργισθεὶς ἀπεφήνατο, μηδετέραν. Λέγεται γοῦν ἐπὶ τῶν περίεργα πυνθανομένων.

833 ΣΑΡΔΟΝΙΟΣ ΓΕΛΩΣ: Ἐπὶ τῶν μὴ ἐκ χαιρούσης διανοίας γε- B
λώντων· παρ' ὅσον οἱ τὴν Σαρδὼ οἰκοῦντες Καρχηδονίων ἄποικοι τοὺς ὑπὲρ τὰ ο̄ ἔτη γεγονότας τῷ Κρόνῳ ἔθυον, γελῶντες, καὶ ἀσπαζόμενοι ἀλλήλους. Τινὲς δὲ ἀπὸ Σαρδοῦς τῆς νήσου φασί. Φύεται γὰρ ἐν ταύτῃ βοτάνη σελίνῳ παρομοία, οὗ γενόμενοι δοκοῦσι μὲν γελᾷν, σπασμῷ δὲ ἀπόλλυνται. C

834 ΣΑΡΠΗΔΟΝΙΑ ἈΚΤΗ: Τόπος τῆς Θρᾴκης ἀεὶ κλύδωνας ἔχων καὶ κυματιζόμενος.

835 ΣΙΚΕΛΙΚΟΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ: Ἐπεὶ ξένοις ἐχρῶντο στρατιώταις ὡς ἐπὶ πολὺ οἱ ὑπὸ Ἱέρωνα τὸν τύραννον.

836 ΣΙΚΕΛΗ ΤΡΑΠΕΖΑ: Ἐπὶ τῶν ἄγαν τρυφηλῶν. D

837 ΣΙΛΦΙΟΥ ΛΕΙΜΩΝ: ˣΕἶδός τι τῆς Λιβύης σίλφιον. Καὶ παροιμία ΤΟ ΒΑΤΤΟΥ ΣΙΛΦΙΟΝ.

838 ΣΚΟΡΑΚΙΖΕΙΝ: ΤΟ ΕΙΣ ΚΟΡΑΚΑΣ ΠΕΜΠΕΙΝ καὶ ἐκφαυλίζειν.

839 ΣΥΚΟΝ ΑΙΤΕΙΣ: Ἐπὶ τῶν κολακευόντων. Οἱ γὰρ Ἀθηναῖοι

νος εἰς τὸν ἀρχαῖον ῥυθμόν. Strabo inibi Minervam a Jove editam Rhodi ex Homericis creditum versibus ait pag. 450. et Colossum Solis a Charete Lindio fabricatum, versumque poëtæ explanat ex Il. β'. v. 656. Λίνδον, Ἰάλυσόν τε, καὶ ἀργινόεντα Κάμειρον. SCHOTT. λιν Αθη B.

833.

834. Zen. V. 86.

835. Zen. V. 89.

836. Diog. VIII. 7.

837. Vat. III. 77.

x εἶδος βοτάνης] Βοτάνης adjeci ut necessarium ad sensum. Meminit adagii et in Pythiis Pindarus. De *Silphio Batti* Aristophanes in Pluto, et fusius ibi Græcus enarrator, et in adagiis Erasmus: Apostolius vero, Σιλφίου βάθος. Latinis herba *Laserpicium* dictum, estque in Africa frequens: Catullus Epigram. 7. *Quam magnus numerus Libyssæ arenæ Laserpiciferis jacet Cyrenis Oraculum Jovis inter æstuosi Et Batti veteris sacrum sepulcrum.* Aristoteles in Cyrenensium politia nummis etiam silphium insculpsisse Battum commemorat apud Scholiast. Aristoph. Et in nummis hodieque sic inscriptis herba spectatur ΚΥΡΑ apud V. Cl. Antonium Augustinum Dial. I. Antiquitatum in nummis, quos olim adolescentes Latinos ex Hiberico fecimus. SCHOTT.

838. Zen. V. 90.

839. Zen. V. 91.

ἐκολάκευον τοὺς γεωργοὺς βουλόμενοι παρ' αὐτῶν σῦκα λαμβάνειν A
τὰ πρώϊμα· οἰωνίζοντο γὰρ αὐτοῖς καὶ πάλιν ἐλθεῖν εἰς τὰ νέωτα.

840 Σινωπίσαι: Ἐπὶ τοῦ ἀσχημονῆσαι· ἀπὸ ἑταίρας τινὸς ἐκ [y]Σινώπης.

841 [z]Σκύθης τὸν ὄνον: Ἐπὶ τῶν λόγῳ μὲν ἀκκιζομένων, ἔργῳ δὲ ἐφιεμένων. Ἰδὼν γάρ τις νεκρὸν ὄνον, ἔφη, Δεῖπνόν τοι, ὦ B
Σκύθα. Ὁ δὲ ἐβδελύξατο πρῶτον· αὖθις δὲ πολυπραγμονήσας, περὶ αὐτὸν ἐπονεῖτο.

842 [a]Σκάνδιξ: Λάχανον ἄγριον, παρ' ὃ καὶ σκανδικοπώλην τὸν Εὐριπίδην ἔλεγον, ὡς λαχανοπωλητρίας υἱόν.

843 [b]Σκυθῶν ἐρημία: Ἐπὶ τῶν ἐρημουμένων ὑπό τινων. Καὶ C
τὰ ἐρημότερά φασι τῆς Σκυθίας ἐρημίας εἶναι.

840. Vat. III. 78.

[y] Σινώπης] De Sinope scorto nobili Athenæus lib. XV. [XIII. p. 586 A.] et Suidas ex Alexide, Valerius Harpocration Anaxilao et Amphide Comœdis quoque refert proscissam teste H. Junio Cent. V. Adagio 30. Posset etiam tractum videri proverbium a Sinopensium moribus, de quibus Geographi. SCHOTT.

841. Vat. III. 80.

[z] Σκύθης] Suidas totidem pæne verbis, nisi quod ἐμυσάξατο præfert, eademque Diogenianus. Zenobius in adag. Ὁ Σκύθης τὸν ἵππον gemina prope, et Clemens Alexandrinus in Pædagogo [III. p. 98. Sylb.] Scythas ait et equo vehi, et sanguinem secta vena epotare. M. Tullius lib. II. ad Atticum: *Habes Scytha* ὄνον. Et explicat doctiss. Turnebus lib. XVIII. Advers. cap. 9. Sequentia ἔτι ἐκωμῳδοῦντο, [Hæc om. B.] ad aliam pertinent parœmiam. Forte ad Ἀχαρνικοὶ ὄνοι, ut apud Hesychium legitur. SCHOTT.

842. Vat. III. 86.

[a] Σκάνδιξ] Scandix, vulgo *Scandaria*, vilissimum oleris genus agreste. De Euripidis Tragici matre Clito nomine, etsi nobilem fuisse Philochorus apud Moscopulum in ejus Vita asserat, olera tamen venditasse ait Theopompus apud Agellium lib. XV. Noctium cap. 20. et Valerius Maximus lib. III. cap. 4. Diogenianus hoc ipso adagio, et Aristophanes salsus Comicus initio Equitum, ubi Demosthenes [v. 19.] Μὴ διασκανδικίσῃς. Et in Acharnensibus Dicæopolis ait [456.] Φεῦ· εὐδαιμονοίης ὥσπερ ἡ μήτηρ ποτέ. Et utrobique Græcus enarrator, qui λαχανοπώλιδος υἱὸν nominat. De recentioribus, ex his Had. Turnebus lib. XV. Adversar. cap. 3. et Joan. Brodæus lib. IV. Miscellan. cap. 26. SCHOTT.

843. Vat. III. 79.

[b] Σκυθῶν] De Scythica non solum barbarie et immanitate, sed et solitudine Q. Curtius Rufus lib. VII. De gestis Alexandri Magni: *Scytharum*, inquit, *solitudines Græcis etiam proverbiis audio eludi*, &c. Utitur in Acharnensibus Aristophanes [v. 704.] SCHOTT.

844 Συβαριτικὴ τράπεζα: Ἡ πολυτελής· τρυφηταὶ γὰρ οἱ Συ- A
βαρῖται.

845 Συβαρῖται διὰ πλατείας: Ἐπὶ τῶν σοβαρῶς πορευομένων.

846 Σῦκον ἐφ' Ἑρμῆι: Ἐπὶ τῶν ἐγκειμένων ἐπ' ὠφελείᾳ τοῖς βουλομένοις. Ὁπότε γὰρ φανείη σῦκον, τοῦτο Ἑρμῇ ἀνετίθεσαν, B
καὶ οἱ βουλόμενοι ἐλάμβανον.

847 Σὺν Ἀθηνᾶι καὶ χεῖρα κίνει: Ἐπὶ τοῦ μὴ χρῆναι ἐπὶ ταῖς τῶν θεῶν ἐλπίσι καθήμενον ἀργεῖν. Τίθεται δὲ ἐπὶ γυναικῶν μάλιστα ὀφειλουσῶν ἐργάζεσθαι· ἡ γὰρ Ἀθηνᾶ ἐργάνη. Εἴρηται δὲ ἀπὸ ὀνηλάτου, οὗ ὁ μὲν ὄνος εἰς πηλὸν ἐπεπτώκει, ὁ δὲ δέον διὰ C
χειρῶν βοηθεῖν ἐπεκαλεῖτο τὸν Ἡρακλέα· ὁ δὲ ἐκέλευσεν αὐτὸν
Τὴν χεῖρα προσφέροντα τὸν θεὸν καλεῖν.

848 Συρρακοσία τράπεζα: Ἡ πολυτελής· ἐδόκουν γὰρ Σικελιῶται ἁβροδίαιτοι εἶναι μᾶλλον πάντων.

849 Συστομώτερος [c] σκάφης: Ἀπὸ τῶν τὰς σκάφας μεταφερόν- D
των μετοίκων ἐπὶ ταῖς πομπαῖς, οἷς οὐδὲ χανεῖν ἐφεῖτο. Λέγεται ἐπὶ τῶν μὴ δυναμένων παρρησιάζεσθαι.

850 Σοφία μωροῦ: Ἀδιεξέταστοι λόγοι.

851 Σχῖνον διατρώγειν: Εἰώθασι τὸν σχῖνον τρώγειν οἱ καλλωπιζόμενοι ἕνεκα τοῦ λευκοῦν τοὺς ὀδόντας· παρ' ὃ καὶ τοὺς τοιού- E
τους σχινοτρώκτας ἔλεγον.

852 Σειρὴν μὲν φίλον ἀγγέλλει, κεῖνον δὲ μέλισσα: Σειρῆνα οὐ τῶν ᾠδίκων λέγει μίαν παρθένων, ἀλλὰ ζῶον μελίσσῃ ἐοικός.

853 Σοφοὶ τύραννοι τῆι σοφῶν συνουσίαι: Τοῦτο Σοφοκλέους F
ἐστιν ἐξ Αἴαντος τοῦ Λοκροῦ.

844. Zen. V. 87.
845. Zen. V. 88.
846. Zen. V. 92.
847. Zen. V. 93. Mox προφέροντα B.
848. Zen. V. 94.
849. Vat. III. 82.
c ληκύθου] Zenobius, Diogenianus, Suidas, et Apostolius, σκάφης loco ληκύθου habent. Erasmus etiam συντομώτερος legi concedit, ut metu contractum et humilem accipias. SCHOTT. σκάφης B.
850. Suid. ubi ἀδιεξόδευτοι.
851. Zen. V. 96.
852. Zen. V. 97.
853. Zen. V. 98.

854 ΣΥΝ ΔΕ ΘΕΟΙ ΜΑΚΑΡΕΣ: Τοῦτο ἐπιλέγουσιν οἱ ῥαψῳδοὶ, ὡς A
καὶ οἱ κιθαρῳδοὶ,

'Αλλ' ἄναξ μέγα χαῖρε.

855 ΣΑΥΤΗΝ ΕΠΑΙΝΕΙΣ: Αὕτη κατ' ἔλλειψιν εἴρηται· τὸ δὲ πλῆρες,

Σαύτην ἐπαινεῖς, ὥσπερ 'Αστυδάμας, γύναι. B

'Αστυδάμας γὰρ ὁ Μορσίμου εὐημερήσας ἐν τῇ ὑποκρίσει Παρθενοπαίου, ἐψηφίσθη εἰκόνος ἐν τῷ θεάτρῳ ἀξιωθῆναι. Γράψας οὖν αὐτὸς ἐπίγραμμα ἔπαινον ἔχον ἑαυτοῦ, ἀνήνεγκεν ἐπὶ τὴν βουλήν· ἡ δὲ ἐψηφίσατο ὡς ἐπαχθὲς αὐτῷ μηκέτι γραφῆναι.

856 ΣΥΜΒΑΛΛΟΥΜΕΝΟΣ: Κατ' ἔλλειψιν καὶ αὕτη. 'Ενδεῖ γὰρ εἰς C
ἔρωτα. Μέμνηται ταύτης 'Αλέξανδρος.

857 ΣΥΡΒΗΝΟΣ ΧΟΡΟΣ: Αὕτη κατὰ τῶν ἀτάκτων χορῶν. Σύρβην δὲ τὸν τάραχον ἔλεγον. 'Απὸ τοῦ τινὰς τοῖς [d] ὑσὶν ἐπιφωνεῖν Σῦρβας.

858 [e] ΣΑΜΙΩΝ ΑΝΘΗ: 'Επὶ τῶν ὑστάταις ἡδοναῖς χρωμένων. D

* * * * * * * *

859 ΣΑΜΙΚΗ ΛΑΥΡΑ: 'Επὶ τῶν πρὸς τρυφὴν καὶ ἀγορὰς πολυτελεῖς ἐκκεχυμένων.

860 [f] ΣΙΦΝΙΑΖΕΙΝ: 'Ως Κρητίζειν καὶ Λεσβιάζειν, ἀπὸ νήσου Σίφνου καλουμένης. Ἔστι δὲ τὸ ἅπτεσθαι τῆς πυγῆς δακτύλῳ. E
Λεσβιάζειν δὲ τὸ παρανομεῖν στόματι.

854. Zen. V. 99.
855. Zen. V. 100.
856.
857. Zen. VI. 1.
[d] οἶσιν A. B.
858. Vat. III. 81.
[e] Σαμίων] Adhibet proverbium e Clearcho Athenæus lib. XII. [p. 540 F.] et Stephanus Samum ἀνθέμουσαν appellatam refert. Suidas etiam illud, Σαμίων ὁ δῆμος, de Samiis ab Atheniensibus bello motis et compunctis notis, quibus servi solent, explanat. SCHOTT.
859. Sequentia desunt B. Ea supplevimus quantum licuit ex A.

860. Vat. III. 84.
[f] Σιφνιάζειν] Siphnus insula una Cycladum non procul Creta, auctore Stephano, cujus et Herodotus meminit, et proverbii etiam Hesychius, in quo emendandum vidit doctissimus Junius Cent. IV. Adag. 66. διδόμενος pro διδούμενος. Aliud hinc proverbium: Σίφνιος ἀρραβὼν, quod et Suidas exponit. Addunt autem hîc membranæ: Ἔστι δὲ τὸ ἅπτεσθαι τῆς πυγῆς δακτύλῳ. Λεσβιάζειν δὲ τὸ παρανομεῖν στόματι. SCHOTT. Σίφνιον ἀστράγαλον memorat Strabo X. p. 707 = 742.

861 Σινδαρωνέτεσθαι: Μέμνηται ταύτης Φερεκράτης. Ἔστι A
δὲ ἀπὸ τοῦ τοὺς ἄνδρας [g]σίνεσθαι.

862 Τίκτει τοι κόρος ὕβριν, ὅταν κακῷ ἀνδρὶ παρείη:

863 Τὰ ἀπὸ τρίποδος: Ἐπὶ τῶν ἀληθῶς λεγομένων, ἤτοι ἀπὸ τοῦ Δελφικοῦ τρίποδος, ἢ ἀπὸ τοῦ Πυθαγορικοῦ.

864 Ταντάλου τάλαντα: Διαβόητος ὁ Τάνταλος ἐπὶ πλούτῳ. B

865 Ταχυβάμονας ὅρκους: Ἀρίσταρχος κατὰ ἀντίφρασιν ἀκούει τοὺς βραδεῖς· βέλτιον δὲ τοὺς ἐν ἑτέρῳ τινι γενομένους νοεῖν.

866 Τερμέρια κακά: Τὰ μεγάλα, καὶ ἡ παροιμία ἐντεῦθεν.

867 Τετράδι μὲν γέγονας τοίχου: Τὸν Ἡρακλέα φασὶ τετράδι
γενέσθαι, καὶ πρῶτον ἔνδοξον ὄντα ἄλλῳ ταλαιπωρεῖν. Λέγεται C
ἐπὶ τῶν ἄλλοις πονούντων. Φασὶ δὲ ὅτι καὶ τετράδι θεὸς ἐνομίσθη.

868 Τραγικὸς πίθηκος: Ἐπὶ τῶν παρ' ἀξίαν σεμνυνομένων. Παρὰ Δημοσθένει.

869 [h]Τρὶς ἓξ νικητήριος βόλος: Ἐπὶ τοῦ εὐστόχου. Ἀπὸ D
τῶν κυβευόντων. Ὁ γὰρ βόλος ὁ πλήρης ἓξ ἦν. Τὸ πάλαι δὲ τρεῖς ἐβάλλοντο κύβοι.

870 Τυφλότερος ἀσπάλακος: Τοῦτο τὸ ζῶον οὐκ ἔχει ὀφθαλμούς· φασὶ δὲ αὐτὸ ὑπὸ τῆς γῆς τυφλωθῆναι, διὰ τὸ φθείρειν τοὺς
καρπούς. Ἔχει δὲ ὀδόντας μιαρωτάτους, καὶ ῥύγχος ὡς γαλῆς, E
καὶ πόδας ἄρκτου.

871 [i]Τυφλῶν ὀνείρων: Ἤτοι τῶν ἀπατηλῶν, ἢ ὅτι τοῖς μύουσι προσδιαλέγονται.

872 Τὸ Πάρνου σκαφίον: Ἐπὶ τῶν τὰ μικρὰ πολλάκις ζητούν-

861. Vat. III. 85.
g σίνεσθαι] Hesiodium est [Opp. 316.]—ἄνδρας μέγα σίνεται. Et ibi interpretes. Deductum a verbo σίνομαι. Vide Etymologum et Varinum. SCHOTT.
862. Diog. VIII. 22.
863. Zen. VI. 3.
864. Zen. VI. 4.
865. Photius.
866. Zen. VI. 6.
867. Zen. VI. 7.
868. Photius.
869. Vat. III. 92.
h Τρὶς ἓξ] Suidas adfert, et explicat Hadr. Junius rectius quam Erasmus Cent. V. Adagio 62. in *Ter sex jacit*, et nos ad Zenobii Parœmiarum Cent. 4. SCHOTT.
870. Diog. VIII. 25. Photius.
871. Vat. III. 93.
i Τυφλῶν] Video Erasmum legisse singulari numero Τυφλὸν ὄνειρον. Diogenianus, ut hîc, multitudinis. SCHOTT. προσδιαλέγεται A.
872. Vat. III. 94.

των. Πάρνος γὰρ κυβερνήτης ἦν, ὃς τὴν σκαφὴν ἀπολέσας A
συνεχῶς ἠνώχλει τῷ δήμῳ καὶ τῇ βουλῇ, αἰτιώμενος τοὺς τὸ σκα-
φίον ὑφελομένους.

873 [j]ΤΩ͂Ν ἘΠῚ ΚΟΣΚΊΝΩΙ: Μαντευομένων δηλονότι. Καὶ ΤΩ͂Ν ἈΠῸ ΤΡΊΠΟΔΟΣ, καὶ ΤΩ͂Ν ἈΠῸ ΔΆΦΝΗΣ.

874 [k]ΤΉΝΕΛΛΑ: Τοῦτο σημαίνει τὴν ἐν τοῖς ἀγῶσι νίκην. Μί- B
μημα γάρ ἐστι τοῦ αὐλητικοῦ ἐνδοσίμου.

875 [l]ΤῸ ἘΠΙΜΕΝΊΔΕΙΟΝ ΔΈΡΜΑ: Ἐπὶ τῶν ἀποθέτων εἴρηται. Ἀπέκειτο γὰρ κατά τι λόγιον τοῖς Λακεδαιμονίοις τὸ τοῦ Ἐπιμενίδου δέρμα. Ἐβίω δὲ οὗτος, ὡς φησὶν ὁ Θεόπομπος, ἔτη ἕκατον πεντήκοντα καὶ ἑπτά· ἅπερ ἕπτα ἐκαθεύδησεν. C

876 ΤᾺ ΣΑΜΊΩΝ [m]ὙΠΟΠΤΕΎΣΕΙΣ: Ἐπὶ τῶν δεδιότων τινὰς ἀνηκέστους κακῶν προδοσίας.

877 ΤῸ ΑἸΣΏΠΕΙΟΝ ΑἿΜΑ: Ἐπὶ τῶν [n]δυσεκνίπτοις ὀνείδεσιν ἐμπεπτωκότων. Τοῖς γὰρ Δελφοῖς ἀνελοῦσι τὸν Αἴσωπον συνέβη τὸ δαιμόνιον χαλεπῆναι. D

873. Vat. III. 95.

j Τὰ ἐπὶ κοσκίνῳ] Suidas bis adhibet, ibidemque illud: Τὰ ἐκ τρίποδος. SCHOTT. Τῶν A.

874. Vat. III. 96.

k Τήνελλα] Τήνελλος et Τήνελλα lyræ etiam harmonia est, victoriam denuntians: non tamen est classicum canere aut receptui, ut in pugna solenne. Ἐνδόσιμος vero qui rhythmus sit, explicat in Comment. Budæus. SCHOTT. v. Schol. Aristoph. Ach. 1228.

875. Vat. III. 97.

l Τὸ Ἐπιμενίδειον] Est in Diogeniani proverb. De somno autem Epimenidis, ut et Endymionis, non eadem omnibus sententia est. M. Varro enim et Plutarchus quinquaginta dormiisse annos putant: septem bis C. Plinius adjicit lib. VII. Nat. histor. cap. 52. Laërtius vero quadraginta septem: ut hîc ζ addendum opiner μζ, vel νζ. Proverb. quoque exstat, *Ultra Epimenidem dormire*, ex illo Luciani in Timone [c. 6.] Ὑπὲρ τὸν Ἐπιμενίδην κεκοίμησαι. Vide Pet. Victorium lib. XXIV. cap. 1. Variar. lect. SCHOTT.

876. Vat. III. 98.

m Suidas ἀποπτύεις legit, redditque Germanus interpres *exspuis*. Ego vero nihil demuto. Mox pro ἀνηκέστους, quod hîc scriptum repperi, reposui ἀνηκούστους. In Suida tamen, ne quid dissimulem, ἀνηκέστους κακῶν passim editum. De Samiis autem litteratis, bellique stigmate compunctis, nos ad Zenob. Adag. *Samiorum mala*. SCHOTT.

877. Vat. III. 99.

n δυσεκνίπτοις] Suidas legit δυσαπορρίπτοις: Diogenianus vero δυσαπονίπτοις Centuria 1. Et mox legi malim περιπεπτωκότων. De nece Æsopi in ejus vita Maximus Planudes, et Joach. Camer. SCHOTT.

878 Τοῖς κόσσα λόγοις: Κόσσας ἀνὴρ δίκαιος, Πελανεὺς τὸ A
γένος· οἱ δὲ Πελανεῖς οὗτοι πόλεμον ἔχοντες πρὸς Σαλαμινίους
ἐπεκαλέσαντο συμμάχους τοὺς γείτονας, ὁμολογήσαντες αὐτοῖς
μεταδώσειν τῆς χώρας. Νικήσαντες οὖν οὐ μετέδωκαν, τοῦ Κόσσα
συμβουλεύοντος ταῖς ὁμολογίαις ἐμμένειν· ἀνθ' ὧν λοιμῷ περι-
πεσόντες τοὺς Κόσσα λόγους ἐπῄνουν. B

879 Τὸν αὐλητὴν αὐλεῖν: Αὐλητὴς ἐγένετο μὴ πάνυ τοῖς αὐλη-
τικοῖς ἐμμένων νόμοις, ἀλλὰ παρακινῶν, ὅθεν ἡ παροιμία.

880 Τὸ παρὰ δρῦν σκότος: Ἀριστοτέλης φησὶν ἐν τῇ Σαμίων
πολιτείᾳ Πριηνέας πολλοὺς ὑπὸ Μιλησίων ἀναιρεθῆναι περὶ τὴν
καλουμένην Δρῦν. Ὅθεν καὶ τὰς Πριηνέας γυναῖκας ὀμνύναι τὸ C
παρὰ τὴν Δρῦν σκότος.

881 Τὸ σκαλικὸν ξύλον οὐδέποτ' ὀρθόν: Αὕτη δημώδης.
Λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν διάστροφα πράγματα κατευθύνειν πειρωμένων,
καὶ μηδὲν ὠφελούντων.

882 Τὸ [o]Φρυνίχου πάλαισμα: Κατὰ τῶν φρονίμως καὶ συνετῶς D
σοφιζομένων. Θουκυδίδης ἱστορεῖ, ὅτι Φρύνιχος Ἀθηναίων στρα-
τηγὸς ἐν Σάμῳ, μελλόντων τῶν στρατιωτῶν κατάγειν Ἀλκιβιά-
δην, ἐδήλωσε τῷ ναυάρχῳ Λακεδαιμονίων ὁ Φρύνιχος, ὅτι βούλοιτο
αὐτῷ προδοῦναι τὸ στράτευμα. Λαβόντος δὲ τὴν ἐπιστολὴν Ἀλ-
κιβιάδου, καὶ πέμψαντος τοῖς Ἀθηναίοις, παρὰ μικρὸν ἐλθὼν ἀπο- E
λέσθαι ὁ Φρύνιχος, γράφει πάλιν τῷ ναυάρχῳ τὸ γεγονὸς, αἰτιώ-
μενος καὶ φάσκων τὸ στράτευμα πάλιν προδώσειν αὐτῷ εἰ ἐπέλ-
θοι. Σημάνας δὲ προηγόρευσε τοῖς στρατιώταις δευτέραν ἥξειν
ἐπιστολὴν κατ' αὐτοῦ παρὰ Ἀλκιβιάδου, καὶ πολεμίων ἐφόδου
ἐσομένης φυλάξασθαι. Οὕτως δὲ γεγονότων τούτων, καὶ κομιζόν- F
των μὲν τῶν γραμμάτων, γενομένης δὲ τῆς ἐφόδου, ἐπίστευσαν οἱ

878. Suid. p. 3596 D.
879.
880. Zen. VI. 12.
881. Vat. III. 100.
882. Vat. IV. 1.

[o] Φρυνίχου πάλαισμα] Eadem Suidas. Desiderius *luctam* nunc *luctationem* vertit. Mihi magis placet *calliditas*, aut *inventum*. Quid autem sit πάλαισμα docet Pet. Victorius lib. II. Variar. lect. cap. 10. et lib. XXI. cap. 2. Thucydidæ narratio est lib. VIII. [c. 50.] belli Pelopon. p. 588. 589. ubi *Astyochum* nominat Lacedæmoniorum classis nauarchum. SCHOTT. Suidas, σημήνας δὲ, οὕτως—π. ἔφοδον ἐσομένων—συμβάντων δὲ οὕτως τ. κ. κομισθέντων.

στρατιῶται πάντα καὶ τὰ νῦν καὶ τὰ πρότερα κατὰ τοῦ Φρυνίχου A δι' ἔχθραν ὑπ' Ἀλκιβιάδου γεγενῆσθαι.

883 Τὸ ἀρνίον σοι λελάληκεν: Αἰγύπτιοι τοῦτό φασιν, ὅτι ἀνθρωπείᾳ φωνῇ τὰ μέλλοντά τινι τῶν βασιλέων λελάληκεν.

884 Τὸ Ἡσιόδειον γῆρας: Ἀριστοτέλης ἐν Ὀρχομενίων πολιτείᾳ δὶς [p]τεθάφθαι φησὶ τὸν Ἡσίοδον, καὶ ἐπιγράμματος τοῦδε B τυχεῖν·

> Χαῖρε δὶς ἡβήσας, καὶ δὶς τάφου ἀντιβολήσας,
> Ἡσίοδ', ἀνθρώποις μέτρον ἔχων σοφίης.

παρ' ὅσον τότε γῆρας ἀπέβη, καὶ δὶς ἐτάφη.

885 Τὸ Μηλιακὸν πλοῖον: Ἐπὶ τῶν [q]ἄγαν ῥεόντων. Φησὶ γὰρ C Ἀριστοτέλης, Ἱππότην εἰς οἰκίαν ἀποστελλόμενον τοῖς μὴ βουληθεῖσιν αὐτῷ συμπλεῖν καταρᾶσθαι. Ἐπειδὴ γὰρ προφασιζόμενοι οἱ μὲν τὰς γυναῖκας αὐτῶν ἀρρωστεῖν, οἱ δὲ τὰ πλοῖα ῥεῖν, κατέμενον, κατηράσατο μήτε πλοῖα στεγανὰ γενέσθαι ποτὲ, καὶ ὑπὸ τῶν γυναικῶν ἀεὶ κρατεῖσθαι. D

886 Τῶν φιλτάτων τὰ φίλτατα: Μηλίοις ἀνεῖλεν ὁ θεὸς φιλεῖν τῶν φιλτάτων τὰ φίλτατα. Μέχρις οὖν ἐτῶν δέκα ἐξ γυμνοὺς περιέφερον τοὺς παῖδας, καὶ κατεφίλουν ἐν Ὀλυμπίᾳ.

887 Τὸ Δωδωναῖον χαλκεῖον: Ἐπὶ τῶν πολλὰ λαλούντων καὶ μὴ διαλειπόντων. Ἐν Δωδώνῃ γὰρ ἐπὶ κίονος χαλκεῖον ἵστατο; E ἐπὶ δ' αὐτοῦ πλησίον παῖς ἐξηρτημένος μάστιγα χαλκῆν πνεύματος κινοῦντος εἰς τὸν λέβητα ταύτην ἐνέβαλλε, καὶ [r]οὕτως ἦχος ἀπετελεῖτο μέγας.

888 Τὸν Ὕλαν κραυγάζουσιν: Ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων καὶ βοώντων. Ἐπειδὴ τὸν Ὕλαν ἀφανῆ γενόμενον ὁ Ἡρακλῆς ἀπο- F βὰς τῆς Ἀργοῦς, ζητήσας οὐχ εὗρε. Καὶ ἔτι δέ φασι τοὺς Κιανοὺς ὡρισμένην ἡμέραν κατ' ἔτος ἀνακαλεῖσθαι τὸν Ὕλαν.

883. Vat. IV. 2.

884. Vat. IV. 3.

[p] τετράφθαι A.

885. Vat. IV. 4.

[q] ἄγαν ῥεόντων] Suidas habet ἄγαν ἐκρεόντων pro ῥεόντων, et εἰς ἀποικίαν. Mox etiam legas: καὶ γυναικοκρατεῖσθαι. Turbat hîc Erasmus, vitioso Suidæ usus exemplari Græco, dum hîc *Aristotelem* nescio quem *Meliacum* somniat. SCHOTT.

886. Vat. IV. 5.

887. Zen. VI. 5.

[r] οὗτος A.

888. Diog. VIII. 33.

889 [s]Τὸ Θετταλὸν σόφισμα: [t]Ἐπὶ τῶν σοφιζομένων καὶ κακουργούντων. Ἀπὸ Μένωνος τοῦ τῷ Κύρῳ τῷ νεωτέρῳ συναναβάντος, ὃς προὔδωκεν Ἀρταξέρξῃ τοὺς Ἕλληνας. A

890 Τενέδιος ἄνθρωπος: [t]Ἐπὶ τῶν φοβερῶν τὰς ὄψεις.

891 [t]Τοῦ δ' ἄρ' ὁ Κωρυκαῖος ἠκροάζετο: Πειραταῖς τισί τινες τῶν ἐκ Κωρύκου συνέπραττον, καὶ περιεργαζόμενοι τῶν πλεόντων τὰ φορτία, καὶ καθ' ἣν ἡμέραν ἀποπλεύσουσιν ἐμήνυον ταῦτα τοῖς πειραταῖς. Τοῦτο μαθόντες οἱ ἔμποροι ἀπέκρυπτον τὰ πολλά· ἐπειδὴ δὲ καὶ οὕτως ἔνια τοῖς πειραταῖς ἐμηνύετο, ἐκράτησεν ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν δοκούντων μὲν λάθρα πράττεσθαι εἰς γνῶσιν δὲ ἐρχομένων. B C

892 Τρυγόνος λαλίστερος: Μέμνηται ταύτης Μένανδρος ἐν Πλοκίῳ. [t]Ἐπειδὴ αἱ τρυγόνες οὐ μόνον τοῖς στόμασι ἀλλὰ καὶ τοῖς ὀπισθίοις μέρεσιν ἠχοῦσι. Τάττεται δὲ ἐπὶ τῶν πολλὰ λαλούντων.

893 Τὰ τρίτα τῶν εἰς θάνατον: [t]Ἐπὶ τῶν λ̄ τῶν καταγινωσκομένων θανάτῳ προεφέρετο γ̄, ξίφος, βρόχος, κώνειον. D

894 Ταῦτα σοὶ καὶ Πύθια καὶ Δήλια: Πολυκράτης ὁ Σάμου τύραννος ἑλὼν Ῥηνίαν καὶ ἀναθεὶς αὐτὴν Ἀπόλλωνι τῷ Δηλίῳ, ἀγῶνα θεὶς κάλλιστον, ἠρώτα πέμψας εἰς Δελφοὺς πῶς δεῖ καλεῖν τὸν ἀγῶνα, Δήλια ἢ Πύθια. Ἀνεῖλε δὲ αὐτὸς ὁ θεὸς, ταῦτά σοι καὶ Δήλια καὶ Πύθια. [t]Ἐσήμαινε δὲ αὐτῷ ὅτι εὐθὺς ἀποθανεῖται· [t]Ὀροίτης γὰρ αὐτὸν ὁ Πέρσης ἐσταύρωσεν. Εἴρηται ἐπὶ τῶν ὕστατα καὶ τελευταῖα ποιούντων. E

895 Τῶν εἰς τὴν φαρέτραν: Φύλαρχός φησὶ τοὺς Σκύθας ἀλύπως τὴν ἡμέραν διαγαγόντας ψῆφον ἐμβάλλειν εἰς τὴν φαρέτραν λευκὴν, ὀχληρῶς δὲ μέλαιναν· ἐπὶ τῶν ἀποθνησκόντων τοίνυν F

889. Vat. IV. 6.
[s] Τὸ Θετταλὸν] Zenobius refert Centur. IV. Adag. 29. et Suidas semel iterumque Centuria VII. SCHOTT.
890. Zen. VI. 9.
891. Vat. IV. 7.
[t] Τοῦ δ' ἄρα ὁ Κωρυκαῖος] Zenobius totidem pæne verbis Centuria IV. Adag. 75. Κωρυκαῖος ἠκροάζετο. Et Suidas. In extremo tamen, εἰς γνῶσιν δὲ ἐρχομένων. Equidem pro διεξερχομένων, divisa voce reposui δὲ ἐξερχομένων. SCHOTT.
892. Zen. VI. 8.
893. Zen. VI. 11.
894. Zen. VI. 15.
895. Zen. VI. 13.

ἀριθμεῖν τοὺς ψήφους· καὶ εἰ πλείους αἱ λευκαὶ ηὑρίσκοντο, ηὐ- A
δαιμόνιζον τὸν ἀπογενόμενον· ὅθεν παροιμιασθῆναι τὴν ἀγαθὴν
ἡμέραν συνέβη, λεγόντων τῶν ἐκ τῆς φαρέτρας ὑπάρχειν. Καὶ
Μένανδρος τὴν ἀγαθὴν ἡμέραν λευκήν φησιν ἐν Λευκάδι.

896 [u]Τὰ πολλὰ πράττειν οὐκ ἐν ἀσφαλεῖ βίῳ: Ἐπὶ τῶν εἰς
κίνδυνον ἐμπιπτόντων διὰ τὸ πολλὰ πράττειν. B

897 [v]Τὰ ἐκ τῶν ἁμαξῶν: Ἐπὶ τῶν ἀσελγέστερα σκωπτόντων
τάττουσι ταύτην. Ἀθήνησι γὰρ ἐν τοῖς Διονυσίοις μεθυσθέντες
κωμάζουσι, μεθ' ἡμέραν δὲ τοὺς ἀπαντῶντας σκώπτουσιν ἐφ'
ἁμαξῶν καθήμενοι.

898 Τὸ δέ τοι κλέος [x]ἐσσομένοιο: Ἐπὶ τῶν δαιμονίως γενέσθαι C
προδηλουμένων φήμῃ τινι.

899 [y]Τὸν Κολοφῶνα ἐπέθηκε: [z]ιβ' πόλεις τῆς Ἰωνίας συνῄε-
σαν εἰς τὸ Πανιώνιον λεγόμενον περὶ τοῦ κοινοῦ βουλευσόμενοι·
καὶ εἴποτε ἴσοι αἱ ψῆφοι ἐγένοντο, περίττην ἐτίθεσαν τὴν νικῶσαν.
Σμυρναίους γὰρ ἐλθόντας εἶχον συνοίκους, ὑπὲρ ὧν καὶ τὴν ψῆφον D
ἐτίθεντο. Ὅθεν ἐπὶ τῆς κρατούσης καὶ βεβαιούσης εἴρηται
ψήφου.

900 [a]Ταινάριον κακόν: Τὸ μέγα καὶ παρανομούμενον εἰς οἰ-

896. Vat. IV. 8.

[u] Τὰ πολλὰ] Senarius hic indicat, quod et vulgo in ore: verumque est Epicuri illud, *Felicem qui lateat, vivatque obscurus.* SCHOTT.

897. Vat. IV. 9.

[v] Τὰ ἐκ τῶν ἁμαξῶν] Vide Horatii interpretes ad illud in Arte poëtica versu 276. *plaustris vexisse poëmata Thespis Qui canerent, agerentque peruncti fæcibus ora.* Et plura hîc Suidas. SCHOTT.

898. Vat. IV. 10.

[x] Ἐσσομένοιο] Sic Vatic. Puto rescribendum ἐσσομένοισι. Similia habet, etiam proverbii specie Hom. Ιλ. γ'. ver. 287. et 460. Ἥ τε καὶ ἐσσομένοισι μετ' ἀνθρώποισι πέληται. SCHOTT.

899. Vat. IV. 11.

[y] Τὸν Κολοφῶνα] Locus depravatus et mutilus. Proverbium a superiore avellimus, pertinetque ad *Colophonium suffragium,* ubi Des. Erasmus explanat. Alibi *Colophonium addidit:* de cujus origine diversa adferunt Hesychius et Strabo lib. Geogr. XIV. [p. 921=952.] nec ipsi inter se consentiunt, adferuntque longe ab his diversa. *Jabenus* Græcus scriptor, quem Adagio *Colophonium suffragium* auctorem laudat Chiliastes Batavus, mihi fando inauditus est, nisi si *Iulon* aut ejus farinæ est quispiam. Vide et *Minervæ suffragium.* SCHOTT. Vid. Schol. Platon. p. 18. Aristid. p. 627.

[z] μ' A.

900. Vat. IV. 12.

[a] Ταινάριον] Crudelitatis Laco-

κέτας. Λακεδαιμόνιοι γὰρ τοὺς εἰς Ταίναρον καταφυγόντας τῶν A
εἱλώτων ἀπέκτειναν.

901 Τίς τρόπος ἵππων: Ἐπὶ τῶν παρηλλαγμένων καὶ ἀλλόκοτόν
τι ποιούντων.

902 [b]Τὰ πρῶτ' ἀρίστους παῖδας Αἴγινα τρέφει: Ἐπὶ τῶν ἐν
ἀρχῇ κοσμίων, μετὰ δὲ ταῦτα ἀσελγαινόντων. B

903 Τί οὐ γενήσῃ [c]ἰὼν εἰς Ἀρβέλας: Ἀρβέλα πόλισμα Σι-
κελῶν. Οἱ δὲ ἐνοικοῦντες ἐκεῖσε ἐδόκουν εὐεξαπάτητοι εἶναι.

904 Τὰ ἐκ παλαιοῦ: Λείπει τὸ Τύρου. [d]Τύρον γὰρ τὴν παλαιὰν
Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδὼν πολλῇ χειρὶ ἐπελθὼν διέθηκε τὰ χαλε-
πώτατα, ὥστε τὴν πόλιν κατασκάψαι· τοὺς δὲ πολίτας οὓς μὲν C
ἀνασκολοπίσαι, οὓς δὲ κατακαῦσαι. Ἐκ τούτου γοῦν ἡ παροιμία
ἐπὶ τῶν κακῶς διακειμένων.

905 Τὰς ἐν Ἅιδου τριακάδας: Τιμᾶται ἡ τριακὰς ἐν Ἅιδου
[e]διὰ τὴν Ἑκάτην μυστικώτερον, ἢ καὶ τὰ τρία ἐπιθύεται· ἐπεὶ
καὶ αὐτὴν τὴν Ἑκάτην φασὶ Τριτογενῆ εἶναι. Καὶ γὰρ Ἀθηνᾶ D
καὶ Ἄρτεμις καὶ Ἑκάτη αἱ τρεῖς δοκοῦσιν ἓν εἶναι. Τὸ γοῦν

num in Helotas supplices in Neptuni templo historiam narrat Thucydides libro I. et Suidas in Collectaneis. SCHOTT.

901. Suid.

902. Vat. IV. 13.

[b] Τὰ πρῶτ' ἀρίστους] Habet Diogenianus et Suidas: hic etiam eodem principio sensuque adagium adfert: Τὰ πρῶτα Ἄρης εἰς τοὺς παῖδας ἐπῃνεῖτο. Ut de Neronis Aug. quinquenario, quo bonus fuit, Suetonius et alii referunt. SCHOTT.

903. Vat. IV. 14.

[c] ἰὼν] Pro ἰὼν Apostolius editus τυγχάνων habet. Stephanus Siculis urbibus Arbelas adnumerat. Persidi etiam Strabo lib. XVI. et in Mesopotamia Q. Curtius. SCHOTT.

904. Vat. IV. 15.

[d] Τύρον] De Tyri laboriosa obsidione idem Q. Curtius et Arrianus; et nos Vitis comparatis Aristot. et Demosthenis. SCHOTT.

905. Vat. IV. 16.

[e] διὰ τὴν Ἑκατὴν] De Hecate triformi, quæ et Pallas, et Diana, hoc quoque loco Diogenianus, et pleni sunt Poëtarum libri. Maro: *Tergeminamque Hecatem, tria virginis ora Dianæ.* Naso: *Tuque triceps Hecate.* Ausonius in Gripho ternarii. Et multa congessit Lilius Giraldus Syntagmate Deorum XII. et XVII. de canibus illi solitis immolari, ut quæ eadem Diana sit. Aristophanis autem in Pluto enarrator ternas enumerat, Lunam, Dianam, Hecaten, pro eadem, ut σελήνην pro Ἀθηνᾷ ponat; sed nihil in fabulis Deorum certi, involucra cum sint nugarum. Addit et cenam Hecatæ apponi a ditibus solitam, qua pauperes rapta vescerentur. SCHOTT.

μυστικὸν Ἑκάτη ἡ Φερσεφόνεια καλεῖται, τῶν ὑποχθονίων δεσπότις. Ὅθεν καὶ ἀφιδρυμένη Ἑκάτη πρὸς ταῖς τριόδοις ἐστὶ, καὶ τὰ νεκύσια τῇ τριακάδι ἄγεται. Λεχθείη δ' ἂν ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν περιέργων καὶ τὰ ἀποκεκρυμμένα ζητούντων γινώσκειν. A

906 Τὸ Πάσητος ἡμιωβόλιον: Οὗτος ἐπὶ μαλακίᾳ καὶ μαγείᾳ διεβεβόητο, ὥστε καὶ ἐκ τῶν ἐπαοιδῶν αὐτῶν καὶ δεῖπνα πολυτελῆ ὁρᾶσθαι, καὶ διακονουμένους τινὰς, καὶ πάλιν ἀφανεῖς γινομένους. Εἶχε δὲ καὶ ἡμιωβόλιον [f]πεποιημένον ὑπ' αὐτοῦ τοῖς πιπράσκουσιν. Ὠνούμενος γοῦν δι' αὐτοῦ ὅπερ ἠβούλετο, πάλιν ἑαυτῷ τοῦτ' ἀνελάμβανεν. B

907 Τὸ βασιλικὸν βοΐδιον: Ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ νέου Διονύσου βασιλεύοντος βοῦς ἔτεκεν ἐξ βοΐδια· οἰωνὸν δὲ ἀγαθὸν τὸ συμβεβηκὸς λαβὼν ὁ Πτολεμαῖος, προσέταξεν ἐν τοῖς βασιλείοις μετὰ πάσης πολυτελείας τρέφεσθαι, διὸ καὶ βασιλικὸν ἐκλήθη. C

908 Τὸ Δίωνος γρύ: Δίων ὁ Ἀλεξανδρεὺς γέγονεν ἐπὶ φιλοσοφίᾳ διαβόητος. Λοιδορούμενος ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Διονυσίου τοῦ παλαιστοῦ, ὃν ψιόνιον ἐκάλουν, καὶ ἀκούων ῥητὰ καὶ ἄρρητα, καί τοι πολλοῦ παρακολουθοῦντος ὄχλου, αὐτὸς μὲν οὐδὲν ἐφθέγξατο, τὸ τῆς φιλοσοφίας παράγγελμα τηρῶν· ἐντὸς δὲ τοῦ ἰδίου πυλῶνος γενόμενος καὶ μηδὲν ὀργῆς ὑποφήνας, εἶπε πρὸς τὸν νεανίσκον οὐδὲ γρύ. Ἐπὶ τοῦ μικροῦ καὶ τοῦ τυχόντος. Καὶ γὰρ τὸν ἐν τοῖς ὄνυξι ῥύπον γρὺ λέγομεν, καὶ γρυτάρια τὰ κατὰ τὴν οἰκίαν σκευάρια λεπτὰ, καὶ γρυπῶλον τὸν τὰ σκευάρια πωλοῦντα. D E

909 Τὰ μηδὲν πρὸς τὸν Διόνυσον: Ἐπὶ τῶν τὰ ἀνοίκειά τισι προσφερόντων. F

910 Τὶς ἐν Κύδωνος: Ἐπὶ τῶν φιλοφρόνως δεχομένων τοὺς ξένους. Ἀπὸ Κύδωνος Κορινθίου φιλοξένου.

911 [g]Τὴν Συρακουσίων δεκάτην: Δήμων Συρακουσίους εὐδαι-

906. Vat. IV. 17.

[f] Πεποιημένον αὐτῷ emendavi e Suidæ Collect. cum vitiose scriptum esset in Vat. memb. ποττημένον αὐτοῦ, voce nihili. Ἐπαοιδὸς, καὶ Ἐπῳδὸς quid, vide Suidam et Hesych. SCHOTT.

907. Diog. VIII. 41.
908. Suid.
909. Vat. IV. 18.
910. Vat. IV. 19.
911. Vat. IV. 20.

[g] Τὴν Συρακουσίων] Sic adagium Desiderius aptavit: οὐδὲ τὴν δεκά-

μονήσαντάς φησι ψηφίσασθαι τὴν δεκάτην τῶν ὑπαρχόντων ἀποδιδόσθαι εἰς ἐπισκευὴν ναῶν τε καὶ ἀναθημάτων καὶ θεωριῶν· πολλοῦ τε χρήματος συναχθέντος, εἰς παροιμίαν ἐλθεῖν, ὡς καὶ τὴν Πριηνέων δεκάτην. A

912 [h]ΤῊΝ ἹΕΡᾺΝ ἌΓΚΥΡΑΝ: Ἐπὶ τῶν μελλόντων τελευταῖον εἰπεῖν ἐπιχείρημα τῶν πάντων μέγιστον, ἀπὸ τῆς ἐν τῇ νηῒ ἀγκύρας B ἱερᾶς καλουμένης, ἤτοι μεγίστης, ἣ τελευταία πάντων βάλλεται εἰς θάλασσαν, χειμῶνος αὐτὴν σφόδρου κατειληφότος.

913 Τὸ ἘΝ ΤΗ͂Ι ΚΑΡΔΊΑΙ ΤΟΥ͂ ΝΉΦΟΝΤΟΣ ἘΝ ΤΗ͂Ι ΓΛΏΣΣΗΙ ΤΟΥ͂ ΜΕΘΎΟΝΤΟΣ: Ἀπὸ τῶν ἐν μέθῃ τἀληθῆ λεγόντων.

914 Τὸ ΠΈΛΑΓΟΣ ΠΡΌΤΕΡΟΝ ΟἼΣΕΙ ἈΜΠΈΛΟΥΣ: Ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων. C

915 Τὸν ΚΑΠΝΟΝ ΦΕΎΓΩΝ ΕἸΣ ΤῸ ΠΥ͂Ρ ἘΝΈΠΕΣΟΝ: Ἐπὶ τῶν τὰ μικρὰ τῶν δεινῶν ἐθελόντων φυγεῖν, καὶ εἰς μείζονα ἐμπιπτόντων.

916 [i]ΤΥΔΕῪΣ ἘΚ ΣΥΦΟΡΒΊΟΥ: Ταύτην λελέχθαι φασὶ διὰ τὸ ἀδιάθετον καὶ ἀπαίδευτον τοῦ Τυδέως. Τὴν γὰρ θυγατέρα Ἱππονόου D Περίβοιαν Οἰνεὺς βιάζεται. Γνοὺς δὲ ταύτην ἔγκυον οὖσαν ὁ πατὴρ, ὑφορβῷ παρέδωκε μετὰ τοῦ γεννωμένου παιδὸς τοῦ Τυδέως.

917 ὝΠΝΟΣ Δ' ἈΠΈΣΤΩ ΓΛΥΚΎΘΥΜΟΣ ὈΜΜΆΤΩΝ: Ἐπὶ τῶν βουλομένων φιλοσοφεῖν.

918 ὟΣ ὙΠῸ ῬΌΠΑΛΟΝ: Παροιμία παρὰ Δεινολόχῳ ἐπὶ τῶν ἑαυτοὺς εἰς ὄλεθρον ἐμβαλλόντων. E

τὴν Συρακουσίων ἔχει, e Strabone libro VI. Geogr. [p. 389=414.] qui et alibi de Biante Prienensi, cujus justitia proverbio quoque locum dedit, ut hîc rescribendum in extremo Πριηνέως δίκην pro δεκάτην existimem, nisi quid secus doctis hominibus videatur. *Syracusanæ* etiam *epulæ, mensæque Siculæ* proverbiis celebrantur. SCHOTT.

912. Vat. IV. 21.

h Τὴν ἱερὰν] Vide in Suida, χαλάσω τὴν ἱερὰν ἄγκυραν, [p. 3868 A.] SCHOTT.

913. Vat. IV. 22.

914. Vat. IV. 23.

915. Vat. IV. 24.

916. Vat. IV. 25.

i Τυδεὺς] De *Tydeo* hoc, ejusque adagio, nihil equidem comperi. Illud tantum, missam videri constupratam filiam Peribœam in subulci domum, quam Tydeus prioris oblitus domus frequentare non erubuerit. Hæret hîc alioqui aqua. Et mox ἔγκυον reponendum, etsi in Vatic. esset membranis ἔγγυον. SCHOTT. Vid. Apollodor. I. 8, 5.

917. Vat. IV. 26. Arist. Nub. 705.

918. Vat. IV. 27.

919 Ὗς ἐκώμασεν: Ἐπὶ τῶν ἀκόσμως τι ποιούντων. A

920 Ὗς ὑπὲρ ὅπλον ἀραμεῖται: Ἐπὶ τῶν ἑαυτοὺς εἰς ὄλεθρον ἐμβαλλόντων.

921 [k]Ὕφαλος φάτις: Ἐπὶ τῶν κρυφίων.

922 Ὕπερον κοσμεῖς: Ὅμοιον τῷ χύτραν ποικίλλεις.

923 Ὑπέρου περίτροφον: Γρ. ἐπίτροπον. Ἐπὶ τῶν πάντα τὰ B αὐτὰ ποιούντων καὶ μηδὲν περαινόντων.

924 Ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα πηδᾷν: Ἀπὸ Φαΰλλου τοῦ πεντάθλου τόδε, εἰς ὃν ἐπεγέγραπτο,

Πέντ' ἐπὶ πεντήκοντα πόδας πήδησε Φάϋλλος.

Ἐπεὶ γὰρ ὑπὲρ τοὺς ἐσκαμμένους ν̄ πόδας ἑτέρους ε̄ εἰς τὸ στε- C ρεὸν ἐπήδησεν, εἰς παροιμίαν περιέστη.

925 Ὕδωρ παραρρέει: Αὕτη τάττεται ἐπὶ τῶν ἐκ παντὸς ἔργου ἐπαγγελλομένων καταπράξασθαι τὸ προκείμενον. Μετενήνεκται δὲ ἀπὸ τῶν ὑπὸ σπουδῆς εἰς ῥέοντα πλοῖα εἰσβαινόντων.

926 Ὑπὲρ ὄνου σκιᾶς: Φασὶν ὅτι Δημοσθένης ὁ ῥήτωρ ἀπολο- D γούμενος ὑπέρ τινος κινδυνεύοντος, οὐκ ἀνεχομένων τῶν δυναστῶν, εἶπεν· Ἀκούσατε, ὦ ἄνδρες, διηγήματος τερπνοῦ· Νεανίσκος ποτε ὄνον ἐμισθώσατο Ἀθήνηθεν Μεγάραδε, μεσημβρίας δὲ καταλαβούσης, καταλύσας τὸν γόμον ὑπῆλθε τὴν σκιὰν τοῦ ὄνου· ἐκβαλλόμενος δὲ ὑπὸ τοῦ ὀνηλάτου, πρὸς βίαν διεφέρετο, μεμισθῶ- E σθαι καὶ τὴν σκιὰν λέγων· ἀντιλέγοντος δὲ τοῦ ὀνηλάτου, καὶ φάσκοντος τὸν ὄνον μεμισθωκέναι, εἰς δικαστήριον εἰσῆλθον ἀμφότεροι. Εἰπὼν δὲ ταῦτα ὁ Δημοσθένης, κατέβαινεν ἐκ τοῦ βήματος. Ἀξιούντων δὲ τῶν δικαστῶν τῆς δίκης τὸ τέλος μαθεῖν, εἶπεν, ἀναβὰς πάλιν ἐπὶ τοῦ βήματος· Ὑπερ μὲν ὄνου σκιᾶς F ἀκούειν, ὦ ἄνδρες, ἐπιθυμεῖτε, ἀνθρώπου δὲ κινδυνεύοντος ὑπὲρ ψυχῆς οὐδὲ τῆς φωνῆς ἀνέχεσθε; Ἄλλοι δὲ λέγουσιν ὅτι Ἀθήνηθεν εἰς Δελφοὺς τὸν ὄνον ἐμισθώσατο. Τάττεται δὲ ἐπὶ τῶν περὶ μηδενὸς χρησίμου φιλοτιμουμένων.

919. Vat. IV. 28.
920. Vat. IV. 29.
921. Vat. IV. 30.
[k] Ὕφαλος] Tralatio elegans a saxis ὑφ' ἅλος κεκρυμμένοις. SCHOTT.

922. Vat. IV. 31.
923. Zen. VI. 25.
924. Zen. VI. 23.
925. Zen. VI. 24.
926. Zen. VI. 28.

927 Ὕδραν τέμνεις: Ἐπὶ τῶν ἀμηχάνων· διὰ τὰς τῆς ὕδρας A κεφαλὰς, ἃς τέμνων ὁ Ἡρακλῆς οὐδὲν μᾶλλον ἐκράτει αὐτῆς ἀναδιδούσης ἄλλας ἀντὶ τῶν κοπτομένων.

928 Ὑπερβερεταῖος: Ἐπὶ τῶν ὑπερχρονίων εἴρηται. Παρὰ γὰρ Μακεδόσιν ὁ τελευταῖος μὴν τοῦ ἐνιαυτοῦ Ὑπερβερεταῖος προσαγορεύεται. B

929 Φακοῦ γωνίαν: Ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων.

930 Φακὸν κόπτεις: Ἐπὶ τῶν ἀνηνύτων καὶ μὴ ὄντων.

931 Φρουρεῖν ἢ πλουτεῖν: Ἀθηναῖοι φρουραῖς διαλαβόντες τοὺς νησιώτας, μισθοὺς ἔταξαν μεγάλους τοῖς φυλάττουσιν ὑπ' αὐτῶν χορηγεῖσθαι τῶν νησιωτῶν. C

932 Φρουρῆσαι ἐν Ναυπάκτῳ: Φιλίππου Ναύπακτον ἑλόντος Ἀχαιοὶ τοὺς φρουροὺς ἀπέκτειναν, ὥς φησι Θεόπομπος.

933 [1]Φιλοξένου λόγον τέτευχεν: Κατὰ τῶν ἑτέρως ἀρνουμένων ἡ παροιμία. Φιλόξενος γὰρ ὁ Κυθήριος διαφυγὼν τὰς εἰς Συρακουσίων λατομίας εἰς ἃς ἐνέπεσεν, ὅτι Διονυσίου τοῦ τυράννου τὰς D τραγῳδίας οὐκ ἐπῄνει, διέτριβεν ἐν Τάραντι τῆς Ἰταλίας. Μεταπεμπομένου δὲ Διονυσίου αὐτὸν, καὶ ἀξιοῦντος διὰ γραμμάτων, ὁ Φιλόξενος ἀντιγράψαι μὲν οὐκ ἔγνω, λαβὼν δὲ βιβλίον τὸ στοι-

927. Zen. VI. 26.
928. Zen. VI. 30.
929. Vat. IV. 32.
930. Vat. IV. 33.
931. Zen. VI. 32.
932. Zen. VI. 33.
933. Vat. IV. 37.

1 Φιλοξένου] Respexit credo ad illa adagia: Φιλοξένου γραμμάτιον, *Philoxeni οὐ*. Et, Ἄπαγέ με ἐς τὰς λατομίας. Apud Suidam, et Desiderium, *In lapicidinas*, Chiliad. II. Centur. 1. Adag. 31. et Chil. III. Centur. 2. Adag. 95. In Suida vero male *Tarentum Siciliæ* dixit, rectius hîc *Italiæ*. Est enim metropolis *Tarentum* in magnæ Græciæ ora. De Philoxeno plura Diodorus, Stobæus, Athenæus lib. I. Cicero lib. IV. ad Atticum epist. 6. Et de Dionysii latomiis Verrina VII. T. Livius, Plutarchus lib. II. de Fortuna Alexandri, Lucianus de mercede servientibus, et in indoctum, Lilius Giraldus Dialogo IX. Histor. Poëtarum. Scriptum autem hîc vitiose in Vaticanis membranis: ὡς Φιλόξενος αὐτῷ γράψαι μὲν οὐκ ἔγνω. Repono: ὁ Φιλόξενος, ut fere Suidas habet in Φιλοξένου γραμμάτιον, sic: Φιλόξενος ἀντιγράφειν οὐκ ἔγνω. Et α litteram scripsisse ait, quæ in compositis fere vocibus negat: ο vero noster codex diserte. Quæ prima in ου. Quam negationem hîc Diogenianus et Mich. Apostolius habet, eamdemque Lacones sæpe remisisse tyrannis auctor in Laconicis Plutarchus. SCHOTT.

χεῖον τοῦ ὃ πολλάκις ἐν αὐτῷ περιέγραψε μόνον, εἰς μικρὰ καὶ A μεγάλα τὸν τοῦ γράμματος χαρακτῆρα τυπώσας, καὶ ὅτι τὴν παράκλησιν διωθεῖται διὰ τοῦτο δηλώσας.

934 Φασηλιτῶν θῦμα: Ἐπὶ τῶν εὐτελῶν καὶ ἀναίμων λέγεται. Φασὶ γὰρ τοὺς Φασηλίτας τάριχος τοῖς θεοῖς θύειν.

935 [m]Φοινίκων συνθῆκαι: Οἱ τὴν Καρχηδόνα κτίσαντες Φοί- B νικες ὅτε προσέπλευσαν τῇ Λιβύῃ, ἐδεήθησαν τῶν ἐγχωρίων δέξασθαι αὐτοὺς νύκτα τε καὶ ἡμέραν. Ἐπιτυχόντες δὲ τούτου, οὐκ ἐβούλοντο ἀπαλλάσσεσθαι, ὡς συντιθεμένων νύκτας τε καὶ ἡμέρας μένειν αὐτούς. Λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν πανουργευομένων καὶ πονηρῶν.

936 Φωκαέων ἀραί: Οἱ Φωκαεῖς ποτε τῆς ἑαυτῶν γῆς ἐκπεσόντες C ἐπηράσαντο μηδέποτε κατελθεῖν εἰς αὐτήν. Μέμνηται ταύτης Ἡρόδοτος ἐν τῇ πρώτῃ.

937 Φαλαρίδος ἀρχή: Ἐπὶ τῶν ὠμῶς τῇ ἐξουσίᾳ χρωμένων.

938 [n]Φαέθοντα τόκον: Ἐπιφανῆ καὶ καταπληκτικὸν τὴν πρόσοψιν. D

939 Φαλακρὸς κτένα, Εὐνοῦχος παλλακὴν, Κωφὸς αὐλητὴν, Κάτοπτρον ὁ τυφλὸς, Ὁ ἠπειρώτης κώπην, Ὁ κυβερνήτης ἄροτρον: Πάντα ὅμοια ταῦτα. Λέγεται ἐπὶ τῶν ἀχρήστως τι ἑαυτοῖς ἐμπορευομένων.

940 Χαλεπὰ τὰ καλά: Ἔνιοι τὸν χαλεπὸν ἀκούουσιν ἐπὶ τοῦ E ἀδυνάτου. Ἀδύνατον οὖν εἶναι ἐφ' ἅπαντα ἀγαθόν.

941 Χαραδραῖος λέων: Ὁ παρὰ ταῖς Χαράδραις, εἰ μὴ ἄρα τὸν Θεσπιακὸν λέγει, ὃν πρῶτον ἀνεῖλεν Ἡρακλῆς ἐν Θεσπιαῖς Χαράδραις. Χαράδρα δὲ καλεῖται ὁ τόπος.

934. Zen. VI. 36.
935. Vat. IV. 34.
m Φοινίκων] Dici solitum Suidas est auctor in insidiose paciscentes: cetera ut hîc. Addit tamen similia narrari de Metapontinis e Demone. Adhæc de cavillatione, cum Annibalis militibus Cic. I. Offic. Vide et Had. Junium Cent. I. Adag. 76. *Phœnicum commentum seu mendacium*, ex Platone lib. IV. de Repub. et Strabone lib. III. Geogr. SCHOTT.
936. Zen. VI. 35.
937. Vat. IV. 35.
938. Vat. IV. 36.
n Φαέθοντα] Corruptum arbitror locum. Suidas hîc φάων dictum proverbio ait ἐπὶ τῶν ἐρασμίων καὶ ὑπερηφανῶν. SCHOTT. Qui fallitur.
939. Vat. IV. 38.
940. Zen. VI. 38.
941. Zen. VI. 39.

942 Χάραξ τὴν ἄμπελον: Παροιμία ὅταν ἀπὸ τοῦ σώζοντος τὸ A σωζόμενον πάθῃ. Ἀναγράφει δὲ αὐτὴν κακῶς Ἀριστοφάνης,

Ἐξηπάτησεν ἡ χάραξ τὴν ἄμπελον.

943 Χαρώνιος θύρα: Μία τοῦ νομοφυλακίου θύρα, δι' ἧς οἱ κατάδικοι τὴν ἐπὶ θανάτου ἐξήγοντο.

944 Χειροβρῶτι δεσμῷ: Τοῖς πυκτικοῖς ἱμᾶσι. Διὰ τὸ τὰς B σάρκας κόπτειν καὶ ἀναλίσκειν. Βέλτιον δὲ τὸν δεσμὸν ἀκούειν, τὸν ἀποβιβρώσκοντα τὼ χεῖρε.

945 [o]Χαίρειν ἐπιστολαῖς: Ταῖς ἐπιστολαῖς τὸ χαίρειν προσετίθεσαν, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης καὶ Σοφοκλῆς. Ἔστι δὲ καὶ ἀπαλλασσομένων προσαγόρευσις. C

946 Χῖος παραστὰς Κῷον οὐκ ἐᾷ λέγειν: Ἀπὸ ἀστραγάλων [p]παρῳδήθη ἡ παροιμία· καὶ ἐπὶ Θηραμένους, ἐπεὶ ἐδόκει Χῖος εἶναι.

947 Χορὸν [q]δίδωμι: Ἐπὶ τῶν σκώμμασι νικώντων.

948 [r]Χύτραις λημῶν ἢ κολοκύνταις: Ἐπὶ τῶν ἀμβλυωττόν-

942. Zen. VI. 40.

943. Zen. VI. 41.

944. Zen. VI. 44.

945. Vat. IV. 44.

o Χαίρειν] Annotatio potius quam adagium est. Χαίρειν Epistolis inscribi antiquitus solitum, ut εὖ πράττειν καὶ ὑγιαίνειν, auctor Aristophanis interpres ἐν Νεφέλαις v. 619. ad illa verba: πρῶτα μὲν χαίρειν Ἀθηναίοισι. Cleonem ait primum e Pylo et Spacteria Atheniensibus scribentem χαίρειν præscripsisse, quod in usum mox vertit, Platonem vero epistolis εὖ πράττειν inscripsisse. Pythagoreos ὑγιαίνειν καὶ ὑγίεια inscriptum gestasse ἐν πενταγώνῳ. Vide Lucian. De verbo inter salutandum lapso [c. 2.] Latini hinc mutuati. Hor. lib. I. ep. 8. *Celso gaudere et bene rem gerere Albinovano Musa rogata refer.* Ad quem locum varia interpretes. SCHOTT.

946. Vat. IV. 45.

p παρῳδήθη] Παρωθήκη scriptum erat in Vaticano, sed puto παρῳδικὴ verius esse, quia parodiæ formam præfert adagium: vel, quomodo sæpe occurrit ὑποθετικὴ παροιμία. Senarius autem est proverbialis, adjecta voce quæ aberat, Κῷον, e Stratidis Comici fabulis: explicatque Hadrianus Junius Cent. III. Adagio 50. SCHOTT. παρῳδήθη A.

947. Vat. IV. 46.

q δίδωμι] Χορὸν δίδωμι Suidas habet, aliterque explanat, pro, *Patior te laudare ac vincere*, &c. In Vatic. erat διδώω: equidem διδῷ tentabam, vel δίδωμι cum Suida. SCHOTT. Ita Hesych. Nihil ex Paris. a Bastio enotatum. Vid. Schol. Plat. p. 152.

948. Vat. IV. 47.

r Χύτραις] Lucianus in Timone μισανθρώπῳ [c. 2.] Λημᾷς καὶ ἀμβλυώττεις πρὸς τὰ γενόμενα. Apostolius et Suidas in Κρονικαὶ λῆμαι, *Saturniæ lemæ*, apud Erasmum Chiliad. IV. Centuria 6. Adagio 61. Vitiose

των. Δηλοῖ δὲ τὸ μεγάλαις τισὶ κολοκύνταις βλέπειν, ἤτοι λίαν A
λημᾶν.

949 Χαλκιδίζειν: Ἐπὶ τῶν γλισχρευομένων. Οἱ γὰρ ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκιδεῖς ἐπὶ φιλαργυρίᾳ ἐκωμῳδοῦντο.

950 Χαλεπὸν χορίων κύνα γεύειν: Τὸ ἔλυτρον τοῦ ἐμβρύου χόριον καλεῖται. Οἱ δὲ κυνὲς γευσάμενοι τούτου, καὶ τοῖς ἐμ- B
βρύοις ἐπιβουλεύουσι διὰ τὸ λίχνον.

951 Χρήματα χρήματ' ἀνήρ: Αὕτη ἀποφθεγματική ἐστιν, ὡς τὰ παραγγέλματα τῶν ἑπτὰ σοφῶν. Μέμνηται ταύτης Πίνδαρος.

952 Ψύρα τὸν Διόνυσον: Ἀντὶ τοῦ εὐτελῆ. Νησίδιον γάρ ἐστι C
μικρὸν τὰ Ψυρά, μὴ δυνάμενον οἶνον ἐνεγκεῖν. Εἴρηται ἐπὶ τῶν ἐν συμποσίῳ κατακειμένων καὶ μὴ πινόντων.

953 [s] Ψωλὸν γενέσθαι δεῖ σε μέχρι τοῦ Μυρρίνου: Μέμνηται ταύτης Ἀριστοφάνης ἐν Ἱππεῦσιν, ἐλέχθη δὲ ἐπὶ τῶν μέχρι πολλοῦ διειλκυσμένων. D

954 [t] Ψυχὴ πρόμαντις: Ἐπὶ τῶν τὰ μέλλοντα προορώντων.

955 [u] Ὠσὶν ἐστῶσιν: Ἐπὶ τῶν πρὸς τὸ ἀκοῦσαί τι τὰ ὦτα εὐτρεπισμένα ἐχόντων.

956 [v] Ὥσπερ Χαλκιδικὴ τέτοκεν ἡμῖν ἡ γυνή: Ταύτης Πο-

autem hîc scriptum puto in extremo λίαν τιμᾶν, pro quo λημᾶν tentabam. SCHOTT.

949. Vat. IV. 48.

950. Suid.

951. Zen. VI. 43.

952. Suid.

953. Vat. IV. 49.

s Ψωλὸν] Aristophanis dictum explicat enarrator Græcus ἐν Ἱππεῦσι, περὶ ψωλοῦ, qui morbum etiam designat herniosum, ut hoc loco, qui ictu ruptus est. Alias pro curto, recutito, et apella seu circumciso, in Pluto ejusdem Comici, [v. 267.] ad illa: Οἶμαι δὲ νὴ τὸν οὐρανὸν, καὶ ψωλὸν αὐτὸν εἶναι. Hic Suidæ λειπόδερμος, ὀξυτόνως. Hesychio ψωλὸς ὁ ἀνεσκολυμμένος. Aristophanis Scholiastes [Eq. 960.] ἰδίως ἐπὶ τῶν μεχρὶ πολλοῦ διεσκυλμένων. Alterutro hîc quoque modo censeo emendandum, pro illo διειλκυσμένων. SCHOTT.

954. Vat. IV. 50.

t Ψυχὴ πρόμαντις] Mente vaticinamur, quæ et divinatio est, ut in prudentibus observat M. Tullius sæpenumero, et in Attici Vita Cornelius Nepos, ad quem nos olim pluribus. SCHOTT. Eurip. Andr. 1073. πρόμαντις θυμός.

955. Vat. IV. 51.

u Ὠσὶν] Terentius Andria: *Arrige aures Pamphile.* Etsi obscœne ibi Donatus. Maro I. Æneid. *Arrectisque auribus adstant.* SCHOTT.

956. Zen. VI. 50.

942 Χάραξ τὴν ἄμπελον: Παροιμία ὅταν ἀπὸ τοῦ σώζοντος τὸ A σωζόμενον πάθῃ. Ἀναγράφει δὲ αὐτὴν κακῶς Ἀριστοφάνης,

Ἐξηπάτησεν ἡ χάραξ τὴν ἄμπελον.

943 Χαρώνιος θύρα: Μία τοῦ νομοφυλακίου θύρα, δι' ἧς οἱ καταδικοι τὴν ἐπὶ θανάτου ἐξήγοντο.

944 Χειροβρῶτι δεσμῷ: Τοῖς πυκτικοῖς ἱμᾶσι. Διὰ τὸ τὰς B σάρκας κόπτειν καὶ ἀναλίσκειν. Βέλτιον δὲ τὸν δεσμὸν ἀκούειν, τὸν ἀποβιβρώσκοντα τὼ χεῖρε.

945 [o]Χαίρειν ἐπιστολαῖς: Ταῖς ἐπιστολαῖς τὸ χαίρειν προσετίθεσαν, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης καὶ Σοφοκλῆς. Ἔστι δὲ καὶ ἀπαλλασσομένων προσαγόρευσις. C

946 Χῖος παραστὰς Κῷον οὐκ ἐᾷ λέγειν: Ἀπὸ ἀστραγάλων [p]παρῳδήθη ἡ παροιμία· καὶ ἐπὶ Θηραμένους, ἐπεὶ ἐδόκει Χῖος εἶναι.

947 Χορὸν [q]δίδωμι: Ἐπὶ τῶν σκώμμασι νικώντων.

948 [r]Χύτραις λημῶν ἢ κολοκύνταις: Ἐπὶ τῶν ἀμβλυωττόν-

942. Zen. VI. 40.
943. Zen. VI. 41.
944. Zen. VI. 44.
945. Vat. IV. 44.

[o] Χαίρειν] Annotatio potius quam adagium est. Χαίρειν Epistolis inscribi antiquitus solitum, ut εὖ πράττειν καὶ ὑγιαίνειν, auctor Aristophanis interpres ἐν Νεφέλαις v. 619. ad illa verba: πρῶτα μὲν χαίρειν Ἀθηναίοισι. Cleonem ait primum e Pylo et Spacteria Atheniensibus scribentem χαίρειν præscripsisse, quod in usum mox vertit, Platonem vero epistolis εὖ πράττειν inscripsisse. Pythagoreos ὑγιαίνειν καὶ ὑγίεια inscriptum gestasse ἐν πενταγώνῳ. Vide Lucian. De verbo inter salutandum lapso [c. 2.] Latini hinc mutuati. Hor. lib. I. ep. 8. *Celso gaudere et bene rem gerere Albinovano Musa rogata refer.* Ad quem locum varia interpretes. SCHOTT.

946. Vat. IV. 45.

[p] παρῳδήθη] Παρωθήκη scriptum erat in Vaticano, sed puto παρῳδικὴ verius esse, quia parodiæ formam præfert adagium: vel, quomodo sæpe occurrit ὑποθετικὴ παροιμία. Senarius autem est proverbialis, adjecta voce quæ aberat, Κῷον, e Stratidis Comici fabulis: explicatque Hadrianus Junius Cent. III. Adagio 50. SCHOTT. παρῳδήθη A.

947. Vat. IV. 46.

[q] διδόω] Χορὸν δίδωμι Suidas habet, aliterque explanat, pro, *Patior te laudare ac vincere*, &c. In Vatic. erat διδόω: equidem διδῷ tentabam, vel δίδωμι cum Suida. SCHOTT. Ita Hesych. Nihil ex Paris. a Bastio enotatum. Vid. Schol. Plat. p. 152.

948. Vat. IV. 47.

[r] Χύτραις] Lucianus in Timone μισανθρώπῳ [c. 2.] Λημᾷς καὶ ἀμβλυώττεις πρὸς τὰ γενόμενα. Apostolius et Suidas in Κρονικαὶ λῆμαι, *Saturniæ lemæ*, apud Erasmum Chiliad. IV. Centuria 6. Adagio 61. Vitiose

των. Δηλοῖ δὲ τὸ μεγάλαις τισὶ κολοκύνταις βλέπειν, ἤτοι λίαν λημᾶν. A

949 Χαλκιδίζειν: Ἐπὶ τῶν γλισχρευομένων. Οἱ γὰρ ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκιδεῖς ἐπὶ φιλαργυρίᾳ ἐκωμῳδοῦντο.

950 Χαλεπὸν χορίων κύνα γεύειν: Τὸ ἔλυτρον τοῦ ἐμβρύου χόριον καλεῖται. Οἱ δὲ κυνὲς γευσάμενοι τούτου, καὶ τοῖς ἐμ- B
βρύοις ἐπιβουλεύουσι διὰ τὸ λίχνον.

951 Χρήματα χρήματ' ἀνήρ: Αὕτη ἀποφθεγματική ἐστιν, ὡς τὰ παραγγέλματα τῶν ἑπτὰ σοφῶν. Μέμνηται ταύτης Πίνδαρος.

952 Ψύρα τὸν Διόνυσον: Ἀντὶ τοῦ εὐτελῆ. Νησίδιον γάρ ἐστι C
μικρὸν τὰ Ψυρὰ, μὴ δυνάμενον οἶνον ἐνεγκεῖν. Εἴρηται ἐπὶ τῶν ἐν συμποσίῳ κατακειμένων καὶ μὴ πινόντων.

953 [s] Ψωλὸν γενέσθαι δεῖ σε μεχρὶ τοῦ μυρρίνου: Μέμνηται ταύτης Ἀριστοφάνης ἐν Ἱππεῦσιν, ἐλέχθη δὲ ἐπὶ τῶν μέχρι πολλοῦ διειλκυσμένων. D

954 [t] Ψυχὴ πρόμαντις: Ἐπὶ τῶν τὰ μέλλοντα προορώντων.

955 [u] Ὠσὶν ἑστῶσιν: Ἐπὶ τῶν πρὸς τὸ ἀκοῦσαί τι τὰ ὦτα εὐτρεπισμένα ἐχόντων.

956 [v] Ὥσπερ Χαλκιδικὴ τέτοκεν ἡμῖν ἡ γυνή: Ταύτης Πο-

autem hîc scriptum puto in extremo λίαν τιμᾶν, pro quo λημᾶν tentabam. SCHOTT.

949. Vat. IV. 48.

950. Suid.

951. Zen. VI. 43.

952. Suid.

953. Vat. IV. 49.

[s] Ψωλὸν] Aristophanis dictum explicat enarrator Græcus ἐν Ἱππεῦσι, περὶ ψωλοῦ, qui morbum etiam designat herniosum, ut hoc loco, qui ictu ruptus est. Alias pro curto, recutito, et apella seu circumciso, in Pluto ejusdem Comici, [v. 267.] ad illa: Οἶμαι δὲ νὴ τὸν οὐρανὸν, καὶ ψωλὸν αὐτὸν εἶναι. Hic Suidæ λειπόδερμος, ὀξυτόνως. Hesychio ψωλὸς ὁ ἀνεσκολυμμένος. Aristophanis Scholiastes [Eq. 960.] ἰδίως ἐπὶ τῶν μεχρὶ πολλοῦ διεσκυλμένων. Alterutro hîc quoque modo censeo emendandum, pro illo διειλκυσμένων. SCHOTT.

954. Vat. IV. 50.

[t] Ψυχὴ πρόμαντις] Mente vaticinamur, quæ et divinatio est, ut in prudentibus observat M. Tullius sæpenumero, et in Attici Vita Cornelius Nepos, ad quem nos olim pluribus. SCHOTT. Eurip. Andr. 1073. πρόμαντις θυμός.

955. Vat. IV. 51.

[u] Ὠσὶν] Terentius Andria: *Arrige aures Pamphile*. Etsi obscœne ibi Donatus. Maro I. Æneid. *Arrectisque auribus adstant*. SCHOTT.

956. Zen. VI. 50.

λύζηλος μέμνηται ἐν Μουσῶν γοναῖς, ἐπί τινος πολλὰς θυγατέρας A
ἀπογεννώσης. Ἐπειδὴ Χαλκίδα τῆς Εὐβοίας πόλιν φασί ποτε
ἀνθῆσαι φορᾷ καὶ πλήθει τετρώρων ἁρμάτων.

957 [x] Ὠγύγια κακά: Ἐπὶ τῶν ὀχληρῶν. Ἐπεὶ συνέβη Κάδμον
τὸν Ὠγύγου διὰ τὰς θυγατέρας κακοῖς περιπεσεῖν. Ἄμεινον δὲ
λέγειν ἀγύγια κακὰ τὰ παλαιά. Τοῦτο γὰρ ἡ λέξις δηλοῖ. B

958 Ὦ Λακιάδαι: Ἐπὶ τῶν μοιχῶν. Δῆμος γὰρ τῆς Ἀττικῆς
οἱ Λακιάδαι, ἐν ᾧ ῥαφανίδες πολλαὶ, αἷς ἐχρῶντο κατὰ τῶν
ληφθέντων μοιχῶν ἐνυβρίζοντες, καὶ στελεοῖς δὲ ἐχρῶντο μὴ
παρουσῶν τούτων καὶ [y] ἀναβαστοῖς.

959 Ὡς τὴν ἐν Ἄργει ἀσπίδα καθελὼν σεμνύνεται: Οἱ μὲν C
ἱερὰν φασὶν εἶναι ἐν Ἄργει ἀσπίδα καλουμένην ἐχυρὰν καὶ δυσκαθαίρετον· οἱ δὲ λόχον φασὶν εἶναι ἐν Ἄργει τῶν πάνυ ἀκμαζόντων νεανίσκων, ὃν Ἀσπίδα καλεῖσθαι.

957. Vat. IV. 52.

[x] Ὠγύγια] Suidas eadem; illud addens, Cadmum Ogygis filium, qui Ogyges primus Thebis regnavit. Hesychio etiam ὠγύγια sunt παλαιὰ, μεγάλα πολύ. SCHOTT.

958. Vat. IV. 53.

[y] ἀναβαστοῖς] Pro ἀναβαστοῖς, quod in Vatican. scriptum reperi, Suidas syllabæ unius commutatione ἀναθάστοις præfert: sed neutrum placet: tentavi, nec tamen facit satis, βασάνοις, dum quis locum εὐστοχίᾳ quadam perpurget. Ceterum de hoc supplicii genere Athenis Atticis per raphanos agit Aristoph. interpres ἐν Νεφέλαις, ad illa Comici verba [1079.] Τί δ' ἢν ῥαφανιδωθῇ γε πειθόμενος, τέφρᾳ τε τιλθῇ; et elegantissimus M. Ant. Muretus Notis ad Catullum pœnam explanat. SCHOTT.

959. Zen. VI. 52.

PROVERBIA

EX

CODICE COISLINIANO.

N. 177.

1 Αἱ Οἰδίποδος ἀραί: Ἐπὶ τῶν μεγάλως δυστυχούντων. A

2 Ἄκρον λάβε, etc. Conf. Suid. Cod. addit, πρὸς γάρ τινας τοῦ Ἀπόλλωνος ἀνελόντος πυθομένους ποῦ οἰκήσουσι, καὶ εἰπόντος, Ἄκρον λάβε καὶ μέσον ἕξεις, καὶ μὴ διανενοηκότας τὸν χρησμόν. Ἀπὸ τούτου ἐκρατήθη ἡ παροιμία.

3 Ἅλας καὶ τράπεζαν μὴ παραβαίνειν: Τὴν Θέμιν φασὶ B
χρηστηριάζουσαν, παραινεῖν ταῦτα μὴ παραβαίνειν, ἢ ὅτι ἔκειντο ἐν τῷ μαντείῳ, ἢ ὅτι τοῖς κοινωνήνασι τούτων φίλοις χρῆσθαι δεῖ.

4 Ἄλλα μαρτυρεῖ τρία, καὶ ἄλλα κλητεύει τρία: Ἐπὶ τῶν ἀγοραίων ἀνθρώπων καὶ ἑτοίμων πᾶν ὁτιοῦν ποιεῖν ἕνεκα κέρδους. C

5 Ἀκίνητα κινεῖ: Ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων. Cf. Suid.

6 Ἁ Κορινθία γυνὴ ἔοικε χοιροπωλήσειν: Ἐπὶ τῶν καθ' ὥραν θρυπτομένων γυναικῶν, καὶ ἐκδότων εἰς μῖξιν. Πολλαὶ γὰρ ἑταῖραι ἐν Κορίνθῳ, καὶ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον χοῖρον ἐκάλουν.

7 Ἄκουε τοῦ τέσσαρα ὦτα ἔχοντος: Ἐπὶ τῶν ἀπειθούντων. D
Χρησμὸς γὰρ ἐδόθη Ἐντίμῳ τῷ κριτῇ (sic. Zen. Κρητὶ) καὶ Ἀντιφήμῳ φυλάξασθαι τοῦ τετραώτου· ἦν δὲ οὗτος λῃστής, οἱ δὲ ἀμελήσαντες τοῦ χρησμοῦ ἀπώλοντο. Cf. Zenob.

8 Ἄλευ δ' ἀπὸ μείζονος ἀνδρός: Οἱ Ἴωνες τὸ ἄλευ ἀντὶ τοῦ φυλάττεσθαι λέγουσι. Παρεγγυᾷ οὖν ἡ παροιμία φυλάττεσθαι E
τὰς τῶν μειζόνων συναναστροφάς.

9 Ἀληλεσμένος βίος: Ἐπὶ τῶν ἐν ἀφθονίᾳ ζώντων, μᾶλλον δὲ ἐπὶ τοῦ ἑτοίμου καὶ ἀκόπου.

10 Ἀλλότριον ἀμᾷς θέρος: Ἐπὶ τῶν κατολιγωρούντων ἐν τοῖς A
ἀλλοτρίοις, ἢ ἐπὶ τῶν τὰ ἀλλότρια καρπουμένων. Cf. Suid.

11 Ἄλλο γλαῦξ, ἄλλο κορώνη φθέγγεται: Ἐπὶ τῶν τοῖς κρείττοσιν ἐριζόντων, ἢ ἐπὶ τῶν ἄλλοις οὐ συμφωνούντων. Cf. Suid.

12 Ἀλλ' οὐκ αὖτις ἀλώπηξ: Λείπει τὸ εἰς πάγην ἁλώσεται. B
Παρ' ὅσον ἀλώπηξ πάγας φυγοῦσα δεύτερον οὐκ ἐμπίπτει.

13 Ἄλλοι μὲν σπείρουσιν, ἄλλοι δ' ἀμήσονται: Diog. ἐπὶ τῶν οὐχ ἑαυτοῖς, ἀλλ' ἑτέροις πονούντων.

14 Ἄλλος ἐχθρὸς πολέμιος, καὶ ἄλλη γυνὴ ἡ πολεμία:

15 Ἀλλ' οὐκ ἔστι συκοφάντου δήγματος: Cf. Suid. C

16 Ἀλλ' οὐδὲν δεῖ παρὰ τὸν βωμὸν βαστάζειν τὰς ἐπινοίας: Cf. Zenob. Cod. in fine, προσάγοντες μετὰ τὸ καλλιερῆσαι βουλεύονται.

17 Ἄλλως ἀναλίσκεις ὕδωρ: Cf. Suid. Cod. addit, μετήνεκται δὲ ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς δικαστηρίοις πρὸς ὕδωρ λεγόντων. D
Πεποσωμένον γὰρ ὕδωρ ἐδίδοτο ἑκάστῳ τῶν ἀντικρινομένων ἐν τῷ λέγειν.

18 Ἄλλοτε δ' ἀλλοῖον τελέθειν καὶ χώρα ἕπεσθαι: Cf. Zenobium. Cod. in fin. πολύποδος, ὃς αἷς ἂν προσπελάσῃ πέτραις, ταύταις ἐξομοιοῦται. E

19 Ἀλλοτρία βάλλειν: Ἐπὶ τῶν ἐν τῷ κυβεύειν διαμαρτανόντων, ἢ ἐπὶ τῶν ἀμελούντων. Cf. Suid.

20 Ἄλλα μὲν ὁ Λεύκωνος ὄνος φέρει, ἄλλα δὲ Λεύκων λέγει:

21 Ἁλῶν δὲ φόρτος ἔνθεν ἦλθεν, ἔνθ' ἔβη: Cod. ἐπὶ τῶν F
καθ' ἑαυτοὺς χρωμένων τοῖς οὖσιν, ἢ ἐπὶ τῶν ἐπαναστρεφομένων ἔνθεν ἐξέβησαν· τὸ γὰρ παλαιὸν ἀγῶνος συντελουμένου γυμνικοῦ ἔν τισι τόποις τῆς Ἀττικῆς, ἅλες ἔπαθλον ἐδίδοντο· ἐπὶ τοὺς ἐπιχωρίους δὲ τοῦτο μόνον συνέβαινεν ἀγωνιζομένους, οἱ γὰρ ξένοι ἀπείργοντο, ὡσὰν μηδενὸς τῶν ἔξω μετέχοντος τῆς ἀγωνίας, πάλιν G
εἰς τὸν αὐτὸν τόπον ἀποχωρεῖ. Cf. Suid.

22 Ἅμα κνέφας, ἅμ' ὄρθρος:

23 Ἀμαλθείας κέρας: Ἐπὶ τῶν ἀφθόνως ζώντων. Ἀπὸ τῆς Ἀμαλθείας τῆς τροφοῦ (Cod. τροφός) τοῦ Διός, ἢ γάλακτι

αὐτὸν ἔτρεφεν· αὕτη δὲ αἲξ ἦν· ἢ ἀπὸ Ἀμαλθείας γυναικὸς A καπηλίδος, ἥτις πᾶσαν τὴν ἐμπολὴν κέρατι εἶχεν· εἰς ἣν χάριν πότου Ἡρακλῆς εἰσιὼν, τὸ κέρας κέκλοφεν, ἀφ' οὗ φασὶν εὐθηνήσαντα τὸν Ἡρακλέα καλῶς ζῆσαι. Cf. Suid. et alios.

24 ἌΜΑΞΑ ΤῸΝ ΒΟΫ́Ν ἝΛΚΕΙ: Ἐπὶ τῶν ἐναντίως καὶ ἢ χρὴ γινομένων. B

25 ἌΜΕΣ ΠΌΧ' ἌΜΕΣ: Παροιμία Λακωνικὴ, ἀντὶ τοῦ ἡμεῖς ποτὲ ἦμεν. Τοῦτο δὲ ἔλεγον οἱ ἐν Λακεδαίμονι χορεύοντες γέροντες. Cf. Zenob.

26 Ἃ ΜῊ ΚΑΤΈΘΟΥ, ΜῊ ἈΝΈΛΗΙ: Παρεγγυᾶται τῶν ἀλλοτρίων ἀπέχειν. C

27 ἈΜΟΥΣΌΤΕΡΟΣ ΛΙΒΗΘΡΊΩΝ: Λιβηθρίοις γὰρ οὐδέποτε μέλους ἐμέλησε, τὸν Ὀρφέως φοβηθεῖσι θάνατον.

28 ἈΜΎΝΕΙ ὩΣ ἜΟΙΚΕΝ Ἡ ΠΆΓΗ: Παρ' ὅσον καὶ ἡ δολιότης βοηθεῖ.

29 ἌΜΥΡΙΣ ΜΑΊΝΕΤΑΙ: Ἐπὶ τῶν δοκούντων μὲν μαίνεσθαι οἷς D πράττουσιν, ὄντων δὲ τῶν ἔργων καθηκόντων. Θεωρὸς, reliqua ut Suidas. Cod. προσφυγόντα ἐν τῷ ἱερῷ, etc.

30 ἈΝΑΓΥΡΆΣΙΟΣ ΔΑΊΜΩΝ: Ὅταν χαλεπή τις τύχη καὶ πονηρὰ δυστυχία κατασείσῃ πᾶσαν οἰκίαν ἀλλεπαλλήλοις δεινοῖς, ἡ παροιμία λέγεται. Φασὶ γὰρ γενέσθαι τινὰ γεωργὸν ἐν τῷ Ἀναγυ- E ρασίων δήμῳ, αἰτίαν ἔχοντα ἐξυβρίζειν εἰς τὸν πλησίον ἱδρυμένον βωμόν· διὸ συμφοραῖς τὸν ἄνθρωπον δειναῖς περιπεσεῖν· πρῶτον μὲν γὰρ ἀπέλαβε τὴν γυναῖκα, ἐξ ἧς αὐτῷ παῖς ἐγεγόνει· εἶτα τὸν υἱὸν ἐπήρωσε διαβολῇ πλαστῇ τῆς μητρυιᾶς χρησάμενος· καὶ λαβὼν αὐτὸν ἀνεβίβασεν εἰς πλοιάριον, καὶ εἰς λυπρὸν ἐξέθηκε F νησίδιον· εἶτα ὀνείδει κατεχόμενος, αὐτός τε καὶ ἡ γυνὴ κατὰ πᾶσαν τὴν πόλιν, αὐτὸς μὲν συγκλείσας ἑαυτὸν μετὰ πάντων τῶν κτημάτων ἐν τῇ οἰκίᾳ, καὶ πῦρ ὑποβαλὼν ἐκαύθη· ἡ δὲ γυνὴ εἰς φρέαρ ἑαυτὴν ἔρριψεν.

31 ἈΝΆΓΥΡΟΣ: Δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἔνθα ἦν βορβορώδης τόπος G κἀντεῦθεν δυσώδης, ὃς κινούμενος πολλὴν ἐποίει τὴν δυσωδίαν. Ἐντεῦθεν ἐπεκράτησε καὶ παροιμία, ΚΙΝΕΙ͂Σ ΤῸΝ ἈΝΆΓΥΡΟΝ, ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς ἐπικινούντων κακά. Ἔνιοι δὲ ἀπὸ ἀναγύρου λοχμώδους φυτοῦ ἀλεξικάκου ὄντος, ὃ τριβόμενον ὄζει καὶ δυσωδίαν

ἐπιφέρει τὸν τοῦτο τρίβοντα. Οἱ δὲ φασὶν ἀπὸ ἱερείας τινὸς A
τῆς Ἑκάτης, ἥτις ἐνθουσιοῦσα καὶ βακχευομένη τῇ δαίμονι,
ἠπείλει κινῆσαι αὐτῇ τὸν ἀνάγυρον· καὶ ἅμα λαμβάνουσα τοὺς ἐκ
τοῦ φυτοῦ λύγους, ἐμάστιζεν ἑαυτὴν, ὡς δῆθεν τὴν Ἑκατὴν ἐκ
τούτου λυποῦσα· καὶ ἡ παροιμία ἐπεκράτησεν ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς
ἐπιφερόντων κακά. B

32 Ἀνδρί αταδῶι πρ. οὐκ ἦν, etc. v. Suid. Cod. addit, παρ' ὅσον Κροῖσος ἑαυτῷ πολέμιον ἐπεσπάσατο Κῦρον.

33 Ἀνθ' Ἑρμίονος: Ἐπὶ τῶν ὁμοίως ἱερῷ σωζομένων. Ἑρμίων γὰρ ἐν Πελοποννήσῳ, etc. etc. Cf. Suid.

34 Ἀντ' ἰσχάδος: Ἐπὶ τῶν μηδενὸς ἀξίων, παρ' ὅσον εὐτελέστα- C
τον ἡ ἰσχάς.

35 Ἄνω ποταμῶν χωροῦσι πηγαί: Cf. Suid. Cod. ἡ λεγομένων, οἷον εἰ ὁ πόρνος τὸν σώφρονα λέγοιτο πόρνον, ἐπειδὴ οἱ ποταμοὶ ἄνωθεν κάτω ῥέουσιν, καὶ αἱ πηγαὶ τῶν ποταμῶν οὐκ ἄνω
τρέχουσιν, ἀλλ' ἐπὶ τὸ κάτω χωροῦσιν. D

36 Ἄξιος ὀβελίσκου καὶ ἀπὸ ὀβελίσκου: Ἀπὸ τῶν ἰχθυδίων. Καὶ ἄξιος τοῦ παντὸς, ἐπὶ τῶν σφόδρα τιμίων. Cf. Suid. p. 416 C.

37 Ἁπαλοὶ θερμολουσίαις: Ἀντὶ τοῦ τρυφηλοὶ καὶ τὴν σάρκα
διαρρέοντες. E

38 Ἀπὸ βραδυσκελῶν ὄνων ἵππους ὁρῶσιν: Ἐπὶ τῶν ἀπὸ εὐτελῶν εἰς μείζονα μεταπηδώντων. Cf. Suid.

39 Ἀπ' ὄνου καταπεσών: Ἐπὶ τῶν μηδ' ὄνοις δυναμένων, οὐχ ὅπως ἵπποις χρῆσθαι, ἢ ἐπὶ τῶν ἀχάλινον ἔχοντων στόμα, καὶ
ἀπὸ γλώσσης πιπτόντων, ἐπεὶ ὁ ὄνος ἀχάλινος, καὶ πολλοὶ διὰ F
τοῦτο ἐξ αὐτοῦ πίπτουσιν· οὕτω Πλάτων. Cf. Suid.

40 Ἀράβιος αὐλητής: Τίθεται ἐπὶ τῶν ἀπαυστὶ λεγόντων. Οἱ γὰρ Ἀράβιοι κατὰ συσκηνείαν καὶ συγγένειαν τὰς φυλακὰς ἐποιοῦντο· καὶ ὁ τεταγμένος φυλάττειν, σπιθαμιαῖον αὐλὸν ἔχων τῷ
μήκει, δι' ὅλης ᾖδε τῆς νυκτὸς μέλος ἔντονον, τὴν παῦσιν τοῦ G
μέλους οὐκ ἀγαθὸν τιθεμένοις σημεῖον. Ἀπὸ τούτου ἐλήφθη ἡ παροιμία, ἣν μεταλλάξας Μένανδρος, "Ἀράβιόν φησιν ἐξεύρηκα σύμβουλον," καὶ "Ἀράβιον ἐγὼ κεκίνηκ' ἄγγελον": οἱ δέ φασιν, τὸ παλαιὸν μὴ μανθάνειν αὐλεῖν διὰ τὸ βάναυσον, τῶν δὲ ἀνδρα-

ποδῶν τὰ πολλὰ εἶναι βάρβαρα καὶ Ἀράβια· τούτους αὐλῷ ᾄδοντας A
μόλις καταπαύειν. Ἐφ' ὧν ἐλέχθη παροιμία,

Δραχμῆς μὲν αὐλεῖ, τεττάρων δὲ παύεται.

41 Ἄριστα χωλὸς ὑφεῖ: Ἐπὶ τῶν τὰ οἰκεῖα κακὰ μᾶλλον αἱρουμένων ἢ τὰ ἀλλότρια ἀγαθά. Τῶν γὰρ Σκυθῶν ποτὲ ταῖς Ἀμαζόσι πολεμούντων, καὶ ἀνοχῆς γενομένης, τά τε ἄλλα φιλο- B
φρονουμένων καὶ φασκόντων αὐταῖς, ὅτι εἰ τούτοις πεισθεῖεν, ἀπηρώτοις συνέσονται ἀνδράσιν, ἀλλ' οὐχὶ λελωβημένοις καὶ χωλοῖς καὶ ἀχρείοις ὡς οἱ παρ' αὐταῖς, Ἀντιάνειρα ἡ τούτων ἡγουμένη θρασεῖα ἅμα καὶ ἀκόλαστος οὖσα, εἶπε πρὸς αὐτοὺς, "ἄριστα χωλὸς ὑφεῖ," ἤγουν συνουσιάζει. Αἱ γὰρ Ἀμαζόνες, τῶν τικτομένων C
παρ' αὐταῖς ἀρρένων, ἐπήρουν τὰ σκέλη, ἢ τὰς δεξιὰς χεῖρας, δῆλον οὖν ὅτι χωλοῖς ἀνδράσιν ἐχρῶντο. Cf. Suid.

42 Ἀφαιρεῖν κροκύδας: Ἐπὶ τῶν πάντα ποιούντων ἕνεκεν κολακείας, ἢ οὗτος ἀφαιρεῖται καὶ κροκύδας, ἐπὶ τῶν διὰ κολακείας μέχρι καὶ τῶν σμικροτάτων καταγινομένων αἰτεῖν. D

43 Βάβτος χορός: Ἐπὶ τῶν ἀτακτότερον καὶ ἀφυέστερον τῆς μουσικῆς χρωμένων.

44 Βάλλ' ἐς κόρακας: Τουτέστιν, ἄπιθι εἰς ἀπώλειαν, διότι τὸ ζῶον χαίρει περὶ τὰ πτώματα, καὶ διὰ τὸ ἐν τραχέσι τόποις τὰς νοσσιὰς ποιεῖν. E

45 Βάλλ' ἐς μακαρίαν: Ἐπὶ τῶν ἑαυτοὺς εἰς κίνδυνον κατ' ἀρετὴν διδόντων. Μακαρία γὰρ ἡ Ἡρακλέους, ὁπηνίκα ἐπεστράτευσεν ὁ Εὐρυσθεὺς ταῖς Ἀθήναις, ἑαυτὴν ἐπέδωκε σφάγιον ὑπὲρ τῆς τῶν λοιπῶν σωτηρίας. Τούτου γενομένου, τῶν Ἀθηναίων ἕκαστος θαυμάζων τῆς κόρης τὴν ἀρετὴν, ὁ μὲν στεφάνους ἐπι- F
βάλλων, ὁ δὲ ἄνθη ῥίπτων, ἐπεφώνει, "βάλλ' ἐς μακαρίαν." Οἱ δὲ κατ' εὐφημισμὸν τὸ μακαρία, ἐστὶ γὰρ ἀντὶ τοῦ ἐν ᾅδου, ἐν θανάτῳ· ἐπεὶ χωρίον ἔφασκον ἐν ᾅδου, μακαρίαν κατ' εὐφημισμὸν καλούμενον· τὸ δ' αὐτὸ τοῦτο καὶ ἐς μακαρίαν λέγουσι καὶ εἰς μακαρίαν. G

46 Βάσανος λίθος: Παροιμία, ἐπὶ τῶν καλῶς ἐξεταζόντων καὶ τὸ ζητούμενον φανερούντων.

47 Βάτα Κάρας: Ἐπὶ τῶν παχέων καὶ δυνατῶν, ἢ ἐπὶ τῶν ἀναισθήτων. Εἴρηται δὲ ἀπὸ ἐπιγραφῆς οὔσης ἐν Σάμῳ ἐν τῷ Ἡραίῳ,

καταπλανησάσης ὑπ' ἀγνοίας τοὺς ἀναγνόντας, ἐπέγραφον γὰρ A
πατρόθεν προτάσσοντες τὸν πατέρα· καὶ ἔστι τὸ μὲν Βάτα γενικὴ πτῶσις, τὸ δὲ Κάρας ὀρθὴ, ἵνα ᾖ, Κάρας ὁ Βάτα υἱὸς, ἤγουν ὁ υἱὸς τοῦ Βάτα, ὑφ' ἓν δὲ ἐξενεχθὲν ἐπλάνησε πολλούς. Ὅθεν καί φασιν ἐπὶ τῶν ἀναισθήτων εἰρῆσθαι τὴν παροιμίαν.

48 Βατήρ: Ἡ ἀρχὴ τοῦ τῶν πεντάθλων ἀγῶνος, ἀπὸ τούτου δὲ B
λέγεται καὶ παντὸς ἔργου καὶ λόγου τὸ πρῶτον καὶ κυριώτατον, ὡς τὸ, Αὐτὸν κέκρουκας τὸν βατῆρα τοῦ λόγου, ἤγουν τὸ ἐπικαιρότατον καὶ πρῶτον.

49 Βάττου σίλφιον: Ἐπὶ τῶν μεγάλων καὶ πολυτελῶν. Οἱ
γὰρ Κυρηναῖοι τὸ σίλφιον μέγα τι καὶ ἐξαίρετον ἔχοντες, ἔδοσαν C
Βάττῳ, καὶ οὐχ ἐξῆν ἄλλῳ κεκτῆσθαι, ἐχάραττον δὲ καὶ ἐπὶ μὲν τοῦ ἑνὸς μέρους τοῦ νομίσματος τὸν Ἄμμωνα, ἐπὶ δὲ τοῦ ἑτέρου τὸ σίλφιον, ὡς μέγα· τὸ δὲ σίλφιον βοτανόν ἐστι θεραπευτικὸν, ἡδύοσμον καὶ πολύτιμον.

50 Βδελύττομαι τὸν λεπρὸν ἀπὸ Μελανθίου: Ὁ Μελάνθιος D
λέπραν εἶχε. Λέγει γοῦν ἰδὼν τὸν Μελάνθιον οἷόν ἐστι κακὸν, βδελύττομαι τὸν λεπρόν. Λήψῃ δὲ τὸν λόγον ἐπὶ τῶν ὁμοίων κακῶν.

51 Βίον μεμαγμένον: Ἐπὶ τῶν εὐδαιμόνων καὶ ἀπόνως χρω-
μένων τῇ τοῦ βίου πολυτελείᾳ. E

52 Βότρυς πρὸς βότρυν πεπαίνεται: Ἐπὶ τῶν ἐξισοῦσθαι φιλονεικούντων.

53 Βουλήσεται τὶς μᾶλλον ἢ δυνήσεται: Ἐπὶ τῶν προαιρουμένων μὲν, οὐ δυναμένων δέ.

54 Βουλίας δικάζει: Ἐπὶ τῶν τὰς κρίσεις ὑπερτιθεμένων ἀεὶ F
δικαστῶν. Τοιοῦτος γὰρ ὁ Βουλίας κριτὴς ὤν.

55 Βοῦς ἐνάλιος: Ἐπὶ τῶν μηδὲν χρησιμευόντων.

56 Βοῦς ἐν αὐλίῳ κάθῃ: Παροιμία ἐπὶ τῶν ἀχρήστων.

57 Βοῦς ὁ Μολοττῶν: Ἐπὶ τῶν εἰς πολλὰ διαιρουμένων καὶ
κατακοπτομένων πράγματα. Οἱ γὰρ Μολοττοὶ, ἐπειδὰν ὅρκια G
ποιῶνται, βοῦς παραστησάμενοι καὶ κώθωνας οἴνου πλήρεις, τὸν μὲν βοῦν κατακόπτοντες εἰς μικρὰ, ἐπαρῶνται τοῖς παραβησομένοις οὕτως κατακοπῆναι· τοὺς δὲ κώθωνας ἐκχέοντες, οὕτως ἐκχυθῆναι τὸ αἷμα τῶν παραβησομένων.

58 **Βοῦς ἐπὶ φάτνην**: *Ἐπὶ τῶν ἐπὶ τὰ συνήθη καὶ ἥδιστα* A
ἀφικνουμένων.

59 **Βοῦς ἐν πόλει**: *Ἐπὶ τῶν παραδόξων καὶ θαυμαζομένων. Λυσανίας δὲ εἶπε βοῦς ἐν ἀκροπόλει.*

60 **Βούτην Νίκων ἔγραψεν**: B. 224. ubi *Μήκων*. Cod. *πίνακα γάρ ποτε γράψας ὁ Νίκων*, etc. B

61 **Βύας**: *Εἶδος ὀρνέου νυκτερινοῦ, "καὶ βύας ὤφθη," "καὶ βύαι ὤφθησαν" ἀντὶ τοῦ συμφοραί, προμηνύει γὰρ τὸ ὄρνεον κακά.*

62 **Βύβλος**: *Νῆσος.* **Βύβλινον τοὐμὸν μέθυ**: *παροιμία πρὸς τοὺς διαφθείραντας τινὰ ἔργα.*

63 **Βώλοις ἄρουραν**: *Ἐπὶ τῶν τοῖς μεγάλοις τὰ μικρὰ προσ-* C
φιλοτιμουμένων, ὅμοιον εἴ τις θαλάττῃ ἐκ χαράδρας ὕδωρ ἐπεισάγοι, καὶ χαρίζεσθαι δοκοίη.

64 **Γαλῇ χιτών**: *Ἐπὶ τῶν ἀπρεπῶν, ὁμοία τῇ* οὐ πρέπει γαλῇ κροκωτόν. *Τὸ δὲ* ἀπέδυ τὸν κροκωτὸν ἡ γαλῆ, *ἐπὶ τῶν ἀφεμένων καὶ ἀνακαλυψάντων ἅπερ πρότερον ὑπεκρίνοντο·* D
φασὶ γὰρ οἱ μυθολόγοι, γαλῆν κροκωτῷ κοσμηθεῖσαν καὶ καλλωπιζομένην τῷ ἐνδύματι, καὶ μετὰ σεμνότητος καὶ αἰδοῦς προσισταμένην, εὐθὺς ταῦτα ἀπορρίψαι, καὶ πρὸς μῦν ἐκδραμεῖν ἀναφανέντα.

65 **Γαλῆν ἔχεις**: *Ἐπὶ τῶν ἀποτευκτικῶν, παρ' ὅσον οἱ γαλῆν* E
ἔχοντες, οὐκ ἐπιτυχεῖς. Cf. Diogen. III. 84. ubi *ἀποτρεπτικῶν.*

66 **Γαλῇ στέαρ**: *Πρὸς τοὺς οἷς χαίρουσι ταῦτα λαμβάνοντας, λείπει δὲ τὸ* ἔσχε.

67 **Γαλλιστὶ τεμεῖν** (sic): Cf. B. 280. Cod. *ἢ ἀπὸ τοῦ πο-* F
ταμοῦ Γάλλου ἡσύχως ῥέοντος.

68 **Γελλοῦς παιδοφιλωτέρα**: *Ἐπὶ τῶν φιλοτέκνων μέν, τρυφῇ δὲ διαφθειρόντων αὐτά. Γελλὼ γάρ τις ἦν παρθένος, ἥτις ἐν τῷ τίκτειν ἐτελεύτησε, καὶ ἐπειδὴ ἀώρως ἐτελεύτησε, ἔφασαν οἱ Λέσβιοι αὐτῆς τὸ φάντασμα ἐπιφοιτᾶν ἐπὶ τὰ παιδία, καὶ τοὺς* G
τῶν ἀώρων θανάτους αὐτῇ ἀνετίθεσαν. Μέμνηται ταύτης Σαπφώ. etc.

69 **Γελοιότερον ἀπεργάζῃ—Φειδίου τέχνη**: Suid. p. 803 A.

Cod. addit, Φειδίας γὰρ ἄριστος ζωγράφος, Μυρμηκίδης δὲ A
κάκιστος.

70 ΓΕΛΟΙΌΤΕΡΟΝ ΜΕΛΙΤΊΔΟΥ : Suid. p. 803 B. in fine ἐξ ὁποτέρου γονέων ἐτέχθη. Cod. addit ἐκ πατρὸς ἢ μητρός.

71 ΓΈΛΩΣ ΜΕΓΑΡΙΚΌΣ : Suid. p. 802 D. Cod. ἤκμασεν ἡ μεγ. κωμ. ἀώρως, ἣν ἀθ. κ. ἐγέλων. Cf. B. 285. B

72 ΓΈΛΩΣ ΣΥΓΚΡΟΤΟΎΣΙΟΣ : Suid. p. 803 A. ὁ ἄτακτος καὶ ἄκοσμος.

73 ΓΈΡΑΝΟΙ ΛΊΘΟΥΣ ΦΈΡΟΥΣΙΝ : Suid. p. 811 A. Cod. πότερον ἐπὶ γῆς ἢ θαλάττης φέρονται.

74 ΓΈΡΩΝ ΒΟΥ͂Σ ἈΠΈΝΘΗΤΟΣ ΔΌΜΟΙΣΙΝ : Ἐπὶ τῶν τελευτώντων C
καὶ λύπην μὴ παρεχόντων. Suid. p. 813 A.

75 ΓΈΡΩΝ Ὁ ΒΟΥ͂Σ, ΤᾺ Δ' ἜΡΓΑ ΠΟΛΛᾺ ΤΩ͂Ι ΒΟΪ́ : Ἐπὶ τῶν γεγηρακότων μὲν καὶ μηδὲν χρησιμευόντων, ἀξίων δὲ τιμῆς, διὰ τὰ πρότερον αὐτῶν ἔργα.

76 ΓΈΡΩΝ ἘΡΙΝῸΣ ΕΥ̓ΦΡΑΊΝΕΙ ΤΟῪΣ ΓΕΊΤΟΝΑΣ : Πρὸς τοὺς μὴ D
δυναμένους χρῆσθαι τοῖς ἰδίοις ἀγαθοῖς· ὁ δὲ λόγος ἐπὶ γεγαμηκότος γέροντος.

77 ΓΗ͂Σ ἜΝΤΕΡΑ : Ἐπὶ τῶν μηδενὸς ἀξίων· τὰ γὰρ τῆς γῆς ἔντερα σκωλήκων εἶδός ἐστι φαυλοτάτων.

78 ΓΛΑΥ͂Ξ ΕἸΣ ἈΘΉΝΑΣ : Ἐπὶ τῶν μάτην ἐπισωρευόντων τινὰ, E
εἰς ἀφθονίαν προυπαρχόντων, καὶ ἀλυσιτελεῖς ἐμπορείας ποιούντων, ἐπειδὴ τὸ ζῶον τοῦτο σφόδρα ἐπιχωριάζει ταῖς Ἀθήναις.

79 ΓΛΑΥ͂Ξ ἽΠΤΑΤΑΙ : Ἐπὶ τῶν ἀγαθῶν οἰωνῶν. Ἡ πτῆσις γὰρ τῆς γλαυκὸς εἰς νίκης σύμβολον ἐλογίζετο. F

80 ΓΛΑΎΚΟΥ ΤΈΧΝΗ : Ἐπὶ τῶν εὐμηχάνων καὶ ῥᾳδίως κατεργαζομένων, ἀπὸ Γλαύκου τινὸς Σαμίου, ὃς πρῶτος σιδήρου κόλλησιν εὗρε, καὶ ἄλλα πολλὰ εὐμέθοδα ἐτεχνάσατο. Suid. p. 823 A.

81 ΓΛΥΚῪ ΜΈΛΙ ΚΑῚ ΠΝΙΞΆΤΩ : Τέρπανδρος γὰρ σῦκα ἐσθίων G
ἐπνίγη· ἢ γλυκὺ ἤτω.

82 ΓΛΥΚῪΣ ἈΓΚΩ͂Ν : Παροιμία ἐπὶ τῶν εὐθυμούντων, ὡς εἴτις εἴποι, ὦ γλυκὺς πῆχυς, παρ' ὅσον οἱ εὐφραινόμενοι καὶ ἐρῶντες τὸν

ἀγκῶνα τιθέασιν· ἐναντία δὲ ταύτης τό· "ψυχρὸν παραγκάλισμα." A
Λέγεται καὶ γλυκὺς ἀγκὼν ὁ πικρὸς κατ' εὐφημισμὸν ἀπὸ τόπου
ἀγκῶνος καλουμένου περὶ τὸν Νεῖλον γλυκέος, δυσχεροῦς ὄντος.
Suid. p. 829.

83 ΓΛΥΚΥ͂Σ ἈΠΕΙ͂ΡΩΙ ΠΌΛΕΜΟΣ: Ἐπὶ τῶν ὑπ' ἀπειρίας ἑαυτοὺς
καθιέντων εἰς πόλεμον καὶ εἰς τὰ ἐπικίνδυνα. Λέγεται καὶ οὕτως· B
"γλυκὺς πόλεμος ἀπειράτοις." Suid. p. 829.

84 ΓΛΩ͂ΣΣΑ ΠΟΙ͂ ΠΟΡΕΎΗι: Ἀπόκρισις· ΠΌΛΙΝ ἈΝΟΡΘΟΥ͂ΣΑ ΚΑῚ
ΠΌΛΙΝ ΚΑΤΑΣΤΡΈΦΟΥΣΑ, ἐπὶ τῶν διὰ λόγων ἢ ὠφελούντων ἢ
βλαπτόντων. Suid. p. 825.

85 ΓΛΏΤΤΗΣ Δ' ἜΝΕΣΤΙ ΚΑῚ ΠΑΡ' ΑΥ̓ΛΗΤΑΙ͂Σ ΨΌΦΟΣ: Ὅτι καὶ οἱ C
τυχόντες εἰπεῖν τι καὶ πράττειν δύνανται. B. 296.

86 ΓΌΝΥ ΚΝΉΜΗΣ ἜΓΓΙΟΝ: Ἐπὶ τῶν ἑαυτοὺς μᾶλλον ἢ ἑτέρους
ἀγαπώντων, ἔνιοι δὲ ἐπὶ τῶν ὀφειλόντων παρέχειν μᾶλλον προσ-
ήκουσιν ἢ τοῖς ξένοις· ὁμοιά· καὶ ΤΩ͂Ν ΦΊΛΩΝ ΤΟΥ͂Σ ΦΙΛΤΆΤΟΥΣ,
καὶ ΤΩ͂Ν ΟἸΚΕΊΩΝ ΤΟΥ͂Σ ΟἸΚΕΙΟΤΈΡΟΥΣ. Suid. p. 836. D

87 ΓΡΑΦῊ ΤΕ ΚΑῚ ΛΕΥΚΑΙ͂ΟΣ ΟΥ̓ ΤΑΥΤΌΝ: Ἐπὶ τῶν ἀνόμοια γρα-
φόντων. Τὸν γὰρ Λευκαῖον γραφῇ τις ποιήσας ἀνόμοιον ἐποίησε.
Δύναται δὲ καὶ ἑτέρως ἀκούεσθαι, ὅτι οὐχὶ αὐτὴ φύσις γραφῆς,
καὶ αὐτοῦ τοῦ γραφομένου σώματος.

88 ΓΎΗΣ ΟΥ̓Κ ἜΝΕΣΤ' ἘΝ ΤΟΎΤΩι, etc. Suid. p. 851. E

89 ΓΥΜΝΌΤΕΡΟΣ ΛΕΒΗΡΊΔΟΣ: Ἐπὶ τῶν πάνυ πενήτων· λεβηρὶς
γὰρ τὸ σύφαρ καὶ ἡ ἐκδυμία τοῦ ὄφεως, καὶ τοῦ τέττιγος,
κυρίως δὲ λεβηρὶς ᾧ περιέχεται τὸ ἔμβρυον τοῦ βοός. Λέ-
γεται δὲ παρά τισι "γυμνότερος ἰαλέμου," ἐπὶ τῶν πάνυ οἰκτρῶν,
οἱ δὲ λέγουσι "κενότερος λεβηρίδος," οἱ δὲ "τυφλότερος," ἄλλοι F
δὲ "γυμνότερος ὑπέρου." Suid. p. 854 C.

90 ΓΥΜΝῸΣ ὩΣ ἘΚ ΜΗΤΡΌΣ: Ἐπὶ τῶν ἀπόρων.

91 ΓΥΜΝΩ͂ι ΦΥΛΑΚῊΝ ἘΠΙΤΆΤΤΕΙΣ: Ἐπὶ τῶν μὴ δεομένων προσ-
τάξεως διὰ τὸ ἐξ ἀνάγκης αὐτοὺς καὶ χωρὶς ἐπικελεύσεως τοῦτο
πράττειν ἀναγκάζεσθαι· οἱ γὰρ ἐν Ἀργινούσαις ἡττηθέντες Λακε- G
δαιμόνιοι καὶ γυμνοὶ καὶ ἄποροι φυγόντες, Ἐτεονίκου παρακελευο-
μένου αὐτοῖς φυλακὰς ἔχειν, ἵνα μὴ λάθωσιν αὐτοῖς ἐξαίφνης
ἐπιπεσόντες Ἀθηναῖοι, ἀπεκρίναντο· ὅτι δεῖ τοὺς γυμνοὺς ἐξ ἀνάγ-
κης ἀγρυπνεῖν διὰ τὸ ῥίγος.

92 ΓΥΝΑΙΚῸΣ ΠΥΓΉ: Ἐπὶ τῶν ἀργῶς καθημένων, παρ' ὅσον αἱ A
γυναῖκες οἴκοι κάθηνται· ἢ ὅτι χρὴ τὰς γυναῖκας οἴκοι μένειν.
Suid. p. 856.

93 ΓΥΝΑΙΚῚ ΜῊ ΠΙΣΤΕΥΕ, ΜΗΔ' ἊΝ ἈΠΟΘΆΝΗΙ: Ὅτι μὴ δεῖ
γυναικὶ πιστεύειν.

94 ΓΥΝῊ ΣΤΡΑΤΗΓΕῖ Ἢ ΣΤΡΑΤΕΎΕΤΑΙ: Ἐπὶ τῶν παραδόξων. B

95 ΓΥΝῊ ΕἸΣ ἩΡΑΚΛΈΟΥΣ Οὐ ΦΟΙΤᾷ: Πρὸς τοὺς ἀναξίους τινῶν
πράξεων, π. ἡρ. ἑδ. ὀμφ. Suid. p. 856.

96 ΔΑΙΔΆΛΟΥ ΠΟΙΉΜΑΤΑ: Ἐπὶ τῶν ἀκριβῶς τὰ τεχνάσματα
ποιούντων· ἀπὸ Δαιδάλου τινὸς μηχανοποιοῦ σοφοῦ. Suid. p.
874. C

97 ΔΑΙΔΆΛΟΥ ΠΤΕΡΆ: Ἐπὶ τῶν δι' ἀπορίαν προσθήκῃ χρωμένων
παρελκούσῃ. Suid. p. 874.

98 ΔΕΙΛΌΤΕΡΟΣ ΤΟῦ ΠΑΡΑΚΎΠΤΟΝΤΟΣ: Suid. p. 900 D. Cod.
ἀνὴρ γάρ τις οὕτως ἐγένετο δειλὸς, ὡς παρακύψας, etc.

99 ΔΕΙΝῆΣ ἈΝΆΓΚΗΣ ΟὐΔῈΝ ἸΣΧΥΡΌΤΕΡΟΝ: Ἐπὶ τῶν δι' ἀνάγκην D
καὶ τὰ παρὰ φύσιν ἢ μὴ καθήκοντα ποιούντων. καὶ ἄλλη· ΔΕΙΝᾺ
ΤᾺ ΔΕΙΝᾺ, ἐπὶ τῶν σφόδρα δεινῶν· καὶ ἕτεροι οὕτως· ΔΕΙΝᾺ ΤᾺ
ΔΕΙΝᾺ ΚΑῚ ΔΕΙΝΌΤΕΡΑ ΤῶΝ ΔΕΙΝΊΟΥ. Suid. p. 903.

100 ΛΎΚΟΥ ΔΕΚΆΣ: Παρ. ἐποιήθη δὲ ἐντεῦθεν. Λύκος μέν ἐστιν
ἥρως, μορφὴν ἔχων θηρίου· πρὸς δὲ τοῖς ἐν Ἀθήναις ἀνεστήλω- E
ται δικαστηρίοις, πρὸς ὃν οἱ δωροδοκοῦντες γινόμενοι κατὰ δέκα
ἀνεστρέφοντο ἔνθα καὶ ἔνθα. Suid. p. 882 B.

101 ΔΈΚΑ ΤΟῦ ὈΒΟΛΟῦ: Ἐπὶ τῶν μηδενὸς ἀξίων, ἐπειδὴ τὰ δέκα
τοῦ ὀβολοῦ πιπρασκόμενα πάνυ ἐστὶν εὐτελῆ.

102 ΔΈΚΑ Ἢ ΚΎΩΝ ΤΈΚΟΙ ΚΑῚ ΠΆΝΤΑ ΛΕΥΚΆ: Ἐπὶ τῶν ἐπι- F
τυχῶν.

103 ΔΕΛΦῸΣ ἈΝΉΡ, etc.: Suid. p. 887. Cod. inf. οὐ καταλ-
λάσσουσιν.

104 ΔΕΛΦῖΝΑ ΝΉΧ. ΔΙΔΆΣΚΕΙΣ: Ἐπὶ τῶν ἐν ἐκείνοις τινὰ παιδο-
τριβούντων ἐν οἷς ἤσκηται. Suid. p. 887. G

105 ΔΕΛΦΙΚῊ ΜΆΧΑΙΡΑ: Ἐπὶ τῶν φιλοκερδῶν καὶ ἀπὸ παντὸς
λαμβάνειν προαιρουμένων· παρ' ὅσον οἱ Δελφοὶ τὸ μέν τι τῶν ἱε-
ρείων ἐλάμβανον, τὸ δέ τι ὑπὲρ τῆς μαχαίρας ἐπράττοντο.

106 ΔΕΛΦΟῖΣΙ ΘΎΣΑΣ ΑὐΤῸΣ Οὐ ΦΑΓΕῖ ΚΡΈΑΣ: Ἐπὶ τῶν πολλὰ

μὲν δαπανώντων, μηδενὸς δὲ ἀπολαυόντων. Παρ' ὅσον τοὺς ἐν Δελ- A
φοῖς θύοντας συνέβαινε διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἑστιωμένων αὐτοὺς μη-
δενὸς γενέσθαι.

107 ΔΕΣΜΟῚ ΤΥΡΡΗΝΟΊ: V. Suid. p. 895. *κακουχίας*. Cod.
addit, λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν δεσμευθέντων ἀφύκτως.

108 ΔΙᾺ ΦΡΑΤΌΡΩΝ ΚΎΩΝ: Ἐπὶ τῶν ὅπου μὴ δεῖ εὑρισκομένων, B
καὶ διὰ τοῦτο κολαζομένων, παρ' ὅσον κύων εὑρεθεὶς ἐν φράτορσιν
ἐμαστιγοῦτο.

109 ΔΊΚΗΝ ὙΦΈΞΕΙ, ΚἊΝ ὌΝΟΣ ΔΆΚΝΗΙ ΚΎΝΑ: Ἐπὶ τῶν μικρὰ
πταιόντων καὶ ἀξίων κολάζεσθαι.

110 ΔΟΊΔΥΚΟΣ ΣΚΙΆ: Ἐπὶ τῶν μηδενός. C

111 ΔΟΊΔΥΞ ΑὖΞΕΙ: Ἐπὶ τῶν ἀναυξήτων.

112 ΔΌΡΥ ΚΑῚ ΚΗΡΎΚΙΟΝ: Ἐπὶ τῶν ἅμα παρακαλούντων καὶ ἀπ-
ειλούντων. Γεφυραῖοι ὑπ' Ἀθηναίων πεμφθέντες εἰς Δελφοὺς ἐπὶ
τῷ λαβεῖν χρησμὸν, ἐν τῷ ὑποστρέφειν ἔμαθον Ἀθηναίους ὑπὸ
Εὐμόλπου πολεμουμένους, καὶ φοβηθέντες, οἱ μὲν πρεσβύτεροι D
ἔλαβον κηρύκεια προηγούμενοι· οἱ δὲ νέοι καθωπλισμένοι εἵποντο.
Cf. Suid.

113 ΔΟΥΛΌΤΕΡΟΣ ΜΕΣΣΉΝΗΣ: Ἐπὶ τῶν πικρᾷ δουλείᾳ ἐνεχομένων.
Cf. Zenob. III. 39.

114 ΔΟῦΛΕ ΔΕΣΠΟΤῶΝ ἌΚΟΥΕ ΚΑῚ ΔΊΚΑΙΑ ΚΑῚ ἌΔΙΚΑ: Ἐπὶ τῶν E
ἀπειθῶν δούλων. Οἱ δὲ οὕτως αὐτὴν λέγουσι· Κρεισσόνων γὰρ
καὶ δίκαια καὶ ἄδικα ἔστ' ἀκούειν.

115 ΔΟῦΛΟΝ ΟὐΚ ἌΓΩ ΕἸ ΜῊ ΝΕΝΑΥΜΆΧΗΚΕ ΠΕΡῚ ΤῶΝ ΚΡΕῶΝ:
Εἴρηται ἡ παροιμία ἀπὸ τῶν στρατευομένων δούλων, οἳ περὶ τοῦ
σώματος μάχονται, μὴ οὐσίαν ἔχοντες, μηδὲ γένη. Οἱ δέ φασιν F
"εἰ μὴ νεναυμάχηκε περὶ τῶν νεκρῶν," καί φασιν ἐκ τῶν ἐν Ἀρ-
γεννούσαις ναυμαχησάντων δούλων ὑπὲρ τῶν νεκρῶν, οἷς ἐλευθερίαν
ἐψηφίσαντο Ἀθηναῖοι.

116 ΔΩΔΩΝΑῖΟΝ ΧΑΛΚΕῖΟΝ: Ἐπὶ τῶν ἀκαταπαύστως λαλούντων·
ἐν Δωδώνῃ γὰρ λέβητες παράλληλοι ἔκειντο· ὧν εἴ τις ἑνὸς G
ἥψατο, πάντας συνέβαινεν ἠχεῖν. Ἀριστοτέλης δὲ δύο φησὶ
στύλους εἶναι, καὶ ἐπὶ μὲν τοῦ ἑνὸς λέβητα, ἐπὶ δὲ θατέρου παῖδα
κρατοῦντα μάστιγα, ἧς τοὺς ἱμάντας χαλκέους ὄντας σειομένους
ὑπ' ἀνέμου, τῷ λέβητι προσκρούειν, τὸν δὲ τυπτόμενον, ἠχεῖν.

117 Δῶρα θεοὺς πείθει καὶ αἰδοίους βασιλῆας: V. Suid. A
Cod. addit, ὅμοιον τό· δῶρα καὶ σοφοὺς (superscr. γρ. θεοὺς) παρήπαφεν.

118 Δῶρον δ' ὅ τι δῷς ἐπαίνει: Ἐπὶ τῶν τὰ μὲν διδόμενα λαμβανόντων, ἄλλα δέ τινα αἰτούντων. Zen. III. 42.

119 Ἔαρος χρῄζει, ἐπειδὴ παλαιὸν χιτῶνα ἔχει: Ἐπὶ τῶν B
τὰ πρόσφορα θελόντων. Cf. Suid. p. 1126.

120 Ἑαυτῷ νουμηνίας κηρύττει: Ἐπὶ τῶν βουλομένων αὐτοῖς τὶ ἀγαθὸν γενέσθαι ἀταλαιπώρως, ἤτοι ἐπὶ τῶν ἀνέσεις ἑαυτοῖς πορίζοντων.

121 Ἐγγύᾳ πάρα δ' ἄτα: Πάρεστι φησὶ τῇ ἐγγύῃ ἄτη καὶ βλάβη. C

122 Ἐγένοντο καὶ φίλοι ἐχθροί: Ἐπὶ τῶν εὐμεταβόλων, ἢ ἐπὶ τῶν ἐνδεχομένων γενέσθαι.

123 Ἐγώ τοι πάντα ποιήσω θέρος: Ἐπὶ τῶν ἀγαθὰ ὑπισχνουμένων δώσειν.

124 Ἐγὼ ποιήσω πάντα κατὰ Νικόστρατον: Ἐπὶ τῶν ὀρθῶς D
πάντα ποιούντων. Ἦν γὰρ ὁ Νικόστρατος ὑποκριτὴς τραγικὸς ἄριστος, καὶ μάλιστα ἐν ταῖς τῶν ἀγγέλων ἐπαγγελίαις· ὅθεν καί τινες εἶπον· "ἐγώ τοι φράσω πάντα κατὰ Νικόστρατον."

125 Ἔθυσας ἀντιθύσῃ: Ἐπὶ τῶν οἷς ἔδρασαν ὅμοια πασχόντων.

126 Εἰ καὶ λίθον εἶχες: Λείπει τὸ ἔβαλες, ἐπὶ τῶν προχείρως E
ὀνειδιζόντων.

127 Εἰκῆ τῷ Ἡρακλεῖ: Ἐπὶ τῶν ἀλήπτως τὰ πράγματα ἐπιτελούντων.

128 Εἰκῆ τὴν Ἄβυδον: .... ἐπὶ τῶν μάτην τι φυλαττόντων· παρ' ὅσον ἐκεῖ ῥᾳδίως αἱ γυναῖκες πρὸς τὴν τῶν ἀνδρῶν ὁμιλίαν F
καταφυλαττόμεναι ἐξάγονται.

129 Εἰ μὴ δύναιο βοῦν ἔλαυνε δ' ὄνον: Ἐπὶ τοῦ ἐργάζεσθαι τὰ κατὰ δύναμιν.

130 Εἰ μὴ πατὴρ ἦσθα: Λείπει τό· "εἶπον ἂν σὲ οὐκ εὖ φρονεῖν."

131 Εἰ μὴ ταχέως ἀπολοίμεθα, οὐκ ἂν ἐσώθημεν: Ἐπὶ τῶν G
διὰ φόβον μικρῶν εἰς μείζονα κακὰ ἑκουσίως πιπτόντων, ὡς οἱ κρημνιζόμενοι.

132 Εἰ πάθοι τάγ' ἔρεξε, δίκη δ' ἰθεῖα γένοιτο: Ἐπὶ τῶν ἀντιδιδόντων τιμωρίαν, ἐφ' οἷς ἔπραξαν.

133 Εἰπὼν ἃ θέλεις, ἀντάκουε ἃ μὴ θέλεις: Ἐπὶ τῶν ἀκου- A
όντων κακὰ, εἰπόντων τοιαῦτα.

134 Εἴπερ ἐκ πεύκης κἀγὼ ἐκ ξύλων ἐπηγνύμην: Εἴπερ δηλαδὴ ἐξ ἀνθρώπων καὶ ἐγὼ ἄνθρωπός εἰμι· ἡ προσωποποιΐα δὲ ὡς ἀπὸ νηῶν μικρῶν πρὸς μεγάλας.

135 Εἴποις τὰ τρία: Cf. Suid. Cod. addit, τὸ δὲ νῦν ἀρχεῖον B
καλούμενον, αὐλὴ ἐκαλεῖτο.

136 Εἰς ἀρχαίας φάτνας ἦλθεν: Ἐπὶ τῶν εἰς τὴν ἀρχαίαν ἐλθόντων δίαιταν ἐξ εὐδαιμονίας. Cf. Suid.

137 Εἰς βόλον ἐλθεῖν: Ἐπὶ τῶν εἰς καιρὸν ἐπί τι ἀφικνουμέ-
νων, ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἰχθύων. C

138 Εἰς ἴχνια κυνῶν: Ἐπὶ κατάρᾳ τίθεται.

139 Εἰσὶ καὶ κυνῶν ἐριννύες: Παρεγγυᾷ μηδὲ τῶν μικρῶν καταφρονεῖν.

140 Εἰς κόλπον πτύειν: Ἐπὶ τῶν βασκαινομένων. Θεόκριτος.
Εἰς κόπρον θυμιᾷς, ἐπὶ τῶν τὰ κακὰ μεταβαλεῖν ἐπιχειρούντων. D

141 Εἰς Κυνόσαργες: Conf. Suid. . . Cod. ὠνόμασται δὲ οὕτως ἀπὸ κυνὸς ἀργοῦ, τουτέστι λευκοῦ. Λέγεται γὰρ ὅτι τῷ Ἡρακλεῖ θύοντι ἁρπάσαι κύνα λευκὸν ἢ ταχὺν κρέας τῶν θυομένων καὶ φαγεῖν, καὶ διὰ τοῦτο κολαζόμενον καὶ μὴ ἐώμενον, ἐλθεῖν
τὸν Ἡρακλῆ εἰς τὸ χρηστήριον, τὸν δὲ, ἀνέδωκε τὸ μαντεῖον, ἐς E
Κυνόσαργες ἐλθεῖν καὶ κτίσαι ναὸν, ἤτοι ἔνθα ὁ ἀργὸς καὶ λευκὸς ἐκεῖνος κύων ἢ ὁ ταχὺς τὸ κρέας ἁρπάσας κατέθετο, ἐπὶ τούτῳ πολλὰ παθεῖν τὸν Ἡρακλέα τὸν τόπον εὑρεῖν, καὶ τὴν παροιμίαν ἐκτεθεῖναι (sic). Ἐξ οὗ καὶ τοὺς νόθους ἐκεῖ συντελεῖν, ὅτι καὶ
Ἡρακλῆς νόθος ὢν, ἴσα θεοῖς ἐτιμήθη. F

142 Εἰς κόρακας: Εἰς φθορὰν, εἰς ἀπώλειαν, λείπει τὸ ἄπιθι· διότι τὸ ζῶον χαίρει περὶ τὰ πτώματα, καὶ διὰ τὸ ἐν τραχέσι τόποις τὰς νοσσιὰς ποιεῖν καὶ κρημνώδεσιν.

143 Εἰς Κέσκον: Λείπει τὸ ἄπιθι· λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν μὴ φρο-
νούντων. Κέσκος γὰρ πόλις ἐστὶ τῆς Πισιδίας, ὡς δὲ ἔνιοι Κιλι- G
κίας, παρ' ἣν ῥεῖ ποταμὸς, ὄνομα Νοῦς.

144 Εἰς Κορυβάντιον: Ἐπὶ τῶν καθαρῶν καὶ ἔξω αἰτίας, ἐπείπερ οἱ εἰς Κορυβάντων εἰσιόντες παναγεῖς εἰσιν.

145 Εἰς ΚΥΝΟΣ ΠΥΓΗΝ ΒΛΕΠΕΙ, ΚΑΙ ΤΡΙΩΝ ΑΛΩΠΕΚΩΝ: Ἐπὶ τῶν A
ὀφθαλμιώντων καὶ αἰσχρῶν.

146 Εἰς ΛΑΤΟΜΙΑΣ: Παροιμία, ἐπὶ τῶν προκρινόντων τοὺς χείρο-
νας τόπους ἢ τοὺς καλοὺς οἰκεῖν, ἐπὶ τῷ ἐκφυγεῖν κακά· ὅτι Φι-
λόξενος ὁ διθυραμβοποιὸς μὴ ἀνεχόμενος τῶν Διονυσίου τοῦ τυ-
ράννου ποιημάτων ὡς φαύλων, εἰς λατομίας ἦλθε, φαυλότατον B
χωρίον.

147 Εἰς ΜΑΣΣΑΛΙΑΝ ΠΛΕΥΣΕΙΑΣ: Ἐπὶ κατάρας, παρ' ὅσον εἰς
μαλακίαν οἱ Μασσαλιῶται διεβάλλοντο· ἢ ὅτι οἱ Μασσαλιῶται
εἰς πόλεμον ἐξιόντες κοσμοῦνται ὡς γυναῖκες.

148 Εἰς ΟΥΡΑΝΟΝ ΤΟΞΕΥΕΙΣ: Ἐπὶ τῶν εἰς μεγάλους ἐπαιρομένων. C

149 Εἰς ὄΝΟΥ ΠΟΚΟΥΣ: Πρὸς τοὺς εἰς τὰ ἀδύνατα ἀναβαλλομέ-
νους, παρ' ὅσον ἀπὸ ὄνου πόκοι οὐ γίνονται· οἱ δὲ ἐπὶ κατάρας τοῦτο
λέγουσιν· ἤτοι ἄπιθι εἰς ὄνου πόκους, ἤγουν ἔνθα οἱ ὄνοι σήπονται,
καὶ τὰ αὐτῶν ἔρια ὡς πόκοι γίνονται.

150 Εἴ ΣΟΙ ΜΥΣΟΝ ἩΔΙΟΝ ΚΑΛΕΙΝ: Μῦσος τὶς μυσὸς ἐβούλετο κα- D
λεῖσθαι· ἀπὸ τούτου ἡ παροιμία, ἐπὶ τῶν μὴ τὰ οἰκεῖα ἀλλὰ τὰ
ἐπίθετα προτιμώντων.

151 Εἰς ΠΥΡ ΞΑΙΝΕΙΝ: Ἐπὶ τῶν καθ' ἑαυτῶν τὶ ποιούντων ἢ λε-
γόντων, ἢ ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων.

152 Εἰς ΤΕΦΡΑΝ ΓΡΑΦΕΙΝ: Ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων καὶ ἀνηνύτων. E

153 Εἰς ΤΟ ΔΕΟΝ ἈΠΩΛΕΣΕΝ: Ἐπὶ τῶν κλεπτόντων μὲν τὰ πι-
στευθέντα, προφασιζομένων δὲ εἰς τὸ δέον ἀνηλωκέναι. Περικλῆς
γὰρ ὁ στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων κωμῳδεῖται, ὡς ἐν τοῖς λογισμοῖς
τῶν κοινῶν χρημάτων μετὰ τῶν ἄλλων ἐν τοῖς γραμματίοις
ἔγραψεν ἀνηλωκέναι εἰς τὸ δέον χρήματα τόσα, κλέψας καὶ ἰδιο- F
ποιησάμενος αὐτά· καὶ τὴν κλοπὴν κρύπτων διὰ τῆς εἰς τὸ δέον
λέξεως. Ἔοικε δὲ ὡς οὐκ ἐπὶ κλοπῇ τοῦτο ὁ Περικλῆς πεποίη-
κεν, ἀλλὰ τὸν ἄρχοντα τῶν Λακεδαιμονίων χρήμασι δελεάσας ἐπὶ
τῷ μὴ δῃῶσαι τὴν χώραν, ὡς ἀπόρρητον ὂν τοῦτο, οὐκ ἀναγράφων·
ἔφερε γὰρ αἰσχύνην τοῖς Ἀθηναίοις, καὶ τῷ καλῶς πρὸς αὐτοὺς G
διατεθέντι ἄρχοντι ὄνειδος· κεκαλυμμένως οὕτω καὶ ἀδήλως ἔθετο,
ἀνήλωσα εἰς τὸ δέον δέκα πέντε τάλαντα, ἤγουν εἰς τὸ κοινῇ
συμφέρον.

154 Εἰς τὸν ἀγρὸν ἀποβλέπει: Ἐπὶ τῶν ἄνεσιν ζητούντων καὶ A ἀμελῶν. Οἱ γὰρ πολεμούμενοι κ. τ. λ. Cf. Suid. p. 1627.

155 Εἰς τετρημένον πίθον ἀντλεῖν: Ἐπὶ τῶν ἀκαταπαύστως πονούντων· ἐμυθεύοντο γὰρ Ἕλληνες τοὺς ἀσεβεῖς ἐν ᾅδου εἰς τετρημένον πίθον ἀντλεῖν, ἢ ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων.

156 Εἰς Τροφωνίου μεμάντευται: Suid. p. 1627. ἐπὶ τ. σκ. B καὶ ἀγελ. τοὺς γὰρ καταβαίνοντας εἰς τὸ Τροφωνίου μαντεῖον μαντεύσασθαι λέγεται τὸν ἑξῆς χρόνον ἀγελάστους διαμεμενηκέναι. Τὸν δὲ Τροφ. . . . ἀγαπίδους—αὐγαίου etc.

157 Εἰς τὸν Ἡροδότου σκιάν: Ἐπὶ τῶν μὴ τελεσιουργούντων ἃ προείλοντο. Φασὶ γὰρ Ἡρόδοτον τὸν λογογράφον Ὀλυμπιάσι C δεῖξαι βουληθέντα τὴν ἑαυτοῦ ἱστορίαν, ἀναβάλλεσθαι ἡμέραν ἐξ ἡμέρας, φάσκοντα σκιᾶς εἰ ἐπιλάβοιτο ἐν τῷ τεμένει τοῦ Ὀλυμπίου, δείξειν τὴν ἱστορίαν· ἐστὶ γὰρ δεινῶς προσήλιον τὸ χωρίον· ἔλαθεν οὖν αὐτὸν διαλυθεῖσα ἡ πανήγυρις οὐκ ἐπιδειξάμενον τὰς ἱστορίας. D

158 Εἰς τὴν ἀμίδα ἀπουρεῖν: Ἐπὶ τῶν εἰς τοὺς ἀξίους ὑβριζόντων.

159 Εἰς τὴν πυγὴν ἐνερρύηκε ἡ σοφία: Ἐπὶ τῶν μηδὲν χρηστὸν λεγόντων ἢ φρονούντων.

160 Εἴ τις ἐν Αἰγύπτῳ: Cf. Suid. Cod. λείπει, οὐ φρονεῖ, ἤ τι E ἄλλο τοιοῦτον· λέγεται γὰρ ἐπὶ τῶν κομιζόντων πρός τινας ἃ κέκτηνται, καὶ ὅμοιόν ἐστι τῷ· γλ. ἀθ.

161 Εἴ τι κακὸν εἰς Πύρραν: Ἐπὶ κατάρας τάττεται. Τὸ γὰρ παλαιὸν οἱ ὅμοροι πρὸς τοὺς Πυρραίους δυσμενῶς ἔχοντες, ὅτε τι κακὸν αὐτοῖς συνέπιπτεν ἀποτροπιασμοῦ χάριν ἔλεγον, ὡς δεῖ F τοῦτο πρὸς Πυρραίους τραπῆναι.

162 Ἕκαστος τὸν ἑαυτοῦ ὀβελίσκον τρέφει: Ἐπὶ τῶν φροντίδα τῶν οἰκείων ποιουμένων.

163 Ἐκ βορβόρου φιλολογεῖς: Ἐπὶ τῶν ὠφελείας πειρωμένων λαμβάνειν, οὐκ ἐκ δικαίων. G

164 Ἐκκέκοφθ' ἡ μουσική: Ἐπὶ τῶν παθόντων τὶ ἐφ' οἷς ηὐτύχουν.

165 Ἐκ κοινοῦ πλείστη χάρις δαπάνη τ' ὀλιγίστη: Ἐπὶ τῶν ἐρανιζόντων.

166 Ἐκ ΜΗΤΡῸΣ ΑΥ̓ΛΕΙ̃Σ: Ἐπὶ τῶν εἰς μήτερα ἁμαρτανόντων, ἢ A
εἰς οἰκεῖόν τινα, ἢ ἐπὶ τοῦ κατὰ ζῆλον τὶ ποιοῦντος.

167 Ἑκὼν ἈΈΚΟΝΤΊ ΓΕ ΘΥΜΩ̃Ι: Ἐπὶ τῶν κατ᾽ ἀνάγκην ποιούντων τί.

168 Ἐκ ΠΑΝΤῸΣ ΞΎΛΟΥ ΚΑΠΝΌΣ: Παρ᾽ ὅσον καὶ ὁ νάρθηξ, καὶ εἰ μὴ ξύλον εἶναι δοκεῖ, κάπνον ἀπεργάζεται. Καὶ ἄλλη· ἐκ παν- B
τὸς ξύλου κύφων γένοιτ᾽ ἄν· ἐπὶ τῶν ἐκ τοῦ ἰδεῖν μὲν εὐπεριφρονήτων, εἰς χρείας δὲ ἀναγκαίας πιπτόντων. Καὶ ἄλλη· ἐκ παντὸς ξύλου κλῳὸς γένοιτ᾽ ἂν καὶ θεός. Οἱ Δωριεῖς τὸν κύφωνα κλῳὸν λέγουσι. Λέγει γοῦν ἡ παροιμία, ἐκ τοῦ αὐτοῦ δύναται γενέσθαι καὶ καλὸν καὶ κακὸν, καὶ μέγα καὶ μικρὸν, καὶ C
ἐξ ἑνὸς πατρὸς υἱοὶ ἀνόμοιοι, δειλὸς καὶ ἀνδρεῖος.

169 Ἐκ ΠΑΝΤῸΣ ΠΡΌΦΑΣΙΣ: Ἐπὶ τῶν προφάσεως οὐκ ἀπορούντων.

170 ἘΚΠΟΤΈΟΝ ΤῊΝ ΤΟΎΤΟΥ: Ἐπὶ τῶν ἐξ ἀνάγκης τὰ ἑτέρων κακὰ ὑπομενόντων.

171 Ἐκ ΠΌΝΤΟΥ ΚΌΝΙΝ ΚΥΛΙΝΔΕΙ̃Σ: Ἤτοι ἐπὶ τοῦ ἀδυνάτου, ἢ D
ἐπὶ τοῦ ἰσχυροῦ καὶ δυνατοῦ.

172 ἘΚΠΟΤΈΟΝ ΚΑῚ ΤῊΝ ΤΡΎΓΑ: Ἐπὶ τῶν καὶ τὰ μὴ χρηστὰ λαμβανόντων· Φερεκράτης.

173 Ἔκ ΤΕ ΦΈΡΕΙ ΓΕΝΈΗ Τ᾽ ἈΓΑΘῊ ΚΑῚ ΠΑΤΡῚΣ ἌΡΟΥΡΑ: Εἴρηται ἐκ τοῦ Αἰθίοπος, ὃς οὐκ ἐβούλετο συνευνάζεσθαι τῇ τοῦ δεσπότου E
γυναικὶ, ὅμως δὲ ἀναγκασθεὶς ἔπραξε, καὶ ἀπέτεκεν ἡ γυνὴ ὅμοιον τῷ Αἰθίοπι· ἀγανακτῶν οὖν ὁ ἀνὴρ ἐπὶ τῷ γενομένῳ, ἐξεφώνησε τὸ προκείμενον, καὶ παρήχθη εἰς παροιμίαν.

174 Ἐκ ΤΗ̃Σ ΠΛΗΡΕΣΤΆΤΗΣ ΕἸΣ ΤῊΝ ΚΕΝΟΤΈΡΑΝ: Χρὴ μεταλαγχάνειν τοὺς οὐκ ἔχοντας παρὰ τῶν ἐχόντων. Πλάτων. (Sym- F
pos. p. 175 D.)

175 Ἐκ ΤΗ̃Σ ΑΥ̓ΤΗ̃Σ ΨΙΆΘΟΥ ΓΕΓΟΝΏΣ: Ἐπὶ τῶν παραπλησίων καὶ ὁμοίων.

176 Ἕκτη ἩΜΈΡΑ: Ἐπὶ τῶν ἀγαθῶν ἡμερῶν. Ἐν ταύτῃ γὰρ μυθεύεται τοὺς θεοὺς νενικηκέναι τοὺς γίγαντας. G

177 Ἐκ ΤΟΥ̃ ΓᾺΡ ΕἸΣΟΡΑ̃Ν ΓΊΝΕΤ᾽ ἈΝΘΡΏΠΟΙΣ ΤῸ ἘΡΑ̃Ν:

178 Ἐκ ΤΟΥ̃ ΒΟῸΣ Ἡ ΜΆΣΤΙΞ: Ἐπὶ τῶν καθ᾽ ἑαυτῶν πραγματευομένων.

179 Ἐκ ΤΩ̃Ν ΠΕΡΙΤΤΩ̃Ν ΚΑῚ ἽΠΠΟΙ ἘΜΠΊΠΛΑΝΤΑΙ:

180 Ἐμοὶ μελήσει ταῦτα καὶ λευκαῖς κόραις: Τῶν Δελφῶν A
φοβουμένων Ἰάσωνα τὸν Θετταλῆς τύραννον μετὰ τὴν ἐν Λεύκτροις μάχην, μήποτε τὸ ἱερὸν ἐλθὼν διαρπάσῃ, καὶ πυνθανομένων τοῦ Ἀπόλλωνος, εἶπεν· ἐμοὶ μ. τ. κ. λ. κορ., κόρας ἴσως λέγων Ἀθηνᾶν καὶ Ἄρτεμιν.

181 Ἐμοῦ θανόντος γαῖα μιχθήτω πυρί: Ὅτι οὐ δεῖ περὶ B
τῶν μελλόντων φροντίζειν ἢ δεδιέναι.

182 Ἐν ἀοῖ τὰ σπουδαῖα: Ἐπὶ τῶν προδιαφθειρομένων διὰ τὸ ῥαθύμως ἔχειν πρὸς τὰς πράξεις. Λακεδαιμονίων γὰρ τὰς Θήβας φρουρᾷ κατασχόντων, καί τινος πρὸς Ἀρχίαν κομίσαντος ἐπιστολὴν τινὸς μηνύουσαν ἐπιβουλὴν, ὑπερθέσθαι φασὶν τὴν ἐπιστολὴν ἀνα- C
γνῶναι, νυκτὸς οὔσης· καὶ εἰπεῖν "ἐν ἀοῖ τὰ σπουδαῖα," ἀντὶ τοῦ εἰς ἡμέραν περὶ τῶν σπουδαίων διαληπτέον. Νυκτὸς δὲ τῆς ἐπιβουλῆς τελεσθείσης, αὐτὸν ἀναιρεθῆναι.

183 Ἓν ἀνθ' ἑνός: Ἐπὶ τῶν ποιούντων κακῶς ἀνθ' ὧν ἔπαθον.

184 Ἐν γῇ πένεσθαι μᾶλλον ἢ πλουτοῦντα πλεῖν: (Suid.) D
Ὅτι τὸ κρεῖσσον τὸ ἐν ἀσφαλείᾳ ὀλίγον, τοῦ μετὰ κινδύνου ἢ φόβου μείζονος.

185 Ἐν διχοστασίῃ καὶ Ἀνδροκλέης πολεμαρχεῖ: Suid. ἐπὶ τῶν δι' ἔνδειαν εἰς χρῆσιν ἐρχομένων ἀχρήστων.

186 Ἔνθα ἂν οἱ πόδες φέρωσιν, ἐκεῖσ' ἄπιμεν: Ἐπὶ τῶν E
ἀπεγνωκότων καὶ ὡς ἔτυχέ τι ποιούντων.

187 Ἐν Καρὸς μοίρᾳ: Ἤγουν ἐν δούλου τάξει. Κᾶρες δὲ ἔθνος εὐτελὲς, αἰχμαλωτιζόμενον ἀεὶ καὶ δουλούμενον, ἐξ οὗ καὶ οἱ δοῦλοι Κᾶρες ἐλέγοντο.

188 Ἐν μύρτου κλαδὶ τὸ ξίφος κρατήσω: Cf. Suid. Cod. F
διὰ τὸ ἀνύποπτον καὶ τοῦ ὀμνύειν. Ἁρμόδιος γὰρ καὶ Ἀριστογείτων κτεῖναι θέλοντες Ἵππαρχον τὸν τύραννον, ἐν μύρτοις τὸ ξίφος ῥίψαντες, τὸν φόνον εἰργάσαντο.

189 Ἐν παντὶ μύθῳ καὶ τὸ Πέρδικος σκέλος: Ἐπὶ τῶν κατὰ ἀπορίαν λόγου παρελκούσῃ χρωμένων τῇ προσθήκῃ. Πέρδιξ G
γὰρ ἦν τις Ἀθήνῃσι χωλὸς κάπηλος, οὗ διαβεβοημένου Ἡγεμὼν ὁ Θάσιος ὁπότε παρῳδῶν ἀπορήσειε, προσετίθει "καὶ τὸ Πέρδικος σκέλος."

190 Ἐν πυθίῳ χέσαι, ἢ ἐν πυθίῳ ἀποπατῆσαι: Πεισίστρα-

τος τὸν ἐν Πυθίᾳ ναὸν οἰκοδομῶν, τῶν μισούντων αὐτὸν διὰ τὴν A
τυραννίδα προσαποπατούντων ἐκεῖ καὶ προσουρούντων, προσέγραψε
λέγων· ἑαυτὸν αἰτιάσεται ὁ ἔτι προσασχημονήσας· καταφρονου-
μένου δὲ τοῦ γράμματος, καταλαβὼν μέτοικον ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας
μαστιγώσας πρὸ τοῦ τεμένους ἀνεῖλεν. Ἐλήφθη δὲ ἡ παροιμία
ἐπὶ τῶν τιμωρίας μεγάλας ὑφισταμένων καὶ κακοπαθούντων. Cf. B
B. 407. et Suid.

191 ἘΝ ΤΡΙΌΔΩΙ ΕἸΜῚ ΛΟΓΙΣΜΟΥ͂: Ἐπὶ τῶν πολλοῖς λογισμοῖς συνειλημμένων καὶ ἀμφιβόλων.

192 ἘΞΆΝΤΗΣ ΛΕΎΣΩ ΤΟΥ͂ΜῸΝ ΚΑΚῸΝ ἌΛΛΟΝ ἜΧΟΝΤΑ: Πλά-
των ἐν Φαίδρῳ. Λέγεται δὲ τοῦτο καὶ ὡς παροιμία ἐπὶ τῶν τοῖς C
ὁμοίοις ἐνεχομένων. Cf. Suid.

193 ἘΞ ἈΞΊΟΥ ΤΟΥ͂ ΞΎΛΟΥ ΚἊΝ ἈΠΆΓΞΑΣΘΑΙ: Δεῖ ἐκ καλοῦ παθεῖν τὰ δεινά, ἢ ἐκ κακοῦ.

194 ἘΞ ἙΝῸΣ ΤᾺ ΠΆΝΘ' ὉΡΑ͂Ν: Suid. Cod. ἐπὶ τῶν ἐξ ἑνὸς
πολλὰ καταλαμβανόντων. D

195 ἘΞ ἙΝῸΣ ΠΗΛΟΥ͂: Ἐκ τοῦ ὁμοίου καὶ παραπλησίου, ὁμοίᾳ τῇ, "ἐκ τῆς αὐτῆς κεραμίας."

196 ἘΞΗΚΕΣΤΊΔΗΣ ΕἸΣ ὉΔΌΝ: Παροιμία. Οὗτος εὐμήχανος ὁδοὺς
ἐφευρίσκειν καὶ μὴ πλανᾶσθαι ὁδοιπορῶν, ὅθεν ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν
τὰς ὁδοὺς ἀκριβῶς εἰδότων. Suid. E

197 ἘΞ ὈΝΎΧΩΝ ΤῸΝ ΛΈΟΝΤΑ: Ἐκ μικροῦ τὸ μέγα.

198 ἜΞΩ ΓΛΑΥ͂ΚΕΣ: Suid. Cod. παροιμία ἐπὶ ἐαρινοῦ καιροῦ· οἱ γὰρ γλαῦκες χειμῶνα σημαίνουσιν οἱ θαλάττιοι.

199 ἜΞΩ ΠΗΛΟΥ͂ ΤῸΝ ΠΌΔΑ ἜΧΕΙ: Ἐπὶ τοῦ ἀκινδύνου.

200 ἜΟΙΚΑ ΒΟΥ͂Σ ἘΠῚ ΣΦΑΓῊΝ ΜΟΛΕΙ͂Ν: F

201 ἘΟΊΚΑΣΙ ΤΟΙ͂Σ ἘΚ ΠΎΛΟΥ ΛΗΦΘΕΙ͂ΣΙ ΤΟΙ͂Σ ΛΑΚΩΝΙΚΟΙ͂Σ:
Παροιμία ἐπὶ τῶν ὠχριώντων καὶ ἰσχνῶν. Πύλος δὲ χωρίον τῆς
Λακωνικῆς, ἔνθα Κλέων στρατηγήσας τοὺς αἰχμαλώτους ἀπὸ
Σφακτηρίας ἔλαβεν, οἱ ἀπὸ τοῦ τῆς αἰχμαλωσίας φόβου, καὶ
τῆς πολυημέρου πολιορκίας, καὶ τῆς τῶν ἐπιτηδείων πρὸς τροφὴν G
στερήσεως, ἰσχνοὶ καὶ ὠχροὶ ἦσαν καὶ δυσειδεῖς.

202 ἜΟΙΚΑ ΤΩ͂Ι ΤΟΥ͂Σ ἍΛΑΣ ΚΑῚ ΤῸ ἜΛΟΣ ΠΡΙΑΜΈΝΩΙ: Ἐπὶ τῶν ἀμηγέπη δυοῖν ὄντοιν διὰ θατέρου βλαπτομένων. Ἀντίκεινται γὰρ ἀλλήλοις τὰ κτήματα, καὶ οὐδενὶ τῶν κεκτημένων λυσιτελεῖ

ἑκάτερον· εἰ μὲν γάρ τις καρποῖτο ἐκ τοῦ ἕλους, οἱ ἅλες διατή- A
κοιντο· εἰ δὲ ἔμπαλιν ἡλίῳ ὁ τόπος ἐκδίδοτο, ἐκ μὲν τῶν ἁλῶν
πολὺ ἂν καρποῖτο, ἐκ δὲ θατέρου βλάπτοιτο τοῦ ἕλους αὐαινομένου.

203 ἙΟΡΤῆΣ ΚΑΤΌΠΙΝ ἩΔΎΣΜΑΤΑ ΦΈΡΕΙ: Ἐπὶ τῶν ὑστεριζόντων.

204 ἙΟΡΤῊ ΠΌΔΑΣ ἜΧΟΥΣΑ: Ἐπὶ τῶν ἅπαντα πρὸς τὴν ἑορτὴν
ἀχθοφορούντων· ἵνα γὰρ μηδενὸς φ" ὑστερῶσιν ἅμασις (sic), σκεύη, B
ἱερὰ, ἱμάτια, οἶνον, ἄρτους, ξύλα παραρτώμενοι ἐβάδιζον, ὥστε
τοὺς βλέποντας ἐπιφωνεῖν, ἑορτὴ πόδας ἔχουσα. Cf. Suid.

205 Ἐπ' ἈΜΦΌΤΕΡΑ ΚΑΘΕΎΔΕΙ ΤᾺ ὮΤΑ: Ἐπὶ τῶν ἔξω φροντίδος.

206 ἜΠΕΣΘΕ ΜΗΤΡῚ ΧΟῖΡΟΙ: Ἐπὶ τῶν κολακευτικῶς τισὶν ἑπο-
μένων τροφῆς ἕνεκα. C

207 Ἐπὶ ΒΎΡΣΗΣ ΚΆΘΗΤΑΙ: Conf. Suid. ὁ βεβαιότατος. Cod.
addit, λέγεται γοῦν ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν βοηθείας ἀξίων.

208 Ἐπὶ ΚΝΆΦΟΥ ἝΛΚΕΙΣ: Ἀντὶ τοῦ διαφθείρεις etc. B. 425.
et Suid.

209 ἘΠΙΜΕΝΊΔΕΙΟΣ ὝΠΝΟΣ: Ἐπὶ τῶν λίαν ὑπνηλῶν· ἓξ γὰρ οὗτος D
ἐκάθευδε. Λέγεται δὲ καὶ ἘΠΙΜΕΝΊΔΕΙΟΝ ΔΈΡΜΑ, ἐπὶ τῶν γηραιῶν·
ἔζησε γὰρ οὗτος ἔτη ρν̄.

210 Ἐπὶ ΞΥΡΟῦ ἝΣΤΗΚΕΝ: Ἐπὶ κινδύνου, ἐν αὐτῇ τῇ τοῦ πράγ-
ματος ἐπιτάσει.

211 Ἐπὶ ΤᾺ ΜΑΝΔΡΟΒΟΎΛΟΥ: Suid. Cod. γεωφάνιον εὑρόντος, E
καὶ ἐξ αὐτοῦ πλουτήσαντος, καὶ τῷ μὲν πρώτῳ ἔτει χρυσ. κριὸν
θύσαντος τῇ Ἥρᾳ, τῷ δὲ δ. ἀργ. τῷ τρ. χαλκοῦν, εἶτα οὐδέν.

212 ἜΠΟΣ ΠΡῸΣ ἜΠΟΣ ἨΡΕΙΔΌΜΕΘΑ: Τουτέστιν ἀντεβάλλομεν,
ἐφιλονεικοῦμεν.

213 ἙΣΤΊΑΙ ΘΎΟΜΕΝ: Ἐπὶ τῶν μὴ διδόντων ἀφ' ὧν θύουσιν. Οἱ F
γὰρ παλαιοὶ, ὅτε τῇ Ἑστίᾳ ἔθυον, οὐδενὶ μετεδίδοσαν τῆς θυσίας.

214 Ἐστὶ ΚΑῚ ΔΟΎΛΩΝ ΠΌΛΙΣ: Ἐπὶ τῶν πονηρῶς πολιτευομένων.
Μνασέας γὰρ γράφει εἶναι δούλων πόλιν ἐν Λιβύῃ.

215 ἜΣΧΑΤΟΣ ΜΥΣῶΝ ΠΛΕῖΝ: Ἐπὶ τῶν πορρωτάτω που κατοι-
κούντων. Τήλεφος γὰρ ἀποκτείνας τοὺς τῆς μητρὸς ἀδελφοὺς, νέος G
ὢν, ἔφυγεν ἐκ Τεγέας, χρόνῳ δὲ ὕστερον μὴ γνωρίζων ὧν ἐστιν
ἦλθεν ἐρησόμενος τὸν θεὸν τίνων εἴη γεγεννημένος. Ἡ δὲ Πυθία
ἐκέλευσε πλεῖν αὐτὸν πρὸς τὸν ἔσχατον Μυσῶν, καὶ ἐλθὼν εἰς
Τευθρανίαν εὗρε τὴν μήτερα, καὶ τῆς χώρας ἐβασίλευσε. Λέγοιτο

οὖν ἐπὶ τῶν ὑπερηφάνως τισὶ κεχρημένων. Καὶ εἰώθασι λέγειν, ὡς A ἐσχάτῳ Μυσῶν κέχρηταί μοι. Cf. Suid.

216 Εὐγενέστερος Κόδρου: Ἐπὶ τῶν πάνυ εὐγενῶν· ἦν δὲ ὁ Κόδρος ἀπὸ Δευκαλίωνος. Cf. Suid.

217 Εὐδαίμων ἡ Κόρινθος, ἐγὼ δ' εἴην Τενεάτης: Cf. Zenob. III. 96. ἐπὶ τῶν ὁμολογούντων μὲν ὀλβίαν εἶναι τινὰ πόλιν, B προαιρουμένων δὲ ἀθορύβως ἥττονος κώμης. Ἔστι γὰρ κώμη ἐν ᾗ ἱερὸν Ἀπόλλωνος Τενεάτου.

218 Εὕδοντα κύρτος αἱρεῖ: Ἐπὶ τῶν ἀταλαιπώρως εὐτυχούντων· παρ' ὅσον κοιμωμένοις τοῖς ἁλιεῦσιν οἱ ἰχθύες τοῖς κύρτοις ἐμπίπτουσιν. C

219 Εὕδουσι λαγῶ: Πρὸς τοὺς νωθεῖς μὲν εἶναι δοκοῦντας, τοῖς δὲ ἔργοις δραστηρίους.

220 Εὖ μὲν, ἀλλ' οὐδὲν πρὸς τὴν Παρμένοντος ὗν: Ἐπὶ τῶν πειρωμένων τὶ μιμεῖσθαι, οὐκ ἐφικνουμένων δέ. Παρμένων γὰρ ὁ ζωγράφος ὗν γράψας ἀνέθηκεν, ἣν καὶ φωνὴν ἀφιέναι οἱ θεώμενοι D ἐδόκουν.

221 Εὐορκότερος τελεάτου ἢ γενεάτου: Ἐπὶ τῶν εὐορκούντων.

222 Εὖ πλεῖν (sic) θάλατταν: Ἐπὶ τῶν μάτην εὐεργετούντων.

223 Εὖ πράττε· τὰ φίλων δ' οὐδὲν, ἢν σὺ δυστυχῇς: Ἐπὶ τῶν παρὰ φίλων μὴ ὠφελουμένων. E

224 Εὐριπίδειος ὅρκος: Ἴσως ὁ κατὰ κυνὸς ἢ χηνός.

225 Εὔριπος: Πέλαγος, ὃ ἑπτάκις τῆς ἡμέρας τρέπεται. Ἀφ' οὗ καὶ παροιμία Εὐρίπου μεταβολαὶ, ἀπὸ τοῦ εὖ καὶ τοῦ ῥιπίζω, ὁ εὐρίπιστος.

226 Εὐρυκλῆς μαντεύεται: Ἐπὶ τῶν ἐπ' ὀλέθρῳ σφῶν αὐτῶν F μαντευομένων. Εὐρυκλῆς γὰρ ἐδόκει δαίμονά τινα ἐν τῇ γαστρὶ ἔχειν, τὸν ἐγκελευόμενον αὐτῷ περὶ τῶν μελλόντων λέγειν· ὅθεν καὶ ἐγγαστρίμυθος ἐκαλεῖτο. Οὗτος δὲ προειπὼν ποτὲ τινὶ τὰ μὴ καθ' ἡδονὴν, ἀνῃρέθη.

227 Ἐφ' ὕδωρ ἔλαχεν: Ἐπὶ τῶν φαύλας καὶ εὐτελεῖς ἀρχὰς G λαχόντων· ἐν γὰρ τοῖς δικαστηρίοις φαυλότατον ἦν τὸ ἔργον τὸ διαμετρεῖν ὕδωρ τοῖς δικαζομένοις, ὅθεν καὶ κλήρῳ τοῦτο ἐποίουν.

228 Ἐχενηΐς: Ἡ κρατοῦσα τὴν ναῦν ἄγκυρα. Ἔστι δὲ καὶ εἶδος ἰχθύος, ὃς δύναμιν ἔχει ἐπέχειν τὰς ναῦς. Καλεῖται δὲ

καὶ ναυκράτης· ὅθεν καὶ παροιμία· ἘΧΕΝΗΐΔΟΣ ΔΊΚΗΝ ἜΧΕΤΑΙ. A
Πρὸς τὸν τινὸς ἐχόμενον.

229 Ἐχθρῶν ἄδωρα δ. κοὐκ ὀν.: *Ὅταν αἱ παρ' ἐχθρῶν δωρεαὶ βλάβην οἴσουσιν.* Cf. Suid.

230 Ἐχθρὸς δὲ κἂν καλὰ ποιήσῃ, κακά ἐστιν:

231 Ἐχῖνος ἐν χειμῶνι: *Ἐπὶ τῶν παρ' ὥραν φαινομένων ἢ* B
πραττομένων.

232 Ἔχω τὸ σχῆμα τοῦ τεθνεῶτος: *Ἐπὶ τῶν ἑαυτοὺς ἀπεγνωκότων.*

233 Ζεῖ χύτρα, ζεῖ φιλία: Παροιμία, *ὅτι ὅταν πλουτῇ τις, φίλους ἔχει.* Suid. C

234 Ζεὺς γὰρ κατήιει χρόνιος εἰς τὰς διφθέρας: *Ὅτι οὐκ ἀπρονόητα τὰ τῶν θεῶν. Διφθέραι δὲ τόπος ἦν εὐτελὴς, ἐν ᾧ ἁμαρτήσαντες μόλις ἐκολάσθησαν οἱ οἰκήτορες.*

235 Ζῆ καῖε πῦρ: *Ἐπὶ τῶν μόλις γενομένων.* Suid.

236 Ζήνωνος ἐγκρατέστερος: Οὗτος *γὰρ ἄκραν εἶχε δίαιταν* D
καὶ λιτήν. Καὶ Ζήνωνος ὑγιέστερος: Οὗτος *γὰρ ὀκτὼ πρὸς τοῖς ἐννενήκοντα ἔτη βιοὺς, οὐκ ἐνόσησεν.*

237 Ζῆ χύτρα ζῆ φιλία (sic): *Ὅτι τοῖς δυστυχήσασιν οὐκ εἰσὶ φίλοι.*

238 Ἡ γλῶττα τῷ κήρυκι τέμνεται: V. Suid. usque ad *ἀπο-* E
νέμεσθαι. Tum Cod. Ἡ γλῶττα τῷ κήρυκι τοῦτο γίνεται.
Αἰτία, *ἐπὶ τῶν βλάσφημα λεγόντων.*

239 Ἡ γλῶττ' ἀνέγνωκ' ἡ δὲ φρὴν οὐ μανθάνει: *Ἐπὶ τῶν ἀμαθῶν.*

240 Ἡ γραῦς τὰς ἀγαθίδας *ἐκπίνουσα, ταῦτα μὲν ἀγαθίδες.* F
Ἐπὶ τῶν ἄγαν μεθύσων. Καὶ *πάλιν·* ἡ γραῦς τὸ ἄροτρον ἐκπίνουσα, *φ" οἷα κακὰ τὴν γῆν ἀναστρέφει.*

241 Ἡ Θράττα ἐπὶ τῷ ταρίχει: *Ἐπὶ τῶν κρυπτόντων τὰ ἴδια πάθη, ἢ ἐπὶ τῶν προφασιζομένων ἵνα τύχοιεν τινός.* Καὶ *γὰρ ἡ*
Θράττα φίλοινος οὖσα, διψῆν ἔφασκε, διὰ τὸ φαγεῖν τάριχος. G

242 Ἤθη φίλων γίνωσκε, μιμήσῃ δὲ μή: *Ὅτι οὐ δεῖ πάντα φίλῳ ἕπεσθαι.*

243 Ἡ κάμηλος ψωριῶσα πολλῶν ὄνων ἀνατίθεται φορτία:

Ἐπὶ τῶν γηρασάντων ἀνδρείων, ἢ ἐπὶ τῶν δυστυχησάντων μὲν, A
πάλιν δὲ δυναμένων. Cf. Diog.

244 Ἡ ΚΑΥΝΊΑ ΒΟΥ͂Σ: Ἐπὶ τῶν ὅσα πονήσουσιν ἀπολλύντων,
ταύτῃ γὰρ πολὺ μὲν ἠμέλχθη γάλα, λακτίσασα δὲ ἀνέτρεψεν.

245 Ἢ ΛΈΓΕ ΤῚ ΣΙΓΗ͂Σ ΚΡΕΙ͂ΤΤΟΝ, Ἢ ΣΙΓῊΝ ἜΧΕ: Ἐπὶ τῶν οὐκ
ἄξια λεγόντων. B

246 ἩΛΙΆΔΩΝ ΔΆΚΡΥΑ: Ἐπὶ τῶν πολλὰ ἐχόντων χρήματα, παρ'
ὅσον τὰς Ἡλιάδας αἰγείρους Φαέθοντα θρηνούσας τὸν ἀδελφὸν,
στάζειν δάκρυα τὸν ἤλεκτρον οἱ Ἕλληνες ἐμυθεύσαντο, ἡλίου δὲ
τέκνα Φαέθων καὶ αἱ αἴγειροι.

247 ἩΛΙΘΙΏΤΕΡΟΣ ΛΕΥΚΟΛΌΦΟΥ: Οὗτος ἀποδόμενος τὴν οἰκίαν, C
ἀντεποιεῖτο τοῦ φρέατος. Καὶ

248 ἩΛΙΘΙΏΤΕΡΟΣ ΤΟΥ͂ ΠΡΑΞΙΛΛΗΣ ἈΔΩΝΙΔΟΣ: Ἐπὶ τῶν ἀνοή-
των. Πράξιλλα γὰρ ἡ Σικυωνία μελοποιὸς ἐν τοῖς ὕμνοις εἰσάγει
τὸν Ἄδωνιν ἐρωτώμενον ὑπὸ τῶν καταχθονίων, τί κάλλιστον κατα-
λιπὼν ἐλήλυθεν, ἐκεῖνον δὲ λέγοντα οὕτως, D

Κάλλιστον μὲν ἐγὼ λείπω φάος ἠελίοιο·
δεύτερον ἄστρα φαεινὰ, σεληναίης τε πρόσωπον,
ἠδὲ καὶ ὡραίους σικύους καὶ μῆλα καὶ ὄχνους.

Εὐήθης γάρ τις ἴσως ὁ τῷ ἡλίῳ καὶ τῇ σελήνῃ τοὺς σικύους καὶ
τὰ λοιπὰ συναριθμῶν. Cf. Zenob. E

249 ἩΛΊΒΑΤΟΝ: Τὸ ὑψηλὸν ὄρος, τῷ ἡλίῳ ὂν μόνῳ βατόν. Καὶ
παροιμία, ἨΛΊΒΑΤΟΝ ΚΑΚΌΝ, ἐπὶ τῶν σφόδρα δεινῶν.

250 ἯΛΙΞ ἭΛΙΚΑ ΤΈΡΠΕΙ: Πλάτων λέγει· τὸ δὲ ἐντελὲς, ΓΈΡΩΝ
ΔΈ ΤΕ ΤΈΡΠΕΙ ΓΈΡΟΝΤΑ. Cf. Suid.

251 ἭΛΩΙ ΤῸΝ ἯΛΟΝ ἘΚΚΡΟΎΕΙ: Ἀντὶ τοῦ κακῷ τὸ κακὸν ἰᾶται. F

252 ἩΜΈΝΗ ΠΕΛΙΆΣ: Ἐπὶ τῶν ἁπλουστάτων, κατὰ ἀντιπαρεξέ-
τασιν τῆς παλευτρίας· αἱ γὰρ ἐξιπτάμεναι ἀπατῶσιν ἑτέρας, πα-
λεῦσαι γὰρ τὸ ἀπατῆσαι σημαίνει. Cf. B. 469.

253 ἬΤΟΙ ΚΡΊΝΟΝ Ἢ ΚΟΛΟΚΎΝΤΗ: Ἐπὶ τῶν ἀδήλων. Τὸ γὰρ
τῆς κολοκύνθης ἄνθος καλεῖται κρίνον. Ἄδηλον δὲ ἀνθῆσαν εἰ G
μέχρι κρίνου προβήσεται ἢ καὶ καρπὸν οἴσει. Μέμνηται ταύτης
Μένανδρος. Cf. Zenob.

254 Ἡ ΦΆΝΟΥ ΘΎΡΑ: Cf. Suid. Cod. ἐπὶ τῶν μετὰ μεγάλου

κτύπου ἀνοιγομένων θυρῶν. Φασὶ γὰρ τὸν Φάνον τυφλὸν εἶναι, A καὶ δεδοικότα μὴ ὑπὸ κλεπτῶν τὰ ἔνδον συληθείη, τοιαύτην κατασκευάσαι τὴν τοῦ οἴκου θύραν, ὡς μὴ δίχα ψόφου ἀνοίγεσθαι. Οἱ δὲ φασὶν ὅτι διὰ τὸ μοιχεύεσθαι τὴν αὐτοῦ γυναῖκα τοῦτο ἐποίησε. Τῆς δὲ ἀπὸ τῆς στέγους (sic) εἰσαγούσης τὸν μοιχὸν, τοὺς γείτονας χλευάζοντας λέγειν, ἐπὶ τῶν μηδὲν ἀνυόντων ἐν ταῖς φυλακαῖς, ἡ B φάνου θύρα. Cf. Suid.

255 Ἡφαίστου δεσμὸς ἢ ἡφαίστειος δεσμός: Ἐπὶ τῶν ἀφύκτων καὶ ἀλύτων δεσμῶν. Ἥφαιστος γὰρ τὸν Προμηθέα στερρῶς ἐδέσμευσεν. Cf. Suid.

256 Θεὸς ἡ ἀναίδεια: Λέγεται κατὰ τῶν δι' ἀναισχυντίαν τινὰ C ὠφελουμένων. Ἐτιμᾶτο δὲ καὶ ἐν Ἀθήνῃσιν ἡ ἀναίδεια. Cf. Zenob.

257 Θεὸς ἐκ μηχανῆς: Ἐπὶ τῶν ἐκ παραλόγου τινὰ βοήθειαν εὑρισκομένων. Ἐν γὰρ ταῖς τραγῳδίαις ἐξ ἀφανοῦς θεοί τινες ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἀπὸ μηχανῆς ἀνεφαίνοντο. Suid. D

258 Θεοὶ μολοττικοί: Οἱ κύνες· ἢ ὅτι ψυχοπομποὶ ἐν Μολοττίᾳ. Ἐπὶ τῶν φοβουμένων τὰ φόβου ἄξια.

259 Θερσίτειον βλέμμα, καὶ Θερσίτειον εἴδωλον: Παροιμία ἐπὶ τῶν πάνυ δυσειδῶν, ἐπεὶ καὶ ὁ Θερσίτης τοιοῦτος ἦν.

260 Θετταλικὸν σόφισμα: Ἐπὶ τῶν πανούργων καὶ εὐμεθόδων E ἔργων. Λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἀεὶ ἀναβαλλομένων τὸ παρ' αὐτῶν ὑπεσχημένον, δι' οἰκεῖον κέρδος. Ἀράτιος γὰρ ὁ ἐκ Θετταλίας ηὔξατο δοῦναι τῷ Ἀπόλλωνι, εἰ περιγένοιτο τῶν ἐχθρῶν, ἑκατόμβην ἀνδρῶν, καὶ τυχὼν οὐκ ἐποίει, διὰ τὸ μὴ ἱεροπρεπῆ εἶναι λέγων τὴν τοιαύτην θυσίαν. Suid. F

261 Θρᾶκες ὅρκια οὐκ ἐπίστανται: Λέγεται ἐπὶ τῶν τοῖς ὅρκοις οὐκ ἐμμενόντων, παρ' ὅσον οἱ Θρᾶκες ποτὲ σπεισάμενοι πρὸς τοὺς Βοιωτοὺς καὶ ὀμόσαντες, νυκτὸς ἐπιθέμενοι τοὺς πολλοὺς αὐτῶν ἀπέκτειναν. Cf. Suid.

262 Θρακεία παρεύρεσις: Ἐπὶ τῶν δολίως τι μηχανωμένων καὶ G χαλεποῖς ἔργοις λόγους εὐπροσώπους ἐξευρισκόντων· Θρᾶκες γὰρ ἡττηθέντες ὑπὸ Βοιωτῶν περὶ Χερώνειαν, (sic) καὶ σπεισάμενοι, θύουσι τἀπινίκια τοῖς Βοιωτοῖς νυκτὸς ἐπέθεντο· καὶ πολλοὺς αὐτῶν ἀνεῖλον, τινὰς δὲ καὶ ἐζώγρησαν. Ἀγανακτούντων δὲ Βοιωτῶν ἐπὶ

τῷ παρεσπονδῆσθαι, ἔφασαν οἱ Θρᾷκες, ὅτι τὰς ἡμέρας, ἀλλ' οὐ A
τὰς νύκτας ἐσπεισάμεθα. Suid.

263 Θύραζε Κᾶρες οὐκέτ' Ἀνθεστήρια: Suid. Cod. Ἀνθε-
στήρια ἑορτὴ ἦν οὕτω καλουμένη, ἐν ᾗ καὶ οἱ δοῦλοι, οἱ Κᾶρες
ἐλέγοντο, ἀργοὶ καὶ εὐωχούμενοι ἦσαν. Μετὰ δὲ τὴν ἑορτὴν οἱ
δεσπόται τῆς οἰκίας ἐκβάλλοντες αὐτοὺς καὶ πρὸς ἔργα προτρέ- B
ποντες ἔλεγον· "Θύραζε Κᾶρες οὐκέτ' Ἀνθεστήρια."

*263 Θύραθεν: Ἐκ τῆς θύρας καὶ ἀντὶ τοῦ ἐγγὺς, καὶ ἀντὶ τοῦ
ἐκτὸς, καθὰ φαμὲν ἐκ τῶν θύραθεν ἢ ἀπὸ τῶν ἐκτός. Εἴληπται
δὲ ἀπὸ τῶν αἰτούντων πτωχῶν καὶ ἔξω τῆς θύρας ἱσταμένων.

264 Ἰάλεμος: Εἶδος θρήνου, ἡ ἐπὶ τοῖς ἀπολωλόσιν ἀνία, καὶ ὁ C
υἱὸς Καλλιόπης, καὶ ὁ ὀρφανός· ἔνιοι δὲ καὶ τὸν κακοδαίμονα καὶ
τὸ εὐτελές. Ἰαλεμώδη τὰ ψυχρὰ καὶ οὐδενὸς ἄξια, ἢ τὰ θρη-
νώδη.

265 Ἴδε πῦρ ἴδ' αὐτή: Ἐπὶ τῶν ὀξὺ τέλος λαμβανόντων, παρ'
ὅσον ἡ ἀφύη ταχέως ἕψεται. Suid. D

266 Ἱερὰ ἄγκυρα: Πρὸς τοὺς ἐφ' οἷς λέγουσι διισχυριζομέ-
νους.

267 Ἱερείας ἐνύπνιον: Ἐπὶ τῶν ἐξ ἐνυπνίων κακὰ παθόντων· λέ-
γεται δὲ καὶ Ἱμεραίας ἐνύπνιον. Ἱμεραία γάρ τις ἱέρεια καθ'
ὕπνους εἰς οὐρανὸν εἶναι ἔδοξε, καὶ τῷ τοῦ Διὸς θρόνῳ ἰδεῖν ἁλύσει E
δεδεμένον τινὰ, περὶ οὗ ἐρωτήσασαν μαθεῖν τὸν Σικελίας εἶναι ἄρ-
χοντα, ὕστερον δὲ ἰδοῦσα Διόνυσον τυραννήσαντα, αὐτὸν εἶναι εἶπεν
ὃν καθ' ὕπνους ἑώρακε. Καὶ ὀργισθεὶς ἀπέκτεινεν αὐτὴν ὁ Διόνυ-
σος. Cf. Suid.

268 Ἱερὸν ἡ συμβουλή: Ἐπὶ τῶν καθαρῶς καὶ ἀδόλως συμβου- F
λευόντων. Δεῖ γὰρ τὸν συμβουλεύοντα μὴ τὸ ἴδιον σκοπεῖν. Τὸ
γὰρ ἱερὸν οὐδενὸς ἴδιον, ἀλλὰ τῶν χρωμένων ἐστὶ κοινόν.

269 Ἴθι ὀρθός: Ἐπὶ τῶν τοῦ δικαίου ἐκτρεπομένων.

270 Ἵνα μὴ φάγῃς σκόροδα, μηδὲ κυάμους: Ἐπὶ τῶν ἡσυχῇ
ζώντων. Ἔθος γὰρ ἦν τοῖς ἐν πολέμῳ ἀπιοῦσιν ἐσθίειν σκόροδα, G
τοὺς δὲ δικαστὰς κυάμους, ἵνα μὴ κοιμηθῶσιν. Οἱ γοῦν δικάζον-
τες καὶ ἐν πολέμῳ ἀπήρχοντο βίας καλούσης. Cf. Suid.

271 Ἱππέας εἰς πεδίον καλεῖ: Cf. Suid. Cod. ἐπὶ τῶν κα-
λούντων τινὰς εἰς ἃ ἐρῶσιν.

272 Ἱππεῖς ἐν Θετταλίαι καὶ Θράκηι: Παροιμία. A

273 Ἵππος με φέρει, βασιλεὺς με τρέφει: Ἐπὶ τῶν ἐξ ἀλλοτρίων τρυφώντων. Cf. Diog.

274 Ἵππου γῆρας: Ἐπὶ τῶν πρὸς τῷ γήρᾳ δυστυχούντων.

275 Ἵππος εἰς πεδίον: Παροιμία ὁμοία τῇ, ἀλλὸς εἰς πῦρ.

276 Ἴσα πόλεμον οὐ ποιεῖ: Ὁμοία τῇ, ἰσότης φιλότης. B

277 Ἴσαι ψῆφοι: Ἐπὶ τῶν ἐν δικαστηρίῳ ἀντικρινομένων, καὶ μηδενὸς καταβεβλημένου. Αἰσχίνης κατὰ Κτησιφῶντος.

278 Κάβος: Εἶδος μέτρου. Καὶ παροιμία κάβος κάβου.

279 Καδμεία νίκη: Cf. Suid. Cod. λέγεται ἐπὶ τῶν ἐπὶ κακῶν νικώντων. Οἱ μὲν λέγουσιν ὅτι Θηβαῖοι νικήσαντες ὕστερον ὑπὸ C τῶν Ἐπιγόνων ἡττήθησαν, οἱ δὲ διὰ Ἐτεοκλέα καὶ Πολυνείκην λέγουσιν, οἵ τινες μονομαχήσαντες ὑπ' ἀμφοτέρων ἀπώλοντο.

280 Καὶ ταῦτ' ἔχοντες κυμάτων ἐν ἀγκάλαις: Ἀντὶ τοῦ ὄντες ἐν πολλοῖς κινδύνοις.

281 Καὶ κεραμεὺς κεραμεῖ κοτέει: Ἐπὶ τῶν ὁμοτέχνων διαφθονουμένων. D

282 Καὶ χερσὶ καὶ κόμαισι καὶ ποδῶν βάσει: Ἀντὶ τοῦ παντὶ τρόπῳ, καὶ ἔργοις δηλαδὴ, ὃ δηλοῖ διὰ τοῦ χερσὶ, καὶ κατανεύσει, τοῦτο γὰρ σημαίνει τὸ κόμαισι, καὶ βαδίσει, ὃ δηλοῖ διὰ τῶν ποδῶν καὶ τῆς βάσεως. E

283 Κακὰ κακῶν: Τὰ ὑπερβολικὰ κακά.

284 Κακοῦ κόρακος κακὸν ᾠόν: Ἐπὶ τῶν κακῶν γεννημάτων ἢ μαθημάτων.

285 Καλλίου: Πιθήκου. Τὰ δυσχερῆ γὰρ τῶν ὀνομάτων εὐφημότερον εἰώθασιν οἱ Ἀττικοὶ προσφέρεσθαι, καὶ τὸν πίθηκον οὖν καλλίαν προσηγόρευσαν, οὕτω καὶ τὰς Ἐριννύας Εὐμενίδας λέγουσιν. F

286 Καλλικυρίων πλείους: Cf. Suid. Cod. τοῦτο ἐλέγετο εἴποτε πλῆθος ἤθελον ἐμφῆναι. Οἱ γὰρ Καλλικύριοι δοῦλοι ἦσαν, πλείους τῶν κυρίων αὐτῶν, ὥστε καὶ αὐτοὺς ἐξέβαλλον.

287 Κάλως: Τὸ παχὺ σχοινίον τῆς νηός. Καὶ παροιμία· πάντα κάλων κινεῖν, ἀντὶ τοῦ πάντα τρόπον ποιεῖν, ἐπὶ τῶν ἀπορούντων. G

288 Κανθάρου μελάντερον· καὶ κανθάρου σοφώτερος: Ἐπὶ τῶν πονηρῶν καὶ κακοήθων. Κάνθαρος γάρ τις ἐγένετο κακοῦργος

τος τὸν ἐν Πυθίᾳ ναὸν οἰκοδομῶν, τῶν μισούντων αὐτὸν διὰ τὴν A
τυραννίδα προσαποπατούντων ἐκεῖ καὶ προσουρούντων, προσέγραψε λέγων· ἑαυτὸν αἰτιάσεται ὁ ἔτι προσασχημονήσας· καταφρονουμένου δὲ τοῦ γράμματος, καταλαβὼν μέτοικον ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας μαστιγώσας πρὸ τοῦ τεμένους ἀνεῖλεν. Ἐλήφθη δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν τιμωρίας μεγάλας ὑφισταμένων καὶ κακοπαθούντων. Cf. B
B. 407. et Suid.

191 Ἐν τριόδῳ εἰμὶ λογισμοῦ: Ἐπὶ τῶν πολλοῖς λογισμοῖς συνειλημμένων καὶ ἀμφιβόλων.

192 Ἐξάντης λεύσω τοὐμὸν κακὸν ἄλλον ἔχοντα: Πλάτων ἐν Φαίδρῳ. Λέγεται δὲ τοῦτο καὶ ὡς παροιμία ἐπὶ τῶν τοῖς C
ὁμοίοις ἐνεχομένων. Cf. Suid.

193 Ἐξ ἀξίου τοῦ ξύλου κἂν ἀπάγξασθαι: Δεῖ ἐκ καλοῦ παθεῖν τὰ δεινὰ, ἢ ἐκ κακοῦ.

194 Ἐξ ἑνὸς τὰ πάνθ' ὁρᾶν: Suid. Cod. ἐπὶ τῶν ἐξ ἑνὸς πολλὰ καταλαμβανόντων. D

195 Ἐξ ἑνὸς πηλοῦ: Ἐκ τοῦ ὁμοίου καὶ παραπλησίου, ὁμοία τῇ, "ἐκ τῆς αὐτῆς κεραμίας."

196 Ἐξηκεστίδης εἰς ὁδόν: Παροιμία. Οὗτος εὐμήχανος ὁδοὺς ἐφευρίσκειν καὶ μὴ πλανᾶσθαι ὁδοιπορῶν, ὅθεν ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν τὰς ὁδοὺς ἀκριβῶς εἰδότων. Suid. E

197 Ἐξ ὀνύχων τὸν λέοντα: Ἐκ μικροῦ τὸ μέγα.

198 Ἔξω γλαῦκες: Suid. Cod. παροιμία ἐπὶ ἐαρινοῦ καιροῦ· οἱ γὰρ γλαῦκες χειμῶνα σημαίνουσιν οἱ θαλάττιοι.

199 Ἔξω πηλοῦ τὸν πόδα ἔχει: Ἐπὶ τοῦ ἀκινδύνου.

200 Ἔοικα βοῦς ἐπὶ σφαγὴν μολεῖν: F

201 Ἐοίκασι τοῖς ἐκ Πύλου αηφθεῖσι τοῖς Λακωνικοῖς: Παροιμία ἐπὶ τῶν ὠχριώντων καὶ ἰσχνῶν. Πύλος δὲ χωρίον τῆς Λακωνικῆς, ἔνθα Κλέων στρατηγήσας τοὺς αἰχμαλώτους ἀπὸ Σφακτηρίας ἔλαβεν, οἳ ἀπὸ τοῦ τῆς αἰχμαλωσίας φόβου, καὶ τῆς πολυημέρου πολιορκίας, καὶ τῆς τῶν ἐπιτηδείων πρὸς τροφὴν G
στερήσεως, ἰσχνοὶ καὶ ὠχροὶ ἦσαν καὶ δυσειδεῖς.

202 Ἔοικα τῷ τοὺς ἅλας καὶ τὸ ἔλος πριαμένῳ: Ἐπὶ τῶν ἀμηγέπη δυοῖν ὄντοιν διὰ θατέρου βλαπτομένων. Ἀντίκεινται γὰρ ἀλλήλοις τὰ κτήματα, καὶ οὐδενὶ τῶν κεκτημένων λυσιτελεῖ

ἑκάτερον· εἰ μὲν γάρ τις καρποῖτο ἐκ τοῦ ἕλους, οἱ ἅλες διατή- A
κοιντο· εἰ δὲ ἔμπαλιν ἡλίῳ ὁ τόπος ἐκδίδοτο, ἐκ μὲν τῶν ἁλῶν πολὺ ἂν καρποῖτο, ἐκ δὲ θατέρου βλάπτοιτο τοῦ ἕλους αὐαινομένου.

203 ἙΟΡΤΗ͂Σ ΚΑΤΌΠΙΝ ἩΔΎΣΜΑΤΑ ΦΈΡΕΙ: Ἐπὶ τῶν ὑστεριζόντων.

204 ἙΟΡΤῊ ΠΌΔΑΣ ἜΧΟΥΣΑ: Ἐπὶ τῶν ἅπαντα πρὸς τὴν ἑορτὴν ἀχθοφορούντων· ἵνα γὰρ μηδενὸς φ' ὑστερῶσιν ἅμασις (sic), σκεύη, B
ἱερὰ, ἱμάτια, οἶνον, ἄρτους, ξύλα παραρτώμενοι ἐβάδιζον, ὥστε τοὺς βλέποντας ἐπιφωνεῖν, ἑορτὴ πόδας ἔχουσα. Cf. Suid.

205 ἘΠ' ἈΜΦΌΤΕΡΑ ΚΑΘΕΎΔΕΙ ΤᾺ ὮΤΑ: Ἐπὶ τῶν ἔξω φροντίδος.

206 ἜΠΕΣΘΕ ΜΗΤΡῚ ΧΟΙ͂ΡΟΙ: Ἐπὶ τῶν κολακευτικῶς τισὶν ἑπομένων τροφῆς ἕνεκα. C

207 ἘΠῚ ΒΎΡΣΗΣ ΚΆΘΗΤΑΙ: Conf. Suid. ὁ βεβαιότατος. Cod. addit, λέγεται γοῦν ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν βοηθείας ἀξίων.

208 ἘΠῚ ΚΝΆΦΟΥ ἝΛΚΕΙΣ: Ἀντὶ τοῦ διαφθείρεις etc. B. 425. et Suid.

209 ἘΠΙΜΕΝΊΔΕΙΟΣ ὝΠΝΟΣ: Ἐπὶ τῶν λίαν ὑπνηλῶν· ἓξ γὰρ οὗτος D
ἐκάθευδε. Λέγεται δὲ καὶ ἘΠΙΜΕΝΊΔΕΙΟΝ ΔΈΡΜΑ, ἐπὶ τῶν γηραιῶν· ἔζησε γὰρ οὗτος ἔτη ρ̅ν̅.

210 ἘΠῚ ΞΥΡΟΥ͂ ἝΣΤΗΚΕΝ: Ἐπὶ κινδύνου, ἐν αὐτῇ τῇ τοῦ πράγματος ἐπιτάσει.

211 ἘΠῚ ΤᾺ ΜΑΝΔΡΟΒΟΎΛΟΥ: Suid. Cod. γεωφάνιον εὑρόντος, E
καὶ ἐξ αὐτοῦ πλουτήσαντος, καὶ τῷ μὲν πρώτῳ ἔτει χρυσ. κριὸν θύσαντος τῇ Ἥρᾳ, τῷ δὲ δ. ἀργ. τῷ τρ. χαλκοῦν, εἶτα οὐδέν.

212 ἜΠΟΣ ΠΡῸΣ ἜΠΟΣ ἨΡΕΙΔΌΜΕΘΑ: Τουτέστιν ἀντεβάλομεν, ἐφιλονεικοῦμεν.

213 ἙΣΤΊΑΙ ΘΎΟΜΕΝ: Ἐπὶ τῶν μὴ διδόντων ἀφ' ὧν θύουσιν. Οἱ F
γὰρ παλαιοὶ, ὅτε τῇ Ἑστίᾳ ἔθυον, οὐδενὶ μετεδίδοσαν τῆς θυσίας.

214 ἘΣΤῚ ΚΑῚ ΔΟΎΛΩΝ ΠΌΛΙΣ: Ἐπὶ τῶν πονηρῶς πολιτευομένων. Μνασέας γὰρ γράφει εἶναι δούλων πόλιν ἐν Λιβύῃ.

215 ἜΣΧΑΤΟΣ ΜΥΣΩ͂Ν ΠΛΕΙ͂Ν: Ἐπὶ τῶν πορρωτάτω που κατοικούντων. Τήλεφος γὰρ ἀποκτείνας τοὺς τῆς μητρὸς ἀδελφοὺς, νέος G
ὢν, ἔφυγεν ἐκ Τεγέας, χρόνῳ δὲ ὕστερον μὴ γνωρίζων ὧν ἐστιν ἦλθεν ἐρησόμενος τὸν θεὸν τίνων εἴη γεγεννημένος. Ἡ δὲ Πυθία ἐκέλευσε πλεῖν αὐτὸν πρὸς τὸν ἔσχατον Μυσῶν, καὶ ἐλθὼν εἰς Τευθρανίαν εὗρε τὴν μήτερα, καὶ τῆς χώρας ἐβασίλευσε. Λέγοιτο

οὖν ἐπὶ τῶν ὑπερηφάνως τισὶ κεχρημένων. Καὶ εἰώθασι λέγειν, ὡς A
ἐσχάτῳ Μυσῶν κέχρηταί μοι. Cf. Suid.

216 Εὐγενέστερος Κόδρου: Ἐπὶ τῶν πάνυ εὐγενῶν· ἦν δὲ ὁ Κόδρος ἀπὸ Δευκαλίωνος. Cf. Suid.

217 Εὐδαίμων ἡ Κόρινθος, ἐγὼ δ' εἴην Τενεάτης: Cf. Zenob. III. 96. ἐπὶ τῶν ὁμολογούντων μὲν ὀλβίαν εἶναι τινὰ πόλιν, B
προαιρουμένων δὲ ἀθορύβως ἥττονος κώμης. Ἔστι γὰρ κώμη ἐν ᾗ ἱερὸν Ἀπόλλωνος Τενεάτου.

218 Εὔδοντα κύρτος αἱρεῖ: Ἐπὶ τῶν ἀταλαιπώρως εὐτυχούντων· παρ' ὅσον κοιμωμένοις τοῖς ἁλιεῦσιν οἱ ἰχθύες τοῖς κύρτοις ἐμπίπτουσιν. C

219 Εὔδουσι λαγώ: Πρὸς τοὺς νωθεῖς μὲν εἶναι δοκοῦντας, τοῖς δὲ ἔργοις δραστηρίους.

220 Εὖ μὲν, ἀλλ' οὐδὲν πρὸς τὴν Παρμένοντος ὗν: Ἐπὶ τῶν πειρωμένων τὶ μιμεῖσθαι, οὐκ ἐφικνουμένων δέ. Παρμένων γὰρ ὁ ζωγράφος ὗν γράψας ἀνέθηκεν, ἣν καὶ φωνὴν ἀφιέναι οἱ θεώμενοι D
ἐδόκουν.

221 Εὐορκότερος τελεάτου ἢ γενεάτου: Ἐπὶ τῶν εὐορκούντων.

222 Εὖ πεῖν (sic) θάλατταν: Ἐπὶ τῶν μάτην εὐεργετούντων.

223 Εὖ πράττε· τὰ φίλων δ' οὐδὲν, ἢν σὺ δυστυχῇς: Ἐπὶ τῶν παρὰ φίλων μὴ ὠφελουμένων. E

224 Εὐριπίδειος ὅρκος: Ἴσως ὁ κατὰ κυνὸς ἢ χηνός.

225 Εὔριπος: Πέλαγος, ὃ ἑπτάκις τῆς ἡμέρας τρέπεται. Ἀφ' οὗ καὶ παροιμία Εὐρίπου μεταβολαὶ, ἀπὸ τοῦ εὖ καὶ τοῦ ῥιπίζω, ὁ εὐρίπιστος.

226 Εὐρυκλῆς μαντεύεται: Ἐπὶ τῶν ἐπ' ὀλέθρῳ σφῶν αὐτῶν F
μαντευομένων. Εὐρυκλῆς γὰρ ἐδόκει δαίμονά τινα ἐν τῇ γαστρὶ ἔχειν, τὸν ἐγκελευόμενον αὐτῷ περὶ τῶν μελλόντων λέγειν· ὅθεν καὶ ἐγγαστρίμυθος ἐκαλεῖτο. Οὗτος δὲ προειπὼν ποτὲ τινὶ τὰ μὴ καθ' ἡδονὴν, ἀνῃρέθη.

227 Ἐφ' ὕδωρ ἔλαχεν: Ἐπὶ τῶν φαύλας καὶ εὐτελεῖς ἀρχὰς G
λαχόντων· ἐν γὰρ τοῖς δικαστηρίοις φαυλότατον ἦν τὸ ἔργον τὸ διαμετρεῖν ὕδωρ τοῖς δικαζομένοις, ὅθεν καὶ κλήρῳ τοῦτο ἐποίουν.

228 Ἐχενηΐς: Ἡ κρατοῦσα τὴν ναῦν ἄγκυρα. Ἔστι δὲ καὶ εἶδος ἰχθύος, ὃς δύναμιν ἔχει ἐπέχειν τὰς ναῦς. Καλεῖται δὲ

καὶ ναυκράτης· ὅθεν καὶ παροιμία· ἘΧΕΝΗΐΔΟΣ ΔΊΚΗΝ ἜΧΕΤΑΙ. A
Πρὸς τὸν τινὸς ἐχόμενον.

229 ἘΧΘΡΩ͂Ν ἌΔΩΡΑ Δ. ΚΟΫ́Κ ὌΝ.: *Ὅταν αἱ παρ' ἐχθρῶν δωρεαὶ βλάβην οἴσουσιν.* Cf. Suid.

230 ἘΧΘΡῸΣ ΔῈ ΚἊΝ ΚΑΛᾺ ΠΟΙΉΣΗΙ, ΚΑΚΆ ἘΣΤΙΝ:

231 ἘΧΙ͂ΝΟΣ ἘΝ ΧΕΙΜΩ͂ΝΙ: *Ἐπὶ τῶν παρ' ὥραν φαινομένων ἢ* B *πραττομένων.*

232 ἜΧΩ ΤῸ ΣΧΗ͂ΜΑ ΤΟΥ͂ ΤΕΘΝΕΩ͂ΤΟΣ: *Ἐπὶ τῶν ἑαυτοὺς ἀπεγνωκότων.*

233 ΖΕΙ͂ ΧΎΤΡΑ, ΖΕΙ͂ ΦΙΛΊΑ: *Παροιμία, ὅτι ὅταν πλουτῇ τις, φίλους ἔχει.* Suid. C

234 ΖΕῪΣ ΓᾺΡ ΚΑΤΉΙΕΙ ΧΡΌΝΙΟΣ ΕἸΣ ΤᾺΣ ΔΙΦΘΈΡΑΣ: *Ὅτι οὐκ ἀπρονόητα τὰ τῶν θεῶν. Διφθέραι δὲ τόπος ἦν εὐτελὴς, ἐν ᾧ ἁμαρτήσαντες μόλις ἐκολάσθησαν οἱ οἰκήτορες.*

235 ΖΗ͂ ΚΑῚ ΠΥ͂Ρ: *Ἐπὶ τῶν μόλις γενομένων.* Suid.

236 ΖΉΝΩΝΟΣ ἘΓΚΡΑΤΈΣΤΕΡΟΣ: *Οὗτος γὰρ ἄκραν εἶχε δίαιταν* D *καὶ λιτήν.* *Καὶ* ΖΉΝΩΝΟΣ ὙΓΙΈΣΤΕΡΟΣ: *Οὗτος γὰρ ὀκτὼ πρὸς τοῖς ἐννενήκοντα ἔτη βιοὺς, οὐκ ἐνόσησεν.*

237 ΖΗ͂ ΧΎΤΡΑ ΖΗ͂ ΦΙΛΊΑ (sic): *Ὅτι τοῖς δυστυχήσασιν οὐκ εἰσὶ φίλοι.*

238 Ἡ ΓΛΩ͂ΤΤΑ ΤΩ͂Ι ΚΉΡΥΚΙ ΤΈΜΝΕΤΑΙ: V. Suid. usque ad *ἀπονέμεσθαι.* Tum Cod. Ἡ ΓΛΩ͂ΤΤΑ ΤΩ͂Ι ΚΉΡΥΚΙ ΤΟΥ͂ΤΟ ΓΊΝΕΤΑΙ. E
Αἰτία, ἐπὶ τῶν βλάσφημα λεγόντων.

239 Ἡ ΓΛΩ͂ΤΤ' ἈΝΈΓΝΩΧ' Ἡ ΔῈ ΦΡῊΝ ΟΥ̓ ΜΑΝΘΆΝΕΙ: *Ἐπὶ τῶν ἀμαθῶν.*

240 Ἡ ΓΡΑΥ͂Σ ΤᾺΣ ἈΓΑΘΊΔΑΣ *ἐκπίνουσα, ταῦτα μὲν ἀγαθίδες.* F
Ἐπὶ τῶν ἄγαν μεθύσων. Καὶ πάλιν· Ἡ ΓΡΑΥ͂Σ ΤῸ ἌΡΟΤΡΟΝ ἘΚΠΊΝΟΥΣΑ, *φ" οἷα κακὰ τὴν γῆν ἀναστρέφει.*

241 Ἡ ΘΡΆΤΤΑ ἘΠῚ ΤΩ͂Ι ΤΑΡΊΧΕΙ: *Ἐπὶ τῶν κρυπτόντων τὰ ἴδια πάθη, ἢ ἐπὶ τῶν προφασιζομένων ἵνα τύχοιεν τινός. Καὶ γὰρ ἡ Θράττα φίλοινος οὖσα, διψῆν ἔφασκε, διὰ τὸ φαγεῖν τάριχος.* G

242 ἜΘΗ ΦΊΛΩΝ ΓΊΝΩΣΚΕ, ΜΙΜΉΣΗΙ ΔῈ ΜΉ: *Ὅτι οὐ δεῖ πάντα φίλῳ ἕπεσθαι.*

243 Ἡ ΚΆΜΗΛΟΣ ΨΩΡΙΩ͂ΣΑ ΠΟΛΛΩ͂Ν ὌΝΩΝ ἈΝΑΤΊΘΕΤΑΙ ΦΟΡΤΊΑ:

Ἐπὶ τῶν γηρασάντων ἀνδρείων, ἢ ἐπὶ τῶν δυστυχησάντων μὲν, A πάλιν δὲ δυναμένων. Cf. Diog.

244 Ἡ ΚΑΤΝΊΑ ΒΟΫΣ: Ἐπὶ τῶν ὅσα πονήσουσιν ἀπολλύντων, ταύτῃ γὰρ πολὺ μὲν ἠμέλχθη γάλα, λακτίσασα δὲ ἀνέτρεψεν.

245 Ἢ ΛΈΓΕ ΤΙ ΣΙΓΗ͂Σ ΚΡΕΙ͂ΤΤΟΝ, Ἢ ΣΙΓῊΝ ἜΧΕ: Ἐπὶ τῶν οὐκ ἄξια λεγόντων. B

246 ἩΛΙΆΔΩΝ ΔΆΚΡΥΑ: Ἐπὶ τῶν πολλὰ ἐχόντων χρήματα, παρ' ὅσον τὰς Ἡλιάδας αἰγείρους Φαέθοντα θρηνούσας τὸν ἀδελφὸν, στάζειν δάκρυα τὸν ἤλεκτρον οἱ Ἕλληνες ἐμυθεύσαντο, ἡλίου δὲ τέκνα Φαέθων καὶ αἱ αἴγειροι.

247 ἩΛΙΘΙΏΤΕΡΟΣ ΛΕΥΚΟΛΌΦΟΥ: Οὗτος ἀποδόμενος τὴν οἰκίαν, C ἀντεποιεῖτο τοῦ φρέατος. Καὶ

248 ἩΛΙΘΙΏΤΕΡΟΣ ΤΟΥ͂ ΠΡΑΞΊΛΛΗΣ ἈΔΏΝΙΔΟΣ: Ἐπὶ τῶν ἀνοήτων. Πράξιλλα γὰρ ἡ Σικυωνία μελοποιὸς ἐν τοῖς ὕμνοις εἰσάγει τὸν Ἄδωνιν ἐρωτώμενον ὑπὸ τῶν καταχθονίων, τί κάλλιστον καταλιπὼν ἐλήλυθεν, ἐκεῖνον δὲ λέγοντα οὕτως, D

Κάλλιστον μὲν ἐγὼ λείπω φάος ἠελίοιο·
δεύτερον ἄστρα φαεινὰ, σεληναίης τε πρόσωπον,
ἠδὲ καὶ ὡραίους σικύους καὶ μῆλα καὶ ὄχνους.

Εὐήθης γάρ τις ἴσως ὁ τῷ ἡλίῳ καὶ τῇ σελήνῃ τοὺς σικύους καὶ τὰ λοιπὰ συναριθμῶν. Cf. Zenob. E

249 ἩΛΊΒΑΤΟΝ: Τὸ ὑψηλὸν ὄρος, τῷ ἡλίῳ ὂν μόνῳ βατόν. Καὶ παροιμία, ἩΛΊΒΑΤΟΝ ΚΑΚΌΝ, ἐπὶ τῶν σφόδρα δεινῶν.

250 Ἥλιξ ἭΛΙΚΑ ΤΈΡΠΕΙ: Πλάτων λέγει· τὸ δὲ ἐντελὲς, ΓΈΡΩΝ ΔΈ ΤΕ ΤΈΡΠΕΙ ΓΈΡΟΝΤΑ. Cf. Suid.

251 Ἥλῳ ΤῸΝ ἭΛΟΝ ἘΚΚΡΟΎΕΙ: Ἀντὶ τοῦ κακῷ τὸ κακὸν ἰᾶται. F

252 ἩΜΈΝΗ ΠΕΛΙΆΣ: Ἐπὶ τῶν ἁπλουστάτων, κατὰ ἀντιπαρεξέτασιν τῆς παλευτρίας· αἱ γὰρ ἐξιπτάμεναι ἀπατῶσιν ἑτέρας, παλεῦσαι γὰρ τὸ ἀπατῆσαι σημαίνει. Cf. B. 469.

253 Ἤτοι ΚΡΊΝΟΝ Ἢ ΚΟΛΟΚΎΝΤΗ: Ἐπὶ τῶν ἀδήλων. Τὸ γὰρ τῆς κολοκύνθης ἄνθος καλεῖται κρίνον. Ἄδηλον δὲ ἀνθῆσαν εἰ G μέχρι κρίνου προβήσεται ἢ καὶ καρπὸν οἴσει. Μέμνηται ταύτης Μένανδρος. Cf. Zenob.

254 Ἡ ΦΆΝΟΥ ΘΎΡΑ: Cf. Suid. Cod. ἐπὶ τῶν μετὰ μεγάλου

κτύπου ἀνοιγομένων θυρῶν. Φασὶ γὰρ τὸν Φάνον τυφλὸν εἶναι, A
καὶ δεδοικότα μὴ ὑπὸ κλεπτῶν τὰ ἔνδον συληθείη, τοιαύτην κατασκευάσαι τὴν τοῦ οἴκου θύραν, ὡς μὴ δίχα ψόφου ἀνοίγεσθαι. Οἱ δὲ φασὶν ὅτι διὰ τὸ μοιχεύεσθαι τὴν αὐτοῦ γυναῖκα τοῦτο ἐποίησε. Τῆς δὲ ἀπὸ τῆς στέγους (sic) εἰσαγούσης τὸν μοιχὸν, τοὺς γείτονας χλευάζοντας λέγειν, ἐπὶ τῶν μηδὲν ἀνυόντων ἐν ταῖς φυλακαῖς, Ἡ B
ΦΑΝΟΥ ΘΥΡΑ. Cf. Suid.

255 Ἡφαίστου δεσμὸς ἢ Ἡφαίστειος δεσμός: Ἐπὶ τῶν ἀφύκτων καὶ ἀλύτων δεσμῶν. Ἥφαιστος γὰρ τὸν Προμηθέα στερρῶς ἐδέσμευσεν. Cf. Suid.

256 Θεὸς ἡ ἀναίδεια: Λέγεται κατὰ τῶν δι' ἀναισχυντίαν τινὰ C
ὠφελουμένων. Ἐτιμᾶτο δὲ καὶ ἐν Ἀθήνῃσιν ἡ ἀναίδεια. Cf. Zenob.

257 Θεὸς ἐκ μηχανῆς: Ἐπὶ τῶν ἐκ παραλόγου τινὰ βοήθειαν εὑρισκομένων. Ἐν γὰρ ταῖς τραγῳδίαις ἐξ ἀφανοῦς θεοί τινες ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἀπὸ μηχανῆς ἀνεφαίνοντο. Suid. D

258 Θεοὶ μολοττικοί: Οἱ κύνες· ἢ ὅτι ψυχοπομποὶ ἐν Μολοττίᾳ. Ἐπὶ τῶν φοβουμένων τὰ φόβου ἄξια.

259 Θερσίτειον βλέμμα, καὶ Θερσίτειον εἴδωλον: Παροιμία ἐπὶ τῶν πάνυ δυσειδῶν, ἐπεὶ καὶ ὁ Θερσίτης τοιοῦτος ἦν.

260 Θετταλικὸν σόφισμα: Ἐπὶ τῶν πανούργων καὶ εὐμεθόδων E
ἔργων. Λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἀεὶ ἀναβαλλομένων τὸ παρ' αὐτῶν ὑπεσχημένον, δι' οἰκεῖον κέρδος. Ἀράτιος γὰρ ὁ ἐκ Θετταλίας ηὔξατο δοῦναι τῷ Ἀπόλλωνι, εἰ περιγένοιτο τῶν ἐχθρῶν, ἑκατόμβην ἀνδρῶν, καὶ τυχὼν οὐκ ἐποίει, διὰ τὸ μὴ ἱεροπρεπῆ εἶναι λέγων τὴν τοιαύτην θυσίαν. Suid. F

261 Θρᾷκες ὅρκια οὐκ ἐπίστανται: Λέγεται ἐπὶ τῶν τοῖς ὅρκοις οὐκ ἐμμενόντων, παρ' ὅσον οἱ Θρᾷκες ποτὲ σπεισάμενοι πρὸς τοὺς Βοιωτοὺς καὶ ὀμόσαντες, νυκτὸς ἐπιθέμενοι τοὺς πολλοὺς αὐτῶν ἀπέκτειναν. Cf. Suid.

262 Θρακεία παρεύρεσις: Ἐπὶ τῶν δολίως τὶ μηχανωμένων καὶ G
χαλεποῖς ἔργοις λόγους εὐπροσώπους ἐξευρισκόντων· Θρᾷκες γὰρ ἡττηθέντες ὑπὸ Βοιωτῶν περὶ Χερώνειαν, (sic) καὶ σπεισάμενοι, θύουσι τἀπινίκια τοῖς Βοιωτοῖς νυκτὸς ἐπέθεντο· καὶ πολλοὺς αὐτῶν ἀνεῖλον, τινὰς δὲ καὶ ἐζώγρησαν. Ἀγανακτούντων δὲ Βοιωτῶν ἐπὶ

τῷ παρεσπονδῆσθαι, ἔφασαν οἱ Θρᾶκες, ὅτι τὰς ἡμέρας, ἀλλ' οὐ A
τὰς νύκτας ἐσπεισάμεθα. Suid.

263 Θύραζε Κᾶρες οὐκέτ' Ἀνθεστήρια: Suid. Cod. Ἀνθεστήρια ἑορτὴ ἦν οὕτω καλουμένη, ἐν ᾗ καὶ οἱ δοῦλοι, οἳ Κᾶρες ἐλέγοντο, ἀργοὶ καὶ εὐωχούμενοι ἦσαν. Μετὰ δὲ τὴν ἑορτὴν οἱ δεσπόται τῆς οἰκίας ἐκβάλλοντες αὐτοὺς καὶ πρὸς ἔργα προτρέ- B
ποντες ἔλεγον· "Θύραζε Κᾶρες οὐκέτ' Ἀνθεστήρια."

*263 Θύραθεν: Ἐκ τῆς θύρας καὶ ἀντὶ τοῦ ἐγγὺς, καὶ ἀντὶ τοῦ ἐκτὸς, καθὰ φαμὲν ἐκ τῶν θύραθεν ἢ ἀπὸ τῶν ἐκτός. Εἴληπται δὲ ἀπὸ τῶν αἰτούντων πτωχῶν καὶ ἔξω τῆς θύρας ἱσταμένων.

264 Ἰάλεμος: Εἶδος θρήνου, ἡ ἐπὶ τοῖς ἀπολωλόσιν ἀνία, καὶ ὁ C
υἱὸς Καλλιόπης, καὶ ὁ ὀρφανός· ἔνιοι δὲ καὶ τὸν κακοδαίμονα καὶ τὸ εὐτελές. Ἰαλεμώδη τὰ ψυχρὰ καὶ οὐδενὸς ἄξια, ἢ τὰ θρηνώδη.

265 Ἴδε πῦρ ἴδ' ἀφύη: Ἐπὶ τῶν ὀξὺ τέλος λαμβανόντων, παρ' ὅσον ἡ ἀφύη ταχέως ἕψεται. Suid. D

266 Ἱερὰ ἄγκυρα: Πρὸς τοὺς ἐφ' οἷς λέγουσι διισχυριζομένους.

267 Ἱερείας ἐνύπνιον: Ἐπὶ τῶν ἐξ ἐνυπνίων κακὰ παθόντων· λέγεται δὲ καὶ Ἱμεραίας ἐνύπνιον. Ἱμεραία γάρ τις ἱέρεια καθ' ὕπνους εἰς οὐρανὸν εἶναι ἔδοξε, καὶ τῷ τοῦ Διὸς θρόνῳ ἰδεῖν ἁλύσει E
δεδεμένον τινὰ, περὶ οὗ ἐρωτήσασαν μαθεῖν τὸν Σικελίας εἶναι ἄρχοντα, ὕστερον δὲ ἰδοῦσα Διόνυσον τυραννήσαντα, αὐτὸν εἶναι εἶπεν ὃν καθ' ὕπνους ἑώρακε. Καὶ ὀργισθεὶς ἀπέκτεινεν αὐτὴν ὁ Διόνυσος. Cf. Suid.

268 Ἱερὸν ἡ συμβουλή: Ἐπὶ τῶν καθαρῶς καὶ ἀδόλως συμβου- F
λευόντων. Δεῖ γὰρ τὸν συμβουλεύοντα μὴ τὸ ἴδιον σκοπεῖν. Τὸ γὰρ ἱερὸν οὐδενὸς ἴδιον, ἀλλὰ τῶν χρωμένων ἐστὶ κοινόν.

269 Ἴθι ὀρθός: Ἐπὶ τῶν τοῦ δικαίου ἐκτρεπομένων.

270 Ἵνα μὴ φάγῃς σκόροδα, μηδὲ κυάμους: Ἐπὶ τῶν ἡσυχῇ ζώντων. Ἔθος γὰρ ἦν τοῖς ἐν πολέμῳ ἀπιοῦσιν ἐσθίειν σκόροδα, G
τοὺς δὲ δικαστὰς κυάμους, ἵνα μὴ κοιμηθῶσιν. Οἱ γοῦν δικάζοντες καὶ ἐν πολέμῳ ἀπήρχοντο βίας καλούσης. Cf. Suid.

271 Ἱππέας εἰς πεδίον καλεῖ: Cf. Suid. Cod. ἐπὶ τῶν καλούντων τινὰς εἰς ἃ ἐρῶσιν.

272 Ἱππεῖς ἐν Θετταλίαι καὶ Θράκηι: Παροιμία. A

273 Ἵππος με φέρει, βασιλεὺς με τρέφει: Ἐπὶ τῶν ἐξ ἀλλοτρίων τρυφώντων. Cf. Diog.

274 Ἵππου γῆρας: Ἐπὶ τῶν πρὸς τῷ γήρᾳ δυστυχούντων.

275 Ἵππος εἰς πεδίον: Παροιμία ὁμοία τῇ, ἄλλος εἰς πῦρ.

276 Ἴσα πόλεμον οὐ ποιεῖ: Ὁμοία τῇ, ἰσότης φιλότης. B

277 Ἴσαι ψῆφοι: Ἐπὶ τῶν ἐν δικαστηρίῳ ἀντικρινομένων, καὶ μηδενὸς καταβεβλημένου. Αἰσχίνης κατὰ Κτησιφῶντος.

278 Κάβος: Εἶδος μέτρου. Καὶ παροιμία κάβος κάβου.

279 Καδμεία νίκη: Cf. Suid. Cod. λέγεται ἐπὶ τῶν ἐπὶ κακῶν νικώντων. Οἱ μὲν λέγουσιν ὅτι Θηβαῖοι νικήσαντες ὕστερον ὑπὸ C τῶν Ἐπιγόνων ἡττήθησαν, οἱ δὲ διὰ Ἐτεοκλέα καὶ Πολυνείκην λέγουσιν, οἵ τινες μονομαχήσαντες ὑπ' ἀμφοτέρων ἀπώλοντο.

280 Καὶ ταῦτ' ἔχοντες κυμάτων ἐν ἀγκάλαις: Ἀντὶ τοῦ ὄντες ἐν πολλοῖς κινδύνοις.

281 Καὶ κεραμεὺς κεραμεῖ κοτέει: Ἐπὶ τῶν ὁμοτέχνων διαφθονουμένων. D

282 Καὶ χερσὶ καὶ κόμαισι καὶ ποδῶν βάσει: Ἀντὶ τοῦ παντὶ τρόπῳ, καὶ ἔργοις δηλαδὴ, ὃ δηλοῖ διὰ τοῦ χερσὶ, καὶ κατανεύσει, τοῦτο γὰρ σημαίνει τὸ κόμαισι, καὶ βαδίσει, ὃ δηλοῖ διὰ τῶν ποδῶν καὶ τῆς βάσεως. E

283 Κακὰ κακῶν: Τὰ ὑπερβολικὰ κακά.

284 Κακοῦ κόρακος κακὸν ᾠόν: Ἐπὶ τῶν κακῶν γεννημάτων ἢ μαθημάτων.

285 Καλλίου: Πιθήκου. Τὰ δυσχερῆ γὰρ τῶν ὀνομάτων εὐφημότερον εἰώθασιν οἱ Ἀττικοὶ προσφέρεσθαι, καὶ τὸν πίθηκον οὖν καλ- F λίαν προσηγόρευσαν, οὕτω καὶ τὰς Ἐριννύας Εὐμενίδας λέγουσιν.

286 Καλλικυρίων πλείους: Cf. Suid. Cod. τοῦτο ἐλέγετο εἴποτε πλῆθος ἤθελον ἐμφῆναι. Οἱ γὰρ Καλλικύριοι δοῦλοι ἦσαν, πλείους τῶν κυρίων αὐτῶν, ὥστε καὶ αὐτοὺς ἐξέβαλλον.

287 Κάλως: Τὸ παχὺ σχοινίον τῆς νηός. Καὶ παροιμία· πάντα G κάλων κινεῖν, ἀντὶ τοῦ πάντα τρόπον ποιεῖν, ἐπὶ τῶν ἀπορούντων.

288 Κανθάρου μελάντερον· καὶ κανθάρου σοφώτερος: Ἐπὶ τῶν πονηρῶν καὶ κακοήθων. Κάνθαρος γάρ τις ἐγένετο κακοῦργος

καὶ πονηρὸς, ὃς ἐπὶ προδοσίᾳ κριθεὶς Ἀθήνησιν ἀπέθανεν· οἱ δὲ A
κάπηλον ὄντα φασὶν ἀπερισκέπτως ἐπιθέσθαι τυραννίδι, καὶ ἀπολέσθαι. Οἱ δὲ παρὰ τὸ ζῶον· παρ' ὅσον κάνθαρος ἐγκυλίων ἑαυτὸν τῇ κόπρῳ, καὶ ἐπὶ τὴν καλιὰν ἀνερχόμενος τοῦ ἀετοῦ, ἐκκυλίει αὐτοῦ τὰ ᾠά. Cf. Zenob.

289 ΚΑΠΝΟΥ͂ ΣΚΙΆ: Ἐπὶ τῶν λίαν ἰσχνῶν, καὶ ἐπὶ τῶν ἀστάτων B
καὶ ἀφανῶν.

290 ΚΑΡΚΊΝΟΥ ΠΟΡΕΊΑ: Ἡ ἀργὴ καὶ δυσδιόρθωτος.

291 ΚΕΝΟῚ ΚΕΝᾺ ΛΟΓΊΖΟΝΤΑΙ: Παροιμία ἐπὶ τῶν ἀφρόνων μελετημάτων.

292 ΚΕΣΤΡΕῪΣ ΝΗΣΤΕΎΕΙΣ: Λέγεται ἐπὶ τῶν δικαιοπραγίᾳ βι- C
ούντων, καὶ νηστευόντων. Μόνος γὰρ ὁ κεστρεὺς τῶν ἄλλων ἰχθύων ἀλληλοφαγούντων ἀπέχεται σαρκοφαγίας, νέμεται δὲ ἰλύν. Κεστρεὺς δὲ ὁ νῦν κέφαλος.

293 ΚΟΙΝᾺ ΤᾺ ΤΩ͂Ν ΦΊΛΩΝ: Κέχρηται τῇ παροιμίᾳ Μένανδρος.
Ἀπὸ δὲ Πυθαγόρου φασὶ τὴν ἀρχὴν ταύτην λαβεῖν, πείθοντος τοὺς D
μαθητὰς κοινὰς τὰς οὐσίας ποιεῖσθαι. Cf. Suid.

294 ΚΡΌΝΟΥ ΠΥΓΉ: Ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου καὶ ἀναισθήτου μέρους, ἐπὶ τῶν ἀναισθήτων. Cf. Suid.

295 ΚΡΌΤΩΝΟΣ ὙΓΙΈΣΤΕΡΟΣ: Ἐπὶ τῶν πάνυ ἐρρωμένων καὶ ἰσχυ-
ρῶν. Κρότων γὰρ ἐγένετό τις ἀθλητὴς Συρρακούσιος. Suid. E

296 ΚΎΝΑ ΔΈΡΕΙΝ ΔΕΔΑΡΜΈΝΗΝ: Τὸ τοῦ Φερεκράτους. Ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων, ἢ τῶν προπεπονθότων τί. Suid.

297 ΚΎΩΝ ἘΝ ΠΡΟΘΎΡΩΙ: Ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς δικαίοις τολμηρῶν.

298 ΚΎΩΝ ἘΝ ῬΌΔΟΙΣ: Ἐπὶ τῶν μὴ αἰσθανομένων ἐν μεγάλοις
ὄντων· ἢ ἐπὶ τῶν μείζοσιν ἢ καθ' αὐτοὺς ὄντων. F

299 ΚΎΩΝ ΚΥΝῸΣ ΟΥ̓Χ ἍΠΤΕΤΑΙ: Ἐπὶ τῶν τοὺς ὁμοίους φυλαττομένων.

300 ΛΆΒΡΑΚΑΣ ΜΙΛΗΣΊΟΥΣ: Cf. Suid. Cod. ὅταν ἐν ἀγορᾷ εἰς πλῆθος φανῶσιν. Ἐν γὰρ τῇ Μιλήτῳ πλεῖστοι τὲ καὶ μέγιστοί
εἰσιν. G

301 ΛΑΓῺΣ ΠΕΡῚ ΤΩ͂Ν ΚΡΕΩ͂Ν: Λείπει τὸ τρέχει· ἐπὶ τῶν ἐπὶ τοῖς μεγίστοις διακινδυνευόντων. Cf. Suid.

302 ΛΕΣΒΊΩΝ ΔΕΞΙΆ: Παροιμία ἐπὶ τῶν ἀπράκτων· οἱ δὲ, ἐπὶ τῶν ἀμεταδότων. Cf. Suid. ubi ἌΞΙΑ.

303 Λευκὴ ἡμέρα: Ἡ ἀγαθὴ, καὶ ἐπ' εὐφροσύνῃ, καὶ λευκὸν A ἀγαθὸν, ἐπὶ τοῦ ἡδέος. Cf. Suid.

304 Λευκόπυγος: Ἐπὶ τῶν δειλῶν καὶ ἀνάνδρων. Τοιοῦτοι γὰρ οἱ μὴ πονοῦντες ἐν ἔργοις. Τούτῳ δὲ ἐναντίον τὸ μελάμπυγος, ἐπὶ τῶν γενναίων. Οἱ γὰρ πονοῦντες ἔντριχον ἔχουσι τὴν πυγήν.

305 Λευκοὶ τοὺς δειλοὺς ὀνειδίζουσιν: Ἐπὶ τῶν ἑτέροις τὰ B προσόντα αὐτοῖς κακὰ προσφερόντων, παρ' ὅσον οἱ λευκοὶ δειλοί.

306 Λευκὴ ψῆφος: Ἐπὶ τῶν νικώντων, παρ' ὅσον ἡ μέλαινα ἧτταν ποιεῖ.

307 Λευκὴν μάζαν φυρᾷ σοι: Παροιμία ἐπὶ τῶν μεγάλα ὑπισχνουμένων. C

308 Λεχὼ λέαιναν καὶ κακὸς κύων φοβεῖ: Πρὸς τοὺς πεφοβημένους τὰ μὴ δέους ἄξια, παρ' ὅσον ἡ λέαινα τεκοῦσα καὶ τὰ μικρὰ φοβεῖται.

309 Λέων ξίφος ἔχων: Ἐπὶ τῶν φύσει μὲν ἀνδρείων, ἑτέραν δὲ προσλαμβανόντων ἔξωθεν βοήθειαν. D

310 Λήθαργος κύων: Ἐπὶ τῶν λάθρα καὶ σιωπῇ κακῶς τινὰ διαπραττομένων, παρ' ὅσον καὶ οἱ τοιοῦτοι κύνες λάθρα δάκνουσιν.

311 Λήμνιον κακόν: Τὸ μέγα καὶ ἀπάνθρωπον. Αἱ Λήμνιαι γὰρ τοὺς οἰκείους ἄνδρας ἀνεῖλον. Λήμνιον βλέπων: Ἀντὶ τοῦ κακὸν, ἢ πυρῶδες, ἀναφορὰ ἐν Λήμνῳ πυρὸς χαλεπή τις. E

312 Λίθοι λαλεῖς: Ἐπὶ τῶν ἀναισθήτων.

313 Λιμὸς Μηλιαῖος: (Cf. Suid.) Ἐπὶ τῶν χαλεπῶν λιμῶν· ἐπεὶ Ἀθηναῖοι ἐκάκωσαν Μηλίους πολιορκοῦντες λιμῷ, ὡς Θουκυδίδης ἐν πέμπτῃ.

314 Λοκρικὸς βοῦς: Ἐπὶ τῶν εὐγενῶν. F

315 Λοκρῶν συνθήματα: Ἐπὶ τῶν παρακρουομένων καὶ παραβαινόντων τὰς συνθήκας. Suid.

316 Λυγκέως ὀξύτερον βλέπει: Ἐπὶ τῶν ὀξυδορκούντων. Οὗτος γὰρ ὁ Λυγκεὺς εὗρε τὰ ὑπὸ γῆν μέταλλα χρυσίου καὶ κασσιτέρου, καὶ τὰ λοιπὰ (sic)· οἱ δέ φασιν ὅτι ὁ λυγκεὺς θηρίον ἐστὶ ὀξυδερ- G κέστατον. Cf. Suid.

317 Λύκειον ποτόν: Sicut Suid. Post εὑρεθείσης in marg. Ἀπόλλων ὁ Λύκιος δύο πηγὰς ἐποίησεν, ὧν ἡ μὲν μέλιτος, ἡ δὲ οἴνου ἦν.

318 ΛΥΚΟΣ ἜΧΑΝΕΝ: Ἐπὶ τῶν ἐλπιζόντων μέν τι ἕξειν, διαμαρ- A
τόντων δέ.

319 ΛΥΚΟΣ ΧΑΝΩΝ: Ἐπὶ τῶν ἀπράκτων. Cf. Suid.

320 ΛΥΚΟΥ ΔΕΚΑΣ: Ἐπὶ τῶν πονηρῶν καὶ προδοτῶν, Λύκος γάρ
τις ἥρως πρὸς τοῖς δικαστηρίοις ἵδρυτο. Οἱ δὲ Λύκου μορφὴν
ἔχων, πρὸς ὃ οἱ δωροδοκοῦντες κατὰ δέκα γινόμενοι, ἐπὶ καταψη- B
φισμῷ τινῶν καὶ καταλύσει ἀνεστρέφοντο. Οἱ δὲ, ταύτην τὴν
παροιμίαν λέγουσιν ἐπὶ τῶν ὀλίγον λαμβανόντων, ἐπεὶ Λύκος ὁ
ἥρως ἵδρυτο παρὰ τοῖς δικαστηρίοις. Ἀφώριστο δὲ αὐτῷ τριώ-
βολον τῆς ἡμέρας. Cf. Suid.

321 ΛΥΚΟΥ ΣΤΕΓΗ: Ἐπὶ τοῦ πενιχροῦ παντάπασι καὶ οὐδὲν ἔχον- C
τος ἀποκείμενον.

322 ΛΥΚΟΣ ΛΕΟΝΤΙ ΣΥΜΒΑΛΛΕΙ ΠΕΦΡΑΓΜΕΝΩΙ: Ἐπὶ τῶν ἀσθενῶν
καὶ δυνατωτέροις συμβαλλόντων.

323 ΛΥΚΟΣ ἘΝ ΑἸΤΙΑΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΚΑΝ ΦΕΡΗΙ ΚΑΝ ΜΗ ΦΕΡΗΙ: Πρὸς
τὸν ἐκ παντὸς τρόπου ἐν αἰτίᾳ γινόμενον. D

324 ΛΥΚΟΣ ΚΡΕΑΣ ΝΕΜΕΙ: Ἐπὶ τοῦ πλεονεκτεῖν καὶ διδόναι βου-
λομένου.

325 ΛΥΚΟΣ ΑἾΓΑΣ ἘΚΚΑΛΩΝ: Ἐπὶ τῶν καθυποκρινομένων φιλίαν
ἐχθρῶν.

326 ΛΥΚΟΥ ῬΗΜΑΤΑ: Ἐπὶ τοῦ καὶ λόγοις καὶ ἔργοις ἀδικοῦντος. E

327 ΜΑΝΤΙΚΗ ΨΥΧΗ: Ἐπὶ τῶν τὰ μέλλοντα προορωμένων. Πλά-
των Φαίδρῳ.

328 ΜΕΓΑΡΙΚΑΙ ΣΦΙΓΓΕΣ: Αἱ πόρναι, ἀπὸ πόρνης ἐν Μεγαρεῦσιν
οὕτω καλουμένης. Ἴσως ἐντεῦθεν καὶ σφίκται etc. Cf. Suid.

329 ΜΕΓΑ ΤΟ ΣΤΟΜΑ ΤΟΥ ἘΝΙΑΥΤΟΥ: Ἀντὶ τοῦ πολλῆς εὐφορίας F
γινομένης. Cf. Suid.

330 ΜΕΛΑΜΠΥΓΩΙ ΣΥΝΤΥΧΟΙΣ: Cf. Zen. Suid. Cod. ἐπὶ κατά-
ρας τίθεται. Θείας γὰρ τῆς Ὠκεανοῦ γεγόνασι παῖδες δύο, οἳ
καὶ λεγόμενοι Κέρκωπες. Τούτοις ἀπατῶσι πάντας εἶπεν ἡ
μήτηρ ἀπεύξασθαι μὴ περιτυχεῖν μελαμπύγῳ. Χρόνῳ δὲ ὕστερον G
τούτους ὁ Ἡρακλῆς, ἐξαπατῆσαι αὐτὸν πειραθέντας, λαβὼν καὶ
δήσας, ἔφερεν ἐπὶ τῶν ὤμων, ἄνω μὲν ἀναλαβὼν τοὺς πόδας, τὰς
δὲ κεφαλὰς κάτω, ἰδόντες δὲ τὴν πυγὴν τοῦ Ἡρακλέος μέ-
λαιναν, καὶ ἀναμνησθέντες τῶν τῆς μητρὸς λόγων, ἐγέλασαν· ἐφ'

οἷς ὀργισθεὶς ὁ Ἡρακλῆς καὶ συρράξας τῇ γῇ τὰς κεφαλὰς, ἀπ- A
έκτεινεν· ὅθεν καὶ ἡ παροιμία ἐλήφθη.

331 Μελίπηκτον: Εἶδος πλακοῦντος· καὶ παροιμία, Μελί-
πηκτα κύνες· ἐπὶ τῶν παρ' ἀξίαν τὰ κάλλιστα ἀπολαυόντων.

332 Μερὶς οὐ πνίξ: Ὅμοιόν ἐστι τῷ, ἰσότης φιλότης, τῶν δυ-
νατ. ἁρπαζόντων—πνιγομένων. Cf. Suid. B

333 Μετὰ Λέσβιον ᾠδόν: Cf. Suid. Cod. ἐπὶ τῶν τὰ δεύτερα
φερομένων. Λακεδαιμονίων γάρ ποτε παρὰ τὰς συνουσίας ἐξυβρι-
ζόντων εἰς σφᾶς αὐτοὺς, καὶ πυθομένων πῶς ἂν τὸ κακὸν τῆς
ὕβρεως λυθείη, ἔχρησεν Ἀπόλλων, τὸν Λέσβιον ᾠδὸν μεταπέμ-
πεσθαι· τὸν δὲ Τέρπανδρον ἐκ Λέσβου μεταπεμψαμένων, καὶ διὰ C
τούτου παρὰ τὰς εὐωχίας ὑπὸ τῆς μουσικῆς ἁρμοζομένων τὰς ψυ-
χὰς, λῆξαι τὸ κακὸν, καὶ τὴν παροιμίαν ληφθῆναι.

334 Μέτωνος ἐνιαυτός: Ἐν ᾧ ἐκλείπουσι τὰ νοσήματα, οὗτος
γὰρ ἄριστος ἰατρὸς ἦν. Cf. Suid.

335 Μηδὲ μέλι, μηδὲ μελίσσας: Ἐπὶ τῶν δι' ὀλίγον καλὸν D
μεγάλοις κακοῖς περιπεσοῦσι. Cf. Suid.

336 Μηδὲν ὑπὲρ τὰ καλάποδα: Ἀντὶ μηδὲν ὑπὲρ τὸ μέτρον.
Καλάποδον γάρ ἐστι τὸ τοῦ σκυτέως. Μύρριχον γὰρ τὸν σκυτέα
φασὶ τοῦτο εἰπεῖν.

οι
337 Μηδ' ἄκανθα ἀμύξει: Λείπει τοὺς ἀγαθούς. Cf. Suid. E

338 Μήλειος Ἡρακλῆς: Ἐπὶ τῶν εὐτελῶν· ἦν γὰρ ἄγαλμα
Ἡρακλέους ᾧ μόνα μῆλα καρποὺς ἔθυον. Cf. Suid.

339 Μήτε νεῖν, etc.: Cf. Suid. Cod. addit in f. δύο δὲ αὗται
μόναι τέχναι παρὰ Ἀθηναίοις ἠσκοῦντο, καὶ οἱ μὲν ἀστοὶ ἐλλόγι-
μοι ἦσαν, οἱ δὲ δημοτικώτεροι, ναυτικοί. F

340 Μία χελιδὼν ἔαρ οὐ ποιεῖ: Ἐπὶ τῶν σπανίως φαινομένων.
Cf. Suid. καὶ μία μέλισσα μέλι οὐ ποιεῖ.

341 Μία ἡμέρα σοφὸν οὐ ποιεῖ.

342 Μικρὸς ὄνος ἀεὶ πῶλος: Ἐπὶ τῶν διὰ βραχύτητα ἡλικίας
νέων νομιζομένων. Cf. Suid. G

343 Μόχθος οἱ τηλοῦ φίλοι: Παροιμία· καὶ

Τηλοῦ φίλοι ναίοντες οὐκ εἰσὶ φίλοι.

344 Μῦς πίσσης γεύεται: Ἐπὶ τῶν νεωστὶ ἀπαλλασσόντων κατὰ
τὴν Τηλέφου ἀποδημίαν. Cf. Suid.

345 Μωμήσεται μᾶλλον ἢ μιμήσεται: Ἐπὶ τῶν τὰ καλὰ βασκαινόντων. A

346 Νάννακος: Ὄνομα κύριον. Οὗτος παλαιὸς ἦν, ὅθεν καὶ παροιμία· Ναννάκου παλαιότερος.

347 Ναύπακτον βλέπει: Ἐπὶ τῶν ὀργίλως καὶ πολεμικῶς προσχόντων. B

348 Νέα χελιδών: Ἐπὶ τῶν ἐξαπατώντων τινάς.

349 Νεμέας αὐλητρίδος: Ἐπὶ τῆς καλῶς αὐλούσης, καὶ Νεμέας σέλινα: τὰ καλά.

350 Νίκα τὸν ὀνηλάτην (Cf. Suid.): Πρὸς τὸν μὴ βουλόμενον ἀποστῆναι τοῦ κτήνους, ἀλλ' ἑαυτὸν προϊέμενον εἰς ἀπώλειαν. C Τοὺς οὖν φεύγοντας τὸν σωφρονιστὴν λόγον, διὰ ταύτης λοιδοροῦμεν λέγοντες, "νικᾷ τὸν ὀνηλάτην."

351 Νῦν εἰς χορὸν ἦλθον: Ἐπὶ τῶν ἀρνουμένων.

352 Νῦν οἱ θεοὶ μάκαρες: Ἐπὶ τῶν ἀξίως ὧν ἐπλημμέλησαν ὑπὸ τοῦ θείου τιμωρουμένων. D

353 Νῦν σωθείην ἵν' ἦι μοι διδάγματα ταῦτα τοῦ λοιποῦ χρόνου: Cf. Suid. Cod. addit, ὅμοιον τῷ· "ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω."

354 Νῶι πείθου: Παροιμία ὁμοία "τῷ θεῷ πείθου" ἢ "ἕπου."

355 Ξύλον ἀγκύλον οὐδέποτ' ὀρθόν: Ἐπὶ τοῦ μὴ διορθουμένου. E

356 Ξυρὸς εἰς ἀκόνην: Ὁμοία τῇ "ἵππος εἰς πεδίον" καὶ "δαλὸς εἰς πῦρ."

357 Ὁδοῦ παρούσης, τὴν ἀτραπὸν μὴ ζήτει: Ἐπὶ τῶν προδήλων. Cf. Suid. F

358 Ὁ ἐν Πάρωι βωμός: Ἐπὶ τῶν πολυτελῶς κατεσκευασμένων.

359 Οἰναῖοι τὴν Χαράδραν: Ἐπὶ τῶν ἐπ' ὠφελείᾳ κινησάντων τὶ, βλαβέντων δέ. Οἴνη γὰρ τόπος τῆς Ἀττικῆς. Ταύτην δὲ τοὺς γεωργοὺς παροχετεύσαντας τὴν ἄνωθεν φερομένην χαράδραν G ἀρδεύειν τὰ δένδρα καὶ τὰς ἀμπέλους, ὕδατος δὲ πολλοῦ γενομένου καταρραγέντα τὸν ποταμὸν διαφθεῖραι τὰς ἀμπέλους καὶ τὰ δένδρα. Cf. Suid. κοίτης

360 Ὁ κάνης τῆς τύχης ὑπερέχει: Ἐπὶ τῶν τὰ μὴ ἀναγκαῖα

μείζω καὶ πλείω τῶν ἀναγκαίων κεκτημένων. Κοίτη γὰρ ἡ κίστη A
εἰς ἣν τὰ βρωτὰ ἐμβάλλουσιν, κάνης δὲ, τὸ ἐπίθεμα τῆς κοίτης.
Cf. Suid.

361 Ὁ Λυδὸς τὸν ὄνον ἐλαύνει: Ἐπὶ τοῦ παρ' ἀξίαν τὶ πράττοντος, παρ' ὅσον ἱππικώτατοι οἱ Λυδοί. Ὁμοία ταύτῃ καὶ ἡ "ἀφ' ἵππων ἐπ' ὄνους." B

362 Ὀλυμπικὴ στοά: Ἐπὶ τοῦ λάλου, ἢ ὅτι εἰκὸς ἔχειν τὴν στοὰν ἀντῳδὸν ἠχὼ, ἢ διὰ τὰς τῶν ἐκεῖ συνηγμένων βοάς.

363 Ὄμφακας βλέπει: Ἐπὶ τῶν δριμὺ βλεπόντων καὶ ὀργιζομένων.

364 Ὄνος ἀκροᾶται σάλπιγγος, καὶ ὄνος λύρας οὐκ ἐπαΐει, C
οὐδὲ σάλπιγγος ὗς:

365 Ὄνος ἐν μελίτταις: Ἐπὶ τῶν ὑπὸ συκοφαντῶν ἢ πονηρῶν ἀνδρῶν παραλαμβανομένων.

366 Ὄνος εἰς ἄχυρα: Ἐπὶ τῶν ἀδηφάγων.

367 Ὄνος ἐν μύροις: Ἐπὶ τῶν ἀναξίως ἐν τρυφαῖς διαγόντων. D

368 Ὄνος εἰς Ἀθήνας: Ἐπὶ τῶν ἀπαιδεύτων.

369 Ὄνος τὰ Μελιταῖα: Πρὸς τοὺς κατὰ ζῆλον μηδὲν μὲν ὅμοιον ποιοῦντας, παραπολαύοντας δὲ μᾶλλον κακῶν. Φασὶ γὰρ ὄνον ἰδόντα κυνίδιον προσπαῖζον τῷ δεσπότῃ, ἐθελῆσαι μιμήσασθαι, ἐπάραντα δὲ τὰ σκέλη πηδαρίζειν (πυδαρίζειν), συντρίψαι τὰ οἰ- E
κητήρια σκεύη, πληγὰς δὲ διὰ τοῦτο λαβεῖν πολλάς.

370 Ὄνος ἐν πιθήκοις: Ἐπὶ τῶν αἰσχρῶν ἐν αἰσχροῖς.

371 Ὄνου παρακύψεως: Ἐπὶ τῶν μάτην ἐγκαλουμένων. Ὀρνίθων γάρ τινων ἐν οἰκίᾳ τρεφομένων πολλῶν, καὶ τῆς μὲν θύρας κεκλεισμένης οὔσης τοῦ οἴκου, μικροῦ δὲ παραθυρίου ἐν αὐτῇ F
ἀνεωγότος, ὄνος παριὼν μὴ κρατοῦντος τοῦ ὀνηλάτου, καὶ παρακύψας διὰ τῆς θυρίδος, ἀνεσόβησε τὰς ὄρνιθας πτοηθείσας· αἱ δὲ ἀναπτᾶσαι, τὸν ἱστὸν τοῦ τὸ δωμάτιον ἔχοντος διέρρηξαν· ἐντεῦθεν εἰς κριτήριον ἀγόμενος ὁ ὀνηλάτης καὶ ἐρωτώμενος διατί ἄγοιτο, ἔλεγεν, "ὄνου παρακύψεως," καὶ ὁ λόγος εἰς παροιμίαν G
ἐλήφθη. Cf. Suid.

372 Ὄνου πόκαι: Ἐπὶ τῶν ἀχρήστων, ἢ εἰς ἀδύνατον ὑπερβαλλομένων. Ἀρίσταρχος γὰρ Κρατῖνον ὑποθέσθαι φησὶ τινὰ ἐν ᾅδου σχοινίον πλέκοντα, ὄνον δὲ τοῦτο κατεσθίοντα. Ἐστὶ δὲ

καὶ χωρίον φασὶν Ἕλληνες ἐν ᾅδου καλούμενον ὄνου πόκαι. A
Cf. Suid.

373 Ὄνου σκιά: Νεανίσκος Ἀθήνηθεν εἰς Δελφοὺς ὄνον ἐμισθώ-
σατο, καὶ μεσημβρίας καταλαβούσης, καὶ τοῦ ἡλίου σφοδρότερον
ἐκκαίοντος, τῆς ὁδοιπορίας ἔστησαν, γυμνοῦ δὲ σκιᾶς ὄντος τοῦ
τόπου, ὑπέδυ τὴν τοῦ ὄνου σκιὰν ὁ νεανίσκος. Ὁ δὲ ὀνηλάτης B
ἐκώλυε, ὄνον οὐχὶ σκιὰν λέγων αὐτὸν μεμισθωκέναι. Λέγεται
δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ οὐθενείας καὶ ματαίας φιλονεικίας. Cf. Suid.

374 Ὀξηρὸν ἄγγος οὐ μελιττοῦσθαι πρέπει: Ἐπὶ τοῦ ἀναξίου.
Σοφοκλῆς Ἰφιγενείᾳ.

375 Ὄξος ἠκρατισμένον: Ἐπὶ τῶν ὀργίλων καὶ δριμυτάτων. C

376 Ὀξύτερον οἱ γείτονες βλέπουσι τῶν ἀλωπέκων: Ἐπὶ
τῶν λανθάνειν μὴ δυναμένων.

377 Ὀξύτερον λυγκέως βλέπει: Ἐπὶ τῶν τὰ πόρρωθεν ἀκριβῶς
ὁρώντων.

378 Ὅρκος ἀφροδίσιος συγγινώσκεται: Παρ' ὅσον οἱ ἐρῶντες εὐ- D
χερῶς ὀμνύουσι.

379 Ὁ Σικελικὸς τὴν θάλασσαν: Ἡ ὁ Σικελὸς σῦκα τὴν θά-
λασσαν. Ἐπὶ τῶν χαριεντιζομένων πρὸς τοὺς ἀδικήσαντας. Σῦκα
γὰρ Σικελός τις ἐμπορευόμενος, ναυαγήσας ἐξέπεσε, καὶ καθήμενος
ἐπὶ πέτρας, ὡς εἶδε τὴν θάλασσαν γαληνιάζουσαν, οἶδα φησὶν ὃ E
θέλεις, σῦκα θέλεις. Cf. Suid.

380 Ὀστράκου περιστροφή: Παροιμία ἐπὶ τῶν ταχέως τι ποι-
ούντων λεγομένη· εἴρηται δὲ ἀπὸ παιδιᾶς τοιαύτης· διελόντες
ἑαυτοὺς οἱ παῖδες ὡς ἰσαρίθμους ἑκατέρους γενέσθαι, οἱ μὲν πρὸς
ἀνατολὴν ἵσταντο, οἱ δὲ εἰς δυσμάς, ἄλλος δέ τις μεταξὺ ἑκα- F
τέρων καθήμενος ὄστρακον εἶχεν, ἐκ μὲν τοῦ ἑνὸς μέρους κεχρισ-
μένον λευκῇ, ἐκ δὲ θατέρου μέλανι. Καὶ ἔρριπτε τοῦτο ὀρθόν, καὶ
εἰ μὲν κατεφέρετο τὸ λευκὸν μέρος ἄνω, οἱ πρὸς ἀνατολὰς ἑστῶτες
ἐδίωκον τοὺς πρὸς δυσμάς· εἰ δὲ τὸ μέλαν ἄνω, οἱ ἐκ δυσμῶν ἐδίωκον,
ἕως καταλάβοιεν. Καταλαβόντες δὲ ἐβαστάζοντο ὑπ' αὐτῶν, ἕως G
οὗ ἐπανέλθωσιν ἐπὶ τὸν τόπον ἀφ' οὗ τὴν ἀρχὴν ἔφυγον. Cf. Suid.

381 Ὅταν τὸ ὕδωρ πνίγῃ, τί δεῖ ἐπιπνίγειν: Παρεγγυᾶται
μὴ τοὺς δυστυχοῦντας κατεπεμβαίνειν.

382 Οὐδὲν ἀνδρῶν λευκῶν ὄφελος ἢ σκυτοτομεῖν: Ἐπὶ τῶν

εἰς μηδὲν λυσιτελούντων, παρ' ὅσον οἱ μέλανες τῶν λευκῶν λυσιτε- A
λέστεροι.

383 ΟΥΔΕΝ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΔΙΟΝΥΣΟΝ: Ἐπὶ τῶν τὰ μὴ προσήκοντα τοῖς ὑποκειμένοις λαλούντων. Τῆς γὰρ ποιήσεως τὸ πρῶτον ἐκ διθυράμβου τὴν καταρχὴν εἰληφυίας, καὶ τὰ πρὸς τὸν Διόνυσον ἀνήκοντα πραγματευομένης, Ἐπιγένης ὁ Σικυώνιος οὐχ οὕτω B
ποιήσας, ἤκουσε τοῦτον τὸν λόγον· οὐδὲν πρὸς τὸν Διόνυσον. Cf. Suid.

384 ΟΥΔΕ ΤΑ ΤΡΙΑ ΣΤΗΣΙΧΟΡΟΥ ΓΙΝΩΣΚΕΙΣ: Ἐπὶ τῶν ἀπαιδεύτων καὶ ἀμούσων· τρία δ' ἂν εἴη, αἱ δύο ἀντίστροφοι καὶ ἡ ἐπῳδὸς, δι' ὧν σύγκειται τὰ λυρικὰ ποιήματα. Cf. Suid. C

385 ΟΥΔΕΝ ΑΡΧΑΙΟΝ ΠΟΙΕΙ: Ἐπὶ τῶν εἰς μηδὲν συντελούντων.

386 ΟΥΤΕ ΓΗΣ ΟΥΤΕ ΟΥΡΑΝΟΥ ΑΠΤΕΤΑΙ: Ἐπὶ τῶν περιττῶν, καὶ μηδὲν πρὸς τὸ πρᾶγμα συντελούντων.

387 ΟΥΔΕ ΤΩΝ ΤΑ ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ ΜΥΘΟΛΟΓΟΥΝΤΩΝ ΗΚΟΥΣΑΣ: Ἐπὶ τῶν πάσης ἀλλοτρίων παιδείας. D

388 ΟΥΔΕΝ ΟΦΕΛΟΣ ΑΠΟΡΡΗΤΟΥ ΚΑΙ ΑΦΑΝΟΥΣ ΜΟΥΣΗΣ: Ἐπὶ τῶν τὴν σιωπὴν ἀσκούντων.

389 ΟΥΔ' ΟΣΟΝ ΑΗΔΟΝΕΣ ΥΠΝΟΙ: Ἐπὶ τῶν ἀγρυπνούντων· θήλη γὰρ οὖσα ἡ ἀηδὼν ἀγρυπνεῖ.

390 ΟΥΚ ΑΞΙΟΝ ΤΟ ΠΡΑΓΜΑ ΤΗΣ ΑΓΡΥΠΝΙΑΣ: Ἐπὶ τῶν μεγάλα E
μοχθούντων ἐπὶ εὐτελεῖ.

391 ΟΥΚΑΙ (sic) ΧΕΛΩΝΑΙ ΔΙΑ ΜΙΑΣ ΠΑΣΑΙ ΠΛΕΑΙ: Ἐπὶ τῶν διά τινος εὐεργετουμένων. Φασὶ γὰρ ὁπόταν μία χελώνη (sic) αἱ λοιπαὶ ἀπὸ τῆς οὐρᾶς αὐτῆς πίνουσι. Τὸ οὖν πλέαι ἀντὶ τοῦ πεπληρωμέναι. F

392 ΟΥΚ ΑΠΕΙΡΩΙ ΠΡΟΣΕΒΑΛΕΣ: Ἐπὶ τῶν οἰομένων μὲν ἐξαπατᾶν, φωραθέντων δέ.

393 ΟΥΚ ΑΓΑΠΑΙ ΓΡΑΥΣ ΘΑΝΟΥΣΑ, ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΠΡΟΣΕΚΦΕΡΕΙΝ ΚΕΛΕΥΕΙ: Ἐπὶ τῶν οὐκ ἀρκουμένων οἷς ἔλαβον, ἀλλὰ καὶ πλείω ζητούντων. G

394 ΟΥ ΠΑΝΤΟΣ ΑΝΔΡΟΣ ΕΣ ΚΟΡΙΝΘΟΝ ΕΣΘ' Ο ΠΛΟΥΣ: Ἐπὶ τῶν μὴ δυναμένων τοῖς ἄλλοις τὰ αὐτὰ ποιεῖν. Ἐπεὶ μόνων τῶν πλουσίων ἦν καταίρειν εἰς Κόρινθον διὰ τὰς πόρνας.

395 ΟΥ ΦΡΟΝΤΙΣ ἹΠΠΟΚΛΕΙΔΗΙ: Ἱπποκλείδης λαβὼν εἰς γυναῖκα

τὴν θυγατέρα Κλεισθένους, καὶ ἐν αὐτῷ τῷ γάμῳ ὀρχησαμένης A
τῆς θυγατρὸς Μεγαλκοῦς καὶ ἀρεσάσης αὐτῷ, ἐκείνην ἀφεὶς ταύτῃ συνεζύγη. Τοῦ δὲ Μεγαλκοῦς λέγοντος, μεμφθήσῃ τῇ πράξει, αὐτὸς ἀπεκρίνατο· οὐ φροντὶς Ἱπποκλείδῃ. Cf. Suid.

396 Ὀψὲ θεῶν ἀλέουσι μύλοι, ἀλέουσι δὲ λεπτά: Ἐπὶ τῶν ὀψιαίτατα καὶ βραδέως παρεχόντων δίκην, ὧν ἐπλημμέλησαν. B

397 Ὀψ' ἦλθες, ἀλλ' ἐς τὸν Κολωνὸν ἵεσο: Ἐπὶ τῶν καθυστεριζόντων καὶ βραδέως ἐρχομένων, παρ' ὅσον τῶν μισθωτῶν τοὺς ὀψὲ ἐλθόντας πάλιν ἀπέλυον ἐπὶ τὸ μισθωτήριον. Τὸ δὲ ἦν ἐπὶ τῶν κολωνῶν. Cf. Suid.

398 Ὄψις ἀδήλων τὰ φαινόμενα: Παροιμία.

ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ ΔΗΜΩΔΕΙΣ

ΕΚ ΤΗΣ

ΔΙΟΓΕΝΙΑΝΟΥ ΣΥΝΑΓΩΓΗΣ.

I. 1 Ἀβυδηνὸν [a]ἐπιφόρημα: Ἐπὶ τῶν ἀηδῶν [b]εἴωθε τάττεσθαι. A
Ἔθος γὰρ τοῖς Ἀβυδηνοῖς μετὰ [c]τὸ δεῖπνον καὶ τὰς σπονδὰς προσάγειν τοὺς παῖδας μετὰ τῶν τιτθῶν τοῖς εὐωχημένοις. Κεκραγότων δὲ τῶν παίδων, καὶ θορύβου γενομένου, ἀηδίαν πολλὴν εἶναι τοῖς δαιτυμόσιν.

2 Ἄβρωνος βίος: Ἄβρων τὶς ἐγένετο πλούσιος καὶ ἀβροδίαιτος. B
Ὅθεν ἡ παραβολὴ ἐπὶ τῶν πολυτελῶν τάττεται. Ταῦτα καί, Σικελικὴ τράπεζα· καί, Συβαριτικὸς βίος.

3 Ἀγορὰ Κερκώπων: Ἐπὶ τῶν πονηρῶν καὶ κακοήθων. Κέρκωπες γάρ τινες ἀπατεῶνες ἐγένοντο ἐν Ἐφέσῳ, οἵτινες καὶ τὸν Δία ἐξαπατῆσαι πεπείρανται. Ὁμοία τῇ, Λύκων δεκάς· καί, C
[d]Κροβύλου ζεῦγος.

4 Ἀγαθὴ καὶ μάζα μετ' ἄρτον: Ἐπὶ τῶν τὰ [e]δεύτερα τισὶ διδόντων· [f]ὁμοία, [g]Δέχεται καὶ βῶλον ἀλήτης.

5 [h]Ἂν μὴ παρῇ κρέας, ταρίχοι στερκτέον:

6 Ἀγαμέμνονος θυσία: Ἐπὶ τῶν δυσπειθῶν καὶ σκληρῶν· D
Ἀγαμέμνων γὰρ τὴν [i]αὐτοῦ [k]ἐθυσίασε θυγατέρα· ἢ ὅτι βοῦν αὐτοῦ θύοντος, ἔφυγε, καὶ μόλις κρατηθεὶς εἰσήχθη.

7 Ἀγαθώνειος αὔλησις: Ἡ μαλθακή, καὶ μήτε χλιαρά, μήτε πικρά, ἀλλ' ἡδίστη.

[a] ἐπιφόρημα] ἐπιφώνημα c.
[b] εἴωθε] Seqq. om. c.
[c] τὸ δεῖπνον] τὸν δεῖπνον g.
[d] Κροβύλου] κρομύλου g.
[e] ὕστερα] δεύτερα b. c. g.
[f] ὁμοία] ὁμοία τῇ g.
[g] Δέχεται καὶ βῶλον ἀλήτης] Refert historiam Pausanias in Corinthiacis, et in Problematis Plutarchus. SCHOTT. v. ad Zenob. III. 22.
[h] Ἂν μὴ παρῇ] Refertur a Suida, moneri quemque ut sua contentus sorte vivat. De taricho Desiderius Chil. Cent. 4. Chil. II. Adag. 62. SCHOTT.
[i] αὐτοῦ] ἑαυτοῦ g.
[k] ἐθυσίασε] Sic Palat. cod. at

8 Ἀγέλαστος πέτρα: Ἐπὶ τῶν λύπης προξένων ἡ παροιμία· ἐπ' αὐτῆς γὰρ ἐκάθισεν ὅτε τὴν κόρην ἐζήτει ἡ Δημήτηρ. Ὁμοία, [l] Στεγανώτερος Ἀρεοπαγίτου. Καὶ, Ἐς Τροφωνίου μεμάντευσαι. A

9 Ἀγαθὰ [m] Κιλίκων: Ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῶν οὐ προσηκόντων πλουτούντων. Προδότης γάρ τις τῶν Κιλίκων Μίλητον προδοὺς, ηὐπόρησεν. Ὅμοιον, Ἀπὸ νεκρῶν φορολογεῖν. B

10 Ἀγαθῶν θάλασσα: Ἐπὶ πλήθους ἀγαθῶν. Ὡς καὶ τὸ, Ἀγαθῶν σωρὸς, καὶ, Ἀγαθῶν μυρμηκία. Ἐπὶ πλήθους γὰρ εὐδαιμονίας καὶ τοῦτο. Τὰ ἐναντία· Κακῶν Ἰλιὰς, καὶ, Λέρνη κακῶν. C

11 Ἁγνότερος πηδαλίου: Ἐπὶ τῶν ἁγνῶς βεβιωκότων. Παρ' ὅσον ἐν θαλάσσῃ ἐστὶν ἀεὶ τὸ πηδάλιον.

12 [n] Ἀγροίκου μὴ καταφρόνει ῥήτορος: Ὑποθετική. Ὅτι μηδὲ τῶν εὐτελῶν χρὴ καταφρονεῖν. Ὅμοιόν ἐστι, Κἂν μύρμηκι [o] χολή. D

13 [p] Ἀγναμπτότερος βάτου Αἴου: Ἐπὶ τοῦ ξηροῦ καὶ αὐθάδους τὸν τρόπον.

14 [q] Ἀδώνιδος κῆποι: Ἐπὶ τῶν ἀώρων καὶ μὴ [r] ἐρριζωμένων.

Pet. Pantini viri clariss. ἐβούλετο θυσίασθαι. Et seq. proverb. ἡ μαλακὴ καὶ μήτε χαλαρά. SCHOTT.

[l] Ex στεναγώτερος, στεγανώτερος emendavi: de qua voce in Pandectas G. Budæus, qui ex Alciphronis epistola [I. 13.] ut et Erasmus et Io. Alex. Brassicanus proverbium adhibent. De Trophonii vero specu multa idem Eras. ex Aristoph. interprete, et Zenobio. SCHOTT.

[m] Κιλίκων] De Cilicibus et his finitimis Isauris latrocinio infamibus plenæ historiæ; ac de bello Romanorum cum Isauricis piratis a Cn. Pompeio Magno confecto M. Tullius in Maniliana, et L. Florus lib. III. cap. 6. referunt. Ut simile illi sit, quod et M. Plautus, idemque initio Philippicæ secundæ Cicero exagitat: *Male partum male disperit.* De altero Aristoteles Rhetor. II. ad Theodectem [c. 6.] Οἷον πενήτων καὶ τεθνεώτων, ὅθεν καὶ ἡ παροιμία, Τὸ καὶ ἀπὸ νεκροῦ φέρειν. Αἰσχροκερδίας γάρ. Et illud affine: *Vectigal e statuis exigere.* SCHOTT.

[n] Ἀγροίκου] Meminit adagii utriusque Zenobius, ubi plura notabamus. Mox 13. in Pantini V. Cl. cod. est σκληροῦ, pro ξηροῦ. SCHOTT.

[o] χολὴ] σχολὴ g.

[p] Ἀγναμπτότερος] Ἀγναπτότερος g. Ἀγναπτότερος c.

[q] Ἀδώνιδος] Usum parœmiæ Suidas et Pausanias ostendunt: Zenobius item, et Plutarchus De sera numinis vindicta. SCHOTT. v. Schol. Platon. p. 68. Simplic. ad Aristot. de Cœlo p. 6 b. Vid. ad Suidam p. 96 E.

[r] ἐρριζωμένων] ἐρριζομένων g.

Ἐπειδὴ γὰρ [s]Ἄδωνις ἐρώμενος ὤν, ὡς ὁ μῦθος, τῆς Ἀφροδίτης, A
προήβης τελευτᾷ, οἱ ταύτῃ ὀργιάζοντες, κήπους εἰς ἀγγεῖά τινα φυτεύοντες ἢ φυτεύουσαι, ταχέως ἐκείνων διὰ τὸ μὴ ἐρριζῶσθαι μαραινομένων, Ἀδώνιδος αὐτοὺς ἐκάλουν.

15 ΑΥ̓ΛῸΝ ΣΆΛΠΙΓΓΙ ΣΥΓΚΡΊΝΕΙΣ: Ἐπὶ τῶν τὰ ἐλάττω τοῖς μείζοσι συγκρινόντων. "[t]Τέττιγι μέλιτταν συγκρίνεις," κατὰ B
φωνήν.

16 [u]ἈΔΕῈΣ ΔΈΟΣ: Ἐπὶ τῶν μάτην δεδιότων.

17 [v]ἈΛΗΛΕΣΜΈΝΟΣ ΒΊΟΣ ΚΑῚ ΜΕΜΑΓΜΈΝΟΣ: Ἐπὶ τοῦ ἑτοίμου καὶ προχείρου.

18 [x]ἌΣΠΑΡΤΑ ΚΑῚ ἈΝΉΡΟΤΑ: Ἐπὶ τοῦ ὁμοίου. C

19 ἌΛΛΗΝ ΔΡΥ͂Ν ΒΑΛΆΝΙΖΕ: Ἐπὶ τῶν ἐνδελεχῶς [y]αἰτούντων, ἢ ἐπὶ τῶν συνεχῶς δανειζομένων. Οἱ γὰρ παλαιοὶ βαλάνοις ἔζων· πρὸς οὖν τοὺς περισκοποῦντας τὰς δρῦς, εἴτε πλήρεις εἶεν εἴτε κεναί, ἌΛΛΗΝ ΔΡΥ͂Ν ΒΑΛΆΝΙΖΕ, ἔλεγον.

20 ἌΛΛΟΣ ΒΊΟΣ, ἌΛΛΗ ΔΊΑΙΤΑ: Ἐπὶ τῶν ἐπ' ἀμείνονα βίον D
μεταβαλλομένων.

21 ἍΛΑΣ ἌΓΩΝ ΚΑΘΕΥΔΕΙΣ: Ἐπὶ τῶν ἐν κινδύνοις ῥαστωνευομένων. Ἐμπόρου γάρ τινος ἅλας ἄγοντος ἀποκαθευδήσαντος, συνέβη τὴν ἀντλίαν ἐπαναβῆναι, καὶ τῆξαι τὸν ἅλα.

22 ἈΙΔΕΙΣ ὩΣ ΕἸΣ ΔΗ͂ΛΟΝ ΠΛΈΩΝ: Ἐπὶ τοῦ ὁμοίου. E

23 ἌΛΛΟΤΕ Δ' ἈΛΛΟΙ͂ΟΝ ΤΕΛΈΘΕΙΝ ΚΑῚ [z]ΧΏΡΑΙ ἝΠΕΣΘΑΙ: Ὅτι προσήκει ἐξομοιοῦν ἑαυτὸν ἐν οἷς ἂν γένοιτο τόποις. Εἴρηται δὲ ἀπὸ τῶν πολυπόδων· οὗτοι γὰρ [a]ᾗ ἂν πλησιάσωσι πέτρᾳ, φόβου κατεπειγόντος, εἰς τὸ αὐτῆς εἶδος τὸ ἑαυτῶν μεταβάλλουσιν. Ὅμοιον, ΠΟΛΎΠΟΔΟΣ ΠΟΛΥΧΡΌΟΥ ΝΌΟΝ ἼΣΧΕ. F

s Ἄδωνις] Ἀδώνιδος g.

t Τέττιγι] Addendum videtur ὅμοιον, Τέττιγι, vel quid simile. Lucianus in Rhetore [c. 13.] utramque expressit parœmiam: Τοσοῦτον ὑπὲρ φωνοῦντα εὑρήσεις, ὁπόσον ἡ σάλπιγξ τοὺς αὐλοὺς, καὶ οἱ τέττιγες τὰς μελίττας. SCHOTT.

u Ἀδεὲς] Simile illud Maronis IV. Æneidos ver. 298. *Omnia tuta timens*. SCHOTT. Schol. Platon. p. 48.

v Ἀληλεσμένος] Repetit infra, Βίος μεμαγμένος. SCHOTT.

x Ἄσπαρτα] Homer. Od. ί. 109.

y αἰτούντων] αἰτούντων τι b.

z χώραι] Dedi cum Zen. χώρᾳ.

a ᾗ] οὗ b.

24 [b]Ἀζαναῖα κακά: Ἐπὶ τῶν κακοῖς διηνεκῶς προσπαλαιόντων. Ἀζάνια γὰρ τόπος σκληρὸς, περὶ [c]ὧν πονοῦντες οἱ γεωργοὶ οὐδὲν πορίζονται. A

25 Ἀνάγυρον κινεῖς: Ἐπὶ τῶν κινούντων τινὰ ἐπὶ τῶν ἑαυτῶν κακῶν. Ἀνάγυρος γάρ τις ἥρως ἐπιχώριος τοὺς γειτονοῦντας ἐκ βάθρων ἀνέτρεψεν, ἐπειδὴ τὸ ἡρῷον αὐτοῦ [d]ὑβρίσαι ἐπεχείρησαν. B

26 [e]Ἀντρώνιος ὄνος: Ἐπὶ τῶν μεγάλων καὶ ἀγρίων καὶ ἀνενεργήτων. Ἐν Ἄντρωνι γὰρ, ὡς φησὶ Φερεκράτης, μεγάλοι ὄνοι ἐγένοντο. [f]Ἀχαρνικοὶ ὄνοι: Ἐπὶ τῶν αὐτῶν.

27 [g]Ἄνω ποταμῶν χωροῦσι πηγαί: Ἐπὶ τῶν ἐναντίως γενομένων ἢ λεγομένων. Οἷον, εἰ πόρνος τὸν σώφρονα λέγει πόρνον. C

28 [h]Ἀράβιος αὐλητής: Ἐπὶ τῶν ἀεὶ λαλούντων. Μετῆκται δὲ ἀπό τινος Ἀραβίου αὐλητοῦ, ὃς ηὔλει μὲν δραχμῆς, ἐπαύετο δὲ τεττάρων.

29 Ἀρκάδας μιμούμενος: Ἐπὶ τῶν ἄλλως πονούντων. Πολλὰ γὰρ οἱ Ἀρκάδες πολεμήσαντες, οὐδεμίαν νίκην ἰδίαν πώποτε ἔσχον. D

30 Ἀρχὴ Σκυρία: Ἐπὶ τῶν [i]εὐτελῶν καὶ μηδὲν λυσιτελὲς ἐχόντων. Πετρώδης γὰρ ἡ Σκῦρος.

31 Αἴθης πέπλος: [k]Ὑπὲρ τῶν ὑπεκκαιόντων καὶ στάσεις ἐγειρόντων καὶ διαβολάς. Δηϊάνειρα γὰρ πέπλον πέμψασα Ἡρακλεῖ, τούτῳ διέφθειρεν αὐτόν. E

32 Αἵμασι [l]κλαίειν: Καθ᾽ ὑπερβολὴν, οὐ δακρύοις, ἀλλ᾽ αἵματι κλαίειν.

[b] Ἀζαναῖα] De Azanæa Arcadiæ regione legendus Stephanus Byzantius περὶ πόλεων. SCHOTT.

[c] ὧν] ὃν g.

[d] ὑβρίσαι] Pro ὑβρίσαι in cod. Pantini ὑβρίσται leg. SCHOTT.

[e] Ἀντρώνιος] Vid. Schol. Ven. Il. β'. 697.

[f] Ἀχάρνικοι ὄνοι] Sic Apostolius, ἵπποι tamen legens: cum antea Ἄχαρνοι esset scriptum, peccante bis librario, vocis, ut fit, affinitate. SCHOTT.

[g] Ἄνω] Euripidis est in Medea, ut ad Zenobium notare memini. SCHOTT.

[h] Ἀράβιος] Ἀρράβιος hîc et infra b. g.

[i] Τελῶν est in Pantiniano, pro quo Palatinus εὐτελῶν. Et mox 31. est ἐπὶ τῶν ἐπεκκαιόντων. SCHOTT.

[k] Ὑπὲρ] ἐπὶ b.

[l] κλαίειν] καίειν g.

33 ΑἹΡΟΫΝΤΕΣ ᾙΡΗΜΕΘΑ: Ἐπὶ τῶν ἐλπισάντων [m]τινὰς νικᾶν, εἶθ' ὑπ' ἐκείνων ἁλόντων. A

34 Αἱ ΧΑΡΙΤΕΣ ΓΥΜΝΑΙ: Ὅτι δεῖ ἀφειδῶς χαρίζεσθαι.

35 Αἱ Ἰβύκου ΓΕΡΑΝΟΙ: Ἐπὶ τῶν ἀπροσδοκήτως [n]ἐπὶ τοῖς ἁμαρτήμασι κολασθέντων. Ἴβυκος γὰρ ὑπὸ τῶν λῃστῶν ἀναιρούμενος, καὶ γεράνους ἰδὼν, ἐμαρτύρατο. Χρόνῳ δὲ οἱ λῃσταὶ B θεώμενοι ἐν θεάτρῳ γεράνους ὑπεριπταμένους, Αἱ Ἰβύκου γέρανοι, ἔλεγον. Εἶτα ἁλόντες καὶ ἀνακριθέντες, ἐκολάσθησαν.

36 ΑὐΤΟῚ ΧΕΛΏΝΑΣ ἘΣΘΊΕΤΕ, ΟἽΠΕΡ ΕἽΛΕΤΕ: Ἐπὶ τῶν ἐξ ἀβουλίας τι πραττόντων, εἶτα βοηθείας δεομένων. Ἁλιεῖς γὰρ χελώνην ἀνασπάσαντες, ἐμέριζον· τὸν δὲ Ἑρμῆν παριόντα ἐπὶ C τὴν [o]ἑστίασιν ἐκάλουν· ὁ δὲ τοῦτο ἐφθέγξατο.

37 ΑἸΓΙΑΛῼ ΛΑΛΕΙ͂Σ: Ἐπὶ τῶν [p]ἀνηκοούντων.

38 ΑἸΘΈΡΑ ΝΉΝΕΜΟΝ ΑἹΡΉΣΕΙΣ: Ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων.

39 Ἄϊδος ΚΥΝΗ͂: Ἐπὶ τῶν κρυπτόντων ἑαυτοὺς διά τινος μηχανῆς. Τοιαύτη γὰρ ἡ τοῦ Ἄϊδος κυνῆ, ᾗ Περσεὺς χρησάμενος τὴν D [q]Γοργὼ ἐδειροτόμησεν.

40 ΑἼΞ ΟὔΠΩ ΤΈΤΟΚΕΝ, ἜΡΙΦΟΣ Δ' ἘΠῚ [r]ΔΏΜΑΤΑ ΠΑΊΖΕΙ: Ἐπὶ τῶν οὔπω τεχθέντων, ἢ γεγονότων, ἀλλ' ἀτελῶν ὄντων, καὶ τὰ [s]τῶν τελείων θελόντων ποιεῖν.

41 ΑἸΆΝΤΕΙΟΣ ΓΈΛΩΣ: Ἐπὶ τῶν παραφρόνως γελώντων. E

42 [t]Ἀφύων ΤΙΜΉ: Ἐπὶ τῶν [u]ἐν μικροῖς παρ' ἄλλων τιμωμένων.

43 ἈΝΊΠΤΟΙΣ ΧΕΡΣΊΝ: Ἐπὶ τῶν βεβήλοις χερσὶ [x]τοῖς ἱεροῖς ἐγχειρούντων.

44 [y]ἌΕΙΔΕ ΤᾺ ΤΈΛΛΗΝΟΣ: Ἐπὶ τῶν σκωπτικῶν· Τέλλην γὰρ αὐλητὴς ἐγένετο, ὃς παίγνια κατέλιπε χάριν ἔχοντα. F

45 ΑἸΘΊΟΠΑ ΣΜΉΧΕΙΣ: Δῆλον τὸ τοιοῦτον. [z]Ὁμοῖα, ΧΎΤΡΑΝ ΠΟΙΚΊΛΛΕΙΣ, [a]ἈΣΚῸΝ ΤΊΛΛΕΙΣ.

[m] τινας om. g. c.
[n] ἐπὶ om. c.
[o] ἑστίασιν ἐκάλουν] ἑστίαν συνεκάλουν g.
[p] ἀνηκοούντων] ἀνηκούντων g.
[q] Γοργὼ] Γοργὴν g.
[r] δώματα] δώματος c. g. Mox ἢ γεγονότων om. g.
[s] τῶν τελείων] τῶν om. g. c.
[t] Ἀφύων] Pertinet ad Aristoph. Ach. 640.
[u] ἐν μικροῖς παρ' ἄλλων] μηδαμῶς c. ἐν om. g.
[x] τοῖς ἱεροῖς] τὰ ἱερὰ b.
[y] Ἄειδε] ᾆδε g.
[z] Ὁμοῖα] ὁμοῖον g.
[a] Pro ᾠὸν τίλλεις reposui ἀσκόν. Et Ad. 46. pro δυσαπονίπτοις Suid.

46 Αἰσώπειον αἷμα: Ἐπὶ τῶν δυσαπονίπτοις ὀνείδεσιν [b]ἐνεχο- A
μένων· ἐπειδὴ τοῖς Δελφοῖς ἀδίκως ἀνελοῦσι τὸν Αἴσωπον ὠργίσθη ὁ θεός.

47 Αἰγιεῖς οὔτε τρίτοι οὔτε τέταρτοι: Ἐπὶ τῶν παντελῶς [c]εὐτελῶν καὶ μικρῶν. Ἐρωτώντων [d]γὰρ, τίνες κρείττους τῶν Ἑλλήνων; τοῦτο ἀντεφθέγξαντο· Αἰγιεῖς οὔτε τρίτοι οὔτε B
τέταρτοι.

48 Ἄκαιρος εὔνοια οὐδὲν ἔχθρας διαφέρει: Τοῦτό φασιν Ἱππόλυτον εἰπεῖν πρὸς Φαῖδραν, φάσκουσαν αὐτὸν φιλεῖν παρὰ πάντας ἀνθρώπους.

49 Ἀκάνθιος τέττιξ: Ἐπὶ τῶν ἀφώνων καὶ ἀμούσων· οὐκ C
ᾄδουσι γὰρ οἱ ἐκεῖσε τέττιγες. Ὅμοιον· Βάτραχος Σερίφιος, ἐπὶ τῶν αὐτῶν. Οὐκ ᾄδουσι γὰρ οἱ ἐν Σερίφῳ βάτραχοι.

50 Ἅλα καὶ κύαμον: Ἐπὶ τῶν εἰδέναι μὲν προσποιουμένων, οὐκ εἰδότων δέ. Ἐπεὶ οἱ μάντεις εἰώθασι τιθέναι τὸν ἅλα καὶ κύαμον. Ὅθεν καὶ τοὺς ἀπορρήτων κοινωνοῦντας, τοὺς περὶ ἅλα καὶ D
κύαμον ἔλεγον.

51 Ἀττικοὶ τὰ Ἐλευσίνια: Ἐπὶ τῶν τὰ ἀπόρρητα μυουμένων· οἱ γὰρ Ἀττικοὶ ἐν Ἐλευσῖνι ἐπετέλουν τὰ τῆς Δήμητρος μυστήρια.

52 Αἲξ τὴν μάχαιραν: Ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς λανθανόντως κακόν τι E
ἐπισπωμένων. Εἴληπται δὲ ἐξ αἰτίας τοιαύτης· Κορίνθιοι αἶγα τῇ Ἥρᾳ ἔθυον· κρυψαμένων δὲ τινῶν τὴν μάχαιραν, ἡ αἶξ τοῖς ποσὶ σκαλεύουσα, ἀνέφηνεν. Ὅμοιον, Κορώνη τὸν σκορπίον, Κόνιν [e]φυσᾷς, Εὖ κείμενον κακὸν κινεῖς, Λέοντα νύσσεις, Ἀνάγυρον κινεῖς. F

53 Ἄδακρυς πόλεμος: Ἐπὶ τῶν ῥᾷστα καὶ παρ' ἐλπίδα τὰ πράγματα κατορθούντων. Χρησμὸς γὰρ ἐδόθη Λακεδαιμονίοις, ἄδακρυν μάχην νικῆσαι· ὅθεν οὐδὲ εἷς τηνικαῦτα τούτων ἀπέθανεν.

54 Ἀδράστεια Νέμεσις: [f]Ἐπὶ τῶν πρότερον εὐδοκησάντων· G

præfert δυσαπορρίπτοις. SCHOTT.
ὧν b. g.
[b] ἐνεχομένων] ἐχομένων g.
[c] ἀτελῶν] εὐτελῶν b. c. om. g.
[d] γὰρ] γὰρ τινῶν b.
[e] φυσᾷς] φυσᾷν g.
[f] Ἐπὶ τῶν πρότερον εὐδοκησάντων] Rectius mea sententia Apostolius

ἀπὸ Ἀδράστου τοῦ [g] Θήβαις στρατεύσαντος καὶ μεγάλως σφαλέντος. Τὸ αὐτὸ καί, ΚΑΔΜΕΊΑ ΝΊΚΗ. A

55 ἈΔΗΦΆΓΟΝ ἍΡΜΑ: Ἐπὶ τῶν γαστριμάργων.

56 ἈΕΤΟΥ͂ ΓΗ͂ΡΑΣ, ΚΟΡΎΔΟΥ ΝΕΌΤΗΣ: Παρ' ὅσον καὶ γηράσκων ἀετὸς ἀμείνων ἐστὶ κορύδου νεάζοντος. Ὅμοιον· ῬΌΔΟΝ ἈΝΕΜΏΝΗΙ ΣΥΓΚΡΊΝΕΙΣ, ΚΑΡΚΊΝΟΝ ΔΑΣΎΠΟΔΙ, ΘΡΊΠΑΣ ἈΕΤΩ͂Ι, καί, B ΧΕΛΏΝΗΝ ΠΗΓΆΣΩΙ.

57 ἈΚΕΣΣΑΊΟΥ ΣΕΛΉΝΗ: Ἐπὶ τῶν εἰς χρόνον ἀναβαλλομένων πρᾶξαί τι. Ἦν δὲ κυβερνήτης, ὃς ῥάθυμος ὤν, ἔλεγε διὰ παντὸς ἀναμένειν σελήνην, ἵνα ἐν φωτὶ ὁ πλοῦς αὐτῷ γένηται.

58 ἈΕῚ ΓᾺΡ ΕΥ͂ ΠΊΠΤΟΥΣΙΝ ΟἹ ΔΙῸΣ ΚΎΒΟΙ: Ἐπὶ τῶν εἰς πάντα C εὐδαιμονούντων· ἢ ἐπὶ τῶν ἀξίως τιμωμένων.

59 ΑἸΤΝΑΙ͂ΟΣ ΚΆΝΘΑΡΟΣ: Ἐπὶ τῶν τῷ σώματι μεγάλων.

60 ἈΚΛΗΤῚ ΚΩΜΆΖΟΥΣΙΝ ΕἸΣ ΦΊΛΟΥΣ ΦΊΛΟΙ: Δήλη ἡ παροιμία. Καὶ ὁμοία τῇ, ΑΥ̓ΤΌΜΑΤΟΙ Δ' ἈΓΑΘΟῚ ἈΓΑΘΩ͂Ν ἘΠῚ ΔΑΙ͂ΤΑΣ ἼΕΝΤΑΙ. D

61 ἈΕῚ ΚΟΛΟΙῸΣ [h] ΠΡῸΣ ΚΟΛΟΙῸΝ ἹΖΆΝΕΙ: Ἐπὶ τῶν τοῖς ὁμοίοις προσομιλούντων. Συνδυαστικὰ γὰρ καὶ συναγελαστικὰ τὰ ζῶα.

62 ἌΛΙΣ ΔΡΥΌΣ: Ἐπὶ τῶν εἴς τινα βελτίονα δίαιταν μεταβαλλομένων. Τῶν γὰρ βαλάνων οἱ παλαιοὶ παυσάμενοι, μετεῖχον E σίτου καὶ οἴνου.

63 ἌΛΛΟΣ ΟΥ̓͂ΤΟΣ [i] ἩΡΑΚΛΗ͂Σ: Ἐπὶ τῶν ἰσχυρῶν καὶ [k] κραταιῶν ἡ παροιμία.

64 ἈΜΑΛΘΕΊΑΣ ΚΈΡΑΣ: Ἐπὶ τῶν πάντα τὰ καλὰ ἐν ἑαυτοῖς κεκτημένων. Ῥέα γὰρ τεκοῦσα τὸν Δία, ἔδωκεν Ἀμαλθείᾳ τρέφειν, F διὰ τὸ μὴ ὑπὸ Κρόνου καταβρωθῆναι τοῦ ἰδίου πατρός. Ἡ δὲ αἰγὶ αὐτὸν ὑπέβαλεν. Ὁ τοίνυν Ζεὺς μετὰ τὸ κατάξαι τῶν

P. Pantini integer, εὐδαιμονησάντων: addendumque ex eodem: ὕστερον δὲ δυστυχησάντων, itaque Suidas. SCHOTT. προδοκησάντων μὲν προβήσεσθαι τὸ πρᾶγμα καλῶς, ἀποσφαλέντων δὲ c.

[g] Θήβαις στρατεύσαντος] Θηβαίου στρατεύματος g.

[h] πρὸς] παρὰ c.

[i] Ἡρακλῆς] Vid. Plutarch. T. I. p. 14 A. Eustath. Il. ε'. p. 589, 41.

[k] κρατειῶν] Alter liber κραταιῶν. Et seq. adagio ibidem est, ἔδωκεν Ἀμαλθίαν. SCHOTT. κραταιῶν g. καρτερῶν c.

οὐρανῶν τὸν πατέρα, ἐγκρατὴς γενόμενος τῆς βασιλείας, τὴν μὲν A
αἶγα κατηστέρισε· τὸ δὲ ἕτερον τῶν κεράτων αὐτῆς ἀφελὼν παρέσχε τῇ Ἀμαλθείᾳ, παρασκευάσας γίνεσθαι αὐτῇ διὰ τοῦ κέρατος ὃ ἂν αἰτήσοι.

65 Ἀετὸν ἵπτασθαι διδάσκεις: Φανερὰ ἡ παροιμία. Ὅμοιον, Δελφῖνα νήχεσθαι διδάσκεις. Καί, Ἵππον εἰς πεδίον. B
[l]Ταχύτερος γάρ ἐστιν ἐν προσομάλῳ τόπῳ.

66 Ἀττικὸς εἰς λιμένα: Ἐπὶ τῶν μετὰ σπουδῆς ὃ ἐπίστανται ποιούντων. Οἱ γὰρ Ἀττικοὶ μέλλοντες [m]ἀπαίρειν [n]εἰς μάχην, καὶ τοῦ λιμένος ἐξιόντες, μετὰ σφοδρότητος ἤλαυνον πρὸς ἐπίδειξιν τῶν οἰκείων ὁρώντων. C

67 Ἀετὸς ἐν νεφέλαις: Ἐπὶ τῶν δυσαλώτων· οὐ γὰρ ἁλίσκεται ἀετὸς ἐν νεφέλαις.

68 Ἀεὶ φέρει τὶ Λιβύη κακόν: Ἐπὶ τῶν προσεξευρισκόντων ἀεὶ νεώτερόν τι κακὸν, καὶ κακούργων.

69 [o]Ἀμνία θερίζειν: Ἐπὶ τῶν χρόνῳ ὕστερον τιμωρουμένων. D
Ὅταν γὰρ ἀμνία ᾖ, οὐκ ἀποκείρεται.

70 Ἀεί με τοιοῦτοι πόλεμοι διώκοιεν: Ἐπὶ τῶν καταφρονούντων τινῶν. Ὅμοια,

Ἐγὼ πολλῶν [p]θηρίων ψόφους ἀκήκοα·
Πολλαῖς πληγαῖς δρῦς [q]δαμάζεται· E
Πολλά κεν εἰδείης, οἷς τὸν θεὸν ἐξαπατήσεις.

[l] Ταχύτερος] Ταχύτερον g.

[m] ἀπαίρειν εἰς μάχην] Alter cod. ἄπεραν πρὸς μάχην. SCHOTT.

[n] εἰς] πρὸς b.

[o] Ἀμνία] Erasmus [III. ii. 70.] *muscum demetere* reddit: Hen. Stephano non probat, qui etiam Eustathii [Od. ι'. p. 1627, 14.] locum tentat ἀμνεῖν, τὸ θερίζειν, ἐπὶ τῶν ἐκ διαλείμματος τιμωρουμένων. Τὰ γὰρ ἄρνια ἐν τῷ ἔαρι ἄκαρπα ἐᾶται. Vel potius ut τὶ πορίζομένων legatur, vel τὶ δωρουμένων. Mihi quod in mentem venit, candide proferam, ἄνευ ἀλαζονείας, citraque invidiam. Forte ἄρνια ex Eustathio hîc leg. aut ἀμνίδα: reponendumque in Eustathio ἀμνεῖα θερίζειν videatur. Vel hîc ἀμνία tantum *agnelli* sint; certe analogως ita ab ἀμνὸς deducas: ut sit *Agnellos demetere*, vel *tondere*. Ait enim mox: *cum agnelli sint eos non tonderi*: quasi præpostere id factum, et non suo tempore. Sed doctiores audiam libentius. SCHOTT. Vid. not. ad Hesych. v. Ἀμνεῖν.

[p] θηρίων] θρίων ex Schol. Aristoph. Vesp. 434. reddidit Valckenær. ad Eurip. Phœn. v. 397. p. 145.

[q] δαμάζεται] Pantini cod. μαλάζεται. SCHOTT.

71 Ἀετὸς θρίπας ὁρᾷν: Ἐπὶ τῶν ἀφροντιστούντων τῶν μικρῶν. A

72 Ἅμας ἀπῄτουν, οἱ δ' ἀπηρνοῦντο σκάφας: Ἐπὶ τῶν ἄλλα μὲν ἀπαιτούντων, ἄλλα δὲ μὴ ἔχειν ἀρνουμένων.

73 Ἀνδραποδώδης θρίξ: Ἐπὶ τῶν ἠλιθίων· Πλάτων·

[r]Ἔχων τὰς ἀνδραποδώδεις ἐπὶ τῆς ψυχῆς τρίχας ὑπ' ἀμουσίας. B

74 Ἀνὴρ δὲ φεύγων οὐ μένει λύρας κτύπον: Ἐπὶ τῶν ταχέως καὶ ὀξέως ὀφειλόντων ἕκαστα πράττειν.

75 Ἀνδρὶ Λυδῷ πράγματα οὐκ ἦν, ἀλλ' αὐτὸς ἐξελθὼν ἐπρίατο: Ἐπὶ τῶν κακὰ ἑαυτοῖς ἐπισπωμένων. Κροῖσος γὰρ ἑαυτῷ πολέμιον [s]ἐπεσπάσατο Κῦρον. C

76 Ἀντὶ πέρκης σκορπίον: Ἐπὶ τῶν τὰ χείρω αἱρουμένων ἀντὶ τῶν βελτιόνων.

77 Ἀνεῳγμέναι [t]Μουσῶν θύραι: Ἐπὶ τῶν ἐξ ἑτοίμου λαμβανόντων τὰ κάλλιστα τῶν [u]ἐν παιδείᾳ.

78 Ἀνδρὸς γέροντος [x]αἱ γνάθοι βακτηρία: Ἐπὶ τῶν πρὸς [y]τὸ γῆρας πολλὰ ἐσθιόντων. D

79 Ἀνδρὸς κακῶς πράσσοντος ἐκποδὼν φίλοι: Δήλη ἡ λύσις.

80 Ἄνθρωπος ἀνθρώπου δαιμόνιον: Ἐπὶ τῶν [z]ἀπροσδοκήτως ὑφ' ἑτέρων σωζομένων. E

81 Ἂν οἶνον αἰτῇ, κόνδυλον [a]αὐτῷ δίδου: Ἐπὶ τῶν ἀγαθὰ μὲν αἰτούντων, κακὰ δὲ ἀντιλαμβανόντων. Ἡ δὲ ἱστορία ἀπὸ τοῦ Κύκλωπος.

82 Ἀνέμου πεδίον: Ἐπὶ τῶν εὐμεταβόλων καὶ κούφων εἴρηται. F

83 Ἂν ἡ λεοντῆ μὴ ἐξικνῆται, τὴν ἀλωπεκῆν πρόσαψον: Ὅτι ἐὰν μὴ φανερῶς δύνῃ ἀμύνασθαι, [b]πανουργίᾳ χρῆσαι.

[r] ἔχων τὰς] ἔχοντας g.

[s] ἐπεσπᾶτο pro ἐπεσπάσατο. SCHOTT. ἑαυτοῦ ἐπεσπᾶτο g.

[t] Μουσῶν] μοισῶν c.

[u] ἐν π.] τῶν ἐν π. c.

[x] αἱ γνάθοι] ἡ γνάθος c.

[y] τὸ γηρᾶν] τὸ γῆρας B. 118. τῷ γήρᾳ c. τὸ γηρᾶν g.

[z] ἀπροσδοκήτως] ἀπροσδοκήτων c.

[a] ἀντιδίδου] Puto rescribendum, αὐτῷ δίδου. SCHOTT. Sic b. c. g.

[b] πανούργως] Alter cod. πανουργίᾳ habet. [sic b. c.] Et pro illo πρόσαψον adhibendum, melius forte πρόσραψον assuendum. SCHOTT.

84 ἈΝΤΙΠΕΛΑΡΓΕΙ͂Ν: Ἐπὶ τῶν τὰς χάριτας ἀνταποδιδόντων. Λέγονται γὰρ οἱ πελαργοὶ γεγηρακότας τοὺς γονεῖς τρέφειν. A

85 ἈΝΔΡῸΣ ΓΈΡΟΝΤΟΣ ἈΣΤΑΦῚΣ ΤῸ ΚΡΑΝΊΟΝ: Ἐπὶ τῶν εἰς μηδὲν χρησιμευόντων. Πᾶν γὰρ τὸ σῶμα τῶν γερόντων ἀσθενές.

86 ἈΝΔΡῸΣ ΓΈΡΟΝΤΟΣ ΜΉ ΠΟΤ' ἘΣ [c]ΠΥΓῊΝ ὉΡΑ͂Ν: Ἐπὶ τῶν B πρὸς ἔνια μὴ χρησίμων.

87 ἈΝΤΛΕΙ͂Ν ἈΜΦΟΤΈΡΑΙΣ: Λείπει, χερσίν. Ἡ παροιμία δήλη.

88 ἈΝΈΜΟΙΣ ΓΕΩΡΓΕΙ͂Ν: Πρὸς τοὺς πονοῦντας, καὶ μηδενὸς μεταλαγχάνοντας.

89 ἈΝΤῚ ΚΑΚΟΥ͂ ΚΥΝῸΣ ὟΝ ἈΠΑΙΤΕΙ͂Σ: [d]Ἐπὶ τῶν καλὰ ἀντὶ C κακῶν ἀνταποδιδόντων.

90 ἌΝΘΡΑΚΕΣ Ὁ ΘΗΣΑΥΡΌΣ: Ἐπὶ τῶν ἐφ' [e]οἷς ἤλπισαν διαψευσθέντων. Ὡς ὁ Λουκιανὸς,

Ἄνθρακάς μοι τὸν θησαυρὸν ἀπέφηνας.

91 ἌΞΙΟΣ ΤΟΥ͂ ΠΑΝΤΌΣ: Ἐπὶ τῶν σφόδρα τιμίων. D

92 ἌΞΙΟΣ ΕἾ ΤΗ͂Σ ἘΝ ἌΡΓΕΙ ἈΣΠΊΔΟΣ: Ἐπὶ τῶν εὐγενῶν καὶ αἰδημόνων. Οἱ γὰρ ἐν Ἄργει ἀνύβριστοι παῖδες καὶ καθαροὶ κατὰ νόμιμον παλαιὸν τὰς ἀσπίδας φέροντες πομπεύουσιν.

93 ἌΞΙΟΣ ΤΡΙΧΌΣ: Ἐπὶ τῶν εὐτελῶν.

94 ἈΠῸ ΒΡΑΔΥΣΚΕΛΩ͂Ν ὌΝΩΝ ἽΠΠΟΣ ὬΡΟΥΣΕΝ: Ἐπὶ τῶν ἀπὸ E εὐτελῶν μὲν, ἐνδόξων δὲ γενομένων ἐκείνων.

95 ἌΠΛΗΣΤΟΣ ΠΊΘΟΣ: Ἐπὶ τῶν γαστριμαργούντων, ἀπὸ τῶν περὶ τὰς Δαναΐδας πίθων.

96 ἈΦ' ἽΠΠΩΝ ἘΠ' ὌΝΟΥΣ: Ἐπὶ τῶν ἀπὸ σεμνῶν εἰς τὰ [f]ἄσεμνα ἡκόντων, οἷον ἀπὸ γραμματικῆς [g]ἐπὶ ἡνιοχευτικὴν, ἢ ἄλλο τι τῶν F οὐ σεμνῶν.

97 ἍΠΑΝΤΑ ΤΟΙ͂Σ ΣΟΦΟΙ͂Σ ΕὔΚΟΛΑ: Ἐπὶ τῶν διὰ φρονήσεως καὶ τῶν δυσκόλων περιγινομένων.

98 ἈΠῸ ΚΏΠΗΣ ἘΠῚ ΒΗ͂ΜΑ: Ἐπὶ τῶν ἀπὸ χειρόνων εἰς κρείττονα. G

[c] πυγὴν] πηγὴν b. g.

[d] Ἐπὶ καλὰ] In altero MS. κακὰ, [sic b. g. τῶν κακὰ] et pro ἀνταποδιδόντων malim ἀπαιτούντων. Ut in proverbio est antea. SCHOTT.

[e] οἷς] ἧς g.

[f] ἄσημα] ἄσεμνα b.

[g] ἡνιοχευτικὴν] ἐπὶ ἡνιοχευτικὴν b.

99 ἈΝΤ' ΕΥ̓ΕΡΓΕΣΙΆΣ ἈΓΑΜΈΜΝΟΝΑ ΔΗ͂ΣΑΝ ἈΧΑΙΟΊ: Ἐπὶ τῶν A
ἀχαρίστων.

100 [h]ἉΔΏΝΗΤΟΝ ἈΝΔΡΆΠΟΔΟΝ: Τὸ εὐτελὲς, τὸ πρὸς ἅλας ὠνηθέν. Ὅθεν καὶ Μένανδρος·

Θρᾶξ εὐγενὴς εἶ πρὸς ἅλας ὠνημένος.

II. 1 ΑἹ [i]ΧΆΡΗΤΟΣ ὙΠΟΣΧΈΣΕΙΣ: Ἐπὶ τῶν προχείρως ἐπαγγελλο- B
μένων. Χάρης γὰρ ἐγένετο στρατηγὸς Ἀθηνῶν, πολλὰ καὶ προχείρως ἐπαγγελλόμενος.

2 [k]ἌΡΙΣΤΑ ΧΩΛῸΣ ΟἹΦΕΙ͂: Φασὶν ὅτι αἱ Ἀμάζονες τοὺς γεννωμένους ἄρρενας ἐπήρουν. Ὅθεν πολεμοῦντες αὐταῖς οἱ Σκύθαι,
καὶ βουλόμενοι αὐτὰς [l]ἐξαπατῆσαι, ἔλεγον ὅτι συνέσονται αὐταῖς C
εἰς γάμον ἀπήρωτοι καὶ οὐ λελωβημένοι, ὡς τῶν ἐκείνων ἀνδρῶν λελωβημένων ὄντων. Ἐξ ὧν ἀποκριθεῖσα ἡ ἡγεμὼν τῶν Ἀμαζόνων, Ἄριστα, φησὶ, χωλὸς οἰφεῖ, ἀντὶ τοῦ συνουσιάζει.

3 ἈΚΕΣΊΑΣ ἸΆΣΑΤΟ: [m]Ἐπὶ τῶν ἐπὶ τὸ χεῖρον ἰωμένων. Καὶ
Ἀριστοφάνης· D

Ἀκεσίας τὸν πρωκτὸν ἰάσατο.

4 ἈΚΚΊΖΕΣΘΑΙ: Ἀκκὼ γυνή τις ἐπὶ μωρίᾳ διαβαλλομένη, ἥτις ἐσοπτριζομένη τῇ οἰκείᾳ σκιᾷ ὡς ἑτέρᾳ διελέγετο.

5 ἌΚΟΥΕ ΤΟΥ͂ ΤΈΤΤΑΡΑ ἜΧΟΝΤΟΣ ὮΤΑ: Ἐπὶ τῶν πολλὰ εἰδότων
καὶ πολλὰ ἀκουόντων· τὸν γὰρ Ἀπόλλωνα Λακεδαιμόνιοι [n]τετρά- E
ωτον ἵδρυσαν.

6 ἈΚΊΝΗΤΑ ΚΙΝΕΙ͂Σ: Ὅτι οὐ δεῖ κινεῖν, οὐ βωμοὺς, οὐ τάφους.

7 ἈΚΕΣΑΊΟΥ ΚΑῚ ἙΛΙΚΩ͂ΝΟΣ ἜΡΓΑ: Ἐπὶ τῶν θαύματος ἀξίων·
οὗτοι γὰρ τὸν [o]τῆς [p]πολιάδος Ἀθηνᾶς πέπλον ἐδημιούργησαν. F

[h] 'Αδόνητον] Zenobius, Suidas, et Apostolius, ἁλώνητον legunt, a sale deducta voce. Fortasse verius. SCHOTT. ἀνώνητον g.

[i] Χάρητος] Χάριτος g. qui infra Χάρις.

[k] Ἄριστα] Vid. Schol. Theocrit. IV. 62. Eustath. Il. p. 403.

[l] ἐξαπατῆσαι] Est in Pantinianis membranis ἐξαπατῆσθαι. SCHOTT.

[m] Ἐπὶ τὸ] ἐπὶ τῶν τῷ χείρονι κεχειρημένων καὶ ἰωμένων c.

[n] τετράωτον] De Apolline quater aurito a Spartanis culto ex Sosibio Zenobius Centuria I. Adagio 54. SCHOTT.

[o] τῆς] τὸν τῆς b. c.

[p] πολιάδος Ἀθηνᾶς templi, quasi *urbanæ* dixeris (Pallas enim *–quas condidit arces Ipsa colit*) meminit Strabo lib IX. et Pausanias in

8 Ἀκόνην σιτίζεις: Ἐπὶ τῶν τροφῇ πολλῇ χρωμένων, μηδὲν A δὲ εἰς τὸ σῶμα ἐπιδιδόντων. Ὅμοιον, Διὰ [q]δακτυλίου δεῖ σε ἑλκυσθῆναι.

9 Ἀκέφαλος μῦθος: Ἐπὶ τῶν [r]ἀτελῆ λεγόντων. [s]Πλάτων·

'Ακέφαλον [t]ἑκὼν καταλίποιμι μῦθον.

10 Ἄκροι ἅψασθαι δακτύλοι: Ἐπὶ τῶν οὐκ ἀκριβῶς ἠσκημένων. B

11 Ἅλας καὶ τράπεζαν μὴ παραβαίνειν: Δήλη ἡ παροιμία. Φίλοι γὰρ ἐκ τούτων γινόμεθα.

12 Ἅλμη οὐκ ἔνεστιν αὐτῷ: Ἐπὶ τοῦ ἀηδοῦς καὶ ἀναρτύτου.

13 Ἄλλοι κάμον, ἄλλοι ὄναντο: Ἐπὶ τῶν παρ' ἐλπίδα τὰ C ἀλλότρια κληρονομούντων.

14 Ἀλλ' οὐδὲν δεῖ περὶ τὸν βωμὸν [u]τὰς ἐπινοίας: Ὅτι οὐ δεῖ ἐν αὐτοῖς τοῖς πράγμασι βουλεύεσθαι. Οἱ γὰρ τὰ ἱερεῖα προσάγοντες οὔκουν μετὰ τὸ καλλιερῆσαι βουλεύονται.

15 Ἀλλ' οὐκ αὖθις ἀλώπηξ: Λείπει τὸ, ἁλώσεται. Ἐπὶ τῶν D πονηρῶν δέ.

16 Ἄλλο γλαῦξ, ἄλλο κορώνη φθέγγεται: Ἐπὶ τῶν ἀλλήλοις οὐ συμφωνούντων, ἀλλ' ἐριζόντων τοῖς κρείττοσιν.

17 Ἀλωπεκίζειν πρὸς ἑτέραν ἀλώπεκα: Ἐπὶ τῶν ἐξαπατᾶν βουλομένων τοὺς ὁμοίους. E

18 Ἀλώπηξ οὐ δωροδοκεῖται: Ἐπὶ τῶν οὐ ῥᾳδίως δώροις ἁλισκομένων.

19 Ἄλλως ἀΐδεις: Ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων.

20 Ἄλλοισι γλῶσσα, ἄλλοισι δὲ [x]γόμφιοι: Οἱ μὲν γὰρ λαλοὶ, οἱ δὲ φάγοι. F

21 Ἄλλα μὲν Λεύκωνος ὄνος φέρει, ἄλλα δὲ Λεύκων: Ἐπὶ τῶν ἀσυμφώνους τοὺς λόγους τοῖς ἔργοις παρεχομένων. Λεύκων γάρ τις γεωργὸς, μέλιτος ἀσκοὺς εἰς φορμὸν ἐμβαλὼν,

Atticis: etsi diversa narrent de Poliade et Lychno. Vide et Hesych. in Οἰκουρὸν ὄφιν. SCHOTT. Παλάδος g.

q δακτύλου] δακτυλίου b. c.

r ἀτελῆ] ἀσελγῆ b. g.

s Πλάτων] Platonis verba VI. Legum [p. 752 A.] sunt, qui et in Gorgia, [p. 505 C.] Μὴ ἄνευ κεφαλῆς περιΐῃ. SCHOTT.

t ἑκὼν om. b. g. Tum καταλελείποιμι g.

u τὰς] τῆς c.

x γόμφιοι] γόμφοι c. g.

ἐκόμιζεν εἰς Ἀθήνας, κριθὰς τοῖς φορμοῖς ἐμβαλὼν, [y]ὡς ὀλίγον A εἰσπραχθησόμενος τέλος. Τοῦ δὲ ὄνου πεσόντος, οἱ τελῶναι βοηθῆσαι βουλόμενοι, ἔγνωσαν ὅτι μέλι ἐστὶν, καὶ τοῦτο ἔφησαν.

22 Ἄλλην μὲν ἐξηντλοῦμεν, ἡ δ' ἐπεισρέει: Ἐπὶ τῶν πονούντων καὶ πλέον οὐδὲν ἀνυόντων.

23 Ἀμεινόνων οἰωνῶν τυχεῖν: Ἐπὶ τῶν ἐκ κακῶν εἰς ἀγαθὰ B μεταβαινόντων.

24 Ἅμ' ἔπος, ἅμ' ἔργον: Ἐπὶ τῶν ὀξέως καὶ ταχέως ἀνυομένων.

25 Ἀμελοῦς γωνία: Ἐπὶ τῶν ῥαθύμως καὶ ἀργῶς καθημένων. Ἔστι γὰρ [z]χωρίον Λιβύης ἐν ἀποκρύφῳ Ἀμελοῦς γωνία καλού- C μενον.

26 Ἀμουσότερος Λειβηθρίων: Ἐπὶ τῶν ἀπαιδεύτων. Λειβήθριον γὰρ ὄρος Πιερικὸν, οὔτε μέλους ἁπλῶς, οὔτε ποιήματος ἔννοιαν λαμβάνον.

27 Ἄμμον μετρεῖν: Ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων. D

28 Ἀνέμους θηρᾷν ἐν δικτύοις: Ἐπὶ τῶν ὁμοίων.

29 Ἅμ' ἠλέηται, καὶ τέθνηκεν ἡ χάρις: Ἐπὶ τῶν ταχέως ἐπιλανθανομένων τῆς χάριτος.

30 Ἄμμες ποτ' ἦμεν: Λακωνικὴ [a]παραβολὴ, ἀντὶ τοῦ, Ἡμεῖς ποτ' ἦμεν. Τριῶν γὰρ χορῶν ὄντων, ὁ μὲν τῶν παλαιῶν τοῦτ' E ἔλεγεν· ὁ δὲ τῶν νεωτέρων καὶ ἀκμαζόντων,

[b]Ἄμμες δέ γ' ἦμεν·

ὁ δὲ τῶν νηπίων καὶ οὔπω ἀκμαζόντων,

Ἄμμες δέ γ' ἐσόμεθα πολλῶν κάρρονες.

31 Ἁλιεὺς πληγεὶς νοῦν οἴσει: Ἐπὶ τῶν μετὰ τὸ [c]ἁμαρτῆ- F σαί τινος πράγματος [d]συνιέντων. Ἁλιεὺς γὰρ ἁλισκομένους ἰχθῦς μετεχειρίζετο, καὶ ποτὲ πληγεὶς, Νοῦν οἴσω, φησίν· ὅμοιον δέ ἐστι τῷ παρ' Ἡσιόδῳ,

Ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω.

[y] Ὡς ὀλίγον] Alter cod. εἰς ὀλίγον. Et mox, βοηθεῖσθαι. SCHOTT.

[z] χωρίον] χωρίου g. qui mox καλούμενος.

[a] παραβολὴ] ἡ παραβολὴ g.

[b] Ἄμμες] ἄμες g. et infra.

[c] ἁμαρτῆσαι] In altero libro ἁμαρτῆσθαι. Et statim παρ' Ὁμήρῳ. Sed hoc verius est. SCHOTT.

[d] συνιέντων] συνιόντων g.

32 ἈΠΟΛΈΣΑΣ ΤῸΝ ΟἾΝΟΝ, ἘΠΙΧΈΑΣ ΤῸ ὝΔΩΡ: Ἐπὶ τῶν τοῖς A
καλοῖς τὰ χείρονα [e]προσμιγνύντων· ἐν Κύκλωπος γὰρ [f]δράματι οὕτω φησὶ πρὸς Ὀδυσσέα Πολύφημος.

33 ΑἼΞ ΣΚΥΡΊΑ: Ἐπὶ τῶν τὰς εὐεργεσίας ἀνατρεπόντων. Ἀνατρέπει γὰρ τὸ ἀγγεῖον ἀμελχθεῖσα.

34 ἉΛῶΝ ΔῈ ΦΌΡΤΟΣ ἜΝΘΕΝ ἮΛΘΕΝ, ἜΝΘ' ἜΒΗ: Ἔμπορός τις B
ἅλας ἄγων, καὶ καθευδήσας, ἀπώλεσεν αὐτὸ τῆς ἀντλίας [g]ἐπαναστάσης. Λέγεται [h]οὖν ἐπὶ τῶν τὰ, ἅπερ προσεπόρισαν καὶ ἐχαρίσαντο, [i]ἀπολλύντων.

35 ἈΝΕΠΑΡΊΑΣΑΝ: Ἐπὶ τῶν μεταγινωσκόντων ἐπί τινι. Οἱ γὰρ Πάριοι ὁμολογήσαντες παραδώσειν Ἀθηναίοις τὴν πόλιν, ὕστερον C
μετέγνωσαν.

36 Ἁ ΦΙΛΟΧΡΗΜΑΤΊΑ ΣΠΆΡΤΑΝ ἝΛΟΙ, ἌΛΛΟ ΔῈ ΟὐΔΈΝ: Ἐπὶ τῶν ἐξ ἅπαντος κερδαίνειν [k]πειρωμένων. Ἔφησε γὰρ ὁ θεὸς Σπαρτιάταις, τότε ἀπολεσθῆναι, ὅταν ἀργύριον καὶ χρυσίον τιμήσωσιν. D

37 ἈΘΗΝᾶΙ ΤῸΝ ΑἼΛΟΥΡΟΝ: Ἐπὶ τῶν συγκρινόντων τὰ ἥττονα τοῖς κρείττοσιν. Ὡς εἴ τις διὰ γλαυκότητα τῇ Ἀθηνᾷ τὸν [l]αἴλουρον συμβάλλοι.

38 [m]ἈΤΤΙΚΟῚ ΤᾺ ἘΛΕΥΣΊΝΙΑ: Ἐπὶ τῶν καθ' ἑαυτοὺς συλλεγομένων καὶ πραττόντων τὶ ἀπόρρητον. Κρύφα γὰρ κἀκεῖνα ἐτέ- E
λουν.

39 ΑὐΤῶΙ ΚΑΝῶΙ: Ἐπὶ τῶν [n]ἄρτι τι λυμαινομένων. Τὰ γὰρ δεῖπνα ἐπὶ κανῷ κομιζόμενα ἥρπαζόν τινες αὐτῷ [o]κανῷ. Ὅμοιον,

40 ἙΣΤΊΑΙ [p]ΘΎΕΙΝ: Ἐπὶ τῶν κρύφα πραττόντων. Οἱ γὰρ Ἑστίᾳ θύοντες, οὐδὲν ἐξέφερον τῆς θυσίας. F

[e] προσμιγνύντων] προσμιγνυόντων g.
[f] δράματι] δράματι λεγομένῳ b.
[g] ἐπαναστάσης] ἐπαναβάσης Apostol. II. 40. Vid. Hemsterhus. ad Lucian. Tim. c. 4. T. I. p. 108.
[h] οὖν] δὲ g.
[i] ἀπολλύντων] ἀπωλόντων g.
[k] πειρομένων. Forte rectius προαιρουμένων. Et 37. συμβάλοι, alibi legebatur. SCHOTT.
[l] αἴλουρον] αἴρουλον g. et infra.
[m] Sup. Cent. I. Adag. 51. de iisdem sacris. SCHOTT.
[n] Ἄρδην λυμαινομένων rectius in Zenobio legas, quem vide. Sequens adagium loco non suo positum, nisi legas ὅμοιον τὸ, addasque explanationem, quam in Ἑστίᾳ θύει adhibet infra Cent. IV. [68.] SCHOTT. ἄρχοντι g. τελείως c.
[o] κανῷ] Hunc art. addito ὅμοιον cum seq. conjungit g.
[p] θύειν] θύει g.

41 Ἀφύας πῦρ: Ἐπὶ τῶν τέλος ὀξὺ λαμβανόντων. Τάχιστα A γὰρ ἡ ἀφύα ἕψεται.

42 Ἀτρέως ὄμματα: Ἐπὶ τῶν τὰ πάντα ὁρώντων, [q] καὶ οὐκ ἔστι λαθεῖν· [r] οἱονεὶ ἄτρεπτα καὶ σκληρά. Εἴρηται δὲ [s] ἐπεὶ οὐκ ἔλαθε Θυέστης μοιχεύων τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, ἀλλὰ δειπνοῦντι τὰ [t] τέκνα αὐτῷ εἰς βρῶσιν παρέθηκεν. B

43 Ἄιδου πρωκτῷ περιπέσοις: Δῆλον.

44 Ἀετὸν κάνθαρος μαιεύεται: Ὑπὸ τῶν κακῶς ὑπό τινων πασχόντων. Τὰ γὰρ ὠὰ τοῦ ἀετοῦ ἀφανίζει κυλίων ὁ κάνθαρος.

45 Ἀγόμενος διὰ φρατόρων κύων: Ἐπὶ τῶν ὅπου μὴ δεῖ εὑρισκομένων καὶ τιμωρουμένων. Ἐν γὰρ τοῖς φράτορσι κύων C εὑρεθεὶς, τιμωρεῖται.

46 Ἁγνὴ γάμων: Ἐπὶ τῶν σωφρόνων γυναικῶν. Εἰρωνικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τῶν μὴ σωφρόνων. [u] Ὅμοιον, [x] Τὸ κανοῦν τοῦ θεοῦ φέρει. Αἱ γὰρ ἁγναὶ ἔφερον.

47 Ἀγρὸς ἡ πόλις: Ἐπὶ τῶν παρανομούντων. Ἐπίχαρμος· D

Ἀγρὸν τὴν πόλιν ποιεῖς.

48 Ἀηδόνες [y] λέσχαις ἐγκαθήμεναι: Ἐπὶ τῶν ἀδολεσχούντων.

[q] καὶ οὐκ] f. καὶ οὖς οὐκ.

[r] οἱονεὶ] οἱονεὶ γὰρ g. qui mox οὐ σκληρά.

[s] ἐπεὶ οὐκ ἔλαθε] In Pantini MS. ἤθη δὴ οὐκ ἔλαθε. SCHOTT. ἐπειδὴ b.

[t] τέκνα—βρῶσιν] τέκνα αὐτοῦ, εἰς βρῶσιν αὐτῷ g.

[u] ὅμοιον addidi cum b. ὁμοία g. Mox ἁγναὶ ex b. c. pro εὐναί.

[x] Τὸ κανοῦν] Depravatus locus videatur ac mutilus, legendumque ὅμοιον τὸ, Κανοῦν τοῦ θεοῦ φέρει. Et mox: Αἱ γὰρ κανηφόροι. De quibus virginibus Theocriti interpres Idyll. β. nupturas nimirum virgines, etiam Dianæ placandæ gratia, ne eam offenderent atque in se irritarent, quod virginitatem suam essent amissuræ, κανηφορεῖν, id est, sacra quædam in canistris condita et occultissima ferre solitas. Nam Cereris Canephori incedebant pomparum ritu, de quibus Cicero in Verrem De signis, et 1. Offic. Ad hæc Minervæ, ut Pausanias in Atticis. Junonis quoque passus gravis ac lentus: Horatius Sat. 3. lib. I. *sæpe velut si Junonis sacra ferret.* Et Sat. 8. lib. II. *ut Attica virgo Cum sacris Cereris.* Ad quem incessum respexisse credo Maronem, cum ait [Æn. I. 46.] *Ast ego quæ divum incedo regina.* SCHOTT. τῆς θεᾶς c.

[y] λέσχαις] Λέσχαι alibi lego. Erasmus reddit *nugis insidentes*, Hen. Stephani ingratiis, hîc, et in Thes. L. Græcæ. Mallet tamen ille λόχμαις legi. Equidem nihil demuto. Dictum enim videtur dum verbosius in exedris ac circulis docti homines confabulantur. SCHOTT. λέσχαι b. g.

49 Ἀγορὰ λύκιος: Ἐπὶ τῶν ταχέως πιπρασκομένων. Ἐκ με- A
ταφορᾶς τοῦ ζώου· ἁρπακτικὸν γάρ.

50 Ἀεὶ Λεοντῖνοι περὶ τοὺς κρατῆρας: Ἐπὶ τῶν ἀεὶ τοῖς αὐτοῖς ἐγκειμένων. Οἱ γὰρ ἐν Σικελίᾳ Λεοντῖνοι περὶ [z]τοὺς πότους ἐσχόλαζον. [a]Φάλαρις δ' αὐτοὺς καταπολεμήσας, εἰς τοὺς
κρατῆρας ἔρριψεν· ἀφ' οὗ ἡ παροιμία. B

51 Αἱ Οἰδίποδος ἀραί: Ἐπὶ τῶν μεγάλως δυστυχούντων.

52 Αἱ λαχάνων προσθῆκαι: Ἐπὶ τῶν μηδὲν ὠφελούντων. [b]ὅμοιον τό· Δαιδάλου πτερά.

53 [c]Αἰσχύνομαι τὴν φιλότητα γηράσκων ἵππος ὑπὸ ζυγὸν, θήλειάν τε τροφὴν ἔχων ὁρᾶσθαι: Ἐπὶ τῶν παρ' ἀξίαν τι C
ὑπομενόντων ἕνεκα τροφῆς.

54 [d]Ἀεὶ τὰ πέρυσι βελτίω: Ἐπὶ τῶν κατόπιν ἐν ταῖς χερσὶ γινομένων. Ταπεινούμενοι γὰρ Ἀθηναῖοι κατὰ τὰ Μακεδονικὰ ἐπεφώνουν [e]τι τοιοῦτον.

55 Αἰγύπτου γάμος: Ἐπὶ τῶν ἀλυσιτελῶς γαμούντων. D

56 [f]Ἄλευ' ἀπὸ μείζονος ἀνδρός: Παραινετικὴ ἡ παροιμία.

57 Ἄλλο γένος κώπης: Ἐπὶ τῶν περὶ τὸ [g]ἦθος ἐνηλλαγμένων. Ἡρακλῆς γὰρ διαπεραιούμενος ἐπὶ τὰς Ἐρυθείας βοῦς, ἱστίῳ τῇ
λεοντῇ ἐχρήσατο, ἱστῷ δὲ τῷ ῥοπάλῳ· ἐφ' ᾧ καὶ ἐλέχθη. E

58 [h]Ἄλλη τορέλλη: Σκῶμμα γερόντων. Ἐκ τοῦ τορὸς γίνεται.

z τοὺς πότους] τοὺς om. b. sed habent c. g.

a Φάλαρις] De Phalaridis facto Ovidius: *Et pronos currus medio cratere recepit.* SCHOTT.

b ὅμοιον τὸ] Lacunam sic explevi: ὅμοιον τό· Δαιδάλου πτερά. SCHOTT. τὰ b. ὅμοια τὰ g.

c Tragici esse alicujus apparet. SCHOTT.

d Puto pugna ad Chæroneam id accidisse. Plutarch. legendus. SCHOTT.

e τι] τὸ b.

f Ἄνευ habet Palat. et Pantini liber, male, pro Ἄλευ', ab ἀλεύομαι. De hoc Eras. in adagio: *Porro a Jove et fulmine.* Et Suidas. SCHOTT. ἄνευ' g.

g Ἔθος Pantini codex pro ἦθος. Lebes, quo pro navigio usus Hercules, describitur a Macrobio lib. V. Satur. cap. 15. et a Pisandro apud Athenæum lib.XI.[p.469D.] SCHOTT.

h Ἄλλη τορέλλη] Proverbii nemo meminit, ac ne lexica quidem extra Hesychium: Τορέλλη: ἐπιφώνημα θρηνητικὸν, σὺν αὐλῷ Θρᾳκικόν: et in Apostolio integro lego, τορὸς, σορός. SCHOTT. Vid. B. 182. Ἀλλ' εἶ τορέλλη Dindorf. ad Aristoph. Dæt. fr. 1.

59 [i]Ἄκουε τὰ ἀπὸ καρδίας: Ἐπὶ τῶν [k]ἀπαρακαλύπτως ἃ A φρονοῦσι διεξιόντων.

60 Ἀλλότρια βάλλειν: Ἐπὶ τῶν ἀποτυγχανόντων ἢ ἐν τῷ κυβεύειν, ἢ ἐν ἄλλῳ τινί.

61 Ἄλλως ἀναλίσκεις ὕδωρ: Ἐπὶ τῶν ματαιολογούντων. Ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς δικαστηρίοις πρὸς ὕδωρ λεγόντων. B

62 Ἄλλοι μὲν σπείρουσιν, ἄλλοι δὲ [l]ἀμήσουσι: Φανερόν.

63 Ἀκαρπότερος ἀγριππου: Ἐπὶ τῶν ἀνωφελῶν. Φυτὸν γάρ ἐστιν [m]ὁ ἄγριππος ἄκαρπον.

64 [n]Ἄρτι μῦς πίσσης γεύεται: Ἐπὶ τῶν νεωστὶ πεῖραν τῶν κακῶν λαμβανόντων. Τὸ γὰρ ζῶον εἰς πίσσαν πίπτον δεινὰ C πάσχει.

65 Ἀσκῷ μορμολύττεσθαι: Ἐπὶ τῶν μάτην φοβούντων.

66 [o]Ἄστροις σημαίνεσθαι: Ἐπὶ τῶν ἐκ μακροῦ τι ὑπονοούντων. [p]Ἀπὸ τῶν πλοϊζομένων ἡ παραβολή.

67 Ἄτλας τὸν οὐρανόν: Ἐπὶ τῶν μεγάλοις τισὶ πράγμασιν D ἐπιβαλλομένων, καὶ κακῷ τινι περιπιπτόντων.

68 Ἁρμοδίου μέλος: Ἐπὶ [q]τῶν σκολιῶν. Σκολιὰ γὰρ μέλη ᾖδε. Ταυτὸ δὲ καὶ τὸ, "Ἀδμήτου μέλος."

69 Ἀρκαδίην μ' αἰτεῖς: Ἐπὶ τῶν μεγάλα ἢ ἀσύμφορα αἰτούντων. E

70 Ἄρκτου παρούσης τὰ ἴχνη ζητεῖς: Ἐπὶ τῶν δειλῶν κυνηγῶν.

71 Ἀρχαιότερος Ἰβύκου: Ἐπὶ τῶν εὐηθῶν. Οὗτος γὰρ τυραννεῖν δυνάμενος, ἀπεδήμησεν.

72 [r]Ἀεὶ γέροντι νέαν ἐπιβάλλειν κούρην: Τοῖς πρεσβυτέ- F ροις νέαν συνευνάζειν.

[i] Ἄκουε] Citat Lucianus in Jove Tragœdo, [c. 19.] et Plut. in discr. adulat. et amici. [p. 63 A.] SCHOTT.

[k] ἀπαρακαλύπτως] ἀπαρακάπτως g.

[l] ἀμήσουσι] ἀμήσονται g.

[m] ὁ] ἡ b.

[n] Pulcre Theocritus Idyll. 14. Νῦν δὲ πόθ' ὡς μῦς, φαντὶ Θυώνυχε, γεύμεθα πίσσας. Adag. seq. 65. μορμύττεσθαι est in Pantini cod. SCHOTT. Hoc item b. vid. infra n. 100.

[o] Suidas τεκμαίρεσθαι, a quo mutuatus Eustathius in libro V. Odyss. Quid si de asteriscis intelligas, quibus insigniebantur loca auctorum, cui contrarium ὀβελίζειν? SCHOTT.

[p] ἀπὸ] ἐπὶ g.

[q] τῶν om. g.

[r] Ἀεὶ γέροντι] In his latent ora-

73 ἈΛΏΠΗΞ ΤῸΝ ΒΟΥ͂Ν ἘΛΑΎΝΕΙ: Ἐπὶ τῶν δολερῶν καὶ μικρῶν, A
ὅμως δὲ [s] μεγάλους καταγωνιζομένων [ἄφρονας.]

74 [t] ἊΚΙΣ ΠΟΤΑΜΌΣ: Ἐπὶ τῶν ἄγαν ψυχρῶν. Ψυχρὸς γάρ ἐστιν οὗτος.

75 ἈΛΛΌΤΡΙΟΝ ἈΜΑ͂ΙΣ ΘΈΡΟΣ: Ἐπὶ τῶν κατολιγωρούντων ἐν τοῖς
ἀλλοτρίοις, ἢ τὰ ἀλλότρια [u] καρπουμένων. B

76 ἌΛΛΟΤΕ ΜΗΤΡΥΙῊ ΠΈΛΕΙ ἩΜΈΡΑ, ἌΛΛΟΤΕ ΜΉΤΗΡ: Ἐπὶ τῶν ποτὲ μὲν εὐημερούντων, ποτὲ δὲ δυσημερούντων.

77 [x] ἍΜΑ ΔΊΔΟΥ ΚΑῚ ΛΆΜΒΑΝΕ: Ὅταν πρὸς ἄπιστον συναλλάσσωμεν.

78 ἈΞΊΑ Ἡ ΚΎΩΝ ΤΟΥ͂ ΘΡΌΝΟΥ: Ἐπὶ τῶν παρ' ἀξίαν τινὸς τυγ- C
χανόντων.

79 ἈΡΓΕΊΑ [y] ΦΟΡΆ: Ἐπὶ τῶν συκοφαντῶν. Οἱ γὰρ Ἀργεῖοι φιλόδικοι.

80 ἈΤΤΙΚῊ ΠΊΣΤΙΣ: Ἐπὶ τῶν πιθανῶν καὶ πιστῶν καὶ εὐόρκων.
Ἱδρύσαντο γὰρ οἱ Ἀττικοὶ ἱερὸν Πίστεως. D

81 [z] ἈΡΓΥΡΑΙ͂Σ ΛΌΓΧΑΙΣ ΜΆΧΟΥ, ΚΑῚ ΠΆΝΤΩΝ ΚΡΑΤΉΣΕΙΣ: Ἀντὶ τοῦ, διὰ χρυσοῦ πάντας νικήσεις. Φιλίππῳ δὲ ἐδόθη οὗτος ὁ χρησμὸς, αἰνιττομένου τοῦ θεοῦ, ὡς διὰ προδοσίας πάντων κρατήσει.

82 ἌΚΩΝ ΜῈΝ, ὩΣ ΖΕῪΣ ΟἾΔΕΝ: Ἐπὶ τῶν ἀκόντων ὑπισχνου-
μένων [a] τι. E

83 [b] ἈΠῸ ΓΡΑΜΜΗ͂Σ ΑΥ̓ΤΗ͂Σ: Ἐκ μεταφορᾶς τῶν τρεχόντων.

culi verba, Ἱστοβοῆϊ γέροντι νέαν ποτίβαλλε κορώνην. Vid. Valckenær. Diatr. Euripid. p. 275.

[s] μεγάλους] In Pant. μεγάλα legitur. SCHOTT. et b.

[t] Siciliæ fluvius ex Ætna teli impetu decurrens, unde illi nomen, ut docet Eustathius Iliad. π. ἄκις enim Græcis telum est. Meminit Theocritus, et interpres, Ovidius, Plinius, et Servius. SCHOTT.

[u] Καρπούντων lego in Pantini libro, pro καρπουμένων. SCHOTT. καρπούντων. ἄλλοι κάμον ἄλλοι ὤναντο. ὅμοιον. b.

[x] Post hunc art. addit b. Ἀμφοῖν χεροῖν] ἐπὶ τῶν ἀφειδεὶ προσκειμένων.

[y] φορά] *Tributum, collatio, proventus.* Sed de mendo suspecta hîc vox. Suidas enim sic habet: Ἀργεῖοι φῶρες. *Argivi fures.* Quod melius in sycophantas quadret. SCHOTT.

[z] Versus erit si ita legis: Ἀργυρέαις λόγχαισι μάχου, καὶ πάντα κρατήσεις. SCHOTT. Mox dedi οὗτος ὁ pro τοῦτο.

[a] τι] δὲ g.

[b] Post hunc art. addit b. Ἀπὸ χοέως σπάσω: παρ' ὅσον οἱ μεθύοντες ἀληθεύουσιν.

84 Ἀπὸ μηχανῆς θεὸς ἐπιφανείς: Ἐπὶ τῶν ἀπροσδοκήτως ἐπ' ὠφελείᾳ τινὶ [c] ἀναφαινομένων. Ἐν γὰρ [d] τραγῳδίαις θεοὶ ἐξ ἀφανοῦς ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐφαίνοντο. A

85 [e] Ἁπλοῦς ὁ μῦθος τῆς ἀληθείας ἔφυ: Ἐπὶ τῶν τῇ ἀληθείᾳ χρωμένων.

86 [f] Ἀπόλογος Ἀλκινόου: Ἐπὶ τῶν φλυάρων καὶ μακροὺς ἀποτεινόντων λόγους. B

87 Ἅπας ἐχῖνος τραχύς: Ἐπὶ τῶν δυσκόλων, καὶ δυστρόπων· ἐξαιρέτως χρειῶδες ἐπὶ τῶν [g] κακωτικῶν ἢ εὐνούχων.

88 [h] Ἅπερ οἱ γῦπες: Ἐπὶ τῶν διὰ κληρονομίαν ἢ ὅλως κέρδος οἱονοῦν παρεδρευόντων τισίν. Οἱ γὰρ γῦπες τοῖς θνησιμαίοις παρεδρεύουσιν. C

89 Ἀπορραγήσεται τεινόμενον τὸ καλώδιον: Ἐπὶ τῶν βίᾳ τι καὶ ἀνάγκῃ ποιούντων. [i] Λουκιανὸς,

Καὶ ὅρα μὴ, κατὰ τὴν παροιμίαν, [j] ἀπορρήξωμεν πάνυ τείνουσαι τὸ καλώδιον.

90 [k] Ἀργαλέον φρονέοντα παρ' ἄφροσι πόλλ' ἀγορεύειν: Φανερόν. D

91 Ἀρεοπαγίτης: Ἐπὶ τῶν σκυθρωπῶν καὶ σιωπηλῶν καὶ ὑπερσέμνων.

92 Ἀρᾶς ἱερόν: Ἐπὶ τῶν πολλὰ ἀρωμένων ἢ ἐπὶ χρηστοῖς ἢ φαύλοις. E

93 Ἀργύρου κρῆναι λαλοῦσιν: Ἐπὶ τῶν ἀπαιδεύτων μὲν, δι' ὑπερβολὴν δὲ πλούτου παρρησιαζομένων.

c ἀναφαινομένων] Pro ἀναφερομένων ex Apostolio V. C. Pantini reposui ἀναφαινομένων. SCHOTT.

d τραγῳδίαις] ταῖς τρ. b.

e Euripidis est in Phœnissis [472.] citatque Seneca epist. 49. SCHOTT.

f Meminit Plato libro de Rep. X. [p. 614 B.] et Julius Pollux, et Aristot. lib. III. Rhet. [c. 16.] ibidemque Interpretes. Sumtum autem ex Homeri Odyssea. Μακρῶν λόγων lego in Pantiniano. Palat. vero: *De futilibus et sermones prolixius extendentibus.* SCHOTT.

g κακῶν τινῶν] κακωτικῶν g. cum Apostol. IV. 13. κατωτικῶν b.

h Ἅπερ οἱ] Suidas ἄπειροι γῦπες, vertitque Germanus addito asterisco, velut hæsitans, *infiniti vultures.* Rectius Erasm. ἅπερ γῦπες. SCHOTT.

i Λουκιανὸς καὶ] καὶ Λουκιανὸς g. Scil. Dial. Meretr. III. ult. T. III. p. 286.

j ἀπορρήξωμεν πάνυ τείνουσαι] διαρρήξωμεν διαδίνουσαι b. διαρρήξωμεν g.

k Inter Theognidis gnomas refertur. SCHOTT. v. 625.

94 Ἀρχὴ ἄνδρα δείκνυσιν: Ἐπὶ τῶν ἐν τῇ ἀρχῇ οἷοί εἰσι A
φαινομένων.

95 [l] Ἀρχιλόχου πατρίς: Ἐπὶ τῶν λοιδορούντων. Τοιοῦτος γὰρ
ὁ Ἀρχίλοχος.

96 Ἄρνα προβάλλει: Ἐπὶ τῶν πολεμεῖν αἱρουμένων. Οἱ γὰρ
πόλεμον αἱρεῖν βουλόμενοι, κήρυκα ἔπεμπον ἄρνα ἐπιφερόμενον, ὃν B
ἠφίει ἔνδον, ἐνδεικνύμενος, μηλόβοτον αὐτῶν τὴν οὐσίαν ἔσεσθαι
καὶ τὴν πόλιν.

97 Ἀρχὴ ἥμισυ παντός: Ἐπὶ τῶν εἴς τι προκοπτόντων. Παρ-
ῆκται δὲ [m] ἐκ τῶν Ἡσιόδου.

98 Ἀρχύτου πλαταγή: Ἐπὶ τῶν ἡσυχάζειν οὐ δυναμένων· ὁ C
γὰρ Ἀρχύτας τέκτων ὤν, ἐπενόησε πλαταγὴν, ἣν ἐδίδοσαν τοῖς
παιδίοις ἵνα μηδὲν τῶν κατὰ οἰκίαν σκευῶν διασαλεύσωσιν.

99 Ἄρχων ἄκουε καὶ δικαίως καὶ ἀδίκως: Ἐκ τῶν τοῦ Σό-
λωνος ἐλεγείων παραινετική.

100 [n] Ἀσκῷ φλατρίζεις: Ὡς, Τῷ ἀσκῷ μορμύττεις. Μορ- D
μολυκείοις ἐκφοβεῖς τὸν λέοντα.

III. 1 Ἀσβεστέρος [o] Ἱππομένους: Διὰ τὸ ἐπὶ θυγατρὶ [p] μύσος.
Καὶ γὰρ αὐτὴν μοιχευθεῖσαν ἵππῳ [q] συγκατέκλεισε. Διὰ τοῦτο
καὶ τὴν Κοδριδῶν ἀρχήν φασι καταλυθῆναι, ἐξ ὧν ἦν ἐκεῖνος.

2 Ἀρχαιότερα τῆς διφθέρας λέγεις: Ἐπὶ τῶν σαθρά τινα E
καὶ μωρὰ διηγουμένων. Ἡ γὰρ διφθέρα, ἐν ᾗ δοκεῖ ὁ Ζεὺς ἀπο-
γράφεσθαι τὰ γινόμενα, παμπάλαιος.

3 [r] Ἀσκὸν δαίρεις: Ἐπὶ τῶν ἀνοήτως τι ποιούντων.

4 Ἀρχὴν μὲν μὴ φῦναι ἐπιχθονίοισιν ἄριστον· [s] φῦντα δ'

[l] Ἀρχιλόχου πατρίς] Suid. Ἀρχίλοχον πατεῖς. Et sic c. altera lect. suprasc.

[m] ἐκ τῆς] ἐκ τῶν Hemsterhus. Lucian. Somn. c. 3. T. I. p. 6.

[n] Ἀσκῷ] Supra Adagio 65. et in Suida Centuria III. eadem occurrunt. Addit autem Pantini codex haec vitiosa: οἶκον ἐν τῷ σώματι. Διαμάχη δὲ τῷ Ἀσκῷ μορμύττεις. Vide mox: *Utrem vellis.* SCHOTT. Vid. Eustath. Od. ζ'. p. 1552, 23.

[o] Ἱππομένους] Suidas in Hippomenes diserte commemorat, et in Ibin Naso: *Utque novum passa est genus Hippomeneia pœnæ, Tractus et Actæa fertur adulter humo.* SCHOTT.

[p] μῦσος] μίσος b.

[q] συγκατέκλεισεν] συγκατέκλεισεν εἰς θύρην b.

[r] Ἀσκὸν] Vid. Eustath. Il. p. 787, 10. Heindorf. ad Platon. Euthyd. p. 346.

[s] Φῦντα δ' ὁμῶς] Quid si ὅπως legas? SCHOTT. Sic Theognis 427.

ὍΜΩΣ ὬΚΙΣΤΑ ΠΥ͂ΛΑΣ ἈΐΔΑΟ ΠΕΡΗ͂ΣΑΙ: Ἐπὶ τῶν δυστυχῶς βιούντων. A

5 Ἀρχὴ πολέμων: Ἐπὶ τῶν ἀδικεῖν ἐπιχειρούντων.

6 Ἀργοΰντων χορός: Ἐπὶ τῶν ἄτοπά τινα διαπραττομένων.

7 Ἀστραπὴ ἐκ πυελίου: Ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων καὶ εὐτελῶν. Ἡ γὰρ ἐξ ὑδάτων ἢ ἀγγείων ἀστραπὴ ἐν τοῖς τοίχοις γινομένη, οὐδὲν δύναται. B

8 [t]Ἀτενὲς ὁρᾷς: Ἐπὶ τῶν φιληδούντων τισίν.

9 Ἀτρέμας βοῦς: Ἐπὶ τῶν βραδέως συντελούντων.

10 [u]Ἄργου λόφος: Ἐπὶ τῶν σφόδρα συμφοραῖς ἐνισχομένων. Φόνος γὰρ πολὺς ἐκεῖ συνέβη.

11 Ἀττικὸς μάρτυς: Ἐπὶ τοῦ πιστοτάτου καὶ ἀληθεστάτου. C

12 Ἀττικὸς ὑπέχει τὴν χεῖρα ἀποθνήσκων: Ἐπὶ τῶν φιλαργύρων. Φιλοκερδεῖς γὰρ οἱ Ἀθηναῖοι.

13 Ἀτὰρ ἐκ καθαρῶν ἀχύρων τετρύτηκας σῖτον: Ἐπὶ τῶν μηδενὸς ἀγαθοῦ μεταλαγχανόντων.

14 Αὐλητοῦ βίον ζῇς: Ἐπὶ τῶν ἐξ ἀλλοτρίων βιούντων. D

15 [x]Αὐτόματα ὁ θεὸς ἀνίησι τὰ ἀγαθά: Ἐπὶ τῶν ἀπραγμόνως εὐδαιμονούντων.

16 Αὐτὸς αὑτὸν αὐλεῖ: Ἐπὶ τῶν ἑαυτοὺς δεικνυόντων τοῖς πράγμασιν, ὁποῖοί εἰσιν.

17 Ἑαυτὸν οὐ τρέφων, κύνας τρέφεις: Ἐπὶ τῶν ἀπορούντων μὲν, ἑτέρους δὲ τρέφειν κατεπαγγελλομένων. E

18 Αὐτὸς γὰρ [y]εὗρε τοῦ κακοῦ τὴν πιτύαν: Οἱονεὶ τὴν πηγήν. Ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς κακὰ ἐπισπωμένων.

19 [z]Αὐτὸς ἔφα: Ἐπὶ τῶν ἀναφερόντων ἃ λέγουσιν ἐπί τινας.

20 Αὕτη τοι δίκη ἐστὶ θεῶν, οἳ Ὄλυμπον ἔχουσιν: Ἐπὶ F τῶν ἀμοιβῆς τυγχανόντων, ὧν πράττουσιν.

[t] Ἀστενὲς] Addit alter codex [sic b.]: Ὥσπερ αἲξ εἰς θάλασσαν, et Ἀτενὲς [sic b. g.] non Ἀστενές. Horat. in Od. libro II. *oculo irretorto Spectat acervos.* Quo de multa Lambinus, Lævinus Torrentius, et I. Dousa. SCHOTT. Vid. Apostol. IV. 70.

[u] Pro Ἄργου λόφος, in Pantini est Ἄργους λόφους. Et post 12. pro ὑπέχει, ὑπεύχει idem liber. SCHOTT. Ἄργους g. Ἄττης Apostol. IV. 79. et c.

[x] Citat Stobæus [CIII. 11.] ex Plutis Cratini. SCHOTT. αὐτομάτως—ἀνίει c.

[y] εὗρε] γὰρ εὗρε b.

[z] De Pythagora dictum, teste Suida, quem hîc vide. SCHOTT.

21 Αὐτὰ δι' αὐτῶν: Ἐπὶ τῶν ἀεὶ τὰ αὐτὰ λεγόντων. A

22 Αὐτῷ κρητῆρι [a]γίνηι κακά: Ἐπὶ τῶν οἷς καθ' ἑτέρων βουλεύονται, τούτοις περιπιπτόντων.

23 Ἄφθονοι Μουσῶν θύραι: Ἐπὶ τῶν ἥκιστα φθονερῶς διακειμένων ἐν λόγοις.

24 Ἀφ' ὑψηλοῦ μου καταγελᾷς: Οἷον, [b]πάνυ μου καταγελᾷς. B Ἐπὶ τῶν ἀφ' ὕψους διαλεγομένων.

25 Ἀχνυμένη [c]σκυτάλη: Ἐπὶ τῶν λυπηρὰς ἀγγελίας ἀγγελλόντων. Ἐπὶ ξύλου γὰρ ἔθος ἦν εἰλοῦντας τὸ γραφὲν, εἶτ' ἀπειλοῦντας, οἷς ἐβούλοντο πέμπειν. Οἱ δὲ δεχόμενοι, ἴσῃ σκυτάλῃ ἐφειλοῦντες ἀνεγίνωσκον τὸ γραμματεῖον. C

26 [d]Ἄμυρις μαίνεται: Ἐπὶ τῶν σωφρονούντων μὲν, δόξαν δέ τισι μανίας παρεχομένων. Ἄμυρις γάρ τις ἀκούσας χρησμοῦ λέγοντος, ὅτι ἕως τότε εὐδαίμονες ἔσονται Συβαρῖται, ἕως ἀνθρώπους θεῶν προτιμήσουσιν· εἶτα ἰδὼν μαστιγούμενον οἰκέτην ἐν ἱερῷ, καὶ οὐδὲν τοῦ ἱεροῦ φροντίζοντα τὸν δεσπότην, καὶ διὰ τοῦτο D ἀποφυγόντα τὸν δοῦλον εἰς τὸ μνῆμα τὸ πατρῷον τοῦ μαστιγοῦντος, καὶ τυχόντα φειδοῦς, συμβαλὼν τὸν χρησμὸν τέλος λαβεῖν, ἐξαργυρίσας τὴν οὐσίαν, ἀπεδήμησεν· ὃν ὁρῶντες ἔλεγον, Μαίνεται Ἄμυρις.

27 Ἄπαγε [e]μόθωνα ἀπὸ κώπης: Ἐπὶ τῶν διοχλούντων παρὰ E καιρὸν τοῖς σπουδάζουσιν. Ὁ γὰρ μόθων φορτικῆς ὀρχήσεως εἶδος.

28 Ἅπαντα τοῖς καλοῖς ἀνδράσι πρέπει: Δῆλον τοῦτο.

[a] γίνῃ κακά] Quid si legas γεύῃ *gustes?* SCHOTT.

[b] πάνυ μου καταγελᾷς] Suidæ Πάνυ μου καταφρονεῖς. Recte. SCHOTT.

[c] σκυτάλῃ] De scytale autem Laconica Agellius lib. XVII. Noct. Attic. cap. 9. Suidas, et Plutarchus in Lysandro. Tales fere hodie arcanæ principum litteræ, ultro citroque missæ. Ausonius Paulino: *Vel Lacedæmonium scytalen imitare, libelli Segmina Pergamei tenui circumdata ligno Perpetuo inscribens versu: qui deinde solutus Non respondentes sparso dedit ordine formas.* Pro ἐφειλοῦντες est in altero cod. ὑπειλοῦντες. SCHOTT.

[d] Ἄμυρις] Infra *Thamyrim* vocat, de quo nos ad Zenobium. Oraculum reperies apud Stephanum in Sybaris, et Athenæum lib. XII. [p. 520 A.] SCHOTT.

[e] μόθωνα] De hoc ὀρχήσεως genere Scholiast. Aristoph. in Plutum [279.] et Pollux lib. IV. Suidas μόθων legit, ejusque interpres *bellum* reddidit. SCHOTT.

29 [f] Ἀδελφὸς ἀνδρὶ παρείη: Ὅτι προτιμητέον τοὺς οἰκείους. A

30 [g] Ἅμαξα τὸν βοῦν ἕλκει: Ἐπὶ τῶν [h] ἀντιστρόφως τι ποιούντων.

31 [i] Ἀναγυράσιος δαίμων: Ὠμότατος γὰρ ὁ Ἀναγυράσιος οὗτος.

32 Ἀποτίσεις χοῖρε γίγαρτα: [j] Οἷον κατέφαγες, ἀποδώσεις πλείονα. B

33 Ἀρότροι ἀκοντίζεις: Ἐπὶ τῶν [k] ἀπερισκέπτως τὶ ποιούντων, καὶ [kk] κατόπιν μὴ προορωμένων, ἀλλὰ καθ' ἑαυτῶν ἐπιτελούντων.

34 Αὖθις αὖ Πυθῶδε ὁδός: [l] Ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ πολλάκις πραττόντων. Εἴρηται δὲ ἐπὶ τῶν [m] πυνθανομένων. C

35 [n] Αὕτη ἡ μήρινθος οὐδὲν ἔσπακεν: Ἐπὶ τῶν μηδὲν ἑλκυσάντων. Εἴρηται δὲ ἐπὶ τῶν ἁλιέων.

36 [o] Ἀφ' ἱερᾶς: Ἀπὸ τῶν πεττευόντων μετῆκται· ἐν γὰρ τῇ πεττείᾳ ἔστι τὶς κύκλος καλούμενος ἱερὸς, ὃν κινοῦσιν ὕστατον.

37 [p] Ἀφροδίσιος ὅρκος, οὐκ ἐμποίνιμος δέ: Ἐπὶ τῶν ἐρωτικῶν. D

38 Αὐτὸν κέκρουκας τὸν βατῆρα τῆς θύρας: Οἷον, ἐπ' αὐτὰ [q] ἀφῖξαι τὰ πράγματα.

39 Ἄνθρωπος Εὔριπος: Ἐπὶ τῶν ῥᾷστα μεταβαλλομένων.

f Ἀδελφὸς] Schol. Platon. p. 149.

g Ἅμαξα] Lucian. Dial. Mort. VI. 2. T. I. p. 349.

h ἀντιστρόφως] ἀντιστρόφων g.

i Ἀναγυράσιος] De hoc plura Suidas in Ἀναγυράσιος ex Hieronymo quodam de Tragœdiarum scriptoribus: ubi oscitante Germano interprete, et hîc Erasmo, vertendum, *Pater oculis privavit, carcerique inclusit.* Sic enim ἐγκατῳκοδόμησε Plutarch. in Lycurgo [p. 45 A.] dixit. SCHOTT.

j Οἷον] Pro οἷον emendo ὅσων, vel ut Suidas, οἷον ἄν. Apostolius typis editus, οἷον ἃ κατέφαγες. Tale illud Nasonis, a Politiano explanatum: *Rode caper vitem: tamen hinc, cum stabis ad aram, In tua quod spargi cornua possit, erit.* SCHOTT.

k ἀπερισκέπτως] εὐπερισκέπτως g. qui ἢ pro τί.

kk κατόπιν] τὸ κατόπιν b. Seqq. om. c.

l Ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ πολλάκις πραττόντων] Hæc accesserunt ex Pantini cod. et Apostolius agnoscit. SCHOTT. Desunt g.

m πυνθανομένων] ἐπιπυνθανομένων b.

n Αὕτη ἡ μήρινθος] Vid. Eustath. Il. ί. p. 760, 44.

o Ἀφ' ἱερᾶς] Integrum est, *A sacra linea talum moveo.* Quo de Erasmus ex Polluce et aliis. M. Ant. Muretus ac I. Lipsius ad Epistolam Senecæ 49. SCHOTT.

p Ἀφροδίσιος] Schol. Platon. p. 45.

q ἀφῖξαι] ἀφίξαι b. g.

40 Ἀρχαϊκὰ φρονεῖν: Ἀντὶ τοῦ εὐηθικά. A
41 Ἀμαξιαῖα: [r]Μεγάλα κομπάσματα.
42 Ἀρκάδιον βλάστημα: Ἐπὶ τῶν δειλῶν.
43 Βάκχης τρόπον: Ἐπὶ τῶν σιωπηλῶν. Παρ' ὅσον αἱ Βάκχαι σιγῶσι.
44 Βάτραχος Σερίφιος: Ἐπὶ τῶν ἀφώνων. Οἱ γὰρ ἐν Σερίφῳ B βάτραχοι οὐ φθέγγονται.
45 Βάκηλος εἶ: Ἐπὶ τῶν ἐκλύτων μεμαρτύρηται.
46 [s]Βοιώτειον οὖς: Ἐπὶ τῶν ἀναισθήτων.
47 Βοιώτεια αἰνίγματα: Ἐπὶ τῶν ἀσυνέτων. Ἐκ μεταφορᾶς τῆς Σφιγγός. C
48 Βοῦς ἐπὶ γλώσσης: Ἐπὶ τῶν μὴ δυναμένων παρρησιάζεσθαι. Διὰ τὸ τῶν Ἀθηναίων τὸ νόμισμα βοῦν ἔχειν· οἱ γὰρ δωροδοκούμενοι ἀφωνίᾳ κεκράτηνται.
49 Βοῦς Κύπριος εἶ: Ἤτοι κοπροφάγος. Τοιοῦτοι γὰρ οἱ ἐκεῖσε βόες. D
50 [t]Βοῦς ἕβδομος: Ἐπὶ τῶν ἄγαν ἀναισθήτων. Ἕβδομος δὲ, ὅτι ἓξ θύοντες, πρόβατον, ὗν, αἶγα, ὄρνιν, πετεινὸν, χῆνα, ἕβδομον τὸν βοῦν ἔθυον.
51 Βάλλ' ἐς ὕδωρ: Ἐπὶ τῶν ὀλέθρου ἀξίων.
52 [u]Βῶλος ἄρουραν: Ἐπὶ τῶν τοῖς σμικροῖς χαριζομένων τοὺς E μεγάλους.

[r] μεγάλα] μεγάλα καὶ ἀμαξιαῖα b.

[s] Βοιώτειον] Sic et *Batava auris* Martiali; de qua Belgii gente clara nunc armis et navigatione sic disserit Erasmus ipse Batavus. Βρώτειον ὗς, scriptum in Pantini cod. [sic b. c.] Sed Βοιωτία ὗς scrib. nisi si *Brutium suem* intelligat, a gente Italiæ *Brutiis*, crassis. Horat. lib. II. Epist. 1. ver. 244. *Bœotum in crasso jurares aëre natum.* Et Juvenalis Sat. X. ver. 50. sive de Abdera Democriti patria, sive de Megarensibus: *Vervecum in patria, crassoque sub aëre natus.* Antagoras quoque, (ut hîc refert Apostolius typis nondum editus) cum librum Thebaidos Bœotis recitasset, frigideque esset auditus: *Boum*, inquit, *aures habetis.* Δικαίως καλεῖσθε Βοιωτοί. Βοῶν γὰρ ὦτα ἔχετε. Ad nomen alludens. SCHOTT.

[t] Βοῦς ἕβδομος] *Bovem* inter sex immolanda Suidas numerat, ut septimus bos e farina fictus fuerit. Supra 48. ἀφωναίᾳ corrupte Palatinus liber: una demta littera sanavi, etsi ἀφωνίας Pantini codex. SCHOTT. Vid. Eustath. Il. p. 1165, 5.

[u] Βῶλος] βώλοις g. qui mox om. τοῖς.

53 Βοῦς ἐπὶ σωρῷ: Ἐπὶ τῶν ἡδυπαθούντων. A

54 Βοῦς [x]ἐπὶ ζυγόν: Ἐπὶ τῶν μοχθούντων ἀεί.

55 Βορβόρῳ ὕδωρ λαμπρὸν μιαίνων, οὔποθ' εὑρήσεις ποτόν: Ἐπὶ τῶν τὰ κάλλιστα μιγνύντων τοῖς χείροσιν.

56 Βάλλ' εἰς ἔχοντα τὴν ἐπιστήμην: Ἐπὶ τῶν λοιδορούντων τοὺς ὁμοτέχνους. B

57 Βατράχοις οἰνοχοεῖς: Πρὸς τοὺς ταῦτα παρέχοντας, ὧν οὐ χρήζουσιν οἱ λαμβάνοντες. Ὅμοιον· Γλαῦκας εἰς Ἀθήνας ἄγεις.

58 Βατράχῳ ὕδωρ καὶ γαλῇ στέαρ: Ἐπὶ τῶν ταῦτα διδόντων, οἷς οἱ λαμβάνοντες χαίρουσιν.

59 Βοῦς ἄμητον ἐπιτηρῶν: Ἐπὶ τῶν ἐπ' ὠφελείᾳ καμνόντων. C

60 Βοῦς ὁ Μολοττῶν: Ἐπὶ τῶν εἰς πολλὰ διαιρουμένων πράγματα. Οἱ γὰρ Μολοττοὶ τοὺς βόας ἐν ταῖς ἑορταῖς [y]εἰς πολλὰ διέτεμνον.

61 Βοῦς ἐπέβη: Ἐπὶ τῶν ἐξαίφνης σιωπώντων. Τὸ γὰρ ἀργύριον βοῦν εἶχε τῶν Ἀθηναίων. Οἷον οἱ δωροδοκούμενοι ἐσιώπων. D

62 Βὴξ ἀντὶ πορδῆς: Ἐπὶ τῶν [z]ἐν ἀπορίᾳ προσποιουμένων ἕτερόν τι πράττειν. Οἱ γὰρ περδόμενοι διὰ τὸ λανθάνειν βήττειν προσποιοῦνται.

63 Βάλλειν μήλοις: Ἐπὶ τῶν τυχεῖν ὧν ἐρῶσι βουλομένων. Παρήχθη δὲ ἀπὸ τῶν πεμφθέντων ἐπ' Ἀταλάντην μήλων. Προὔ- E
κειτο γὰρ [a]τῶν νικώντων δρόμῳ τὴν Ἀταλάντην ἔπαθλον ὁ ταύτης γάμος. Ὁ γοῦν Ἱππομένης εἰς ἅμιλλαν καταστὰς, βουλόμενος αὐτὴν νικῆσαι, χρυσᾶ μῆλα ἔρριψεν· καὶ περὶ τὴν τούτων συλλογὴν ἐκείνης ἀσχολουμένης, οὗτος ταύτην ὑπερέβαλε.

64 Βαλανεύς: Ἐπὶ τῶν πολυπραγμόνων. Οὗτοι γὰρ σχολὴν F
ἄγοντες, πολυπραγμονοῦσιν.

65 Βαβαὶ Μύξος: Ἐπὶ τῶν μεγαλαυχούντων. Οὗτος γὰρ ἱερεὺς τῆς Ἀρτέμιδος ὢν, μεγάλαυχος ἦν.

66 Βουδόρῳ νόμῳ: [b]Ἐπὶ τῶν ἀξίως δέρεσθαι ὡς οἱ βόες.

67 [c]Βοῦς ἐν πόλει: Ἐπὶ τῶν θαυμαζομένων. G

[x] ἐπὶ] ὑπὸ b.

[y] εἰς πολλὰ om. c. g.

[z] ἐν ἀπορίᾳ] Pro ἐν πορείᾳ malui reponere ἐν ἀπορίᾳ, sensu meliore. SCHOTT. ἐν πορείᾳ b. c. g.

[a] τῶν νικώντων] τῷ νικῶντι b. c.

[b] ἐπὶ τῶν ἀξίως—πόλει om. c. g.

[c] Debetur hoc proverbium Pet. Pantini, hominis longe eruditissimi, codici calamo exarato, in

68 [d]Βατταρίζειν: Ἀντὶ τοῦ τραυλίζειν. A

69 Βίος μεμαγμένος: Ἐπὶ τῶν ἐξ ἑτοίμου βιούντων.

70 Βοῦς ἐν ἀταξίῳ γέρων: Ἐπὶ τῶν δι' ἀσθένειαν ἡσυχαζόντων.

71 Γαλῆ Ταρτησία: Ὡς μεγάλων ἐκεῖ γινομένων.

72 Γλαῦξ ἵπταται: Ἡ πτῆσις τῆς γλαυκὸς νίκης σύμβολον B τοῖς Ἀθηναίοις ἦν.

73 Γυμνότερος λεβηρίδος: Ἐπὶ τῶν πάνυ πτωχῶν. Ἀντὶ τοῦ, Γυμνότερος ὄφεως δέρματος.

74 Γραῦς βακχεύει: Ἐπὶ τῶν παρ' ὥραν τὶ ποιούντων. Καὶ Ἀριστοφάνης, [e]Γραῦς καπρῶσα καὶ βακχεύουσα. C

75 Γυμνῷ φυλακὴν ἐπιτάττεις: [f]Δῆλον.

76 Γέλως συγκρούσιος: Ἄκοσμος καὶ ἄτακτος. Παρ' ὅσον τινὲς γελῶντες τὰς χεῖρας συγκρούουσιν.

77 [g]Γεράνδρυον μεταφυτεύειν: Ἐπὶ τῶν τοὺς παρηβηκότας εἰς μαθήματα ἀγόντων. D

78 Γόνυ κνήμης ἔγγιον: Ἐπὶ τῶν ἑαυτοὺς μᾶλλον ἑτέρων ἀγαπώντων. Ἐν πολέμῳ γάρ φασι τινὰ ἰδόντα ἀνεψιὸν καὶ ἀδελφὸν διαπονουμένους, [h]ὑπερασπίσαι τε τοῦ ἀδελφοῦ καὶ εἰπεῖν τοῦτο.

79 Γραῶν ὕθλοι: Ἐπὶ τῶν μάτην ληρούντων. E

80 Γηράσκω αἰεὶ πολλὰ διδασκόμενος: Ἐπὶ τῶν διὰ γῆρας ἐμπειροτέρων.

81 Γλαῦξ εἰς Ἀθήνας: Ἐπὶ τῶν [i]ἀχρήστους ἐμπορίας ἀγόντων. Ἐπειδὴ μάλιστα τοῦτο τὸ ζῶον ἐκεῖ ἐπιχωριάζον τυγχάνει.

Palatino desideratum; quo de sic Hesychius: Βοῦς ἐν πόλει, χαλκοῦς ὑπὸ τῆς βουλῆς ἀνατιθείς. Sup. paullo 66. ἀξίων quam ἀξίως legi malim. SCHOTT.

d Βατταρίζειν] Si a Batto derives βαττίζειν dicendum erat, a quo et βαττολογία; sin a βασσάρῳ, quæ Cyrenæis vulpes est, vel a Battaro coloniæ deductore, alia proverbii mens et origo fuerit de callidis et astutis. SCHOTT.

e Γραῦς] Aristophanes in Pluto [1024.] Ἀλλ' ἠπίστατο Γραὸς καπρώσης τάφδια κατεσθίειν. SCHOTT.

f Pro δῆλον, quod in Palat. legitur, φανερὸν in Pantiniano est, nullo rei discrimine. SCHOTT.

g Γεράνδρυον] Γεράνδριον g.

h ὑπερασπίσαι] Palatinus cod. ὑπερασπίσας, vitiose. Tentaram ὑπερασπίσαντά τε τοῦ ἀδελφοῦ. Sed Apostolius ὑπερασπίσαι, ut edendum curavi. SCHOTT.

i ἀχρήστους] εἰς ἀχρήστους g.

82 Γαλῆι χιτώνιον: Ἐπὶ τῶν τὰ [k] μὴ ἑαυτῶν περιβλήματα [l] ἐσθιόντων. A

83 Γαλῆι στέαρ: Ἐπὶ τῶν οἷς χαίρουσι ταῦτα λαμβανόντων.

84 Γαλῆν ἔχεις: Ἐπὶ τῶν ἀποτρεπτικῶν· παρ' ὅσον οἱ γαλῆν ἔχοντες οὐκ εὐτυχοῦσι. B

85 Γαστέρα μοι προφέρεις, κάλλιστον ὄνειδος ἁπάντων· Ἡ πλήρης μὲν ἐλαφροτέρα, κενὴ δὲ βαρεῖα: Ἐπὶ τῶν γαστριμάργων.

86 Γηρᾶι βοῦς, τὰ δὲ ἔργα πολλὰ τῶι [m] βοΐ: Ἐπὶ τῶν γεγηρακότων, καὶ μηκέτι χρησιμευόντων. C

87 Γέλως [n] Ἰωνικός: Ἐπὶ τῶν κιναίδων. Παρ' ὅσον οἱ Ἴωνες ἐπὶ τούτῳ διαβάλλονται. Ἐπὶ τῶν αὐτῶν καί, Γέλως Χῖος.

88 Γέλως [o] Μεγαρικός: Ἐπὶ τῶν ἀώρως θρυπτομένων. Ἤκμασε γὰρ ἡ Μεγαρικὴ κωμῳδία ἐπὶ χρόνον.

89 [p] Γέροντι μηδέποτε μηδὲν χρηστὸν ποιεῖν: Παραινεῖ D μηδένα ἀκαίρως εὐεργετεῖν.

90 [q] Γῆς βάρος: Ἐπὶ τῶν ἀχρήστων.

91 Γῆς ἔντερα: Ἐπὶ τῶν μηδενὸς ἀξίων.

92 Γάλα ὀρνίθων: Ἐπὶ τῶν σπανίων.

93 Γαλῆ διέπτατο: Ἐπὶ τῶν αἰσίῳ χρωμένων οἰωνῷ. E

[k] μὴ ἑαυτῶν] μὴ om. b. g.

[l] ἐσθιόντων] Pro ἐσθιόντων rectius fortasse ἐνδυόντων. Et proximo 83. adag. in Pantin. iterum χαίρουσιν lego, non χειροῦσι. Ut sup. adag. 58. SCHOTT.

[m] βοΐ] In Palat. lib. erat τῷ βίῳ, malui tamen sequi alterius auctoritatem, τῷ βοΐ. SCHOTT. βίῳ b. g.

[n] Ἰωνικὸς] De Ionum luxu Athenæus lib. XII. deque Ionico saltationis genere lib. XIV. et Horatius lib. III. Od. 6. *Motus doceri gaudet Ionicos.* Et Martialis Epigr. 1. SCHOTT.

[o] Μεγαρικὸς] In Erasmo *Ionica* præpostere editur pro *Megarica.* SCHOTT.

[p] Γέροντι] Est et in Suida, utiturque Aristot. lib. [I. 15.] Rhetor. et simile inf. Μηδέποτε ἔρδειν γέροντα, μηδὲ γυναῖκα, &c. SCHOTT.

[q] Γῆς βάρος] Homero frequens ἄχθος ἀρούρης, et Platoni in Theæt. Respicere videtur quod Stasinus poëta in Homeri Scholiaste ἀδήλῳ fabulatur de terra communi omnium parente, expostulante cum Jove quod tot hominum pondera sustinere nequiret. Hinc immissum ad exonerandum Thebanum ac Trojanum bellum. SCHOTT. v. Schol. Platon. p. 26.

94 ΓΑΥΚΥΣ [r]ΑΠΕΙΡΟΙ ΠΟΛΕΜΟΣ: Ἐπὶ τῶν [s]ὑπ' ἀπειρίας ἑαυτοὺς A καθιέντων εἰς κίνδυνον.

95 ΓΑΥΚΕΙΑ ΟΠΩΡΑ ΦΥΛΑΚΟΣ ἘΚΛΕΛΟΙΠΟΤΟΣ: Ἐπὶ τῶν ἄνευ μόχθου καὶ ἀφόβως τὰ ἀλλότρια καρπουμένων.

96 ΓΡΑΥΣ ὩΣ ΤΙΣ ἽΠΠΟΣ ΤΟΝ ΧΑΡΑΔΡΑΙΟΝ ΤΑΦΟΝ ἜΧΕΙΣ: Ἐπὶ τῶν ἀξίων τὰ ἔσχατα πάσχειν. Οἱ γὰρ γεγηρακότες ἵπποι εἰς B χαράδρας ἐμβάλλονται.

97 [t]ΓΡΑΥΣ ἈΝΑΚΡΟΤΗΣΑΣΑ ΠΟΛΥΝ ΚΟΝΙΟΡΤΟΝ ἘΓΕΙΡΕΙ: Ἐπὶ τῶν δι' ἐμπειρίαν πολλὰ πράγματα κινούντων.

98 ΓΥΜΝΟΤΕΡΟΣ ΠΑΤΤΑΛΟΥ: Ἐπὶ τῶν σφόδρα ἀπόρων.

99 ΓΥΓΟΥ ΔΑΚΤΥΛΙΟΣ: Ἐπὶ τῶν πολυμηχάνων καὶ πανούργων. C Γύγης γὰρ βουκόλος ὢν, τῆς γῆς ῥαγείσης εὗρε νεκρὸν φοροῦντα δακτύλιον, καὶ τοῦτον [u]περιελόμενος φύσιν ἔχοντα ὡς κατὰ στροφὰς τῆς σφενδόνης ὁρᾶσθαι ὅταν βούληται καὶ μὴ, δι' αὐτοῦ [x]ἀπέκτεινε τὸν βασιλέα καὶ ἦρξε.

100 ΓΥΠΟΣ ΣΚΙΑ: Ἐπὶ τῶν μηδενὸς [y]λόγου ἀξίων. D

IV. 1 [z]ΓΥΝΗ ΣΤΡΑΤΗΓΕΙ, καὶ, ΓΥΝΗ ΣΤΡΑΤΕΥΕΤΑΙ: Ἐπὶ τῶν δειλῶν.

2 ΓΥΜΝΟΣ ὩΣ ἘΚ ΜΗΤΡΑΣ: Ἐπὶ τῶν ἀπόρων.

3 ΓΥΝΑΙΚΟΣ ΦΡΕΝΕΣ: Ἐπὶ τῶν ἀνοήτων.

4 ΓΥΝΑΙΚΙ ΜΗ ΠΙΣΤΕΥΕ, ΜΗΔ' ἊΝ ἈΠΟΘΑΝΗΙ: [a]Ὅτι δεῖ γυναιξὶ E μὴ πιστεύειν.

5 ΓΥΝΑΙΚΩΝ [b]ὈΛΕΘΡΟΙ: Ἐπὶ τῶν οἰκτρῶς ἀναιρουμένων.

[r] ἀπείρων] Rectius forsitan ἀπείρῳ. Statim 96. ὥς τις divisa malim dictione ex Suida, quam ἵς τις, ut in Pantiniano. SCHOTT.

[s] ἐπ'] ὑπ' b.

[t] Γραῦς] Totidem verbis Suidas. Jos. Scaliger in carmen sic redigit in Stromateo: Γρῆϋς ἀνακροτέουσα, etc. Forte ἀπειρίαν rectius. SCHOTT.

[u] περιελόμενος φύσιν ἔχοντα ὡς] Ex Pantiniano accessio facta περιεχόμενος φύσιν ἔχοντα, ὁ τὰς καταστροφάς. Unde lectionem constituimus. SCHOTT. φύσιν ἔχοντα om. b. g. qui ὥστε pro ὡς.

[x] ἀπέκτανε] ἀπέκτεινε g.

[y] λόγου] Pro μηδενὸς λόγου, numero multitudinis est in eodem λόγων. SCHOTT.

[z] Γυνὴ] Suidas de re inopinata efferri ait: et seq. adagio ἐκ μητρὸς *a matre* legit Erasmus. SCHOTT.

[a] Ὅτι δεῖ] In Pant. scriptum, ὅτι δεῖ μὴ γυναικὰς πιστεύειν. SCHOTT.

[b] ὄλεθροι] ὀλέθριοι b. g.

6 ΓΕΝΝΑΙ͂ΟΣ ΕἾ ἘΚ [c] ΒΑΛΑΝΤΊΟΥ: Ἐπὶ τῶν διὰ πλοῦτον εὐγενῶν A εἶναι δοκούντων.

7 ΓΕ΄ΡΩΝ ἈΛΏΠΗΞ ΟὐΧ ἉΛΊΣΚΕΤΑΙ: Ἐπὶ τῶν διὰ πλῆθος [d] χρόνου οὐχ ἁμαρτανόντων.

8 ΓΛΑΎΚΟΥ ΤΈΧΝΗ: Ἐπὶ τῶν [e] μὴ ῥᾳδίως κατεργαζομένων. Ἀπὸ Γλαύκου Σαμίου, ὃς πρῶτον κόλλησιν ἐφεῦρε σιδήρου. Ἢ B ἐπὶ τῶν τεχνικῶς κατεσκευασμένων.

9 ΓΛΏΣΣΑ ΠΟΙ͂ ΠΟΡΕΎΗΙ; ΠΌΛΙΝ ἈΝΟΡΘΏΣΑΣΑ, ΚΑῚ ΠΌΛΙΝ [f] ἈΝΑΣΤΡΈΨΟΥΣΑ: Ἐπὶ τῶν διὰ λόγου ὠφελούντων ἢ βλαπτόντων.

10 ΓΡΑΥ͂Σ ἈΝΑΘΥΆΙ: Ἀντὶ τοῦ, καπρᾷ. Ἐπὶ τῶν παρ' ἡλικίαν γυναικιζομένων. Ὡς καὶ τὸ, "Γραῦς ἀναβακχεύει." C

11 ΓΕ΄ΡΩΝ ΒΟΥ͂Σ ἈΠΈΝΘΗΤΟΣ ΔΌΜΟΙΣΙΝ: Ἐπὶ τῶν [g] καθ' ὥραν τελευτώντων.

12 ΔΑΣΎΠΟΥΣ ΚΡΕΩ͂Ν ἘΠΙΘΥΜΕΙ͂: Ἐπὶ τῶν παρ' ἄλλων ἐπιζητούντων ἃ παρ' ἑαυτῶν ἔχουσι.

13 ΔΑΚΤΎΛΟΥ ἩΜΈΡΑ: Ἐπὶ τῶν εὐημερούντων. Δάκτυλος γάρ D τις ἐγένετο ἀνὴρ Ἀθήνῃσι μεγίστων τιμῶν λαχών.

14 ΔΑΦΝΊΝΗΝ ΦΟΡΩ͂ ΒΑΚΤΗΡΊΑΝ: Ἐπὶ τῶν ὑπό τινων [h] ἐπιβουλευομένων. Παρ' ὅσον ἀλεξιφάρμακον ἡ δάφνη.

15 [i] ΔΕΥΤΈΡΩΝ ἈΜΕΙΝΌΝΩΝ: Ἐπὶ τῶν θυομένων ἐκ δευτέρου, ὅταν αὐτοῖς τὰ πρότερα ἱερὰ μὴ καυθῇ, καὶ ἐπὶ δεύτερα τρα- E πῶσιν.

[c] βαλαντίου] Juvenalis Sat. III. *Quantum quisque sua nummorum servat in arca Tantum habet et fidei.* Et illud: *Et genus et formam regina pecunia donat.* SCHOTT.

[d] Pro χρόνου, quod et Zenobius agnoscit, nescio cur in Palatino χρυσίου. SCHOTT. χρυσίου item g. Eodem sc. compendio χ utrumque in MSS. exaratur vocabulum.

[e] μὴ ῥᾳδίως] Suidas absque negatione ἐπὶ τῶν ῥᾳδίως κατεργαζομένων. Herod. lib. I. [c. 25.] Glauco Chio σιδήρου κόλλησιν tribuit. Aristot. Lydo Scythæ, Theophrastus Delæ Phrygi, Strabo l. XIV. Telchinibus populis æris ac ferri conflationem adscribit. SCHOTT.

[f] ἀναστρέψουσα] ἀναστρέψασα b. g.

[g] καθ' ὥραν] Suidas hîc καθαρῶς habet. SCHOTT. In seq. παρ' dedi pro περί.

[h] βουλευομένων] Suidas sic: ὑπό τινων ἐπιβουλευόμενοι. SCHOTT. ἐπιβουλευομένων b.

[i] Δευτέρων] Ita *victimæ succedaneæ* Agellio lib. IV. cap. 6. quæ primis hostiis non litantibus subrogabantur. Plautus in Pœnulo, Act 2. Scen. 1. *Tum me Jupiter faciat ut semper sacrificem, nec umquam litem.* SCHOTT.

16 Δι' ὀξείας δραμεῖν: Ἐπὶ τῶν διακινδυνευόντων. [k] Ὀξεῖαν A
γὰρ λέγουσι τὴν λόγχην.

17 [l] Δίκην ὑφέξει κἂν ὄνος δάκῃ κύνα: Ἐπὶ τῶν ἐπὶ μικρῷ συκοφαντουμένων.

18 [m] Δὶς παῖδες οἱ γέροντες: Ἐπὶ τῶν πρὸς τὸ γῆρας εὐηθεστέρων. B

19 Δὶς πρὸς τὸν αὐτὸν αἰσχρὸν προσκρούειν λίθον: Φανερόν.

20 Δὶς καὶ τρὶς τὸ καλόν: Δῆλον τοῦτο.

21 [n] Δῶρα θεοὺς πείθει, καὶ αἰδοίους βασιλῆας: Ἐπὶ τῶν διὰ δῶρα τὰς δίκας ἀντιστρεφόντων. C

22 Δίκης δικαιότερος: Ἐπὶ τῶν σφόδρα δικαίων καθ' ὑπερβολήν.

23 [o] Δοῖδυξ αὔξει: Ἐπὶ τῶν μὴ αὐξανομένων. Ὁ γὰρ δοῖδυξ μικρός ἐστι καὶ στρογγύλος.

24 Διὸς ἐγκέφαλος: Ἐπὶ τῶν [p] ἡδυπαθούντων. Οἱ δὲ ὅτι τὰ D
πολυτελῆ βρώματα παρὰ Πέρσαις Διὸς [q] ἐγκέφαλος λέγονται.

25 Δαιδάλου πτερά: Ἐπὶ τῶν δι' ἀπορίαν χρωμένων προσθήκῃ παρελκούσῃ.

26 [r] Δελφὸς ἀνὴρ στέφανον μὲν ἔχει, λίψει δ' ἀπολωλώς:

[k] Ὀξεῖαν γάρ] Accessio hæc Pantiniano cod. accepta est referenda. SCHOTT. om. g.

[l] Δίκην] Tale est illud Valerii Martialis: *Dic nunc, Postume, de tribus capellis*. SCHOTT.

[m] Δὶς παῖδες] Vid. Luciani Saturn. T. III. p. 392. Schol. Platon. p. 252.

[n] Δῶρα] Versus extat apud Platonem lib. III. de Rep. [p. 390E.] Euripides in Medea: Πείθειν δῶρα καὶ θεοὺς λόγος. Et Naso: *Munera, crede mihi, placant hominesque deosque*. SCHOTT.

[o] Δοῖδυξ] Debetur hoc proverbium Pet. Pantini nostri exemplari: abest enim a Palatino. Vide quæ ad Zenobium. SCHOTT. om. g.

[p] ἡδυπαθούντων] Zenob. Suid. et Apostol. ἡδυπαθούντων verius legunt, quam δυσπαθούντων [sic b. g.] quod hîc scriptum: sed hanc loco movere vocem placuit. SCHOTT.

[q] ἐγκέφαλος] ἐγκέφαλοι g.

[r] Δελφὸς] Hic quoque locus ex eodem Pantini codice instauratus, legiturque in Suida paulo sequius. Heroico autem versui non abludit illud Aristophanis in Equitibus [531] per parodiam hinc factum, jactatumque oblique, ut solet, in Cratinum ebriosum poëtam: Ὥσπερ Κοννᾶς, στέφανον μὲν ἔχων αὖον, δίψῃ δ' ἀπολωλώς. Cui non dissimile hodieque vulgus nostratium de rei tenuis et angustæ nobilibus viris, fame pereuntibus in fumosarum imaginum ostentatione.

Οὗτοι γὰρ διὰ τὸ ἱερῶσθαι ἐστεφανωμένοι μέν εἰσι, δίψει δ' ἀπόλ- A
λυνται. Ἀντὶ τοῦ, τῶν δὲ ἀναγκαίων ἀποροῦσι.

27 ΔΈΧΕΤΑΙ ΚΑῚ ΒΩ͂ΛΟΝ ἈΛΉΤΗΣ: Ἐπὶ τῶν πάντα δεχομένων. Ἀλήτην γάρ φασί τινα βουκόλῳ συναντήσαντα αἰτῆσαι τροφὴν, ἄραντα δ' ἐκεῖνον βῶλον δοῦναι αὐτῷ ὡς τοῦ Διὸς ὄντα· τὸν δὲ τοῦτο εἰπεῖν. B

28 ΔΙΚΑΙΌΤΕΡΟΣ ΣΤΑΧΆΝΗΣ: Ἐπὶ τῶν τὰ δίκαια ἀγαπώντων. Σταχάνην γὰρ οἱ Δωριεῖς τὴν τρυτάνην καλοῦσι παρὰ τὴν στάσιν.

29 ΔΙΚΤΎΩι ἌΝΕΜΟΝ ΘΗΡΑ͂ΙΣ: Ἐπὶ τῶν ἀνοήτως τι ποιούντων.

30 ΔΙᾺ ΔΑΚΤΥΛΊΟΥ ΔΕΙ͂ ΣΕ ἘΛΚΥΣΘΗ͂ΝΑΙ: Ἐπὶ τῶν διὰ λύπην ἢ C
νόσον ἰσχνῶν γινομένων.

31 ΔΙᾺ ΤΟΥ͂ ΤΟΊΧΟΥ ΛΑΛΕΙ͂Ν: Ἐπὶ τῶν ἀναισθήτων.

32 ΔΊΧΟΛΟΙ ΓΝΩ͂ΜΑΙ: Οἱονεὶ δίτροποι. Ἐπὶ τῶν διγνώμων.

33 ΔΕΛΦΙ͂ΝΑ ΝΉΧΕΣΘΑΙ ΔΙΔΆΣΚΕΙΣ: Ἐπὶ τῶν [s] ἄκρως εἴς τι πεπαιδευμένων, καὶ προσποιουμένων παρά τινων μανθάνειν. D

34 ΔΈΔΟΤΑΙ ΚΑῚ ΚΑΚΟΙ͂Σ ἌΓΡΑ: Ἐπὶ τῶν παρ' ἀξίαν εὖ πραττόντων.

35 [t] ΔΕΙΝΟῚ [u] ΠΛΈΚΕΙΝ ΤΟΙ ΜΗΧΑΝᾺΣ ΑἸΓΎΠΤΙΟΙ: Ἐπὶ τῶν σφόδρα κακούργων. Τοιοῦτοι γὰρ οἱ Αἰγύπτιοι.

36 ΔΙῸΣ ΨΗ͂ΦΟΣ: Ἐπὶ τῶν ἱερῶν καὶ ἀθίκτων· ἢ ἐπὶ τῶν πι- E
θανῶν.

37 ΔΕΛΦΙ͂ΝΑ ΠΡῸΣ ΤῸ ΟΥ̓ΡΑΙ͂ΟΝ ΔΕΙ͂Σ: Ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων. [x] Εὐκίνητος γάρ.

38 ΔΙᾺ ΠΑΛΑΙΑ͂Σ ἩΜΈΡΑΣ: Ὥσπερ διὰ χρόνου.

39 [y] ΔΊΖΕΣΘΑΙ ΒΙΟΤΗ͂Ν, ἈΡΕΤῊΝ Δ' ὍΤΑΝ ἮΙ ΒΊΟΣ: F

Est et aliud affine apud Plutarchum lib. VII. Symposiacωn [p. 709 A.] Δελφοῖσι θύσας αὐτὸς ὀψωνεῖ κρέας. SCHOTT. In g. om. δ' ἀπολωλὼς—δίψει δ', qui ἀπόλλυται pro ἀπόλλυνται.

[s] ἄκρως] Forte ἀκριβῶς legendum pro ἄκρως. Aliter explanat proverbium Zenobius, et Suidas. SCHOTT. ἄκρω g.

[t] Δεινοὶ] Iambicum, addito ex Apostolio τὸ articulo, constituimus. SCHOTT.

[u] πλέκειν τοι] τοι om. g.

[x] Ἀκίνητος scriptum vitiose, rectius in Pantiniano et Suida εὐκίνητος, quod in contextum recepimus. SCHOTT.

[y] Idem cum illo Flacci: *Quaerenda pecunia primum est, Virtus post nummos.* SCHOTT.

40 Ἐνδυμίωνος ὕπνον καθεύδεις: Ἐπὶ τῶν ὑπνωδῶν· ἐν τινι A
γὰρ πόλει [z]ἠράσθη ὁ Ὕπνος παιδὸς Ἐνδυμίωνος.

41 Ἐκ τριχὸς κρέμαται: Ἐπὶ τῶν σφόδρα κινδυνευόντων. Ταυτὸ δέ ἐστι τῷ, Ἐπὶ ξυροῦ βαίνειν.

42 [a]Ἐκ λύκου στόματος ἀφείλω: Ἐπὶ τῶν ἀνελπίστως λαμβανόντων. B

43 Ἐλέφαντος διαφέρεις οὐδέν: Ἐπὶ τῶν ἀναισθήτων.

44 Ἐν πίθῳ τὴν κεραμείαν μανθάνεις: Ἐπὶ τῶν τὰς πρώτας μαθήσεις ὑπερβαινόντων, μανθανόντων δὲ τὰ μείζονα.

45 Ἐλέφας μῦν οὐχ ἁλίσκει: Ἐπὶ τῶν τὰ μικρὰ ἢ φαῦλα παρορώντων. C

46 [b]Ἐλέφαντας ἐκ μυίας ποιεῖς: Ἐπὶ τῶν τὰ μικρὰ ἐπαιρόντων τῷ λόγῳ.

47 Ἐλεύθεραι αἶγες ἀρότρου: Ἐπὶ τῶν βάρους ἀπηλλαγμένων.

48 Ἔνεστι κᾀν μύρμηκι χολή: Μηδὲ τῶν μικρῶν καταφρονεῖν. Ὁμοία τῇ, "Ἀγροίκου μὴ καταφρόνει ῥήτορος." D

49 Ἐκ τοῦ εἰσορᾶν γίνεται ἀνθρώποις ἐρᾶν: Δῆλον.

50 Ἐν σκότῳ ὀρχεῖσθαι: Ἐπὶ τῶν ἀμάρτυρα μοχθούντων.

51 Ἐν θέρει τὴν χλαῖναν κατατρίβεις: Ἐπὶ τῶν μὴ καθ' ὥραν τοῖς ἀναγκαίοις χρωμένων.

52 [c]Ἐν πυρὶ βέβηκας: Ἢ ἐπὶ αἰσχίστου, ἢ ἐπὶ τάχους. E

53 Ἐν μέλιτι σαττὸν καταπάττεις: Ἐπὶ τῶν ἡδυπαθεῖν διωκόντων.

54 [d]Ἐνδύετέ με τὴν λεοντῆν: Ἐπὶ τῶν μεγάλοις ἐπιχειρούντων.

[z] ἠράσθη] ἐρασθεὶς in Pantiniano, non ἠράσθη. Endymionem autem a Luna soporatum, ut osculum ei furtim raperet, auctor est I. Tusculana M. Tullius: in Latmo autem obdormiisse, et a Luna non Somno adamatum. Mox 41. in Theocrito et Homero est, ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς. SCHOTT. ἐρασθεὶς b.

[a] Deesse hîc arbitror σωτηρίαν, vel quid simile. SCHOTT.

[b] Ἐλέφαντας] Ἐλέφαντα scriptum in eodem codice, et pro ἐκ μυίας, repperi ἐκ μυιός. SCHOTT.

[c] Ἐν πυρὶ] Vel in periculosis quoque, ut Horatius Asinio Pollioni historiam scribenti libro II. Od. 1. v. 6. *incedis per ignes Suppositos cineri doloso.* In Theocrito et Scholiaste est etiam, *Non incedis per ignem.* Erasmo Chil. IV. Cent. 6. Adag. 32. SCHOTT.

[d] Ἐνδύεται] Pantini cod. Ἐνδύεταί μοι scriptum habebat. Et 55. οἷον: ἐν γάρ. SCHOTT. Ἐνδύεται b.

55 [e] Ἐν δὲ διχοστασίῃ καὶ Ἀνδροκλῆς πολεμαρχεῖ: Ἐπὶ A
τῶν εὐτελῶν μὲν, διὰ δέ τινα ταραχὴν εὐδοκιμούντων. Ὅμοιον,
[f] Ἐν γὰρ ἀμηχάνοις καὶ καρκίνος ἔμμορε τιμῆς. [Αἰπόλει
σοί φησιν ἡ παροιμία.]

56 [g] Ἐν ἀμούσοις καὶ Κόρυδος φθέγγεται:

57 [h] Ἐρετριέων ῥῶ: Ἐπὶ τῶν κατακόρως τισὶ χρωμένων. B
Κατακόρως γὰρ [i] οὗτοι χρῶνται τῷ ῥῶ.

58 [k] Ἐν Σάμῳ κομήτης: Ἐπὶ τῶν οὐδὲν [l] χάριεν λεγόντων.
Οἱ γὰρ οἰκοῦντες ἐκεῖσε πρὸς χορούς ἐπιτήδειοι, οὐ πρὸς ἄλλο τι
χρήσιμον.

59 Ἐν τριόδῳ εἰμί: Ἐπὶ τῶν ἀδήλων. Οὐκ εἰδὼς ὁποίᾳ ὁδῷ C
χρήσομαι.

60 Ἐπακτὸς ὅρκος: Ὃν ἕτερος ἐπάγει. Οἷον [m] βίαιος, οὐκ
αὐθαίρετος.

61 Ἐπειοῦ [n] δειλότερος: Ἐπὶ τῶν δειλῶν. Τοιοῦτος γὰρ
Ἐπειός τις ἐγένετο. D

62 Ἐπὶ τὰ [o] Μανδραβόλου: Ἐπὶ τῶν ἐπὶ τὸ χεῖρον προκοπτόντων. Ὁ γὰρ Μανδράβολος εὑρών ποτε θησαυρὸν, πρόβατον
χρυσοῦν ἀνέθηκε τοῖς θεοῖς, εἶτα ἐν τῷ δευτέρῳ ἀργυροῦν, εἶτα ἐν
τῷ τρίτῳ χαλκοῦν.

e Ἐν δὲ] δὲ om. g.

f Ἐν] Ἐν γὰρ b.

g Superioribus hoc ut affine Zenobius [III. 77.] adjunxit. Vetus autem codex Pantini V. Cl. præmittebat αἰπόλει σοι φησὶν ἡ παροιμία. Ex quibus depravatis nihil eruo, nisi forte caprariis usitatum fuisse. Plura hîc Erasm. et nos ad Zenobium. Simile etiam Theocriti illud Idyll. V. [136.] Οὐ θεμιτὸν Λάκων ποτ' ἀηδόνα κίσσας ἐρίσδειν. Et Paulini ad Ausonium: *Si confers fulicas cygnis et aëdona parris.* Ubi V. Cl. *picis* legit. SCHOTT.

h Alludit Plato in Cratylo [p. 434 C.] in voce Eretriensium σκληρότηρ pro σκληρότης. SCHOTT.

i οὗτοι] γὰρ οὗτοι b.

k Ἐν Σάμῳ] Corrupte in Palatini lib. Ἐν γάμῳ κομίτης: Reposui Ἐν, vel ἐκ Σάμου κομήτης. Sic enim περιφράζοντες Pythagoram sui nominabant, teste Jamblicho, qui alium proverbii usum commonstrat, cap. 2. et 6. quod suo ævo durarit: qua uterentur ad designandum aliquem summa gravitate et religione. Sic enim ait: Διόπερ ἔτι καὶ νῦν ἡ παροιμία τὸν ἐκ Σάμου κομήτην ἐπὶ τῷ σεμνοτάτῳ διακηρύττει. Vide et Appendicem proverbiorum infra. SCHOTT. Scil. B. 422.

l χάριεν] χρήσιμον g.

m βίαιος] βίος g.

n δειλότερος] δολότητα b.

o Μανδραβόλου] Μανδροβόλου b. g.

63 ἙΡΜΗ͂Σ [p]ἈΜΎΗΤΟΣ: Ἐπὶ τῶν μᾶλλον ἔν τισιν ἐμπείρων· A
χλευαστικὴ δὲ ἡ παροιμία. Ὁμοία τῇ· ΒΆΛΛ' ἘΣ ἜΧΟΝΤΑ ΤῊΝ ἘΠΙΣΤΉΜΗΝ.

64 [q]ΕἸ ΚΑῚ ΛΎΚΟΥ ἘΜΝΉΣΘΗΣ: Ἐπὶ τῶν ὧν ἂν μνησθῶσιν ἐγγὺς παραγινομένων.

65 [r]ΕὝΔΟΝΤΙ ΚΎΡΤΟΣ ΑἹΡΕΙ͂: Ἐπὶ τῶν ἐργασαμένων εὐτυχῶς λέ- B
γεται. Συμβαίνει γὰρ κοιμωμένων τῶν ἁλιέων τὸν κύρτον αἱρεῖν ἰχθύας.

66 [s]ἝΛΚΩΝ ἘΦ' ἙΑΥΤῸΝ, ὭΣΠΕΡ ΚΑΙΚΊΑΣ ΝΈΦΟΣ: Ἐπὶ τῶν ἐπισπωμένων ἑαυτοῖς κακά.

67 ἘΡΉΜΗ ΔΊΚΗ: Ὅταν μὴ ἀπαντήσας ὁ διωκόμενος καταδι- C
κασθῇ.

68 [t]ἙΣΤΊΑΙ ΘΎΕΙ: Ἐπὶ τῶν πολλὰ [u]ἑστιώντων. Παρ' ὅσον οἱ ταύτῃ θύοντες οὐδὲν τῆς θυσίας ἐξέφερον. Ὁμοία τῇ, ΑὙΤΩ͂Ι ΚΑΝΩ͂Ι ΚΑΤΈΦΑΓΕ ΠΆΝΤΑ.

69 [x]ἙΤΕΡΟΜΌΛΙΟΣ ΔΊΚΗ: Εἰς ἣν οἱ ἀντίδικοι οὐκ εἰσῆλθον. D

70 ἜΦΕΣΙΣ: Ἡ ἀπὸ τοῦ δικαστηρίου εἰς ἕτερον δικαστήριον μετάβασις.

71 ἜΞΩ ΒΕΛΩ͂Ν [y]ΚΑΘΗ͂ΣΘΑΙ: Παραινετικὴ ἡ παροιμία.

72 ΕὐΜΕΤΑΒΟΛΏΤΕΡΟΣ ΚΟΘΌΡΝΟΥ: Ἐπὶ τῶν πᾶσιν ἐφαρμοζόντων. Ἔστι δὲ εἶδος ὑποδήματος ἐφαρμόζον τοῖς δυσὶ ποσίν. E
Ὁμοία τῇ, ΠΟΙΚΙΛΏΤΕΡΟΣ ὝΔΡΑΣ. Καί, ΕὔΡΙΠΟΣ ἌΝΘΡΩΠΟΣ. Καί, ΓΎΓΟΥ ΔΑΚΤΎΛΙΟΣ.

p ἀμύητος] ἀμύθητος legit etiam Erasmus, sed nihil equidem mutandum censui. SCHOTT.

q εἰ καὶ λύκου] Affine illud Comici Latini: *Lupus est in fabula.* SCHOTT.

r Εὕδοντι] Simile Timothei ducis dictum narrat Plutarchus: ex quo vide quæ nos ad Zenobium. Ἐπιτυχῶς autem Pantini præfert cod. SCHOTT.

s Ἕλκων] Utitur Plutarchus non semel, et Agellius lib. II. cap. 22. ex Aristotele; cui adde Plinium lib. II. cap. 47. Et Aristophanem in Equitibus [435.] Ὡς οὗτος ἤδη Καικίας καὶ συκοφαντίας πνεῖ. Ubi Scholiastes legendus. SCHOTT.

t Ἑστίᾳ] Aliam hujus adagii explanationem habes supra [II. 40.] loco non suo, in A. ἐπὶ τῶν κρύφα πραττόντων. SCHOTT.

u ἑστιώντων] ἐσθιόντων b. g.

x Ἑτερομόλιος hîc rectius, quam ἑτερονόμος, Pantini membranæ præferebant, ut et Suidas. Depravate Hesych. Ἑτερόμυνος δική. SCHOTT.

y καθεῖσθαι] καθῆσθαι b.

73 [z] Ἔλθοι ξένος, ὅστις ὀνήσει: Θετταλῶν καταστρέψας A πόλεις ὁ Φίλιππος, καὶ τοὺς ξένους πωλήσας, εἴρηκε τοῦτο.

74 Ἔφυγον κακὸν, εὗρον ἄμεινον: Ἐπὶ τῶν μεταβολὴν κρείττονα οἰωνιζομένων· ἢ καὶ ἐπὶ τῶν παρελθόντων. Οἱ γὰρ παλαιοὶ εἰς ἀνάμνησιν τῆς πρώην ζωῆς ἐρχόμενοι ἔλεγον τοῦτο.

75 Εἰ μὴ πατὴρ [a] ἦσθα: Λείπει τὸ, εἶπον ἄν σε οὐκ εὖ φρονεῖν. B Παρὰ [b] Σοφοκλεῖ.

76 [c] Εὐρυβατεύεσθαι: Ἐπὶ τῶν πονηρευομένων· εἷς γὰρ τῶν Κερκώπων Εὐρύβατος.

77 [d] Ἐμπεδοκλέους ἔχθρα:

Ὤμην δὲ, φησὶν (Λυσίας), ἐγὼ τοιαύτῃ φιλίᾳ συνηρμόσθαι [e] σοι, ὥστε μηδ' C ἂν τὴν Ἐμπεδοκλέους ἔχθραν ἰσχῦσαι διαστῆσαι.

78 [f] Ἐφέσια γράμματα: Ἐπῳδαί τινες ἦσαν, [g] ἅσπερ οἱ φωνοῦντες ἐνίκων ἐν παντί. Ταυτὸ τῇ, Δαφνίνην φορῶ βακτηρίαν.

[z] Ἔλθοι] Ex Theopompo historiam refert Zenobius, in ξένος, etc. Forte pro τοὺς ξένους, scriptum reliquit Diogenianus, ἐχθροὺς, *hostes*. Sed et initio linguæ Lat. *hostis*, pro *hospite*; unde *hostire*, *hostimentum*. Quæ hîc adjecta erant loco non suo, superiori adagio vindicavimus. SCHOTT.

[a] ἦσθα] οἶσθα g. qui mox σοι pro σε.

[b] Σοφοκλῆ] Sophocl. in Antigona [755.] verba sunt Hæmonis ad Creontem patrem: Εἰ μὴ πατὴρ ἦσθ', εἶπον ἄν σ' οὐκ εὖ φρονεῖν. Congruit fortasse illud Comici in Adelphis: *Disce pater esse ab iis qui vere sunt.* Repetitur et infra in ἡ ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσις, non oportune, ut arbitror. SCHOTT.

[c] Explicat Suidas, et Chiliastes copiosius, e Luciano, aliisque. Meminit et Aristænetus in Epist. Eroticis. SCHOTT.

[d] Supplevimus Λυσίας e Suida: qui et usum proverbii de pertinaci odio interpretatur. SCHOTT.

[e] σοι addunt b. g.

[f] Ἐφέσια] De *Ephesiis litteris* Hesychius, Suidas, et Eustathius in φ'. Odyss. [τ'. p. 1864, 14.] Utitur et Anaxilas apud Athenæum lib. XII. Δειπνοσοφιστῶν [p. 548 C.] ita emendante εὐστόχως Jos. Scaligero: Ἐν σκυτέεσσι φοροῦσι Ἐφεσήϊα γράμματα καλά. Mich. Apostolius hîc, sed ille typis adhuc ineditus, addit iis quæ hoc loco Diogenianus habet: Ὁ δὲ Διογενειανὸς λέγεται, φησὶν, ἐπὶ τῶν ἀνεπίγνωστα λεγόντων, παρ' ὅσον ἐπὶ τοῖς ποσὶ τῆς Ἐφεσίας Ἀρτεμίδος τὰ γεγραμμένα ἀσύνετα. Illud mirari subit, cur hodieque proverbii vice usurpent Hispani, *Ad Ephesios mitti*: eadem fere forma qua Flaccus illud [Ep. I. 20, 13.] *unctus mitteris Ilerdam*. SCHOTT. Vid. Wyttenbach. ad Plutarch. II. p. 85 B.

[g] ἅσπερ] αἵσπερ g. qui mox φορῶν.

79 Εἰς τὸν λιμένα: Ἀπὸ τῶν ἐν λιμένι ἐρεσσόντων, ἔξω δὲ ῥα- A
θυμούντων.

80 Ἐπιχώριοι [h] οὖρον ἴσασι: Τὸν ἐπιτήδειον ἄνεμον. Ὁμοία τῇ, Ἀπὸ χοέως σπάσον.

81 [i] Ἐν οἴνῳ ἀλήθεια: Παρ' ὅσον οἱ οἴνῳ χρώμενοι τὰ ἀπὸ
καρδίας λαλοῦσιν. B

82 [k] Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα οὐκ ὀνήσιμα: Δῆλον. Ἐπί τινι καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ.

* Εἰς κόλπον οὐ πτύει: Ἐπὶ τῶν μεγαλαύχων.

83 Ἐν γῆι πένεσθαι μᾶλλον, ἢ πλουτοῦντα πλεῖν:

84 Εὐγενέστερος Κόδρου: Ἀπὸ γὰρ Δευκαλίωνος ἦν, καὶ ὑπὲρ C
τῆς πατρίδος ἀπέθανεν. Ὁμοία τῇ, Ἄξιος τῆς ἐν Ἄργει ἀσπίδος.

85 Ἐπ' ὄνου πόκος: Ἐπὶ τῶν εἰς ἀδύνατα [l] ἀναβαλλομένων. Ἀπ' ὄνου γὰρ οὐκ ἔστι [m] πόκος.

86 Ἐς Κυνόσαργες, Ἐς ἀνηλίου πύλας: Ἐπὶ τῶν ὁμοίων D
καὶ αὗται.

87 [n] Ἐλευθεριώτερος Σπάρτης: Διὰ τὸ ἀνυπότακτον καὶ γενναῖον φρόνημα. Διὸ οὐδὲ τειχισθῆναι λέγει τὴν Σπάρτην.

88 Ἔνθ' οὔτε μίμνειν ἄνεμος, οὔτε πλεῖν ἐᾶι: Ἐπὶ τῶν
δυσχρήστοις [o] περιπεσόντων. E

89 [p] Ἔρρει τὰ κᾶλα: Ἐπὶ τῶν κακόν τι βουλομένων δηλῶσαι

[h] οὖρον] οὐραῖον g.

[i] Ἐν οἴνῳ] Tale illud Horatii Sat. 4. lib. I. *Condita cum verax aperit præcordia Liber.* Et lib. III. Od. 21. *Tu lene tormentum ingenio admoves Plerumque duro.* SCHOTT.

[k] Duo hæc proverbia pro uno recensita a Palatino aberant [et b. g.] e fuga retraxi ex Pantini nostri exemplari. Ad prius refero illud Maronis II. Æneid. [49.] *Quidquid id est, timeo Danaos, et dona ferentes.* Ad alterum illud Juvenalis, Sat. VII. v. 112. *Tunc immensa cavi spirant mendacia folles; Conspuiturque sinus.* SCHOTT.

[l] ἀναβαλλομένων] μεταβαλλομένων g.

[m] πόκος] πόκας est in Pantini libro pro πόκος. SCHOTT.

[n] Ἐλευθεριώτερος] ἐλευθεριωτέρα g. qui mox ἀνυπότακτος.

[o] Περιπεσόντων] Suidas eadem, nisi quod παραπεσόντων legit. Dictum est Philoctetæ apud Æschylum. SCHOTT.

[p] Ἔρρει] Historia est apud Xenophontem libro I. [1, 23.] παραλειπομένων. Tale illud Persianum Sat. V. ver. 103. *Exclamat Melicerta perisse Frontem de rebus.* SCHOTT.

συντόμως. Ἱπποκράτης γὰρ [p]ἡττηθεὶς, Μινδάρῳ ταύτην ἔπεμψεν A
τὴν ἐπιστολήν.

90 ΕΥΡΗΚΑ Ο ΟΥΚ ΕΖΗΤΟΥΝ: Ἐπὶ τῶν οἷς οὐκ ἤθελον περιπεσόντων.

91 ἘΧΙΝΟΣ ΤΟΝ ΤΟΚΟΝ ΑΝΑΒΑΛΛΕΙ: [q]Ἐφ' ᾧ τὸ ἀναβάλλεσθαι [r]πρὸς χεῖρόν ἐστι. Καὶ γὰρ οἱ χερσαῖοι ἐχῖνοι δοκοῦσι κεντού- B
μενοι ἀνέχειν τὸν τόκον, εἶθ' ὕστερον τραχυτέρων τῶν τέκνων γινομένων ὀδυνηρότερον ἀπαλλάσσονται.

92 ἘΚ ΓΕΥΜΑΤΟΣ ΓΙΝΩΣΚΩ: Ἐπὶ τῶν ἐκ μικροῦ τινα καταλαμβανόντων, [[s]ὡς ἐπ' οἴνου.]

93 [t]ΕΙΣ ΣΚΩΛΟΝ ΜΗΤ' ΑΥΤΟΣ ΙΜΕΝ, ΜΗΤ' ΑΛΛΩΙ ΕΠΕΣΘΑΙ: C
Παραινετική. Τραχεῖα γὰρ ἡ Σκῶλος καὶ δύσβατος.

94 ΖΑΛΕΥΚΟΥ ΝΟΜΟΣ: Ἐπὶ τῶν ἀποτόμων. Ζάλευκος γὰρ Λοκρῶν ἐνομοθέτησεν ὠμότερα. [u]Ὁμοία καὶ, ΤΕΝΕΔΙΟΣ ΠΕΛΕΚΥΣ.

95 ΖΕΥΣ ΚΑΤΕΙΔΕ ΧΡΟΝΙΟΣ ΕΠΙ ΔΙΦΘΕΡΑΣ: Ἐπὶ τῶν βραδέως τιμωρουμένων. Λέγεται γὰρ τὸν Δία πάντα τὰ πραττόμενα εἰς D
διφθέρας [x]ἀπογράφεσθαι.

96 [y]ΖΕΙ ΧΥΤΡΑ, ΖΗΙ ΦΙΛΙΑ: Ἐπὶ τῶν διὰ τὸ δεῖπνον συνιόντων εἰς φιλίαν.

97 ΖΗΤΩΝ ΟΨΟΝ, ΘΟΙΜΑΤΙΟΝ ΑΠΩΛΕΣΑ: Ἐπὶ τῶν ἀτυχεστέρων.

98 ΖΩΗ ΠΙΘΟΥ: Ἐπὶ τῶν ἐπιεικῶς καὶ μετρίως καὶ ἀπραγμόνως E
βιούντων. Ἀπὸ Διογένους, ᾧ πίθος ἡδίστη διαγωγή.

99 ΖΩΟΙΣ ΓΕΝΗΣΗΙ [z]ΚΡΟΜΜΥΟΥ ΜΟΝΟΝ ΛΑΒΩΝ: Ἐπὶ τῶν ἀπὸ μικρᾶς αἰτίας μεγάλην δόξαν καρπουμένων.

p ἡττηθεὶς, Μινδάρῳ] F. ἡττηθέντος Μινδάρου. Mox τὴν addidi ex Apostolio 9, 2.

q Ἐφ' ᾧ] Suidas iisdem verbis, nisi quod initio extremoque parum discrepet. Ἐφ' ὧν in altero est libro. SCHOTT. ἐφ' ὧν b.

r πρὸς χεῖρον] πρόχειρον g.

s ὡς ἐπὶ ὄνου] Sic in Pantiniano cod. erat amplius, quam in Palatino: sed οἴνου reponendum cum sentirem, ita reddidi. Quo etiam e codice sequens est adagium. SCHOTT. ὡς ἐπ' ὄνου om. b. g.

t Εἰς Σκῶλον] Versum habet et Strabo [IX. p. 593=626.] et Eustathius in Hom. Bœotiam, [p. 265.] unde hîc constituimus suis numeris; nisi quod sequiore genere, τραχεῖα ἡ Σκῶλος, diserte scriptum repperi. SCHOTT. om. b. g.

u Ὁμοία] ὅμοιον g.

x ἀπογράφεσθαι] Addit g, Ζεὺς ἄγονος. Ἐπὶ τῶν παράδοξα λεγόντων. Ὁ γὰρ Ζεὺς πολυγονώτατος.

y Ζεῖ χ. ζ. φ.] ζῇ τῇ χύτρᾳ φιλία g. qui mox διὰ τῶν.

z κρομμύου] προλιμύου erat in Diogeniano Palat. Biblioth., in Pan-

100 [a]Ζῶμεν γὰρ ὡς οὐ θέλομεν, ἀλλ' ὡς δυνάμεθα: Ἐπὶ A
τῶν ἀπροαιρέτως ζώντων.

V. 1 [b]Ἢ δεῖ χελώνης κρέας φαγεῖν, ἢ μὴ φαγεῖν: Τῆς χελώνης μὲν ὀλίγα κρέα βρωθέντα στρόφους ποιεῖ· πολλὰ δὲ, καθαίρει.

2 Ἡρακλεία λίθος: Ταύτην ἔνιοι Μαγνῆτιν λέγουσιν. Ἔστι B
δὲ [c]ἑτέρα παραπλησία σιδήρῳ.

3 [d]Ἦσάν ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι: Ἐπὶ τῶν ποτὲ εὖ, ἢ ἑτέρως γεγονότων. Ὁμοία, Ἄμμες ποτ' [e]ἦμες.

4 Ἢ τρὶς ἓξ, ἢ τρεῖς κύβοι: Ἐπὶ τῶν κινδυνευόντων. Τὸ μὲν, τρὶς ἓξ, τὴν παντελῆ νίκην δηλοῖ· τὸ δὲ, τρεῖς κύβοι, τὴν C
ἧτταν. Πάλαι γὰρ τρισὶν ἐχρῶντο [f]πρὸς τὰς παιδιὰς κύβοις.

5 Ἡ [g]Φάνειος θύρα: Ἐπὶ τῶν ἀνοήτως φυλαττόντων. Οὗτος γὰρ ὁ Φάνιος τυφλὸς ἦν. Ὑπανοίγοντος οὖν τοῦ παιδὸς τὴν θύραν, αὐτὸς οὐδὲν ἑώρα.

6 Ἡ Παναγαία Ἄρτεμις: [h]Ἐπὶ τῶν πλανητῶν καὶ ἀγυρτῶν. D
Παρ' ὅσον ἡ θεὸς ἀγείρειν [i]ἢ πλανᾶσθαι λέγεται.

tini κρόμυα. Puto scripsisse Parœmiographum κρομμύου, ut est in Zenobio, Suida, et Apostolio: itaque reposui, ut sensus constet et Iambicus versus. SCHOTT.

[a] Ζῶμεν] Aristotelis dictum putatur; et Terentii Comici est in Andria: *Quoniam id fieri quod vis non potest: id velis, quod potest.* Et in Heautontimor. *Non licet hominem esse sæpe ita ut volt, si res non sinit.* Alibi: *Ut quimus, aiunt.* SCHOTT.

[b] Ἢ δεῖ] In Apostolio calamo exarato legi Ἡδὺ, *jocundum esse*, ut dicat, testudinis vesci carnibus, aut omnino abstinere. SCHOTT.

[c] ἑτέρα] Locus, ut opinor, depravatus, aut ἑταίρα leg. quasi amicus ferro si propius admoveatur; aut e Zenobio legendum ἀργύρῳ pro σιδήρῳ: qui et alium argentum attrahere auctor est, ut magnetem ferrum. Legendus Plinius libro XXIII. cap. 8. et XXXVI. cap. 18. SCHOTT.

[d] Ἦσαν] Zenobio Πάλαι ποτ' ἦσαν; hîc venuste ἦσαν iteratur. Laconicam cantionem Ἄμμες ποτ' ἦμες integre legas in Plutarchi Laconicis, Ang. Politiani Miscellaneis, et in Zenobio. Pro εἶ ἢ ἑτέρως, reposui e Pantiniano cod. εὖ, ἢ ἑτέρως, *bene, aut secus*, hoc est male. SCHOTT. εἶθ' ἑτέρων e Suida reponit Hemsterhus. ad Aristoph. Plut. p. 356.

[e] ἦμες] ἦμεν g.

[f] πρὸς τὰς παιδιὰς] Recte duæ priores voces ex Pantiniano accesserunt, suntque ad sensum necessariæ. Et mox ἀνοήτως ibidem scribitur, pro *frustra, temere, sine fructu.* SCHOTT.

[g] Φάνειος] Φάνιος b. g.

[h] Ἐπὶ] κατὰ b. g. Pro Παναγαία leg. Περγαία e Suida et Apostolii ed. Bas. p. 99. nam Pantiniana IX. 91. cum ms. Bodl. habet παναγαῖα. Vide Junii Adagia I. 69.

[i] ἢ] καὶ b. g.

7 ʽΗΡΑΚΛΕΙ͂ΟΣ ΨΏΡΑ: ʽΗ [k]δυσίατος, [l]ἡ καὶ τῶν ʽΗρακλείων A
λουτρῶν δεομένη πρὸς θεραπείαν. Τῷ γὰρ ʽΗρακλεῖ πολλαχοῦ ἀνῆκε θερμὰ λουτρὰ ἡ Ἀθηνᾶ.

8 ʽΗΡΑΚΛΕΊΑ [m]ΝΌΣΟΣ: ʽΗ ἱερά. Εἰς ταύτην γὰρ περιέπεσεν ʽΗρακλῆς.

9 Ἦτοι τέθνηκεν, ἢ διδάσκει [n]γράμματα: Τῶν εἰς Σικε- B
λίαν στρατευσάντων οἱ μὲν ἐλήφθησαν αἰχμάλωτοι, οἱ δ' ἀπώλοντο. Οἱ οὖν διαφυγόντες ἔλεγον τοῦτο.

10 Ἢ κρίνον, ἢ κολοκύντην: Τὸ τῆς [o]κολοκύντης ἄνθος καλεῖται κρίνον. Ἔταττον οὖν τὸ μὲν κρίνον ἐπὶ τοῦ τεθνηκότος, τὴν δὲ κολοκύντην ἐπὶ τοῦ ὑγιοῦς. C

11 [p]ʽΗ ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσις: Ἐπὶ τῶν οἰμώζειν τινὰ λεγόντων. Τοῦτο γὰρ πρὸς Δαρεῖον τὸν Πέρσην ἀπεκρίναντο οἱ Σκύθαι.

12 [q]Ἠλιθιώτερος τῆς Πραξίλλης: Αὕτη γὰρ ἐρωτωμένη τί κάλλιστον, Ἥλιος, ἔφη, καὶ σῦκα. ʽΟμοία τῇ, Ἀνοητότερος Ἰβύκου, καὶ Κορύβου, καὶ Μελιτίδου. D

13 Ἣ χρὴ τραγῳδεῖν πάντας, ἢ μελαγχολᾶν: Ἐπὶ τῶν μήτε λυπεῖσθαι, μήτε χαίρειν δυναμένων.

14 ʽΗ [r]Συλόσωντος χλαμύς: Ἐπὶ τῶν ἀλαζονευομένων ἐπὶ ἐσθῆτι. Οὗτος γὰρ εἶχε χλαμύδα, ἣν Δαρείῳ ἰδιωτεύοντι δωρησάμενος ἔτυχε τῆς εἰς Σάμον καθόδου. E

[k] Pro δυσίατος voce inusitata, Suidas δυσθεράπευτος posuit. SCHOTT.

[l] ἡ καὶ] ἢ ἡ b. ἢ g.

[m] νόσος] De hoc morbo Zenobius, Suidas, et ad Ovidii Metamorph. interpretes. ʽΗράκλειος autem pro ʽΗρακλεία est in schidis Pantini nostri. SCHOTT.

[n] τὰ γράμματα] Articulo τὰ deleto, trimetrum constitui. SCHOTT. τὰ γράμματα g.

[o] κολοκύντης] κολοκύνθης g.

[p] ʽΗ ἀπὸ Σκυθῶν] Ab Anacharside Scytha quoque natum hoc proverb. putat Laërtius, utiturque frequenter Lucianus, et in Epistolis Ælianus. Neque abludit quod refert Herodotus lib. IV. de muneribus Dario missis a Scythis, ave, mure, rana, et sagitta: quem lege. Οἱ Σκύθαι pro Πέρσαι reposui ex historiæ veritate. SCHOTT. Πέρσαι b. g. qui addunt, εἰ μὴ πτηρ ἦσθα, ᾄδεις ἔχων.

[q] Hîc quoque desiderari puto ὁμοία. Reliqui autem parœmiographi Adonidi filio Praxillæ tribuentes, legunt: Ἀδώνιδος τοῦ Πραξίλλης. SCHOTT. Addidi ὁμοία τῇ post σῦκα cum g.

[r] Συλόσωντος] Historiam narrat Herodotus lib. III. Strabo lib. XIV. Ælianus lib. IV. Variar. et Valerius Max. lib. V. cap. 2. SCHOTT.

15 Ἡ κέρκος τῆι ἀλώπεκι μαρτυρεῖ: Ἐπὶ τῶν δεικνυόντων A ἀπὸ μικρᾶς πράξεως τὸ ἦθος.

16 Ἐκ τοῦ κρασπέδου [s]τὸ πᾶν ὕφασμα: Ὁμοία, Ἐκ γεύματος γινώσκεις· [t]Τὸν Αἰθίοπα ἐκ τῆς ὄψεως· [u]Ἐκ τῶν ὀνύχων τὸν λέοντα· Ἐκ τοῦ καρποῦ τὸ δένδρον.

17 [v]Ἥλιξ ἥλικα τέρπει: Ὁμοία [x]τῇ, Ὡς αἰεὶ τὸν ὅμοιον B ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὅμοιον· [y]Ἥλῳ τὸν ἧλον, καὶ πάτταλον ἐξέκρουσας παττάλῳ. Ἀντὶ τοῦ, ἁμαρτήματι τὸ ἁμάρτημα θεραπεύεις.

18 Ἢν μὴ καθάρῃς καὶ ἀλέσῃς, οὐ μὴ φάγῃς: Ἐπὶ τῶν [z]σὺν μόχθῳ τὴν ἀναγκαίαν πορίζομένων τροφήν. Εἶπε δὲ Δήμη- C τρα πρὸς Τριπτόλεμον.

19 [a]Ἡμεῖς δέκα Ῥόδιοι, δέκα νῆες: Ἐπὶ τῶν ἀλαζονευομένων.

20 Θάμυρις μαίνεται: Ἐπὶ τῶν κατὰ σύνεσιν πραττόντων τι, δοκούντων δὲ μαίνεσθαι. Προεγράφη ἡ ἱστορία εἰς τὸν D Ἄμυριν.

21 Θετταλικὰ πτερά: Ἐπὶ τῶν [b]παραχρῆμα ἐσθῆτας ἐνειμένων. Αἱ γὰρ Θετταλικαὶ ἐσθῆτες πτερωταὶ ἦσαν.

22 Θεῶν ἀγορά: Ἐπὶ τῶν χρησίμων καὶ δικαίων.

23 [c]Θυννίζειν: Ἀντὶ τοῦ κεντᾶν. [d]Τριαίναις γὰρ τοὺς θύννους E

[s] τὸ πᾶν] πᾶν om. g.

[t] Τὸν Αἰθίοπα ἐκ τ. ὄ.] τῷ Αἰθίοπι ἡ ὄψις b.

[u] Ἐκ τῶν] ἢ ἐκ τῶν g. qui mox ἢ ἐκ τοῦ.

[v] Vid. Schol. Platon. p. 59.

[x] τῇ, Ὡς ἀεὶ om. b. mox εἰ pro ὡς b. g. ἥλῳ τὸν ἧλον om. g.

[y] Ἥλῳ τὸν ἧλον] v. Lucian. pro Merc. c. 9. Conf. Wyttenbach. ad Plutarch. II. p. 127 F.

[z] σὺν μόχθῳ] συμμόχθῳ g.

[a] Ἡμεῖς δέκα] Natum videatur ex illo Homerico: Ἐκ Ῥόδου ἐννέα νῆας ἄγεν Ῥοδίων ἀγερώχων. Et affine: Ἰδοὺ Ῥόδος, ἰδοὺ πήδημα. Adscribit amplius Apostolius integer: τοῦτο δὲ εἶπε ἡ Δημήτηρ πρὸς Τριπτόλεμον. SCHOTT.

[b] παραχρῆμα] Habet Suidas, Hesychius, Erasmus, et Junius Centur. 1. Verum suspecta mihi hîc vox παραχρῆμα pro extemporaneo habitu. Quid si divisim legas παρὰ χρῆμα de vestium luxu præter facultates? SCHOTT.

[c] Θυννίζειν] Luciani locus in Jove Tragœdo [c. 25.] Ἄπαγε θυννῶδες τὸ ἐνθύμημα, ὦ Πόσειδον, καὶ κομιδῇ παχύ. Qui de pingui et inepto, ut et interpretes, sumere contra Diogeniani mentem, videtur. SCHOTT.

[d] τριαίναις—θύννους] ταῖς τρ.—θύνας g. τὰς θύνας c.

κεντῶσιν. Ἐξ οὗ καὶ Λουκιανὸς, "θυννῶδες τὸ ἐνθύμημα," ἀντὶ A
τοῦ, ἀπότομον καὶ σκληρόν.

24 ΘΎΡΑΖΕ [e] ΚΆΡΕΣ, ΟΥ̓ΚΈΤ' ἈΝΘΕΣΤΉΡΙΑ: Διὰ πλῆθος [f] οἰκετῶν, ὡς ἐν τοῖς Ἀνθεστηρίοις εὐωχουμένων καὶ αὐτῶν.

25 ΘΕῸΣ Ἡ ἈΝΑΊΔΕΙΑ: Ἐπὶ τῶν [g] τῇ ἀναισχυντίᾳ ὠφελουμένων. B

* ΘΡΆΚΕΣ [h] ὍΡΚΙΑ ΟΥ̓Κ ἘΠΊΣΤΑΝΤΑΙ: Ἐπὶ τῶν ἀνόμων.

26 ἸΛΙᾺΣ ΚΑΚῶΝ: Ἐπὶ τῶν μεγάλων κακῶν.

27 [i] Ἵππῳ ΓΗΡΆΣΚΟΝΤΙ ΤᾺ ΜΕΊΟΝΑ ΚΎΚΛ' ἘΠΊΒΑΛΛΕ: Ἐπὶ τῶν διὰ γῆρας δεομένων ῥαστώνης.

28 [k] ἹΠΠΈΑΣ ΕἸΣ ΠΕΔΊΟΝ: Φανερόν. C

29 ἹΕΡᾺ ἌΓΚΥΡΑ: Δήλη ἡ παροιμία.

30 [l] Ἵνα ΔΈΟΣ, ἜΝΘΑ ΚΑῚ ΑἸΔΏΣ:

31 [m] Ἵππος ΜΕ ΦΈΡΕΙ, ΒΑΣΙΛΕΎΣ ΜΕ ΤΡΈΦΕΙ: Κορραῖόν φασιν ὑπὸ Φίλιππον στρατευόμενον ἱππέα, τῆς μητρὸς δεομένης αἰτήσασθαι ἄφεσιν τῆς στρατείας, εἰπεῖν τοῦτο. D

32 ἹΠΠΌΛΥΤΟΝ ΜΙΜΉΣΟΜΑΙ: Ἐπὶ τῶν σωφρονεῖν βουλομένων.

33 ἸΧΘῪΝ ΝΉΧΕΣΘΑΙ ΔΙΔΆΣΚΕΙΣ: Ὁμοία τῇ, ΔΕΛΦῖΝΙ ΚΟΛΥΜΒᾶΝ ΣΥΜΒΟΥΛΕΎΕΙΣ.

34 ΚΑΔΜΕΊΑ ΝΊΚΗ: Ἐπὶ τῶν ἀλυσιτελῶς [n] νικώντων, ὧν ἡ ἱστορία δήλη. E

[e] Κᾶρες] κέρας g.

[f] οἰκετῶν] Suidas amplius habet, οἰκετῶν Καρικῶν. SCHOTT.

[g] τῇ ἀναισχυντίᾳ] τὴν ἀναισχυντίαν g.

[h] ὅρκια] ὄργια b. c. g.

[i] Ἵππῳ] *Equo senescenti minora cicela admove.* Sic Erasmus, versum tamen esse heroicum subodoratus: fateturque κείκελον alibi non lectum, præterquam in Zenobio, hoc adagio; viderique simile esse τρισιππίῳ, quam explicat vocem etiam Hesychius, idemque noster Zenobius. SCHOTT.

[k] Vid. Plato Theætet. p. 183 D. Plutarch. II. p. 822 F. Lucian. Pisc. c. 9. Schol. L. Il. ε'. 222.

[l] Ἵνα δέος] Homericum apparet Iliad. ό. ἴσχε γὰρ αἰδὼς καὶ δέος. SCHOTT. Vid. Schol. Plat. p. 4. Schol. Soph. Aj. 1074. Schol. Ven. Il. ω'. 435. Heynius ad Il. ό. 657.

[m] Ἵππος] Notum illud Horatii in Epist. *Splendidius multo est, equus ut me portet, alat Rex.* Ibi Acronem vide, et recentiores interpretes. SCHOTT. Mox Φιλίππου c.

[n] νικώντων] Etsi in utroque βιούντων [sic b. g.] scriptum erat, reposui tamen ex historiæ fide, et Suida, νικώντων. Et Apostol. ἡ ἐπὶ κακῷ νίκη. SCHOTT.

35 ΚΥΡΝΊΑ ΓΗ͂: Ἐπὶ τῶν χωρῶν τῶν λῃστὰς ἐχουσῶν. Τοιαύτη A
γὰρ ἡ Κύρνος [o]πρώην.

36 [p]ΚΟΡΧΟΡΟΣ ἘΝ ΛΑΧΆΝΟΙΣ: Ἐπὶ τῶν εὐτελῶν μὲν ὄντων, μεγάλοις δὲ παραβαλλόντων ἑαυτούς· εἶδος γάρ ἐστι βοτάνης ὁ κόρχορος εὐτελοῦς.

37 ΚΥΚΝΕΙΟΝ ἊΙΣΜΑ: Ἐπὶ τῶν ἐγγὺς θανάτου ὄντων, καὶ τὰ τε- B
λευταῖα φθεγγομένων. Οἱ κύκνοι γὰρ ἀποθνήσκοντες ᾄδουσι.

38 [q]ΚΟΙΝῸΣ ἙΡΜΗ͂Σ: Οἷον, Κοινὸν τὸ εὕρημα. Κλεπτίστατος ὢν ὁ Ἑρμῆς, κατέδειξε κοινὰ εἶναι τὰ φώρια.

39 ΚΑΚΟΥ͂ ΚΌΡΑΚΟΣ ΚΑΚῸΝ ὨΙ῀ΟΝ ἜΦΥ: Ἐπὶ τῶν ἐκ κακῶν γονέων
ὄντων. C

40 ΚΑΝΘΆΡΟΥ ΣΟΦΏΤΕΡΟΣ: Ἐπὶ τῶν πονηρῶν. Κάνθαρος γάρ τις πονηρὸς ἐγένετο.

41 [r]ΚΙΝΉΣΩ ΤῸΝ ἈΦ' ἹΕΡΑ͂Σ: Ἐπὶ τῶν τὰ ἔσχατα κινδυνευόντων.

42 [s]ΚΈΡΔΟΣ ΑἸΣΧΎΝΗΣ ἊΜΕΙΝΟΝ: Ἐπὶ τῶν διά τι κέρδος αἰ- D
σχύνην [t]προσπορίζόντων ἑαυτοῖς, καὶ μὴ ἐπιστρεφομένων ταύτης.

43 ΚΩΦΌΤΕΡΟΣ ΤΟΥ͂ ΤΟΡΩΝΑΊΩΝ ΛΙΜΈΝΟΣ: Λιμὴν τις ἦν στενὰς ἔχων τὰς [u]εἰσβάσεις.

44 [v]ΚΑΣΣΙΩΤΙΚῸΝ ἊΜΜΑ: Ἐπὶ τῶν σκολιῶν τοὺς τρόπους. Οὗ- E
τοι γὰρ ἅμματά τινα δύσλυτα ἐπιτεχνάζονται.

45 ΚΑΘ' ἙΑΥΤΟΥ͂ ΒΕΛΛΕΡΟΦΌΝΤΗΣ: Ἐπὶ τῶν καθ' ἑαυτῶν τι ποιούντων. Ἡ δὲ ἱστορία δήλη.

o πρώην] Addit g. ἄλλη.

p Κόρχορος] Herbæ et proverbii meminit quoque Theophrastus lib. VII. cap. 7. De plantis. Vide Hesychium. SCHOTT. Κόρκορος bis c. g. Post h. art. addit c. Καλαμαράδικος γάδαρος ἐπὶ τῶν μεγάλων· τοιοῦτοι γὰρ οἱ ἐκεῖ ὄνοι. v. Apostol. XI. 15.

q Κοινὸς] Vid. Lucian. Navig. 12.

r Κινήσω] Ortum hujus adagii explicat Julius Pollux lib. IX. [s. 98.] Onomastici. SCHOTT. Vid. Schol. Platon. p. 227. 230. Plutarch. II. p. 783 B. 975 A. Eustath. Il. ζ. p. 633, 59.

s Κέρδος] Affine huic illud Vespasiani Imp. *Lucri bonus odor ex re qualibet.* Vide quæ ad Zenobium Cent. IV. [67.] notabamus. SCHOTT.

t προσποριζόντων]ποριζόντων b. c. g.

u ἐκβάσεις c.

v Κασσιωτικὸν] Est et apud Suidam. Stephanus de Urbibus aliter effert Κασσιωτικὰ ἱμάτια, nisi forte ἱμάντια scribendum sit: quod Erasm. vidit, et admonuit. SCHOTT.

46 [x]Κομπὰς Μάξιμος: Ἐπὶ τῶν ὑπὲρ τὸ δέον φρονεῖν νοούντων. A Οὗτος γὰρ ὁ Μάξιμος ἀλαζὼν ἐγένετο.

47 [y]Οὐχ ἅμμα λύεις: Ἐπὶ τῶν δυσλύτων. Ἀπὸ τῆς ἁμάξης ἡ ἱστορία.

48 [z]Καρικὸς τράγος: Ἐπὶ τῶν εὐτελῶν.

49 [a]Κατ' αἶγας ἀγρίας: Ὁμοία τῇ, "Ἐς κόρακας." B

50 Κερκυραία μάστιξ: Ἐπὶ τῶν μεγάλων μαστίγων. Τοιαύτας γὰρ εἶχον.

51 [b]Κερκωπίζειν: Δολιεύεσθαι. Ἐπὶ τῶν πανούργων. Ἀπό τινων ἀνδρῶν Κερκώπων λεγομένων, ὡς προείρηται.

52 [c]Κέσκων πόλις: Ἐπὶ τῶν ἀνοήτων. Οἱ γὰρ ἐν ταύτῃ C κατοικοῦντες τῇ πόλει, τοιοῦτοι.

53 Κεστρεὺς νηστεύει: Ἐπὶ τῶν λαιμάργων, ὑποκρινομένων δὲ νηστεύειν. Ἄπληστον γὰρ τὸ ζῶον.

54 Κιλίκιοι [d]τράγοι: Οἱ δασεῖς. Ὅθεν καὶ τὰ ἐκ τριχῶν Κιλίκια λέγονται. D

55 Κινδυνώδης ἡ ἐν πρώρᾳ [e]σελίς: Οἱ γὰρ πολέμιοι πρῶτον τὴν πρώραν κατέχουσι.

56 Κοροίβου ἠλιθιώτερος: Οὗτος γὰρ τὰ κύματα τῆς θαλάσσης ἠρίθμει.

[x] Κόμπος legisse video Erasmum [I. ii. 74.] non Κομπάς. Et in illo νοούντων non mihi facio satis. Forte melius foret δοκούντων, et ad sensum accommodatius. SCHOTT. ὑπὲρ τὸ δέον φρονούντων B. 529.

[y] Οὐχ ἅμμα] Vitiose in Palatino οὐχ ἅμα. Οὐχ ἅμμα Pantini codex et Zenobius. Sic supra paullo *Cassioticus nodus*. Et affinia, *Herculeus* ac *Gordius nodus*. Vide Q. Curtium lib. III. et Plutarchum in Alexandro. SCHOTT. καὶ ἅμμα c.

[z] Καρικὸς] Hesychius a Sophocle usurpatum hoc adagium refert. SCHOTT.

[a] Κατ' αἶγας] Suidas exponit ἐπὶ τὰς κατάρας. SCHOTT.

[b] Κερκωπίζειν] De Cercopibus ad Zenobium notavi. SCHOTT.

[c] Κέσκων] Suidas poëtas sic lusisse ait: Κέσκος πόλις νοῦν οὐκ ἔχουσα: in cujus etiam Collectaneis Κέσκον οἰκεῖν Desiderius emendat. SCHOTT.

[d] τράγοι reposui e Suida, non ut Palat. [et c. g.] στράτηγοι. Quomodo etiam vertendum censui. Κιλίκιος, inquit, τράγος, ὁ δασὺς, etc. Vide Hesychium in Κιλίκιοι λόγοι. SCHOTT.

[e] σελὶς Eustathio in Iliad. π'. [1041, 27.] σέλμα, ζυγὸς, et navis carina. SCHOTT.

57 [f]Κορύδου εἰδεχθέστερος: Ἐπὶ τῶν δυσμόρφων. [g]Οὗτος A γὰρ ἐπὶ [h]ἀμορφίᾳ διεβάλλετο.

58 Κρητίζειν: Ἐπὶ τοῦ ψεύδεσθαι. Ἀπατηλοὶ γὰρ οἱ Κρῆτες.

59 Κορώνη τὸν σκορπίον: Ἐπὶ τῶν βλαβεροῖς ἐπιχειρούντων.

60 Κουρήτων στόμα: Ἐπὶ τῶν μαντεύεσθαι ὑπισχνουμένων. Τοιοῦτοι γὰρ οὗτοι. B

61 Κριὸς ἀσελγόκερως: Ἐπὶ τῶν μεγάλων καὶ ἀσελγῶν.

62 [i]Κριὸς [j]τροφεῖα: Ἐπὶ τῶν ἀχαρίστων· ἡ δὲ ἱστορία δήλη.

63 [k]Κρονικαὶ [l]λῆμαι: Ὁμοία τῇ, Χύτραις λημᾶις καὶ κολοκύνταις.

64 Κρόνου [m]πυγή: Τὸ ἀρχαῖον καὶ ἀναίσθητον κρέας. C

65 [n]Κροβύλου ζεῦγος: Ἐπὶ τῶν ὑπερβαλλούσῃ πονηρίᾳ κεχρημένων. Ἀπὸ Κροβύλου τινὸς πορνοβόσκου, δύο ἔχοντος [o]ἑταίρας.

66 Κυζικηνοὶ στατῆρες: Ἐπὶ τῶν εὖ κεχαραγμένων στατήρων. [p]Διαβόητοι γὰρ [q]οὗτοι.

67 [r]Κύων παρ' ἐντέροις: Ἐπὶ τῶν μὴ δυναμένων ἀπολαύειν D τῶν [s]προκειμένων.

[f] Κορύδου] Varie hoc nomen Κορύδου scriptum reperi. Κορύδεως Petri Pantini membranæ. Zenobio Κορύθεως. Reposui a Pantiniano cod. confirmatus ἀμορφίᾳ [sic b.] pro ἁμαρτίᾳ, quod in Palatino depravatum erat. SCHOTT. Κορύδεος b. Κορύβου c.

[g] Οὗτος] οὕτως g.

[h] ἀμορφίᾳ] ἁμαρτία g. c.

[i] Κριὸς] Κριοῦ b. c. g.

[j] τροφεῖα] Deest, ἀπέτισεν, ex Apostolio. SCHOTT.

[k] Κρονικαὶ] Suidas, hæc tria proverbia conjungens, in hebetem oculorum aciem jactata refert. Plura Desiderius suggeret. SCHOTT.

[l] λῆμαι] λῆμμαι g. bis.

[m] πυγὴ] πηγὴ g. c.

[n] Κροβύλου] Habet Zenobius adagium. In Suida Κροβύζου constanter legitur. SCHOTT.

[o] ἑταίρας] ἑτέρας g.

[p] Διάβητοι corrupta vox, in utroque exemplari, etsi Aristophanis interpres διαβήτην *circinum* exponat. Equidem nihil cunctatus repono διαβόητοι, [sic c.] favente Zenobio, Hesychio et Suida: qui cum dissimiles fuisse significat; quod hinc bellum, in aversa vero parte leonem impressum stateres haberent; glossema quoque ab hoc alienum loco, obelo fodimus, furcillis ejecimus. SCHOTT.

[q] οὗτοι] Addit b. ὁμ. τῇ λύκος περὶ φρέαρ χορεύει.

[r] Κύων] Simile illud Senecæ in ἀποκολοκυντώσει: *Citius quam canis exta edit.* Ut legit Rhenanus, et And. Alciatus lib. VI. Parergon c. 5. SCHOTT.

[s] προκειμένων] Addit b. κῦδος λοιδορία· κυδάζειν τὸ λοιδορεῖν.

68 Κύων ἐπὶ δεσμά: Ἐπὶ τῶν ἑαυτοὺς εἰς δεσμὰ ἐμβαλλόντων. A

69 [t]Κωδάλου χοῖνιξ: Ἐπὶ τῶν μεγάλοις μέτροις κεχρημένων.

70 Κῷος πρὸς Χῖον: Ὅταν ἐλάττονα πρὸς μείζονά τις παραβάλλῃ.

71 [u]Καύνιος ἔρως: Ἐπὶ τῶν μὴ κατορθουμένων ἐπιθυμιῶν. B Καύνου γὰρ ἐρασθεῖσα ἡ ἀδελφὴ, καὶ μὴ τυχοῦσα τοῦ ἔρωτος, ἀνεῖλεν ἑαυτήν.

72 Κύρβεις κακῶν: Ἐπὶ πλήθους κακῶν. Κύρβεις γὰρ, ξύλα τινὰ πινακοειδῆ, ὅπου τοὺς νόμους ἔγραφον.

73 [x]Κατόπιν ἑορτῆς ἥκεις: Ἐπὶ τῶν ἀπὸ καλοῦ πράγματος C ἀπολειπομένων.

74 [y]Κακὴ πρόδοσις: Ἐπὶ τῶν μετὰ τὴν μῖξιν τὸν συγκείμενον μισθὸν κομιζομένων.

75 [z]Κλαίει ὁ νικήσας, ὁ δὲ νικηθεὶς ἀπόλωλεν: Ἀθηναῖοι νικηθέντες ἀπώλοντο· Φίλιππος νικήσας ὑπὸ Παυσανίου ἀνῃρέθη. D

76 Κοινὰ [a]τῶν φίλων: Δήλη.

77 Κλειτοριάζειν: Ἐπὶ τῶν παιδεραστῶν τινές φασιν· ἢ ἐπὶ τῶν γυναιξὶν ἀκολάστων.

78 [b]Κακὰ μὲν θρῖπες, κακὰ δ' ἶπες: Ἐπὶ [c]ἑκατέρων βλαπτικῶν. E

79 Κολοφωνία ὕβρις: Ἐπὶ τῶν πλουσίων καὶ [d]ὑβριστῶν. Τοιοῦτοι γὰρ οἱ Κολοφώνιοι.

[t] Κωδάλου Hesych. et Suid. Κοδάλου, noster [sic g.] Κνωδάλου. SCHOTT.

[u] Καύνιος] Laqueo vitam Byblis abrupit amoris impotentia. Ovidius de Arte et IX. Metam. et Conon apud Photium in Biblioth. SCHOTT.

[x] Κατόπιν] Utitur Socrates apud Platonem in Gorgia [p. 447 A.] Non dissimile est quod apud Euripidem in Rheso Hector ait: Σύμμαχος μὲν οὔ, ξένος δὲ πρὸς τράπεζαν. SCHOTT. Vid. Schol. Plat. p. 100.

[y] Κακὴ] Notum Augusti illud apud Plutarchum: *Proditionem amo, proditorem odi.* SCHOTT.

[z] Κλαίει] Vide quæ ad Zenobium notabamus, et in Vitis Parallelis Aristotelis et Demosthenis. SCHOTT.

[a] τῶν] τὰ τῶν b.

[b] Κακὰ] *Thripes* vitiant ligna, *ipes* vero vites. Auctor Apostolius. *Thrips* interdum etiam avicula. Unde proverbium: *Aquila thripas insequitur*. SCHOTT.

[c] ἑκατέρων] τῶν ἑκατέρων b.

[d] ὑβριστῶν] ὑβριστικῶν b.

80 [e]Κύπριος βοῦς: Ἐπὶ τῶν κοπροφάγων καὶ εἰκαίων. A

81 Κάμηλος καὶ ψωριῶσα πολλῶν ὄνων ἀνατίθεται φορτία: Ἐπὶ τῶν ἐν γήρει μὲν ὄντων, ἢ δυστυχίαις, πολλῶν δὲ ἀμεινόνων ὄντων.

82 [f]Κατὰ ῥοῦν φέρεται: Ἐπὶ τῶν εὐπλοούντων.

83 [g]Καθ' ὕδατος γράφειν: Ἐπὶ τῶν ἀδυνάτοις ἐπιχειρούντων. B

84 [h]Κἂν ἀπὸ νεκροῦ φέρῃ: Ἐπὶ τῶν ἀπὸ πενήτων κερδαινόντων.

85 [i]Κύνα δέρειν δεδαρμένην: Ἐπὶ τῶν μάτην τι ποιούντων.

86 Καρικὴ Μοῦσα: Ἐπὶ τῶν ἀλλογενῶν, ἤτοι Σκυθῶν καὶ [k]γραμμάτων. C

87 Κἂν αἲξ δάκῃ ἄνδρα πονηρόν:

88 Κανθάρου σκιαί: Ἐπὶ [l]τῶν φοβουμένων τὰ μὴ ἄξια φόβου.

89 Κακὴ μὲν ἡ ὄψις, ἐν δὲ δειλαίαι φρένες:

90 [m]Κατὰ βοὸς εὔχου: Οἷον, μέγα εὔχου.

91 [n]Κνὶψ ἐκ χώρας: Ἐπὶ τῶν ταχυπόδων. Ὁ γὰρ κνὶψ τὸ D θηρίον τοιοῦτον.

92 Κρὴς πρὸς Αἰγινήτην: [o]Ἐπὶ τῶν πανουργίᾳ χρωμένων πρὸς ἀλλήλους λέγεται.

93 [p]Αἱ κύνες τὴν δέσποιναν μιμούμεναι: Λέγεται ὁπόταν καὶ [q]ὑποχείριοι τοῖς ἄρχουσιν ἐπὶ κακῷ συμφωνῶσι. E

[e] Κύπριος] Hujusmodi boves describit Plinius lib. XXVIII. cap. ult. Aristophanes in Pluto Bœotios boves σκατοφάγους, oleto vescentes inducit, medicos taxans. SCHOTT.

[f] Κατὰ ῥοῦν] Utitur Lucianus [Jov. Trag. c. 22.], et alibi [Jov. Trag. c. 50.] κατὰ ῥοῦν προχωρεῖν dixit. SCHOTT.

[g] Καθ' ὕδατος] Vid. Lucian. Catapl. c. 21. Platon. Phædr. p. 276 C.

[h] Κἂν ἀπὸ] Est apud Aristot. lib. II. Rhetoricorum ad Theodectem. [c. 6.] SCHOTT.

[i] Κύνα] Aliter paullo Suidas, de iis qui iisdem sæpe malis afficiuntur. Utitur in Lysistrata Aristophanes. SCHOTT.

[k] γραμμάτων] γραμματιῶν g.

[l] τῶν] τῶν μὴ g. qui mox om. τά.

[m] Κατὰ βοὸς] Vid. Wyttenbach. ad Plutarch. II. p. 293 F.

[n] Κνὶψ] Alii sic efferunt, Ὁ κνὶψ ἐν χώρᾳ. Pantini codex: ταχυποδούντων præfert, et mox 92. ἐπὶ πανουργίᾳ. SCHOTT.

[o] ἐπὶ πανούργοις] ἐπὶ τῶν πανούργως g. ἐπὶ πανουργίᾳ b.

[p] Αἱ κύνες] Debetur adagium hoc codici Pantiniano, utiturque Plato lib. VIII. De Rep. [p. 563 C.] Ἀτεχνῶς γὰρ αἵ τε κύνες, κατὰ τὴν παροιμίαν, οἷαί περ αἱ δέσποιναι. SCHOTT. Deest g.

[q] ὑποχείριοι] οἱ ὑποχ. b.

94 [r] ΚΥΝΌΣΑΡΓΕΣ: Τόπος, ἐν ᾧ οἱ νόθοι ἐξεκρίνοντο. Κύων γάρ A τις ἡρπακὼς κρέα, ἐκεῖ ἐκόμισεν· ὅθεν καὶ Κυνόσαργες.

95 ΚΑΤᾺ ΠΟΔῸΣ ΒΆΣΙΝ: Ἐπὶ τῶν κατὰ μικρόν τι πραττόντων καὶ μετὰ τέχνης. Ὁμοία τῇ, ἘΝ ΝΥΚΤῚ ΒΟΥΛΉ.

96 ΚΑΡΚΊΝΟΣ ΛΑΓΩῸΝ ΑἹΡΕῖ: Ἐπὶ τοῦ ἀδυνάτου· ὁμοία τῇ, ΛΎΚΟΣ ΚΑῚ ὌΪΝ ΠΟΙΜΑΊΝΕΙ. B

97 ΚΕΡΑΜΈΩΣ ΠΛΟῦΤΟΣ: Ἐπὶ τῶν σαθρῶν, καὶ ἀβεβαίων, καὶ εὐθραύστων.

98 [s] ΚΕΡΑΜΕῪΣ ἌΝΘΡΩΠΟΣ: Ἐπὶ τοῦ σαθροῦ.

99 [t] ΚΑΚΟῚ ΠΊΝΟΥΣΙ ΤῆΣ ΤΙΜΩΡΊΑΣ ΤῊΝ ὈΜΊΧΛΗΝ: Ἐπὶ τῶν κατ' ἀξίαν τιμωρουμένων. Ὁμοία τῇ, ΑὐΤῸΣ ἘΦΕῦΡΕ ΤΟῦ ΚΑ- C ΚΟῦ ΤῊΝ ΠΙΤΎΑΝ.

100 ΚΕΝᾺ ΚΕΝΟῚ ΒΟΥΛΕΎΟΝΤΑΙ:

VI. 1 ΛΑΓῺΣ ΚΑΘΕΎΔΩΝ: Ἐπὶ τῶν προσποιουμένων καθεύδειν, ἢ ἐπὶ τῶν προσποιουμένων τὶ δρᾶν, καὶ οὐκ ἐξ ἀληθείας πραττόντων.

2 [u] ΛΉΜΝΙΟΝ ΚΑΚΌΝ: Ἀπὸ τῶν ἐν Λήμνῳ κακῶν γυναικῶν ἡ D παραβολή.

3 ΛΥΔῸΣ ΚΑΠΗΛΕΎΕΙ: Λέγεται Κῦρον περιγενόμενον [x] τῶν Λυδῶν προστάξαι αὐτοῖς καπηλεύειν.

4 ΛΎΚΟΥ [y] ΠΤΕΡΆ: Ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων. Πῶς γὰρ ἂν πτηνός τις γένοιτο λύκος; E

5 ΛΑΓῺΣ ΠΕΡῚ ΚΡΕῶΝ: Ἐπὶ τῶν διακινδυνευόντων καὶ περὶ ψυχῆς ἀγωνιζομένων. Καὶ γὰρ κἀκεῖνος περὶ τῶν ἑαυτοῦ κρεῶν τρέχει.

[r] Κυνόσαργες] Sic et Nonnus Scholiastes Στηλιτευτικῶν Nazianzeni. Alii enim ἀπὸ κυνὸς ἀργοῦ, *ab albo cane* dictum volunt. Supra ἐς Κυνόσαργες dixit. Ab hoc Attico Gymnasio primum Cynicos appellatos quidam tradunt. Plura Desiderius Chiliastes. SCHOTT.

[s] Κεραμεὺς] Huc pertinet, quod refert B. Augustinus lib. V. de Civitate Dei, cap. 3. *Figuli* cognomentum Nigidio datum, quod rerum humanarum inconstantiam rotæ figulinæ comparasset. SCHOTT.

[t] Κακοὶ] Erasm. legit, τῆς πονηρίας, et constituere senarium conatur: Πίνουσ' ὀμίχλην τῆς πονηρίας κακοί. SCHOTT.

[u] Λήμνιον] An quia a Vulcano Mars in Lemno vinctus est? unde et *Lemnia vincula* Statio Papinio dicta. An quia Somnus in Lemno habitare dicebatur, auctore Homero? Vide Giraldum. SCHOTT.

[x] τῶν Λυδῶν] τὸν Λυδὸν g.

[y] πτερά] g. addit ζήτ.

6 Λουσαιο τὸν Πελίαν: Ἀπὸ τῶν [z]τῷ Πελίᾳ συμβάντων A παρήχθη.

7 Λέρνη κακῶν: Ὡς, Ἰλιὰς κακῶν. [a]Διὰ τὸ τοὺς Ἀργείους ἐκεῖσε ἐν τῇ Λέρνῃ τὰ καθάρματα βάλλειν.

8 Λευκὴ στάθμη: Ἐπὶ τῶν μηδὲν συνιέντων· καὶ ἐπὶ τῶν ἄδηλα ἀδήλοις σημειουμένων. B

9 [b]Λευκὴ ψῆφος: Ἐπὶ τῶν εὐδαιμόνως βιούντων.

10 [c]Λημνίαι χειρί: Ὠμῇ καὶ παρανόμῳ. Ἀπὸ τῶν συμβάντων.

11 Λιβυκὸν θηρίον: Ἐπὶ τῶν ποικίλων καὶ πολυειδῶν τοῖς τρόποις. Πολυθήρου γὰρ οὔσης τῆς Λιβύης, καὶ πολλῶν ζώων συνι- C όντων καὶ ἀλλήλοις ἐπιβαινόντων, ἐξηλλαγμένα ἀποτελεῖ [d]καὶ σύμμικτα ζῶα.

12 Λευκὴν μάζαν φυρᾷ σοι: Ἐπὶ τῶν [e]μεγάλως ὑπισχνουμένων.

13 Λιμοῦ πεδίον: Ἐπὶ τῶν ὑπὸ λιμοῦ πιεζομένων πόλεων. Λι- D μοῦ γάρ ποτε ὄντος, ἔχρησεν ὁ θεὸς [f]Ἀθηναίοις ἀνεῖναι τῷ λιμῷ πεδίον, εἰ μέλλοιεν ἀπαλλαγῆναι τοῦ λιμοῦ· διὸ καὶ ἐποίησαν.

14 [g]Λιμῷ Μηλίῳ: Ἐπὶ τῶν σφόδρα λιμωττόντων. Τοὺς γὰρ Μηλίους Ἀθηναῖοι ἰσχυρῶς ἐκάκωσαν.

15 [h]Λίνδιοι τὴν θυσίαν: Ἐπὶ τῶν σκωπτόντων καὶ δυσφήμως E ἱερουργούντων. Ἡρακλῆς γὰρ ἥρπασε τὸν βοῦν τινὸς τῶν Λινδίων, καὶ ἐθοινήσατο· ὁ δ' ἐλοιδορεῖτο αὐτῷ.

16 Λίνῳ λίνον συνάπτεις: Ἐπὶ τῶν τὰ ἀσθενῆ ἀσθενέσι συναπτόντων.

17 Λοκρῶν σύνθημα: Ἐπὶ τῶν παρακρουομένων. Λοκροὶ γὰρ F τὰς συνθήκας παρέβησαν.

[z] τῷ] τῇ g.

[a] Διὰ τοὺς] διὰ τὸ τοὺς b. g.

[b] Λευκὴ] v. Lucian. Pro Merc. ult. Harm. c. 3.

[c] Λημνίᾳ] Supra paullo habes: Λήμνιον κακόν. SCHOTT.

[d] καὶ om. g.

[e] μεγάλως] μεγάλους g.

[f] Ἀθηναίοις om. g.

[g] Λιμῷ Μηλίῳ] Suidas utroque modo Μηλίῳ et Μηλιαίῳ extulit. Aristophanes ἐν Ὄρνισι [186.] Τοὺς δ' αὖ θεοὺς ἀπολεῖται λιμῷ Μηλίῳ. SCHOTT.

[h] Λίνδιοι] Utitur de ceteris Nazianzenus Steliteut. tertia, et ibi Billius optimus interpres pag. 274. et Elias p. 246. SCHOTT.

18 [i]Λυδὸς ἐν μεσημβρίαι: Ἐπὶ τῶν ἀκολάστων. Τοιαύτῃ γὰρ A ὥρᾳ οἱ αἰπόλοι ἀκολασταίνουσιν ἐκεῖσε.

19 [k]Λύκος ἀετὸν φεύγει: Ἐπὶ τῶν ἀφύκτων.

20 [l]Λύκος ἔχανεν: Ἐπὶ τῶν τῆς ἐλπίδος [m]ἀποτυγχανόντων. Οἱ γὰρ λύκοι ἀθηρίᾳ περιπεσόντες, χαίνουσι διερχόμενοι.

21 Λύκος περὶ φρέαρ χορεύει: Ἐπὶ τῶν πονούντων περί τι B μάτην. Ὁ γὰρ λύκος ἄπρακτος περίεισιν, ὅταν διψήσῃ. Ὁμοία τῇ, Κύων παρ' ἐντέροις.

22 Λευκόλενον λίνον [n]κερδογαμεῖς: Ἐπὶ τῶν αἰσχρὰς ἐπὶ κέρδει γαμούντων.

23 [o]Λοκρικὸς βοῦς: Ἐπὶ τῶν εὐτελῶν. Λοκροὶ γὰρ ἀποροῦντες C βοῶν πρὸς θυσίας, ξύλα σχηματίσαντες εἰς βοῦν, οὕτω τὸ θεῖον ἱλάσκονται.

24 Λυδοὶ πονηροὶ, δεύτεροι Αἰγύπτιοι, τρίτοι δὲ [p]πάντων Κάρες ἐξωλέστατοι:

25 [q]Λέοντα ξυρᾶις: Ἐπὶ τῶν καθ' ἑαυτῶν τι ποιούντων. D

26 Λύκος πρὸ βοῆς [r]σπεύδει: Ἐπὶ τῶν ὑπερσπευδόντων. Καὶ γὰρ τὸ θηρίον ἁρπάξαν φεύγει.

27 Λύχνον ἐν μεσημβρίαι ἅπτειν: Ἐπὶ τῶν παρὰ καιρόν τι ποιούντων. [s]Ὅμοιον τῇ, Ἐν θέρει τὴν χλαῖναν κατατρίβεις.

[i] Λυδὸς] Hinc Λυδιάζειν Græcis λεξικογράφοις, pro Lydorum more libidini indulgere. Vide mox inf. Λυδοὶ πονηροὶ, &c. SCHOTT.

[k] Λύκος] Zenobius, Suidas, et Apostolius: λύκος ἀετὸν φεύγει. Diogeniani Palatinum exemplar [sic et g.] ἀετῷ φεύγειν mala manu præferebat: non sequor. SCHOTT.

[l] Λύκος ἔχανεν] Utitur apud Suidam Ælianus, Lucianus item in Gallo [c. 11.] et Aristophanes in Lysistrata [630.] SCHOTT.

[m] ἀποτυγχανόντων] ἀποτυχόντων g.

[n] κερδογαμεῖς] Pantini nostri liber κερδῷ γαμεῖν præfert. SCHOTT. κερδῷ γαμεῖς b. g. vid. B. 619.

[o] Λοκρικὸς] Eadem Zenobius, quem et vide in Μῆλον Ἡρακλῆς, et Suidas in Μήλιος Ἡρακλῆς. Pro ἱλάσκονται in Pantiniano [et b.] est ἱλεώσαντο. Et sequenti 24. Erasmus edit πάντων Κάρες. Rursum 26. est in altero, προσβοῆς. SCHOTT.

[p] πάντες ὧν] πάντων corr. cum Erasmo.

[q] Λέοντα] Vid. Plato Rep. I. p. 341 C. Schol. Aristid. p. 500. T. III. ed. Dind.

[r] σπεύδει] σπεύδῃ g.

[s] Ὅμοιον—Παρὰ om. g.

28 [t]Παρὰ Λύδιον ἅρμα: Ἐπὶ τῶν πολὺ ἀπολειπομένων ἐν ἀγῶνί τινι. A

29 Λυδίοι νόμοι: Μαντικῷ· μάντεις γὰρ οἱ Λυδοί.

30 Λακωνικὰς [u]σελήνας: Ἐπὶ τῶν [x]ἀμφιβόλως συνθήκας ποιουμένων. Οὗτοι γὰρ βοήθειαν αἰτούμενοι, ἀνεβάλλοντο, τὴν σελήνην προφασιζόμενοι. Ἀκεσσαίου σελήνη, τὸ ἐναντίον. B

31 Λιπαρώτερος λύχνου, καὶ, Λιπαρώτερος ληκυθίου: Ἐπὶ τῶν ὑπερβολικῶν. Ὁμοία τῇ, Ἀκόνην σιτίζεις.

32 Λύω [y]λέσχας: Πλάτων φησὶ [z]λέγων ὁπόταν ἐπὶ τὰ ἔργα ἐξήρχοντο.

33 Μασχάλην αἴρειν: Ἀντὶ τοῦ, κωθωνίζεσθαι, καὶ πίνειν. C

34 [a]Μεγαρέων δάκρυα: Ἐπὶ τῶν πρὸς βίαν δακρυόντων. Τοῦ βασιλέως αὐτῶν ἀποθανόντος ἠναγκάσθησαν [b]πάντες ὑπὸ τῆς [c]αὐτοῦ γυναικὸς δακρῦσαι. Ὁμοία τῇ, Πρὸς σῆμα μητρυιᾶς θρηνεῖν.

35 Μεγαρικαὶ σφίγγες: Πόρνας τινὰς οὕτως ἐκάλουν. D

36 Μετὰ Λέσβιον [d]ᾠδόν: Ἐπὶ τῶν τὰ δεύτερα φερομένων.

37 [e]Μηδικὴ τράπεζα: Ἐπὶ τῶν πολυτελῶν καὶ ἁβρῶν.

38 Μὴ μελαμπύγου τύχοις: Μή τινος ἀνδρείου καὶ ἰσχυροῦ.

[t] Παρὰ Λύδιον] Plura e Plutarcho in Nicia, [p. 523 D.], et De discernendo amico ab adulatore [p. 65 B.], itemque Nazianzeno congerit Erasm. Illud tantum hîc addam, sic et Latinos loqui. Horatius in Arte Poët. ver. 417. *Mihi turpe relinqui est.* Ducta a stadii curriculo tralatione. Valerius Harpocratio: Ἀπολελοιπότες, ἀντὶ τοῦ νενικηκότες· ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν δρομέων, &c. SCHOTT. Vid. Eustath. Il. κ'. p. 816, 38. Apostol. XII. 38.

[u] σελήνας] Luna antiquitus superstitiose observata, ut auctor est Lucianus libro De Astrologia, et de πανσελήνῳ Aristoph. SCHOTT.

[x] ἀμφιβόλων] ἀμφιβόλως b. et sic Apostolius ms.

[y] Λέσχας Græci et *confabulationes* et *exedras* vocabant, ut in adagio Κρουνοχυτρολήραιον observarat Erasmus: nihil ut necesse fuerit H. Stephano acerbe adeo Batavum optime de adagiis atque adeo Græcis litteris meritum traducere, cum se ipse retractarit. Pantinianus hîc pro λέγων, λέγεται habet, nullo discrimine. SCHOTT.

[z] λέγων] λέγειν g.

[a] Μεγαρέων] Zenobius hæc copiosius pertractavit. SCHOTT.

[b] πάντες] ἅπαντες g.

[c] αὐτοῦ] ἐκείνου g.

[d] ᾠδόν] ἐνδὸν g.

[e] Art. om. g.

39 Μία λόχμη οὐ τρέφει [f]δύο: Ἐπὶ τῶν ἐκ μικροῦ πολλὰ A
κερδαίνειν βουλομένων.

40 [g]Μύλος πάντα ἀκούει: Ἐπὶ τῶν κωφότητα προσποιουμένων, καὶ πάντα ἀκουόντων. Μύλος γὰρ κωμῳδιῶν ποιητὴς, ὃς μὴ ἀκούειν [h]ὑπεκρίνετο.

41 Μῦς ἄρτι πίττης γεύεται: Ἐπὶ τῶν νεωστὶ [i]πασχόντων κα- B
κῶς.

42 [j]Μυσῶν λείαν: Ἐπὶ τῶν κακῶς διαρπαζομένων. Οἱ γὰρ κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον τοὺς Μυσοὺς ἐλῄζοντο.

43 [k]Μέτρῳ ὕδωρ πίνοντες, ἀμετρίαι μάζαν ἔδοντες:

44 Μέγα φρονεῖ [l]ἢ Πηλεὺς ἐπὶ τῇ μαχαίρᾳ: Σωφροσύνης C
γὰρ δῶρον αὐτῷ ἐδόθη.

45 Μῦς λευκός: Ἐπὶ τῶν ἀσελγῶν καὶ ἀκρατῶν· τοιοῦτοι γὰρ οἱ κατοικίδιοι μύες.

46 [m]Μὴ παιδὶ μάχαιραν: Μὴ τοῖς ἀπείροις ἐγχειρεῖν μεγάλα
πράγματα, μή πως καθ' ἑαυτῶν [n]χρήσωνται. D

[f] δύο] ἐριθακοὺς addit Suidas, quam ὄρνεον μονῆρες καὶ μονότροπον esse ait. Vitiose autem hîc λόγχη Palat. codex: recte Pantinianus λόχμη. SCHOTT.

[g] Μύλος] Hujus et Cratinus, Comicus et ipse, in Cleobulinis apud Zenobium meminit. SCHOTT.

[h] ὑπεκρίνετο] ὑποκρίνεται g.

[i] πασχόντων κ.] Suidas aliter: Ἐπὶ τῶν νεωστὶ ἀπαλλασσόντων μετὰ κόπου. Habet illud, Μῦς ἄρτι πίττης γευόμενος. Et, Ὅσα μῦς ἐν πίττῃ, sed τὸ ἄρτι abest a Pantini membranis, non male. Plura Erasmus ex Theocrito et Herodoto suggesserit. SCHOTT.

[j] Μυσῶν] Suidas bis allato proverbio, amplius: οἱ γὰρ περίοικοι κατ' ἐκεῖνον, &c. Et antea, παροιμία τίς ἐστι λαβοῦσα τὴν ἀρχὴν ἀπὸ τῶν καταδρομῶν τῶν ἀστυγειτόνων καὶ λῃστῶν τῆς Μυσίας. Pet. Pantinus e suo Apostolio ita hunc Diogeniani locum tentabat Notis ad Theclam, Moreti typis nuper feliciter evulgatam: οἱ γὰρ κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον λῃσταὶ καὶ ἀστυγείτονες, &c. Vide et Harpocrationem. SCHOTT.

[k] Μέτρῳ] Versus ex oraculo Sybaritis dato vertit in proverbium, auctore Zenobio ac Suida. Versum autem sic constituas: Μέτρῳ ὕδωρ πίνοντες, ἀμέτρως μάζαν ἔδοντες. SCHOTT.

[l] ἢ Πηλεὺς] Pelea gladium a Vulcano fabricatum accepisse auctor Zenobius ac Suidas. Meminit apud illum Pindarus in Eumeonicis [Nemeonicis], item Anacreon. SCHOTT.

[m] Μὴ παιδὶ] Suidas *Eupolim* citat ἐν Δήμοις: Μὴ παιδὶ τὰ κοινά. Notans pueris Remp. minime credendam. SCHOTT.

[n] χρήσωνται] χρήσονται g.

47 Μανίαι οὐ πᾶσιν ὅμοιαι: *Τῶν μανιῶν αἱ μὲν εἰσιν ἄτοποι, αἱ δ' ἀρετῆς καὶ εὐχῆς ἄξιαι, ὡς αἱ τῶν χρησμολόγων.* A

48 Μέγα στόμα τὸ [o]ἐνιαυτοῦ: Τουτέστι *πολλὴ παρρησία εὐθηνίας γενομένης.*

49 [p]Μυσὶ κανθαρίς: Ἐπὶ *τῶν μηδενὸς ἀξίων.*

50 [q]Μετὰ Μουσῶν Κόρυδος: Ἐπὶ *τῶν ἀπαιδεύτων πεπαιδευμένοις συνόντων.* B Ὁμοία, Καρικὴ Μοῦσα. Καὶ, [r]Κόρχορος ἐν λαχάνοις.

51 Μέλιτος μυελός: Ἐπὶ *τοῦ ἄγαν ἡδέος.*

52 Μείζονα βοᾷ [s]δάφνης [t]χλωρᾶς καιομένης: Ἐπὶ *τῶν μεγάλα βοώντων.* C

53 Μὴ εἰκῇ τὴν Ἄβυδον: *Λείπει, παραπλεῖν.* Ἐπὶ *τῶν [u]παρακινδυνευόντων.*

54 [x]Μὴ κινεῖν κακὸν εὖ κείμενον: Ἐπὶ *τῶν ἑαυτοῖς κακὰ ἐγειρόντων.*

55 [y]Μηδὲν κατὰ βοὸς εὔχῃ: *Μὴ πάντα ἐπιτρέπειν ταῖς εὐχαῖς.* D

o ἐναντίον] Recte Pantinianus codex [et b. g.] ἐνιαυτοῦ, astipulantibus omnibus, et Suida, qui et εὐφορίας pro εὐθηνίας habet. SCHOTT.

p Μυσὶ] Μυσὴ b. g.

q Μετὰ Μουσῶν] Suidas concise μετὰ Μουσῶν, ἐπὶ τοῦ πεπαιδευμένου, *de erudito.* Cui adversatur illud Martialis lib. XXI. *Carmina quod scribis Musis et Apolline nullo.* Et affine: *Mihi ac Musis.* Vide in Zenobio, et supra in Diogeniano: Ἐν ἀμούσοις καὶ κόρυδος φθέγγεται. SCHOTT.

r Κόρχορος] Κόρκορος g.

s δάφνης] De lauri strepitu Plinius libro XV. cap. 30. *Laurus quidem manifesto abdicat ignes crepitu.* SCHOTT.

t χλωρᾶς] χλοερᾶς g.

u παρακινδυνευόντων] διακινδυνευόντων b.

x Legendus Suidas in adag. Μὴ κινεῖν ἀκίνητα, &c. SCHOTT. Vid. Schol. Plat. p. 40.

y Μηδὲν κατὰ βοὸς] Concinnius Suidas, μὴ πάντα κατὰ βοὸς ἕξεις. *Non omnia per bovem obtinebis,* id est, per sacrificia, sed allaborandum etiam. Sallustius: *Non votis neque suppliciis muliebribus auxilia parantur deorum, sed vigilando, agendo, bene consulendo prospere omnia cedunt.* T. Livius lib. VII. *Neque exspecta nihil agenti in sinum de cælo devolaturam victoriam aut fortunam esse.* Plura ex Æschylo Junius Hadrianus Cent. V. Adag. 50. rectius quam Erasmus, qui εὔχου legens, ingeniose magis quam vere argutatur. SCHOTT. Sed vide Valckenær. ad Schol. Eurip. Phœn. p. 769.

56 [z]Μήτε νεῖν, μήτε γράμματα: Ἐπὶ τῶν ἀμαθῶν. Ταῦτα γὰρ ἐκπαιδόθεν ἐν ταῖς Ἀθήναις ἐμάνθανον. A

57 Μηδέποτε μηδεὶς Μεγαρέων γένοιτο σοφώτερος: Ἐπὶ τοῦ ἀναισθήτου. Χαριεντιζόμενοι δὲ τοῦτο ἔλεγον.

58 Μὴ δὲ μέλι, μὴ δὲ μελίσσας: Ἐπὶ τῶν μὴ βουλομένων [a]παθεῖν τι ἀγαθὸν μετὰ ἀπευκτοῦ. B

59 Μὴ πρὸς λέοντα δορκὰς [b]ἄψωμαι μάχης: Ἐπὶ τῶν τὴν ἰσχὺν ἀνίσων.

60 Μὴ λόγους ἀντ' ἀλφίτων: Ἐπὶ τῶν τινὸς ἀξιούντων τυχεῖν.

61 [c]Μηδέποτε (εὖ) ἔρδειν γέροντα, μὴ δὲ γυναῖκα, μὴ δὲ παῖδα βάσκανον, μὴ δὲ κύνα τινὸς, μὴ δὲ λάλον κωπηλάτην: Παραινεῖ μὴ εἰς ἄχρηστα ἀναλίσκειν. C

62 Μικρὸν κακὸν, μέγα ἀγαθόν: Πολλάκις μικρὸς πόνος, καὶ κακόν τι δοκοῦν, μεγάλων γίνεται πρόξενον καλῶν.

63 [d]Μήλῳ βάλλειν: Ἐπὶ τῶν εἰς ἔρωτα ἐπαγομένων τινάς.

64 Μικρὸς ἀεὶ ὁ σὸς [e]πῶλος: Ἐπὶ τῶν διὰ βραχύτητα ἡλικίας νεάζειν λεγόντων. D

65 [f]Μία μάστιξ ἐλαύνει: Ἐπὶ τοῦ ῥᾳδίου.

66 [g]Μυὸς ὄλεθρος: Διὰ τὸ ἀπορρεόντων τῶν μυῶν τῶν μελῶν

[z] Μήτε νεῖν] Hoc adagium in Sueton. Aug. c. 64. ubi *natare* legit Torrentius; et nos ad Senecam Rhet. expleta his Græcis lacuna, πρῶτον κολυμβᾶν, δεύτερον δὲ γράμματα, Controv. 27. SCHOTT.

[a] παθεῖν—ἀπευκτοῦ] Suidas perspicue magis παθεῖν τι φαῦλον μετ' ἀγαθοῦ. Et fortasse invertendum erat, *neque apes neque mel.* Ut Socrates Xantippen jurgiosam cur ferret rogatus, Gallinas, inquit, crocitantes, si ovis vescendum, perferam necesse est. Sappho apud Tryphonem Grammaticum: μήτ' ἐμοὶ μέλι, μήτε μέλιττα. SCHOTT.

[b] ἄψομαι] ἅψωμαι b. g.

[c] Μηδέποτε] Vide supra, γέροντι μηδέποτε μηδὲν χρηστὸν ποιεῖν. Pro κωπηλάτην, malo ὀνηλάτην, vel κάπηλον. SCHOTT.

[d] Μήλῳ] Virgilius in Ecl. *Malo me Galatea petit.* Et ibi interpretes. Erasmus hîc, et Petrus Nannius Miscellan. lib. VI. Pluraque Io. Goropius Becanus in Vertumno. SCHOTT.

[e] πῶλος] Sic Q. Flaccus libro I. Serm. Sat. 3. *et pullus male parvus Si cui filius est.* Ubi putide nimium *putum* reponere, pro *pullo*, idiotismo nimirum Italico conati quidam sunt. Blandientium autem vox *pullus* est, etiam M. Plauto in Casina: *Meus pullus, meus passer.* SCHOTT.

[f] Μία om. b. g.

[g] Μυὸς] Ælianus lib. XII. Hist. Anim. cap. 10. sic effert: κατὰ μυὸς ὄλεθρον, citatque Menandrum in Thaide. SCHOTT.

θνήσκειν αὐτούς. Εἴρηται δὲ ἐπὶ τῶν ἀπράκτως [h]ἀποθανόντων. A

67 Μὴ δὲ κάρφος κινεῖν: Ἐπὶ τῶν ἡσύχων.

68 Μὴ τὴν τέφραν φεύγων εἰς τὴν ἀνθρακιὰν ἐμπέσῃς:

69 [i]Μήτ' ἄκανθα ἀμύξῃ: Λείπει, τοὺς ἀγαθούς.

70 [k]Μὴ πρὸς ἐμὲ τὰ ποικίλα: Τουτέστι, μὴ τὰς τέχνας κατὰ τῶν φίλων. B

* Μὴ μέγα λέγε: Μὴ μεγαλορρημόνει.

71 Μὴ πῦρ ἐπὶ πῦρ: Ἀνθρακεὺς ἐμπιπράμενος ἐν τῇ καμίνῳ [l]τοῦτο λέγει. Ἐπὶ δὲ τῶν κακοῖς συνεχέστερον περιπιπτόντων. C

72 Μὴ μάχαιραν αἴρει θῆλυ: Ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων βοηθεῖν.

73 [m]Μίδας ὄνου ὦτα: Ὅτι ὠτακουστὰς εἶχεν. Οἱ δὲ, χωρίον αὐτοῦ φασιν οὕτω καλεῖσθαι, ὑπ' αὐτοῦ ληφθὲν, ἀνάλωτον.

74 [n]Μωμήσεταί τις μᾶλλον, ἢ μιμήσεται: Ὅτι ῥᾷότερον τὸ ψέγειν. D

75 Ναὶ πείθου: Ὁμοία τῇ, "[o]Πείθου θεῷ."

[h] ἀποθανόντων] ἀποθνησκόντων g.

[i] Μήτ' ἄκανθα] Addit Suidas: ἀντὶ τοῦ μηδὲ πλησίον γένοιτό μοι τοῦτο ὅπερ λέγεις. Contrarium: *Mordeat vel capra nocentem*. SCHOTT. Deest art. g.

[k] Μὴ πρὸς ἐμὲ] Aqua hîc hæret, suspectaque de mendo vox ποικίλα: et sequens parœmia cohærere videatur. Quamobrem conjunxi. SCHOTT. Vid. Suid. p. 2493 B.

[l] τοῦτο λέγει] τούτῳ (sic) λέγειν g.

[m] Μίδας] De Mida asini auriculis prædito nota fabula est et mythologia, multa a principibus explorando audiri, ut ille ait: *An nescis longas regibus esse manus?* In Persio prius erat: *Auriculas asini Mida rex habet*. Sed a Cornuto præceptore admonitus, ne offenderet Neronem, mutavit in *Auriculas asini quis non habet?* Meminit et Naso et Ausonius: versusque sunt elegantes Petronii Arbitri apud Fulgentium libro III. Mythologic. in fabula Apollinis et Marsyæ: item in Ioan. Salisberiensi lib. III. Policratici cap. 12. et Animadversorum Hadriani Junii lib. III. cap. 15. *Sic commissa verens avidus reserare minister, Fodit humum, regisque latentes prodidit aureis: Concepit nam terra sonum, calamique loquentes Invenere Midam qualem concesserat index*. SCHOTT. Vid. Schol. Aristoph. Plut. 287. et Hemsterhus.

[n] Μωμήσεται] Plutarch. II. p. 346 A. Ἀπολλόδωρος ὁ ζωγράφος, ἀνθρώπων πρῶτος ἐξευρὼν φθορὰν καὶ ἀπόχρωσιν σκιᾶς, Ἀθηναῖος ἦν, οὗ τοῖς ἔργοις ἐπιγέγραπται, Μωμήσεταί τ. μ. ἢ μ.

[o] πείθου] πεύθου g.

76 ΝΗΦΆΛΙΑ ΞΎΛΑ : Τὰ μὴ ἀμπέλινα, μὴ σύκινα, μὴ δὲ μύρσινα· ἐκεῖνα γὰρ ΟἸΝΌΣΠΟΝΔΑ λέγονται. A

77 [p]ΝΌΜΟΣ ΚΑῚ ΧΏΡΑ : Δῆλον.

78 ΝΑΥ͂Σ ΠΑΛΑΙᾺ ΠΌΝΤΩΙ ΟΥ̓ΧῚ ΠΛΩΣΊΜΗ : Ἐπὶ τῶν μηδὲν συντελούντων.

79 [q]ΝΑΥ͂Σ ἹΚΕΤΕΎΕΙ ΠΈΤΡΑΣ : Ἐπὶ τῶν ἀδυσωπήτων. Ὡς τὸ, B
ἈΝΔΡΙΆΝΤΙ ΠΡΕΣΒΕΎΣΟΜΕΝ.

80 ΝΈΜΕΣΙΣ [r]ΔῈ ΠΑΡᾺ ΠΌΔΑΣ ΒΑΊΝΕΙ : Μέτεισι γὰρ ταχέως.

81 ΝΕΥΡῷ ἹΠΠΕΎΕΙΣ : Ἐπὶ τῶν βραδέως γινομένων.

82 ΝΕΚΡῷ ΛΈΓΩΝ ΜΎΘΟΥΣ ΕἸΣ ΟΥ̓͂Σ : Ἐπὶ τοῦ μὴ ἐπαΐοντος.

83 ΝΕΦΈΛΑΣ ΞΑΊΝΕΙΝ : Ἐπὶ ματαίου ἢ ἀδυνάτου. C

84 ΝΟΥ͂Σ ΟΥ̓ ΠΑΡᾺ ΚΕΝΤΑΎΡΟΙΣ : Ἐπὶ τῶν ἐπιλησμόνων καὶ πλεονεκτῶν. Παρ' ὅσον ὑπὸ πλεονεξίας ἀπώλοντο.

85 ΝΟΥ͂Ν ΤῸΝ ΞΈΝΟΝ : Ἐπὶ τῶν ὑφορωμένων τινῶν.

86 ΝΥ͂Ν ΕἸΣ ΧΏΡΑΝ ἮΛΘΕΣ : Ἐπὶ τῶν ὅπου ἀπηρνοῦντο μὴ ἐλθεῖν ἐλθόντων. D

87 ΝΥ͂Ν ὈΣΠΡΊΩΝ ἊΜΗΤΟΣ : Ἐπὶ τῶν καθ' ὥραν πραττόντων πάντα.

88 ΝΥ͂Ν ΘΕΟῚ [s]ΜΆΚΑΡΕΣ : Ἐπὶ τῶν ἀξίως τιμωρουμένων ἐφ' οἷς ἔπραξαν.

89 ΝΥ͂Ξ ὙΓΡΆ : Ἐπὶ τῶν συμβαινόντων χαλεπῶν. ΝΎΚΤΑ ΔΑΣΕΐΑΝ, τὴν χειμερινήν φασι. E

90 [t]ΝΥ͂Ν ΓΈΝΟΙΤΟ ΣΩΘΗ͂ΝΑΙ : Ἀετὸς χελώνην ἁρπάσας ἠβούλετο ἀφ' ὕψους καταβαλεῖν, ἡ δὲ, "Νῦν γένοιτο," φησὶ, "σωθῆναι· τοῦ δὲ λοιποῦ, αὐτοῦ μελήσει."

91 [u]ΞΥ͂ΡΟΣ ΕἸΣ ἈΚΌΝΗΝ : Πρὸς τοὺς ὧν βούλονται τυγχάνοντας. Ὁμοία τῇ, ὌΝΟΣ [x]ΕἸΣ ἌΧΥΡΑ. F

p Νόμος] Quod gens quævis legibus utatur suis. Suidas. Plura hîc Zenobius de gentium moribus; quæ cum voluptate simul et utilitate, ut sunt a nobis nonnihil facta meliora, legas licet. SCHOTT.

q Ναῦς] Suidas dici proverbium ait in stupidos atque insulsos. SCHOTT.

r δὲ] γὰρ g.

s μάκαρες] μάκαρ g.

t Νῦν γένοιτο] Suidas ita: Νῦν σωθείην, ἵνα ᾗ μοι δίδαγμα τοῦτο τοῦ λοιποῦ χρόνου. SCHOTT.

u Ξύρος] Vide Suidam, Erasmum enim hîc fugit ratio. Reddidit enim contra: *In eos, qui in res, quas minime volebant, inciderunt.* SCHOTT.

x εἰς ἄχυρα] Philemon Athenæi II. p. 52 E. Ὄνος βαδίζεις εἰς ἄχυρα τραγημάτων.

92 [y]ΞΥΛΟΝ ΑΓΚΥΛΟΝ ΟΥΔΕΠΟΤ' ΟΡΘΟΝ: Ὅτι δυσχερὲς ἐκ φαύ- A
λων ἀγαθοὺς ἀπεργάσασθαι.

93 [z]ΞΥΓΓΝΩΜΗ ΠΡΩΤΟΠΕΙΡΩΙ: Ἐπὶ τῶν ἐν πρώτοις [a]διαμαρτανόντων.

94 ΟΥΔΕΝ ἘΝ ΤᾺΛΛΑ ΠΑΝΤΑ ΠΛῊΝ ΧΡΥΣΟΣ:

95 [b]ὈΣΤΡΑΚΩΝ ΠΕΡΙΣΤΡΟΦΗ: Ἐπὶ τῶν ἐκ κρειττόνων εἰς τὸ B
ἐναντίον [c]μεταπιπτόντων, ἐκ μεταφορᾶς τῶν κυβευόντων. Ὀστρακίνοις γὰρ τὸ πάλαι χρώμενοι βώλοις, τῇ μεταβολῇ τούτων πολλάκις [d]ἡττῶντο, ἢ ἐνίκων.

96 ὈΛΕΘΡΟΥ ΠΕΙΡΑΤ' ἘΦΗΠΤΑΙ: Ἐπιδέδεται καὶ ηὐτρέπισται τὸ
τοῦ ὀλέθρου ἡμῶν πέρας. C

97 ὍΜΠΝΙΟΣ ΧΕΙΡ: Ἡ πλουσία. ὍΜΠΝΙΟΝ ΝΕΦΟΣ, μέγα, πολὺ, ηὐξημένον.

98 ὌΝΟΣ ἌΓΕΙ ΜΥΣΤΗΡΙΑ: Ἐν τοῖς μυστηρίοις ἐξ ἄστεος ἐκόμιζον μετὰ τῶν ὄνων τὰς χρείας. Διὸ καὶ ἐκακοπάθουν οἱ ὄνοι. Ἐπὶ τῶν οὖν ἀναξίως τι βασταζόντων λαμβάνεται. Ὁμοία, D
ΓΑΛῆΙ ΚΡΟΚΩΤΟΝ· καὶ, ΠΙΘΗΚΟΣ ἘΝ ΠΟΡΦΥΡΑΙ.

99 ὌΝΟΥ ΠΟΚΟΙ: Ἐπὶ τῶν ἀνοήτων καὶ ἀτελῶν. [e]Οὐδὲ γὰρ κείρεται ὄνος.

100 ὌΝΟΥ ΓΝΑΘΟΣ: Εἰς πολυφάγον.

VII. 1 ὌΝΟΥ ΣΚΙΑ: Ἐπὶ τῶν μηδενὶ [f]χρησίμῳ φιλοτιμουμένων καὶ E
φιλονεικούντων. Ἐμισθώσατο γάρ τις τὴν ὄνον· [g]καύματος δὲ γενομένου ὑπὸ τὴν [h]ὄνου σκιὰν ὑπέδυ, ὁ δὲ ἐμάχετο, Ὄνον σοι, λέγων, ἐμισθωσάμην, οὐχὶ σκιάν.

2 ΟΥΔ' ἩΡΑΚΛῆΣ ΠΡΟΣ ΔΥΟ: [i]Φανερόν.

[y] Ξύλον] Sic Horatius: *Naturam expellas furca, tamen usque recurret.* Plura Desiderius Chiliastes suggeret. SCHOTT.

[z] Ξυγγνώμη] Egregie sacer ille Chrysostomus: Καὶ τῷ μὲν ἐν ἀρχῇ πεσόντι συγγινώσκομεν ἅπαντες διὰ τὴν ἀπειρίαν. SCHOTT.

[a] διαμαρτανόντων] τι διαμ. b.

[b] Ὀστράκων] De hoc ludi genere Jul. Pollux, et in Phædro Plato. SCHOTT. Vid. Schol. Platon. p. 59. 179. Lucian. pro Merc. c. 1. Heindorf. ad Platonis Phædr. p. 232.

[c] μεταπιπτόντων] περιστρεφόντων. Γρ. μεταπεσόντων b.

[d] ἡττῶντο] ἡτιῶντο b.

[e] Οὐδὲ γὰρ κείρεται ὄνος] Pantinianus, οὐδὲ γὰρ κείρεις τὸν ὄνον. Et πόκοι præferebat. SCHOTT.

[f] χρησίμων] χρησίμῳ b. g.

[g] καύματος] κάματος in Pantiniano scriptum vidimus. SCHOTT.

[h] ὄνου σκιὰν] ὄνον g. c.

[i] Φανερόν] ἡ ἱστορία αὕτη. Προσπεσεῖν τῷ Ἡρακλεῖ ἐκ λόχου οἱ Μολιονίδαι, αὐτὸς φοβηθεὶς ἔφυγε g.

3 [k]Οὐκ ἐπιγλωττήσομαι: [l]Ἀριστοφάνης, οὐ βλασφημήσω. A

4 [m]Οὐ μάλα κυκᾷς: Ἐπὶ τῶν μηδὲν ὄντων.

5 Οἱ Κρῆτες τὴν θυσίαν: [n]Ἐπὶ τῶν ταρασσόντων τοὺς θύοντας καὶ περικοπτόντων. [o]Τοιοῦτον γάρ τι συνέβη τῷ Ἀγαμέμνονι παρὰ τῶν Κρητῶν θύοντι.

6 Ὁ Σικελὸς τὴν θάλασσαν: Σικελός τις σῦκα ἄγων εναυάγει· εἶθ' ὁρῶν τὴν θάλατταν [p]ἀγριουμένην ἐπὶ πέτρας καθήμενος, Οἶδα, φησὶν, ὃ θέλεις, σῦκα θέλεις. B

7 Ὅπου ἔλαφοι τὰ κέρατα ἀποβάλλουσι: Τόποι τινὲς δύσβατοι. Ὅθεν ἐπὶ τῶν ἐργώδεις τὰς διατριβὰς ποιουμένων λέγεται. C

8 Οὔθ' ὕεται, οὔτε ἡλιοῦται: Ἐπὶ τῶν ἔξω πάσης καθεστώτων φροντίδος.

9 Οὐκέτ' ἐμὸν τὸ πρᾶγμα, πολλὰ χαιρέτω: Ἐπὶ τῶν ἀπραγμόνων.

10 [q]Ὄρτυξ ἔσωσεν Ἡρακλῆν: Ἐπὶ τῶν παρ' ὧν οὐκ ἤλπισαν σωζομένων. D

11 Ὁ παῖς τὸν κρύσταλλον: Ἐπὶ τῶν μήτε κατέχειν δυναμένων, μήτε [r]μεθεῖναι βουλομένων.

12 Ὁ Σκύθης [s]ἵππον: Ἐπὶ τῶν κρύφα τινὸς ἐφιεμένων, φανερῶς δὲ ἀποπτυόντων αὐτό. Διὸ καὶ Πίνδαρος, E

[k] Οὐκ ἐπιγλωττήσομαι] E Lysistrata est Aristoph. [37.] citatque et Hesychius simile ex Æschylo, et Desiderius adagio, *Non impetam lingua.* SCHOTT.

[l] Ἀριστ. οὐ βλασφ.] ἀντὶ τοῦ οὐ βλασφ. ὡς Ἀριστοφάνης g.

[m] Οὐ μάλα κυκᾷς] Vid. not. ad Hesych. in Οὐ μάλα κικκάς.

[n] Ἐπὶ τῶν τεσσαρακόντων] Turbatus locus, reponendumque ταρασσόντων, quod in Pantini cod. rectum est. Zenobius, et ex illo Suidas, uberius historiam narrant. SCHOTT.

[o] Τοιοῦτον] τοιούτῳ g.

[p] ἀγριουμένην] Si mendo locus vacat, *turbidum mare* designat. Zenobius enim contra ἐν τῇ γαλήνῃ habet; et Suidas ὁρῶν τὴν θάλασσαν γαληνιῶσαν, *maris molliciem*, seu *pellaciam*, ut Lucretii verbo utar, significans. Vide infra proverb. Σῦκον αἰτεῖς. SCHOTT.

[q] Ὄρτυξ] Senarius integer: ὄρτυξ ἔσωσεν Ἡρακλῆν τὸν καρτερόν. Cujus etsi neget auctorem reperiri Zenobius, Athenæus tamen lib. IX. e veteri poëta ἀδήλῳ, indicata et origine, laudat. Pro Ἡρακλῆν Ἡρακλῆ scriptum in Pant. SCHOTT. Ἡρακλέα τὸν καρτερὸν c.

[r] μεθεῖναι] Reposui μεθεῖναι pro μαθεῖν [sic b. c. g.], e Suida et Apostolio; itaque vertendum censui. SCHOTT.

[s] ἵππον] Exaudiendum *odit*, vel *respuit*, βδελύσσει ἢ μυσάττεται.

'Ατιζόμενοι Σκύθαι νεκρὸν ἵππου λόγῳ, κρύφα δὲ σκολιοῖς γάνυσιν ἀναδέρουσι A
πόδας.

13 Οὐδὲν ἱερὸν εἶ: Ἰδὼν τὸν Ἄδωνιν τοῦτό φησιν Ἡρακλῆς. Εἴρηται οὖν ἐπὶ τῶν ἀχρήστων.

14 Οὐδὲ τὰ [t] τρία Στησιχόρου γινώσκεις: Ἐπὶ τῶν ἀπαιδεύτων. Ὁμοία τῇ, Ἀμουσότερος Λειβηθρίων. B

15 Οὐδὲ [u] πυρφόρος ἐλείφθη: Πάσης πολεμικῆς παρατάξεως ἔδει τὸν μάντιν ἡγεῖσθαι, δάφνης ἔχοντα κλάδους καὶ στέμματα· καὶ νόμος τούτου μόνου φείδεσθαι τοὺς πολεμίους. [x] Ἐπὶ τῶν πανωλεθρίᾳ διαφθειρομένων ἡ παροιμία τάττεται.

16 Οὐ παντὸς ἀνδρὸς εἰς Κόρινθον ἐσθ' ὁ πλοῦς: Ἡ Κό- C
ρινθος πολλὰς εἶχεν ἑταίρας, αἳ τοὺς ἀφικνουμένους [y] ἐδασμολόγουν.

17 Οὐδὲν ἐγγὺς ἱππικοῦ δρόμου: Ἐπὶ τῶν τρυφᾶν βουλομένων.

18 Οὐδὲν πρὸς τὸν Διόνυσον: Ἐπὶ τῶν τὰ μὴ προσήκοντα D
φλυαρούντων. Πρῶτον γὰρ τὰ Διονύσου ᾄδοντες οἱ ποιηταὶ, ὕστερον κατεφρόνουν. [z] Οἱ οὖν τοῦ Διονύσου ἔλεγον, Οὐδὲν πρὸς τὸν Διόνυσον.

19 Οἴοι με ὁ δαίμων [a] τέρατι συγκαθεῖρξεν: Ἐπὶ τῶν
δυσανασχετούντων. Ἐπὶ τοῦ Κύκλωπος καὶ τοῦ Ὀδυσσέως. E

Pindari locus hic sanior, quam in Zenobio [V. 59.], ubi plura notabamus. Simile narrat Suidas in Σκύθης τὸν ὄνον. Pro ἀναδέρουσι tentabam equidem ἀναιρέουσι, vel ἀποφέρουσι. SCHOTT.

[t] τρία] τὰ τρία g.

[u] πυρφόρος] Sic emendavi e πορφύρος [sic b. πορφύρα c. g.] auctoritate Zenobii ac Suidæ non semel, qui ἐπὶ τῶν μεγάλων κινδύνων dictum aiunt. Mihi dictum videtur, pace illorum dixerim, ab eo, qui ignem ante imperatorem militiæ gestabat, de quo sæpe Herodianus in Cæsaribus. Vide inf. adag. Πάρες τὸν μάντιν. Et Scholia in Euripidis Phœnissas Græca. [1386.] SCHOTT.

[x] Ἐπὶ τῶν] τῶν om. b. Tum πανωλέθρως g.

[y] ἐδασμολόγουν. *Capturas colligebant*] *Capturam* reddidi, quæ, ut piscium erat, sic et meretricum quæstus. Sueton. Calig. c. 40. *Ex capturis prostitutarum quantum quæque uno concubitu mereret.* Græcis autem in hoc senario δασμολογεῖν, *tributa exigere et colligere* est. Scitum illud Demosth. ad Laida, *Ego vero pœnitere tanti non emo,* apud Agell. I. c. 8. SCHOTT.

[z] Οἱ οὖν] οἷον g.

[a] τέρατι] κέρατι g. et statim οὐκατεῖρξεν p. m. cum c.

20 [b]Οὐ νυκτὶ πλοεῖς: Ἐπὶ τῶν μὴ ἀκριβῶς ποιούντων, ὡς A
πελαγοδρομούντων διὰ τὰς τῶν ἀστέρων σημειώσεις.

21 Οὐ φροντὶς Ἱπποκλείδῃ: Ἱπποκλείδης μετὰ ἄλλων ἐμνηστεύετό τινα· τοῦ δὲ Κλεισθένους εἰπόντος, "[c]Ἐξορχῇ τὸν γάμον" "Οὐ φροντὶς," ἀπεκρίνατο. Εἶπε δὲ τὸ "Ἐξορχῇ,"
ἐπειδὴ ἐκεῖνος ἐν τῷ γάμῳ ἐκυβίστα. B

22 [d]Ὁ φαλλὸς τῷ θεῷ: Ἐπὶ τῶν ἀπονεμόντων ἐνίοις τὰ εἰκότα καὶ πρόσφορα.

23 Οἰταῖος δαίμων: Ὃς ὕβριν καὶ [e]ὑπερηφάνειαν ἐμίσησεν.

24 Οὐκ ἐπαινεθείης οὐδ' ἐν περιδείπνῳ: Ἐπὶ τῶν μηδενὸς C
ἀξίων· εἰώθασι γὰρ ἐν τοῖς περιδείπνοις τὸν τελευτήσαντα ἐπαινεῖν, καὶ εἰ φαῦλος ἦν.

25 [f]Ὁ [g]κνὶψ ἐν χώρᾳ: Ἐπὶ τῶν ταχέως μεταπιπτόντων. Κνὶψ γάρ ἐστι θηρίον ξυλοφάγον.

26 [h]Οἶδα Σίμωνα, καὶ Σίμων ἐμέ: Δύο ἐγένοντο ἡγεμόνες, D
Νίκων καὶ Σίμων. Ὑπερίσχυσε δὲ ὁ Σίμων κακοτροπώτατος ὤν, ὥστε καὶ τὴν ἐπὶ Νίκωνα φήμην ἀπαλεῖψαι. Λεχθείη δ' ἂν ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἀλλήλους ἐπὶ κακίᾳ γινωσκόντων.

27 Ὁ ἄπληστος πίθος: Οὗτος λέγεται ἐν ᾅδου εἶναι.

28 [i]Οἶνος καὶ ἀλήθεια: Εὔανδρος παρὰ τοῖς Πέρσαις φησὶν E
οὐ βασάνοις ἐξετάζεσθαι, ἀλλὰ μεθυσκομένους.

29 Οἴκοθεν ὁ μάρτυς: Ἐπὶ τῶν καθ' ἑαυτῶν [k]μάρτυρας φερόντων.

b Οὐ νυκτὶ] Est et in Suida proverbium hoc, desiderabaturque hîc in Palatino codice. SCHOTT. Deest item g.

c Ἐξορχῇ] ἐξαρχῇ g. Dedi Κλεισθένους cum c. pro Καλλισθένους.

d Ὁ φαλλὸς] Legendus Plutarchus περὶ φιλοπλουτίας, et in Iside et Osiride. SCHOTT. ἰφθαλμὸς g.

e ὑπερηφάνειαν] In Pantiniano erat περηφάνειαν. SCHOTT. Sic etiam g.

f Ὁ κνὶψ] Zenobius σκνὶψ legit. Vide hîc supra, Κνὶψ ἐκ χώρας. SCHOTT.

g κνὶψ] νὶψ g.

h Οἶδα] Habet et Suidas, et pluribus Zenobius, quorum ille in dict. *Telchines* illis annumerat, et Niconem Simonis famam celebritate superasse ait. SCHOTT.

i Οἶνος] Vid. Schol. Platon. p. 51. Plutarch. T. I. p. 1018 E.

k μάρτυρας om. g. qui post φερόντων addit ὁμοία.

30 [l] Ὄνῳ τις ἔλεγε μῦθον, ὁ δὲ τὰ ὦτα ἐκίνει: *Εἰς ἀναι-* A
σθησίαν τινῶν.

31 Ὁ Κρὴς τὸν Κρῆτα: *Ἐπὶ τῶν ὁμοιοτρόπων.*

32 Ὄνος ἐν μελίσσαις: *Ἐπὶ τῶν ἐν κακοῖς περιπεσόντων.*

33 Ὄνος λύρας [m] ἀκούων: *Ἐπὶ τῶν ἀπαιδεύτων.*

34 [n] Ὃς αὐτὸν οὐκ ἔχει, Σάμον θέλει: *Ἀθηναίων ἀξιούντων* B
ὅτε παρέδωκαν τὸ ἄστυ αὐτῶν Σάμον ἐν αὐτοῖς ἐᾶσαι, εἶπον
τοῦτο.

35 Οἴκοι μένειν δεῖ τὸν [o] καλῶς εὐδαίμονα:

36 Οἱ φῶρες τὴν βοήν: *Ἤτοι δεδοίκασιν.*

37 Ὁμοιότερος σύκου: *Τοῦτο παραπαίζει διὰ τὴν ἐμφέρειαν* C
τῶν συκῶν.

38 [p] Οὐδὲν πέπονθας δεινόν, ἂν μὴ προσποιῇ:

39 Οὐκ ἔστι διθύραμβος, ἂν ὕδωρ πίνῃ: *Ὁ γὰρ θεὸς εὑ-*
ρετὴς οἴνου, ᾧ τινι ἑορτάζουσιν.

40 Οὐ πατρικὰ αὐλεῖ μέλη: *Ἐπὶ τῶν οὐχ ὁμοίως τοῖς πα-* D
τράσι βιούντων.

41 [q] Οὐφελλίας ὁ ἀγών: *Οἷον, οὐ στεφανίτης, ἀλλὰ χρηματί-*
της. Ἔλεγον δὲ ἐπὶ τῶν [r] ἀργύριον τελούντων.

42 Πάντα κινήσω πέτρον: *Ὁμοία τῇ,* Πάντα λίθον κι-
νήσω. *Ἐπὶ οὖν τῶν πάντα τρόπον ἐπινοούντων ὥστε ποιῆσαι ὃ* E
[s] *βούλονται ἡ παροιμία λέγεται.*

l Ὄνῳ] Vide Suidam in Ὄνος ὦτα κινῶν, et Zenobium. SCHOTT.

m ἀκούων] ἀκούσας scriptum in Pantini cod. SCHOTT. Vid. Lucian. De Merc. cond. c. 25. Dial. Meret. XIV. p. 321, 23. Eustath. Il. λ'. p. 865, 30.

n Ὃς αὐτὸν] Historia hæc, unde adagium manavit, exstat apud Plutarchum in Apophthegm. Laconicis [p. 233 D.] SCHOTT.

o καλῶς] καλῶν g.

p Οὐδὲν] B. Chrysostomi est bene longa ad Olympiadem epistola, *Lædi neminem, nisi a seipso.* SCHOTT. Versus Menandri apud Stobæum CVIII. 57.

q Οὐφελλίας retinui pro ὁ ὀφελλίας, per crasim. Tentaram aliquando ὠφελείας, *utilitatis.* Nec me fugit φέλλος quid Aristoph. in Nebulis 71. et in Acharnen. 272. Sed ea nihil huc arbitror pertinere. Exspecto dum quis certiora nos candide doceat. Interim contenti simus hoc, ut aiunt, Catone. SCHOTT. In Apostolio XV. 42. Pantinus edidit Ὠφελίας, ubi MS. Bodl. Οὐφελίας.

r ἀργύριον] ἀργυρίου g.

s βούλεται] βούλονται b. c.

43 [t]ΠΑΡᾺ ΚΩΦῷ ἈΠΟΠΈΡΔΕΙΝ : A

44 ΠΑΡΕΞΗΥΛΗΜΈΝΟΣ ΤῸΝ ΝΟῦΝ : Οἷον, ἀμυδρὸν, [u]ἢ ὑπὸ γήρως διεφθορότα ἔχων τὸν νοῦν.

45 ΠΡΕΣΒΎΤΕΡΟΣ ΚΌΔΡΟΥ : Ἐπὶ τῶν παλαιῶν καὶ [x]πολυχρονίων.

46 [y]ΠΟΛΛᾺ ΜΕΤΑΞῪ ΠΈΛΕΙ ΚΎΛΙΚΟΣ ΚΑῚ ΧΕΊΛΕΟΣ ἌΚΡΟΥ : B Ἀγκαῖος ἄμπελον φυτεύων βαρέως [z]ἐπέκειτο τοῖς οἰκέταις. Εἷς δὲ τῶν οἰκετῶν ἔφη, μὴ γεύσασθαι αὐτὸν τῆς ἀμπέλου. Ἐπεὶ οὖν ὁ καρπὸς ἐπεφθάκει, τὸν οἰκέτην ἐκέλευσε κεράσαι [a]αὐτῷ. Μέλλων δὲ προσφέρειν τὴν κύλικα τῷ στόματι, ὑπεμίμνησκεν αὐτὸν τοῦ στίχου. Καὶ τούτων λεγομένων, ἄλλος οἰκέτης ἦλθεν C ἀπαγγέλλων ὡς ὗς τὴν χώραν λυμαίνεται· ὁ δὲ ὁρμήσας, ἀνῃρέθη.

47 [b]ΠΆΤΡΟΚΛΟΣ ΠΡΌΦΑΣΙΣ : Ἐπὶ τῶν μὴ δυναμένων διὰ φόβον θρηνεῖν τὰς οἰκείας συμφορὰς, ἐξ ἑτέρων δὲ θλίψεων αὐτὰς [c]ἀποκλαιόντων.

48 ΠᾶΣΑ ΓΗ͂ ΠΑΤΡΊΣ : D

49 ΠΕΎΚΗΣ ΤΡΌΠΟΝ : Κατὰ τῶν πανωλεθρίᾳ ἀπολλυμένων. Παρ' ὅσον ἡ πεύκη κοπεῖσα οὐ φύει.

50 ΠΛΊΝΘΟΝ ΠΛΎΝΕΙΣ, [d]ΧΑΜΑῚ ἈΝΤΛΕΙ͂Σ : Ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων.

51 ΠΤΩΧΟΥ͂ ΠΗ͂ΡΑ ΟΥ̓ ΠΊΜΠΛΑΤΑΙ : Ἐπὶ τῶν ἀπλήστων. E

52 ΠΡΟΜΈΡΟΥ ΚΎΝΕΣ : Τοῦτόν φασιν οἰκέτην ὄντα βασιλικὸν μισῆσαι καθ' ὑπερβολὴν τῶν τραγῳδιῶν τὸν ποιητὴν [e]Εὐριπίδην, ἐπαφεῖναί τε αὐτῷ κύνας ἀγρίους, [f]οἳ τοῦτον κατεθοινήσαντο.

[t] Παρὰ κωφῷ] Explicat Suidas. Simile illud Horatii Sat. IX. lib. I. ver. 70. *Curtis Judæis oppedere*, pro contumeliose despicere, ut pluribus ibidem explicat Lævinus Torrentius. Sup. adag. 42. βούλονται est in Pantini codice, et 45. πολυχρονίων. SCHOTT.

[u] ἢ] ὁ g.

[x] χρονίων] πολυχρονίων b.

[y] Πολλὰ] Habet Agellius historiam lib. XIII. c. 17. aliique, ut pluribus ad Zenobium notamus. Ἐφθάκει hîc scriptum in Pantini libro, et in sequenti proverbio ἀποκλαίειν, itemque Πατρόκλεος, non Πατροκλέους. Recte. SCHOTT.

[z] ὑπέκειτο] ἐπέκειτο b. c.

[a] αὐτῷ] αὐτὸν g.

[b] Πατρόκλεος] Πάτροκλος g. Vid. Il. τ'. 302. Πατρόκλειος c.

[c] ἀποκλαιόντων] ἀποκλαίειν b.

[d] Χαμαὶ ἀντλεῖς om. g.

[e] Εὐριπίδην] De Euripidis interitu Agellius lib. XV. cap. 20. Suidas, et in ejus vita Moschopulus. SCHOTT.

[f] οἳ] αἳ c. g.

53 ΠΤΟΛΕΜΑΪΣ Η ΔΙΚΗ: Πρεσβῦτις ἦν αὕτη, ἕως ἀπέθανε A δίκας λέγουσα, καὶ μήποτε ἀπαλλαγῆναι βουλομένη τῶν δικῶν.

54 ΠΡΟΣ [g]ΚΩΡΥΚΟΝ ΓΥΜΝΑΖΕΣΘΑΙ: Ἐπὶ τῶν διακενῆς μοχθούντων.

55 ΠΡΟΚΡΙΔΟΣ ἌΚΟΝΤΑ: Ἐπὶ τῶν πάντα νικώντων. Τοιοῦτον B γὰρ ἔχουσα ἡ Πρόκρις πάντα ἐνίκα.

56 [h]ΠΡῸ ΤΗ͂Σ ΝΙΚΗΣ ΤῸ ἘΓΚΩΜΙΟΝ ἌΙΔΕΙΣ: Ἐπὶ τῶν προλαμβανόντων τὰ πράγματα. Ὁμοία τῇ, [i]ΑἸΞ ΟὔΠΩ ΤΈΤΟΚΕΝ, ἜΡΙΦΟΣ Δ' ἘΠῚ ΔΩ͂ΜΑ ΓΕΛΑ͂Ι. [k]Καὶ, ἍΜΗΝ ΤΊ ΚΥΚΑ͂ΙΣ, ΠΡῚΝ ΤΟΥ̓Σ ἸΧΘΥ͂ΑΣ ἝΛΗΙΣ. C

57 ΠΡΌΤΕΡΟΝ ΧΕΛΏΝΗ ΠΑΡΑΔΡΑΜΕΙ͂ΤΑΙ ΔΑΣΎΠΟΔΑ: Ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων.

58 ΠΡΟΒΆΤΩΝ ΟὐΔῈΝ ὌΦΕΛΟΣ, ἘᾺΝ ΠΟΙΜῊΝ [l]ἈΠΗ͂Ι: Ἐπὶ τοῦ ἀναγκαίου.

59 [m]ΠΡΆΓΜΑΤΑ ἘΞ ἈΠΡΑΞΊΑΣ: Ἐπὶ τῶν παρὰ δόξαν καὶ ἐλ- D πίδα συμβαινόντων.

60 ΠΡῸΣ [n]ΚΕΝῸΝ ΨΆΛΛΕΙΣ: Ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων.

61 ΠΡῚΝ ΚΕ ΔΎΟ ἘΧΙ͂ΝΟΙ ΕἸΣ ΦΙΛΊΑΝ ἜΛΘΗΤΟΝ, Ὁ ΜῈΝ ἘΚ ΠΕΛΆΓΟΥΣ, Ὁ Δ' [o]ἘΚ ΧΈΡΣΟΥ: Ἐπὶ τοῦ ἀδυνάτου καὶ ἀνομοίου. E

62 ΠΡΟΒΆΛΛΟΝΤΕΣ ΚΥΣῚΝ ἌΡΝΑΣ: Ἐπὶ τῶν τοὺς ἀπράγμονας παραδιδόντων συκοφάνταις.

63 ΠΡῚΝ [p]ΚΕ ΛΎΚΟΣ ΟἾΝ ΠΟΙΜΆΝΗΙ: Ἐπὶ τοῦ ἀδυνάτου.

64 ΠΡΑΌΤΕΡΟΣ ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ͂Σ: Ἐπὶ τῶν ἐπιεικῶν.

65 ΠΡῸΣ ΚΑ͂ΡΑ ΚΑΡΊΖΕΙΣ: Ὡς καὶ τὸ, "Πρὸς Κρῆτα Κρητί- F ζεις." Καὶ, "Μεγαρικὰ δάκρυα."

g κώρυκον] κώρυκος g.

h Πρὸ τῆς νίκης] Vid. Heindorf. ad Platonis Theæt. p. 356.

i Αἴξ] Supra Αἲξ οὔπω τέτοκεν, etc. Ubi paulo aliter legitur. Vide et Zenobium. SCHOTT. Ἐπὶ δώματος παίζει c.

k Καὶ] ἑτέρα g.

l ἀπῇ] ἀπῆν g.

m Πράγματ'] Vid. Alciphr. III. 29.

n κενὸν] Posset fortassis melius κενὴν legi, ut *citharam* exaudias, vel quid simile. Quamquam et ferri hæc queat lectio. SCHOTT.

o ἐκ χερσαίου, pro χέρσου, repperi in Pantiniano. SCHOTT.

p καὶ] κε c. g.

66 [q]Πρὸς σῆμα μητρυιᾶς κλαίειν: Ἐπὶ τῶν προσποιουμένων κλαίειν [r]ἀφροντίστως τε κλαιόντων. A

67 Πόντον σπείρειν: Ἐπὶ τῶν μάτην [s]πονούντων.

68 [t]Ποταμῷ μεγάλῳ ὀχετὸν ἐπάγει: Ἐπὶ τῶν ματαιοπονούντων ἢ ματαιολογούντων.

69 Ποικιλώτερος ὕδρας: Ἐπὶ τῶν δολερῶν. B

70 Ποταμὸς τὰ πόρρω ποτίζων, τὰ δ' ἔγγιον καταλείπει: Ἐπὶ τῶν τοὺς ξένους εὐεργετούντων, τῶν οἰκείων δὲ ἀμελούντων.

71 Πονηρὰ κατὰ τρυγόνα ψάλλεις: Ἐπὶ τῶν μοχθηρῶς καὶ ἐπιπόνως ζώντων.

72 Πολλοὶ στρατηγοὶ Καρίαν ἀπώλεσαν: Ἐπὶ τῶν μὴ ὁμογνωμονούντων. C

73 Πολύποδος ὁμοιότης: Πρὸς τοὺς ἐξομοιοῦντας ἑαυτοὺς οἷς βούλονται.

74 Ποταμὸς θαλάττῃ ἐρίζει: Ἐπὶ τοῦ ἀδυνάτου.

75 Πόλεμος δὲ Κόνωνι μελήσει: Ἐπὶ τῶν περὶ τῶν ἀλλοτρίων φροντιζόντων. D

76 [u]Πολύποδος κεφαλὴ ἔνι μὲν κακὴ, ἔνι δὲ καὶ ἐσθλή: Ἐπὶ τῶν συμμίκτων ὄντων, καὶ μετεχόντων κακότητος ἢ ἀγαθότητος. Τοῦ γὰρ πολύποδος ἡ κεφαλὴ ζῶσα μὲν δάκνει τοὺς προσιόντας, θανοῦσα δέ ἐστιν ἐδώδιμος. E

77 [v]Πολλαῖσι πληγαῖς δρῦς δαμάζεται: Ἐπὶ τῶν δυσαλώτων καὶ δυσκατεργάστων.

78 Πολλά κεν εἰδείης, οἷς τὸν θεὸν ἐξαπατήσεις: Πρὸς τοὺς οἰομένους τὸ θεῖον κατασοφίζεσθαι.

79 Πολλαὶ κυνὸς ἄρσενος εὐναί: Ἐπὶ τῶν κατωφερῶν πρὸς συνουσίαν. F

[q] Hæ feminæ in funere mercede flentes Præficæ dictæ. Lucilius: *Mercede quæ conductæ flent alieno funere Præficæ: Multo et capillos scindunt, et clamant magis.* SCHOTT.

[r] ἀφροντίστως τ. κλ. om. g.

[s] πονούντων] Addunt c. g. ἢ ματαιολογούντων. In pr. dedi Πόντον pro Πόνον cum B. 797.

[t] Ποταμῷ] Hoc adagium e Pantini nostri codice accrevit, in Palatino desideratum; et hinc Suidas est mutuatus. SCHOTT. om. item g.

[u] Πολύποδος] Vid. Plutarch. II. p. 15 B. c. n. Wyttenbachii.

[v] Post hunc art. addit g. Πόρρω Διός τε καὶ κεραυνοῦ. Παραινετική

80 ΠΟΛΛΑ [x]ΚΕΝΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ: [y]Ἤτοι διὰ τὸ πολλὰ καθ' ὑπόνοιαν φέρειν· ἢ ὅτι Λακεδαιμόνιοι κεναῖς σφενδόναις καὶ νευραῖς ἐψόφουν πρὸς ἔκπληξιν τῶν πολεμίων. A

81 ΠΟΛΛΑΚΙΣ ΚΑΙ ΜΩΡΟΣ ΑΝΗΡ ΚΑΤΑΚΑΙΡΙΟΝ ΕΙΠΕ: Δήλη ἡ παροιμία.

82 ΠΥΡ ΕΠΙ [z]ΔΑΛΟΝ ΕΛΘΟΝ: Ἐπὶ τῶν ταχέως γινομένων. Ἀπὸ τοῦ [a]Κύκλωπος ἡ μεταφορά. B

83 [b]ΠΥΡ ΥΠ' ΑΚΑΝΘΑΙΣ *ΕΛΙΞΑΣ ΔΕ ΜΕΝ ΚΕΙΤΑΙ: Ἐπὶ τῶν πανουργοτέρων.

84 ΠΡΟΣ ΚΕΝΤΡΑ ΛΑΚΤΙΖΕΙΣ: Δήλη ἡ παροιμία.

85 [d]ΠΕΜΠΕ ΕΙΣ ΕΣΧΑΤΟΝ ΤΗΝ ΕΠΙΣΤΗΜΗΝ: C

86 ΠΟΛΛΟΙ ΝΑΡΘΗΚΟΦΟΡΟΙ, ΠΑΥΡΟΙ ΔΕ ΤΕ ΒΑΚΧΟΙ: Ἐπὶ τῶν προσποιητῶς τι πραττόντων. Ὁμοία τῇ, "Πολλοὶ βουκένται, παῦροι δέ τε γῆς ἀροτῆρες."

87 [e]ΠΡΟΦΑΣΕΩΣ ΔΕΙΤΑΙ ΜΟΝΟΝ Η ΠΟΝΗΡΙΑ:

88 ΠΑΡΘΕΝΟΣ [f]ΤΑ ΠΑΤΡΩΑ: Ἐπὶ τῶν καταχαριζομένων τὰ πατρῷα εἴωθε λέγεσθαι. D

89 ΠΡΟ ΤΟΥΤΟΥ ΣΕ ΩΙΜΗΝ ΚΕΡΑΤΑ ΕΧΕΙΝ: Ἐπὶ τῶν ἀνδρείας ὑπόληψιν ἐχόντων.

ὅτι δεῖ φεύγειν τοὺς τυράννους ὡς ἀπὸ κεραυνοῦ.

[x] κενὰ] Suidas καινὰ e Polybio. Utrumque de militia verum est. SCHOTT. Vid. Plutarch. II. p. 41 A.

[y] Ἤτοι—φέρειν] ἤτοι πολλὰ φέρει καθ' ὑπόνοιαν ὁ πόλεμος g.

[z] δαλὸν] δαλῷ b. c.

[a] Κύκλωπος] Polyphemi oculum titione ab Ulysse extinctum notum ex Homero aliisque. SCHOTT.

[b] Πῦρ] Notum proverbium, Πῦρ ἐν ἀκάνθαις, *Ignis in vepribus*, usitatum Nazianzeno Monodia in Basilium Magnum. Sequentia asterisco notavi, vel quia alio pertinent, quod nondum divino; vel quia corrupta nimis: neque erant in Palatino exemplari. SCHOTT. Deest art. c. g. Pertinent ultima ad Πόλλ' οἶδ' ἀλώπηξ. v. Zenob. V. 68. et pro ἑλίξας δὲ μὲν leg. ἑλίξας δέμας.

[d] Πέμπε] Hoc est, ultimo loco habe scientiam. Simile videtur illi Sophocleo, In nihil sapiendo jucundissimam esse vitam. De qua parœmia nos alibi. SCHOTT.

[e] Προφάσεως] Aristotelis est lib. I. Rhetor. et ibi interpretes. Erasmus *occasionem* hîc vertit, H. Stephano repugnante. SCHOTT.

[f] τὰ πατρῷα] Palatinus cod. τὰ πρῶτα: quæ lectio in errorem induxit Erasmum, ut nescio quid obscenum hîc argutaretur. At proverbii speciem quam quæso habet *Primum virgo?* Verum patria bona ut adolescentes, ita et virgines citius profundunt. Recte

90 ΠΆΡΕΣ ΤῸΝ ΜΆΝΤΙΝ: Ἔθος ἦν πρὸ τῆς φάλαγγος ὁδεύειν τὸν μάντιν ἐστεμμένον. Παρεγγυᾷ οὖν τούτου φείδεσθαι. A

91 ΠΕΙΝῶΣΑΝ ἈΛΏΠΕΚΑ ὝΠΝΟΣ ἘΠΈΡΧΕΤΑΙ: Ἐπὶ τῶν πενήτων τῶν δι' ἀπορίαν τροφῆς ὑπνούντων. Ἀλώπεκα δὲ εἶπε, παρ' ὅσον οἱ πένητες πολλὰς τέχνας ἐπιτηδεύουσιν.

92 [g]ΠΟΛΛῶΝ ἘΓῺ [h]ΘΗΡΊΩΝ ἈΚΉΚΟΑ ΨΌΦΟΥΣ: Ἐπὶ τῶν ἐκφοβούντων οὐ δεόντως. B

93 [i]ΠΡῚΝ ΤΟΥ̓Σ ἸΧΘΎΑΣ ἙΛΕΙ͂Ν ΤῊΝ ἍΛΜΗΝ ΚΥΚΑ͂ΙΣ: Ἐπὶ τῶν πρὸ πολλοῦ παρασκευαζομένων.

94 ΠΊΘΗΚΟΣ ἘΝ ΠΟΡΦΎΡΑΙ: Οἱ φαῦλοι κἂν καλοῖς περιβληθῶσιν, ὅμως διαφαίνονται πονηροί. C

95 [j]ΠΌΤΕΡΟΝ Ὁ ΤῸΝ ΤΡΆΓΟΝ ἈΜΈΛΓΩΝ ἈΦΡΟΝΈΣΤΕΡΟΣ, Ἢ Ὁ ΤῸΝ ΚΌΣΚΙΝΟΝ ὙΠΟΤΙΘΕΊΣ; ΕἼΠΟΙΣ, Ὁ ΤῸΝ ΤΡΆΓΟΝ:

96 ῬΌΔΙΟΙ ΤῊΝ ΘΥΣΊΑΝ: Ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς ἱεροῖς βλασφημούντων.

* [k]ῬΗΓΑΙ͂ ΚΑΚῶΣ ἈΡΙΣΤΗ͂ΑΣ: Ἐπὶ τῶν μετὰ τὴν ἀνα . . . . . . οὐχ ἡδέως ἐρχομένων ἐπὶ τὰ ἔργα. D

itaque Pantini liber πατρῷα præfert, quem sequor. SCHOTT.

[g] πολλῶν] Apostolius [XVI. 54.] aliter explanat, ἐπὶ τῶν πεπειραμένων ἐν πράγμασιν. Pant. cod. δεόντως. SCHOTT.

[h] θηρίων] Lege θρίων cum Aristoph. Vesp. 434.

[i] Πρὶν τοὺς] Simile supra Πρὸ τῆς νίκης τὸ ἐγκώμιον ᾄδεις. Et Apologus de pelle lupi nondum capti vendita. SCHOTT.

[j] Πότερον ὁ τὸν τράγον] Luciani est in vita Demonactis [c. 28.] Οὐ δοκεῖ ὑμῖν, ὦ φίλοι, ἔφη, ἕτερος τούτων τράγον ἀμέλγειν, ὁ δὲ αὐτῷ κόσκινον ὑποτιθέναι. Nec abludit Theocriti illud: κακὰν κύνα βούλετ' ἀμέλγειν. Et Maronis: *Qui Bavium non odit, amet tua carmina Mævi, Atque idem jungat vulpes, et mulgeat hircos.* SCHOTT. Hinc corrigendus Polybius in Maii Excerptis p. 442. ubi leg. πότερον ὁ τρίγωνα (τράγον) ἀμέλγων ἢ ὁ τὸν κόσκινον ὑπέχων. Mox τὸ κόσκινον ed. MSS.

[k] Ῥηγαὶ] Aberant hæc a Palatino [et b. g.] erant in Pant. cod. sed depravata, ut illo etiam felici conjectura juvante exsculpi queat aliquid, dum locus persanetur a doctis hominibus. Sic enim e vestigiis scripturæ corruptæ tentabat: Ῥηγηνὸν κακῶς ἀριστείας· Ἐπὶ τῶν μετὰ τὴν ἀνάπαυσιν οὐχ ἡδέως ἐρχομένων ἐπὶ τὰ ἔργα. *Rheginensem prandio male ne excipe. In eos qui post requietem ad opus inviti accedunt.* Etsi non ignorem ἀριστάω, pro *prandeo* usitatius adhiberi, ut ἀριστίζειν Aristophani, pro *convivio excipere.* Mox iidemipsi Rheginenses timidi proverbio, ut solent ignavi, pronuntiantur. SCHOTT. Vid. B. 822. ubi, Ῥιγοῖ κακῶς ἀριστήσας, etc.

97 [l]Ῥηγίνων δειλότερος: Τοὺς δειλοὺς Ῥηγίνους ἔλεγον. A

98 Ῥαδαμάνθυος κρίσις: Ἐπὶ τῶν ἐπὶ δικαίοις μαρτυρουμένων.

99 Ῥαχίας λαλίστερος: Ἐπὶ τῶν ἀδολέσχων· παρ' ὅσον ταῖς ῥαχίαις ἐπιβάλλοντα τὰ κύματα ψόφον ποιεῖ.

100 Ῥήματα ἀντὶ [m]ἀλφίτων: Ἐπὶ τοῦ προϊεμένου φωνὰς μόνας. B

VIII. 1 [n]Ῥόδον ἀνεμώνῃ συγκρίνεις: Ἐπὶ τῶν τὰ ἀνόμοια συμβαλλόντων.

2 Ῥόδον [o]παρελθὸν μηκέτι ζήτει πάλιν: Ἐπὶ τῶν μεταμελουμένων [p]περί τι καὶ μὴ δυναμένων τὶ ἀνύσαι.

3 [q]Ῥωπικὸν ὤνιον: Ἐπὶ τῶν εὐτελῶν καὶ πολλοῦ πιπρα- C
σκομένων.

4 Ῥοδίων χρησμός: Ἐπὶ τῶν περιεργότερον πυνθανομένων. Ῥόδιοι γὰρ τῇ Ἀθηνᾷ ἔθυον. Οὐκ ἦν δὲ αὐτοῖς ἀμίδας εἰσφέρειν ἔθος. Ἠρώτησαν οὖν, εἰ τοῦτο δέοι ποιῆσαι. Συγκατένευσεν. Ἀνεπυνθάνοντο πάλιν, χαλκῆν ἢ ὀστρακίνην; ἀπεφήνατο, [r]οὐδε- D
τέραν.

5 Σαρδώνιος γέλως: Ἐπὶ τῶν [s]χαιρούσης ψυχῆς γελώντων.

6 Σικελὸς στρατιώτης: Ξένοις ἐχρῶντο ἀεί.

7 [t]Σικελικὴ τράπεζα: Ἐπὶ τῶν ἄγαν τρυφηλῶν.

8 Σκορπίον ὀκτάπουν [u]ἀνεγείρεις: Οἷον, ἱκανὸν ἀμύνασθαι E
εἰς πληγὴν παροξύνεις.

9 [x]Σῦκον αἰτεῖς: Ἐπὶ τῶν κολακευόντων. Ἀθηναῖοι

[l] Ῥηγήνων] Leg. Ῥηγίνων et sic infra.

[m] ἀλφίτων] Fortasse quod lupino olim pro ære uterentur. Horat. Epist. VII. *Quid distent æra lupinis.* Nisi mavis a militia, ubi sæpe frumentum pro stipendio datum, ut docet I. Lipsius noster lib. V. Militiæ Rom. SCHOTT.

[n] Ῥόδον] Vid. Lucian. pro Merc. c. 11.

[o] παρελθὸν] παρελθὼν g.

[p] περί τι καὶ μὴ] Sic Pantini liber. Palatinus ἐπί τι. SCHOTT.

[q] Ῥωπικὸν] *Vilem mercem*, interdum et pretiosam designat. Vide Hesych. in Ῥωπικά. SCHOTT.

[r] οὐδετέραν reposui ex Pantiniano, rectius quam quod Palatinus præferebat, οὐ δευτέραν. SCHOTT.

[s] χαιρούσης] ἐκ χαιρούσης b. c. πάνυ χ. g. οὐ χαιρούσης Wyttenbach. Plutarch. p. 169 D.

[t] Σικελικὴ] Vid. Schol. Aristid. p. 403. ed. Dind.

[u] ἀνεγείρεις] ἀντεγείρεις b. c.

[x] Aliter paulo ac lepide supra [VII. 6.] Ὁ Σικελὸς θάλασσαν. Ibi vide. SCHOTT. Mox νέοι c. pro Ἀθηναῖοι.

γὰρ ἐκολάκευον τοὺς γεωργούς· οἱ δὲ πρὸς τούτους ἔλεγον ταῦτα. A

10 [y]ΣΥΒΑΡῖΤΑΙ ΔΙᾺ ΠΛΑΤΕΊΑΣ: Ἐπὶ τῶν σοβαρῶς πορευομένων.

11 ΣῪΝ ἈΘΗΝᾶΙ ΚΑῚ ΧΕῖΡΑΣ ΚΊΝΕΙ: Χρησμόν τις ἔλαβε,

Τὴν χεῖρα προσφέροντα (τὸν) θεὸν καλεῖν.

12 [z]ΣΥΣΤΟΜΏΤΕΡΟΣ ΣΚΆΦΗΣ: Ἐπὶ τῶν ἀπαρρησιάστων· ἀπὸ τῶν τὰς σκάφας μεταφερόντων ἐν ταῖς πομπαῖς. B

13 [a]ΣΧῖΝΟΝ ΔΙΑΤΡΏΓΕΙΝ: Ἐπὶ τῶν καλλωπιζόντων ἑαυτούς· [b]οἱ γὰρ τοιοῦτοι εἰώθασι σχῖνον διατρώγειν, ἕνεκα [c]τοῦ λευκοὺς ὀδόντας ἔχειν. Παρ' ὅσον καὶ τοὺς [d]τοιούτους ΣΧΙΝΟΤΡΏΚΤΑΣ ἐκάλουν. C

14 [e]ΣΤΎΠΠΙΝΟΝ ΓΕΡΌΝΤΙΟΝ: Ἀσθενές.

15 ΣΙΚΕΛῸΣ [f]ὈΜΦΑΚΊΖΕΤΑΙ: Ἐπὶ τῶν τὰ εὐτελῆ κλεπτόντων.

16 [g]ΣΠΆΡΤΑΝ ἜΛΑΧΕΣ, ΚΕΊΝΑΝ ΚΌΣΜΕΙ: Δῆλον.

17 [h]ΣΠΙΘΑΜῊ ΤΟΥ͂ ΒΊΟΥ: Τὸ ἐλάχιστον.

18 ΣΥΝῆΛΘΟΝ [i]ἈΤΤΑΒᾶΣ ΚΑῚ ΝΟΥΜΉΝΙΟΣ: Ἐπὶ δύο κλεπτῶν τοῦτο. D

19 ΣΥ͂ΡΟΙ ΠΡῸΣ ΦΟΊΝΙΚΑΣ: Ἑκάτερα τὰ ἔθνη διαβάλλονται, ὡς πανοῦργα· ἢ ὅτι ἑκάστοτε δι' ἔχθρας εἰσί.

20 ΣΚΆΝΔΙΞ: Λάχανον ἄγριον. Διὸ καὶ [k]σκανδοπώλης ὁ Εὐριπίδης.

[y] Συβαρῖται] Plura hîc Suidas, equos ad tibiæ sonum incedere docuisse Sybaritas. SCHOTT.

[z] Συστομώτερος] E Theophrasto citat Suidas, et Συντομώτερος ab aliis etiam legi Eras. notabat. SCHOTT.

[a] Σχῖνον] Lentisci usus ut dentes mundet. Martialis in Apophoretis: *Lentiscum melius, sed si tibi frondea cuspis Defuerit, dentes penna levare potest.* Idem alibi: *suggeritque ructanti Pinnas rubentes, cuspidesque lentisci.* Spinam argenteam pro dentiscalpio ponit in Satyrico Petronius Arbiter. SCHOTT. Σχοῖνον b. c. g. et infra.

[b] οἱ γὰρ] οἱ δὲ g.

[c] τοὺς] τοῦ g.

[d] Σχινοτρώκτας] τοιούτους σχινοτρώκτας b. g.

[e] Στύππινον] Tale illud in Pisoniana M. Tullii de Epicureo quodam: *Quid cessat hic homulus, ex argilla et luto fictus?* Στυπεῖον Erasm. legisse video, quod et pro *stuppa* sumitur. Affine illi, *Homo bulla.* SCHOTT. Στύππιον c. g.

[f] ὀμφακίζεται] ὀστρακίζεται g.

[g] Σπάρταν] v. Plutarch. II. p. 602 B.

[h] Psal. XXXIX. *Ecce mensurabiles posuisti dies meos.* Hebr. est: *Ecce tu constituisti dies meos palmi minoris longitudine.* SCHOTT.

[i] Ἀτταβᾶς] Alii *Attagas.* Citat proverbium Laërtius in Timone Niceo. [IX. 114.] SCHOTT.

[k] σκανδοπώλης] Dioscorides legendus lib. II. c. 168. et σκανδικοπώλης hîc rescribendum arbitror.

21 Τὰ ἐκ τρίποδος: Ἐπὶ τῶν ἀληθῶς [l]λεγομένων. A

22 Τίκτει [m]κόρος ὕβριν ὅταν κακῷ ἀνδρὶ παρείη: Ἐπὶ τῶν ταῖς εὐτυχίαις ἐπαιρομένων.

23 Ταντάλου τάλαντον: Διαβόητος ἐπὶ πλούτῳ.

24 [n]Τερμέρεια κακά: Τὰ μεγάλα.

25 Τυφλότερος [o]ἀσπάλακος: Φασὶν αὐτὸν τυφλωθῆναι, διὰ τὸ B
φθείρειν τὴν γῆν.

26 [p]Τυφλῶν ὀνείρων: Ἤτοι τῶν ἀπατηλῶν.

27 Τὸ Πάρνου σκαφίδιον: Ἐπὶ τῶν μικρὰ ζητούντων. Πάρνος γάρ τις τὴν σκάφην ἀπολέσας συνεχῶς ἠνώχλει τῷ δήμῳ.

28 Τὸ [q]Ἐπιμενίδειον δέρμα: Ἐπὶ τῶν ἀποθέτων. Κατέκειτο C
γὰρ παρὰ τῇ Λακεδαίμονι τοῦτο.

29 Τὸ Φρυνίχου πάλαισμα: Κατὰ τῶν πανούργως σοφιζομένων. Προδότης γὰρ γέγονε τῶν Λακεδαιμονίων.

30 [r]Τὸ ἀρνίον σοι λελάληκεν:

31 [s]Τὸ Μηλιακὸν πλοῖον: Ἐπὶ τῶν ἄγαν ῥεόντων πλοίων. D

Matrem autem Tragici olera vendidisse auctor Valerius Max. lib. III. cap. 4. Agellius lib. XV. cap. 20. ex Theopompo, Turnebus lib. XV. c. 3. Advers. et Io. Brodæus lib. IV. Miscellan. cap. 25. ex Aristophane: etsi apud Moschopulum Philochorus nobilem asserat fuisse. SCHOTT.

[l] γενομένων] In Pantiniano exaratum λεγομένων, pro γενομένων. Recte utrumque. SCHOTT. λεγομένων b. c. g.

[m] κόρη] κόρος b. Theognis 153. τίκτει τοι κόρος ὕβριν, ὅταν κακῷ ὄλβος ἕπηται. Addidi ὕβριν cum c. Tum dedi κακῷ pro κακῶς.

[n] Τερμέρεια] Suidas proverbii originem exponit. SCHOTT.

[o] ἀσπάλακος] Suidas e Stesichoro fruges corrumpere ait, nimirum radices in terra lædendo. SCHOTT.

[p] Erasmus legit τυφλὸν ὄνειρον, numero singulari. SCHOTT.

[q] Ἐπιμελίδειον] Ἐπιμενίδειον, ab Epimenide Cretensi in hujus vita Suidas diserte proverbium collocat, quem descripsit Apostolius. Juvenalis Satyra VII. v. 120. *Afrorum Epimenia bulbi.* De *Epimenidio* scillæ ac bulbi genere Theophrastus lib. VII. Histor. Plantarum c. 11. et C. Plinius lib. XIX. Nat. Hist. cap. 5. et de *Epimenidis somnio* idem lib. VII. cap. 52. dormiisse annis LVII. Petr. Victorius libro XXIV. cap. 1. Varro et Plut. annos tantum L. obdormiisse tradunt. Plura de ejus ætate in Vaticanis proverbiorum additamentis, ubi erat Ἐπιμενείδιον δέρμα. SCHOTT. Ἐπιμελίδιον g.

[r] Hoc et sequens adagium e Pantini cod. desumtum. Apostolius vero explicans, in Ægina ait usum agnum humana voce: prædixisse etiam futura. SCHOTT. Desunt g.

[s] Erasmus hîc turbat vitioso, ni fallor, usus Apostolii exemplari: qui in Hervagiana quidem

Κατηράσαντο γὰρ Λακεδαιμόνιοι μηδέποτε στεγνὰ τὰ πλοῖα Μη- A
λίων γενέσθαι· παραβάται γάρ.

32 [t]Τὸ Δωδωναῖον χαλκεῖον: Ἐπὶ τῶν πολλὰ λαλούντων.

33 Τὸν Ὕλαν [u]κράζεις: Ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων καὶ βοώντων. Καὶ γὰρ Ἡρακλῆς ἀποβὰς τῆς Ἀργοῦς, καὶ ζητήσας τὸν Ὕλαν, οὐχ εὗρε. B

34 Τρυγόνος λαλίστερος: Ἐπειδὴ αἱ τρυγόνες οὐ μόνον τῷ στόματι, ἀλλὰ καὶ τοῖς ὀπισθίοις μέλεσιν ἠχοῦσιν.

35 Ταῦτά σοι καὶ Πύθια καὶ [x]Δήλια: Ἐπὶ τῶν τελευταῖα πονούντων.

36 [y]Τὸν Κολοφῶνα ἐπέθηκεν: Ἐπὶ τῆς βεβαίας ψήφου. C

37 Τιθωνοῦ γῆρας: Ἐπὶ τῶν πολυχρονίων.

38 Τὰ πρῶτ' ἀρίστους [z]παῖδας Αἴγινα τρέφει: Ἐπὶ τῶν τὰ πρῶτα καὶ ἐν ἀρχῇ κοσμίων, μετὰ δὲ ταῦτα ἀσελγαινόντων.

39 [a]Τὰς ἐν ᾅδου τριακάδας: Ἐν ᾅδου διὰ τὴν Ἑκάτην. Καὶ γὰρ Ἀθηνᾶ, καὶ Ἄρτεμις, καὶ Ἑκάτη ἓν εἶναι δοκοῦσιν. D

40 Τὸ Πάσητος ἡμιωβόλιον: Οὗτος μαλακὸς ἦν ὁ Πάσης, ἐπὶ μαγείᾳ διενηνοχώς. Τὸ γὰρ ἡμιώβολον διδοὺς, παρ' [b]ἑαυτῷ πάλιν εὕρισκε.

41 Τὸ βασιλικὸν βοΐδιον: Ἐπὶ [c]Πτολεμαίου τοῦ νέου βοῦς ἔτεκεν ἐξ βοΐδια. Λέγεται οὖν ἐπὶ τῶν πολυτόκων. E

42 Τὶς ἐν [d]Κύδωνος: Ἐπὶ τῶν φιλοφρόνως δεχομένων τοὺς [e]ξένους.

43 [f]Τὸ ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ νήφοντος, ἐπὶ τῆς γλώσσης τοῦ μεθύοντος: Ἐπὶ τῶν ἐν μέθῃ τὴν ἀλήθειαν λεγόντων.

editione qua utor, Aristotelem ait proverb. explicasse, Ἐπὶ τῶν εἰσρεόντων καὶ εἰσιόντων. Cetera Suidas in Μηλιακὸν πλοῖον. SCHOTT.

[t] Dodonæi æris mentio in Julio Polluce, et Cælio Rodig. lib. XIX. cap. 11. Ausonius: *Nec Dodonæi cessit tinnitus aheni.* SCHOTT.

[u] Κραυγάζεις est in Pantini membranis, pro κράζεις. SCHOTT.

[x] Δήλια] δόλια b. g.

[y] Τὸν Κολοφῶνα] Vid. Heindorf. ad Platon. Theæt. p. 319.

[z] παῖδας addidi cum b. Vid. Eustath. Od. λ'. p. 1695, 53. ubi ἐκτρέφει.

[a] Suidas explanat de iis qui res abditas scrutantur, ejusque interpres Germanus *dies trigesimos* vertit. SCHOTT.

[b] ἑαυτῷ] ἑαυτοῦ g.

[c] Πτολεμαίου] Πτολέμου g.

[d] Κύδωνος] Κώδωνος g.

[e] ξένους] ἄλλους g.

[f] Τὸ ἐν τῇ κ.] Vide proverbium,

44 Τὸ ΠΈΛΑΓΟΣ ΠΡΌΤΕΡΟΝ ΟἼΣΕΙ ἌΜΠΕΛΟΝ: Ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων. A

45 [g]ΤὸΝ ΚΑΠΝὸΝ ΦΕΎΓΩΝ, ΕἸΣ ΤῸ ΠΥ͂Ρ ἘΝΈΠΕΣΟΝ: Ἐπὶ τῶν τὰ μικρὰ τῶν δεινῶν φευγόντων, καὶ εἰς μείζονα δεινὰ ἐμπιπτόντων.

46 [h]ΤΊΣ ΠΑΤΈΡ' ΑἸΝΉΣΕΙ', ΕἸ ΜῊ ΚΑΚΟΔΑΊΜΟΝΑ ΤΈΚΝΑ: Ἐπὶ B τῶν προγονικὰ ἀνδραγαθήματα ἀπορίᾳ ἰδίᾳ προφερόντων. Ὁμοία τῇ, ΚΑΤᾺ ΣΑΥΤῸΝ ἜΛΑΥΝΕ. Καὶ, ἭΝ ἜΛΑΧΕΣ ΣΠΆΡΤΑΝ ΚΌΣΜΕΙ. Παραινεῖ γὰρ μὴ τοῖς ὑπὲρ ἀξίαν ἐπιπηδᾶν.

47 ΤΙΤΑ͂ΝΑΣ ΚΑΛΕΙ͂Ν: Ἐπὶ τῶν κεκραγότων τινὰς εἰς βοήθειαν.

48 [i]ΤὸΝ ΞΎΟΝΤΑ Δ' ἈΝΤΙΞΎΕΙΝ: Ἐπὶ τῶν διὰ χάριν χάριτας C ποιούντων.

49 [j]ΤΟΥ͂ΤΟ ΤῸ ὙΠΌΔΗΜΑ ἜΡΡΑΨΕ ΜῈΝ ἹΣΤΙΑΙ͂ΟΣ, [k]ὙΠΕΔΉΣΑΤΟ ΔῈ ἈΡΙΣΤΑΓΌΡΑΣ: Ἀρταφέρνου τοῦτο τοῦ Περσῶν βασιλέως. Καὶ γὰρ Ἱστιαῖον οὗτος ᾐτιᾶτο τῆς Ἰώνων ἀποστασίας, ὁ δὲ ἠρνεῖτο, καὶ εἰς Ἀρισταγόραν μετέφερε τὴν αἰτίαν· οὗ τὸ δό- D λιον ἀνακαλύπτων ὁ σατράπης, εἰς αὐτὸν τοῦτο εἶπε. Λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν τὰ ἑαυτῶν ἐγκλήματα ἄλλοις πανούργως προσαπτόντων.

50 [l]ΤἊΛΛΑ ΦΙΛΏΜΕΘΑ, ΤἊΛΛΑ ΜῈΝ ἈΓΑΠΏΜΕΘΑ: Κατὰ τοῦτο, Οὔ συμφημὶ, οὐδὲ συναινῶ.

51 ΤΈΛΟΣ ὍΡΑ [m]ΒΊΟΥ: Τοῦτο τὸ ἀπόφθεγμα Σόλων εἶπε Κροίσῳ. E

In vino veritas, apud Erasmum. SCHOTT.

[g] Τὸν καπνὸν] Vid. Lucian. Necyom. c. 4. T. I. p. 459. Simplicius in Epictet. p. 168.

[h] Τίς πατέρ'] Vid. Plutarch. Vit. Arat. init. Schol. Homer. Il. δ'. 404.

[i] Τὸν ξύοντα] Suidas ab asinis invicem scalpentibus ductum ait. Utitur Aristides in defensione IV. Oratorum. SCHOTT. Vid. Schol. Aristid. p. 524. et 672. T. III. ed. Dind. Gregor. Naz. Ep. LXI. p. 817 D. Eustath. Il. λ'. p. 863, 4.

[j] Τοῦτο τὸ ὑπόδημα] Herodotus aliter paullo lib. V. et VI. [1.] historiam commemorat: a quo Io. Tzetzes Chil. III. Hist. 96. et Chil. IX. Hist. 262, et Apostolius hauserunt: hic cordate; ille ut delirans senex, et politicis versibus. SCHOTT.

[k] ὑπεδύσατο] ὑπεδήσατο b.

[l] Τἄλλα] Deest art. g.

[m] βίου] Pantinianus cod. μακροβίου hîc præfert. Solonis hoc dictum Ausonius Gallus in laude VII. Sapientum sic explicat senariis: *Spectandum dico terminum vitæ prius, Tum judicandum si manet felicitas. Dictum moleste Crœsus accepit*, &c. *At pæne sero Crœsus ingenti sono, O vere vates, inquit: o Solon, Solon,*

52 Τί ΠΡΟΣ ΤΟΝ ἙΡΜΗ͂Ν: Ἀντὶ τοῦ, πρὸς τὸν λόγον. A

53 ΤΟΝ ΜΙΔΑ ΠΛΟΥ͂ΤΟΝ, ΚΑῚ ΚΡΟΙ͂ΣΟΥ, ΚΑῚ [n]ΚΥΝΗ͂ΡΟΥ: Ἐν ὑπερβολῇ ταῦτα.

54 Τὸ ΟΥ̓ ΦΙΛΟΞΕΝΟΥ: Ἐπὶ τῶν πολλάκις ἀρνουμένων· [o]Φιλόξενος γὰρ Διονύσιον καλῶν, οὐδὲν ἄλλο ἀπεκρίνατο οὗτος, εἰ μὴ οὐ οὐ. B

55 ΤΩ͂Ι ΘΡΙΩ͂Ι ΤΗ͂Ν ἘΓΧΕΛΥΝ: Θρίον, τὸ φύλλον τῆς συκῆς· τραχὺ γάρ ἐστιν, αἱ δὲ ἐγχέλυς ὀλισθηραί· πρὸς τὸ λαμβάνειν οὖν αὐτὰς κατάλληλον δοκεῖ.

56 ΤΗ͂Ν ΘΥ΄ΡΑΝ ἜΧΕΙ ΤΕΤΡΙΜΜΕΝΗΝ, ὭΣΠΕΡ ΑἹ ΠΟΙ΄ΜΝΑΙ: Ἐπὶ τοῦ ἀπανθρώπου καὶ ἀπροσπελάστου. C

57 [p]ΤΟΥ͂ ΣΕΛΙ΄ΝΟΥ ΔΕΙ͂ΤΑΙ: Ἐπὶ τῶν ἐπισφαλῶς νοσούντων. Καὶ γὰρ εἰώθαμεν στεφανοῦν σελίνοις τὰ μνήματα.

58 [q]ΤΕΝΕ΄ΔΙΟΣ ΠΕ΄ΛΕΚΥΣ: Ἐπὶ τῶν πικρῶς ἢ μᾶλλον συντόμως ἀποκοπτόντων τὰς ζητήσεις, ἢ καὶ τἄλλα πράγματα. Ἢ ἐπὶ τῶν ὠμῶν νόμων. Νόμον γάρ τις ἔταξε παρ' αὐτοῖς, τὸν καταλαβόντα μοιχὸν πελέκει κόπτειν. D

59 ὙΠῸ ΠΑΝΤῚ ΛΙ΄ΘΩΙ ΣΚΟ΄ΡΠΙΟΣ ΕὟΔΕΙ: Ἐπὶ τῶν κακοήθων λέγεται.

Clamore magno ter Solonem nuncupat. Non absimilem historiam de Simonide refert Lilius Giraldus Dialogo IX. Historiæ Poëtarum: Simonides rogatus in convivio Pausaniæ, dixit: Μέμνησο, ἄνθρωπος ὤν. Quod cum in præsentia Pausanias sprevisset, post in Chalciœco fame cum necaretur, ter exclamavit: *O Cæe hospes, magni fuit momenti sermo tuus.* SCHOTT.

[n] Κυνήρου] Leg. Κινύρου.

[o] Φιλόξενος] Sic emendo, Φιλόξενον γὰρ Διονύσιος καλῶν, ex historia, et Suida in Φιλοξένου γραμμάτιον: etsi depravate ibidem α pro ου excusum videam. SCHOTT.

[p] Τοῦ σελίνου] Coronari et mortuos solitos apio notum in vulgus, docetque Io. Kirchmannus lib. I. cap. 11. de Funerib. Rom. Sepulcra quoque apio coronata fuisse observavit idem lib. IV. cap. 3. et ante eum Lævinus Torrentius V. C. ad Odam vii. lib. II. Horatii. In Palat. στέμματα erat. Suidas, et quem citat, ipse Plutar. μνήματα rectius habent: explicatque originem idem Plutarchus in Timoleonte et in Sympos. lib. V. Quæst. 3. Vide et Suidam in Σελίνου δεῖται ὁ νοσῶν. SCHOTT.

[q] Τενέδιος] Suidas regem quemdam tulisse legem hanc ait, ut utrique adultero caput amputaretur. Aliter tamen idem in adagio Τενέδιος ἄνθρωπος. Locum vide, et Erasm. in Chiliadibus. SCHOTT.

60 ὝΣ ἘΚΏΜΑΣΕΝ: Ἐπὶ τῶν ἀσέμνως τι ποιούντων, καὶ παρ' ἀξίαν ἐπαιρομένων ἐπί τισιν εὐπραγίαις. A

61 [r]ὝΔΡΑΝ ΤΈΜΝΕΙΣ: Ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων.

62 ὙΠῈΡ ΤᾺ ΚΑΛΛΙΚΡΆΤΟΥΣ: Πλούσιος οὗτος ἦν [s]ἐν Κορίνθῳ. Εἴποτε οὖν ἐθαύμαζόν τινα ἐπὶ πλούτῳ, τοῦτο ἔλεγον.

63 [t]ὙΠΕΡΒΕΡΕΤΑῖΟΣ: Ἐπὶ τῶν ὑπερχρονίων· ὁ γὰρ τελευταῖος μήν ἐστιν οὗτος. B

64 [u]ὝΣ ὈΡΊΝΕΙ: Ἐπὶ τῶν βιαίων λέγεται καὶ ἐριστικῶν.

65 [x]ΦΑΛΆΡΙΔΟΣ ἈΡΧΑΊ: Ἐπὶ τῶν ὠμῶς τῇ ἐξουσίᾳ χρωμένων.

66 ΦΏΚΟΥ [y]ἜΡΑΝΟΣ: Ἐπὶ τῶν εὐωχίας συνταττόντων ἐπὶ τῷ ἑαυτῶν κακῷ. Φῶκος γάρ τις θυγατέρα ἔχων ἐπίγαμον, ἀνεβάλλετο τὸν γάμον· ἐφ' ᾧ ὀργισθέντες οἱ μνηστῆρες, ἀπέκτειναν αὐτόν. C

67 ΦΟΙΝΊΚΩΝ ΣΥΝΘῆΚΑΙ: Ἐπὶ τῶν πανούργων.

68 [z]ΧΆΡΩΝΟΣ ΘΎΡΑ: Δι' ἧς οἱ καταδικοι ἐπὶ τὸ θανεῖν ἐξήρχοντο. D

69 ΧΘΌΝΙΑ ΛΟΥΤΡΆ: Τὰ τῶν νεκρῶν.

70 ΧΑῖΡΕ ΦΊΛΟΝ ΦῶΣ: Γραῦς ἐθέλουσα ἀκολασταίνειν γυμνὴ, ἵνα μὴ τὴν [a]ῥακίωσιν τοῦ σώματος ἐλέγχῃ, τοῦτο εἶπε.

r Ὕδραν] Zenobius ac Suidas ab hydra Lernæa derivant: quos adi. SCHOTT.

s ἐν Κορίνθῳ] Diserte in Suida Καρύστῳ. Sed nihil muto: notæ enim Corinthiæ opes. SCHOTT.

t Ὑπερβερεταῖος] Eadem Zenobius ac Suidas, sed Atheniensium mensem (alii Macedonum) extremo anni collocant: quo de, qui de temporibus, annis, ac mensibus scripsere Theod. Gaza, Greg. Gyraldus, Hadrianus Junius, et Jos. Scaliger, præstantissima suæ quæque ætatis lumina. SCHOTT.

u Ὗς] Plenius Apostolius XV. 83. Πάλιν ἡ ὗς παρορίνει: Ἐπὶ τῶν παρακινούντων τινὰ εἰπεῖν καὶ ἄκοντα, ἃ οὐ βούλεται. Ἀλκαίου ἡ παροιμία. Simplicius in Aristot. de Cœlo fol. 82 b. in ms. Nov. Coll. ἐπειδὴ δὲ πάλιν ὗς παρορίνει κατὰ τὸν μελοποιὸν Ἀλκαῖον.

x Φαλάριδος] Sic *Manliana* et *Postumiana imperia* Romæ in proverbium cessere, teste Agellio lib. I. Noct. Atticarum cap. 13. SCHOTT.

y ἔρανος] *Convivium* verti in Zenobio, hîc *Collectam*. Zenobius enim ac Suidas hoc amplius stipem coëgisse ac symbolam a procis referunt. SCHOTT.

z Χάρωνος] Χαρώνιος vel Χαρώνειος alii.

a ῥακίωσιν] ῥάκωσιν Zenob. VI. 42. v. Hemsterhus. ad Aristoph. Plut. p. 395.

71 [b]Ψεκάς: Ἡ δρόσος. Οὕτως ἐκαλεῖτο Ἀντίμαχος πτυελώδης A ὤν. Οὗτος δὲ μελῶν ἦν ποιητής· οὕτω δὲ ἐκαλεῖτο, διότι προσέρραινε τοῖς ὁμιλοῦσι διαλεγόμενος. Ἐδόκει δὲ ὁ Ἀντίμαχος ψήφισμα πεποιηκέναι, [c]ὅτι μὴ δεῖ κωμῳδεῖν ἐξ ὀνόματος.

72 Ὧι τὸ ἱερὸν πῦρ οὐκ ἔστι φυσῆσαι ὡς μὴ καθαρεύοντι:

73 Ὥσπερ ἥρως ἐν ἀσπίδι ξενίσαι βούλομαι: [d]Λέγεται ἐφ' B ὧν οἳ τοῖς ἑαυτῶν ἔργοις ἢ τέχνῃ χρωμένους τοὺς φίλους εὐεργετοῦσι· παρ' ὅσον οἱ ἥρωες τὸ παλαιὸν ἐν ὅπλοις ὄντες ἐξενίζοντο.

74 [e]Ὠσὶν ἑστῶσιν: Ἐπὶ τῶν πρὸς τὸ ἀκοῦσαι τὰ ὦτα εὐτρεπιζομένων.

75 [f]Ὤδινεν ὄρος, εἶτα μῦν ἀπέτεκεν: Ὅταν ἐλπίσας τὶς C μεγάλα μικροῖς ἐντύχῃ.

76 Ὥσπερ παῖδα φιλοῦσιν ἐρασταί: Ἐπὶ τῶν ἐρωτικῶς διακειμένων.

[b] Ψεκὰς] Disjecta hæc veluti Absyrti membra collegimus e Suida, unde Apostolius [XXI. 4.] sua hausit. Eademque diserte Aristophanis Acharnensium enarrator [1149.] quæ brevitatis gratia non describo: quæque in Nebulas attulit [1018.] de variis Antimachis, e quo et Lilius Giraldus Dialogo III. Histor. Poëtarum. Idemque decretum olim Athenis Atticis de vetere Comœdia Alcibiades tulisse fertur, ut idem ait extremo Dialogo sexto. Et Romani in XII. Tabulas retulere, quod famosum carmen scribere nefas, ut in libris de Rep. M. Tullius commemorat. SCHOTT.

[c] ὅτι μὴ δεῖ] Hæc correximus præeunte Valesio ad notas Maussaci in Harpocrat. p. 295=118. Vulgo temere sic confusa: ὅτι τὸ ἱερὸν πῦρ οὐκ ἔξεστι φυσῆσαι· καὶ ὅτι μὴ δεῖ κωμωδεῖν ἐ. ὀ. ὡ. μ. κ.

[d] Λέγεται—εὐεργετοῦσι] Apostolius XXI. 20. Λέγεται ἐπὶ τῶν τοὺς φίλους τοῖς ἑαυτῶν ἔργοις εὐεργετούντων.

[e] Ὠσὶν] Virgilius I. Æneid. *arrectisque auribus adstant.* SCHOTT.

[f] Ὤδινεν] Horatius in Arte Poët. *Parturiunt montes, nascetur ridiculus mus.* Natum ex apologo, teste Porphyrione. Plura Erasmus. SCHOTT.

ΖΗΝΟΒΙΟΥ ΕΠΙΤΟΜΗ

ΤΩΝ

ΤΑΡΡΑΙΟΥ ΚΑΙ ΔΙΔΥΜΟΥ ΠΑΡΟΙΜΙΩΝ

ΣΥΝΤΕΘΕΙΣΩΝ ΚΑΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ.

1 Ἀβυδηνὸν [a]ἐπιφόρημα: Ἐπὶ τῶν ἀηδῶν τάττεται ἡ παροιμία. Μέμνηται δὲ αὐτῆς Εὔδοξος ἐν Ὑποβολιμαίῳ. Φασὶ δὲ ὅτι τοῖς Ἀβυδηνοῖς ἔθος ἦν μετὰ τὸ δεῖπνον καὶ τὰς σπονδὰς προσάγειν τοὺς παῖδας μετὰ τῶν τιτθῶν τοῖς εὐωχουμένοις· κεκραγότων δὲ τῶν παίδων καὶ θορύβου γινομένου διὰ τὰς τίτθας, ἀηδίαν εἶναι πολλὴν τοῖς δαιτυμόσιν. Εἴρηται δὲ ἡ παροιμία καὶ ἀπὸ τοῦ ὑπ' αὐτῶν συκοφαντεῖσθαι τοὺς ξένους. Ἔνθεν Ἀριστοφάνης τὸν συκοφάντην [b]Ἀβυδηνοκώμην εἶπεν. A B

2 [c]Ἀγαθώνιος αὔλησις: Ἡ μαλακὴ, καὶ μήτε πικρὰ, μήτε

[a] ἐπιφόρημα] Sic Athenæus libro XIV. [p. 641 A.] emendante Paulo Leopardo Belga, homine doctissimo, libro XVI. Emendat. c. 3. Stephanus περὶ πόλεων, Diogenianus, Suidas, et Apostolius, pro bellariis aut irruptione, etsi *auctarium* vertit Suidæ interpres, Hesychius ἐπιφώνημα pro acclamatione. Mihi *illatio* magis placuit: quod *inferri in mensam* dici solita fercula, ut et in sepulcrum suum alienumve, ut est in Pauli I. C. sententiis, et Ulpian. l. X. De relig. et sumpt. fun. et l. III. De sep. violandis. Erasmus e Suida de coronis et unguentis addit. Quæ vero ex Aristoph. Zenobius, ex iis aliud proverbium Apostolius concinnat, quasi *Abydenus* de sycophanta dicatur, cujus rei et noster meminit. Suidæ vero Ἄβυδος πόλις ἢ Ἀβυδηνῶν φλυαρία de nugis atque calumniatoribus. SCHOTT.

[b] Ἀβυδηνοκώμην] Ἀβυδηνόκομον B. Ἀβυδοκόμην Dindorfius ad Aristoph. Fr. 568. ex Hesychio et Bekker. Anecd. p. 215, 6. 322, 31.

[c] Ἀγαθώνιος] Amplius hîc antiquiss. codex Vaticanus præfert: ἡ μαλακὴ καὶ ἐκλελυμένα, ἢ ἡ μήτε χαλαρὰ, μήτε πικρά. Itemque Mich. Apostolius typis quidem evulgatus. Diogenianus pro μαλακὴ καὶ χαλαρὰ vitiose habet μαλτακὴ καὶ χλιαρά. Agathon vero aulœdus ille est, quem in Thesmophoriis

χαλαρὰ, ἀλλ' εὔκρατος καὶ ἡδίστη. Εἴρηται δὲ ἀπὸ Ἀγάθωνος αὐλητοῦ, ὃς ἐπὶ μαλακίᾳ ἐκωμῳδεῖτο. A

3 ἈΓΑΘᾺ [d]ΚΙΛΊΚΩΝ: Λείπει τὸ ἔχει. Προδότης γὰρ γέγονεν οὗτος ὁ Κιλικίων, Μιλήσιος τὸ γένος, ὃς προδοὺς Μίλητον εὐπόρησεν.

4 [e]ἉΒΡΩΝΟΣ ΒΊΟΣ: Ἐπὶ τῶν πολυτελῶν εἴρηται ἡ παροιμία. B Ἅβρων γάρ τις ἐγένετο πλούσιος καὶ ἁβροδίαιτος. Δύναται δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ ἁβροῦ τὸ ὄνομα γεγονέναι.

5 ἈΓΟΡᾺ ΚΕΡΚΏΠΩΝ: Ἐπὶ τῶν πονηρῶν καὶ κακοήθων λέγεται. Κέρκωπες γὰρ ἀπατεῶνες [f]ἐγένοντό τινες, ἐξαπατῆσαι τὸν Δία βουλόμενοι. C

6 [g]ἈΓΑΜΕΜΝΌΝΕΙΑ ΦΡΈΑΤΑ: Ἐπὶ τῶν μεγάλων ἔργων. Ἱστοροῦσι γὰρ τὸν Ἀγαμέμνονα περὶ τὴν Αὐλίδα καὶ πολλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος φρέατα ὀρύξαι.

7 [h]ἈΓΈΛΑΣΤΟΣ ΠΈΤΡΑ: Ἐπὶ τῶν λύπης προξένων πραγμάτων

Aristophanes proscindit, et fortasse quem Plato ob epinicium in tragicorum certamine celebrat. Vide Hesychium. SCHOTT. Vid. B. 7.

[d] Κιλίκων] Mire variant paroemiographi. Suidas, ut noster, ἀγαθὰ Κιλίκων. Additque, λείπει ἔχει, gignendi casu, noster nominandi. Mox tamen, ὁ Κιλικίων inflectit. Diogenianus *Cilicem* facit. Προδότης γάρ, inquit, τις τῶν Κιλίκων. Aristophanes vero ἐν Εἰρήνῃ [362.] ὁ Κιλλικῶν (quomodo et Erasmus scribit) et *Cilicontis* ibidem commemorat exitium Scholiastes. SCHOTT.

[e] Ἅβρωνος] *Habron* hic, κύριον ὄνομα, Argivus fuit Suidæ, qui a mollitie sic dictus: et ab illo *Habronia vita*. Et Apostolium editum video hîc legisse ἴδιον καὶ ἁβροδίαιτος, et Suidam ἁβρώνειος. Fuit et *Habron* alter Sophista, ac Lycurgi Oratoris F. De quo in claris apud Senecam Rhetoribus disseruimus. Porro Diogenianus similia addit: *Sicula mensa*, et *Sybaritica vita*. SCHOTT.

[f] ἐγένοντο] Amplius hîc codex Vatic. Diogenianus, Suidas et Apostolius: Ἐγένοντο ἐν Ἐφέσῳ, οἵτινες ἐξαπατῆσαι τὸν Δία πεπείρανται. Simile etiam notat Diogenianus, λυκῶν δεκὰς, καὶ Κροβύλου ζεῦγος. Pulcer est Synesii Episcopi locus Epist. 101. ad Pylæmenem: Ἑτέρως δὲ οὐκ ἔστι πλουτεῖν ἐν ταῖς καθ' ὑμᾶς ἀγοραῖς, μὴ πάντα μιγνῦντα καὶ θεῖα καὶ ἀνθρώπινα δίκαια, καὶ κέρκωπα ἀντ' ἐλευθέρου γενόμενον. Plura Had. Junius, Centuria VII. Adag. 38. SCHOTT.

[g] Ἀγαμεμνόνεια] De liberis dici hominibus Apostolius ait. Meminit et Hesychius. SCHOTT.

[h] Ἀγέλαστος] Fabulam Cereris refert Apollodorus libro I. Biblioth. Pausanias in Atticis, Orpheus, et Proclus noster in Chrestomathia de Poëtica, ubi plura

εἴρηται. Ἔστι δὲ ἡ πέτρα αὕτη ἐν τῇ Ἀττικῇ, ἐφ' ἧς ἐκαθέσθη A
ἡ Δημήτηρ, ὅτε τὴν κόρην ἐζήτει· ἐρασθεὶς γὰρ Περσεφόνης ὁ
Πλούτων ἥρπασεν αὐτὴν κρύφα. [i]Δημήτηρ δὲ μετὰ λαμπάδων
νυκτός τε καὶ ἡμέρας κατὰ πᾶσαν τὴν γῆν ζητοῦσα περιήρχετο.
Μαθοῦσα δὲ παρ' Ἑρμιονέων ὅτι Πλούτων αὐτὴν ἥρπασεν, ὀργι-
ζομένη θεοῖς, κατέλιπεν οὐρανὸν, καὶ εἰκασθεῖσα γυναικὶ ἧκεν εἰς B
[k]Ἐλευσῖνα· ἔνθα ἐπὶ πέτραν ἐκάθισε, τὴν ἀπ' ἐκείνης κληθεῖ-
σαν Ἀγέλαστον.

8 [l]Ἀγρίου βέβρωκας: Οἱονεὶ ζώου ἀγρίου. Εἰώθασι δὲ οἱ βεβρωκότες χασμᾶσθαι.

9 Ἀγαθῶν θάλασσα: Ἐπὶ πλήθους ἀγαθῶν εἴρηται. C

10 Ἀγαθῶν σωρός: Ἐπὶ πολλῆς εὐδαιμονίας εἴρηται.

11 Ἀγαθῶν [m]μυρμηκία: Ἐπὶ πλήθους εὐδαιμονίας.

12 Ἀγαθὴ [n]καὶ μάζα μετ' ἄρτον: Ἐπὶ τῶν τὰ δευτερεῖά τισι διδόντων.

annotare memini ex Arnobio, Clemente Alexandrino, de Bauci anu. Proserpinæ raptus e Claudiano, aliisque notus. Vid. inf. proverb. [IV. 20.] ἡ Ἀμαία Ἀζησίαν μετῆλθεν. SCHOTT.

ib. Ἀγέλαστοι dicti Socrates a Plinio, Pericles ab Aristotele, M. Crassus a Lucilio apud Cic. et Philippus Aug. apud Victorem. Ceterum Vatic. hîc cod. ut alias, ordinem sic invertit: αὐτὴ ἔστιν ἐπὶ τῇ Ἀττικῇ. Ἐφ' ἧς ἐκαθέσθη ἡ Δημήτηρ, ὅτε τὴν κόρην ἐζήτει. Εἴρηται ἐπὶ τῶν λύπης προξένων πραγμάτων. Abest tamen hæc vox πραγμάτων a Diogeniano et Apostolio, neque hîc necessaria. Hesychius quoque proverbii meminit. SCHOTT.

[i] Δημήτηρ δὲ] Δήμητρα δὲ P. Vid. var. lectt. ad Herodot. II. 123.

[k] Ἐλευσίνην] Ἐλευσῖνα P. ἐλευσίνα F.

[l] Ἀγρίου] Eadem, ut alias sæpe, ad verbum Hesychius continet. SCHOTT.

[m] μυρμηκία] De formicarum aurum in India adservantium agmine Mela Pomponius libro III. cap. 7. Plinius lib. XI. c. 31. et alii, quos chiliastes Batavus suggeret: ut et simile illud Platonis lib. IX. de Rep. [p. 574 D.] τὸ τῶν ἡδονῶν σμῆνος, et in Menone [p. 72 A.] ἀρετῶν σμῆνος, ducta hac ab apibus, illa a formicis tralatione; de qua in Proverb. Sapiens cap. VI. Ἴθι πρὸς τὸν μύρμηκα ὦ ὀκνηρὲ, &c. Addunt LXX. Interpretes, citatque in Epistola ad Rusticum et in tertium caput Ezechielis beatus Hieronymus: ἢ πορεύθητι πρὸς τὴν μέλισσαν, καὶ μάθε ὡς ἐργάτις ἐστί. Hoc autem adagium superiori adnectit Vatican. Ἄμφω, inquit, λέγεται ἐπὶ πλήθους εὐδαιμονίας. SCHOTT.

[n] καὶ μάζα] Maza pane deteriore utebantur servi ac rustici. Athen. lib. VI. Δειπνοσοφ. [p. 270 E.] Πεινῶντι γὰρ ἀνδρὶ μάζα τιμιωτέρα Χρυσοῦ τε κἀλέφαντος. SCHOTT.

13 [o] Ἀγαμέμνονος θυσία: Ἐπὶ τῶν δυσπειθῶν καὶ σκληρῶν. Ἀγαμέμνονος γὰρ θύοντος ἐν Τροίᾳ, ἔφευγεν ὁ βοῦς, καὶ μόλις ληφθεὶς ἤχθη. A

14 [p] Ἀγαθοὶ δ' ἀριδάκρυες ἄνδρες: Ἐπὶ τῶν σφόδρα πρὸς ἔλεον ῥεπόντων.

15 [q] Ἀγροίκου μὴ καταφρόνει ῥήτορος: Ὅτι μηδὲ τῶν εὐ- B τελῶν χρὴ καταφρονεῖν, παραινεῖ ἡ παροιμία.

16 [r] Ἀγναμπτότατος βάτος αἴος: Ἐπὶ τοῦ σκληροῦ καὶ αὐθάδους τὸν τρόπον.

17 [s] Ἀνενδεὴς ὁ Θεός: Παροιμία· παρ' ὅσον οὐδενὸς ἐπιδέεται [t] ὁ Θεός. C

18 [u] Ἀδμήτου μέλος: Τὸ εἰς Ἄδμητον μέλος ᾀδόμενον πένθιμον.

[v] Οὗτος δὲ ὁ Ἄδμητος βασιλεὺς ἦν τῶν Φερῶν, ᾧτινι Ἀπόλλων

[o] Ἀγαμέμνονος] Addit Diogenianus [I. 6.] de Iphigenia filia, quam in Aulide immolare pater voluit: de qua nota Euripidis tragœdia est, ab Erasmo feliciter iambicis reddita. SCHOTT.

[p] Ἀγαθοὶ] Hujus proverbii meminit Schol. Hom. Ven. Il. α'. 349. τ'. 5. Adde Eustath. Il. ι'. p. 761, 25.

[q] Ἀγροίκου μὴ] Vatic. ὑποθετικὴ ἡ παροιμία, &c. Huc vero pertinet Ciceronis illud lib. I. Offic. Christiano homine dignum: *Quo major es, eo te geras submissius.* SCHOTT.

[r] Ἀγναμπτότατος] Ita legendum. Nam vitiose Suidas, etiam calamo exaratus, quo utor, ἀγναπτότατος, ejusque interpres Wolfius *impolitissimus* reddidit. Corrupte et Apostolius ἀγραπτότατος. Diogenianus non ὑπερθετικῶς sed συγκριτικῶς sic legit, Ἀγναμπτότερος βάτου αἴου. Sic autem Orpheus περὶ λίθων initio dixit: Ἄγναμπτον σθένος, *Rigidum robur*. SCHOTT.

[s] Sumtum id e sacris litteris Psal. XV. Εἶπα τῷ κυρίῳ, κύριός μου εἶ σὺ, ὅτι τῶν ἀγαθῶν μου οὐ χρείαν ἔχεις. Utitur et M. Censorinus initio de die natali. SCHOTT.

[t] ὁ Θεὸς] ὁ om. P.

[u] Ἀδμήτου] Admeti et Alcestidis fabula ex Euripide singulari tragœdia *Alcestidis* nota, interprete Georgio Buchanano Scoto. Plura etiam suppeditabit ἐν Σφηξὶ Aristophanis interpres [v. 1231.], et Apostolius proverb. Ἀλκήστιδος ἀνδρεία, ubi Palæphatum περὶ ἀπίστων [c. 41.], ut alias frequenter, descripsit, et in Chiliadibus Ioan. Tzetzes. Porro proverbium codex Vaticanus ita explanat: Ἐπὶ τῶν σκολιῶν. Τοιαῦτα γὰρ καὶ τὰ εἰς Ἁρμόδιον καὶ Ἄδμητον μέλη σκολιά. Τινὲς δὲ κατ' ἀντίφρασιν εἰρῆσθαι λέγουσιν, ὅτι ῥᾴδια καὶ ὀλιγόστιχα, ὡς ἐπιγράμματα. Διὸ καὶ ἐπὶ ῥαδίων εἰρῆσθαι λέγουσιν. SCHOTT.

[v] Οὗτος δὲ ὁ Ἄδμητος] Sumpta sunt sequentia ex Apollodoro Bibl. I. 9, 15. III. 10, 3.

ἐθήτευσε δι' αἰτίαν τήνδε. Ἀσκληπιὸς ὁ Ἀπόλλωνος παῖς παρὰ Χείρωνος τὴν ἰατρικὴν παιδευθεὶς, καὶ παρὰ Ἀθηνᾶς λαβὼν τὸ ἐκ τῶν φλεβῶν τῆς Γοργόνης ῥυὲν αἷμα, δι' αὐτοῦ πολλοὺς ἐθεράπευε. Τῷ μὲν γὰρ ἐκ τῶν ἀριστερῶν φλεβῶν ῥυέντι πρὸς φθορὰν ἀνθρώπων ἐχρῆτο· τῷ δ' ἐκ τῶν δεξιῶν, πρὸς σωτηρίαν. Ὅθεν καί τινας τεθνεῶτας ἀναστῆσαι μυθολογεῖται. [x]Διὰ γοῦν τὸ μὴ δοξαι τοῦτον παρ' ἀνθρώποις εἶναι θεὸν, ὁ Ζεὺς ἐκεραύνωσεν. Ἀπόλλων δὲ ὀργισθεὶς κτείνει Κύκλωπας τοὺς τὸν κεραυνὸν κατασκευάσαντας τῷ Διί. Ζεὺς δὲ [y]ἐμέλλησε ῥίπτειν αὐτὸν εἰς Τάρταρον, ἀλλὰ δεηθείσης Λητοῦς ἐκέλευσεν αὐτῷ ἐνιαυτὸν ἀνδρὶ θητεῦσαι. Ὁ δὲ παραγενόμενος εἰς Φερὰς [z]εἰς Ἄδμητον, τούτῳ λατρεύων ἐποίμαινε, καὶ τὰς θηλείας βοῦς πάσας [a]διδυμοτόκους ἐποίησε. Φιλοφρονηθεὶς δὲ τὰ μέγιστα παρ' αὐτοῦ, ᾐτήσατο τὰς Μοίρας, ἵν' ὅταν ἡ τελευτὴ τῷ Ἀδμήτῳ ἐπικλωσθῇ, ἑτέρου τινὸς ἀντὶ τούτου θνήσκειν προαιρουμένου, τὸν Ἄδμητον [b]τοῦ θανάτου ἀπολυθῆναι. Ὡς δὲ ἦλθεν ἡ τοῦ θνήσκειν ἡμέρα, μήτε τοῦ πατρὸς μήτε τῆς μητρὸς ὑπὲρ αὐτοῦ θνήσκειν θελόντων, Ἄλκηστις ὑπεραπέθανεν ἡ τούτου γυνή. Ἔκτοτε οὖν [c]σκολιὰ καὶ πενθήρη πρὸς τὸν Ἄδμητον ᾔδοντο μέλη, μέχρις ἂν ἡ Κόρη ἀνέπεμψεν Ἄλκηστιν. Ὡς δὲ λέγουσιν ἔνιοι, Ἡρακλῆς πρὸς αὐτὸν ἀνεκόμισε [d]μαχεσάμενος Ἅιδῃ.

(Margin letters A, B, C, D, E.)

19 [e]ἌΔΕΙΝ ΠΡῸΣ ΜΥΡΡΊΝΗΝ: Ἔθος ἦν τὸν μὴ δυνάμενον ἐν τοῖς

x Διὸ γοῦν] διὰ γοῦν P. F.

y ἐμέλει] ἐμέλησε P. et Apollodorus, ἔμελλε conj. Hemsterhusius ad Luciani Nigrin. 10.

z εἰς Ἄδμητον] πρὸς Ἄδμητον Apollodorus. ὡς Ἄδμητον malit Valckenærius.

a διδυμοτόκους] διδυματόκους Apollod.

b ἀπὸ τοῦ θανάτου] ἀπὸ om. P. cum Apollod.

c σκολιὰ] De his Julius Pollux, et Aristophanis interpres, ac pluribus nos ad Procli Chrestomathiam e Photii Bibliotheca disseruimus. SCHOTT.

d μαχησάμενος] μαχεσάμενος F. P. Apollod.

e Ἄδειν] Totidem verbis Apostolius, nisi quod vitiose πρὸ μυρίνην habet. Falsa tamen narrat uterque. Nam in conviviis qui canerent, myrtum laurumve manu tenebant, ut e Dicæarcho Hadr. Junius vir doctiss. observat lib. III. Animadversorum cap. 7. Morem autem hunc Cicero Tusc. Quæst. lib. I. [c. 2.] et ex illo Fabius lib. I. [c. 10, 19.] sic commemorat: *Mos in conviviis, ut post cœnam circumferretur lyra: cujus cum se imperitum Themisto-*

συμποσίοις ᾆσαι, δάφνης κλῶνα ἢ μυῤῥίνης λαβόντα πρὸς τοῦτον ᾄδειν. A

20 [f] Ἀετὸν κάνθαρος [g] μαιεύεται: Παροιμία. Τὰ γὰρ ὠὰ τοῦ ἀετοῦ ἀφανίζουσιν οἱ κάνθαροι κυλίοντες, ἐπεὶ οἱ ἀετοὶ τοὺς κανθάρους ἀναλέγουσιν.

21 [h] Ἀληλεσμένον βίον καὶ μεμαλαγμένον βίον: Ἐπὶ τοῦ B ἑτοίμου καὶ προχείρου καὶ ἀκόπου.

22 [i] Ἄλλος βίος, ἄλλη δίαιτα: Ἐπὶ τῶν ἐπ' ἀμείνονα βίον [k] μεταβαλόντων.

23 [l] Ἄλας ἄγων καθεύδεις: Ἐπὶ τῶν ἐν μεγάλῳ κινδύνῳ καθεύδόντων...

cles confessus esset, ut verbis Ciceronis utar, habitus est indoctior. Pluribus Plutarchus lib. I. Symposiacῶn, Quæst. 1. et Lævinus Torrentius, accuratissimæ vir diligentiæ, ad Horatium lib. II. Ode VII. exstatque hac de re Σκολιὸν apud Athenæum libro postremo, quod et in Emendat. librum XII. cap. 7. retulit Paulus Leopardus, legiturque apud Suidam in dict. ἀγοράσω, et ἐν μύρτου κλάδῳ, et οὐδέ ποτ' ἐγὼ τοῦτον ὑποδέξομαι· οὐδὲ παρ' ἐμοὶ ποτὲ τὸν Ἁρμόδιον ᾄσεται. SCHOTT. Vid. Schol. Aristoph. Nub. 1367.

[f] Ἀετὸν κ. μ.] Aristoph. Lysist. 694. et schol. ibid.

[g] μεθύεται] Sic vitiose præfert Zenobius, pro quo recte Diogenianus et Apostolius μαιεύεται, et Suidas atque Hesychius μαιεύσομαι, quod *obstetricari* est. Erasmum vero ejusdemque familiarem Gilb. Cognatum μαίεται pro *quærere* legisse video. Certe ex litterarum compendiis, ut fit, natum mendum. Notus autem e Luciano et Aristophane ἐν εἰρήνῃ Apologus de aquila et scarabæo. Adagium etiam explicant alii aliter. Apostolius et Diogenianus usurpatum aiunt in eos qui injuriam ab aliis accipiunt: amplius vero Suidas, de iis qui a majoribus læsi sese ulciscuntur. SCHOTT. μαιεύεται F. in corrigendis.

[h] Ἀληλεσμένον] Diogenianus et Apostolius, nominandi casu: nos ἄγειν exaudimus et hîc et in Vatican. in quo ἀληλεσμένην τροφὴν legitur. Suidas bifariam exponit, de iis qui glandibus victitant, vel qui facillime agitant; quod posterius Apostolium amplecti video. Mihi quoque usurpari posse videtur de iis, qui partis alienis fruuntur, ut heredes paternorum bonorum, quod in vitæ felicitate Martialis numerat: *Res non parta labore, sed relicta.* Pro βίον μεμαλαγμένον *permolitam*, Diogenianus βίον μεμαγμένον habet. Quomodo et Aristoph. ἐν ἱππεῦσι non semel, ut, Ἐγὼ δὲ μαζίσκας γε διαμεμαγμένας Καὶ τοὔψον ὀπτόν. SCHOTT.

[i] Ἄλλος βίος] Sic Comicus in Andria: *Nunc hæc dies aliam vitam adfert, alios mores postulat.* SCHOTT.

[k] μεταβαλλόντων] μεταβαλόντων P.

[l] Ἄλας ἄγων] Eadem Diogenian. Suidas et Apostolius. Huic affine esse docet Suidas illud: Ἀλῶν δὲ φόρτος ἔνθεν ἦλθεν ἔνθ' ἔβη. De quo vide hîc infra. SCHOTT.

θευδόντων καὶ ῥαστωνευομένων. ˡἘμπόρου γάρ τινος τὴν ναῦν A ἁλῶν πληρώσαντος καὶ καθεύδοντος, τὴν ἀντλίαν ἐπαναβῆναι συνέβη καὶ ἐκτῆξαι τοὺς ἅλας. [m]Ὅθεν ἡ παροιμία.

24 ᵛἌλλοτε δ' ἀλλοῖον τελέθειν [n]καὶ χῶραι ἕπεσθαι: ᵛὍτι προσήκει ἕκαστον ἐξομοιοῦν ἑαυτὸν τούτοις, ἐν οἷς ἂν καὶ γένηται τόποις· ἐκ μεταφορᾶς τοῦ πολύποδος. B

25 [o]Ἅλας [p]καὶ κύαμον: ˡἘπὶ τῶν εἰδέναι μέν τι προσποιουμένων, οὐκ εἰδότων δέ. ˡἘπεὶ οἱ μάντεις εἰώθασι τιθέναι τὸν ἅλα καὶ κύαμον πρὸ τῶν μαντευομένων· ὅθεν καὶ τοῖς τῶν ἀπορρήτων κοινωνοῦσι κύαμον ἐτίθουν.

26 [q]Αἲξ οὐρανία: [r]Κρατῖνος φησὶ καθάπερ Διὸς αἶγα Ἀμαλθείαν, οὕτω καὶ τῶν "δωροδοκούντων αἶγα οὐρανίαν." Οἱ δὲ τοὺς εἰς τὸ ἀργυρίζεσθαί τισιν ἀφθόνως ἀφορμὰς παρέχοντας οὕτως εἰώθασι λέγειν κωμῳδοῦντες, ἐπεὶ [s]καὶ ὁ τῆς Ἀμαλθείας κέρας ἔχων πᾶν ὃ [t]ἐβούλετο εἶχεν. C

27 [u]Αἲξ τὴν μάχαιραν: Παροιμία ἐπὶ τῶν κακῶς τὶ καθ' D

[m] Ὅθεν ἡ παροιμία addit P.

[n] καὶ χῶρα] Emendo, καὶ χώρᾳ. Cui affine, Νόμῳ καὶ χώρᾳ, scil. ἕπου. Aristoph. [Pl. 47.] Ἀσκεῖν τὸν ἐπιχώριον τρόπον. Similia ex Pindaro, Theognide, et Clearcho apud Athenæum collegit Desiderius Chiliastes, adagio *Polypi mentem obtines*. SCHOTT. χώρα F.

[o] Ἅλα καὶ] ἅλας καὶ P. F.

[p] καὶ κύαμον] Ambigi merito queat, legendumne καὶ κύμινον ex Plutar. Symposiac. lib. V. Quæst. 10. *Cuminum* enim, ut et *sal*, seu *mensam*, societatis symbola esse ex eodem disputat Erasmus, adag. *Qui circa salem et fabam*. Copiosius vero Bernardinus Gomesius Miedes, Episc. Hispanus, singulari de Sale Commentario. Mox paulo aliter Diogenianus περὶ ἅλα καὶ κύαμον ἔλεγον. Nos Zenobium expressimus. SCHOTT.

[q] Αἲξ οὐρανία] Affinia hæc adagia duo: quorum de altero *Cornu copiæ*, infra Zenobius, copiosius Diogenianus, Apostolius, et e Nasone ac Plutarcho aliisque Desiderius. De priore vero Plutarchus Commentario De audiendis poëtis [p. 27 C.] in Comœdia veteri Polyagrum quemdam, ob uxorem prostitutam, immensumque quæstum, οὐράνιον αἶγα notatum refert. SCHOTT.

[r] Κρατῖνος] Apud Runkel. p. 66.

[s] καὶ τῆς] καὶ ὁ τῆς P.

[t] βούλεται] ἐβούλετο P.

[u] Αἲξ τὴν μ.] Parœmia est Corinthiorum, ut ex Suida et Apostolio Byzantio colligo, ubi integre est ἡ αἲξ δοῦσα τὴν μάχαιραν. Sed in Apostolio vitiose Ἀσκραία Juno, quasi e patria sit Hesiodi, quæ Ἀκραία ἀπὸ τοῦ Ἄκρου promontorio dicta. Livius [XXXII. 23.] *Promontorium*, inquit, *est adversus Sicyonem Junonis, quam vocant Acræam*, &c. Meminit ejus in Medea Euripides [v. 1346.] et

ἑαυτῶν ποιούντων, ἀπὸ ἱστορίας τοιαύτης· Κορίνθιοι θυσίαν τελοῦντες Ἥρᾳ ἐνιαύσιον, τῇ ὑπὸ Μηδείας ἱδρυνθείσῃ καὶ Ἀκραίᾳ καλουμένῃ, αἶγα τῇ θεῷ ἔθυον. Τινὲς δὲ τῶν κομισάντων μισθωτῶν ἔκρυψαν τὴν μάχαιραν, καὶ [x]σκεπτομένων ἔνθα ἀπέθεντο, ἡ αἶξ τοῖς ποσὶν ἀνασκαλεύσασα ἀνέφηνε, καὶ τὴν μὲν σκῆψιν αὐτῶν διήλεγξεν, ἑαυτῇ δὲ τῆς σφαγῆς αἰτία ἐγένετο· ὅθεν ἡ παροιμία. A B

28 [y]Ἄδακρυς πόλεμος: Ἐπὶ τῶν ἔξω κινδύνου παντὸς ῥᾷστα δὲ καὶ παρ' ἐλπίδα τὰ πράγματα κατορθούντων.

29 Ἀδύνατα [z]θηρᾷς: Ἐπὶ τοῦ ἐγχειροῦντος μείζοσιν ἢ καθ' ἑαυτόν. C

30 Ἀδράστεια [a]Νέμεσις: Ἀπὸ Ἀδράστου· τάττεται δὲ ἐπὶ τῶν πρότερον μὲν εὐδαιμονησάντων, ὕστερον δὲ δυστυχησάντων.

[b]Ἐτεοκλῆς γὰρ καὶ Πολυνείκης μετὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ ἰδίου πατρὸς Οἰδίποδος τὴν βασίλειαν Θηβῶν παραλαβόντες, περὶ ταύτης συντίθενται πρὸς ἀλλήλους, καὶ αὐτοῖς δοκεῖ τὸν ἕτερον παρ' ἐνιαυτὸν ἄρχειν, καὶ οὕτως κατ' ἔτος τὴν βασίλειαν ἀμείβεσθαι. Ἄρξαντος οὖν Ἐτεοκλέους καὶ μὴ βουλομένου τῷ ἀδελφῷ τὴν D

pluribus Pausan. lib. II. [c. 24.] Strabo lib. VIII. [583=551.] oraculum ejus nominat. Et Tertull. lib. ad uxorem, emendante Rhenano [p. 165 A.] *Acreæ Junoni apud Ægium opidum virgo sortitur*. SCHOTT.

x σκεπτομένων] σκηπτομένων Hesychius.

y Ἄδακρυς] Addit Diogenianus, et ex illo Apostolius, adagii originem: puta oraculum Lacedæmoniis datum, fore ut incruenta pugna Arcadum victores evaderent. Atque ita etiam Zenob. Vatic. Ὁ γὰρ Δωδωναῖος, Λακεδαιμονίοις πολεμοῦσιν Ἀρκάδας πρὸς μάχην ἄδακρυν ἔσεσθαι. Οἳ καὶ βαλόντες ἐνίκησαν μηδενὸς ἀποθανόντος. SCHOTT. Plutarch. in vita Agesilai p. 614 E. Ἀρχίδαμος δὲ τὴν ἐκ Σικελίας ἥκουσαν παρὰ τοῦ τυράννου βοήθειαν ἔχων, ἐνίκησεν Ἀρκάδας τὴν λεγομένην ἄδακρυν μάχην. Οὐδεὶς γὰρ ἔπεσε τῶν μετ' αὐτοῦ, συχνοὺς δὲ τῶν ἐναντίων ἀνεῖλεν.

z θηρᾷς] Metaphora venantium qui feras investigant, unde adagii speciem præferre visum et Erasmo. Chilonis est Apophthegma: *Quod effectum dare nequeas, tentandum non esse*. SCHOTT.

a Νέμεσις] Diogenianus [VI. 80.] effert hoc modo, ἡ Νέμεσις παρὰ πόδας βαίνει. Similia vero proverbia de Nemesi et Adrasto ad Chiliasten Henricus Stephanus collegit. De oraculo apri et leonis legendus est Græcus Euripidis interpres [Phœn. 416.] SCHOTT.

b Ἐτεοκλῆς] Seqq. derivata sunt ex Apollodoro III. 6. et 7.

βασίλειαν παραδοῦναι μετὰ τὴν τοῦ χρόνου παρέλευσιν, Πολυνεί- A
κης ἐφυγαδεύθη, καὶ πρὸς Ἄργος ἀφικόμενος τοῖς τοῦ Ἀδράστου
βασιλείοις προσεπέλασε νύκτωρ, καὶ προστυχὼν ἐκεῖσε τῷ Τυδεῖ
φεύγοντι ἐκ Καλυδῶνος δι' ὃν εἰργάσατο φόνον, συνάπτει μάχην.
Γενομένης δὲ βοῆς, Ἄδραστος ἐπιφανεὶς τούτους διέλυσε. Καὶ
λογίου τινὸς ἀναμνησθεὶς λέγοντος αὐτῷ, κάπρῳ καὶ λέοντι τὰς B
θυγατέρας συζεῦξαι, ἀμφοτέρους εἵλετο νυμφίους. Εἶχον γὰρ
ἐπὶ τῶν ἀσπίδων, ὁ μὲν προτομὴν λέοντος, ὁ δὲ κάπρου. Ὑπέ-
σχετο οὖν καὶ ἀμφοτέρους εἰς τὰς ἰδίας ἀποκαταστῆσαι πατρίδας.
Καὶ πρῶτον ἐπὶ Θήβας στρατεύει, ἔνθα τῶν ἀρίστων Ἀργείων
πεσόντων μόνος διέφυγεν Ἄδραστος. Τοὺς δὲ νεκροὺς αὐτῶν ἀτά- C
φους τῶν Θηβαίων ῥιψάντων καὶ μὴ διδόντων ταφῇ, οἱ τῶν ἀπο-
θανόντων παῖδες πρὸς τὸν τοῦ Ἐλέου καταφυγόντες βωμὸν τοὺς
νεκροὺς [c] ἐζήτουν. Ἀθηναίων δὲ στρατευσάντων, οἱ νεκροὶ δίδονται.
Ὅτε καὶ Εὐάδνη ἡ τοῦ Καπάνεως γυνὴ ἑαυτὴν τῇ πυρᾷ βαλοῦσα
τῷ τοῦ ἀνδρὸς συγκατεκαύθη νεκρῷ. Μετὰ δὲ χρόνους οἱ τῶν D
ἀπωλομένων Ἀργείων [d] παῖδες ἐπὶ Θήβας ἐστρατεύσαντο, τὸν τῶν
πατρῶν θάνατον βουλόμενοι τιμωρήσασθαι. Τειρεσίου δὲ τοῦ
μάντεως θεσπίσαντος Θηβαίοις τὴν νίκην ἐπ' Ἀργείοις κεῖσθαι,
δρασμὸν ἐπενόησαν· καὶ στέλλουσι μὲν πρέσβεις πρὸς Ἀργείους,
αὐτοὶ δὲ νυκτὸς τὴν πόλιν καταλιπόντες, φυγάδες ᾤχοντο. Εἰ- E
σίασιν οὖν εἰς τὴν πόλιν Ἀργεῖοι, καὶ τὰ ταύτης τείχη καθελόν-
τες, τὴν λείαν συνήθροισαν. Ὅθεν ἡ παροιμία προήχθη λέγεσθαι
ἐπὶ τῶν ἄδικα διαπραττομένων καὶ τὴν δίκην μὴ ἐκφευγόντων.

31 [e] ἉΡΠΑΓᾺ ΤᾺ ΚΙΝΝΆΡΟΥ: Ταύτης μὲν μέμνηται [f] Καλλίμα-

[c] ἐζήτουν] ἐξῄτουν Heynius ad Apollod. p. 254. ἠξίου θάπτειν Apollod.

[d] παῖδες ἐπὶ Θήβας] Huc retraxi quæ vulgo leguntur infra VI. 15. ἐστρατεύσαντο, τὸν τῶν πατρῶν etc. deletis μίαν νίκην ἰδίαν etc. quæ non pertinent ad Ἀδράστεια Νέμεσις, sed ad Ἀρκάδας μιμούμενος II. 59.

[e] Ἁρπαγὰ] Chiliastes Eras. adagium sic concepit: Ἁρπαγὴ τῶν Κιννάρου. Neque Callimachi ille meminit: ut nec Suidas iamborum Callimachi, de quibus in placitis Philosophorum lib. primo Plutarchus; et Etymologista in voce Ἅλες laudat Callimachi χωλιάμβους. Vitiose autem Hesychius: Ἁρπαγὴ τὰ κόρνα, &c. SCHOTT.

[f] Καλλίμαχος] Vid. Fragm. Bentl. n. 79.

χος ἐν ἰάμβοις. Τίμαιος δὲ ἔφη ὅτι Κίνναρος ἐγένετο πορνοβοσκὸς Σελινούσιος. Πλουσιώτατος [g]γοῦν ἐκ τῆς ἐργασίας γενόμενος, ζῶν μὲν ἐπηγγέλλετο τὴν οὐσίαν ἱερὰν τῇ Ἀφροδίτῃ καταλεῖψαι, τελευτῶν δὲ τὰ ὄντα προὔθηκεν εἰς ἁρπαγήν. A

32 [h]Ἀρχὴ Σκυρία: Παροιμία ἐπὶ τῶν εὐτελῶν καὶ μηδὲν [i]λυσιτελὲς ἐχόντων· παρ' ὅσον πετρώδης καὶ λυπρά ἐστιν ἡ Σκυρός. B

33 [j]Αἴθης πέπλος: Ἐπὶ τῶν ὑπεκκαιόντων καὶ φθειρόντων καὶ διαβολὰς ποιούντων· [k]εἴρηται δὲ παρ' ὅσον ἡ Δηϊάνειρα πέπλον ἔπεμψεν Ἡρακλεῖ, ὑφ' οὗ καυθεὶς ἐφθάρη.

[l]Ἡρακλέους γὰρ τοὺς Κενταύρους καταπολεμήσαντος, [m]εἷς ἐξ αὐτῶν Νέσσος ὀνομαζόμενος διαφυγὼν ἧκεν ἐπὶ ποταμὸν Εὔηνον, C ἐν ᾧ καθεζόμενος τοὺς παραπλέοντας διεπόρθμευεν. Ἀπερχόμενος δὲ Ἡρακλῆς πρὸς Κήϋκα εἰς Τραχῖνα [n]ἦγε μεθ' ἑαυτοῦ καὶ Δηϊάνειραν. Αὐτὸς μὲν οὖν Ἡρακλῆς τὸν ποταμὸν διήει· Δηϊανείρας δὲ μισθὸν αἰτηθεὶς, [o]ἐκέλευε Νέσσῳ διακομίζειν. Ὁ δὲ διαπορθμεύων ἐπεχείρει βιάζεσθαι· τῆς δὲ ἀνακραγούσης αἰσθόμενος Ἡρακλῆς ἐτόξευσε Νέσσον εἰς τὴν καρδίαν. D Οὗτος δὲ μέλλων τελευτᾶν προσκαλεσάμενος Δηϊάνειραν εἶπεν, εἰ θέλοι φίλτρον πρὸς Ἡρακλέα ἔχειν, τὸ ῥυὲν ἐκ τοῦ τραύματος τῆς ἀκίδος αἷμα ἐκμάξασθαι. Ἡ δὲ ποιήσασα τοῦτο, ἐφύλαττε παρ' ἑαυτῇ. Ἀπελθὼν οὖν Ἡρακλῆς εἰς Τραχῖνα, κἀκεῖθεν στρατευσάμενος ἐπὶ τὴν Οἰχαλίαν, τὴν πόλιν αἱρεῖ. E Καὶ λῃίσας ταύτην, ἦγεν Ἰόλην αἰχμάλωτον. Μέλλων δὲ τῷ Διὶ χαριστήρια θύειν,

[g] γοῦν] οὖν P.

[h] Ἀρχὴ Σκυρία] Pluribus proverbii occasionem usumque commemorant, Suidas, eumque secutus Apostolius. Nisi quod λυπηρὰ tribus syllabis, pro λυπρὰ, *aspera* pro *sterili* habet. Julius Pollux lib. VIII. [81.] Σκυρίαν δίκην de *judicio severo ac rigido* interpretatur, meminitque ejus Suidas et Hesychius. SCHOTT.

[i] λυσιτελὲς] λυσιτελῶς P.

[j] Αἴθης] Sic Diogenianus legit. Apostolius αἴθεις ἐν πέπλῳ. Hen. Stephano cum Erasmo non convenit, qui *ardens vestis* reddiderat, ut et Gilb. Cognatus, cum αἴθης verbum sit, non autem participium aut nomen. Verti itaque *ardeas o tunica*. Mox pro ἧκε, omnino legendum est ἦγε. SCHOTT. Male Schottum vertisse docet Valesius ad Hesych.

[k] Εὔρηται] εἴρηται P.

[l] Ἡρακλέους γὰρ] Sumpta sunt seqq. ex Apollodoro II. 5, 4. 7, 6.

[m] εἷς αὐτῶν] εἷς ἐξ αὐτῶν P. qui mox καθεζόμενος pro καθιζόμενος.

[n] ἧκε] ἦγε Schottus. Apollodorus, ἄγων δὲ Δηϊάνειραν ἐπὶ ποταμὸν Εὔηνον ἧκεν.

[o] ἐκέλευσε] ἐκέλευε P.

ἔπεμψε πρὸς Δηϊάνειραν [p]λαμπρὰν ἐσθῆτα ζητῶν. Μαθοῦσα δὲ A Δηϊάνειρα τὰ περὶ τὴν Ἰόλην, καὶ δείσασα μὴ ἐκείνην μᾶλλον ἀγαπήσῃ, νομίσασα ταῖς ἀληθείαις φίλτρον εἶναι τὸ ῥυὲν αἷμα Νέσσου, [pp]τούτῳ τὸν χιτῶνα ἔχρισεν. Ἐνδυσάμενος οὖν Ἡρακλῆς, ἔθυεν. Ὡς δὲ θερμανθέντος τοῦ χιτῶνος ὁ τῆς ὕδρας ἰὸς τοῦ χρωτὸς καθήπτετο, τὸν χιτῶνα ἀπέσπα προσπεφυκότα τῷ B σώματι, συναπεσπῶντο δὲ καὶ αἱ σάρκες αὐτοῦ. Τοιαύτῃ συμφορᾷ κατασχεθεὶς Ἡρακλῆς, εἰς Τραχῖνα πρὸς Δηϊάνειραν κομίζεται. Αὕτη μὲν οὖν αἰσθομένη τὸ γεγονὸς, ἑαυτὴν ἀνήρτησεν. Ἡρακλῆς δὲ ἐντειλάμενος Ὕλλῳ, ὃς ἦν ἐκ Δηϊανείρας αὐτῷ παῖς πρεσβύτερος, Ἰόλην γῆμαι, παρεγένετο εἰς Οἴτην ὄρος, ἔνθα πυ- C ρὰν ἀνῆψεν, ἧς ἐπιβὰς, ὑφάπτειν ἐκέλευσε. Μηδενὸς δὲ τῶν σὺν ἐκείνῳ τοῦτο πράττειν ἐθέλοντος, [q]Ποίας παριὼν κατὰ ζήτησιν ποιμνίων, τὴν πυρὰν ὑφῆψεν· καὶ τούτῳ τὰ τόξα Ἡρακλῆς ἐδωρήσατο. Καιομένης δὲ τῆς [r]πυρᾶς, λέγεται νέφος ὑποστὰν μετὰ βροντῆς αὐτὸν εἰς οὐρανὸν ἀναπέμψαι. D

34 [s]Αἵματι κλαίειν: Κατὰ ὑπερβολὴν, οὐ δάκρυσιν ἀλλ' αἵμασι κλαίειν.

35 Αἱροῦντες ᾑρήμεθα: Ἐπὶ τῶν ἐλπισάντων κρατεῖν τινῶν [t]καὶ ὑπ' ἐκείνων ἁλόντων.

36 Αἱ [u]Χάριτες γυμναί: Ἤτοι, ὅτι δεῖ [v]ἀφειδῶς καὶ φανερῶς E χαρίζεσθαι· ἢ, ὅτι οἱ ἀχάριστοι τὸν ἑαυτῶν κόσμον ἀφῄρηνται.

[p] λαμπρὰν ἐσθῆτα] Licham nominari video, qui Herculi a Deianira missam vestem tulerit, quem furens Herc. in mare projecit. Unde *rupes Licha* dicta. Meminit Festus Pompeius. Fabulam vero narrat copiose Naso, lib. IX. Metamorph. et in Hercule furente Seneca Tragicus, et Martinus Delrius noster, doctus interpres. SCHOTT.

[pp] τούτου] τούτῳ Apoll. qui mox ποιήσας rectius pro ἀνῆψεν.

[q] Ποίας] Philoctetæ hic pater fuit. Sagittas autem reliquisse Philoctetæ comiti Herculem Tragici memorant: qua in re a Petro Victorio lib. II. Variar. Lect. cap. 14. Benedictus Ægius Spoletinus, doctissimus Apollodori Bibliothecæ interpres, valde discedit, et Ioan. Brodæus lib. I. Miscellan. cap. 15. SCHOTT.

[r] πυρᾶς] τῆς πυρᾶς P.

[s] Αἵματα] Atticismus est, qualis Latinorum *sanguinem pluit*. Apostolius αἵματι κλαίειν. Diogen. vero multitudinis numero αἵμασι. Simile etiam adfert ille, αἵματι στένων. SCHOTT. Dedi Αἵματι cum B.

[t] ὑπ' ἐκείνων] καὶ ὑπ' ἐ. P.

[u] Χάριτες γυμναί] Gratiæ cur nudæ pingerentur ac fingerentur,

37 [w]Αἱ Ἰβύκου γέρανοι: Ἐπὶ τῶν ἀπροσδοκήτως ἀφ' ὧν ἥμαρτον κολασθέντων. [v]Ἴβυκος γὰρ ὑπὸ λῃστῶν ἀναιρούμενος, καὶ γεράνους [x]ὑπεριπταμένας ἰδὼν, ἐμαρτύρατο. Χρόνου δὲ προϊόντος οἱ λῃσταὶ ἐν θεάτρῳ θεώμενοι γεράνους ἱπταμένας, πρὸς ἀλλήλους ἔλεγον, Αἱ Ἰβύκου γέρανοι. Εἶτα ἐκ τούτου ἁλόντες ἐκολάσθησαν. A B

38 [y]Αἰγιαλῷ λαλεῖς: Ἐπὶ τῶν ἀνηκούστων. Ὁμοία δὲ [z]αὕτη καὶ τῇ, Ἀνέμῳ διαλέγῃ.

39 [a]Αἰθέρα νήνεμον ἐρέσσειν: Ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων.

40 [b]Ἀφ' Ἑστίας ἀρχόμενοι: Μετενήνεκται δὲ ἀπὸ τῶν περὶ τὰ ἱερὰ δρωμένων. Ἔθος γὰρ ἦν τῇ Ἑστίᾳ τὰς ἀπαρχὰς ποιεῖσθαι. C

cur invicem implexæ, disputat lib. de Beneficiis primo L. Seneca cap. 2. et Horatii interpretes ad illud: *Gratia cum nymphis geminisque sororibus audet Ducere nuda choros.* SCHOTT.

[v] ἀφειδῶς] ἀφελῶς Suidas. Schol. Aristidis T. III. p. 55. ed. Dind. οἱ γραφεῖς τὰς Χάριτας γυμνὰς γράφουσιν αἰνιττόμενοι ὅτι δεῖ τὴν χάριν ἄδολον εἶναι· τὸ γὰρ γυμνὸν καὶ φανερὸν ἄδολον.

[w] Αἱ Ἰβύκου] Historiam hanc divinæ argumentum providentiæ etiam Christiani usurpant, Nemesius, aliique. Plutarchus quoque lib. περὶ ἀδολεσχίας [p. 509 F.] ubi a latronibus dictum legas, αἱ Ἰβύκου ἔκδικοι. Ausonius in Monosyllabis: *Ibycus ut periit, vindex fuit altivolans grus.* Itaque Statium emendat Epicedio in patrem Guil. Canterus lib. I. Novarum Lectionem c. 12. *volucrumque precator Ibycus.* Ubi male vulgo *oblitus* legitur. SCHOTT.

[x] ὑπεριπταμένας] ὑπεριπταμένους P.

[y] Αἰγιαλῷ] Affine est, *In vino scribere,* Platoni in Phædro, Tibullo, et Catullo: *In vento, et rapida scribere oportet aqua.* Quod de amantibus usurpatum discas ex Helladii Chrestomathia, in Photii nostri Bibliotheca, ex Sophocle, pag. 865. Ὅρκους ἐγὼ γυναικὸς εἰς ὕδωρ γράφω. SCHOTT.

[z] καὶ τῇ] αὕτη καὶ τῇ P.

[a] Αἰθέρα νήνεμον ἐρέσσειν] Erasmus, omisso Zenobio, Hermolai Barbari ex epistola ad Ang. Politianum locum adhibet: Καὶ τοῦ πνεύματος ἁμαρτὼν, φασὶν, ἐπὶ τὰς κώπας χώρει. Vaticanus autem codex ἐρέσσεις scriptum habuit. SCHOTT. Αἰθεράνεμον αἱρήσεις P.

[b] Ἀφ' Ἑστίας] Reddi etiam posset, *A Lare incipiens.* Est autem Aristophanis ἐν σφηξὶ [842.] quo et Plato in Euthyphrone utitur [p. 3 A.], Aristides in Pericle [v. Schol. T. III. p. 510.], et sæpe Plutarch. explanatque Eustathius in Homerum [Od. η'. p. 1579, 45.]. De Vesta vero eruditum exstat Σύνταγμα Justi Lipsii nostri. Similiter quoque παροιμιακῶς dixit Philo: Ἀφ' ἱερᾶς ἀρχόμενοι: *Ab anchora incipiens.* SCHOTT. Plutarchi loca collegit Wyttenbachius ad p. 93 D., qui omnino consulendus, necnon Heindorf. ad Platonis Crat. p. 62.

41 [c]ἌΪΔΟΣ ΚΥΝΗ: Πρὸς τοὺς ἐπικρύπτοντας ἑαυτοὺς διὰ τινῶν A μηχανημάτων. Τοιαύτη γὰρ ἡ τοῦ Ἅιδου κυνῆ, ᾗ Περσεὺς χρησάμενος τὴν Γοργόνα ἐδειροτόμησεν.

Ἡ δὲ ἱστορία ἔχει οὕτως. [d]Ἀκρισίῳ περὶ παίδων γενέσεως ἀρρένων χρηστηριαζομένῳ, ὁ θεὸς ἔφη γενέσθαι παῖδα ἐκ τῆς θυγατρὸς, ὃς αὐτὸν ἀποκτείνῃ. Δείσας δὲ ὁ Ἀκρίσιος, ὑπὸ γῆν B θάλαμον χάλκεον κατασκευάσας, Δαναὴν τὴν αὐτοῦ θυγατέρα ἐφρούρει. Ταύτης ὁ Ζεὺς ἐρασθεὶς, καὶ εἰς χρυσὸν μεταμορφωθεὶς, διὰ τῆς ὀροφῆς εἰς τοὺς αὐτῆς κόλπους ἐρρύη. Αἰσθόμενος δὲ ὁ Ἀκρίσιος ἐξ αὐτῆς γεγεννημένον Περσέα, μετὰ τοῦ παιδὸς εἰς λάρνακα βαλὼν ἔρριψεν αὐτὴν εἰς [e]θάλασσαν. Προσενεχθεί- C σης δὲ τῆς λάρνακος ἐν Σερίφῳ νήσῳ, Δίκτυς ἄρας ἀνέτρεφε Περσέα. Βασιλεύων δὲ τῆς Σερίφου Πολυδέκτης ἀδελφὸς Δίκτυος, Δαναῆς ἐρασθεὶς, καὶ ἠνδρωμένου Περσέως μὴ δυνάμενος τελέσαι τὸν ἔρωτα, συνεκάλει τοὺς φίλους, μεθ᾽ ὧν καὶ Περσέα,

[c] Ἄϊδος κυνῆ] Orci galea. Ita reddidi, et statim *Plutonis galeam*, repugnante licet Hygino Astronomico Poëtico lib. II. his verbis: *A Mercurio talaria et petasum accepit, præterea galeam, qua indutus ex adverso non poterat videri. Itaque Græci ἄϊδος galeam dixerunt esse, non ut quidam inscientissime interpretantur, eum Orci galea usum: quæ res nemini docto potest probari.* Natum ex Homero adagium Iliad. ε΄. versu 845. αὐτὰρ Ἀθήνη Δῦν᾽ Ἄϊδος κυνέην, μή μιν ἴδοι ὄβριμος Ἄρης. Ubi Scholiastes *Orci galeam* interpretatur νέφος τι καὶ ἀορασίαν. Legendus et Apollonii Rhodii interpres, vel ἀπὸ κοινοῦ Scholiastes libro IV. Ἀργοναυτ. extremo. Hesych. sic interpretatur: Ἄϊδος κυνέη ἀθάνατόν τι νέφος, ὃ περιβάλλονται οἱ θεοὶ, ὅταν θέλωσιν ἀλλήλοις μὴ γιγνώσκεσθαι, &c. Meminit Euseb. lib. III. Præp. Evang. [p. 109 D.] *Plutonis raptoris galea caput tegitur, quod occulti verticis symbolum est.* Adagium vero adhibet Greg. Nazianzenus priore στηλιτευτικῷ in Julianum [p. 93 A.] (post Platonem lib. X. de Republ. [p. 612 B.]) Οὐδὲ εἰ τὴν Ἄϊδος κυνέην, ὃ δὴ λέγεται, περιθέμενος, ἢ τῷ δακτυλίῳ Γύγου καὶ τῇ στροφῇ τῆς σφενδόνης χρησάμενος, ἑαυτὸν ἀποκλέψειε: et ibi Nonnus Græcus Scholiastes num. LII. Origines lib. I. [c. 66.] contra Celsum, declarans magis convenisse ut in Ægyptum Christus Herodis conspectum fugeret, Ἢ τὴν λεγομένην παρὰ τοῖς ποιηταῖς Ἄϊδος κυνέην, ἤ τι παραπλήσιον ποιεῖν εἶναι περὶ τὸν Ἰησοῦν. Legat etiam, cui vacat, quæ philosophatur de Cimbris super hac re Ioannes Goropius Becanus lib. IV. Hermathenæ, et Gyraldum Deorum Syntagmate VI. SCHOTT.

[d] Ἀκρισίῳ περὶ παίδων] Ex Apollodoro II. 4.

[e] θάλασσαν] τὴν θάλασαν P.

λέγων, ἔρανον συνάγειν ἐπὶ τοὺς Ἱπποδαμείας τῆς Οἰνομάου γά- A μους. Τοῦ δὲ Περσέως εἰπόντος καὶ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ τῆς Γοργόνος οὐκ [f] ἀντερεῖν, παρὰ μὲν τῶν ἄλλων ᾔτησεν ἵππους, [g] παρὰ δὲ τοῦ Περσέως οὐ λαβὼν τοὺς ἵππους, ἐπέταξε τῆς Γοργόνος τὴν κεφαλὴν κομίζειν. Ὁ δὲ Ἑρμοῦ καὶ Ἀθηνᾶς προκαθηγουμένων ἐπὶ τὰς Φόρκου [h] παραγίνεται θυγατέρας, [i] Ἐνυὼ, [k] Μεμφήδην, B καὶ Δεινώ. Ἦσαν δὲ αὗται γραῖαι ἐκ γενετῆς, ἕνα τε ὀφθαλμὸν αἱ τρεῖς καὶ ἕνα ὀδόντα εἶχον, καὶ ταῦτα παρὰ μέρος ἀλλήλαις ἤμειβον. Ὧν κυριεύσας ὁ Περσεὺς, ὡς ἀπῄτουν, ἔφη δώσειν ἂν ὑφηγήσωνται τὴν ὁδὸν τὴν ἐπὶ τὰς Νύμφας φέρουσαν. Αὗται δὲ αἱ Νύμφαι πτηνὰ εἶχον πέδιλα, [l] καὶ τὴν κίβισιν, ἥν φασιν εἶναι C πήραν· εἶχον δὲ καὶ τὴν Ἄϊδος κυνῆν, ἣν ὁ ἔχων οὓς μὲν ἤθελε ἔβλεπεν, ὑπ' ἄλλων δὲ οὐχ ὡρᾶτο. Ἀπελθὼν οὖν ὁ Περσεὺς, καὶ ἀναλαβόμενος ταῦτα, πτηνὸς διὰ τῶν πεδίλων πρὸς τὰς Γοργόνας ἐφέρετο. Ἦσαν δὲ αἱ Γοργόνες ἀδελφαὶ τρεῖς, [m] Εὐρυάλη, [n] Σθενὼ, Μέδουσα· κεφαλὰς μὲν ἔχουσαι περιεσπειραμένας φο- D λίσι δρακόντων, ὀδόντας δὲ μεγάλους ὡς συῶν, καὶ [o] χεῖρας καὶ πτέρυγας δι' ὧν ἐφέροντο· τοὺς δὲ ἰδόντας, λίθους ἐποίουν. Μόνη δὲ τῶν τριῶν θνητὴ ἦν ἡ Μέδουσα. Πρὸς ταύτην ὁ Περσεὺς ἀπεστραμμένος, καὶ βλέπων εἰς ἀσπίδα χαλκῆν, δι' ἧς τὴν εἰκόνα τῆς Γοργόνος ἔβλεπε, τὴν χεῖρα ἔτεινεν, Ἀθηνᾶς αὐτὴν κατευ- E θυνούσης. Καὶ καρατομηθείσης τῆς Μεδούσης, αἱ ταύτης ἀδελφαὶ ἀναπτᾶσαι τὸν Περσέα ἐδίωκον. Συνιδεῖν δὲ αὐτὸν μὴ δυνάμεναι

[f] ἀνταίρειν] ἀντερεῖν Apollodorus.

[g] παρὰ δὲ τοῦ Περσέως, &c.] Hæc periodus abest in editione Aldina. SCHOTT. Habet F. in corrig.

[h] παραγίνεται] γίνεται P. cum Apollod.

[i] Ἐνυὼ] Has tres Phorci filias aliter in Theogonia nominat Hesiodus. Lege Ovidium lib. IV. Metamorph. SCHOTT. ἐννυὼ F.

[k] Μεμφήδην] Πεμφρηδὼ Apollod.

[l] καὶ τὴν κίβισιν] Male qui per η κίβησιν scribunt in Hesiodi Theogonia [Scut. 224.], contra metri legem. Est autem κίβισις Cypriis πήρα auctore Hesychio. Meminit et Etymologista. SCHOTT.

[m] Εὐρυάλη, Στενὼ] De his sororibus idem Hesiodus in Theogonia et in Herculis scuto, si modo ejus est: Palæphatus, et Lycophronis interpres. Item Orpheus in Hymnis, qui non a Perseo, sed ab ipsa Pallade truncatam refert Medusam. SCHOTT.

[n] Στενὼ] Σθενὼ P. F. cum Apollod.

[o] χεῖρας] Apollodorus, χεῖρας χαλκᾶς καὶ πτέρυγας χρυσᾶς.

διὰ τὴν κυνῆν, ὑπέστρεψαν. Περσεὺς δὲ παραγενόμενος εἰς Σέριφον, καὶ καταλαβὼν Πολυδέκτην συγκαλέσαντα τοὺς φίλους αὐτοῦ πρὸς τὰ [p] βασίλεια, [q] ἀπεστραμμένος τὴν κεφαλὴν τῆς Γοργόνος ἔδειξε. Τῶν δὲ ἰδόντων ἕκαστος ἀπελιθώθη. Καὶ καταστήσας τῆς [r] Σερίφου βασιλέα Δίκτυν, τὴν κεφαλὴν τῆς [s] Γοργόνος Ἀθηνᾷ δίδωσι, τὴν δὲ κυνῆν Ἑρμῇ, ὡσαύτως [t] δὲ καὶ τὰ πέδιλα καὶ τὴν κίβισιν, ὁ δὲ πάλιν ἀπέδωκε ταῖς Νύμφαις. Ἀναλαβόμενος οὖν Περσεὺς τὴν μητέρα, πρὸς Ἄργος ἔσπευδεν, ἵνα τὸν Ἀκρίσιον θεάσηται. Ὁ δὲ τοῦτο μαθὼν, καὶ δεδοικὼς τὸν χρησμὸν, ἀπολιπὼν Ἄργος εἰς Λάρισσαν παραγίνεται. Τοῦ δὲ τῶν Λαρισσαίων βασιλέως γυμνικὸν ἀγῶνα διατιθέντος ἐπὶ κατοιχομένῳ τῷ πατρὶ, παρεγένετο καὶ ὁ Περσεὺς ἀγωνίσασθαι θέλων. Ἀγωνιζόμενος δὲ πένταθλον, τὸν [u] δίσκον ἐπὶ τὸν Ἀκρισίου πόδα βαλὼν ἀπέκτεινεν αὐτόν. Καὶ οὕτω πέρας εἴληφεν ὁ χρησμός.

42 ΑἼΞ ΟὔΠΩ ΤΈΤΟΚΕΝ, [x] ἜΡΙΦΟΣ [y] Δ' ἘΠῚ ΔΏΜΑΤΑ ΠΑΊΖΕΙ: Ἐπὶ τῶν οὔπω τεχθέντων καὶ ὁμοίων λεγομένων. D

43 ΑἸΆΝΤΕΙΟΣ ΓΈΛΩΣ: Ἐπὶ τῶν παραφρόνως γελώντων. Ὁ Αἴας γὰρ παραφροσύνην νοσήσας καὶ μανεὶς, διὰ τὸ προτιμηθῆναι τὸν Ὀδυσσέα εἰς τὴν τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων κατοχὴν, κατὰ τῶν Ἑλλήνων ξιφήρης ὥρμησε· καὶ κατὰ τῶν βοσκημάτων προνοίᾳ θεῶν τραπεὶς, ὡς Ἀχαιοὺς ταῦτα φονεύει. Δύο δὲ [z] μεγίστους κριοὺς κατασχὼν, ὡς Ἀγαμέμνονα καὶ Μενέλαον δεσμεύσας ἐμάστιζε, καὶ κατεγέλα τούτων μαινόμενος. Ὕστερον δὲ σωφρονήσας, ἑαυτὸν κτείνει.

[p] βασίλεια] τὰ βασίλεια P.

[q] ἀπεστραμμένους] ἀπεστραμμένος P. F. Apoll.

[r] ἐπὶ Σερίφου] τῆς Σερίφου P. Apoll.

[s] Γοργόνος] Γοργόνης P.

[t] δὲ καὶ] δὲ om. P.

[u] δίσκον] τὸν δίσκον P. Apollod.

[x] ἔριφος ἐπὶ δώματος παίζει] Emendavi Græcum versum numeris, et Suidæ ἔριφος δ' ἐπὶ δώματα παίζει. SCHOTT.

[y] δ' ἐπὶ] δ' om. P. edd. vett. Mox δώματος edd. vett. cum MSS. Diogeniani I. 40. Sic ut edidit Schottus exhibet Erasmus II. 6, 10.

[z] Μεγίστους κριοὺς] Non *sues*, ut Erasmus reddidit, sed μεγίστους κριοὺς, ut Sophocles diserte in Ajace μαστιγοφόρῳ [237.] cujus Scholiastes non Agamemnonem et Menelaum, sed Ulyssem, Nestorem, aut Menelaum cædi a se Ajacem putasse refert. SCHOTT. His similia dedit H. Steph. ad Erasmi I. 7, 46.

44 [a]Ἄχρι κόρου: Παροιμία ἦν, ὅτι ἄχρι κόρου ἐκεῖνος [b]ἀναίσθητός ἐστιν· καὶ οὗτος ἄχρι κόρου ἐφενάκισεν. A

45 [c]Ἄειδε τὰ Τέλληνος: Ἐπὶ τῶν σκωπτικῶν τίθεται ἡ παροιμία. [d]Τέλλην γὰρ αὐλητὴς ἐγένετο καὶ μελῶν ποιητὴς, παίγνιά τε κατέλιπεν εὐρυθμότατα, καὶ χάριν ἔχοντα πλείστην καὶ σκώμματα κομψότατα. B

46 [e]Αἰθίοπα σμήχων: Ἐπὶ τῶν μάτην ἀνήνυτον ἔργον ἐπιτελούντων.

47 Αἰσώπειον αἷμα: Ἐπὶ τῶν δυσαπονίπτοις ὀνείδεσι καὶ κακοῖς συνεχομένων· [f]ἐπειδὴ τοῖς [[g]Δελφοῖς] ἀδίκως τὸν Αἴσωπον ἀνελοῦσιν ὠργίσθη τὸ δαιμόνιον. Καὶ διὰ τοῦτο τὴν Πυθίαν C
φασὶν ἀνῃρηκέναι αὐτοῖς, ἱλάσκεσθαι τὸ ἐπὶ Αἰσώπῳ μύσος. Οὕτω γὰρ θεοφιλὴς ἐγένετο ὁ Αἴσωπος, ὡς μυθεύεται αὐτὸν ἀναβιῶναι, ὡς [h]Τυνδάρεων, καὶ Ἡρακλῆν, καὶ Γλαῦκον.

[a] Ἄχρι κόρου] Suidas totidem verbis: sed nescio cur *ingurgitavit* ἐφενάκισεν hîc Cognatus reddidit, quod est *ludificari* atque *decipere*. Affine huic illud apud Julium Pollucem libro V. cap. 38. πέρα κόρου προελήλυθα, et ἄχρι χείλους. Ubi in textu γὰρ οὗτος, videtur scribendum ἢ οὗτος. SCHOTT.

[b] ἀναισθητός· ἔστιν γὰρ οὗτος ἄχρι κόρου] ἀναίσθητός ἐστι· καὶ οὗτος ἀ. κ. P. F. et sic voluisse videtur ed. Hag. sed compendio alieno usus est typographus.

[c] Ἄειδε τὰ Τέλληνος] Repetit Zenobius infra II. 15. Cujus etiam Diarchus Messenius meminerit. Meminit et in Apophthegmatis Epaminondæ Plutarch. [p. 193 F.] his verbis: Ἦν δὲ αὐλητὴς ὁ μὲν Τέλλις κάκιστος, ὁ δὲ Ἀντιγενίδας κάλλιστος. SCHOTT.

[d] Τέλλην] Vid. Ruhnkenii Ep. Crit. p. 118.

[e] Lucianus contra indoctum libris nimis tumentem sic adhibet [c. 28.] καὶ κατὰ τὴν παροιμίαν, Αἰθίοπα σμήχειν ἐπιχειρῶ. Et notus Æsopi Apologus. Nec dissimile proverbium Apostolii Αἰθίοψ οὐ λευκαίνεται. Diogenianus similia adfert, Χύτραν ποικίλλεις, καὶ ᾠὸν τίλλεις. SCHOTT.

[f] Ἐπειδὴ τοῖς Δελφοῖς] Vocem Δελφοῖς fugitivam retraximus, et δυσαπορρύπτοις e Suida restituimus pro δυσαπονίπτοις: quod Gilbertus reddidit, *quæ facile elui non possunt*. De Æsopi excessu Plutarch. opusculo De sera numinis vindicta, [p. 557 A.] ubi et proverbium interpretatur, quoties sero sontes a numine corripiuntur. Plura Max. Planudes, et Joachim. Camerarius in Æsopi vita. SCHOTT.

[g] Δελφοῖς om. P. cum edd. vett.

[h] Τυνδάρεων] Pollucem accipio Tyndari filium creditum, et immortalem, qui et Castorem fratrem immortalem reddidisse fingitur. Virg. VI. Æn. ver. 121. *Si fratrem Pollux alterna morte redemit, Itque reditque viam toties.* Ubi et de Eurydice ab Orpheo reducta, ac de Hercule; de

48 [i]Αἰγιεῖς οὔτε τρίτοι, οὔτε τέταρτοι: Ἐπὶ τῶν εὐτελῶν A
καὶ μηδενὸς ἀξίων. Οἱ γὰρ Αἰγιεῖς οἱ ἐν Ἀχαΐᾳ νικήσαντες Αἰτωλοὺς, τὴν Πυθίαν ἐξηρώτων, τίνες εἰσὶ κρείττονες τῶν Ἑλλήνων· ἡ δὲ εἶπεν,

Ὑμεῖς δ' Αἰγιεῖς οὔτε τρίτοι, οὔτε τέταρτοι.

49 Ἀκαρπότερος εἶ [j]Ἀδώνιδος κήπων: Ἐπὶ τῶν μηδὲν B
γενναῖον τεκεῖν δυναμένων εἴρηται ἡ παροιμία· μέμνηται αὐτῆς Πλάτων ἐν Φαίδρῳ. Γίνονται δὲ οὗτοι οἱ κῆποι τοῦ Ἀδώνιδος εἰς ἀγγεῖα κεράμεια σπειρόμενοι, ἄχρι [k]χλόης μόνον· ἐκφέρονται δὲ ἅμα τελευτῶντι τῷ θεῷ, καὶ ῥιπτοῦνται εἰς κρήνας.

50 Ἄκαιρος εὔνοια [l]οὐδὲν ἐχθροῦ διαφέρει: Ταύτην φασὶν C
Ἱππόλυτον εἰπεῖν πρὸς [m]Φαίδραν φάσκουσαν φιλεῖν τε καὶ στέργειν αὐτὸν μάλιστα ὑπὲρ πάντας ἀνθρώπους.

51 [n]Ἀκάνθινος τέττιξ: Ἐπὶ τῶν ἀφώνων καὶ ἀμούσων λέγεται, παρ' ὅσον οἱ Ἀκάνθινοι τέττιγες οὐκ ᾄδουσιν.

quo Alcestidem Admeti conjugem ad superos retrahente supra diximus adag. 18. Porro *Tyndareum puerum* nominat διοσκούρους Valerius Flaccus libro I. Argonaut. et *Tyndareum* Ovid. in Epist. Hermiones. De *Glauco* vero mellis haustu ad vitam revocato Apostolius ex Palæphato περὶ ἀπίστων ad illud Γλαῦκος πιὼν μέλι ἀνέστη. Similia porro exempla de iis qui elati revixerint, colligit C. Plinius lib. VII. Natur. historiæ cap. 52. SCHOTT. De Tyndareo Apollodorus III. 10, 3. Vid. Hemsterhus. ad Lucian. T. I. p. 236. Τυνδάρεον edd. vett. Τυνδάρεων P.

[i] Αἰγιεῖς] Quidam Megarensibus datum oraculum hoc scribunt: Ὑμεῖς ὦ Μεγαρεῖς οὔτε τρίτοι οὔτε τέταρτοι. Plura Suidas. Steph. in Αἴγιον narrat eadem. SCHOTT.

[j] Ἀδώνιδος κήπων] Platonis locum e Phædro [p. 276 B.] adscribam: Ὁ νοῦν ἔχων γεωργὸς, ὧν σπερμάτων κήδοιτο, καὶ ἔγκαρπα βούλοιτο γενέσθαι, πότερα σπουδῇ ἂν θέρους εἰς Ἀδώνιδος κήπους ἀρῶν χαίροι, θεωρῶν καλοὺς ἐν ἡμέραισιν ὀκτὼ γιγνομένους; ἢ ταῦτα μὲν δὴ παιδιᾶς τε καὶ ἑορτῆς χάριν δρῴη ἂν, ὅτε καὶ ποιοῖ. SCHOTT.

[k] χλόαν] χλόης P.

[l] οὐδὲν ἐχθροῦ] Diogenianus et Apostolius ἔχθρας constanter præferunt. SCHOTT.

[m] Φαίδραν] Schol. Euripid. Hippol. 597. ad hæc poetæ verba, φίλως, καλῶς δ' οὐ τήνδ' ἰωμένη νόσον sic commentatur: προσφιλῶς μὲν ἐμοὶ πρᾶξαι βουλομένη, καὶ παντὶ τρόπῳ τοῦτο σκοποῦσα, οὐ μέντοι καλῶς, ἐπεὶ οὐκ ἐστοχάσατο τοῦ μέλλοντος τὸ τέλος, κατ' ἔννοίας μέν φησι, καὶ οὐκ ἐξ ἐπιβουλῆς. Καὶ ἔστιν ὁμοία τῇ παροιμίᾳ, εὔνοια ἄκαιρος οὐδὲν διαλλάσσει ἔχθρας. Barnesius in marg. "Lego: Εὔνοι' ἄκαιρος οὐδὲν ἔχθρας διαφέρει." Vide Porsoni Præf. ad Eurip. Hec. p. xix.

[n] Ἀκάνθινος] Stephanus Byzantius *Acanthum* Ætoliæ opidum facit, mutasque ibidem cicadas. Plinius lib. VI. cap. 27. in agro Rhegino cicadas omnes silere

52 Ἀκεσίας ἰάσατο: Ἐπὶ τῶν ἐπὶ τὸ χεῖρον ἰωμένων. Ὅλην A
δὲ [o] Ἀριστοφάνης ἐν τετραμέτροις ἐκφέρει, λέγων,

Ἀκεσίας τὸν πρωκτὸν ἰάσατο.

[p] Ἀκεσίας γάρ τις ἐγένετο ἰατρὸς ἀφυὴς, ὃς τὸν πόδα τινὸς ἀλ-
γοῦντος κακῶς ἐθεράπευσεν.

53 Ἀκκώ: Ἐπὶ τῶν μωραινόντων. Ἡ γὰρ Ἀκκὼ γυνὴ γέγονεν B
ἐπὶ μωρίᾳ διαβεβοημένη, ἥν φασιν ἐσοπτριζομένην τῇ εἰκόνι
ὡς ἑτέρῳ διαλέγεσθαι. Ἔνθεν καὶ τὸ [q] Ἀκκίζεσθαι περὶ ταύτην
λελέχθαι.

54 Ἄκουε τοῦ τὰ τέσσαρα ὦτα ἔχοντος: Ἐπὶ τῶν [r] ἀπει-
θούντων. Χρησμὸς γὰρ ἐδόθη Ἐντίμῳ τῷ Κρητὶ καὶ Ἀντιφήμῳ C
τῷ Ῥοδίῳ, φυλάξασθαι τὸν τετράωτον. Ἦν δὲ οὗτος λῃστὴς
Φοῖνιξ. Οἱ δὲ τοῦ χρησμοῦ ἀμελήσαντες ἀπώλοντο. Ἡ ἐπὶ
τοῦ πολλὰ ἰδόντος καὶ πολλὰ ἀκούσαντος, [s] ὡς Ἀριστοφάνης φη-
σίν. Ἄλλοι δὲ, τὴν παροιμίαν παραγγέλλειν τῶν ἀληθευόντων
ἀκούειν. [t] Οὐδεὶς γὰρ ἀψευδέστερος τοῦ Ἀπόλλωνος, ὃν τε- D
τράχειρα καὶ τετράωτον ἱδρύσαντο Λακεδαιμόνιοι, ὥς φησι Σωσί-
βιος, ὅτι τοιοῦτος ὤφθη τοῖς περὶ Ἀμύκλαν μαχομένοις.

scribit, ultra flumen vero in Locris canere. Lege Pausaniam lib. II. Eliacorum [VI. 6.] et Strabonem lib. VI. Geographiæ [p. 374=399.] qui et de Eunomo Locrensi ac cicada sonitum fractæ chordæ supplente fabulam memorat. De qua pluribus nos ad Photii Bibliothecam in Cononis Narrat. 7. Adde Theophylacti Simocatæ Procemium in Physica Problemata. SCHOTT.

[o] Ἀριστοφάνης ἐν τετραμέτροις] Suspicor reponendum Ἀρχίλοχος ἐν τετραμέτροις. Versus scilicet Ἀκεσίας τὸν πρωκτὸν ἰάσατο prior est tome asynarteti, qualem ab Archilocho compositum tradit Hephæstio c. 6. et 15, 2.

[p] Ἀκεσίας γὰρ] Vatic. cod. aliter: Ἔοικε δὲ Ἀκεσίας πρὸς τὸ χεῖρον θεραπεῦσαι. SCHOTT.

[q] Ἀκκίζεσθαι] Usurpat verbum hoc sæpe Lucianus, sed alia notione pro *dissimulate recuso*, ut Chiliastes Erasmus et in Thesauro suo Henr. Stephanus. observarunt. Sic M. Tullius lib. II. Epist. 19. ad Atticum: *Hoc, opinor, certi sumus periisse omnia: quid enim ἀκκιζόμεθα tam diu?* Plutarchus, περὶ Στωϊκῶν ἐναντιωμάτων [p. 1040 B.] notat *Acco* et *Alphito* mulieres fuisse terriculamenta, vel lamias ac lemures. Etymologista eadem cum Zenobio. SCHOTT.

[r] εὐπειθούντων] ἀπειθούντων P.

[s] ὡς Ἀριστοφάνης] Grammaticus scilicet, Erasmo interprete Chil. I. 2, 8.

[t] Οὐδεὶς ἀψευδέστερος] Nulla oracula veriora fuisse Apollinis, aliud adagium indicat, Τὰ ἐκ τρίποδος. SCHOTT.

55 [u]Ἀκίνητα κινεῖν: Καθ' ὑπερβολὴν, ὅτι μὴ δεῖ κινεῖν μήτε A
βωμοὺς, μήτε τάφους, ἢ ἡρῷα.

56 [v]Ἀκέσεως καὶ Ἑλικῶνος ἔργα: Ἐπὶ τῶν θαύματος ἀξίων. Οὗτοι γὰρ πρῶτοι τὸν τῆς [w]Πολιάδος Ἀθηνᾶς πέπλον ἐδημιούργησαν· ὁ μὲν Ἀκεσεὺς γένος ὢν Παταρεὺς, ὁ δὲ Ἑλικὼν Καρύστιος. B

57 Ἄκρον λάβε, καὶ μέσον ἕξεις: Ἐπὶ τῶν δυσφράστων καὶ δυσνοήτων. Οἱ γὰρ τὴν Αἴγιναν [x]νικήσαντες πολέμῳ, ἐκπεσόντες τῆς πατρίδος, ἐχρήσαντο τῷ θεῷ. Ὁ δὲ τὸ εἰρημένον αὐτοῖς ἀνεῖλεν. Οἱ δὲ συμβαλόντες τὸν χρησμὸν, ἀκρωτήριόν τι κατασχόντες [y]κατὰ μέσον ᾤκησαν. Ἀπὸ δὲ ταύτης τῆς αἰτίας C
ὅταν τι δυσνόητον θέλωμεν αἰνίττεσθαι, χρώμεθα τῷ προειρημένῳ.

[u] Ἀκίνητα] Plato [Legg. p. 843 A.] et Plutarchus sæpe adhibent. Loca vide apud Erasmum. SCHOTT. Vid. Schol. Platon. p. 28. Wyttenbach. Ind. Plutarch. v. Ἀκίνητος. Heindorf. ad Platon. Theæt. p. 419.

[v] Ἀκέσεως καὶ Ἑλικῶνος] Athenæus II. p. 48 B. Ἤκμασε δὲ ἡ τῶν ποικίλων ὑφὴ, μάλιστα ἐντέχνων περὶ αὐτὰ γενομένων Ἀκεσᾶ καὶ Ἑλικῶνος τῶν Κυπρίων. Ὑφάνται δ' ἦσαν ἔνδοξοι· καὶ ἦν Ἑλικὼν υἱὸς Ἀκεσᾶ, ὥς φησιν Ἱερώνυμος. Vid. Junius in Catalogo Artificum p. 2.

[w] Πολιάδος] Sic dictæ quasi civilis aut urbanæ. Πόλις enim κατ' ἐξοχὴν, Byzantium dictum, et ἄστυ vocatæ *Athenæ*, ut *Urbs* pro Roma. Servius ad illud Virgilii: *an quo via ducit, in Urbem?* Et Donatus ad illud Comici in Eunucho: *An in astu venit?* De hac autem Pallade multa Pausanias in Atticis, et Strabo lib. IX. γεωγρ. [p. 572=604.] Meminit et Ælianus lib. II. ποικ. ἱστορ. cap. 9. Ὦ πολιὰς Ἀθηνᾶ, καὶ Ἐλευθέριε Ζεῦ. Male ergo in scriptis Diogeniani exemplaribus παλλάδος Ἀθηνᾶς legebatur. SCHOTT.

[x] νικήσαντες πολέμῳ, ἐκπεσόντες τῆς π.] Corrigit Valckenærius, οἰκήσαντες, πολέμῳ ἐκπεσόντες τῆς π. qui monet νικήσεως et οἰκήσεως permutari infra V. 74.

[y] κατὰ μέσον ᾤκησαν] Pro habitarunt, ut veteres loquebantur. Platonis autem non dissimilis est locus initio lib. III. De legibus, de primis mortalibus montium cacumina inundationum metu incolentibus; post paulatim ad medium, hinc ad pedem, aquarum fontiumque causa migrantibus. Liceat etiam aptare adagium, hortando ad summa quisque ut contendat; sic enim futurum medium ut teneat. M. Tullius in Bruto: *Prima sequentem, honestum est in secundis tertiisque consistere.* Quo etiam pertinet illud: *Iniquum postula, ut æquum auferas.* Proverbium aliter paullo Apostolius habet, et concisius in scidis additamentorum e Vaticana. SCHOTT.

58 [z] ἈΚΌΝΗΝ ΣΙΤΊΖΕΙΝ: Ἐπὶ τῶν τροφῇ μὲν πολλῇ χρωμένων, μηδὲν δὲ εἰς τὸ σῶμα ἐπιδόντων. A

59 ἈΚΈΦΑΛΟΣ ΜΥ͂ΘΟΣ: Ἐπὶ τῶν ἀτελῆ λεγόντων. [a] Πλάτων· Ἐὰν μῦθον ἀκέφαλον [b] ἑκὼν καταλίποιμι.

60 ἈΚΑΡΠΌΤΕΡΟΣ ἈΓΡΊΠΠΟΥ: Ἐπὶ τῶν πάνυ πενομένων εἴρηται. Λάκωνες γὰρ τὴν ἀγρίαν ἐλαίαν ἌΓΡΙΠΠΟΝ καλοῦσιν. B

61 [c] ἌΚΡΩΙ ἍΨΑΣΘΑΙ ΤΩ͂Ι ΔΑΚΤΎΛΩΙ: Ἐπὶ τῶν οὐκ ἀκριβῶς ἠσκημένων.

Οὐδὲ κατὰ τὴν παροιμίαν ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ ἁψαμένων.

62 [d] ἍΛΑΣ ΚΑῚ ΤΡΆΠΕΖΑΝ ΜῊ ΠΑΡΑΒΑΊΝΕΙΝ: Ἐπειδὴ τοῖς κοινωνήσασι τούτων φίλοις χρῆσθαι δεῖ. C

63 ἍΛΜΗ ΟΥ̓Κ ἜΝΕΣΤ' ΑΥ̓ΤΩ͂Ι: Ἐπὶ τοῦ [e] ἁλυκοῦ καὶ ἀηδοῦς κατ' εἰρωνείαν εἴρηται.

[z] Ἀκόνην] Totidem hæc verbis in Suida legi typographorum στέφανος, omissa tamen per incuriam librarii voce πολλῇ, adnotavit. SCHOTT.

[a] Πλάτων] Platonis locus lib. VI. De legibus [p. 752 A.]: Οὔκουν δήπου λέγων γε ἂν μῦθον ἀκέφαλον ἑκὼν καταλίποιμι. Unde in Zenobio pro εἰπὼν rescribendum ἑκὼν duxi. SCHOTT.

[b] εἰπὼν P. edd. vett.

[c] Ἄκρῳ ἅψασθαι] Utitur Lucianus in Demonactis vita [c. 4.] et in epistola quadam Basilius, locis ab Erasmo citatis. Eleganter vero Cicero in Cæliana, adjuncta item affini parœmia: *Multos et vidi in hac civitate et audivi, non modo qui primoribus labiis gustassent genus hoc vitæ, et extremis, ut dicitur, digitis attigissent; sed qui totam adolescentiam voluptatibus dedissent, emersisse aliquando, et se ad frugem bonam, ut dicitur, recepisse.* SCHOTT.

[d] Ἅλας καὶ τρ.] E Pythagoreo fluxisse præcepto apparet. Origenes lib. II. contra Celsum, Archilochum Parium iambographum adducit, qui Lycamben, quod salem ac mensam esset prætergressus, insectatus sit his verbis: Ὅρκον δὲ ἐνοσφίσθης μέγαν, ἅλας τε καὶ τράπεζαν. Aristot. lib. VIII. [c. 4.] Ethic. Nicomach. Κατὰ τὴν παροιμίαν γὰρ οὐκ ἔστιν εἰδῆσαι ἀλλήλους πρὶν τοὺς λεγομένους ἅλας συναναλῶσαι. Demostheni etiam et Chrysostomo ἁλῶν κοινωνοῦντες, *sodales convictoresque* dicuntur. SCHOTT. Mox ἐπὶ F. pro ἐπειδή.

[e] ἁλικοῦ] Pro ἁλικοῦ, quæ hîc vox minime quadrat, quod *salsum* significet, Cod. Vatic. γλυκέος καὶ ἀηδοῦς. Rectius Suidas: ἐπὶ τοῦ ἀγλευκοῦς καὶ ἀηδοῦς. Diogenianus et Apostolius ἀναρτύτου. Catullus: *Nulla est in tanto corpore mica salis.* Quem locum Fabius lib. VI. Institut. Orat. excutit, certantque interpretes. Comicus in Eunucho: *Qui habet salem, qui in te est.* Et Cicero Philipp. 2. *Aliquid salis ab uxore mima trahere potuisti.* SCHOTT. ἁλυκοῦ P. F. Eustathius Od. τ'. p. 1859,

64 Ἀλλ' ὥσπερ ἥρως ἐν Ἀσπίδι ξενίσαι σε βούλομαι: Ἐπὶ A τούτων εἴρηται, οἱ τοῖς αὐτῶν ἔργοις ἢ τέχναις χρώμενοι, τοὺς φίλους εὐεργετοῦσι· παρ' ὅσον οἱ ἥρωες τὸ παλαιὸν ἔνοπλοι ὄντες ἐξενίζοντο.

65. Ἄλλοι κάμον, ἄλλοι ὄναντο: Ἐπὶ τῶν παρ' ἐλπίδα κληρονομησάντων τὰ ἀλλότρια. B

66 [f] Ἀλλ' οὐδὲν δεῖ παρὰ τὸν βωμόν [g] σε βουλεύειν: Ὅτι μὴ χρὴ ἐν αὐτοῖς τοῖς [h] πράγμασι βουλεύεσθαι, ἀλλὰ πρὸ τῶν πραγμάτων· παρ' ὅσον καὶ οἱ τὰ ἱερεῖα προσάγοντες, [i] πρὸ τοῦ καλλιερῆσαι βουλεύονται.

67 [k] Ἀλλ' οὐκ αὖθις ἀλώπηξ: Πάγαις ἁλώσεται λείπει· παρ' C ὅσον ἅπαξ διαφυγοῦσα πάγας, δεύτερον οὐκ ἐμπεσεῖται. Εἴρηται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν πονηρὸν συκοφάντην ἐκφευγόντων.

68 [l] Ἀλεκτρυόνων μέμφεσθαι κοιλίαν: Ἐπὶ τῶν περὶ τὸν βίον πολυτελῶν καὶ ἁβροδιαίτων.

69 Ἄλλο γλαὺξ, ἄλλο κορώνη φθέγγεται: Ἐπὶ τῶν τοῖς D κρείττοσιν ἐριζόντων· ἤτοι ἐπὶ τῶν ἄλλοις οὐ συμφωνούντων.

70 [m] Ἀλωπεκίζειν πρὸς ἑτέραν ἀλώπεκα: Ἐπὶ τῶν ἐξαπατᾶν ἐγχειρούντων τοὺς ὁμοίους.

52. καθὰ τῷ ἀπὸ δρυὸς ἢ πέτρης εἶναί τινα ἔστι παραχρήσασθαι παροιμιακῶς ἐπὶ ἀγριότητι, οὕτω καὶ τῷ ἀπὸ τῆς ἅλμης λόγῳ· καθ' ὃν ἐκ μὲν τῆς πικρᾶς ἀκράχολός τις ἄνθρωπος ἁλμίων ἐσκώφθη, ἐκ δὲ τῆς νοστίμου, ἅλμην ἔχειν λέγεται ὁ ἡδὺς ἄνθρωπος. Iterum ad χ'. p. 1927, τὸ ἅλμην ἔχειν τῇ μὲν πικρὸν ἄνθρωπον σκώπτει, τῇ δὲ ἡδὺν παραδηλοῖ καὶ ὅ φασιν εὔνοστον.

[f] Ἀλλ' οὐδὲν] Legunt alii hexametron hoc modo: Ἀλλ' οὐδὲν περὶ τὸν βωμὸν δεῖ τὰς ἐπινοίας. Quod extremum displicet Hen. Stephano, [ad Erasmi Prov. III. 4, 28.] malitque βουλεύειν vel βουλεύεσθαι hinc mutuari. Mox etiam Aldina editio pro καλλιτρῆσαι, voce nihili, legit καλλιερῆσαι, optime. Unde et καλλιέρημα *sacra litata*. SCHOTT.

[g] σε βουλεύειν] βαστάζειν P. cum βουλεύειν a MS. in marg.

[h] ἔργοις] πράγμασι P.

[i] πρὸ τοῦ] μετὰ τὸ P. pr. m. πρὸ τοῦ corr. Tum βουλεύονται pr. ἐβουλεύοντο corr.

[k] Ἀλλ' οὐκ] In Græcis Plutarchi Collectaneis proverbiorum MSS. (quæ mihi videre nunc demum contigit) repperit hæc Desiderius: Ἀλώπηξ διαφυγοῦσα πάγας, οὐχ ἁλίσκεται. Male igitur πάσας olim operæ pro πάγας hîc excuderunt. SCHOTT.

[l] Ἀλεκτρυόνων] Aristophanes in Vespis [790.] et ex illo Suidas: Ἀλεκτρυόνος μ' ἔφασκε κοιλίαν ἔχειν· Ταχὺ γὰρ καταπέψει τ' ἄργυρον. SCHOTT.

[m] Ἀλωπεκίζειν *vulpinari* reddidi, a qua voce M. Varro Mysteriis,

71 ἈΛΏΠΗΞ ΟΥ̓ ΔΩΡΟΔΟΚΕΙ͂ΤΑΙ: Ἐπὶ τῶν οὐ ῥᾳδίως δώροις ἁλι- A
σκομένων.

72 ἌΛΛΩΣ ἼΔΕΙΣ: Ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων.

73 ἌΛΛΟΙΣΙ ΜῈΝ ΓΛΩ͂ΤΤΑ, ἌΛΛΟΙΣΙ ΔῈ [n]ΓΌΜΦΟΙ: Παρ' ὅσον οἱ μὲν λαλοὶ, οἱ δὲ φάγοι.

74 [o]ἌΛΛΑ ΜῈΝ ΛΕΎΚΩΝ ΛΈΓΕΙ, ἌΛΛΑ ΔῈ ΛΕΎΚΩΝΟΣ ὌΝΟΣ B
ΦΈΡΕΙ: Λέγεται μὲν ἐπὶ τῶν [p]ἀσυμφώνως τοῖς ἔργοις τοὺς λόγους παρεχομένων. Λεύκων γάρ τις γεωργὸς μέλιτος ἀσκοὺς εἰς φορμὸν ἐμβαλὼν, ἐκόμιζεν Ἀθήναζε. Κριθὰς οὖν τοῖς φορμοῖς ἐμβαλὼν, ὡς ὑπὲρ κριθῶν ὀλίγον εἰσπραχθησόμενος [q]τέλος, ἐκόμιζε. Τοῦ δ' ὄνου πεσόντος, οἱ τελῶναι βοηθῆσαι βουλόμενοι, C
ἔμαθον ὅτι μέλι ἐστὶ, καὶ ἀπηνέγκαντο τὸ αὐτὸ ὡς ἀτελώνητον.

75 [r]ἌΛΛΗΝ ΜῈΝ ἘΞΗΝΤΛΟΥ͂ΜΕΝ, Ἡ Δ' ἘΠΕΙΣΡΈΕΙ: Ἐπὶ τῶν πονούντων, καὶ οὐδὲν πλέον ἀνυόντων. Ἐπειδὰν γὰρ τῆς νεὼς ῥεούσης ἐξαντλῶσι τὸ ἐν τῇ ἀντλίᾳ ὕδωρ, καὶ πλέον εἰσρέῃ, μάτην
πονεῖν οἱ ναῦται δοκοῦσιν. D

76 [s]ἈΜΕΙΝΌΝΩΝ ΟἸΩΝΩ͂Ν ΤΥΧΕΙ͂Ν: Ἐπὶ τῶν ἐκ κακῶν εἰς ἀγαθὰ μεταβαινόντων.

77 [t]ἊΜ' ἜΠΟΣ, ἊΜ' ἜΡΓΟΝ: Ἐπὶ τῶν [u]ταχέως τε καὶ ὀξέως ἀνυομένων.

apud Nonium, non abhorruit: *Vulpinare, modo*, inquit, *et concursa qua libet, erras.* Senarius autem est: *Cum vulpe vulpinare tu quoque invicem.* SCHOTT.

[n] γόμφοι] Rectius B. γόμφιοι.

[o] Ἄλλα μὲν] Proverbium nude Suidas retulit, deestque τὸ λέγει, quod nec in Diogeniano reperias, qui totidem pæne verbis fabulam refert, Phrygis fabulatoris apologis non absimilem. Apostolii editio υἱὸς pro ὄνος sic præfert: Ἄλλα μὲν Λεύκων, ἄλλα δὲ Λεύκωνος υἱός. SCHOTT.

[p] ἀσυμφώνως] ἀσυμφώνους Diogenianus.

[q] τέλος ἐκόμιζε] ἐκόμιζε uncinis inclusit Schottus. vv. οὖν et ἐκόμιζε caret Diogenianus.

[r] Ἄλλην μὲν] Utitur hoc proverbio Lucianus Hermot. c. 61. ubi v. Schol.

[s] Ἀμεινόνων οἰωνῶν] Aves olim in auguriis et auspiciis *addicere* et *abdicere* dicebantur T. Livio ac Festo. Homerus Il. μ'. [243.] Εἷς οἰωνὸς ἄριστος ἀμύνασθαι περὶ πάτρης. SCHOTT.

[t] Ἄμ' ἔπος] Homericum est proverbium. Terentius: *dictum, factum.* Virgilius lib. I. [142.] *dicto citius tumida æquora placat.* Ex illo Homeri [Il. τ'. 242.] Αὐτίκ' ἔπειθ' ἅμα μῦθος ἔην, τετέλεστο δὲ ἔργον. Et Hymno in Mercurium [ ] ἅμ' ἔπος τε καὶ ἔργον. SCHOTT.

[u] ταχέως καὶ] ταχέως τε καὶ P.

78 [x] Ἀμελοῦς γωνία: Ἐπὶ τῶν ἀργῶς καὶ ῥαθύμως καθημένων. A
Ἔστι δὲ καὶ χωρίον Λιβύης Ἀμελῆς γωνία καλούμενον.

79 Ἀμουσότεροι Λειβηθρίων: Ἐπὶ τῶν ἀμούσων καὶ ἀπαιδεύτων. Λειβήθριοι γὰρ [y] ἔθνος Πιερικόν ἐστιν, οὔτε μέλους ἁπλῶς, οὔτε ποιήματος ἔννοιαν λαμβάνον. Λέγονται δὲ ἀμουσότατοι εἶναι, ἐπειδὴ παρ' αὐτοῖς ὁ τοῦ Ὀρφέως ἐγένετο θάνατος. B

80 [z] Ἄμμον μετρεῖν: Ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων καὶ ἀνεφίκτων.

81 Ἄμ' ἠλέηται, καὶ τέθνηκεν ἡ χάρις: Ἐπὶ τῶν εὐεργετουμένων καὶ παραχρῆμα τῆς χάριτος ἐπιλανθανομένων.

82 [a] Ἄμμες [b] πότ' ἦμες: Λακωνικὴ ἡ παροιμία. Οἱ γὰρ πρεσβύτεροι ἐν Λακεδαίμονι χορεύοντες τοῦτο ἐπέλεγον, Ἄμμες πότ' C
ἦμες· ἀντὶ τοῦ, Ἡμεῖς ποτὲ ἦμεν.

83 [c] Ἄμας ἀπῄτουν, οἱ δ' ἀπηρνοῦντο σκάφας: Ἐπὶ τῶν ἄλλα μὲν ἀπαιτουμένων, ἄλλα [d] δὲ μὴ ἔχειν ἀρνουμένων.

[x] Ἀμελοῦς γωνία] Ἀμελοῦς χώρα Plutarch. II. p. 300 A. ubi v. Wyttenbach.

[y] ἔθνος Περσικόν] Corruptus videatur locus. Apud Thraces enim interfectus, non in Perside, *Orpheus*. Venit itaque in mentem parva litterarum commutatione Πιερικὸν reponendum. *Pierides* enim *Musæ* dictæ, ut et *Libethrides* Virgilio in Melibœo. Fontis meminit Strabo, Plinius, Solinus. De *Orphei* autem monumento a Libethriis violato multa in Bœoticis Pausanias, quem vide. SCHOTT. Πιερικὸν Diogenianus, et B. 107.

[z] Ἄμμον] Confine illi Κύματα μετρεῖν, et *Corœbo stultior*, qui undas numerare tentabat. SCHOTT.

[a] Ἄμμες] Laconicæ hujus cantionis in choreis celebratæ meminit Plutarchus libro, Quomodo se quis citra invidiam laudare possit [p. 544 E.] Διὸ καὶ τῶν ἐν Λακεδαίμονι χορῶν ᾀδόντων, οἱ μὲν τῶν γερόντων, Ἄμες ποτ' ἦμεν ἄλκιμοι νεανίαι· οἱ δὲ τῶν παίδων, Ἄμες δέ γ' ἐσσόμεθα πολλῷ κάρρονες· οἱ δὲ τῶν νεανίσκων, Ἄμες δέ γ' εἰμέν· αἰ δὲ λῇς, αὐγάσδεο. Et disertius in Laconicis institutis [p. 238 A.] Τριῶν οὖν χορῶν ὄντων κατὰ τὰς τρεῖς ἡλικίας, καὶ συνισταμένων ἐν ταῖς ἑορταῖς, ὁ μὲν τῶν γερόντων, ἀρχόμενος ᾖδεν, Ἄμες ποτ' ἦμες ἄλκιμοι νεανίαι. Εἶτα ὁ τῶν ἀκμαζόντων ἀνδρῶν ἀμειβόμενος, Ἄμες δέ γ' ἐσμέν· αἰ δὲ λῇς, αὐγάσδεο. Ὁ δὲ τρίτος ὁ τῶν παίδων, Ἄμες δέ γ' ἐσσόμεθα πολλῷ κάρρονες. Plura Politianus Miscell. cap. 88. et Eras. Chil. I. Cent. 9. ad illud Virg. 2. Æn. *Fuimus Troës, fuit Ilium et ingens Gloria Teucrorum.* SCHOTT.

[b] πότ' ἦμες] ποθ' ἦμες P. F.

[c] Ἄμας] Adagii principium adhibet Plutarchus lib. De garrulitate [immo totum adagium citat Plutarchus p. 512 E.] suadens respondenti mentem ut interrogantis accurate perdiscat, ne illud fiat, quod proverbio dici solet, Ἄμας ἀπῄτουν. Explicatque Joann. Tzetzes Variarum Historiar. Chil. VIII. [v. 20.] his versibus: Ἐν

84 Ἂν μὴ παρῇ κρέας,[e] τάριχον στερκτέον: Παρεγγυᾷ ὅτι δεῖ τοῖς παροῦσιν ἀρκεῖσθαι. A

85 [f] Ἀνάγκῃ οὐδὲ θεοὶ μάχονται:

86 Ἀνὴρ δὲ φεύγων οὐ μένει λύρας κτύπον: Ἐπὶ τῶν ταχέως καὶ ὀξέως ὀφειλόντων ἕκαστα πράττειν.

87 Ἀνδρὶ Λυδῷ πράγματ' οὐκ ἦν, ἀλλ' αὐτὸς ἐξελθὼν ἐπρίατο: Ἐπὶ τῶν κακὰ ἑαυτοῖς ἐπισπωμένων· παρ' ὅσον Κροῖσος πολέμιον ἑαυτοῦ ἐπεσπάσατο Κῦρον. B

88 [g] Ἀντὶ πέρκης σκορπίον: Ἐπὶ τῶν τὰ χείρω αἱρουμένων ἀντὶ βελτιόνων.

89 [h] Ἀνεῳγμέναι Μουσῶν θύραι: Ἐπὶ τῶν ἐξ ἑτοίμου λαμβανόντων τὰ κάλλιστα τῶν ἐν παιδείᾳ. C

90 [i] Ἀνδρὸς κακῶς πράσσοντος ἐκποδὼν φίλοι: Ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς κακοῖς μηδεμίαν εὑρισκόντων βοήθειαν φευγόντων τῶν φίλων.

παροιμίαις Δίδυμος καὶ Ταρραῖος γράφουσι, Ἄμας ἀπήτουν, οἱ δ' ἀπηρνοῦντο σκάφας. Ἡ παροιμία προσφυὴς, ὑπάρχει δ' ἡ ῥηθεῖσα, Ὅτ' ἂν ζητῶν τις ἕτερον, ἕτερον τὶ λαμβάνῃ· Ἢ δίδωσι, ζητούμενος, ἕτερον ἀνθ' ἑτέρου. Vide Hieronymum Elenum Belgam, Diatribarum Juris lib. II. ubi et Juvenalis locum Sat. XIV. ab interpretibus male intellectum explanat. Porro proverbio huic simile illud: Ἐγὼ σκόροδά σοι λέγω, σὺ δὲ κρόμμυ' ἀποκρίνεις. Pertinet huc et ἄγροικον illud ex Aristoph. prov. Τὴν σκάφην σκάφην λέγων. SCHOTT. Hoc prov. citat Schol. Aristoph. Pac. 288.

[d] δ' ἔχειν] δὲ μὴ ἔχειν B. recte.

[e] τάριχον] ταρίχει in hoc versu ubique reponendum monet Porsonus ad Suidam Addend. p. 4325. ed. Oxon.

[f] Ἀνάγκῃ] Explicat infra proverbium, Δεινῆς ἀνάγκης οὐδὲν ἰσχυρότερον, et Suidas. Simonidis autem est non semel a Platone laudatum lib. De legibus V. [741 A. et Schol. p. 230.] et VII. [p. 818 B.] et eleganter T. Livius: *Pareatur necessitati, quam ne Dii quidem superant.* SCHOTT. Vid. Heindorf. ad Platon. Protag. p. 593.

[g] Ἀντὶ πέρκης] Lycophronis [476] illud huic geminum: Ὁ δ' ἀντὶ πιποῦς σκορπίον λαιμῷ σπάσας. Et Christi hoc Luc. xi. 11. Τίνα δὲ ὑμῶν τὸν πατέρα αἰτήσει ὁ υἱὸς ἄρτον, μὴ λίθον ἐπιδώσει αὐτῷ; ἢ καὶ ἰχθῦν, μὴ ἀντὶ ἰχθύος ὄφιν ἐπιδώσει αὐτῷ; ἢ καὶ ἐὰν αἰτήσῃ ᾠὸν, μὴ ἐπιδώσει αὐτῷ σκορπίον. SCHOTT.

[h] Ἀνεῳγμέναι] Tale illud Diogeniani [III. 23.]: Ἄφθονοι Μουσῶν θύραι. SCHOTT.

[i] Ἀνδρὸς κακῶς] Usurpat Aristides in Panathenaico [vid. Dindorf. fr. Sophocl. 773.] Menandri hunc versum. Et decantatum illud, ut nihil perinde: *Amicus certus in re incerta cernitur.* Ut Theognidi, ut Ovidio; atque adeo Salomoni in proverbiis. Contrarium vero εὐτυχία πολύφιλος. Vide Chil. Eras. et Apostolium De varia notione Ἐμποδών. SCHOTT.

91 [k]ἌΝΘΡΩΠΟΣ ἈΝΘΡΏΠΟΥ ΔΑΙΜΌΝΙΟΝ: Ἐπὶ τῶν ἀπροσδοκήτως A
ὑπὸ ἀνθρώπου σωζομένων, καὶ διὰ τινὰ εὐδαιμονούντων.

92 [l]ἊΝ ΟἾΝΟΝ ΑἸΤῆΙ, [m]ΚΌΝΔΥΛΟΝ ΑὐΤῷΙ ΔΊΔΟΥ: Ἐπὶ τῶν [n]ἀγαθὰ μὲν αἰτούντων, δεινὰ δὲ λαμβανόντων. Ἡ δὲ ἱστορία ἀπὸ τοῦ Κύκλωπος, παρ' ὅσον αἰτήσας οἶνον τὸν Ὀδυσσέα, τῶν ὀφθαλμῶν ἐστερήθη. Ὀδυσσέα γὰρ ἐν τῷ σπηλαίῳ κατασχὼν ὁ B
Κύκλωψ, καὶ τοὺς ἑταίρους αὐτοῦ ἀρξάμενος κατεσθίειν, οἶνον παρ' αὐτοῦ λαβὼν ἔπιε, καὶ ταύτην αὐτῷ τὴν χάριν δίδωσιν, ὕστατον αὐτὸν καταφαγεῖν. Μεθυσθεὶς δὲ μετὰ τὸ πιεῖν, καὶ ὑπνώττων, παρ' ἐκείνου ἐξετυφλώθη.

93 [o]ἊΝ Ἡ ΛΕΟΝΤῆ ΜῊ [p]ἘΞΊΚΗΤΑΙ, ΤῊΝ ἈΛΩΠΕΚῆΝ ΠΡΌΣ- C
ΑΨΟΝ: Ἂν μὴ φανερῶς δύνῃ βλάψαι, πανουργίᾳ χρῆσαι. [q]Ἂν μὴ κατὰ ῥώμην τὸ προκείμενον ἐξανύοιτο, μηχανῇ καὶ τέχνῃ περαινέσθω τὸ λειπόμενον. Τάττεται ἡ παροιμία ἐφ' ὧν σοφίᾳ μᾶλλον ἢ τῇ δυνάμει προσήκει χρῆσθαι, ὡς ὁ ποιητὴς φησὶ,

k Ἄνθρωπος] Plinii locus huc pertinet lib. II. [c. 7. (5.)] Natur. Historiæ: *Hic est vetustissimus referendi benemerentibus gratiam mos, ut tales numinibus adscribant. Quippe et omnium aliorum nomina Deorum ex hominum nata sunt meritis.* Et Juvenalis [V. 132.]: *Quadringenta tibi si quis Deus, aut similis Diis Et melior fatis donaret homuncio.* SCHOTT.

l Ἂν οἶνον] De Cyclope Polyphemo Homerus Odyss. IX. et Maro III. Æneid. SCHOTT.

m κόνδυλον] κονδύλους Suidas.

n δεινὰ μὲν λαμβανόντων, ἀγαθὰ δὲ αἰτούντων] ἀγαθὰ μὲν αἰτούντων, δεινὰ δὲ λαμβανόντων P.

o Ἂν ἡ λεοντῆ] Desumptum e Lysandri Apophthegmate in ejus vita apud Plutarchum [p. 437 A.] qui et in Sulla [p. 469 E.] C. Carbonis dictum refert: Ὡς ἀλώπεκι καὶ λέοντι πολεμῶν, ἐν τῇ Σύλλᾳ ψυχῇ κατοικοῦσιν, ὑπὸ τῆς ἀλώπεκος ἀνιῷτο μᾶλλον. Pro ἐξίκηται autem apud Suidam legitur præsens ἐξικνῆται, et πρόσαπτε. SCHOTT.

p ἐξίκνηται] ἐξίκηται P. F.

q Ἂν μὴ κατὰ ῥώμην] Virgilius II. Æneidos: *dolus an virtus, quis in hoste requirat?* Thucydides lib. V. [9.] Καὶ τὰ κλέμματα ταῦτα καλλίστην δόξαν ἔχει, ἃ τὸν πολέμιον μάλιστ' ἄν τις ἀπατήσας, τοὺς φίλους μέγιστ' ἂν ὠφελήσειεν. Ceterum non novum est proverbium, (uti vulgo, novo initio hinc facto, inepte antea editum fuit) sed ἐπεξήγησις superioris in Diogeniano, Suida, et Apostolio, una et item altera voce immutata, ut et sequens eodem pertinere videatur. Versus autem Homeri (quem hîc κατ' ἐξοχὴν poëtam nominat Zenobius) hemistichia sunt, laudatque Suidas: Ἢ δόλῳ, ἠὲ βίηφι ex Odyss. ι'. ver. 146. alterum vero, Ἢ ἀμφαδὸν ἠὲ κρυφηδὸν, ex Odyss. ξ'. 330. et τ'. 299. Cui simile illud Odyss. λ'. 119. Κτείνῃς ἠὲ δόλῳ, ἢ ἀμφαδὸν ὀξέϊ χαλκῷ. SCHOTT.

r Ἢ δόλῳ, ἠὲ βίηφι, ἢ ἀμφαδὸν, ἠὲ κρυφηδόν. A

94 s Ἀντιπελαργεῖν: Ἐπὶ τῶν τὰς χάριτας ἀνταποδιδόντων. Λέγονται γὰρ οἱ πελαργοὶ γεγηρακότας τοὺς γονεῖς τρέφειν, καὶ μὴ δυναμένων ἵπτασθαι, φέρειν ἐπὶ τῶν ὤμων.

95 t Ἀνίπτοις ποσὶν ἀναβαίνων ἐπὶ τὸ στέγος: Ἐπὶ τῶν ἀμαθῶς ἐπί τινα ἔργα καὶ πράξεις ἀφικομένων. B

96 Ἀνδρὸς γέροντος u ἀσταφὶς τὸ κρανίον: Ἐπὶ τῶν εἰς μηδὲν χρησιμευόντων, παρ' ὅσον ἅπαν τὸ σῶμα τῶν γερόντων ἀσθενές.

97 Ἀνδρὸς γέροντος μήποτ' εἰς πυγὴν ὁρᾶν: Ἐπὶ τῶν πρὸς ἔνια μὴ χρησίμων. C

98 v Ἀντλεῖν ἀμφοτέραις: Λείπει τὸ χερσίν. Ἐπὶ τῶν σπουδῇ τι ποιούντων. Ὁμοία τῇ, "Πάντα κάλων σεῖε."

99 Ἀνέμους γεωργεῖς: Πρὸς τοὺς πονοῦντας καὶ μηδενὸς μεταλαγχάνοντας. Ἐπειδὴ ὁ ἄνεμος πάντα μὲν φύει καὶ αὔξει, οὐδενὸς δὲ τυγχάνει, ἢ μόνον ἄχνην ἀποφέρεται. D

r ἠὲ δίκῃ] ἠδὲ δόλῳ P. Qui mox βίηφιν.

s Ἀντιπελαργεῖν] Avis hujus pietas passim celebrata, præter Aristot. et Ælianum, ab Origene libro IV. contra Celsum, Basilio M. Homilia VIII. in Hexaëmeron, et Philone in Decalogi expositione. Plinius lib. X. cap. 23. Natur. Hist. *Ciconiæ*, inquit, *nidos eosdem repetunt. Genitricum senectam invicem educant.* Petronius Arbiter in Satyrico: *Ciconia etiam grata, peregrina, hospita, Pietaticultrix, gracilipes, crotalistria.* Aristophanes in Avibus [1353.] Ἀλλ' ἔστιν ἡμῖν τοῖσιν ὄρνισιν νόμος Παλαιὸς, ἐν ταῖς τῶν πελαργῶν κύρβεσιν· Ἐπὴν ὁ πατὴρ ὁ πελαργὸς ἐκπετησίμους Πάντας ποιήσῃ τοὺς πελαργιδεῖς τρέφων, Δεῖ τοὺς νεοττοὺς τὸν πατέρα πάλιν τρέφειν. Atque hinc lex Romæ: *Liberi parentes alant, aut vinciantur.* De qua nos pluribus ad Controversiam primam M. Senecæ Rhetoris. Ceterum Horapollo libro I. Hieroglyph. cap. 55. Cucuphæ eadem omnino tribuit. SCHOTT.

t Ἀνίπτοις] Æneas Sophista in Epistola quadam: Οἱ μὲν πολλοὶ, τὸ δὴ λεγόμενον, ἀνίπτοις ποσὶν ἐπιπηδῶσι τοῖς ἱεροῖς. Sæpe Lucianus [Rhet. Præc. c. 14. Pseudol. c. 4.] aliique. Τέγος vel στέγος pro *tecto* et *domo ipsa* accipio. SCHOTT.

u ἀσταφὶς] Lucil. apud Nonium *passos* vocat *senes*: *Rugosi passique senes eadem omnia quærunt.* Vtitur Lucianus in Tyranno de senibus [c. 5.] Ἐπεὶ ἀσταφίδες γε πάντες ἤδη εἰσί. Et venuste Gregorius Palama Animam sic loquentem inducit: Ὅτε δὲ τὸ πρεσβυτικὸν ὑπανέχει κρανίον, μηδὲν ἀσταφίδος τὸ τῆς παροιμίας ἀπεοικὸς, ὡς νήπιον αὖθις λογίζομαι. SCHOTT.

v Ἀντλεῖν ἀμφοτέραις] Vide infra Centuria IV. adagio 61. Ubi plura notabimus. SCHOTT.

100 ἈΝΤῚ ΚΑΚΟΥ͂ ΚΥΝῸΣ [w]ΣΥ͂Ν ἈΠΑΙΤΕΙ͂Σ: Ἐπὶ τῶν καλὰ ἀντὶ τῶν A κακῶν ἀπαιτούντων.

II. 1 ἌΝΘΡΑΚΕΣ Ὁ ΘΗΣΑΥΡῸΣ [x]ΠΈΦΥΚΕΝ: Ἐπὶ τῶν ἐφ' οἷς ἤλπισαν διαψευσθέντων. Μέμνηται αὐτῆς Λουκιανός· "Τὸ γοῦν τοῦ λόγου ἐκείνου, ἄνθρακες ἡμῖν ὁ θησαυρὸς πέφυκε." Καὶ πάλιν, "Ἄνθρακάς μου τὸν θησαυρὸν ἀπέφηνας." B

2 [y]ἌΞΙΟΣ ΤΟΥ͂ ΠΑΝΤΌΣ: Ἐπὶ τῶν σφόδρα τιμίων.

3 ἌΞΙΟΣ ΕἾ ΤΗ͂Σ ἘΝ ἌΡΓΕΙ ἈΣΠΊΔΟΣ: Ἐπὶ τῶν αἰδημόνων καὶ εὐγενῶν. Παρ' ὅσον οἱ ἐν [z]Ἄργει ἀνύβριστοι παῖδες καὶ καθαροὶ κατά τι νόμιμον καὶ παλαιὸν γέρας τὰς ἀσπίδας φοροῦντες πομπεύουσιν. C

4 [a]ἌΞΙΟΙ ΤΡΙΧΌΣ: Ἐπὶ τῶν εὐτελῶν καὶ μηδενὸς ἀξίων· παρ' ὅσον ἡ θρὶξ οὐδενὸς ἀξία.

5 ἈΠῸ ΒΡΑΔΥΣΚΕΛΩΝ ὌΝΩΝ ἽΠΠΟΣ ὬΡΟΥΣΕΝ: Ἐπὶ τῶν ἀπὸ εὐτελῶν ἐπὶ τὰ μείζω μεταπηδώντων.

6 ἌΠΛΗΣΤΟΣ ΠΊΘΟΣ: Ἐπὶ τῶν πολλὰ ἐσθιόντων καὶ γαστριμαργούντων. D Μετήνεκται δὲ ἀπὸ τοῦ μύθου τοῦ περὶ τὰς Δαναΐδας, καὶ τοῦ πίθου εἰς ὃν [b]ἀνιμῶσαι ὕδωρ βάλλουσι. Λέγεται

[w] σῦν] ὗν P. et sic Apostolii MS.

[x] πέφυκεν] Reponendum πέφηνεν ex Luciani locis Stephanus pridem observarat: qui Lucianus adhibet alias proverbium in Timone [c. 41.] Zeuxide [c. 2.] Navigio seu Votis [c. 26.] itemque in Hermotimo [c. 71.] ubi rectius quam in Zenobio μοὶ pro μοῦ legitur, itaque Diogenianus. Parœmiam etiam adhibet Phædrus Aug. libertus Fabularum Æsopicarum lib. IV. *Carbonem, ut aiunt, pro thesauro invenimus.* SCHOTT.

[y] Ἄξιος τοῦ παντός] Sic Terentius dixit, *hominem quantivis pretii.* Et in Sophista Plato [p. 216 C.] Τοῖς μὲν δοκοῦσιν μηδενὸς τίμιοι, τοῖς δὲ ἄξιοι τοῦ παντός. SCHOTT.

[z] Ἄργει ἀσπίδος] Vide proverb. Zenobii ultimum: Ὡς τὴν ἐν Ἄργει ἀσπίδα καθελὼν σεμνύνεται. SCHOTT.

[a] Ἄξιοι τριχός] Henricus Stephanus hîc negationem addi vult, οὐδὲ τριχὸς ἄξιοι, non necessario, nec mihi probat: ut et Latinis *Nauci*, et *Non nauci*; *Flocci*, et *Non flocci*, eodem recidunt. In sequenti vero adagio negationem addi facilius patiar, ut illud sit, quod hodieque vulgo usurpamus, *Lutetiam si quis asinum mittat, equum non redire.* SCHOTT.

[b] ἀνικιῶσαι] Rectius Aldinus codex ἀνιμῶσαι, et inf. pro καταῴκισεν, κατῴκισεν. Danaidum vero fabula nota e Nasone libro IV. Metamorph. quam et Euripidis interpres refert. Tibullus lib. I. Eleg. 3. *Et Danai proles Veneris quod numina læsit, In cava*

γὰρ οὗτος ὁ πίθος ἐν Ἅιδου εἶναι οὐδέποτε πληρούμενος· πά- A
σχουσι δὲ περὶ αὐτὸν αἱ τῶν ἀμυήτων ψυχαὶ καὶ κόραι, ἃς Δα-
ναΐδας λέγουσιν, αἳ πληροῦσαι ἐν κατεαγόσιν ἀγγείοις ὕδωρ πρὸς
αὐτὸν φέρουσι τετρημένον. Δύναται δὲ ἡ παροιμία καὶ ἐπ' αὐτοῦ
λέγεσθαι τοῦ Ἅιδου, ὅτι πολλῶν πάντοτε θνησκόντων οὐδέποτε πλη-
ροῦται. B

Ἡ δὲ αἰτία, δι' ἣν αἱ Δαναΐδες κατεκρίθησαν τὴν τιμωρίαν
ταύτην, οὕτως ἔχει. [c]Αἴγυπτος καὶ Δαναὸς ἀδελφοὶ ὄντες τῆς
τῶν Μελαμπόδων ἐκράτουν γῆς, ἥτις νῦν Αἴγυπτος καλεῖται.
Σχόντος δὲ Δαναοῦ θυγατέρας πεντήκοντα, καὶ Αἰγύπτου υἱοὺς
πεντήκοντα, Δαναὸς τοὺς παῖδας τοῦ Αἰγύπτου δεδοικὼς στασιά- C
σαντας [cc]περὶ τῆς ἀρχῆς, ἀναλαβόμενος τὰς θυγατέρας εἰς Ἄργος
ἀφίκετο, κἀκεῖ κατῴκισεν. Ὕστερον δὲ οἱ τοῦ Αἰγύπτου παῖδες
πρὸς Δαναὸν ἐλθόντες, τῆς τε ἔχθρας παύσασθαι παρεκάλουν, καὶ
τὰς θυγατέρας πρὸς γάμον λαβεῖν ἠξίουν. Ὁ δὲ μνησικακῶν
αὐτοῦ περὶ τῆς φυγῆς, ὁμολόγει τοὺς γάμους, καὶ διεκλήρου τὰς D
κόρας. Ὡς δὲ ἐκληρώσατο τοὺς γάμους, ἑστιάσας ἐγχειρίδια
δίδωσι ταῖς θυγατράσιν. Αἱ δὲ κοιμωμένους τοὺς νυμφίους ἀπ-
έκτειναν, πλὴν Ὑπερμνήστρας. Αὕτη γὰρ Λυγκέα διέσωσε,
παρθένον αὐτὴν φυλάξαντα. Λέγεται οὖν διὰ τοῦτο τὰς Δαναΐ-
δας, ἄνευ Ὑπερμνήστρας, ἐν Ἅιδου κατακριθῆναι εἰς τετρημένον E
πίθον ὕδωρ ἀντλεῖν.

7 Ἀπὸ βαλβίδος: Οἷον ἀπὸ [d]ἀρχῆς χρὴ ἀγαθὸν εἶναι, ἢ τεχνί-
την, ἢ κοινῶς ἐπὶ πάντων.

8 Ἀπήντησε [e]κεράμου βολὴ πρὸς ὑπέρτατον ἄτην: Ἐπὶ
τῶν πασχόντων ἄξια ὧν ἔδρασαν. F

Letheas dolia portat aquas. T. Lucretius iis accommodat, qui vivere perpetuo student, lib. III. [1021.] *Hoc, ut opinor, id est, ævo florente puellas Quod memorant laticem pertusum congerere in vas, Quod tamen expleri nulla ratione potestur.* SCHOTT. ἀνιμῶσαι F.

[c] Αἴγυπτος καὶ Δ.] Hæc sumpta sunt ex Apollodoro II. 1, 4. sq.

[cc] περὶ] ἐπὶ F.

[d] ἀρχῆς] ἀπὸ ἀρχῆς P. Vid. Aristoph. Vesp. 546. ubi ἀπὸ βαλβίδων.

[e] κεράμου] Aldina editio et Apostolius κακοῦ pro κεράμου præferunt: nec attigisse Erasmum equidem miror. Conjicit doctissimus Hœschelius de eo usurpatum, qui Ἄτης dictus, facinoris

9 Ἅπαντα τοῖς σοφοῖσιν εὔκολα: Ἐπὶ τῶν διὰ φρονήσεως A
καὶ τῶν δυσκόλων περιγινομένων.

10 Ἀττικὸς εἰς λιμένα: Ἡ παροιμία ἐστὶ ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς λιμέσι τὴν ἀνδρείαν ἐπιδεικνυμένων. Οἱ γὰρ Ἀττικοὶ ναῦται ὁπότε καταπλέοιεν οἴκαδε, προθυμότερον ἤλαυνον τοῖς οἰκείοις ἐπιδεικνύμενοι. B

11 Ἀντ' εὐεργεσίης Ἀγαμέμνονα [f]δῆσαν Ἀχαιοί: Αὕτη κατὰ τῶν ἀχαρίστων λέγεται. Φασὶ δὲ αὐτὴν ὑπὸ Μέσωνος τοῦ Μεγαρέως πεποιῆσθαι.

12 [g]Ἀλώνητον ἀνδράποδον: Ἴσον τῷ, βάρβαρον καὶ εὐτελές. Εἰς τὴν μεσόγειον γὰρ ἀναβάντες οἱ ἔμποροι ἐκόμιζον ἅλας, ἀνθ' C
ὧν τοὺς οἰκέτας ἐλάμβανον. Ὅθεν καὶ ὁ κωμικός φησί·

Θρᾷξ εὐγενὴς εἶ πρὸς ἅλας [h]ἠγορασμένος.

13 Αἱ Χάρητος ὑποσχέσεις: Ἐπὶ τῶν προχείρως ἐπαγγελλομένων πολλά. Χάρης γὰρ ἐγένετο στρατηγὸς Ἀθηναῖος προθύμως ἐπαγγελλόμενος. D

14 Ἁλιεὺς πληγεὶς νοῦν οἴσει: Αὕτη παραπλήσιόν τι λέγει τῷ,

[i]Ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω.

Ἁλιεὺς γάρ, ὥς [k]φασὶ, τοὺς ἁλισκομένους ἐν τῷ λίνῳ ἰχθῦς μετεχειρίζετο, καὶ πληγεὶς ὑπὸ σκορπίου, ἔφη, Πληγεὶς νοῦν E

pœnam non effugerit, adeo ut summo ac remotissimo etiam loco haud ab ictu lapidis tutus esse potuerit. SCHOTT. κεραυνοῦ B. 137.

[f] δῆσαν] Suidas τῖσαν pro δῆσαν hîc legit, vertitque Chiliastes: *Pro meritis male tractarunt Agamemnona Graii.* Extrema illa de Mesone plerisque ignota. SCHOTT.

[g] Ἀλώνητον] Addit amplius Suidas, e comici forte versu: Καὶ οἱ Θρᾷκες ἀνδράποδα ἁλῶν ἀπεδίδοντο. *Et Thraces servum pro sale reddiderunt.* Comicum autem Menandrum nominat Diogenianus [I. 100.]: apud quem ὠνημένος legas, et ἀνόνητον pro ἀλώνητον. *Nequam* vero *servus frugi* ἀντιτίθεται M. Ciceroni. SCHOTT.

[h] ἠγορασμένος] ὠνημένος P. suprasc. Vid. Menandri fr. 214. ed. Meineke.

[i] Ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω] Hemistichium est Homero familiare Iliad. ρ'. et υ'. *factum novit et excors.* Affine huic illud Hesiodi ἐν ἔργοις, ut multa habent illi principes poëtæ communia: παθὼν δέ τε νήπιος ἔγνω. Ceterum pro φησὶ, videtur legendum φασί. SCHOTT. Vid. Schol. Platonis p. 53. Aristidis T. III. p. 681.

[k] φησὶ] φασὶ P. H.

οἴσω, καὶ ταῖς χερσὶν οὐκέτι τῶν νεοθηρεύτων ἰχθύων ἥπτετο. A
Μέμνηται αὐτῆς [l]Σοφοκλῆς.

15 [m]Ἄειδε τὰ Τέλληνος: Οὗτος ὁ Τέλλην ἐγένετο αὐλητὴς, καὶ μελῶν ἀνυποτάκτων ποιητής. Μέμνηται αὐτοῦ Δι(καί)αρχος ὁ Μεσσήνιος.

16 Ἀπώλεσας τὸν οἶνον ἐπιχέας ὕδωρ: Ἐν [n]Κύκλωπι B
δράματι Πολύφημος οὕτως πρὸς Ὀδυσσέα λέγει, ὅθεν εἰς παροιμίαν περιέστη.

17 [o]Ἀληθέστερα τῶν ἐπὶ Σάγραι: Ταύτης μέμνηται Μένανδρος, καὶ Σώφρων, καὶ Ἄλεξις. Λέγουσι δὲ ὅτι οἱ Λοκροὶ οἱ

[l] Σοφοκλῆς] Fr. Amphiarai n. 118. ed. Dindorf.

[m] Ἄειδε τὰ Τέλληνος] Adagii hujus supra mentio Cent. I. adag. 45. Pro Δίαρχος, omnino Δικαίαρχος legendum, qui Messenius est; e Messana Siciliæ, de quo Suidas, advocatque non raro C. Plinius, et Athenæus; sed hic lib. XV. initio Milesium vitiose nominat, et De Divinat. M. Tullius. SCHOTT.

[n] Κύκλωπι] Cyclopis hujus dramatis auctor apud eumdem Suidam laudatur Aristius teste Chamæleonte in Satyris. Ulpianus apud Athenæum lib. VIII. [p. 362.] Δειπνοσοφ. Σὺ δὲ ἡμῖν ἐκ γῆς συβούρας ὄνομα πριάμενος ἀπώλεσας τὸν οἶνον ἐπιχέας ὕδωρ. *Tu nobis e terra suburra nomen parans, vinum infusa aqua perdidisti.* Barbare nimirum ut barbarus homo, etiam apud Homerum, Polyphemus, et immanis. SCHOTT.

[o] Ἀληθέστερα τῶν ἐπὶ Σάγρᾳ] Σώφρων in Vatic. desideratur. Et mox historia concisius refertur: Οἱ δὲ ἀπείπαντο μὲν συμμαχίαν δώσειν, πέμψειν δὲ Διοσκούρους αὐτοῖς βοηθοὺς ὑπέσχοντο. Μάχης οὖν γενομένης ἐνίκησαν οἱ Λοκροὶ, τῶν Διοσκούρων συλλαβομένων. Μηδενὸς δὲ ἀπαγγείλαντος τὴν νίκην, εἰς Λακεδαίμονα ἡ φήμη ταύτην τῇ ἐν ᾗ γέγονεν ἡμέρᾳ διήγγειλεν. Εἴρηται γοῦν ἡ παροιμία, &c. Menandri autem locus est ἐν ἀνατιθεμένῃ, teste Apostolio. Proverbium commemorat M. Tullius lib. II. [c. 2.] et III. [c. 5.] De Natura Deorum: *De Sagra,* inquit, *Græcorum est vulgare proverbium, qui quæ affirmant, certiora esse dicunt, quam illa quæ apud Sagram.* De Græcis vero Strabo lib. VI. [p. 375=400.] in Calabriæ descriptione, qui et Corinthum et Olympiam quoque, ut Spartam, perlatam subito famam refert. Justinus etiam lib. XX. Philippicarum, tacito tamen pugnæ loco. Plutarchus ad hæc in Paullo Æmilio similia repentini nuntii atque ominis commemorans [p. 268 C.] Λέγεται δὲ καὶ τῆς ἐπὶ Σάγρᾳ ποταμῷ μάχης Ἰταλιωτῶν αὐθημερὸν ἐν Πελοποννήσῳ λόγον γενέσθαι, καὶ Πλαταιᾶσι τῆς ἐν Μυκάλῃ πρὸς Μήδους. Notandum et illud ex Eustathio in Bœotiam Homeri [p. 278, 5.] Suida atque Apostolio, dictum etiam de iis prover. qui vera quidem narrarent, fidem tamen non invenirent: quo modo et vetere verbo *Alexandræ* seu *Cassandræ oraculum* usurpatum. SCHOTT.

Ἐπιζεφύριοι πόλεμον ἔσχον πρὸς Κροτωνιάτας, καὶ ἔπεμψαν εἰς Λακεδαίμονα συμμαχίας δεόμενοι· οἱ δὲ ἀπεκρίναντο αὐτοῖς, ὅτι δύναμιν μὲν οὐ δώσουσι, τοὺς δὲ Διοσκούρους αὐτοῖς ἐπιπέμψουσιν. Ἀναστρέψαντες δὲ οἱ Λοκροὶ, μάχης γενομένης, ἐνίκησαν τοὺς Κροτωνιάτας, τῶν Διοσκούρων συλλαβομένων. Τὴν δὲ νίκην ἐκ τοῦ αὐτομάτου φήμη τὶς ἤνεγκεν εἰς τὴν Λακεδαίμονα, μηδενὸς ἀφιγμένου ἀγγέλου. Μετὰ δὲ ταῦτα ἐλθόντες τινὲς ἀπήγγειλαν τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ γεγενῆσθαι τὴν μάχην καὶ τὴν νίκην. Ἐπειδὴ οὖν τὰ παρὰ τῆς φήμης ἀγγελθέντα ὑπῆρχον ἀληθῆ, ἡ παροιμία εἴρηται ἐπὶ τῶν [p]πάνυ ἀληθῶν. Σάγρα δ' ἔστι τόπος, ἐν ᾧ τὴν μάχην ἐνίκησαν οἱ Λοκροί.

A … B … C (margin section letters: A at line 1, B at line 7, C at line 12)

18 [q]Αἲξ Σκυρία: Χρύσιππος φησὶν ἐπὶ τῶν τὰς εὐεργεσίας ἀνατρεπόντων τετάχθαι τὴν παροιμίαν· ἐπειδὴ πολλάκις τὰ ἀγγεῖα ἀνατρέπει ἡ αἴξ. Ἄλλοι δὲ φασὶν ἐπὶ τῶν ὀνησιφόρων λέγεσθαι, διὰ τὸ πολὺ γάλα φέρειν τὰς Σκυρίας αἶγας. Μέμνηται Πίνδαρος καὶ Ἀλκαῖος. D

19 [r]Αὐτόματοι δ' ἀγαθοὶ ἀγαθῶν ἐπὶ δαῖτας ἵενται: Οὕτως Ἡράκλειτος ἐχρήσατο τῇ παροιμίᾳ, ὡς Ἡρακλέους ἐπιφοιτήσαντος ἐπὶ τὴν οἰκίαν [s]Κήϋκος τοῦ Τραχινίου, καὶ οὕτως εἰπόντος. Εὔπολις δὲ ἐν [t]Χρυσῷ γένει ἑτέρως φησὶν ἔχειν τὴν παροιμίαν·

Αὐτόματοι δ' ἀγαθοὶ δειλῶν ἐπὶ δαῖτας ἴασιν. E

Καὶ ὁ Πλάτων ἐν τῷ Συμποσίῳ οὕτως αὐτῷ ἐχρήσατο.

20 Ἁλῶν δὲ φόρτος [u]ἔνθεν ἦλθεν ἔνθ' ἔβη: Ἐπειδή τὶς, ὡς φασὶν, ἔμπορος ἔπλει τὴν ναῦν ἁλῶν πληρώσας· ἀποκαθευδη-

[p] πάνυ ἀληθῶν] Ælian. N. A. XI. 10. ὡς εἶναι Σάγραν τὰ λεχθέντα.

[q] Pindari versum adfert Athenæus libro I. Δειπνοσοφ. Σκυρίας δ' ἐς ἄμελξιν γάλακτος αἶγες ἐξοχώτατοι. SCHOTT. Vid. Pindari Fr. 73. ed. Boeck.

[r] Platonis verba sunt in Symposio [p. 174 B.] Ἵνα καὶ τὴν παροιμίαν διαφθείρωμεν μεταβαλόντες, ὡς ἄρα καὶ ἀγαθῶν ἐπὶ δαῖτας ἴασιν αὐτόματοι ἀγαθοί. Eupolidis vero versum aliter Jos. Scaliger concinnat: Ἄκλητοι δειλοὶ ἀγαθῶν ἐπὶ δαῖτας ἴασι. Quadratque illud Homeri de Menelao Il. β'. Αὐτόματος δ' οἱ ἦλθε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος. Ubi Scholiastæ consulendi et Athenæus libro I. atque Erasmus Chiliade I. Cent. 10. Vide infra, Ἄκλητι κωμάζουσιν εἰς φίλους φίλοι. SCHOTT.

[s] Κήτους] Κήϋκος Schol. Platonis p. 44. Jacobs apud Schweighæuser. ad Athenæi V. p. 178 B.

[t] Χρυσογένει] Χρυσῷ γένει Schol. Plat.

[u] ὅθεν] ἔνθεν B.

σάντων δὲ τῶν ναυτῶν, ἐπεισελθοῦσα ἡ θάλασσα τούς τε ἅλας A
ἐξέτηξε, καὶ τὴν ναῦν κατεπόντισεν.

21 [x] Ἀνεπαρίαζαν: Ἐπὶ τῶν μεταγινωσκόντων καὶ μετατρεπομένων εἴρηται ἡ παροιμία. Ἐπειδὴ οἱ Πάριοι πολεμούμενοι ὑπὸ [y] Ἀθηναίων, καὶ ἀνοχὰς παρ' αὐτῶν αἰτήσαντες, καὶ τυχόντες ἐπὶ ὑποσχέσει τοῦ προδώσειν τὴν πόλιν, εἶτα προσδοκήσαντες συμμα- B
χίαν ἥξειν ποθὲν, ἔλυσαν τὰ ὁμολογούμενα.

22 [z] Ἀνθ' Ἑρμίωνος: Εἴρηται ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν σωζόντων τοὺς οἰκέτας· ἐπειδὴ ἐν Ἑρμιόνῃ τῆς Πελοποννήσου ἱερὸν ἦν Κόρης καὶ Δήμητρος, ἀσφάλειαν παρέχον τοῖς καταφεύγουσιν. Μέμνηται [a] ταύτης Ἀριστοφάνης ἐν Βαβυλωνίοις. C

23 [b] Ἀνερίνεος εἶ: Τάττεται ἡ παροιμία παρ' Ἑρμίππῳ ἐν Στρατιώταις. Φασὶ δὲ ὅτι ἐρινεοῦ τῆς ὀλυνθηφόρου ἐν τῷ καρπῷ φύεται θηρία, ἃ προσαγορεύουσιν ψῆνας. Τούτων οἱ γεωργοὶ λαβόντες ἀφάπτουσιν τῶν κλάδων ταῖς συκαῖς, ὅπως αὐτῶν ὁ καρπὸς μὴ ἀπορρέῃ. Ἐνδυόμενον γὰρ εἰς τοὺς σφῆνας τὸ θηρίδιον D
στερεοῖ τούτους καὶ πεπαίνει. Διόπερ ἐπὶ τῶν ἅπερ ἂν λάβωσι μὴ διακρατούντων εἰρῆσθαι τὴν παροιμίαν.

24 [c] Ἁ φιλοχρηματία Σπάρταν ἕλοι, ἄλλο δὲ οὐδέν: Αὕτη

[x] Ἀνεπαρίασαν] Ficta vox (ut et Πριαμωθῆναι, *Priamizare* Eustathio et Suidæ) a Paro Cycladum una insula: qua de Stephanus Byzantius περὶ πόλεων, qui historiam aliter paulo refert de Miltiade, quo modo et Æmilius Probus, sive is potius Cornelius Nepos est, in Miltiade. Diogenianus [II. 35.] quoque pro *Thebanis*, *Athenienses* habet. SCHOTT.

[y] Θηβαίων] Dedi Ἀθηναίων cum Diogeniano et Suida. Sæpe commutantur hæ voces.

[z] Ἀνθ' Ἑρμίωνος] Hujus quoque urbis meminit Stephanus, efferturque bifariam Ἑρμίω καὶ Ἑρμιόνα. Suidas adagium habet, et copiosius de Cerere Hermionensi Ælianus, allato et Aristoclis carmine lib. II. Hist. Animalium cap. 4. Meminit et in Corinthiacis Pausanias. Hîc pro οἰκέτας, ἱκέτας emenda. SCHOTT.

[a] ταύτης Ἀριστοφάνης ἐν Βαβυλωνίοις] αὐτῆς Ἀριστοφάνης ἐν τοῖς Βαβι. . H. Vid. Dindorf. n. 63.

[b] Ἀνερίνεος] Suidas aliter extulit, Ἀνερίναστος εἶ. De ἐρινέῳ et ψηνὶ lectorem legere jubeo quæ Aristot. lib. V. cap. 32. Histor. Animal. Theophrastus lib. II. de Plantis, et libro II. cap. 12. De causis plantarum, et Plinius lib. XV. cap. 19. notarunt: qui Plinius ψῆνας *culices* vertit; Gaza vero in Theophrasto *culices ficarios* reddit. SCHOTT.

[c] Ἁ φιλοχρηματία] Meminit et Plutarch. in Laconicis, [p. 239 E.] et Cicero II. Offic. [c. 22.] Simile illud Philippi Regis, apud

λέλεκται ἐπὶ τῶν ἐξ ἅπαντος κερδαίνειν προαιρουμένων. Μετενή- A
νεκται δὲ ἀπὸ χρησμοῦ δοθέντος Λακεδαιμονίοις, ἐν ᾧ ἔχρησε τότε
ὁ θεὸς ἀπολέσθαι τοὺς Λακεδαιμονίους, ὅταν ἀργύριον καὶ χρυσίον
τιμήσωσι. Μέμνηται τοῦ χρησμοῦ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Λακεδαι-
μονίων πολιτείᾳ.

25 [d] ἈΘΗΝᾶΙ ΤῸΝ ΑἼΛΟΥΡΟΝ: Ἐπὶ τῶν κακῶς συγκρινόντων τὰ B
κρείττονα τοῖς ἥττοσι διὰ σμικρὰν ὁμοιότητα ἡ παροιμία
εἴρηται· ὡς εἴ τις διὰ γλαυκότητα τὸν αἴλουρον τῇ Ἀθηνᾷ [e] συγ-
κρίνοι.

26 ἈΤΤΙΚΟῚ ΤᾺ ἘΛΕΥΣΊΝΙΑ: Ἐλλείπει τὸ ΚΑΘ᾽ ἙΑΥΤΟΎΣ. Λέγει
δὲ Δοῦρις ὅτι ὅταν [f] καθ᾽ ἑαυτοὺς συλλεγέντες τινὲς πράττωσί τι, C
ἐπιλέγουσιν ἑαυτοῖς, Ἀττικοὶ τὰ Ἐλευσίνια.

27 ΑὐΤῷΙ ΜΕΛΗΤΈΟΝ, ἈΛΛ᾽ ἘΠῚ ΤῸΝ ΟἾΚΟΝ: Μέμνηται αὐτῆς
[g] Ἀριστοφάνης ἐν Γεωργοῖς, καὶ [h] Πλάτων ὁ κωμικός. Ἦν δὲ
οὗτος ὁ οἶκος μέγας εἰς ὑποδοχὴν μισθουμένων.

28 [i] ἈΤΤΙΚῸΣ ΠΆΡΟΙΚΟΣ: Δοῦρις καὶ περὶ αὐτῆς λέγει· ὅτι D

eumdem lib. I. ad Atticum [16.] qui arcem nullam satis munitam diceret, quam auro onustus asellus ingredi posset: quæque de aureo in Danaës sinum delapso imbre poëtæ fabulantur. De utroque Horat. lib. III. Od. 16. et ibi interpretes. Simile etiam apud παροιμιογράφους, Diogenianum, Suidam, et Apostolium: Ἀργυρέαις λόγχῃσι μάχου, καὶ πάντα νικήσεις. Vide Joan. Brodæum libro II. Miscellan. cap. 12. SCHOTT.

[d] Ἀθηνᾷ] Glaucos oculos Palladi perpetuo tribuit Homerus, γλαυκῶπις Ἀθήνη. Vide Giraldum Syntagmate XI. De αἰλούρῳ animante domestico legendus Etymologista, derivans παρὰ τὸ αἰόλλειν τὴν οὐράν. Suidæ σπατάλη est: Tzetzæ κατοικίδιος ἢ κατοίκιος γαλῆ, quem *felem* vulgo et *catum* nominamus. SCHOTT.

[e] συγκρίνει] l. συγκρίνοι.

[f] καθ᾽ ἑαυτόν] Aldinus codex multitudinis numero καθ᾽ ἑαυτούς. De Eleusiniis sacris Athenis in Cereris honorem non efferendis multi multa, et bis Diogenianus. Tu vide, si vacat, quæ ad Athenagoram Suffridus Petrus Frisius, familiaris olim, pag. 192. adnotavit, quæ non describo. Talia Romæ sacra erant *Bonæ Deæ* (quam *Fatuam* Lactantius nominat) viris interdicta. SCHOTT. Dedi utrobique ἑαυτούς. Vide Diogenianum II. 38.

[g] Ἀριστοφάνης ἐν Γεωργοῖς] Num. 170. ed. Dindorf.

[h] Πλάτων ὁ Κωμικὸς] *Platonem Grammaticum* pro *Comicum* legisse hîc apparet Desiderium Chiliastem, qui et usum adagii explanat de iis, qui rebus alienis liberius utuntur, ut solent, qui in conducto habitant. SCHOTT.

[i] Ἀττικὸς π.] Adhibet proverb. Aristoteles libro Rhetor. [II.

ἐπειδὴ Ἀθηναῖοι τοὺς περιοικοῦντας αὐτοῖς καὶ γειτνιῶντας ἐξέβα- A
λον, ἡ παροιμία ἐκράτησε. Κρατερὸς δὲ ἀπὸ τῶν [j] εἰς Σάμον
πεμφθέντων Ἀθήνηθεν [k] ἐποίει τὴν παροιμίαν εἰρῆσθαι. Ἀττικοὶ
γὰρ μεταπεμφθέντες εἰς Σάμον, κἀκεῖ κατοικήσαντες, τοὺς ἐγχω-
ρίους ἐξέωσαν.

29. [l] ΑΥ̓ΤΟῚ ΧΕΛΏΝΑΣ [m] ἘΣΘΊΕΤΕ, ΟἽΠΕΡ ΕἽΛΕΤΕ: Ἁλιεῖς ποτὲ B
χελώνας ἀνασπάσαντες διὰ τῶν δικτύων, διένειμον τοῖς [n] παριοῦ-
σιν. Οἱ δὲ μὴ βουλόμενοι λαμβάνειν, εἶπον τοῖς ἁλιεῦσιν,
Αὐτοὶ χελώνας ἐσθίετε, οἵπερ εἵλετε. Ὅθεν εἰς παροιμίαν ὁ λόγος
περιέστη.

30 [o] ἈΣΠΈΝΔΙΟΣ ΚΙΘΑΡΙΣΤΉΣ: Ζήνων ὁ Μύνδιος ἐπὶ τῶν φιλο- C
χρημάτων φησὶ τετάχθαι τὴν παροιμίαν, λέγων,

Καθάπερ οἱ Ἀσπένδιοι τῶν κιθαριστῶν [p] οὐδεμίαν φορὰν ἔξω φέρουσι, πάσας δὲ ἐν τῷ ὀργάνῳ· οὕτως καὶ ὁ φιλοχρήματος οὐδὲν τῶν πέλας ἕνεκα οἰκονομεῖ, ἕλκει δὲ ἐφ' ἑαυτὸν πάντα.

31 [q] ΑΥ̓ΤΩ͂Ι ΚΑΝΩ͂Ι: Αὕτη τάττεται κατὰ τῶν ἄρδην ὁτιοῦν λυμαι- D

21, 12.] ad Theodecten tertio: Ἔτι ἔνιαι τῶν παροιμιῶν καὶ γνῶμαι. Οἷον παροιμία, Ἀττικὸς πάροικος, ut Victorius quidem inibi legit. SCHOTT.

j εἰς Σάμον] Vid. Wesseling. ad Diod. Sic. xviii. 8.

k ἐποίει] ἐποίκων Valckenærius.

l Αὐτοὶ χελώνας] Diogenianus et Apostolius ex Apologo originem arcessunt, quasi Mercurius intervenerit, quem piscatores invitarint; recusarit tamen hoc dato responso. Aliter tamen Hesychius. De χελωνοφάγοις Plinius lib. IX. Natur. Hist. cap. 10. Solinus cap. 56. de Taprobane insula: *Maria quoque piscationibus inquietant, marinasque testudines capere gaudent; quarum tanta est magnitudo, ut superficies earum domum faciat, et numerosam familiam non arcte receptet.* SCHOTT.

m ἐσθίετε] ἔσθετε Hesychius.

n παριοῦσιν] παροῦσιν P. H. F. Hesych.

o Ἀσπένδιος κιθ.] Adagionem refert et M. Tullius Verrina tertia [I. 20.] *Atque etiam Aspendium citharistam, de quo sæpe audistis, (id quod est Græcis in Proverbio) quem omnia intus canere dicebant, sustulit et in intimis ædibus suis posuit.* Ibidemque Asconius Pædianus. Rursum in Rullum [Agr. II. 26.] *Intus canere* dixit: quod pro sinistra fides tangere quidam exponunt: alii vero, pro domi ac sibi canere. SCHOTT.

p οὐδεμίαν φορὰν] Altera voce caret Aldinus codex. SCHOTT.

q Αὐτῷ κανῷ] Ellipsis est Attica, et vel ἅμα vel σὺν exaudiendum, ut ex versu iambico Platonis liquet. Sic apud Suidam, Αὐτοῖς ταλάροις ἐσθίεις τὸν τυρόν. Ubi addendum censet dòctiss. Hœschelius: Παροιμία εἰς ἀδδηφάγον. SCHOTT.

νομένων. Φησὶ γὰρ ὁ Δίδυμος ὅτι τὰ δεῖπνα ἐπὶ κανῶν ἐκομίζετο. Καθάπερ ἐν [r] κρυψίοις λέγεται Πλάτων· A

Ἀνηρπάκασ' ἀναξάσαντ' αὐτῷ κανῷ.

32 [s] Ἀφύας πῦρ: Ἐπὶ τῶν τὸ τέλος ὀξὺ λαμβανόντων ἡ παροιμία, παρ' ὅσον καὶ τὴν ἀφύαν τάχιστα ἕψεσθαι συμβαίνει μόνον ἰδοῦσαν τὸ πῦρ. B

33 [t] Ἀφ' ἵππων ἐπ' ὄνους: Τὴν παροιμίαν ταύτην ἐροῦμεν ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῶν [u] σεμνῶν ἐπὶ τὰ ἄσεμνα ἡκόντων· οἷον ἀπὸ γραμματικῶν ἐπὶ πραγματικά, ἢ εἰς ἄλλό τι τῶν ἀτιμοτάτων.

34 [x] Ἀτρέως ὄμματα: Οἱονεὶ ἄτρεπτα καὶ σκληρά. Εἴρηται ἀπὸ τῆς Ἀτρέως [y] παρανομίας, ὃς ὑπονοήσας ἐκ διαβολῆς τὸν C ἀδελφὸν Θυέστην μοιχεύειν Ἀερόπην τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, τὰ τέκνα τοῦ Θυέστου συγκόψας καὶ ἑψήσας, δειπνοῦντι παρέθηκε τῷ πατρὶ, αἴσθησιν παρασχὼν τῆς συμφορᾶς ἐκ τοῦ τελευταῖα τὰ ἄκρα παραθεῖναι.

35 Ἄφωνος Ἱππαρχίων: Κατὰ τοὺς προπάτορας ἡμῶν δύο κι- D θαρῳδοὶ διάσημοι ἐγένοντο, Ἱππαρχίων καὶ Ῥουφῖνος. Καὶ δὴ ἀγῶνος ἐνστάντος [z] πενταετηρικοῦ ἀγομένου ἐν Ἡλιουπόλει κατὰ τὸ ἔθος, Ἱππαρχίων ἀχανὴς ἔστη ταραχῇ τῇ περὶ τὸ θέατρον.

36 [a] Ἄρκτου παρούσης, ἴχνη μὴ ζήτει: Ἐπὶ τῶν δειλῶν

[r] κρυψίοις] Fabricius, in indice Κρυφίοις. Forte leg. ἐν Κρυψίνοις λ. Πλάτων. VALCK. ἐν Γρυψὶ λέγει καὶ Πλάτων. MEINEKE Quæst. Scen. II. p. 15.

[s] Ἀφύας πῦρ] Sic et Diogenianus proverbium extulit [II. 41.], et infra Zenobius IV. 25. exaudiendumque εἶδε. Sic enim Clearchus apud Athenæum libro VII. [p. 285 C.] Εἶδε πῦρ ἀφύα. Suidæ Collectanea, et Apostolius, Ἀφύα ἐς πῦρ. Simile illud Augusti apud Suetonium: *Velocius quam asparagi coquantur.* SCHOTT.

[t] Ἀφ' ἵππων] Aristophanes ἐν νεφέλαις [1275.] Ἵππους γ' ἐλαύνων ἐξέπεσον νὴ τοὺς θεούς. Τί δῆτα ληρεῖς, ὥσπερ ἀπ' ὄνου καταπεσών; Vide et infra adagium 57. Ἀπ' ὄνου καταπεσών. SCHOTT.

[u] σεμνῶν] τῶν σεμνῶν P. H.

[x] Ἀτρέως ὄμματα] Nota tragœdiis *Thyestea cena:* de qua et in Adagiorum Centuriis Hadrianus Junius. Totidem autem hæc verbis Suidas, et Apostolius. Diogenian. enim aliter paulo. SCHOTT.

[y] παρανομῆς] παρανομίας P. παρανομ[οῖς], H.

[z] πενταετηρικοῦ] πενταετερικοῦ P. H. F. Aut ἐνστάντος aut ἀγομένου supervacaneum videtur.

[a] Ἄρκτου] Simile de meticulosis venatoribus Luculli dictum apud Plutarch. in ejus vita [p. 496 E.] Οὐκ ἔφη δειλότερος εἶναι κυνηγῶν, ὥστε τὰ θηρία παρελθὼν ἐπὶ κενοὺς αὐτῶν φωλεοὺς βαδίζειν. SCHOTT.

κυνηγῶν εἴρηται ἡ παροιμία. Μέμνηται δὲ αὐτῆς Βακχυλίδης A *ἐν* Παιᾶσιν.

37 Ἄιδεις ὥσπερ εἰς Δῆλον πλέων: *Ἐπὶ τοῦ ἀφροντίστου καὶ φιληδονοῦντος. Εὐχερὴς γὰρ ὁ πρὸς τὴν Δῆλον πλοῦς, καὶ οἱ ἐκεῖσε καταίροντες ἀφροντίστως πλέοντες ᾖδον.*

38. [b]Ἀετοῦ γῆρας, κορύδου νεότης: Παρ' *ὅσον καὶ γηράσκων* B *ἀετὸς ἀμείνων ἐστὶ νεάζοντος ὄρνιθος.* Λέγεται δὲ *τὸν βίον ἀετὸς καταστρέφεσθαι, τῆς καμπῆς τοῦ ἄνω χείλους πρὸς τὸ κάτω* [c]*συγκαμψάσης.*

39 [d]Ἀράβιος αὐλητής: *Φασὶ τοὺς Ἀραβίους ἐν ταῖς νυκτεριναῖς φυλακαῖς κεχρῆσθαι αὐλῷ ἐπιμήκει· τὸν δὲ αὐλὸν τοῦτον* C *διαδέχεσθαι ἄλλον ἀπ' ἄλλου, καὶ αὐλεῖν, πῦρ ἀνακαίοντας, ἄχρις ἂν γένηται ἡμέρα.*

40 [e]Ἅλις δρυός: *Ἐπὶ τῶν ἐκ φαυλοτέρας διαίτης ἐρχομένων ἐπὶ βελτίονα εἴρηται ἡ παροιμία.* Ἐπειδὴ *τὸ ἀρχαῖον οἱ ἄνθρωποι βαλάνοις δρυὸς τρεφόμενοι, ὕστερον εὑρεθεῖσι τῆς* Δήμητρος D *καρποῖς ἐχρήσαντο.*

41 [f]Ἄλλην δρῦν βαλάνιζε: *Ἐπὶ τῶν συνεχῶς αἰτούντων ἢ παρὰ τῶν αὐτῶν δανειζομένων εἴρηται ἡ παροιμία.* Ἐπεὶ *βαλά-*

[b] Ἀετοῦ] Terent. Heautont. *Visa est, quod dici solet, aquilæ senectus.* Eurip. in Andromach. [765.] Πολλῶν νέων γὰρ κἂν γέρων εὔψυχος ᾖ Κρείσσων. Vide Plinium lib. X. cap. 3. Aristot. et Demetrium Phalereum Περὶ ἑρμηνείας. Eleganter B. Augustinus ad illud Psalmi CII. *Renovabitur ut aquilæ juventus tua: Dicitur aquila, dum senio gravatur, rostri immodice crescentis unco non posse os aperire, nec cibum capere: unde languescens naturæ vi collidit rostrum ad petram, cujus attritu excusso quod redundabat, ad cibum redit, atque ita reparatur, ut juvenescat omnino.* Porro Jos. Scaliger V. C. versum hunc ita constituebat: Ἀέτιον γῆρας κορύδου νεότητος ἄμεινον. SCHOTT.

[c] συγκαμψάσης] συγκαφθείσης B. Aristot. Hist. An. IX. 32. γηράσκουσι δὲ τοῖς ἀετοῖς τὸ ῥύγχος αὐξάνεται τὸ ἄνω γαμψούμενον ἀεὶ μᾶλλον, καὶ τέλος λιμῷ ἀποθνήσκουσιν.

[d] Ἀράβιος] Affinis parœmia hac ipsa Centuria, adag. 58. Ἀράβιος ἄγγελος. SCHOTT.

[e] Ἅλις] Utitur Cicero libro II. ad Atticum Epist. 19. ut Epist. 1. Ἅλις σπουδῆς. SCHOTT. Eustath. Od. τ'. p. 1859, 49. Ἅλις δρυὸς ἐπὶ τῶν δυσχερῶς φασι καὶ ἀηδῶς ἐσθιόντων, ὕστερον δὲ κάλλιόν τι εὑρόντων.

[f] Ἄλλην] Vide non dissimile Cent. III. adag. 58. Ἐμαυτῷ βαλανεύσω. SCHOTT. Eustath. Od. τ'. p. 1859, 51. Ἄλλην δρῦν βαλάνιζε, ἄλλως ἐναλλαγὴν βίου δηλοῖ, οὐ μὴν τὴν ἐκ πάντῃ ἀγρίου εἰς ἥμερον.

νοις ἔζων τὸ πρὶν οἱ ἄνθρωποι· καὶ Βαλανιστὰς ἐκάλουν τοὺς A
μισθῷ τὸν καρπὸν τοῦτον συλλέγοντας. Πρὸς τοίνυν τοὺς τῆς συλλογῆς ἤδη πεπληρωμένης περισκοποῦντας εἴτινες εἶεν ἐν τῇ δρυῒ βάλανοι, οἱ παριόντες ἔλεγον σκώπτοντες, Ἄλλην δρῦν βαλάνιζε.

42 Ἀεί τις [g]ἐν Κύδωνος: Ἐπὶ τῶν φιλοξένων, καὶ πρὸς ὑπο- B
δοχὴν ἑτοίμων· παρ' ὅσον ὁ Κορίνθιος Κύδων φιλοξενώτατος ἐγένετο.

43 [h]Ἀεὶ γεωργὸς εἰς νέωτα πλούσιος: Ἐπὶ τῶν ἐπ' ἐλπίδι μὲν ἀεὶ τρεφομένων ἀπαλλάττεσθαι τῶν δεινῶν, τοῖς αὐτοῖς δὲ πάλιν περιπιπτόντων. C

44 Ἀεὶ γὰρ εὖ πίπτουσιν οἱ Διὸς κύβοι: Ἐπὶ τῶν εἰς πάντα εὐδαιμονούντων. Οἱ δὲ, ἐπὶ τῶν ἀξίως τιμωρουμένων.

45 [i]Ἀγὼν πρόφασιν οὐκ ἐπιδέχεται, οὔτε φιλία: Ὁ Μύλων ὁ παροιμιογράφος Ἰβύκειον τὴν παροιμίαν ταύτην φησὶν, ὡς πρώτου χρησαμένου τοῦ Ἰβύκου. D

46 [k]Ἀκλητὶ κωμάζουσιν ἐς φίλων φίλοι: Παροιμία ὁμοία τῇ,

Αὐτόματοι δ' ἀγαθοὶ ἀγαθῶν ἐπὶ δαῖτας ἴασιν.

47 [l]Ἀεὶ κολοιὸς ποτὶ κολοιὸν ἱζάνει: Ἐπὶ τῶν τοῖς ὁμοίοις

---

[g] ἐν Κύδωνος] Exaudiendum *domo*, ut illa Græcis familiaria ἐν ᾅδου, et Latinis *ad Dianæ*. Habent proverb. totidem verbis Suidæ collectanea et Aristophanis interpres. SCHOTT. Eustathius Od. γ'. p. 1468, 26. Κύδωνες δὲ Κρήτης ἔθνος—εἰ δὲ ἐκ τοῦ τοιούτου Κρητικοῦ τόπου καὶ τὰ κυδώνια παρωνόμασται μῆλα οὐκ ἔστι βεβαίως εἰπεῖν· ὁμοίως δὲ ἀβέβαιον καὶ τὸ φάναι ἀπὸ Κυδωνος αὐτοὺς ὀνομάσθαι τοῦ πάνυ φιλοξένου, περὶ οὗ παροιμία κεῖται τὸ Ἀεί τις ἐ. Κ. Idem ad Od. τ'. p. 1861, 9. Κύδωνες ἀπὸ Κύδωνος φασὶ τοῦ Ἀπόλλωνος—εἰ δ' οὗτός ἐστιν ὁ παροιμιαζόμενος κατὰ τὸ αἰεί τις ἐν Κύδωνος διὰ τὴν κατ' ἐκεῖνον φιλοξενίαν, οὐ πάνυ δῆλον.

[h] Ἀεὶ γεωργὸς] Tibull. II. Eleg. 7. huc respexit: *Spes alit agricolas: spes sulcis credit aratis Semina, quæ magno fænore reddat ager*. SCHOTT.

[i] Ἀγὼν πρόφασιν] Suidas aliter etiam proverbium citat, Ἀγὼν οὐ δέχεται σκήψεις. Et, Ἀγὼν πρόφασιν οὐκ ἀναμένει. Aristophanes in Acharnensibus [391.] Ὡς σκῆψιν ἂν ἀγὼν οὗτος οὐκ ἐσδέξεται. Vide Pau. Leopardum lib. XIII. Miscell. c. 7. SCHOTT. Vid. Heindorf. ad Platon. Crat. p. 128.

[k] Ἀκλητὶ] Supra Cent. II. adag. 19. ubi plura. SCHOTT. Eustath. Il. β'. p. 247.

[l] Ἀεὶ κολοιὸς] Aristot. Ethic. Nicomach. lib. VIII. [c. 1.] Καὶ κολοιὸς ποτὶ κολοιόν. Et disertius idem aureum dicendi flumen (ut Cicero in Topicis nominat) libro Rhetoricorum primo, cap. 11. de

προσομιλούντων. [l]Ἐπειδὴ οὐ μόνον ἐστὶ τὸ ζῶον φιλάλληλον καὶ A
συνδυαστικὸν καὶ ἀγεληδὸν πετόμενον, ἀλλὰ καὶ ἁλίσκεται διὰ
τὴν αὐτοῦ σκιὰν, προσερχόμενον αὐτῇ καὶ καθ᾽ ὕδατος ὁραθείσῃ.

48 Ἀμαλθείας κέρας: Ἡ παροιμία αὕτη ὁμοία ἐστὶ τῇ, [m]Αἲξ οὐρανία.

Εἴρηται δὲ ἐντεῦθεν. [n]Ἡ Ῥέα τὸν Δία τεκοῦσα ἐν Κρήτῃ, B
δίδωσι τοῦτον τρέφεσθαι ταῖς Μελισσέως παισὶ Νύμφαις Ἀδραστείᾳ τε καὶ Ἴδῃ. Αὗται μὲν οὖν τὸν παῖδα ἔτρεφον τῷ τῆς Ἀμαλθείας αἰγὸς γάλακτι· αὐξηθεὶς δὲ ὁ Ζεὺς τὴν μὲν αἶγα κατηστέρισεν, ὅθεν Αἲξ οὐρανία λέγεται, θάτερον δὲ τῶν ταύτης κεράτων ταῖς Νύμφαις δίδωσι, δεδωκὼς αὐτῷ χάριν, ἵν᾽ ὅπερ αἱ C
Νύμφαι θέλωσιν, αὐταῖς ἀναβλύζῃ. [o]Τοῦτο ὕστερον Ἀχελῷος λαβὼν, Ἡρακλεῖ δέδωκεν ἀντίλυτρον περιάξαντι θάτερον τῶν κεράτων αὐτῆς, ὅτε περὶ τοῦ γάμου τῆς Δηϊανείρας πρὸς ἀλλήλους

Jucundo agens: Ἐπεὶ τὸ κατὰ φύσιν, ἡδύ· τὰ συγγενῆ δὲ κατὰ φύσιν ἀλλήλοις ἐστὶν, ἅπαντα τὰ συγγενῆ καὶ ὅμοια, ἡδέα ὡς ἐπιπολύ· οἷον ἄνθρωπος ἀνθρώπῳ, καὶ ἵππος ἵππῳ, καὶ νέος νέῳ. Ὅθεν καὶ αἱ παροιμίαι εἴρηνται· ὡς ἧλιξ ἥλικα τέρπει, καὶ ὡς ἀεὶ τῷ ὁμοίῳ φίλον τὸ ὅμοιον, καὶ ἐγνώκει θὴρ θῆρα· καὶ ἀεὶ κολοιὸς πρὸς κολοιὸν, καὶ ὅσα ἄλλα τοιαῦτα. Quod de fera hîc ait philosophus, idem Ethicis ad Eudemum ita persequitur: Ὅθεν εἴρηται ὡς ἀεὶ τὸ ὁμοῖον, &c. Καὶ κολοιὸς ποτὶ κολοιὸν, ἔγνω δὲ φὼρ τε φῶρα, καὶ λύκος λύκον. Gregorius Nazianz. Epist. ad Eudoxium: Κολοιὸν δὲ ποτὶ κολοιὸν ἱζάνει, καὶ τῆς παροιμίας ἀκούεις. Varro etiam lib. III. De re rust. *Graculos* quasi *gregaculos*, quod gregatim volent dictos autumat. Festus a gerendo: a sono autem vocis Quinctilianus. Varronis etymo favet Plutarchi illud Περὶ πολυφιλίας [p. 93 E.] Οὐκ ἀγελαῖόν ἐστιν οὐδὲ κολοιῶδες. Quod vero in aqua speculari se graculos Zenobius ait, itaque capi; Athenæus lib. IX. ex Clearcho, et Ælianus in Hist. Animal. et Ioan. Tzetzes Chil. IV. Hist. 109. in oleo, dum se immergunt, capi referunt. SCHOTT. Vid. Schol. Platon. p. 143. Wyttenbach. ad Plutarch. II. p. 93 E. Ceterum F. πὰρ κολοιῷ ἱζάνειν. et sic fere edd. al. Correxi cum B. 44.

[m] Αἲξ οὐρανία] De hoc proverbio supra I. 26. quibus adjice Francisc. Robortellium, qui lib. I. Annotation. cap. 3. *Copiæ cornu* ab *Amalthea* distinguit. Fides sit penes auctorem, si is modo fidem faciat. De Acheloo flumine aliter paulo alii fabulantur, Herculem Ætolis copiæ cornu donasse propter fluminis Acheloi coërcitum cornu. Vide Diodorum lib. V. Strabonem lib. X. Pro αὐτῆς autem rectius hîc forte αὐτοῦ, ut ad capram referas. SCHOTT.

[n] Ἡ Ῥέα—γαλακτὶ] Ex Apollodoro I. 1, 3.

[o] Τοῦτο ὕστερον] Vide Apollodor. II. 7, 5. Arg. Sophoclis Trachin.

ἐμάχοντο. Εἴρηται οὖν ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἀφθόνως τισὶ παρεχομένων τὰς τοῦ πλουτεῖν ἀφορμάς· ἐπεὶ καὶ ὁ τὸ κέρας τῆς Ἀμαλθείας ἔχων, πᾶν ὃ ἐβούλετο ἀφθόνως ἐλάμβανεν. A

49 ἈΙΕΤῸΝ ἽΠΤΑΣΘΑΙ ΔΙΔΆΣΚΕΙΣ: Ἐπὶ τῶν ἐγχειρούντων διδάσκειν τινὰς ἃ ἐπίστανται μᾶλλον τῶν θελόντων διδάσκειν.

50 [p] ἈΙΕΤῸΣ ἘΝ ΝΕΦΈΛΑΙΣ: Ἔστι μὲν οὖν χρησμός· εἴρηται δὲ ἐπὶ τῶν δυσαλώτων, παρ' ὅσον ὁ ἀετὸς ἐν νεφέλαις ὢν οὐχ ἁλίσκεται. B

51 ἈΕῚ ΦΈΡΕΙ ΤΙ [q] ΛΙΒΎΗ ΚΑΚΌΝ: Ἐπὶ τῶν κακουργοτάτων, καὶ ἀεὶ προσεξευρισκόντων νεώτερόν τι κακόν.

52 ἈΕΊ ΜΕ ΤΟΙΟῦΤΟΙ [r] ΠΌΛΕΜΟΙ ΔΙΏΚΟΙΕΝ: Ἐπὶ τῶν ἀνάνδρων καὶ μηδενὸς ἀξίων. C

53 ἈΕΤῸΣ ΘΡΊΠΑΣ ὉΡΩ̂Ν: Ἐπὶ τοῦ ἀφροντιστοῦντος καὶ καταφρονοῦντος τῶν μικρῶν.

54 [s] ἈΖΆΝΕΑ ΚΑΚΆ: Ἐπὶ τῶν κακοῖς προσπαλαιόντων. Ἀζάνια γὰρ τόπος ἐστὶ τῆς Ἀρκαδίας λεπτόγεως, σκληρὸς, καὶ ἄκαρπος, περὶ ὃν πονοῦντες γεωργοὶ οὐδὲν κομίζονται. D

55 [t] ἈΝΆΓΥΡΟΝ ΚΙΝΕῖΝ: Ἔστιν ὁ Ἀνάγυρος δῆμος Ἀττικὸς, ἔνθα δυσῶδες φυτὸν φύεται, οὕτω καλούμενον Ἀνάγυρος. Εἴρηται οὖν ἡ παροιμία ἐντεῦθεν ἐπὶ τῶν κινούντων τινὰ ἐπὶ κακῷ ἑαυτῶν. Τινὲς δὲ λέγουσιν ὅτι [u] Ἀνάγυρος ἥρως γέγονεν, ὅστις τοὺς

[p] Ἀετὸς] Utitur Pindarus in Nemeis [III. 138.] Aristophan. in Equitibus [1010.] et Avibus [979.], ejusque interpres explicat de re longe ceteris antecellente, ut in Panathen. Aristides: Ἀετὸν ἐν νεφέλαις αὐτὰς ὁ θεὸς καλεῖ πρὸς τἆλλα πολίσματα. SCHOTT. Vid. Schol. Aristid. T. III. p. 341.

[q] Λιβύη κακόν] Ob varios ac multiformes animantium ac ferarum in Libya partus: unde etiam vulgare Græciæ dictum, teste Plinio lib. VIII. cap. 16. *Semper aliquid novi Africam afferre.* Quo et Anaxilæ versus pertinet apud Athenæum lib. XIV. Δειπνοσ. [p. 623 E.] Ἡ Μουσικὴ δ' ὥσπερ Λιβύη, πρὸς τῶν θεῶν, Ἀεί τι καινὸν κατ' ἐνιαυτὸν θηρίον Τίκτει. Vitiose quoque hoc loco Obsopæi Zenobiana editio Λυκίη pro Λιβύη operarum vitio præfert. SCHOTT. Καινὸν pro κακὸν Aristot. H. A. VIII. 28.

[r] πόλεμοι] Sic Diogenianus, qui et similia adjicit. Suidas tamen πολέμιοι pro *hostibus* legit. SCHOTT.

[s] Ἀζάνεα] Proverbii hujus originem e fabula quam ex Hermogene Stephanus de urbibus refert [v. Ἀζανοὶ], et Erasmus Chil. II. Cent. 6. SCHOTT.

[t] Ἀριστοφάνης] Aristophanis locus sic habet [v. 62.] Πόθεν εἶσιν; Ἀναγυρουντόθεν. Νὴ τὸν Δία· Ὁ γοῦν Ἀνάγυρός μοι κεκινῆσθαι δοκεῖ. Affine huic, *Camarinam movere.* Desid. hîc leg. SCHOTT.

[u] ἄνθρωπος] Ἀνάγυρος Valckenær. Diatr. Eurip. p. 269. et sic B.

οἴκους τῶν γειτονούντων αὐτῷ ἐκ βάθρων ἀνέστρεψεν, ἐπειδὴ τὸ A
ἡρῷον αὐτοῦ ὑβρίσαι ἐπεχείρησαν. Μέμνηται ταύτης Ἀριστοφάνης ἐν Λυσιστράτῃ.

56 [x]Ἄνω ποταμῶν ἱερῶν χωροῦσι πηγαί: Παροιμία ἐπὶ τῶν ὑπεναντίως λεγομένων ἢ γινομένων· οἷον εἰ ὁ πόρνος τὸν σώφρονα ἔλεγε πόρνον. Ἐπειδὴ οἱ ποταμοὶ ἄνωθεν κάτω ῥέουσιν, οὐ κάτω- B
θεν ἄνω.

57 Ἀπὸ ὄνου καταπεσών: Ἡ παροιμία τέτακται ἐπὶ τῶν μειζόνων καὶ ἀδυνάτων· ὡς [y]Ἀριστοφάνης,

Ἀπὸ τύμβου πεσών.

Καὶ Εὔπολις, C

Ὥσπερ [z]ἀπὸ χοὸς πεσών.

58 [a]Ἀράβιος ἄγγελος: Παροιμία [b]παρὰ τὸ Ἀράβιος αὐλητὴς παραλαμβανομένη ἐπὶ τῶν ἀπαύστως διαλεγομένων. Εἴρηται δὲ ἐπὶ τοῦ Ἀραβίου αὐλητοῦ, [c]ὡς ηὔλει μὲν δραχμῆς, ἐπαύετο δὲ τεττάρων. D

x Ἄνω] Sumtum proverbium ex Euripidis Medea [v. 410.] in qua Chorus: Ἄνω ποταμῶν ἱερῶν χωροῦσι παγαὶ, Καὶ δίκη καὶ πάντα πάλιν στρέφεται. Usurpat Demosth. Orat. Περὶ παραπρεσβείας, et Cicero lib. X. ad Atticum, Epist. 4. et Julianus παραβάτης, ut ad Senecæ rhetoris Controversiam quinctam notabamus; præter ea quæ Desiderius Chiliastes e Luciano, [D. M. VI. 2.] Laërtio in Diogene Cynico, et Aristotele in Meteoris attulit. SCHOTT.

y Ἀριστοφάνης] Nub. 1276.

z ἀπὸ χοός] *Aggere delapsus.* Sic verti τοῦ χοός, non *congio*, ex Thucydide et Herodoto. Utitur Plato libro III. De legibus [p. 701 D.] viditque Suidas, et ex illo Erasmus, dicti leporem ἐν ἀμφιβολίᾳ consistere; ἀπὸ νοῦ pro ἀπὸ ὄνου, ut *mente decidere* dicamus, qui sibi excidat: ut Suetonius Augusto *mente lapsum*, et Ulpianus *facultatibus lapsos* dixit. Νοῦς etiam dictus Aristoteles, ut, cum schola abesset, mentem Plato abesse diceret. Νοῦς quoque fluvii nomen Suidæ in Κέσκος, ubi tamen vitiose ἄνους scriptum reperias pro νοῦς, ut ex Pausania in Arcadicis, et Eustathio in Odyss. α'. discas. SCHOTT. ἀπ' ὄχθου πεσὼν Hesychius.

a Ἀράβιος] Vide plura sup. adag. 39. et apud Suidam atque Apostolium, qui etiam Menandrum laudat in Messenia: Ἀράβιον ἄρ' ἐγὼ κεκίνηκα αὐλόν. Huc pertinet illud Flacci de Musicis: *Omnibus hoc vitium cantoribus, inter amicos Ut numquam inducant animum cantare rogati, Injussi numquam desistant.* SCHOTT.

b περὶ] Leg. παρά.

c ὡς ηὔλει μὲν δραχμῆς ἐπαύετο δὲ τεττάρων] Leg. ὃς δραχμῆς μὲν ηὔλει, τεττάρων δ' ἐπαύετο.

59 [d]Ἀρκάδας μιμούμενος: Παροιμία ἐπὶ τῶν ἄλλως πονούντων A
καὶ μοχθούντων. Οἱ γὰρ Ἀρκάδες πολλὰ πολεμήσαντες οὐδε-
μίαν νίκην ἰδίαν ἔσχον, ἀλλ' ἐπὶ μισθῷ ὑπὲρ ἀλλοτρίων ἐμάχοντο.
60 [f]Βόκχορις: Οὗτος Αἰγύπτιος ὢν ἐπὶ δικαιοσύνῃ καὶ ἐπινοίᾳ
κρίσεων ἀπομνημονεύεται. Εἴρηται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν δι-
καιότατα καὶ [g]παρευρημένως κρινόντων. B
61 Βάλλ' εἰς Μακαρίαν: [h]Οἱ μὲν κατὰ εὐφημισμὸν [i]ἐξεδέξαντο
λέγεσθαι, ἀντὶ τοῦ, Βάλλε εἰς [k]δειλαιότητα. [l]Μακαρίαν γὰρ
ἐν Ἅιδου χωρίον διατυποῦσιν. Οἱ δὲ τὴν Μακαρίαν θυγατέρα φα-
σὶν Ἡρακλέους, [m]καὶ κατὰ χρησμὸν εἰς ἑκούσιον θάνατον ἑαυτὴν

[d] Ἀρκάδα μ.] Aliter paulo de Arcadibus hîc Suidas et Apostolius commemorant, ut locum in Zenobio mutilum esse nullus dubitem, et alterius hîc proverbii particulam appensam fuisse existimem. SCHOTT. Dedi Ἀρκάδας. Ceterum recte Schottus mutilum hunc locum esse suspicatus est; sed medicina in promptu est. Scilicet pro ὅσον οἱ Λακεδαιμόνιοι τοὺς καταφεύγοντας εἰς Ταίναρον τῶν Εἱλώτων ἀπαγαγόντες ἀπέκτειναν, hic reponenda ex fine Adag. I. 30. μίαν νίκην ἰδίαν ἔσχον, ἀλλ' ἐπὶ μισθῷ ὑπὲρ ἀλλοτρίων ἐμάχοντο. Verba ὅσον οἱ—ἀπέκτειναν pertinent ad Ταινάριον κακόν. Vid. B. 902.

[f] Βάκχυρις] Βόκχορις hic etiam nominatur a Plutarcho in Demetrii vita [901 D.] ubi et fabellam judicii super meretrice, quæ pecuniam potius quam adolescentem, ut solent, deperibat, narrat. Idemque lib. Περὶ δυσωπίας· [p. 529 E.] Βοκχόριδι, inquit, φύσει χαλεπῷ γενομένῳ τὴν ἀσπίδα λέγουσιν ὑπὸ τῆς Ἴσιδος ἐπιπεμφθεῖσαν, καὶ τῇ κεφαλῇ περιελιχθεῖσαν, ἄνωθεν ἐπισκιάζειν ἵνα κρίνῃ δικαίως. Meminit proverbii et Suidas, in quo tamen etiam per primam vocalem Βάκχυρις appellatur. SCHOTT. Βόκχορις P. H. F.

[g] παρευρημένως] An παναρμονίως? VALCKEN.

[h] Hæc fere leguntur in Schol. Aristoph. Eq. 1148. Vid. et Schol. Platon. p. 134.

[i] ἐδέξαντο] ἐξεδέξαντο P.

[k] δειλαιότητα] An ἀειδιότητα? VALCKEN.

[l] Μακαρίαν γὰρ ἐν Ἅιδου] Pausanias in Atticis *Macariam* in Marathone paludem esse scribit, in qua magna vis Persarum perierit, ignoratione viarum in ipsam prolapsa. Hesychius (unde Suidas et Apostolius sunt mutuati:) Ἡρακλέους θυγάτηρ Μακαρία, ἣν λόγος κατὰ τὴν Εὐρυσθέως ἐπιστρατείαν εἰς Ἀττικὴν ἐπιδοῦναι σφάγιον ἑαυτὴν ὑπὲρ τῆς τῶν λοιπῶν σωτηρίας. Explicat et Aristophanis interpres in Pluto [782.], et in Equitibus ad illud [1148.] Ἄπαγ' ἐς Μακαρίαν ἐκποδών. Similia sunt, Βάλλ' εἰς ὄλεθρον, ἢ, Βάλλ' εἰς κόρακας. SCHOTT. Vid. Heindorf. ad Platon. Hipp. Maj. p. 293 A.

[m] καὶ κατὰ χρησμὸν] ἦγε κατὰ τὴν ἐπὶ τὰς Ἀθήνας Εὐρυσθέως στρατείαν, τῶν Ἀθηναίων μὴ ἐκδιδόντων αὐτῷ τοὺς Ἡρακλείδας πρὸς τὸν τοῦ Ἐλέου βωμὸν καταφυγόντας, χρησμοῦ

ἐπιδοῦναι, κατὰ τὴν Εὐρυσθέως ἐπὶ τὰς Ἀθήνας στρατείαν. A
[n] Μετὰ θάνατον γὰρ Ἡρακλέους, διώκοντος Εὐρυσθέως τοὺς ἐκείνου παῖδας, καὶ πρὸς τὸν τοῦ [o] Ἐλέου βωμὸν τῶν Ἡρακλειδῶν προσπεφευγότων, Ἀθηναῖοι μὴ ἐκδιδόντες αὐτοὺς, πρὸς Εὐρυσθέα πόλεμον ὑπέστησαν· (καὶ) χρησμοῦ δοθέντος, ἀπαλλαγήσεσθαι τῆς Εὐρυσθέως καταδρομῆς, εἴ τις τῶν Ἡρακλειδῶν πρὸς θάνατον ἑκού- B
σιον ἐκδῷ ἑαυτὸν, ἡ Μακαρία πρὸς θάνατον ἑαυτὴν ἐξέδοτο, καὶ συμβαλόντες Ἀθηναῖοι νικῶσιν Εὐρυσθέα, καὶ πολλῶν πεσόντων, Εὐρυσθέα Ὕλλος ἀπέκτεινε παῖς Ἡρακλέους, καὶ αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν πρὸς Ἀλκμήνην ἐκόμισεν· ἡ δὲ κερκίσι τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξώρυξεν αὐτοῦ. Τὸν οὖν τάφον τῆς Μακαρίας ἄνθεσι καὶ στε- C
φάνοις τιμῶντες οἱ Ἀθηναῖοι [p] ἐπέλεγον, Βάλλ' εἰς Μακαρίαν. Τὸ μὲν οὖν πρῶτον ἐπὶ τῶν κατ' ἀρετὴν διδόντων ἑαυτοὺς εἰς θάνατον ἡ παροιμία ἐλέγετο· ὕστερον δὲ ἐπὶ πάσης ἀφοσιώσεως.

62 [q] Βάκηλος εἶ: Ἐπὶ τῶν ἐκλύτων καὶ ἀνάνδρων. Βάκηλος δὲ κυρίως λέγεται ὁ [r] ἀπόκοπος. D

63 [s] Βυζίνη παρρησία: Ἐπὶ τῶν σφόδρα πεπαρρησιασμένων. Ἀπὸ Βυζίνου τοῦ Ποσειδῶνος μετὰ παρρησίας ἀεὶ διαλεγομένου.

δοθέντος τοὺς Ἀθηναίους νικήσειν εἴ τις τῶν Ἡρακλειδῶν πρὸς θάνατον ἑκούσιον ἐκδῷ ἑαυτὸν, κατέσφαξεν ἑαυτὴν, ὡς ἐν Ἡρακλείδαις Εὐριπίδης. Ἧς τὸν τάφον ἄνθεσι καὶ στεφάνοις τιμῶντες οἱ Ἀθηναῖοι, τῶν Ἀργείων ἡττηθέντων, ἐπέλεγον βάλλ' εἰς Μακαρίαν. Τὸ μὲν οὖν πρῶτον ἐπὶ τῶν κατ' ἀρετὴν διδόντων ἑαυτοὺς εἰς θάνατον ἡ παροιμία ἐλέγετο, ὕστερον δὲ ἐπὶ πάσης ἀφοσιώσεως. Schol.

[n] Μετὰ θάνατον] Sequentia usque ad illa, τὸν οὖν τάφον, &c. in Vaticano desiderantur. SCHOTT. μετὰ θάνατον—ὑπέστησαν] Similia Apollodorus II. 8, 1. ubi etiam Ὕλλος—ἐξώρυξεν αὐτοῦ.

[o] Ἐλέου βωμὸν] *Ara Misericordiæ* Athenis, de qua in Thebaide Statius Papinius, et Theophilus lib. I. Institutionum Juris. SCHOTT. Mox ante χρησμοῦ inserendum videtur καί.

[p] ὕστερον ἐπέλεγον] ὕστερον om. P. H. quos secutus delevi mox καταχρηστικῶς.

[q] Βάκηλος] Habent adagium omnes. Phrynichus quoque in vocibus Atticis pro castrato et Asiatico Gallo accipi notavit, extatque Antiphanis versus apud Athenæum lib. IV. [p. 134 B.] cujus hoc initium : οὐχ ὁρᾷς ὀρχούμενον Ταῖς χερσὶ τὸν βάκηλον. *Battalus* autem (quomodo et Demosthenes adolescens per contumeliam appellatus) de effeminatis quoque dictum, ut in Vitis Parallelis Aristot. ac Demost. Olymp. CI. anno 1. notabamus. SCHOTT.

[r] ἀπόκοπος] ἀπρόκοπος P. H. F.

[s] Βυζίνη] De Βυσσῷ gente, unde et Βύσσινον, Stephanus De Urbibus. SCHOTT.

64 Βίος ἐκηταμένος: Ἐπὶ τῶν ἀχρήστων· ἐκ μεταφορᾶς τῶν A ἀχρείων αὐλῶν.

65 [t]Βοιώτιος νόμος: Ἐπὶ τῶν τὰς μὲν ἀρχὰς ἠρεμούντων, ὕστερον δὲ τοῖς κακοῖς ἐπιτεινόντων, ὡς φησὶ [u]Σοφοκλῆς·

Ὅταν τις ᾄδῃ τὸν Βοιώτιον νόμον.

Εἴρηται δὲ ἡ παροιμία, παρ' ὅσον Βοιωτοὶ πρότερον βίον [v]ἄλυπον B καὶ ἤρεμον ἔχοντες, μετὰ τελευτὴν Λαΐου πολλοῖς κακοῖς περιέπεσον.

66 [x]Βοῦθος περιφοιτᾷ: Ταύτης μέμνηται Κρατῖνος ἐν Χείρωσι. Τέτακται δὲ ἐπὶ τῶν εὐήθων καὶ παχυφρόνων, ἀπό τινος Πυθιονίκου Βούθου μετενεχθεῖσα. C

67 [y]Βούνας δικάζει: Αὕτη λέγεται ἐπὶ τῶν τὰς κρίσεις ἀναβαλλομένων ἀεὶ καὶ ὑπερτιθεμένων. Βούνας γὰρ Ἀθηναῖος ἐγένετο, ὥς φησι Μνασέας· τούτῳ δὲ Ἠλεῖοι πρὸς Καλυδωνίους διαφερόμενοι ἐπέτρεψαν τὴν δίκην, [z]νομίσαντες ἀναμένειν ἕως ἂν ἀποφήνηται. Γνοὺς δὲ ὁ [a]Βούνας τοῦτο, ἤκουσε μὲν ἀμφοτέρων, D ἀνεβάλλετο δὲ μέχρι τελευτῆς τὴν ἀπόφασιν.

68 [b]Βοιώτια αἰνίγματα: Ἐπὶ τῶν ἀσυνέτων, ἐκ μεταφορᾶς τῆς Σφιγγός. Παρ' ὅσον Θηβαίοις ἡ Σφὶγξ αἰνίγματα προὔθηκεν· Τετράπους, δίπους, καὶ πάλιν τρίπους. Ὅπερ ἐφευρὼν Οἰδίπους, τὴν τοῦ πατρὸς βασιλείαν εἴληφε, καὶ τὴν ἰδίαν μητέρα ἔγημεν E ἀγνοῶν. Λαΐῳ γὰρ [c]τῷ Θηβῶν βασιλεῖ χρηστηριαζομένῳ περὶ γενέσεως ἀρρένων παίδων ἀνεῖλεν ὁ θεός·

t Βοιώτιος νόμος] Aristophanes in Acharnensibus [14.] effert de cantione rudi, et indocta: Δεξίθεος εἰσῆλθ' ᾀσόμενος Βοιώτιον. SCHOTT.

u Σοφοκλῆς] Fr. 858. Dind.

v ἄλυτον] ἄλυπον P. H.

x Βοῦθος] Meminit quoque hujus Hesychius, qui et Aristotelem laudat auctorem de hujus athletæ victoria. SCHOTT.

y Βούνας] Vide infra huic geminum adag. 86. Βουλίας δικάζει. SCHOTT.

z νομίσαντες] ὀμόσαντες Wyttenbach. ad Plutarchi Prov. Alex. 23.

a Βούνας] ὁ Βούνας P. Mox ἀπόφανσιν F.

b Sphingis ænigma versibus adfert interpres Sophoclis in Œdipo Coloneo: Ἔστι δίπουν ἐπὶ γῆς καὶ τέτραπον, οὗ μία φωνή, Καὶ τρίπον· ἀλλάσσει δὲ φυὴν μόνον ὅσσ' ἐπὶ γαῖαν Ἑρπετὰ κινεῖται, ἀνά τ' αἰθέρα καὶ κατὰ πόντον. Ἀλλ' ὁπόταν πλείστοισιν ἐπειγόμενον ποσὶ βαίνῃ, Ἔνθα τάχος γυίοισιν ἀφαυρότατον πέλει αὐτοῦ. SCHOTT.

c τῶν Θηβῶν] τῷ Θηβῶν H. F.

A

[d] Λάϊε Λαβδακίδη
μὴ σπεῖρε τέκνων ἄλοκα δαιμόνων βίῃ·
κτενεῖ γάρ σ' ὁ φύς.

Ἐπιλαθόμενος δὲ τοῦ χρησμοῦ Λάϊος συνῆλθε τῇ γυναικὶ αὐτοῦ Ἰοκάστῃ. Ὡς δὲ ᾔσθετο παιδίον ἄρρεν ἐξ αὐτῆς γεννηθὲν, τὸν χρησμὸν ἐννοήσας, τὰ τούτου [e] σφυρὰ διέτρησε, καὶ εἰς ὄρος ἐξέθετο. B Βουκόλος δέ τις παριὼν, καὶ τὸ βρέφος ἀνειληφὼς, τῇ ἰδίᾳ γυναικὶ ἀπεκόμισεν. Ἡ δὲ τὰ σφυρὰ τοῦ παιδὸς θεραπεύσασα, Οἰδίπουν αὐτὸν καλεῖ· τοῦτο θεμένη τὸ ὄνομα διὰ τὸ τοὺς πόδας ἀνοιδῆσαι. Τελειωθεὶς δὲ Οἰδίπους, καὶ τῶν ἡλίκων ἐπὶ ῥώμῃ διαφέρων, κατὰ φθόνον ὠνειδίζετο ὑπόβλητος εἶναι. Ἀφικόμενος C οὖν εἰς Δελφοὺς [f] περὶ τῶν ἰδίων ἐπυνθάνετο γονέων, καὶ χρήσαντος τοῦ θεοῦ πρὸς τὴν πατρίδα μὴ πορεύεσθαι, τὸν μὲν γὰρ πατέρα φονεύσειν τῇ [g] μητρὶ δὲ μιγήσεσθαι, νομίσας ἐξ ὧν [h] ἐλέγετο γεγεννῆσθαι, πρὸς Θήβας ἠπείγετο, καὶ συντυχὼν Λαΐῳ ἐφ' ἅρματος ὀχουμένῳ, κελεύοντος τοῦ κήρυκος [i] κοιράνοις D ἐκποδὼν μεθίστασθαι, μὴ πειθόμενος παρὰ τοῦ ἡνιοχοῦντος τῷ πατρὶ ἐτύφθη· ὀργισθεὶς δὲ, καὶ τὸν ἡνίοχον καὶ τὸν Λάϊον [k] ὑπερμαχοῦντα τοῦ ἡνιόχου ἀπέκτεινεν. Ἐλθὼν δὲ εἰς Θήβας, καὶ τὴν βασιλείαν ἐφευρὼν Λαΐου γέρας προκειμένην σὺν τῇ γυναικὶ [l] Ἰοκάστῃ τῷ λύσοντι τὸ αἴνιγμα τῆς Σφιγγὸς, τοῦτο E λύσας τὴν τοῦ πατρὸς βασιλείαν παραλαμβάνει, καὶ τῇ μητρὶ

[d] Λάϊε Λαβ.] Oraculi hoc responsum refert Chalcidius et Diodorus Siculus lib. IV. Bibliothecæ. Interpres quoque Sophoclis in Œdipo Tyranno, atque Euripidis Scholiastes in Phœnissis. De Eteocle et Polynice sup. in Ἀδράστεια Νέμεσις. SCHOTT. Λάϊε Λαβδακίδη—ὁ φύς] Sumpta sunt priora, ut videtur, ex Oraculo quod exhibet Arg. Euripid. Phœniss. posteriora ex Eurip. Phœn. 18. Conferantur seqq. cum Apollodoro III. 5, 7.

[e] σφυρὰ διέτρησε] Diodorus libro IV. [c. 64.] Biblioth. habet διαπερονήσας αὐτοῦ τὰ σφυρὰ σιδήρῳ, ἐξέθηκε τὸ βρέφος. Pastorem idem *Polybum* nominat. SCHOTT.

[f] περὶ] παρὰ P. H.

[g] δὲ μητρὶ] μητρὶ δὲ P. H.

[h] ἔλεγε] ἐλέγετο Valckenærius. Vulg. tamen Apollodorus ante Heynium.

[i] κοιράνοις ἐκποδὼν μεθίστασθαι] Eurip. Phœn. 40. ὦ ξένε, τυράννοις ἐκποδὼν μεθίστασο.

[k] ὑπερμαχοῦντα] ὑπερμαχῶντας P. H.

[l] Ἰοκάστῃ] οἰοκάστη et mox ἑαυτῇ H.

προσομιλεῖ ἀγνοῶν, ἐξ ἧς Ἐτεοκλέα καὶ Πολυνείκην ἐγέννησεν. A
Ὕστερον δὲ παρὰ τῆς μητρὸς ἀναγνωρισθεὶς, ἑαυτὸν ἐτύφλωσεν· Ἰοκάστη δὲ τῶν τειχῶν τῆς πόλεως ἑαυτὴν ἀνήρτησεν.

69 ΒΟΥΣ ΕΦ' ΕΑΥΤΩΙ [m]ΚΟΝΙΕΙΤΑΙ: Ἐπὶ τῶν εὐχερῶς ἐπὶ κακῷ σφῶν ἑπομένων. Οἱ γὰρ βόες πρᾶοι ὄντες, ῥᾳδίως τοῖς δεσμοῖς ὑπακούουσι. Τινὲς δὲ, ἐπὶ τῶν εἰς πρoῦπτον κίνδυνον ἑαυτοὺς B
ἐμβαλλόντων.

70 ΒΟΥΣ ΕΠΙ ΓΛΩΤΤΗΣ: Παροιμία ἐπὶ τῶν μὴ δυναμένων παρρησιάζεσθαι, ἤτοι διὰ τὸ ἄφωνον τοῦ ζώου, ἢ [n]διὰ τὸ, τὸ τῶν [o]Ἀθηναίων νόμισμα ἔχειν βοῦν ἐγκεχαραγμένον· ὅπερ [p]ἐκτίνειν ἔδει τοὺς πέρα τοῦ δέοντος παρρησιαζομένους. C

71 [q]ΒΑΛΩΝ ΦΕΥΞΕΣΘΑΙ ΟΙΕΙ: Πρὸς τοὺς κακόν τι δράσαντας καὶ οἰομένους φυγεῖν.

[m] κονιεῖται] Sic Erasmum legisse video. Obsopæus edidit κωνιεῖται. Taurum etiam furibundum pulverem concitare Græcus poëta nescio quis, at vetus, dixit apud Ciceronem Epist. ad Atticum VIII. 5. Πολλὰ μάτην κεράεσσιν ἐς ἠέρα θυμήναντα. Et Catullus Ecl. De nuptiis Pelei et Thetidos, de tauro a Theseo prostrato: *Nequidquam vanis jactantem cornua ventis.* Et Virgilius XII. Æneid. v. 103. *Mugitus veluti cum prima in prælia taurus Terrificos ciet, atque irasci in cornua tentat, Arboris obnixus trunco, ventosque lacessit Ictibus, et sparsa ad pugnam proludit arena.* SCHOTT.

[n] διὰ τὸ τῶν] διὰ τὸ, τὸ τῶν P. F.

[o] Ἀθηναίων] Julius Pollux lib. IX. cap. 6. [61.] Ἔνιοι Δηλίων, οὐκ Ἀθηναίων, ἴδιον εἶναι νόμισμα τὸν βοῦν νομίζουσιν· ἐντεῦθεν δὲ καὶ τὴν παροιμίαν εἰρῆσθαι, Βοῦς ἐπὶ γλώσσῃ βέβηκεν, εἴ τις ἐπ' ἀργυρίῳ σιωπήσειεν. Interpres quoque Homeri ἄδηλος in Ἰλ. φ'. [79.] Οἱ παλαιοὶ πρὶν ἐπινοηθῆ τὰ νομίσματα, τὰς συναλλαγὰς ἐποιοῦντο διὰ τῶν τετραπόδων, ὅθεν ὕστερον ἐφευρεθέντων τῶν νομισμάτων βοῦν ἐπ' αὐτῶν ἐξετύπουν, ἐνδεικνύμενοι τὸ ἀρχαῖον ἔθος, καὶ παροιμία Βοῦς ἐπὶ γλώσσῃ, ὅ ἐστι, νόμισμα. Ἁρμόζει δὲ ἡ παροιμία αὕτη ἐπὶ τῶν ῥητόρων τῶν λαμβανόντων τὰ νομίσματα ὑπὲρ τοῦ μὴ κατασυνηγορῆσαί τινι, ἀλλὰ σιωπῆσαι. Utitur Theognis ver. 813. Βοῦς μοι ἐπὶ γλώσσης κρατερῷ ποδὶ λὰξ ἐπιβαίνων, Ἴσχει κωτίλλειν καίπερ ἐπιστάμενον. Et Philostratus in vita Apollonii: Γλῶττάν τε ὡς πρῶτος ἀνθρώπων σύνεσχε, βοῦν ἐπ' αὐτῇ σιωπῆς εὑρὼν δόγμα. Item in Scopeliani Sophistæ vita: Καὶ οὐ χρὴ θαυμάζειν εἰ πεπεδημένοι τὴν γλῶτταν τινὲς καὶ βοῦν ἀφωνίας ἐπ' αὐτῇ βεβλημένοι. Plura Erasmus prov. *Ululas Athenas.* Pro ἐκτίνειν, quod edimus, male Obsopæus edit κτείνειν. SCHOTT.

[p] ἐκτίνειν] ἐκτείνειν P. H. F.

[q] Βάλλων φεύξασθαι] Vatic. ita: Βαλὼν φεύξασθαι οἴει] Ἐπὶ τῶν κακόν τι πραττόντων, καὶ ἐκφυγεῖν οἰομένων. SCHOTT. Βαλὼν φεύξεσθαι Suid. Hoc item H. vid. ad Suid.

72 Βάλλ' εἰς ὕδωρ: Ἐπὶ τῶν ὀλέθρου ἀξίων· [r]οἷον, Καταπόντισον. A

73 [s]Βύβλου δὲ καρπὸς οὐ κρατεῖ στάχυν: Ἐπὶ τῶν οὐ δυναμένων τοῖς ἰδίοις χρῆσθαι καλοῖς· παρ' ὅσον ἀσθενὴς ἡ βύβλος πρὸς τὸ φέρειν σῖτον. Στάχυας γὰρ ἀνατέλλουσα οὐκ [t]ἐκτρέφει.

74 Βῶλος [u]ἄρουραν: Ἐπὶ τῶν μεγάλοις τὰ μικρὰ φιλοτιμουμένων. Ὅμοιόν ἐστιν εἴ τις θαλάττῃ ἐκ χαράδρας ὕδωρ [x]ἐπεισάγει, καὶ χαρίζεσθαι δοκεῖ. B

75 Βοῦς ἐπὶ σορῷ: Ἐπὶ τῶν ἡδυπαθούντων.

76 [y]Βορβόρῳ ὕδωρ λαμπρὸν μιαίνων, οὔποθ' εὑρήσεις ποτόν: Ἐπὶ τῶν κάλλιστα μιγνύντων τοῖς αἰσχίστοις. C

77 [z]Βάλλ' εἰς ὄλεθρον, ἤ, Βάλλ' εἰς κόρακας: Ἐπὶ τῶν ὀλέθρου ἀξίων.

78 [a]Βατράχοις οἰνοχοεῖς: Πρὸς τοὺς ταῦτα παρέχοντας ὧν οὐ χρήζουσιν οἱ λαμβάνοντες.

r οἷον καταπόντ.] Vet. codex Vatican. Ἀντὶ τοῦ καταπόντισον. Horatius Carminum lib. III. Od. 24. *Vel nos in mare proximum Gemmas et lapides, aurum et inutile, Summum materiem mali Mittamus, scelerum si bene pænitet.* SCHOTT.

s Βύβλου δὲ καρπὸν οὐ κρατεῖ στάχυς] Aliter Suidas, nec recte legisse videtur: Βύβλου δὲ καρπὸς οὐκ αἰτεῖ στάχυν μέγαν. [Suidæ MSS. κρατεῖ.] Melius Æschylus in Supplicibus [768.] Βύβλου δὲ καρπὸς οὐ κρατεῖ στάχυν μέγαν. Atque hoc modo, omisso μέγαν, Gilb. Cognatus hîc edit; vertit tamen, e Suida opinor, *Papyri fructus non postulat magnam spicam.* Mox in Vatic. legitur: Παρ' ὅσον ἀσθ. ἄνωθεν ἡ βύβλος. SCHOTT. καρπὸς et στάχυν B.

t ἐντρέφει] ἐκτρέφει P.

u ἄρουραν] Rectius ἄρουραν, quam quod in Suida occurrit nominandi casu ἄρουρα, ut exaudias προτίθεται aut αὐξάνει, uti et Erasmus vidit. Et pro μεγάλοις Vatic. μεγίστοις præfert. Non dissimile: *Ligna in silvam ferre.* SCHOTT.

x ἐπεισάγει—δοκεῖ] Coislin. ἐπεισάγοι—δοκοίη.

y Βορβόρῳ] Ex Æschyl. Eum. 697.

z Βάλλ'] Hoc sæpe Aristophanes est usus in Nebulis [133.] et in Pluto [782.] ejusque Scholiastes: Ἔστι δὲ, inquit, τὸ βάλλ' ἐς κόρακας παρ' ὑπόνοιαν παραποιηθὲν ἐκ τοῦ βάλλ' ἐς Μακαρίαν· περὶ οὗ ἀλλαχοῦ δεδήλωται. Δηλοῖ δὲ ῥίψον ἑαυτὸν εἰς φθοράν. Diogenes Cynicus apud Laërtium: Κρεῖττόν ἐστιν ἐς κόρακας ἀπελθεῖν ἢ ἐς κόλακας. Quo respexit poëta vetus lib. I. Anthol. [c. 42.] Ῥῶ καὶ λάμβδα μόνον κόρακας κόλακάς τε διΐστῃ· Οὐκοῦν ταυτὸ κόραξ βωμολόχος τε κόλαξ. Τούνεκά μοι βέλτιστε τόδε ζῶον πεφύλαξο, Εἰδὼς καὶ ζώντων τοὺς κόλακας κόρακας. Vide supra adagio 61. Βάλλ' εἰς Μακαρίαν. SCHOTT. Vid. Eustath. Il. μ'. p. 894, 46. Od. α'. p. 1405, 35.

a Βατράχοις] Pherecrates in Coriano apud Athenæum [X. p.

79 [b]Βατράχῳ ὕδωρ: Ὡς Γαλῇ στέαρ. Ἐπὶ τῶν ταῦτα διδόντων οἷς χαίρουσιν οἱ λαμβάνοντες. Εἴρηται δὲ καὶ, Βοῦς εἰς ἄμητον, ἐπὶ τῶν μέγα ὠφελουμένων. A

80 [c]Βομβύλιος ἄνθρωπος: Ἐπὶ τοῦ ἀκάρπου· παρ' ὅσον ὁ βομβύλιος καρπὸν οὐ φέρει. Ἔστι δὲ μελίττης εἶδος ἐκ πηλοῦ τὰ κηρία πλαττούσης. B

81 Βοῦς ἀλλότριος τὰ πολλὰ ἔξω βλέπει: Ἐπὶ τῶν ἀμελουμένων παρ' ἀλλοτρίων, καὶ διὰ τοῦτο πρὸς τοὺς ἰδίους δεσπότας, ὡς ἐπιμελουμένους, ἀφορώντων.

82 [d]Βοῦς ἄμητον ἐπιτηροῦντες: Ἐπὶ τῶν μετὰ ὠφελείας καμνόντων. C

83 [e]Βοῦς ὁ Μολοττῶν: Αὕτη λέγεται ἐπὶ τῶν εἰς πολλὰ διαιρουμένων πράγματα καὶ κατακοπτομένων. Οἱ γὰρ Μολοττοὶ ἐν τοῖς ὁρκωμοσίοις κατακόπτοντες εἰς μικρὰ τοὺς βοῦς, τὰς συνθήκας ἐποιοῦντο.

84 [f]Βοιωτοῖς μαντεύσαιο: Αὕτη [g]κατάρα τίς ἐστιν. Ἡρα- D

430 E.] Ἔρρ' ἐς κόρακας, βατράχοις οἰνοχοεῖν σε δεῖ. Quibus et superius adagium adhibet, ut et Stratonicus citharœdus apud eumdem, lib. VIII. [p. 352 B.] in cantorem, Ψάλλ' ἐς κόρακας, ambigue ac jocose pro βάλλε. SCHOTT.

[b] Βατράχῳ] Ranæ hæc parœmia cum superiore pugnat: et incertum γαλῆ ne *felem*, ait Tzetzes, an *mustelam* significet. Grammatici enim certant, et pingue utrique est gratum. Alterum vero de bove post non longe repetet Zenobius. Suidas ἀμητὸν ὀξυτόνως habet, sed utrumque verum, quod illud *messis fruges* hoc *messis tempus* designet, teste Ammonio. Male autem Cognatus hîc reddidit, *in eos qui multa debent*, pro, *qui magnum adferunt commodum*. SCHOTT. Βατράχου H.

[c] Βομβύλιος] A bombi sono ficta animanti vox. Hesychio enim βομβαλεῖν, *labiis tremere*, et βομβυλιὸν vel βομβυλιὸς poculi genus a murmure, quod edit. Pollux lib. X. cap. 19. et Athenæus lib. VI. ubi erudite Casaubonus cap. 18. Animadversionum. Hinc forte trajectis litteris *Bambalio*, quomodo M. Antonium nominat M. Tullius in Philipp. III. SCHOTT.

[d] Βοῦς εἰς ἀ. ἐ.] Supra concisius, βοῦς εἰς ἄμητον. Diogenianus singulari numero ἐπιτηρῶν. Pro μετ' ὠφελείας in Vatic. μετ' ἐπιμελείας legitur. SCHOTT.

[e] Βοῦς ὁ Μολ.] Ritus hic fœderum faciendorum explicatur a Luciano in Toxaride [c. 48.] Fugit autem Erasmum ejusque discipulum Gilbertum hîc ratio, dum *Homolottos* populos, qui nusquam sunt, comminiscuntur; ut ante Leopardum lib. V. cap. 19. Miscellan. vidit Ioannes Hartungus in Observationum Decuriis, et Hen. Stephanus Animadversionibus suis in Chiliadas. SCHOTT.

[f] Βοιωτοῖς] Abominantis sunt et illa, *Hostibus eveniant*. Et *Capiti*

κλείδης γὰρ φησὶ, μαντευομένοις τοῖς Θηβαίοις περὶ [h]τοῦ πολέ- A μου ἀπεκρίνατο ἡ προφῆτις, ἡ ἐν Δωδώνῃ, νίκην αὐτοῖς ἀσεβήσασιν ἔσεσθαι. Εἷς δὲ τῶν θεωρῶν ἁρπάσας Μυρτίλαν τὴν προφῆτιν, ἐνέβαλεν εἰς θερμοῦ παρακείμενον λέβητα. Ἄλλοι δὲ φασὶν, ὅτι Θηβαίοις πολεμοῦσι [i]Βόμβος μάντις πλείους ἔφη [k]νικήσειν, εἰ προθύσαιεν τῶν ἡγεμόνων ἕνα. Οἱ δὲ ἀποκτείναντες τὸν Βόμ- B βον, ἐνίκησαν.

85 [l]Βέβληκ' Ἀχιλλεὺς [m]δύο κύβω καὶ τέτταρα: Τοῦτο Εὐριπίδου ἐστί. Καὶ Ἀριστόξενος δὲ φησὶν, ὅτι Εὐριπίδης διορθῶν τὸν Τήλεφον ἐξεῖλε τὴν πεττείαν.

86 [n]Βουλίας δικάζει: Ἐπὶ τῶν τὰς κρίσεις ὑπερτιθεμένων δι- C καστῶν, ἀπὸ Βουλίου τινὸς Ἀθηναίου· ὃς ἐπὶ τοσοῦτον ἀνεβάλλετο τὴν δίκην, ὥστε φθάσαι τελευτῆσαι πρότερον ἢ τὴν δίκην ἀποφήνασθαι.

87 [o]Βελλεροφόντης τὰ γράμματα: Βελλεροφόντης ἀνελὼν Βέλλερον, ἢ, ὥς τινες φασὶ, Πείρην, εἰς Τίρυνθα φυγὰς ἐξ Ἄρ- D γους παραγίνεται πρὸς τὸν Προῖτον. Τούτου ἔρωτα ἴσχει Ἄντεια ἡ τοῦ Προίτου γυνή· τοῦ δὲ ἀπαρνουμένου, λέγει πρὸς τὸν Προῖτον, ὅτι Βελλεροφόντης ἐρωτικοὺς αὐτῇ προσεπέμψατο λόγους. Προῖτος δὲ πιστεύσας, ἔδωκεν αὐτῷ ἐπιστολὰς πρὸς Ἰοβάτην κομίσαι· ἐν αἷς ἀνεγέγραπτο, Βελλεροφόντην ἀποκτεῖναι. Ὁ δὲ E ἀγνοῶν, τὰ γεγραμμένα καθ' ἑαυτοῦ [p]κομίζει. Ἰοβάτης δὲ ἀναγνοὺς ἐπέταξεν αὐτῷ κτεῖναι τὴν πυρίπνουν Χίμαιραν, νομίζων αὐ-

cane talia demens Dardanio. Et *Suo capiti.* Aliaque id genus plura. SCHOTT.

g καταρατικὴ] Plutarch. Prov. n. 9. κατάρα τις.

h τοῦ πολέμου] τοῦ om. H.

i Βόμβος] Βόμβρος Plut. et infra.

k νικήσειν] νικήσεσθαι Plut.

l Βέβληκ'] Euripidis versum esse negat Aristophanis interpres in Ranis [1447.] apud quem comicum Bacchus usurpat in Æschylum victorem Euripidis. SCHOTT.

m δύο] Vulgo δύω. Vid. Fragm. Euripid. Teleph. n. 3. Dindorf.

n Βουλίας] Βούνας legendum censuit Erasmus, quomodo hac ipsa Centuria adag. 67. et paulo quidem copiosius legas in Vaticanis item additamentis. SCHOTT. Βουλείας H. et F. sed corr. in præf.

o Βελλεροφόντης] Nota ex Homero Ἰλ. ζ'. 155. historia ejusque interpretibus Græcis, Strabone item, et Hygino. Homeri, Hesiodi, et Orphei versus est, Πρόσθε λέων, μετόπισθε δράκων, μέσση δὲ Χίμαιρα. SCHOTT. Ex Apollodoro II. 3.

p κομίζει] κομίζειν H. F. mox αὐτοῦ H.

τὸν ὑπὸ τοῦ θηρίου διαφθαρήσεσθαι. Τριῶν γὰρ ζώων εἶχε φύσιν A σύνθετον, προτομὴν μὲν λέοντος, οὐρὰν δράκοντος, καὶ τρίτην κεφαλὴν μέσην αἰγὸς, δι' ἧς πῦρ ἀνίει. Ἀναβὰς οὖν ὁ Βελλεροφόντης ἐπὶ τὸν Πήγασον, ὃν εἶχεν ἵππον πτηνὸν, κατετόξευσε τὴν Χίμαιραν. Μετὰ δὲ τὸν ἀγῶνα τοῦτον [q]Ἀμαζόσιν ἐπέταξεν ἀγωνίσασθαι, ὡς δὲ καὶ ταύτας ἀπέκτεινε, τοὺς τότε ῥώμῃ νεότητος B διαφέροντας ἐπιλέξας, ἐπέταξεν ἀποκτεῖναι λοχήσαντας. Ὡς δὲ καὶ τούτους ἐνίκησεν τὸν [r]ἀγῶνα, θαυμάσας τὴν δύναμιν αὐτοῦ ὁ Ἰοβάτης, τό τε γράμμα ἔδειξε, καὶ παρ' αὐτῷ μένειν ἠξίωσε· δοὺς δὲ αὐτῷ τὴν θυγατέρα, καὶ τὴν βασιλείαν τελευτῶν κατέλιπεν.

88 ΓΕΝΝΑΙ͂ΟΣ ΕἿ ἘΚ ΒΑΛΑΝΤΊΟΥ: Ἐπὶ τῶν διὰ τὸν πλοῦτον γενναίων εἶναι δοκούντων. C

89 ΓΛΑΥ͂Ξ ἽΠΤΑΤΑΙ: [s]Ἡ πτῆσις τῆς γλαυκὸς νίκης σύμβολον τοῖς Ἀθηναίοις ἐνομίζετο.

90 [t]ΓΈΡΩΝ ἈΛΏΠΗΞ ΟΥ̓Χ ἉΛΊΣΚΕΤΑΙ: Ἐπὶ τῶν διὰ χρόνου πλῆθος οὐχ ἁμαρτανόντων. D

91 [u]ΓΛΑΎΚΟΥ ΤΈΧΝΗ: Ἡ ἐπὶ τῶν ῥᾳδίως κατεργαζομένων, ἢ ἐπὶ τῶν πάνυ ἐπιμελῶς καὶ ἐντέχνως εἰργασμένων. [x]Ἵππασος γάρ τις κατεσκεύασε χαλκοῦς τέτταρας δίσκους [y]οὕτως· τὰς [z]μὲν διαμέτρους αὐτῶν ἴσας ὑπάρχειν, τὸ δὲ τοῦ πρώτου δίσκου πάχος

q Ἀμάζοσιν] Amazonas vicisse item et Solymos auctor Pindarus in Olympiis Εἰδ. ιγ΄. Σὺν δ' ἐκείνῳ καί ποτ' Ἀμαζονίδων αἰθέρος ψυχρᾶς ἀπὸ κόλπων ἐρήμου τοξόταν βάλλων γυναικεῖον στρατὸν, καὶ Χίμαιραν πῦρ πνέουσαν, καὶ Σολύμους ἔπεφνε. SCHOTT.

r ἀγῶνα] τὸν ἀγῶνα P. H.

s Ἡ πτῆσις] Apostolius vitiose, Ἡ νήκη τῆς γλαυκὸς, pro ἡ πτῆσις. De noctuis Plutarchus in Pericle, deque Atheniensium ritu Erasmus in adagio, *Atheniensium inconsulta temeritas.* Et, *Ululas Athenas.* SCHOTT. Vid. Schol. Aristoph. Eq. 1091.

t Γέρων ἀλώπηξ] Codex Vatic. Γέρων ἀλώπηξ οὐχ ἁλίσκεται πάγῃ. SCHOTT.

u Γλαύκου τέχνη] Aliunde Suidas proverbii originem derivat a Glauco quodam Samio, qui primus ferrum conflare docuerit, quod Herodotus in Clio [c. 25.] Glauco Chio adscribit. Desiderius etiam Libyco cuidam, quem Hippasin Zenobius noster nominat, et δίσκους *cymbala* reddit. Corrupte rursum Apostolius cum negatione μὴ ῥᾳδίως; statimque lege, εὗρε σιδήρου κόλλησιν. SCHOTT. μὴ ῥαδίως item Schol. Platon. p. 12. Vid. Heindorf. ad Phæd. p. 225.

x Ἵππασις] Ἵππασος P. Schol. Plat.

y οὕτως] οὕτως ὥστε Schol. Plat.

z μὲν] μὲν εἶναι Schol. Plat.

ἐπίτριτον μὲν τοῦ δευτέρου, ἡμιόλιον δὲ τοῦ τρίτου, διπλάσιον δὲ A
τοῦ τετάρτου, [a]καὶ κρουομένους ἐπιτελεῖν συμφωνίαν τινά. Καὶ λέγεται Γλαῦκον ἰδεῖν τοὺς ἐπὶ τῶν δίσκων φθόγγους πρῶτον.

92 [b]Γλυκὺς [c]ἀγκών: Τὴν παροιμίαν φησὶν εἰρῆσθαι ἀπὸ τοῦ λεγομένου μακροῦ ἀγκῶνος ἐν τῷ [d]Νείλῳ· κατὰ ἀντίφρασιν, ἀντὶ
τοῦ δυσχερής. B

93 [e]Γαλῇ χιτώνιον: Ὁμοία ἡ παροιμία αὕτη τῇ, Οὐ πρέπει γαλῇ κροκωτόν. Ἐπειδὴ γαλῆ κατὰ πρόνοιαν Ἀφροδίτης γυνὴ γενομένη, ἐν χιτῶνι κροκωτῷ οὖσα ἐπέδραμε μυΐ. Μέμνηται ταύτης Στράτις.

94 [f]Γραῦς Ἔριφος: Ἀπολλόδωρος φησὶν ὅτι ἔστι τὶς παροιμιώ- C

[a] καὶ κρουομένους etc.] Schol. Plat. κρουομένους δὲ τούτους ἐπιτελεῖν (MS. Clark. κρινομένους δὲ ἀποτελεῖν) συμφωνίαν τινα· καὶ λέγεται Γλαῦκον ἰδόντα τοὺς ἐπὶ τῶν δίσκων φθόγγους πρῶτον ἐγχειρῆσαι δι' αὐτῶν χειρουργεῖν. ubi plura.

[b] Γλυκὺς ἀγκών] Platonis in Phædro [p. 257 D.] hîc verba agnosco: et forte librarii vitio, φησὶν ὁ Πλάτων, prætermissum; vitioseque hîc antea editum ἐν τῷ Ἴλλῳ pro ἐν τῷ Νείλῳ, et Cognatus ridicule *in illo* vertit. Sic igitur Plato: Γλυκὺς ἀγκών, ὦ Φαῖδρε, λέληθέ σε, ὅτι ἀπὸ τοῦ μακροῦ ἀγκῶνος τοῦ κατὰ τὸν Νεῖλον ἐκλήθη; Suidas, ex eoque Apostolius, sed mutile, a Platone comico mutuatum proverbium credunt, qui senem inducit tibicinæ amore captum: Ὦ χρυσοῦν ἀνάθημα, ὦ τοῖσιν ἐμοῖσι τρυφεροῖς τρόποις, ὦ γλυκὺς ἀγκών. Qui etsi πῆχυν interpretentur, Græcam tamen *anconis* vocem retinui, ut πολύσημον, qua de Athenæus lib. XII. [p. 516.] (ubi Animadv. cap. 3. Casaub. [cap. 11. p. 358. ed. Schw.] legi etiam ait ἀγών.) Hesychius, Etymologici auctor, idemque Suidas; quæ collegit Erasmus, ut *Nili vortex, carcer sit tyrannorum:* quo modo apud Senecam rhetorem *Lautumias* pro *Latumiis* dixit Senianus [Sabinus] Controv. XXVII. [IX. 4.] et Varro lib. IV. De Ling. Lat. SCHOTT. Vid. Schol. Platonis p. 63. Eustath. Il. κ'. p. 791, 13. Adde Eustath. Il. π'. p. 1082, 29. Schol. Hom. Il. π'. 702. Heindorf. ad Platonis Phædr. p. 286.

[c] ἀγκών] ἀγγὼν H. ἀγγῶν F. Hinc explicatur var. lect. ἀγών. Mox ἀγγῶνος F.

[d] Νείλῳ] Ἴλλω H.

[e] Γαλῇ] Apologus de fele est in Æsopicis Maximi Planudis, et apud Chiliastem adag. Πίθηκος ὁ πίθηκος κἂν χρύσεα ἔχῃ σύμβολα. Κροκωτὸς vero vestis proprie muliebris, quæ et hodie Gallis *Cota*, Latinis *Crocota* sequiore genere Nonio Marcello: et κροκωτοφόρος Hercules apud Omphalem irridetur salse a Luciano de historia scribenda [c. 10.], et a Plutarcho, libro An seni gerenda Resp. [p. 785 E.] SCHOTT.

[f] Γραῦς Ἔριφος constanter Zenobii editiones Aldina et Haganoënsis, ac Basileensis, itemque Hesychius, atque ita Erasmus, eumque secutus auditor Cognatus, qui *anum hædum* reddunt: sed e Suida Σ addendum observat (ne quem sua fraudem laude)

δης λεγομένη [g]Σεριφία γραῦς, ἡ ἐν παρθενίᾳ γεγηρακυῖα. Οἱ A δὲ ἀπὸ τῆς ἀκρίδος· τὴν γὰρ [h]ἀρουραίαν ἀκρίδα, ὑπό τινων μάντιν λεγομένην, κατὰ Σικελίαν Γραῦν σέριφον καλεῖσθαι, ἢ Γραῦν σερίφην. [i]Λέγουσι δὲ, ὅτι [k]εἴ τινι ἐμβλέψειε ζώῳ, κακόν τι ἐκείνῳ γίνεται.

95 [l]ΓΥΜΝΟΤΕΡΟΣ ΛΕΒΗΡΙΔΟΣ: Ἀριστοφάνης φησὶ, ΤΥΦΛΟΤΕΡΟΣ B ΛΕΒΗΡΙΔΟΣ. Λεβηρὶς δέ ἐστι [m]τὸ σύφαρ καὶ ἔκδυμα τοῦ ὄφεως καὶ τοῦ τέττιγος. Κυρίως δὲ λεβηρὶς, ᾧ περιέχεται τὸ ἔμβρυον τοῦ βοὸς τελείως· ἔστι δὲ καὶ τοῦτο τυφλόν· τὰς γὰρ ὀπὰς μόνας ἔχει τῶν ὀφθαλμῶν. Τάττουσι δὲ τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ τέττιγος, καὶ συνόλως ἐπὶ τῶν ἀποδυομένων τὸ γῆρας. [n]Τριχῇ δὲ C ἀναγράφουσι τὴν παροιμίαν, καὶ οἱ μὲν, ΤΥΦΛΟΤΕΡΟΣ ΛΕΒΗΡΙΔΟΣ, οἱ δὲ [o]ΚΕΝΟΤΕΡΟΣ, οἱ δὲ ΓΥΜΝΟΤΕΡΟΣ.

eruditiss. Paulus Leopardus lib. V. Miscellan. cap. 21. qui plura e Plutarcho et Aristoph. interprete ibidem annotavit. De *rana* autem *Seriphia*, ut et de oculorum veneficio, atque fascinatione multi multa, qui hoc ævo *de Magia* diserte conscripserunt, ut tamen Martino Delrio nostræ societatis theologo nemo disertius. SCHOTT.

g Σεριφία] Ἐριφία P. F. Infra ἔριφον et ἐρίφην P. H. F.

h ἀρουραίαν ἀκρίδα] Vid. Schol. Theocriti X. 18.

i λέγουσι δὲ] Hoc dictum Aristarcho tribuit Scholiastes Theocriti.

k ἔν τινι] εἴ τινι P. H.

l Γυμνότερος λεβηρίδος] Vatican. cod. ita præfert: Λέγεται δὲ λεβηρὶς τὸ δέρμα τοῦ ὄφεως ἀπὸ τῆς λεπίδος. Ἔστι δὲ τὸ σύφαρ καὶ ἔνδυμα τοῦ ὄφεως καὶ τοῦ τέττιγος περὶ τὴν λεπίδα. Κυρίως δὲ λεβηρὶς ᾧ περιέρχεται τὸ ἔμβρυον τοῦ βοός. Ἔστι δὲ τοῦτο τυφλόν. Τριχῇ δὲ ἀναγράφουσι τὴν παροιμίαν, τυφλότερος, γυμνότερος, κενότερος. SCHOTT.

m τὸ σύφαρ] Pellem serpentis. Sic et Lycophron pro sene in Cassandra [793.] quem etiam locum laudat Etymologista: Σύφαρ θανεῖται πόντιων φυγὼν σκέπας. Et Sophron in Mimis, quem totidem scatere adagiis quot versibus, auctor Demetrius Phalereus: Τί μὰν ξύσιλος, τὶ γὰρ σύφαρ ἀντ' ἀνδρός. Significat et σύφαρ, teste Hesychio, pelliculam quæ lacti superstat, τὸ ἐπὶ τοῦ γάλακτος τροφῶδες. Porro de serpentis exuvio Maro lib. III. Georg. post Lucretium lib. III. et IV. et Nicandrum in Theriacis: *Cum positis novus exuviis nitidusque juventa Volvitur, aut catulos tectis aut ova relinquens, Arduus ad solem et linguis micat ore trisulcis.* SCHOTT.

n Τριχῇ δὲ ἀναγράφουσι τὴν παροιμίαν] Quartam etiam addas licet parœmiam, quæ est apud Athenæum lib. VIII. [362 B.] Κενότερος λεβηρίδος: nec male quidam καινότερος, quod illi νεώτερος respondet. Ad Athenæi illud pertinet Josephi in Antiquit. Judaic. de Pontificis zona: Ζώνη διακένως ὑφασμένη ὥστε λεβηρίδα δοκεῖν ὄφεως. Plura apud Hesychium. SCHOTT.

o νεότερος] κενότερος P. H.

96 [p]ΓΡΑΥ͂Σ ΒΑΚΧΕΎΕΙ: Ἐπὶ τῶν παρ' ὥραν τι διαπραττομένων. A
Ταῖς γὰρ νέαις πρέπει τὸ χορεύειν.

97 [q]ΓΈΡΩΝ ΒΟΥ͂Σ ἈΠΈΝΘΗΤΟΣ ΔΌΜΟΙΣΙΝ: Ἐπὶ τῶν καθ' ὥραν τελευτησάντων.

98 ΓΥΜΝΟ͂Ι ΦΥΛΑΚῊΝ ἘΠΙΤΆΤΤΕΙΣ: Παροιμία ἐπὶ τῶν μὴ δυναμένων [r]τὰ προστάγματα πληροῦν, διὰ τὸ ἀναγκαῖον αὐτὸ γίνεσθαι. B

99 [s]ΓΛΩ͂ΣΣΑ ΠΟΙ͂ ΠΟΡΕΎῌ; ΠΌΛΙΝ ὈΡΘΏΣΟΥΣΑ ΚΑῚ [t]ΠΌΛΙΝ ΚΑΤΑΣΤΡΈΨΟΥΣΑ: Ἐπὶ τῶν [u]διὰ λόγων ἢ ὠφελούντων ἢ βλαπτόντων.

100 [x]ΓΈΛΩΣ ΣΥΓΚΡΟΎΣΙΟΣ: Ἄκοσμος καὶ ἄτακτος· παρ' ὅσον τινὲς γελῶντες τὰς χεῖρας ἢ τοὺς πόδας συγκρούουσιν. C

III. 1 [y]ΓΕΡΌΔΡΥΟΝ ΜΕΤΑΦΥΤΕΎΕΙΝ: Ἐπὶ τοῦ ἀδυνάτου. Παρεγγυᾷ δὲ, ὅτι μὴ δεῖ τοὺς παρηβηκότας προάγειν εἰς τὰ τῶν ἀκμαζόντων ἔργα.

2 ΓΌΝΥ ΚΝΉΜΗΣ ἜΓΓΙΟΝ: Ἐπὶ τῶν ἑαυτοὺς μᾶλλον [z]τῶν ἑταί-

p Γραῦς] Affinia his *Anus saltat, hircissat*, item *cothonissat*, apud Erasmum. SCHOTT.

q Γέρων] Est et apud Diogenianum ac Suidam, nisi quod hic καθαρῶς pro καθ' ὥραν legisse videatur. SCHOTT.

r τὰ προστάγματα] Vatic. τὰ τεταγμένα. Adagii meminit et Suidas totidem pæne verbis. Hesychius ab utroque discrepat, loco tamen in Aldino depravato. Huic etiam attribuas licet, *Nudo custodiam apponere nihil necesse esse:* quo enim spolietur non habet. *Cantabit vacuus coram latrone viator*, ut ille ait. SCHOTT.

s Γλῶσσα] Salomon inter proverbia quoque retulit, *Mors et vita in manibus linguæ:* cap. 18. et B. Jacobus linguam clavo navis comparat cap. 3. quod cum his conferre licebit. Biantis quoque dictum extat apud Plutarch. lib. de audiendo [p. 38.], et de garrulitate [p. 503 F.] SCHOTT.

t πάλιν] πόλιν P.

u διὰ λόγον] διὰ λόγων P. διαλόγων H.

x Γέλως] Cachinnus vitio vertitur, et stultitiæ est argumentum, si nimius sit: quod Philostratus dixit, πλατὺ γελᾷν, et Synesius, πλατὺν γέλωτα. De *Sardonio risu* nos alibi, et multa Tzetzes in Hesiodum [Ἔργ. 59.] et de *Sarcasmo* ac *Mycterismo* Græci rhetores. SCHOTT.

y Γερόδρυον hoc loco codex noster et γεράδρυον Apostolius nihili voces præferunt. Γεράνδρυον retineo e Suida et Diogeniano, quorum ille gemina habet; hic vero in eos dictum notat, quæ ætate provectis quid imperant. Seneca huc respexit Epist. LXXXVI. *Didici ab Ægialo diligentissimo patre-familias, quamvis vetus arbustum transferri posse.* Solatium ergo est senes etiam discere posse, ut Cato Græcas litteras sexagenarius, cum nulla sit ad discendum sera ætas. SCHOTT.

z Μετὰ τῶν ἑταίρων] Vaticanus

ρων ἀγαπώντων. Φασὶ γὰρ [a]ὅτι ἐν τῷ κατὰ Χαιρώνειαν πολέμῳ A ἰδόντα τινὰ ἀνεψιὸν καὶ ἀδελφὸν καταπονουμένους, ὑπερασπίσαι τὸν ἀδελφὸν, εἰπόντα τὸ προκείμενον.

3 [b]Γελλῶ παιδοφιλωτέρα: Ἐπὶ τῶν ἀώρως τελευτησάντων, ἤτοι ἐπὶ τῶν φιλοτέκνων μὲν, τρυφῇ δὲ διαφθειρόντων αὐτά. Γελλὼ γάρ τις ἦν παρθένος, καὶ ἐπειδὴ ἀώρως ἐτελεύτησε, φασὶν B οἱ Λέσβιοι [c]αὐτῆς τὸ φάντασμα ἐπιφοιτᾶν ἐπὶ τὰ παιδία, καὶ τοὺς τῶν ἀώρων θανάτους αὐτῇ ἀνατιθέασι. Μέμνηται ταύτης [d]Σαπφώ.

4 [e]Γηράσκω δὲ ἀεὶ πολλὰ διδασκόμενος: Ἐπὶ τῶν διὰ τὸ γῆρας ἐμπειροτέρων. Εἵλκυσται μέντοι ἐκ τῶν Σόλωνος ἐλεγείων. C

5 [f]Γραῶν ὕθλος: Ἐπὶ τῶν μάτην ληρούντων.

6 [g]Γλαῦξ εἰς Ἀθήνας: Ἐπὶ τῶν ἀχρήστους ἐμπορίας ἀγόντων, ἐπειδὴ τὸ [h]ζῶον πάνυ ἐπιχωριάζει τοῖς Ἀθηναίοις.

ἑτέρων, et ita Suidas. Mox pro φασὶ γὰρ οἱ ἐνωτοὶ κατὰ χρείαν, recte præfert idem MS. φασὶ γὰρ οἱ ἐν τῷ κατὰ χαιρώνειαν πολέμῳ. Adagium vero Plautus effinxit in Trinummo: *Tunica pallio propior.* Cicero Epist. XXIII. ad Tironem, et antea Aristoteles lib. IX. Ethicorum [c. 8.] similia congerens adagia. Theocritus quoque Idyllio Charites [18.] Ἀλλ' εὐθὺς μυθεῖται, ἀπωτέρω ἢ γόνυ κνάμα. SCHOTT.

[a] οἱ ἐνωτοὶ κατὰ χρείαν] Reposui ὅτι ἐν τῷ κατὰ Χαιρώνειαν ex vestigiis veteris scripturæ et codd. Vat. Bodl. Mox ἰδόντα pro ἰδόντες e cod. Bod.

[b] Γελλώ] Γελλοῦς Suidas, qui et παιδοφιλωτέρα non παιδοφιλοτέρα.

[c] αὐτοῖς] αὐτῆς P.

[d] Σαπφώ] Vide Nevii fr. CXXII. p. 96.

[e] Γηράσκω] Soloni tribuit et Cicero in Catone Majore, et Plato lib. VII. de Repub. [p. 536 D.] et in Lachete [188 B.] Plutarchus in vita [p. 96 E.], et Valer. Maximus lib. VIII. cap. 7. addit, eum assidentibus supremo vitæ die amicis, et quadam de re sermonem inter se conferentibus, fatis pressum caput erexisse, interrogatumque quare id faceret, respondisse: *Ut cum istud, quidquid est, de quo disputatis, percepero, moriar.* SCHOTT. Vid. Schol. Platon. p. 86.

[f] Γραῶν ὕθλος] Huc pertinet illud Suidæ in διωλύγιον, e vetere aliquo scriptore: Ταῦτα οὐ διωλύγιος φλυαρία δόξειεν ἂν εἶναι, καὶ δικαίως οὐ κατὰ γραῶν ὕθλον λεγόμενον, ἀλλὰ πέρα τοῦ μεγίστου φληνάφου. Clemens in Protrept. Γραϊκὸν ὕθλον dixit. SCHOTT. Vid. Heindorf. ad Platon. Gorg. p. 276.

[g] Γλαῦξ] Cic. Torquato et Q. Fratri. Aristoph. in Avib. [302.] (ubi Ἀθήναζε legit. Eustath. in α'. Ἰλ.) Τί φής; τὶς γλαῦκ' Ἀθήναζ' ἤγαγε; Usurpat et Lucianus, et explicat Epist. ad Nigrinum, init. Vide sup. Cent. 2. adag. 89. SCHOTT.

[h] ζῶον τοῦτο] τοῦτο om. P. H. F. Mox ἐπιχωριάζειν H.

7 [i] Δαιδάλεια ποιήματα: Οἱ μὲν ἐπὶ τῶν παραδόξων ἔργων, οἱ δὲ A
ἐπὶ τῶν ἀκριβούντων τὰς τέχνας φασὶν εἰρῆσθαι τὴν παροιμίαν·
ἐπειδὴ τῶν παλαιῶν δημιουργῶν πλαττόντων τὰ ζῶα τυφλὰ, ὁ Δαίδα-
λος καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῖς ἀνεπέτασεν, ὡς καὶ δόξαν κατασχεῖν
ὅτι καὶ ἔμψυχά ἐστι, καὶ κινοῦνται, καὶ φθέγγονται. Φασὶ γοῦν τινὰ
τῶν δαιδαλουργῶν ἀνδριάντων δεδέσθαι τοῦ ποδὸς, ὡς μὴ ἀποδράσοι. B

8 [k] Διομήδειος ἀνάγκη: Ἐπὶ τῶν κατὰ ἀνάγκην τὶ πραττόν-
των. Μέμνηται αὐτῆς Ἀριστοφάνης [l] ἐν Βατράχοις. Ὅτε γὰρ
λαβόντες τὸ Παλλάδιον Διομήδης καὶ Ὀδυσσεὺς ἐκόμιζον ἐπὶ τὰς
ναῦς, τότε βουλόμενος Ὀδυσσεὺς αὐτοῦ μόνου τὴν φιλοτιμίαν
γενέσθαι, ἐπεχείρησε φονεῦσαι τὸν Διομήδην μετὰ τοῦ Παλλα- C
δίου προηγούμενον. Προϊδὼν δὲ ἐκεῖνος ὡς ἐν κατόπτρῳ ἀντιστίλ-
βον τὸ ξίφος, καὶ συλλαβὼν αὐτὸν, καὶ δήσας τὰς χεῖρας, πλάτει
τοῦ ξίφους ἀκολουθῶν ἔτυπτεν.

9 [m] Δεινῆς ἀνάγκης οὐδὲν ἰσχυρότερον: Ἀνάγκη γὰρ καὶ

[i] Δαιδάλεια] Meminit proverbii Plato in Hippia [282 A.] et in Minoë [p. 97 D.] Aristoteles lib. I. Politicorum [c. 4.] et I. de Anima [c. 3.] Homerus quoque δαίδαλα vocat artificiosa [Il. ε'. 60.] ὃς χερσὶν ἐπίστατο δαίδαλα πάντα Τεύχειν. Et Maro *Dædalam Circen* lib. VII. Æneid. ver. 282. Platonis vero comici hæc citat Io. Tzetzes Chil. I. Hist. 19. Τὰ δαιδάλεια πάντα κινεῖσθαι δοκεῖ, Βλέπει τ' ἀγάλματα. A quo et Euripidis in Hecuba hic locus laudatur [v. 836.] Εἴ μοι γένοιτο φθόγγος ἐν βραχίοσι, Καὶ χερσὶ, καὶ κόμαισι, καὶ ποδῶν βάσει, Ἢ Δαιδάλου τέχναισιν, ἢ θεῶν τινος. SCHOTT. Vid. Schol. Platon. p. 132.

[k] Διομήδειος] Suidas ab altero etiam Diomede derivasse quosdam auctor est, qui Thraciæ tyrannus hospites equis objiceret, hoc est, filiabus deformibus constuprandis; unde poëtarum fabulæ de *Diomedis equis* homines vorantibus. De hoc vero Diomede et Ulysse Palladii raptoribus idem commemorat Conon Narratione 34. in Photii nostri Bibliotheca pag. 228. Adagii meminit in Concionatricibus Aristophanes [v. 1021.] et ibi vetus interpres, enarrans de Diomede Thracio, Plato item lib. VI. Polit. [p. 493 D.] SCHOTT. Similia Schol. Platon. p. 170. Conf. Eustath. Il. κ'. p. 822, 20.

[l] ἐν Βατράχοις] Eccles. 1021.

[m] Δεινῆς ἀνάγκης] Sumtum ex Euripidis Helena [520.] proverbium: Λόγος γάρ ἐστιν οὐκ ἐμὸς, σοφῶν δ' ἔπος, Δεινῆς ἀνάγκης οὐδὲν ἰσχύειν πλέον. Platonis vero locus est lib. V. De Legibus, [p. 741 A.] qui e Vatican. cod. hîc ita restituendus: Καὶ Πλάτων, ἀνάγκην δὲ οὐδὲ θεὸς δυνατός ἐστι βιάζεσθαι. Idemque Plato alias non semel adhibet libro De Leg. VII. [818 B.] et in Symposio [197 B.] Vide supra Centuria I. adag. 85. Ἀνάγκῃ οὐδὲ θεοὶ μάχονται. SCHOTT.

θεοὺς βιάζεται. Καὶ Πλάτων φησὶν, "ἀνάγκην δὲ οὐδὲ [n] θεός ἐστι A δυνατὸς βιάζεσθαι."

10 [o] ΔΑΤΥΛΟΥ ἩΜΕΡΑ: Ἐπὶ τῶν εὐημερούντων. Δάτυλος γάρ τις ἀνὴρ γέγονεν Ἀθηναῖος, μεγίστων λαχὼν τιμῶν.

11 [p] ΔΑΤΟΣ ἈΓΑΘΩΝ: Πόλεως ὄνομα ἣν ἀπῴκησαν Θάσιοι. Ἐφ' ἧ καὶ παροιμία ἐλέχθη, Δάτος ἀγαθῶν, [pp] ὡς οὔσης καλλίστης· B ἔστι δὲ καὶ χρύσεα μέταλλα, καὶ ἔστιν εὐδαίμων.

12 ΔΑΦΝΙΝΗΝ ΦΟΡΕΙ ΒΑΚΤΗΡΙΑΝ: Τοῦτο λέγειν εἰώθασιν οἱ ὑπό τινων ἐπιβουλευόμενοι· παρ' ὅσον ἀλεξιφάρμακον [q] ἡ δάφνη.

13 [r] ΔΙ' ὈΞΕΙΑΣ ΔΡΑΜΕΙΝ: Ἐπὶ τῶν διακινδυνευόντων. Ὀξεῖαν γὰρ λέγουσι τὴν λόγχην. C

n θεοὺς—δυνατοὺς] θεὸς—δυνατὸς ex B.

o Δατύλου] Δακτύλου cum κ constanter in Diogeniano et Suida totidem quot in Zenobio verbis effertur, viditque typographorum στέφανος in Anacreonteis Scholiis, et ante illum Hadr. Junius Cent. IX. Adagiorum, respexisse ad Alexidis [Alcæi] versus: Πίνωμεν· τί τὸν λύχνον σβέννυμεν; δάκτυλος ἡμέρα. Ubi meo quidem sensu vita digito comparatur, qui pæne cum grano mensuræ principium efficit. Ἄδηλος quidam lib. VII. Antholog. sic ex Alcæo claudit Epigramma 189. Πίνωμεν Βάκχου ζωρὸν πόμα, δάκτυλος ἀώς· Ἢ πάλι κοιμιστὰν λύχνον ἰδεῖν μένομεν. Quod ita reddimus: *Pocula libemus Bacchi: nam dactylus ætas: Lumina num rursum extincta videre juvat.* Plura doctissimus Isaacus Casaubonus Animadversionum ad Athenæum libro XI. cap. 8. Nec abludit quod Diogenianus habet Σπιθαμὴ τοῦ βίου. Ibi vide. SCHOTT. Δατύλου — Δάτυλος] Δακτύλου et Δάκτυλος B. Vid. notata ad Hesych. v. Δατύλλου.

p Δάτος] Suspecta de mendo scriptura est. Erasmus Δάθος Thasiorum coloniam juxta Strymonem rescribit. At Varronianum illud adhibebo: *Cras credam, hodie nihil.* In prima enim littera peccatum esse non in altera syllaba vel ipse Zenobius ac Suidas evincent, qui infra Θάσος ἀγαθῶν, et eodem prope modo enarrant, unde *Thasii* dici potuerunt. Stephanus quidem Datum Thraciæ opidum tribuit, cujus tamen incolæ *Datenii* gentiles sint, non *Thasii*. *Thassus* quoque eidem Thraciæ insula. Celebrantur et ab Athenæo lib. II. et VII. Θάσιον βάμμα, et Θάσιαι ῥαφανῖδες. Et a Suida Θάσιος οἶνος. SCHOTT. Vid. Excerpta ex Strabon. VII. p. 481=510.

pp ὡς οὔσης καλλίστης] Scribe e Vaticano: Ὡς ἐχούσης αὐτῆς χρύσεα μέταλλα καὶ εὐδαιμονίαν ἄλλην· τάττεται δὲ ἐπὶ τῶν μεγάλα ἀγαθὰ ἐπαγγελλομένων. SCHOTT.

q ἡ δάφνη] Tiberius Cæsar, teste Tranquillo cap. 69. numquam non coronam lauream cervice gestavit, quod fulmine afflari negetur id genus frondis. Vide Plinium lib. XV. cap. 30. et Tzetzem in Lycophronem initio. SCHOTT.

r Δι' ὀξείας] Depravatum et hoc, editumque antea διάξειν pro δι'

14 [s]ΔΑΤΑΊΑΝ ΚΟΡΏΝΗΝ: Ἀντὶ τοῦ ἀηδόνα. Δαυλία δὲ ἐλέχθη A
διὰ τὸ τὰ περὶ τὸν Τηρέα ἐν [t]Δαυλίᾳ τῆς Φωκίδος συστῆναι· οἱ δὲ, ὅτι περὶ τὴν Δαυλίαν καταλαμβανόμεναι αἱ περὶ τὴν Πρόκνην, μετέβαλον εἰς ὄρνιθας· ἔνιοι δὲ τὴν δασεῖαν ἀκούουσι· δαυλὸν γάρ ἐστι τὸ δασύ. Τὰ δὲ περὶ τὸν Τηρέα καὶ τὴν Πρόκνην οὕτως ἔχει· Πανδίων θυγατέρας ἐσχηκὼς δύο, Πρόκνην B
καὶ Φιλομήλαν, ἠγάγετο νυμφίον ἐπὶ τῇ Πρόκνῃ τὸν Τηρέα· ὁ δὲ τῆς Φιλομήλας ἐρασθεὶς, καὶ βιασάμενος αὐτὴν, ἵνα μή τινι τὸ γεγονὸς ἐξείπῃ, τὴν γλῶτταν αὐτῆς ἀπέτεμεν. Ἐκείνη δὲ πέπλῳ ὑφάνασα γράμματα, διὰ τούτων ἐμήνυσε Πρόκνῃ τὰς ἰδίας συμφοράς. Μαθοῦσα τοίνυν ἡ Πρόκνη τὰ συμβάντα τῇ Φιλομήλᾳ, C
Ἴτυν ἀπέκτεινεν, ὃν εἶχε παῖδα ἐκ Τηρέως, καὶ αὐτῷ παρατίθησι τὰ τοῦ παιδὸς μέλη εἰς βρῶσιν. Γνοὺς δὲ τὸ γεγονὸς ὁ Τηρεὺς, Πρόκνην καὶ Φιλομήλαν ἀπ' αὐτοῦ φευγούσας ἐδίωκεν. Αἱ δὲ καταλαμβανόμεναι, ηὔξαντο ἀφανεῖς γενέσθαι, καὶ μετεβλήθησαν, Πρόκνη μὲν εἰς ἀηδόνα, Φιλομήλα δὲ εἰς χελιδόνα. Ὅθεν ἔτι D

ὀξείας δραμεῖν. Et mox τὸν λόγον, pro τὴν λόγχην operarum vitio legebatur. SCHOTT. διώξειε et τὸν λόγον P. H. F. vid. B. 325.

[s] Δαυλίαν] Emendandus hinc Hesychius mutilus, legendumque: Δαυλίαν κορώνην, ἀντὶ τοῦ ἀηδόνα. Vulgo enim ἀντὶ τοῦ δῶνα legitur depravate. Erasmus adagium esse negat, hoc nomine, quod poëtica sit narratio. Atqui plura id genus esse non animadvertit, ut supra in adag. *Bellerophontes litteras*, de *Sphinge*, de *Amaltheæ cornu*, de *Adrastea Nemesi*; nec vidit, qui Zenobium studiose ut fabulas colligentem reprehendit, (quo in genere et Apostolius multus est e Palæphati ἀπίστοις talia fere describens,) se hoc nomine in doctorum reprehensionem merito incurrere, quod γνώμας Symbolaque omnia Pythagoreorum in adagiorum censum retulerit, quo major millium numerus evaderet: quod et M. Antonium Muretum Variis Lectionibus admonere memini. Usus autem adagii hujus esse queat, ut per periphrasim Luscinia nominetur, notenturque casus pœnæ ac vindictæ adulterii, quo modo *Adrastea Nemesis* pro divina vindicta, et id genus complura adhibentur. Ceterum non in Phocide, sed ad Megaram contigisse hæc refert Thucydides, quæ et Ovidius lib. VI. Metamorph. decantat, et ad Aristophanem interpres, ac Pausanias, nisi quod Philomelam in sui nominis avem mutatam lusciniam, Procnen in hirundinem referant. Sed quis veritatem in fabulis quærat? Ityn quoque Itylum Homerus et Catullus nominant. Plura suppeditat Lævinus Torrentius noster ad Odam 12. lib. IV. Carminum Horatii. SCHOTT.

[t] Δαυλίδι τῆς Φωκίδος] Vid. Apollodor. III. 14, 8. unde reponendum Δαυλίᾳ.

καὶ νῦν αἱ χελιδόνες τετμημένας τὰς γλώσσας ἔχουσι· Τηρεὺς δὲ εἰς ἔποπα μεταβληθεὶς, Ἴτυν εἰς δεῦρο θρηνεῖ. A

15 [u]ΔΕΥΤΕΡΩΝ ἈΜΕΙΝΟΝΩΝ: *Παροιμία ἐπὶ τῶν θυομένων ἐκ δευτέρου, ὅταν αὐτοῖς τὰ πρότερον ἱερὰ μὴ καυθῇ, καὶ ἐπὶ δεύτερα τραπῶσιν.*

16 [v]ΔΙΚΑΙΟΤΕΡΟΝ ΣΤΑΧΑΝΗΣ: *Ἐπὶ τῶν τὰ δίκαια ἀγαπώντων.* B *Σταχάνην γὰρ οἱ Δωριεῖς τὴν τρυτάνην καλοῦσιν, ἴσως παρὰ τὴν στάσιν.*

17 ΔΙΚΤΥΩΙ ἌΝΕΜΟΝ ΘΗΡΑΙΣ: *Ἐπὶ τῶν μάτην καὶ ἀνοήτως τὶ ποιούντων.*

18 [x]ΔΙᾺ ΔΑΚΤΥΛΊΟΥ ΔΕΙ ΣΕ [y]ΕΙΣΕΛΚΥΣΘΗΝΑΙ: *Ἐπὶ τῶν διὰ* C *νόσον ἢ λύπην λεπτῶν καὶ ἰσχνῶν γινομένων.*

19 [z]ΔΙᾺ ΜΑΧΑΙΡΩΝ ΚΑῚ ΠΥΡΟΣ ῬΙΠΤΕΙΝ ΔΕΙ: *Ἐπὶ τῶν παραβαλλομένων καὶ ῥιψοκίνδυνα ποιούντων.*

[u] Δευτέρων] Affine proverbium Euripideo illi in Hippolyto Coronato [436] Αἱ δεύτεραι πῶς φροντίδες σοφώτεραι. Quod etiam Cicero in Philippicis, et Epist. 3. lib. I. ad Q. Fratrem adhibuit, miscetque Erasmus adagio, *Posterioribus melioribus*, allatis Platonis libro de Legibus IV. [p. 723 D.] et Aristot. lib. I. [c. 2.] Metaphysicorum locis. Nostrum vero explanat Hesychius in Lexico. SCHOTT. Vid. Schol. Platon. p. 226.

[v] Δικαιότερον στ.] Jurisconsulti *æqua lance servare*, ut Modestinus lib. Pandect. XLII. Tit. de re judicata, et *una eademque lance trutinare*, ut Justinianus lib. V. Cod. Tit. de naturalibus liberis. *Stateram* quoque ac *trutinam* M. Tullius ac Vitruvius conjungunt. *Trutina* vero Latinorum, quæ hîc vitiose τρυπάνη pro τρυτάνη legebatur, sic ad Sat. 1. Persii exponit Cornutus, ut sit foramen, intra quod est lingua bilancis, ad quod est *examinatio*: quod aliis *æquamentum*, aliis *libramentum*, aliis *æquilibrium* vocatur. SCHOTT.

[x] Διὰ δακτυλίου] Aristophanis est in Pluto [v. 1037.] Διὰ δακτυλίου μὲν οὖν ἔμε γ' ἂν διελκύσαις. Duratque hodie apud nostrates proverbium, ad ea quæ e Plinio Desiderius collegit, ut exilia corpuscula per annulum trahi posse dicamus, quales sunt graciles Gallorum virgines, quæ ut in Eunucho Chærea ait, *curatura junceæ sunt, et vincto corpore ut graciles fiant.* Græci quoque λαγαρὸς ἀπὸ τῶν λαγόνων, a *macie et exilitate lumborum* dixerunt, ut Plautus in Menæchmis, *Formicinum puellarum gradum.* Et Synesius in Epistolis, Ὑπὲρ τοὺς μύρμηκας ἔντομον, ut Cent. 2. Adagiorum observat Junius. SCHOTT.

[y] εἰσελκυσθῆναι] ἑλκυσθῆναι Diogen. IV. 30.

[z] Διὰ μαχαιρῶν] Simile Aristophanicum in Lysistrata [133.] Κἂν με χρὴ διὰ τοῦ πυρὸς Ἐθέλω βαδίζειν. Plutarchus ex Eupolide libello, An Principi cum Philo-

20 Δίκην ὑφέξει κᾶν ὄνος δάκῃ κύνα: Ἐπὶ τῶν [a]ἐπὶ μι- A
κροῖς συκοφαντουμένων.

21 [b]Διὸς Κόρινθος: Παροιμία ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ λεγόντων καὶ πραττόντων.

22 [c]Δέχεται καὶ βῶλον ἀλήτης: Ἐπὶ τῶν πάντα πρὸς τὸ κρεῖττον ἐκδεχομένων. Ἀλήτην γὰρ φασὶ φεύγοντα κατελθεῖν B
βουλόμενον εἰς Κόρινθον, καὶ βουκόλου τινὸς ἀπαντήσαντος αἰτῆσαι τροφήν· οὐκ ἔχειν δὲ φάσκοντος ἐκείνου, ἄραντος δὲ βῶλον, δοῦναι αὐτῷ· τὸν δὲ λαβόντα φάναι,

Δέχεται καὶ βῶλον ἀλήτης.

23 [d]Διπλοῦς ἄνδρας: Τὰ δισύλλαβα ἀνδρῶν ὀνόματα. [e]Ὅθεν C
ἐπίγραμμα,

sopho agendum, et De discrimine adulatoris et amici, de adulatoribus sic ait: Ὅτι οὐ πῦρ, οὐ σίδηρος, οὐδὲ χαλκὸς εἴργει μὴ φοιτᾶν ἐπὶ δεῖπνον. Tale et Flacci illud de mercatore: *Per mare pauperiem fugiens, per saxa, per ignes.* Et Comici: *E flamma cibum petere.* Item Catulli, *rapere de rogo cenam.* Quod de feralibus cenis recte explicat Jo. Kirchmannus, libro IV. De funeribus Rom. cap. 5. SCHOTT. Vid. Wyttenbach. ad Plutarch. II. p. 50 D.

[a] ἐπὶ μικρὰ] Suid. rectius, Ἐπὶ μικροῖς. SCHOTT. Et sic B. 326.

[b] Διὸς Κόρινθος] Pindaricum est proverbium in Nemeis, et ibi Scholiastes originem commemorat, refertque ea quæ proxime Zenobius de Alete. Aristophanes quoque in Concionatricibus [823] Philostratus in Antipatro, et in Euthydemo Plato [p. 292 E.] Dictum apparet, quod pro concione frequenter nimis ac putide ad nauseam usque illud ingeminaretur, *Corinthus Jovis filius.* Unde et in eadem identidem ad fastidium repetentes torquetur. SCHOTT. Vid. Schol. Platon. p. 96. Heindorf. ad Euthyd. p. 369.

[c] Δέχεται] Historia est apud Pausaniam in Corinthiacis [c. 4.] Suidam, Apostolium, et Pindari interpretem in Nemeis extremo, ut jam admonui. Similem habet Plutarchus in Problematibus [p. 294 A.] recitatque Erasmus. SCHOTT.

[d] Διπλοῦς] Opinor pro ἀνδρῶν, ἀνδραπόδων scripsisse Zenobium, etsi eodem modo Hesychius. Mancipia enim ac servi vafro fere ac duplici ingenio, fures quoque habiti, ad quos refert Maronis illud Servius: *Quid domini facient, audent cum talia fures?* Et *trium litterarum homo* furax servus dictus Plauto in Aulularia. Vide prov. *Omnis servus hero monosyllabus*; et Casaubon. in Animadv. lib. II. cap. 1. Huc pertinet et Sallustianum illud: *Aliud ore, aliud pectore promtum gerere.* Homeri loca, quæ huc faciant, Erasmus [III. 1, 12.] attulit, ex quo poëta Iliad. IX. de Ulysse duplice (ut vocat Flaccus libro I.

Μισῶ τὸν ἄνδρα τὸν διπλοῦν πεφυκότα, A
χρηστὸν λόγοισι, πολέμιον δὲ τοῖς τρόποις.

24 ΔΙΣ ἘΠΤᾺ ΠΛΗΓΑΙ͂Σ [f]ΠΟΤΑΎΠΟΥΣ ΠΙΛΟΎΜΕΝΟΣ: Ἐπὶ τῶν κολάσεως ἀξίων. Παρ' ὅσον ὁ πολύπους θηρευθεὶς τύπτεται πολλάκις, πρὸς τὸ πίων γενέσθαι.

25 [g]ΔΊΧΟΛΟΙ ΓΝΩ͂ΜΑΙ: Παρὰ τὸ [h]διχῆ ἰδιότροποι, κατὰ μετάληψιν. Χόλος γὰρ ἡ ὀργὴ, ὀργὴ δὲ τρόπος. Βακχυλίδης, B

Ὀργαὶ μὲν ἀνθρώπων διακεκριμέναι μυρίαι.

26 [i]ΔΌΡΥ ΚΑῚ ΚΗΡΎΚΙΟΝ: Παροιμία, ἣν ἔνιοι [k]πειθανάγκην λέ-

Od. 6.) Plato etiam in Hippia hoc laudat: Ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθῃ ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ εἴπῃ. SCHOTT.

[e] Ὅθεν—τρόποις om. P. H. Et fortasse huc intulit ed. F. ex Anthol. (Pal. X. 95.) Vid. Jacobsii Anim. T. I. par. 3. p. 247.

[f] πολύπους] πουλύπους Erasmus II. 5, 99. Vid. Athenæus VII. p. 316.

[g] Δίχολοι] Erasmus corrigendum censuit δίσχωλοι per ω, redditque cum Cognato, *utroque claudicantes sententiæ*, et exponit de hominibus lubricæ fidei et incertarum partium. Verum Henr. Stephano non probat, propterea quod subjungat Zenobius, παρὰ τὸ διχῆ ἰδιότροποι κατὰ μετάληψιν. Nodus itaque nondum sic expeditur. Ego vulgatam retineo; nam Hesychius δίχολοι, διάφοροι exponit: et de *duplicis sententiæ* viris accipio, ut paulo ante dictum est. SCHOTT. διςχολοι H.

[h] διχῆ ἰδιότροποι] Hesychius δίχα, ἢ δίτροποι. Apostolius VII. 81. οἱονεὶ δίτροποι, cum Diogen. IV. 32.

[i] Δόρυ] Vitiosus hic locus ac mutilus, rescribendumque vidit Joan. Hartungus, homo doctissimus, Decuria secunda πειθανάγκην τῶν Ἀθηναίων λέγουσιν, ex Hesychii Lexico. Qua etiam voce utitur M. Tullius lib. IX. ad Atticum Epist. 13. *Ego non tam* γοητείαν *hujus timeo, quam* πειθανάγκην. Αἱ γὰρ τῶν τυράννων δεήσεις, *inquit Plato*, οἶσθ' ὅτι μεμιγμέναι ἀνάγκαις εἰσίν. Utitur et simili Θετταλικὴ πειθανάγκη Julianus Παραβάτης: et πειθὼ ἀναγκαία Dion Chrysostomus, ut vidit ad Erasmum H. Stephanus adag. *Armatæ preces.* Mox quoque e Suida παρακαλούντων reponendum, et supplendum, sic enim ille: Ἐπὶ τῶν ἅμα παρακαλούντων καὶ ἀπειλούντων, hoc est, qui simul vel pacem offerunt vel bellum minantur. Depravate quoque Apostolius δορύκειον pro δόρυ κηρύκειον: quo modo sine copula Suidas extulit, *Caduceum una cum hasta.* Nam Eustathius in Ιλ. ζ. [γ'. p. 408.] et Hesychius, ut noster, cum conjunctione. Huc autem pertinet B. Hieronymi locus Epist. ad Luciferianos: *Tu pacem cum scuto petis, et nos olivæ ramum gladio inserimus.* De quo altero supplicandi modo nos pluribus ad Procli Chrestomathiam. Respexisse vero B. Hieronymus ad alterum illud apud Suidam proverbium videatur: Ἐν μύρτου κλάδῳ τὸ ξίφος κρατήσω. SCHOTT.

[k] πειθανάγκην] τιθανάγην P. H. edd. vett. Emendatum est ex Hesychio.

γουσιν. Εἴρηται δὲ ἐπὶ τῶν ἅμα [l]παρακαλούντων καὶ ἀπειλούντων, ἀπὸ τοῦ δόρυ κατέχειν καὶ κηρύκιον. A

27 [m]Δραχμὴ χαλαζῶσα: Ἐπὶ τῶν Διοφάντου τὸ θεωρικὸν ἐγένετο δραχμή. Ἐπεὶ δὲ ἔπεσε χάλαζα τότε ἀπὸ τοῦ ἀέρος, χαλαζῶσαν αὐτὴν ἐπέσκωπτον.

28 Δίκη δίκην ἔτικτε, καὶ [n]βλάβην βλάβη: Ἐπὶ τῶν φιλοδίκων καὶ συνειρόντων δίκας δίκαις. B

29 [o]Δὶς πρὸς τὸν αὐτὸν αἰσχρὸν προσκρούειν λίθον: Ἐπὶ τῶν δεύτερον τοῖς αὐτοῖς περιπιπτόντων.

30 Δελφῖνα νήχεσθαι διδάσκεις: Ἐπὶ τῶν ἐν ἐκείνοις τινὰ παιδοτριβούντων, ἐν οἷς ἤσκηνται. C

31 [p]Δέδοται καὶ κακοῖς ἄγρα: Ἐπὶ τῶν παρ' ἀξίαν εὖ πραττόντων.

[l] παρακολουθούντων] Item ex Hesychio, παρακαλούντων καὶ ἀπειλούντων.

[m] Δραχμὴ] Fugit hîc Erasmum ratio, ut etiam vidit Henr. Stephanus. Non enim Zenobius ait ipsam grandinem appellatam *drachmam grandinantem*, ut ipse autumat, sed vice versa *drachmam* vocatam fuisse *grandinantem*, quod forte fortuna, dum ea in theatro distribueretur, grando e cælo cecidisset. Neque θεωρικὸν præmium theatrale, ut vult, drachma fuit, sed quod stipe collata in theatra ac spectacula conferebatur, ut e Libanii argumento in Olymthiacam primam discas. Hîc etiam τῶν articulum obelo fodimus. Edebatur enim ἐπὶ τῶν Διοφ. quo modo et Hesychius habet. Et in Suida ἐπέσχε pro ἔπεσε, item χαλαζῶν pro χαλαζῶσαν vitiose edi hinc observo. *Diophanti* autem Athenis prætoris meminit Diod. Siculus lib. XIV. Bibliothecæ, Olymp. 96. anno 2. Nominat et *Diophantum* Atheniensem cum Lamia lib. XVI. [48.] Ἐσχηκὼς γὰρ τοὺς τότε στρατηγοὺς ἐπιφανεῖς ἄνδρας καὶ διαφέροντας ἀρετῇ τε καὶ ἀγχινοίᾳ στρατηγικῇ Διόφαντον τὸν Ἀθηναῖον καὶ Λάμιον τὸν Σπαρτιάτην. SCHOTT. Ἐπὶ τῶν Διοφ. H. F.

[n] βλάβην βλάβη] βλάβη βλάβην H.

[o] Δὶς πρὸς] Nota tralatio ambulantium. Constabit senarius si εἰσκρούειν cum Erasmo legeris, ut in iambis Nazianzen. Δὶς ἐξαμαρτεῖν ταὐτὸν οὐκ ἀνδρὸς σοφοῦ. Cicero lib. X. ep. 20. ad Fam. et 1. Offic. *Fortis viri esse tumultuantem de gradu non dejici, nec committere aliquid, ut aliquando dicendum sit, Non putaram.* Qua de voce Iphicratis et P. Scipionis disseruit Petrus Victorius libro V. Variarum lectionum, cap. 19. explicans illud e Polybio, Οὐκ ἂν φόμην, et amplius Bernardus Martini lib. II. Variar. cap. 13. SCHOTT.

[p] Δέδοται] Notum proverbium, simile illi, *Latere aliquando sub sordido pallio sapientiam.* Et: *Olitorem oportuna aliquando locu-*

32 [q]Δειλότερος εἶ τοῦ παρακύπτοντος: Ἐπὶ τῶν σφόδρα A
δειλῶν. Ἀνὴρ γάρ τις οὕτως ἐγένετο δειλὸς, ὥστε διὰ φόβον Ἡρακλέους κατέδυ εἰς σπήλαιον, καὶ διὰ δειλίαν ἀπέθανε. Παρακύψας γὰρ ἐκ τοῦ σπηλαίου, καὶ ἰδὼν τὸν Ἡρακλέα, ἀπελιθώθη, καὶ διέμεινεν ἔτι καὶ νῦν ὁ λίθος ἀνθρωποειδὴς, τὴν κεφαλὴν ὑπερέχων τοῦ σπηλαίου. B

33 [r]Δὶς καὶ τρὶς τὸ καλόν: Οὕτω χρὴ περὶ τῶν καλῶν πολλάκις λέγειν.

34 [s]Διωλύγιον κακόν: Ἐπὶ τῶν μέγα καὶ δεινὸν ὑφισταμένων. Διωλύγιον γάρ ἐστι τὸ μέγα καὶ πολὺ διῆκον.

Οὕτως [t]οὐ μακρὰ καὶ διωλύγιος φλυαρία· C

Πλάτων.

35 [u]Δειλὸν ὁ Πλοῦτος: Παρ' ὅσον οἱ πλούσιοι τὰς οἰκίας

tum. Et: *In seditione vel Androcles ducem agit.* Trochaici initium concinnat Desiderius: Δέδετο καὶ κακοῖσιν ἄγρα. SCHOTT.

[q] Δειλότερος] Habent eamdem fabulam Suidas et Apostolius, et innuit Ovidius lib. IX. Metamorph. de Licha ab Hercule in mare præcipitato, et in scopulum converso. SCHOTT.

[r] Δὶς καὶ τρὶς] Usurpat sæpe Plato in Philebo [p. 59 E.] Gorgia [p. 498 E.] et VII. de Legibus [p. 956 E.] eumque laudans Lucianus in Dipsadibus [ult.] Κόρος, inquit, οὐδεὶς τῶν καλῶν. *Rerum honestarum nulla satietas.* Nam pulcra, ut de poësi Flaccus canit, *si propius stes Te capient magis, ac decies repetita placebunt.* Et Maro: *Nec vidisse semel satis est, juvat usque morari.* SCHOTT. Vid. Schol. Platon. p. 124.

[s] Διωλύγιον] Repetitur adagium infra Cent. V. num. 55. Hesychius διωλύγιον explicat μέγα καὶ σφοδρὸν διατεταμένον, *longe lateque se extendens.* Etymologista: Διωλύγια πράγματα τὰ μεγάλα καὶ χαλεπά. Quo modo et e Lysia Valerius Harpocration, laudatque Platonem, cujus in Theæteto locus est, [p. 162 A.] Chrysostomus Orat. II. contra Judæos sic ad vocem alludit, μέγα διωλύγιον ὀλολύξαντες. Et Philoni διωλύγιος ὕπνος. SCHOTT.

[t] ἡ μακρὰ] οὐ μακρὰ P. H. F.

[u] Δειλὸς] Divitias formidulosos reddere, nota nimis res vel e Plauti Aulularia, et Luciani Mycillo [Somnio] itemque Aristophane in Pluto, qui et cæcum facit, ubi ejus interpres ex Euripide desumtum proverbium innuit: Δειλὸν δ' ὁ πλοῦτος καὶ φιλόψυχον κακόν. Experimento denique quotidiano idem discimus. Scitum et illud Satyrici: *Pauca licet portes argenti vascula puri Nocte iter ingressus, gladium contumque timebis, Et motæ ad lunam trepidabis arundinis umbram. Cantabit vacuus coram latrone viator.* SCHOTT. Δειλὸν P. H. Euripid. Phœn. 600.

ἀσφαλίζονται, καὶ κύνας τρέφουσι, καὶ πολλὰς ἑαυτῶν ποιοῦνται φυλακάς. A

36 [x]Δεξιὸν εἰς ὑπόδημα, ἀριστερὸν εἰς ποδόνιπτρον: Ἐπὶ τῶν ἁρμοδίως τοῖς πράγμασι κεχρημένων.

37 [y]Δεινοὶ [z]πλέκειν τοι μηχανὰς Αἰγύπτιοι: Ἐπὶ τῶν σφόδρα κακουργοτάτων· τοιοῦτοι γὰρ οἱ Αἰγύπτιοι. B

38 Δελφῖνα πρὸς τουραῖον δεῖς: Ἐπὶ τοῦ ἀδυνάτου διὰ τὸ εὐκίνητον εἶναι. Πρὸς τοὺς οὐ δυναμένους τηρεῖν τὰ διδόμενα ἢ ἔχειν.

39 [a]Δουλότερος [b]Μεσσήνης: Ἐπειδὴ πολλάκις [c]ἀποστάντας τοὺς Μεσσηνίους ἐδουλώσαντο οἱ Λακεδαιμόνιοι, καὶ ἐχρῶντο αὐτοῖς χαλεπώτερον ἢ τοῖς ἄλλοις δούλοις. C

40 [d]Δοΐδυξ αὔξει: Ἐπὶ τῶν μὴ αὐξανομένων φησὶν ὁ Χρύσιππος, ἀλλὰ καὶ (ἐπὶ τῶν) μικρὸν μενόντων εἴρηται ἡ παροιμία. Ὁ γὰρ δοΐδυξ μικρός ἐστι, καὶ στρογγύλος.

41 Διὸς ἐγκέφαλος: Ἐπὶ τῶν ἡδυπαθούντων ἡ παροιμία τέ- D

[x] Δεξιὸν] Pythagoræ Symbolis hexametron hoc Jamblichus [Symb. 12. p. 338. ed. Kiessl.] annumerat, exponitque actiones honestas tamquam dexteriores primo loco collocandas esse; inutiles autem tamquam sinistras relinquendas et omnino abjiciendas esse. Suidas ex Aristophane, [vid. Dindorf. ad fr. 291.] sine comœdiæ nomine, desumtum ait. Helladius in Chrestom. et Didymus apud Photium nostrum p. 872. [1589.] ex Polemone citant. SCHOTT.

[y] Δεινοὶ] De Ægyptiorum moribus Herodotus libro II. De callidis eorum machinis, quibus hodieque male audiunt, vel unum instar omnium, quod in Exodo legimus Pharaonem Ægypti regem omnibus machinis et Israëliticum populum servitute pressisse, et dimittere vel plagis pluribus appetitum detrectasse. Diogenianus autem et Suidas dictionem dividunt leguntque, πλέκειν τὰς μηχανάς: Æschylus vero [Fr. 299. Dind.] πλέκειν τοὶ μηχανάς. Idemque Suidas ab Ægyptiorum machinis Αἰγυπτιάζειν pro πανουργεῖν καὶ κακοτροπεύεσθαι exponit. SCHOTT.

[z] πλέκοιντο] πλέκειν τοι Suidas Eustath. Od. δ'. p. 1494, 10.

[a] Δουλότερος] Historia est apud Pausaniam Messenicis, et Justinum lib. III. SCHOTT.

[b] Μεσσήνης—Μεσσηνίους] Μεσήνης —Μεσηνίους P.

[c] ἀποστάντας] ἀποστάντες P.

[d] Δοΐδυξ] Eadem Aristophanis interpres in Equitibus [980.] ubi vitiose abest negatio μὴ hinc reponenda. In Eirene vero et Plutô ejusdem comici aperte constat δοΐδυξ pro pistillo dici, non pro cochleari, ut contra Erasmum evincit Henr. Stephanus. SCHOTT.

τακται. Κλέαρχος δὲ ἐν τῷ πέμπτῳ [e]περὶ βίων φησὶ, τὰ πολυ- A
τελῆ βρώματα παρὰ τοῖς Πέρσαις Διὸς καὶ βασιλέως ἐγκέφαλος καλεῖσθαι.

42 [f]ΔΩ͂ΡΟΝ Δ' Ὅ ΤΙ ΔΩ͂Ι ΤΙΣ ἘΠΑΙΝΕΙ͂: Αὕτη κομμα ἐστὶ χρησμοῦ τοῦ δοθέντος Μουσκέλλῳ τῷ Ῥυπεῖ, καθ' ὃν δὴ χρόνον Κρότωνα οὐκ ἐβούλετο οἰκίζειν [g]Σύβαρις, ὡς φησὶν Ἱππεὺς ἐν τῷ περὶ B
χρόνων. Φησὶ δὲ οὕτως ἔχειν τὸν χρησμὸν,

> Μύσκελλε βραχύνωτε, παρὲκ θεὸν ἄλλα [h]ματεύων
> Οὔδαλα [i]θηρεύσεις· [k]δῶρον δ' ὅ τι δῷ τις, ἐπαίνει.

[e] περὶ βίων] Suspicor scriptum περὶ βασιλέων, ut ex compendiis, ut fit, natum sit mendum. Notum enim *reges* κατ' ἐξοχὴν et *magnos* Persarum reges vocari solitos. Quam in sententiam me Athenæus duxit, qui lib. XII. [p. 514 E.] Clearchi eadem verba commemorat: Κλέαρχος δὲ, inquit, περὶ τοῦ Περσῶν βασιλέως διηγούμενος, ὅτι τοῖς αὐτῷ πορίσασιν ἡδύ τι βρῶμα ἆθλα ἐτίθει, νοῦν οὐκ ἔχων. Τοῦτο γάρ ἐστιν ὁ λεγόμενος, οἶμαι, Διὸς καὶ βασιλέως ἐγκέφαλος. Iterumque eodem libro XII. [p. 529 D.] et Q. Ennius apud Apuleium, Apologia de Magia: *Quid sacrum præterii, cerebrum Jovis pæne supremi, Nestoris ad patriam hic capitur magnusque bonusque.* Affine huic credidit Erasmus *Jovis lac*, depravata versus Euripidei in Cyclope lectione apud Athenæum lib. XIV. [658 C.] deceptus. Ubi non Διὸς γάλα sed βοὸς γάλα legi ibidem animadvertit doctissimus Casaubonus. SCHOTT.

[f] Δῶρον δ' ὅτι δότης] Mendum et hîc in proverbio sustuli, et interpunxi, δῶρον δ' ὅ τι δῷ τις, ἐπαίνει. Suidas enim ad eundem modum, nisi quod ὃ διδοῖ præfert. Strabo lib. VI. [p. 402=377.] Geogr. ut Zenobius, variat tamen in historia, ut et Ovidius lib. XV. Metamorph. atque in oraculi carmine. Cum Achivi jussi essent oraculo Crotonem concedere, missus est Myscellus quidam, qui civitatis futurum locum consideraret. Is cum jam Sybarim ædificatam cerneret, videreturque locus is magis idoneus, repetiit oraculum, num fas esset hanc cum illa condere. Cortina ad hunc respondit modum: Μύσκελλε βραχύνωτε παρὲς σέθεν ἄλλο ματεύων, Κλάσματα θηρεύεις· ὀρθὸν δ' ὅ τι δῷ τις, ἐπαίνει. Ματεύων autem metri necessitate recte Gul. Xylander reposuit, et οὔδαλα pro οὐκ ἄλλα in Zenobio rescribendum. Porro τῷ Ῥυπεῖ, *Rypensi* reddidi ejusdem Strabonis lib. VIII. [p. 561=593.] auctoritate adductus. Denique affine huic proverbio Dionysii Catonis distichon 20. libri primi: *Exiguum munus cum dat*, &c. Quod felicius quam Planudes, Jos. Scaliger sic reddidit: Εἴ τι τοι ἀκτέανος φίλος εὐτελὲς ὤπασε δῶρον, Δέχνυσαι εὐμενέως, καὶ ἐπαίνεσον εὔφρονι θυμῷ. SCHOTT.

[g] Σύβαρις] Σύβαρι P. H.

[h] ματεύων] μαντεύων P. F.

[i] θηρεύσειν] θηρεύσεις H.

[k] δῶρον δ' ὅ τι δῷ τις] δῶρον τὸ δὴ δότης P. H. F.

43 [l] Ἐγὼ δὲ καὶ σὺ [m] τὸν αὐτὸν ἕλκομεν ζυγόν: Ἐπὶ τῶν A ὅμοια καὶ παραπλήσια πασχόντων.

44 Ἐγένετο καὶ Μάνδρωνι συκίνη ναῦς: Ἐπὶ τῶν παρὰ ἐλπίδα καὶ ἀναξίως εὐπραγησάντων, εἶτα θρυπτομένων ἐπὶ τοῖς παροῦσι. Ναύαρχος γὰρ ὁ [n] Μάνδρων ἐχειροτονήθη πρὸς τὰ ἐν Ἑλλησπόντῳ [o] ἀνάξιος ὤν· [p] φασὶ δὲ καὶ συκίνης ἄρχειν νηός, B τουτέστιν, εὐτελεστάτης. Τὰ γὰρ σύκινα ξύλα, εὐτελῆ καὶ ἄχρηστα.

45 [q] Ἐν φρέατι συνὶ μάχεσθαι: Ἐπὶ τῶν μοχθηρῶς τινὶ προσπαλαιόντων, καὶ ἀποφυγεῖν μὴ δυναμένων.

46 [r] Εἰς οὐρανὸν τοξεύεις: Ἐπὶ τῶν διακενῆς πονούντων. C

47 [s] Ἐκ τριχὸς κρέμαται: Ἐπὶ τῶν σφόδρα κινδυνευόντων.

48 [t] Ἐκ λύκου στόματος: Ἐπὶ τῶν ἀνελπίστως τὶ λαμβανόντων.

l Ἐγὼ δὲ καὶ σὺ] Utitur Plinius in Epistolis, *ex æquo jugum ducere.* Et Horat. libro I. Od. 35. *ferre jugum pariter dolosi.* SCHOTT.

m τὸν αὐτὸν] ταὐτὸν Suidas.

n Μάνδρων] Μάντωρ H.

o ἀναξίως] ἀνάξιος P.

p φασὶ δὲ] φασὶ δὲ καὶ H. P.

q Ἐν φρέατι] Est et apud Suidam, cujus auctoritate negationem hîc adjeci, καὶ ἀποφυγεῖν μὴ δυναμένων. SCHOTT. Plato Theæt. p. 165 B. τί γὰρ χρήσῃ ἀφύκτῳ ἐρωτήματι, τὸ λεγόμενον, ἐν φρέατι συσχόμενος. His proverbiis carent P. H. h. l. sed 46 legitur post 59, tum 47 et 48 post 63, deinde 45 post 76.

r Εἰς οὐρανὸν τ.] Qui in cælum jacula torquent, suo capiti mala accersunt. Similia dixit Syracides cap. 27. ver. 28. Ὁ βάλλων λίθον εἰς ὕψος, ἐπὶ κεφαλὴν αὐτοῦ βάλλει· καὶ πληγὴ δολία διελεῖ τραύματα. Ὁ ὀρύσσων βόθρον, εἰς αὐτὸν ἐμπεσεῖται· καὶ ὁ ἱστῶν παγίδα, ἐν αὐτῇ ἁλώσεται. Et Psaltes regius Psalmo vii. 16. Λάκκον ὤρυξε καὶ ἀνέσκαψεν αὐτὸν, καὶ ἐμπεσεῖται εἰς βόθρον ὃν εἰργάσατο. Tale illud: *In cælum spuere.* SCHOTT.

s Ἐκ τριχὸς] Simile *ex filo pendere,* ἀπὸ λεπτοῦ μίτου ἠρτῆσθαι, apud Plut. in Demosth. [p. 860 e. f.] et Synesium [Ep.]. Nota historia Damoclis, cujus capiti Dionysius tyrannus gladium e tolo, filo appensum pendere jussit, recitatque copiose M. Tullius Tusc. III. Horat. lib. III. Odarum, et Persius Sat. III. Idemque Cicero Tusc. V. [14.] Laconis illud Apophthegma apud Plutarch. in Laconicis [p. 234 F.] Οὐ προσέχω, ἔφη, τῇ εὐδαιμονίᾳ ἐκ σχοινίων ἠρτημένῃ, sic fere convertit: *Non optanda quidem fortuna rudentibus apta.* SCHOTT.

t Ἐκ λύκου] Horat. Epod. 11. *Vel agna festis cæsa Terminalibus, Vel hædus ereptus lupo.* SCHOTT.

49 [u]Εἰς θεῶν ὦτα ἦλθεν: Ἐπὶ τῶν οὐ λανθανόντων ἐφ' οἷς A ἔπραξαν.

50 Εἰς ἀρχαίας φάτνας: Ἐπὶ τῶν ἀπολαύσεως τινὸς ἐκπεσόντων, εἶτα πάλιν ἐπὶ τὴν ἀρχαίαν ἐλθόντων δίαιταν.

51 [x]Εἷς ἀνὴρ, οὐδεὶς ἀνήρ: Παρ' ὅσον ὑπὸ ἑνὸς οὐδὲν κατορθοῦται. B

52 Εἰς πάγας ὁ λύκος: [y]Ἀντὶ τοῦ, εἰς ἠκονημένας μαχαίρας. Ἐπὶ τῶν εἰς κίνδυνον προῦπτον ἡκόντων.

53 Εἰς μελίττας ἐκώμασας: Παροιμία ἐπὶ τῶν [z]παρὰ δόξαν κακουμένων ἀθρόως.

54 Εἰ μὴ λύναιο βοῦν, ἔλαυνε ὄνον: Ἐπὶ τῶν ὃ κατὰ δύναμιν ἔχουσι πράττειν παρεγγυωμένων. C

55 [a]Εἰς ὕδωρ σπείρειν: Ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων.

56 Εἰς ἀσθενοῦντας ἀσθενῶν [b]ἐλήλυθα: Ἐπὶ τῶν [c]ὅμοια καὶ παραπλήσια πασχόντων.

57 [d]Εἴη μοι τὰ μεταξὺ Κορίνθου καὶ Σικυῶνος: Ἐπὶ τῶν D κάλλιστα καὶ λυσιτελέστατα ἑαυτοῖς εὐχομένων. Ἐπεὶ γάρ ἐστι τὰ μεταξὺ τούτων τῶν πόλεων εὐφορώτατα χωρία.

58 [e]Ἐμαυτῷ βαλανεύσω: Παροιμία, οἱονεὶ ἐμαυτῷ διακονήσω.

[u] Εἰς θεῶν ὦτα] Idem Horatius lib. I. Epist. 19. *Et Jovis auribus ista Servas.* SCHOTT.

[x] Εἷς ἀνὴρ] Affine Euripideum illud: Εἷς ἀνὴρ οὐ πάνθ' ὁρᾷ. Quod et Apostolius in adagiis numerat, nosque vulgo usurpamus, *Plura oculos quam oculum cernere.* SCHOTT. Vid. Eustath. Il. ζ'. p. 647, 20. Schol. Hom. Il. π'. 550.

[y] Ἀντὶ τοῦ] Supervacaneum hoc videatur, quando laqueis etiam strangulari constat lupos, ut agri ac pecoris vastatores; ac suspendi solitos. SCHOTT. ἀντὶ—μαχαίρας om. B.

[z] παρὰ δόξαν] παραδόξως Eustath. Il. μ'. p. 897, 57.

[a] Εἰς ὕδωρ] Adhibet in ingratos Theognis Gnomographus [v. 106.]: Ἴσον καὶ σπείρειν πόντον ἁλὸς πολιῆς. Nec dissimile illud Scholiastæ Aristophanis, κατὰ θαλάττης σπείρεις. SCHOTT.

[b] ἐλήλυθα] ἐλήλυθεν H. F.

[c] τὰ ὅμοια] τὰ om. P. cum Suid.

[d] Εἴη μοι] Habet hoc, veluti oraculo pronuntiatum, Athenæus lib. V. Δειπνοσ. [p. 219 A.] Eustathius quoque in lib. II. Iliados, et Aristophanis interpres in Avib. [969.] Vatic. εὐφορωτάτη χώρα. SCHOTT. Vid. Schol. Il. β'. 572.

[e] Ἐμαυτῷ] Ambigua adagii interpretatio nata e vocum affinitate βαλάνου, qui *glans* est, et βαλανείου, quod *balneum* significat. Adhibet Aristophanes ἐν εἰρήνῃ [1103.] Ἀλλ' εἰ ταῦτα δοκεῖ, κἀγὼ

Λέγεται δὲ ὅταν ὁ βαλανεὺς νωθρεύηται, καὶ ἑαυτῷ τὶς λαμβάνῃ A τὴν ἀρύταιναν καὶ διακονῇ· ἢ ἀπὸ τῶν τὰς βαλάνους ἐγκρυβόντων εἰς πῦρ.

59 [f] Ἐν Καρὶ τὸν κίνδυνον: Ἐπὶ τῶν εὐτελέσι τὰς πείρας ποιουμένων. Κάρες γὰρ ἐμισθοφόρησαν πρῶτοι. Ἄλλοι τὴν παροιμίαν ἐπὶ τῶν εὐκαταφρονήτων. Φασὶ γὰρ τοὺς Κάρας πρώ- B τους ἀνθρώπων μισθοῦ στρατεύσασθαι. Τοὺς οὖν τὸ ἀργύριον διδόντας προτάττειν τοὺς Κάρας ἑαυτῶν, ὡς μέλλοντας ἀποθνήσκειν ὑπὲρ τῶν μισθουμένων. Εἴρηται οὖν διὰ τοῦτο ἡ παροιμία.

60 [g] Ἐν κοτύλῃ φέρει: Παιδιᾶς εἶδος. Ὁ γὰρ φέρων τινὰ ἐν κοτύλῃ, ἐποίει ὀπίσω τὰς χεῖρας, καὶ ὁ αἰρόμενος [h] ἐνετίθει τὰ C γόνατα, καὶ οὕτως ἐβαστάζετο.

61 [i] Εἰς Τροφωνίου μεμάντευμαι: Ἐπὶ τῶν ἀγελάστων καὶ [k] συνωφρυωμένων. Φασὶ γὰρ τοὺς [l] εἰς Τροφωνίου καταβαίνοντας ἀφαιρεῖσθαι τὸν γέλωτα.

'μαυτῷ βαλανεύσω. Ubi enarrator Græcus bifariam quoque explicat. Suidas autem τὴν ῥυταίνην, ubi interpres Germanus, cetera eruditus, *scalprum* reddidit, et mox ἐγκρυπτόντων, idemque Scholiastes κρυπτόντων. Zenobius vero ἐγκρυβόντων, quod antique dictum a κρύβω, ἀντὶ κρύπτω. Sic et illud hîc erat vitiosum ἀρυτάναν [sic P.] pro ἀρύταιναν, quam in poculorum generibus cyatho adnumerat Athenæus lib. X. Vide supra Centuria II. adagio 41. Ἄλλην δρῦν βαλάνιζε. SCHOTT.

[f] Ἐν Καρὶ] Usus frequens hujus adagii Platoni in Euthydemo, [p. 285 C.] et Lachete, [p. 187 B.] Aristidi in Panathenaica, aliis. *Cares* autem bellicosi, teste Mela, Strabone, ac Theocrito. Cicero quoque pro L. Flacco [c. 27.] *Quid*, inquit, *de tota Caria? nonne hoc vestra voce vulgatum est: si quid cum periculo experiri velis, in Caria potissimum esse faciendum?* ubi Erasmus *in Care* recte leg. vidit. Vat. πράττειν loco προτάττειν habet. SCHOTT. Vid. Schol. Platon. p. 93. Schol. Aristid. p. 244.

[g] Ἐν κοτύλῃ] Ludi hoc genus puerile κοτύλης copiose explicat Julius Pollux lib. IX. [122.] Athenæus libro XI. [p. 479 A.] Eustathius in Homerum [Il. ε'. p. 550.] Dictum videtur de iis qui aliena pascuntur liberalitate: quale illud: *Equus me portat, alit Rex*. SCHOTT.

[h] ἐνετίθει] ἐτίθει H.

[i] Εἰς Τροφωνίου] De hoc Trophonii specu multa Herodotus, et Aristophanis enarrator in Nubibus [v. 500.] quos diligenter Desiderius exscripsit. Meminit M. Tullius Tusculana prima, et De Natura Deorum lib. III. Adscribam Heliodori locum lib. II. Æthiop. Καὶ ἐν Τροφωνείου λόγος θεοφωνεῖν τοὺς ὑπελθόντας. Meminit et in Νεκρικοῖς Lucianus [3. T. I. p. 338.] SCHOTT.

[k] συνοφρυομένων] συνωφρυωμένων H. P.

[l] ἐν Τροφωνίου] εἰς Τροφωνίου P.

62 ἘΚΤῸΣ ΠΗΛΟΥ͂ ΠΌΔΑΣ ἜΧΕΙΣ: Ἐπὶ τῶν ἔξω κινδύνου καθε- A στώτων· οἷόν ἐστι καὶ τὸ, [m]Ἔξω βέλους.

63 [n]ἘΝ ὍΛΜΩι ΕὐΝΆΣΩ: Οἱ μὲν ὅλμον μάντιν φασί· οἱ δὲ, τοὺς ἐν ὅλμῳ κοιμηθέντας μαντικοὺς γίνεσθαι, ὡς καὶ παροιμίαν γενέσθαι. Καὶ Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικὸς φησὶν, ὡς οἱ ἐν ὅλμῳ κοιμηθέντες μαντικοί· καὶ τοὺς τρίποδας τοῦ Ἀπόλλωνος B ὅλμους καλεῖσθαι, καὶ Ἀπόλλων ὑπὸ [o]Σοφοκλέους ἜΝΟΛΜΟΣ.

64 [p]ἘΝ ΠΈΝΤΕ ΚΡΙΤΩ͂Ν ΓΟΎΝΑΣΙ ΚΕΙ͂ΤΑΙ: Παροιμιῶδες, οἷον, ἐν ἀλλοτρίᾳ ἐξουσίᾳ εἰσίν. Εἴρηται δὲ ἡ παροιμία, παρ' ὅσον πέντε κριταὶ τοὺς κωμικοὺς ἔκρινον, ὡς φησὶν Ἐπίχαρμος. Σύγκειται οὖν παρὰ τὸ Ὁμηρικὸν, C

Θεῶν ἐν γούνασι κεῖται.

Ἐπειδὴ οἱ κριταὶ ἐν τοῖς γόνασιν εἶχον, ἃ νῦν εἰς γραμματεῖα γράφεται.

65 [q]ἘΝ ΠΊΘΩι ΤῊΝ ΚΕΡΑΜΕΊΑΝ ΜΑΝΘΆΝΩ: Παροιμία ἐπὶ τῶν

[m] Ἔξω βέλους] De hoc infra adag. 89. Argutatur enim hîc H. Stephanus, dum simile esse negat. At non per omnia quadrare necesse est. SCHOTT.

[n] Ἐν ὅλμῳ] Meminit adagii et Suidas. De ὅλμῳ Aristophanis interpres initio Pluti, ubi de tripode Apollinis. Athenæo poculi genus est, alias mortarium. Ἐνόλμου meminit et Apollonius Rhodius. SCHOTT.

[o] Σοφοκλέους] Fr. n. 875. Dind.

[p] Ἐν πέντε] Plato lib. XI. De Legibus [p. 916C.] quinque viralis judicii sic meminit: Ἐν πέντε δὲ τῶν νομοφυλάκων τοῖς νεωτάτοις εἶναι τὴν κρίσιν. Hesychius: Πέντε κριταὶ, τοσοῦτοι τοῖς κωμικοῖς ἔκρινον, οὐ μόνον Ἀθήνησιν, ἀλλὰ καὶ ἐν Σικελίᾳ. Sic enim locum corruptum emendavit Io. a Wouwere, Belga, Polymathiæ cap. 16. De tragicorum vero judicibus meminit Plutarchus in Cimone [p. 483 E.] quem vide, et Suidam atque Agellium libro X. cap. 18. et Sueton. Claudio cap. 11. item Scholiasten Horatii ad illud lib. I. Sat. x. *Certantia judice Tarpa*. SCHOTT.

[q] Ἐν πίθῳ] Ad priorem sensum Plato respexit in Lachete [p. 187 B.]: Σκοπεῖν χρὴ μὴ οὐ ἐν τῷ Καρὶ ἡμῖν ὁ κίνδυνος κινδυνεύηται, ἀλλ' ἐν τοῖς υἱέσι τε καὶ ἐν τοῖς τῶν φίλων παισὶ, καὶ ἀτεχνῶς τὸ λεγόμενον κατὰ τὴν παροιμίαν ἡμῖν συμβαίνῃ, ἐν πίθῳ ἡ κεραμεία. Ad Dicæarchi vero sensum Gregorius Theologus Apologia de fuga: [I. p. 20 D.] Ὡς τό γε παιδεύειν ἄλλους ἐπιχειρεῖν, πρὶν αὐτοὺς ἱκανῶς παιδευθῆναι, καὶ ἐν πίθῳ τὴν κεραμείαν, τὸ δὴ λεγόμενον, ἐν ταῖς τῶν ἄλλων ψυχαῖς ἐκμελετᾶν τὴν εὐσέβειαν, λίαν ἐμοὶ φαίνεται ἀνόητον. Ut sit *Figulinam in dolio exercere*, simile illi proverbio: *Quam quisque norit artem in hac se exerceat*. Et, *Spartam quam nactus es, hanc orna*. Qui sensus magis etiam placuit Simplicio, Comment. in Epictetum, his verbis: Καὶ οὐ τῶν μικρῶν, ἀλλὰ τῶν μικροτάτων, ἵνα μὴ κατὰ τὴν παροιμίαν ἐν πίθῳ τὴν κερα-

τὰς πρώτας μαθήσεις ὑπερβαινόντων, ἀπτομένων δὲ εὐθέως τῶν A μειζόνων. Ὡς εἴ τις μανθάνων κεραμεύειν, πρὶν μαθεῖν πίνακας ἢ ἄλλό τι τῶν μικρῶν πλάττειν, πίθῳ ἐγχειροίη. Δικαίαρχος δὲ φησὶν ἕτερόν τι δηλοῦν τὴν παροιμίαν, οἱονεὶ τὴν μελέτην ἐν τοῖς ὁμοίοις ποιεῖσθαι, ὡς κυβερνήτης ἐπὶ τῆς νηὸς, καὶ ἡνίοχος ἐπὶ τῶν ἵππων. B

66 [r] Ἐλάφειος ἀνήρ: Ἐπὶ τοῦ δειλοῦ, ἐκ μεταφορᾶς τοῦ ζώου. Δειλὸν γὰρ ἡ ἔλαφος.

67 Ἐλέφας μῦν οὐκ ἁλίσκει: Ἐπὶ τῶν τὰ μικρὰ καὶ φαῦλα ὑπερορώντων.

68 Ἐλέφαντα ἐκ μυίας ποιεῖν: Ἐπὶ τῶν τὰ ἐλάχιστα ἐπαιρόντων τῷ λόγῳ καὶ μεγαλοποιούντων. [s] Λουκιανὸς Μυίας ἐγκωμίῳ· C

Μὴ καὶ δόξω, κατὰ τὴν παροιμίαν, ἐλέφαντας ἐκ μυίας ποιεῖν.

69 Ἐλεύθεραι αἶγες ἀρότρων: Ἐπὶ τῶν βάρους τινὸς ἢ κακῶν ἀπηλλαγμένων.

70 [t] Ἔνεστι κἂν μύρμηκι χολή: Παρεγγυᾷ μὴ δὲ τῶν μικρῶν D καταφρονεῖν.

71 [u] Ἐν σκότῳ ὀρχεῖσθαι: Ἐπὶ τῶν ἀμάρτυρα μοχθούντων, ὧν τὸ ἔργον ἀφανές.

72 Ἐν θέρει τὴν [x] χλαῖναν κατατρίβεις: Ἐπὶ τῶν μὴ καθ' ὥραν τοῖς ἀναγκαίοις χρωμένων. E

μείαν μελετῶμεν. Et Theoni procemio Progymnasmatum: Καὶ τὸ πάντων ἀγροικότατον, ὅτι οὐδὲ οἷς προσῆκόν ἐστιν ἐγγυμνασάμενοι ἐπὶ τὰς δικανικὰς καὶ δημηγορικὰς ἴενται ὑποθέσεις, τὸ δὴ λεγόμενον κατὰ τὴν παροιμίαν ἐν πίθῳ τὴν κεραμείαν μανθάνοντες. SCHOTT. Vid. Schol. Platon. p. 94. Platonis Gorg. p. 514 E. c. n. Heindorfii. Eustath. Il. σ'. p. 1167, 4.

r Ἐλάφειος] Homericum videatur adagium. Sic enim Achilles excandescens in Agamemnonem incurrit, Iliad. α'. Οἰνοβαρὲς, κυνὸς ὄμματ' ἔχων, κραδίην δ' ἐλάφοιο. SCHOTT.

s Λουκιανὸς] c. ult.

t Ἔνεστι κἂν μύρμηκι] Suidas adjecit κἂν σέρφῳ, quem interpres Latine *culicem* vertit, Henr. Stephanus *cossum*. SCHOTT. Vid. Schol. Aristoph. Vesp. 351.

u Ἐν σκότῳ] Lucianus in Hermotimo [c. 49.] Ἐν σκοτῷ, φασὶν, ὀρχούμεθα. SCHOTT.

x χλαῖναν] *Lænam*, quam Græci χλαῖναν vocant, Nonius Marcellus vertit; *pænulam* alii et *chlamydem*, quæ hiemis vestis est, et peregrinantium. Philemon Comicus apud Laërtium [VI. 87.] Crateti, quod æstate pallium crassum, hieme laceram gestaret tunicam, objecit. SCHOTT.

73 ἜΝΕΙΣΙΝ ἘΝ ΔΕΙΛΟΙ͂ΣΙ ΚἌΝΑΝΔΡΟΙ ΛΌΓΟΙ: Ὅτι φησὶ καὶ οἱ λόγοι ταῖς ψυχαῖς [y] συσχηματίζονται καὶ τυποῦνται. A

74 [z] ἘΝ ἌΛΩι ΔΡΑΣΚΆΖΕΙΣ: Ἀντὶ τοῦ, ἐν ἅλῳ κρύπτῃ. Ἐπὶ τῶν μὴ δυναμένων λαθεῖν, παρ' ἴσον περίοπτός ἐστιν ἡ ἅλως.

75 [a] ἘΝΔΎΕΤΑΊ ΜΟΙ ΤῊΝ ΛΕΟΝΤῊΝ: Ἐπὶ τῶν μεγάλοις ἐγχειρούντων πράγμασιν. Ἐκ μεταφορᾶς τοῦ Ἡρακλέους. B

76 [b] ἘΝΔΥΜΊΩΝΟΣ ὝΠΝΟΣ: Ἐπὶ τῶν πολλὰ κοιμωμένων. Ἐνδυμίωνος γὰρ [c] κάλλει διενεγκόντος ἠράσθη Σελήνη, καὶ Ζεὺς αὐτῷ δίδωσι ταύτης αἰτησαμένης ὃ βούλεται ἑλέσθαι· ὁ δὲ αἱρεῖται κοιμᾶσθαι διαπαντὸς ἀθάνατος καὶ ἀγήρως μένων. Ἐκ τούτου τὴν παροιμίαν γενέσθαι φασί. C

77 [d] ἘΝ ΔῈ ΔΙΧΟΣΤΑΣΊΗι ΚΑῚ ἈΝΔΡΟΚΛΈΗΣ ΠΟΛΕΜΑΡΧΕΙ͂: Ἐπὶ τῶν εὐτελῶν τῶν διὰ περιπέτειαν τινὰ τιμῆς ἀξιουμένων. Τοιαύτη δέ ἐστι καὶ ἡ λέγουσα·

Ἐν γὰρ ἀμηχανίῃ καὶ καρκίνος ἔμμορε τιμῆς.
[e] ἐν δὲ διχοστασίῃ καὶ ὁ πάγκακος ἔμμορε τιμῆς. D
[f] καὶ γὰρ ἐν ἀμούσοις καὶ κορυδὸς φθέγγεται.

[y] συσχηματίζονται] οὐ σχηματίζεται H.

[z] Ἐν ἄλῳ δρασκάζεις] Refert et Suidas, sed utrobique δρακάζεις vitiose scriptum cernas, pro δρασκάζεις, quod *occultari* est, et *latitare*. SCHOTT. δρακάζεις P. H. F. et 2 MSS. Suidæ.

[a] Ἐνδύετε] Ortum habet proverbium a Cumano asino, de quo lepidus apud Lucianum in Piscatore [c. 32.] apologus extat, qui et frequenter proverbium adhibet, in Pseudologista [c. 3.] et Philopseude [c. 5.] ut et Eusebius in Hieroclem. Nota et altera Herculis fabula, leonis pelle atque exuviis cum clava et arcu inferos, ut Cerberum educeret, petente. Quod ἐν Βατράχοις, in Baccho molli Deo irridet Aristophanes, et in Menippo suo idem Lucianus, Deorum hominumque irrisor. SCHOTT. v. Platon. Crat. p. 411 A. Ἐνδύεται B. cum Suida. Mox τοῦ om. H.

[b] Ἐνδυμίωνος] Diogenianus, Suidas, et Apostolius amplius habent, Ἐνδυμίωνος ὕπνον καθεύδεις. Utitur proverbio Aristoteles lib. X. [c. 8.] Ethic. Nicomach. et Cicero Tuscul. I. ac lib. V. De Finibus bon. et malorum. SCHOTT.

[c] κάλλει—μένων] Ex Apollodoro I. 7, 5.

[d] Ἐν δὲ διχοστασίῃ] Eadem Suidas, Diogenianus, Apostolius, Scaliger metri lege ut Suidas et Vatic. Ἀνδροκλέης. Diogen. vero et Apostolius Ἀνδροκλῆς. Qui Zenobio Ἀνδροκλείδης veluti patronymici forma est. SCHOTT. Zenobii MSS. Ἀνδροκλείδης, edidi tamen Ἀνδροκλέης cum B.

[e] ἐν δὲ διχοστασίῃ, &c.] Est apud Plutarch. in vita Niciæ [p. 530 C.] in comparatione Lysandri et Syllæ [p. 475 F.] et libello περὶ φιλαδελφίας [p. 479 A.] SCHOTT.

[f] καὶ γὰρ ἐν ἀμουσίαις] Corri-

78 [g] Ἐν τριόδῳ εἰμί: Ἐπὶ τῶν ἀδήλων πραγμάτων. Ἐπειδὴ A γὰρ ὁ ἐν τριόδῳ γενόμενος, οὐκ οἶδε ποίᾳ χρήσεται ὁδῷ.

79 [h] Ἐντὸς ἑβδόμης: Ἀπείρητο Ἀθήνησι [i] στρατείαν ἐξάγειν πρὸ τῆς τοῦ μηνὸς ἑβδόμης.

80 [k] Ἐπακτὸς ὅρκος: Οὐκ ἐγχώριος, ἀλλ' ἀπὸ ξένης ἐπηγμένος· ἢ ὃν ἕτερος ἐπάγει, οὐκ αὐθαίρετος. B

81 Ἐπειοῦ δειλότερος: Οὕτως ἐλέγετο [l] Κρατῖνος ὁ κωμικός· ἴσως διὰ τὸ ταξιαρχῆσαι τῆς Οἰνηΐδος φυλῆς καὶ δειλότερος φανῆναι· καὶ γὰρ ὁ Ἐπειὸς δειλὸς ἦν.

82 [m] Ἐπὶ τὰ Μανδραβόλου: Αὕτη τέτακται κατὰ τῶν ἐπὶ τὸ χεῖρον προκοπτόντων ἀεί. Ὁ γὰρ Μανδράβολος οὗτος εὑρὼν ποτὲ C θησαυρὸν ἐν Σάμῳ, [[n] πρῶτον] πρόβατον χρυσοῦν ἀνέθηκε τῇ Ἥρᾳ· τῷ δὲ δευτέρῳ ἔτει ἀργυροῦν, καὶ τῷ τρίτῳ χαλκοῦν.

gend. καὶ, ἐν γὰρ ἀμούσοις Καὶ κόρυδος κύκνου φθέγγετ' ἀοιδότερος ex Anthol. II. 24, 5. v. Diogen. IV. 55, 56. VALCK. quem vid. ad Eurip. Hippol. 986. ἀμούσοις B. Suid.

g Ἐν τριόδῳ] Suidas λογισμῶν addit. Mercurius quoque *biceps et triceps* in biviis collocari solitus, ut viæ dux. Theognis ver. 907. Ἐν τριόδῳ δ' ἕστηκα, δύ' εἰσὶ δὲ πρόσθεν ὁδοί μοι· Φροντίζω τούτων ἥντιν' ἴω προτέρην. Plato lib. VII. de Legibus [p. 799 C.] Καθάπερ ἐν τριόδῳ γενόμενος. SCHOTT.

h Ἐντὸς ἑβδόμης] Suidas eadem et Hesychius. Erasmus affine videri putat ἕβδομος βοῦς. Tu vide Fabium Paulinum libro V. Hebdomadum, cap. 4. SCHOTT.

i στρατείαν] στρατιὰν Suid.

k Ἐπακτὸς] Eadem Diogenianus, Suidas, Hesychius, et Etymologicum. Tria quoque juramenti genera numerant jurisconsultorum filii: Ἐπώμοτον, κατώμοτον, ἐπακτόν. SCHOTT.

l Κρατῖνος] Vid. Runkelii vitam Cratini p. 2. Mox vulg. Οἰνοΐδος.

m Ἐπὶ Μανδραβόλου] Amplius Apostol. cum Vatic. Ἐπὶ Μανδραβόλου χωρεῖ τὸ πρᾶγμα; qui et Μανδράβολας per primam inflectit: hîc Μανδράβολος est, et paulo aliter rem commemorat, ut cum Diis anniversaria vovisset jurejurando sacra, primo anno decem boves mactarit, altero novem, deinde octo, et sic deinceps jurisjurandi violati reus sit factus. Ephorum etiam hujus auctorem facit, et γεωφάνιον cum Suida nominat, quem θησαυρὸν Zenobius. Et Diis non Junoni Samiæ dedicasse ovem auctor est Diogenianus. Junius Hadrianus ex Æliano lib. XII. Animalium, tertio pedatu proverbium explanat Centuria V. adag. 83. in eos qui inconsulta temeritate aliquid offerrent. Adhibet autem Lucianus lib. De mercede servientibus [c. 21.], et Alciphron in Epistolis [I. 9.] Simile illud Menedemi apud Plutarchum [II. p. 81 E.] qui diceret multos Athenas venire studii causa, principio sapientes, deinde philosophos, postea rhetoras, postremo idiotas evadere. SCHOTT. Ἐπὶ τὰ Μανδ. P. H.

n πρῶτον om. P. H. F.

83 [o] Ἐρεβίνθειος Διόνυσος: Παροιμία ἐπὶ τῶν μηδενὸς ἀξίων. A

84 [p] Ἐρήμη δίκη: Ὅταν μὴ ἀπαντήσας ὁ διωκόμενος ἐπὶ τὴν κρίσιν καταδικασθῇ.

85 Ἑρμώνειος χάρις: Πελασγοὶ τινὲς τὴν Λῆμνον οἰκοῦντες ἦλθον ἐν ναυσὶν [q] ἐς Βραύρωνα τῆς Ἀττικῆς, καὶ τὰς γυναῖκας ἐκεῖθεν ἥρπασαν. Λοιμῷ δὲ περιπεσόντες προσετάχθησαν δίκας B διδόναι τοῖς Ἀθηναίοις, καὶ οὕτως ἀπαλλαγήσεσθαι τοῦ λοιμοῦ. Κελευόντων δὲ τῶν Ἀθηναίων ἐκλιπεῖν τὴν Λῆμνον εἶπον οἱ Πελασγοὶ, Εἴ τις αὐθημερὸν Ἀθήνηθεν Βορέᾳ χρησάμενος καταπλεύσειεν εἰς τὴν Λῆμνον, ἐκστήσονται τῆς χώρας αὐτῶν. Ὕστερον δὲ Δαρείου τοῦ Πέρσου περὶ Θρᾴκην ὄντος, καὶ πάντα χειρουμένου C τὰ πέριξ, Μιλτιάδης Ἀθηναῖος ἐκ τῆς Χερρονήσου ἀφεὶς ἐς τὸ πέλαγος καταλαμβάνει τὴν Λῆμνον, καὶ πρὸς τοὺς Πελασγοὺς ἔφη, Βορέᾳ χρησάμενος αὐθημερὸν ἥκειν. Ἕρμων δὲ βασιλεύων τῶν Πελασγῶν ἐξέστη τῆς χώρας, τῇ μὲν ἀληθείᾳ τοῦ Δαρείου τὴν δύναμιν φοβηθεὶς, προσποιησάμενος δὲ ἑκὼν διδόναι τοῖς Ἀθη- D ναίοις τὴν χάριν. Εἴρηται οὖν ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν κατὰ ἀνάγκην τισὶ προσποιουμένων χαρίζεσθαι.

86 [r] Εἰς Μακάρων νήσους: Ὁ Ἡσίοδος φησὶ Μακάρων νήσους εἶναι περὶ τὸν Ὠκεανὸν, κἀκεῖ τοὺς εὐδαίμονας οἰκεῖν ὑπὸ Κρόνου βασιλευομένους. Ὅθεν ἐπὶ τῶν μακαρίων εἰρῆσθαι τὴν παροι- E μίαν.

[o] Ἐρεβίνθειος] De cerevisia Erasmus e Juliani Epigrammate exponit, qui Cerealis potius quam Bacchicus potus est. Adagii meminit Suidas et Hesychius. SCHOTT. Ἐρεβίνθινος Photius et Suidas, et sic ni fallor B.

[p] Ἐρήμη] Jurisconsulti composita dictione cum in Pandectis, tum in Codice Justinianeo, *Eremodicium* nominant, cum altera parte absente fertur sententia, ut in Pandectas Budæus annotat. et affini propemodum significatione *Prævaricari*, et illud infra ἑτερομόλιος. Ἐρήμην vero hoc sensu extulit Plato in Apologia [p. 18 C.], et Lucianus in Toxaride, et Jove Tragœdo [c. 25.] De Promissione deserta disserit Alciatus lib. II. Parergon, cap. 27. SCHOTT.

[q] ἐς Βαίβρωνα] Herodotus lib. IV. *Brauronem* vocat Atticæ vicum. De Miltiade vero Probus Æmilius, seu potius Corn. Nepos, aliter paulo gestæ rei historiam commemorat: paucioribus vero Suid. et Hesych. SCHOTT. Restitui Βραύρωνα ex Herodot. VI. 138.

[r] Εἰς Μακάρων] Diverso ab hoc sensu supra, Βάλλ' ἐς μακαρίαν, pro in rem malam: quo et sequens pertinet proverbium. SCHOTT.

87 [s] Ἐς κόρακας: Ἐν Θεσσαλίᾳ τόπος ἐστὶ Κόρακες, ὅπου τοὺς A κακούργους ἔβαλλον· ὅθεν ἡ παροιμία. Μέμνηται δὲ ταύτης Μένανδρος συνεχῶς. Λέγουσι δὲ, ὅτι Βοιωτοῖς Ἄρνην ποτὲ διοικοῦσι προείρητο ὑπὸ τοῦ θεοῦ ἐκπεσεῖσθαι τῆς χώρας λευκῶν κοράκων φανέντων. Νεανίσκοι δέ ποτε μεθυσθέντες, καὶ συλλαβόντες κόρακας, γυψώσαντες, ἀφῆκαν πέτεσθαι· ἰδόντες δὲ οἱ B Βοιωτοὶ ἐταράχθησαν, ὡς τῆς μαντείας λαβούσης τὸ τέλος. Καὶ φοβηθέντες οἱ νεανίσκοι τὸν θόρυβον, φυγόντες, ᾤκησαν τινὰ τόπον, ὃν ἐκάλεσαν Κόρακας. Μετὰ δὲ ταῦτα ἐκβαλόντες τοὺς Βοιωτοὺς οἱ Αἰολεῖς, ἔσχον τὴν Ἄρνην οἰκείαν οὖσαν, καὶ τοὺς ἁμαρτάνοντας μεθιστᾶσιν εἰς τοὺς Κόρακας καλουμένους. C

88 [t] Ἑτερομόλιος δίκη: Εἰς ἣν ἀντίδικοι οὐκ ἦλθον.

89 [u] Ἔξω βελῶν καθῆσθαι: Παροιμία παραινοῦσα μακρὰν ἑαυτὸν τῶν βελῶν τῶν ἐναντίων ποιεῖν.

90 [v] Ἔκητι Συλοσῶντος [x] εὐρυχωρίη: Συλοσῶν Σάμιος φίλος ἐγένετο Δαρείῳ τῷ Περσῶν βασιλεῖ, καὶ δι' αὐτοῦ τὴν ἐν Σάμῳ D δυναστείαν παρέλαβε, τελευτήσαντος Πολυκράτους. Ἐπεὶ δὲ

[s] Ἐς κόρακας] Affine huic adagium supra Cent. II. adag. Βάλλε εἰς κόρακας. Et inf. Σκορακίζειν. Aristophanes sæpe usurpat, in Pluto [782.] ac Nubibus [134.] ubi ejus enarrator paulo aliter hanc refert historiam. Fides penes auctorem esto. SCHOTT. Hunc ipsum locum affert Schol. ad Nub. a λέγουσι δὲ usque ad finem. Vid. Wessel. Diod. Sic. XIX. 53.

[t] Ἑτερομόλιος] Totidem hæc verbis Diogenianus et Suidas, nisi quod in Aldi editione λίκη pro δίκη hîc lego. In Hesychio vitiose ἑτερόμηνος δίκη, forte pro illo, quod apud eumdem est Suidam, ἑτεραλκὴς νίκη. Affine huic supra adag. 84. ἐρήμη δίκη. SCHOTT.

[u] Ἔξω βελῶν] Utuntur frequenter Græci, ἐντὸς τοῦ βέλους, καὶ ἔξω τῶν βελῶν. Lucianus adhibet frequenter, et Historici Latini, ut Q. Curtius: *Extra teli jactum esse aciem.* Homerus Ἰλ. ξ'. [130.] Ἐκ βελέων, μήπου τις ἐφ' ἕλκεϊ ἕλκος ἄρηται. Contrarium vero ἐντὸς τοῦ βέλους. Apud eundem Lucianum in Baccho, et Virg. XI. Æn. 608. *Jamque intra jactum teli progressus uterque.* Vatic. παραινεῖ ἔξω τῶν κακῶν γενέσθαι. SCHOTT.

[v] Ἔκητι Συλ.] Meminit historiæ et Strabo lib. XIV. Geographiæ, qui et alteram refert de chlamyde Dario oblata, quod et Herodotus narrat lib. III. et Ælianus lib. IV. Variæ historiæ cap. 5. ac de Latinis Val. Maximus lib. V. cap. 2. unde et alterum natum proverbium, ἡ Συλόσωντος χλαμὺς ἢ χλανὶς, apud Diogenianum, et in Plutarchi Collectan. SCHOTT.

[x] εὐρυχωρία] εὐρυχωρίη B. cum Strabone XIV. p. 945=915.

πικρῶς καὶ χαλεπῶς ἦρχεν, ἐκλιπόντες τὴν νῆσον οἱ πλείους μετῴκησαν. Ὅθεν ἡ παροιμία. A

91 Εἰς τὸ δέον: Περικλῆς, ὥς φασιν, ἔδωκε χρήματα τῷ βασιλεῖ τῶν Λακεδαιμονίων [y] Πλειστοάνακτι, καὶ συνέπεισεν αὐτὸν ἀναχωρῆσαι ἐκ τῆς Ἀττικῆς ἐπὶ πολέμῳ προαχθέντα. Διδοὺς οὖν λόγον τῶν χρημάτων μετὰ ταῦτα τοῖς Ἀθηναίοις, καὶ μὴ θελήσας B φανερῶς λογίσασθαι, εἶπεν, Εἰς δέον ἀνήλωσα τοσάδε τάλαντα.

92 [z] Εἰς [a] Ἀφάννας: Συβαρῖται νίκην τὸν θεὸν ᾐτοῦντο κατὰ Κροτωνιατῶν, παρόντων ἐκείνων. Ἑνὸς δὲ τῶν Κροτωνιατῶν χλευάσαντος, καὶ εἰπόντος, Ὅτι τεύξεσθε ταύτης ἐν Ἀφάνναις, τὴν πρόρρησιν τοῦ θεοῦ ἐθαύμασαν. Λέγεται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ C τῶν δοκούντων ἀνυποστάτων εἶναι.

93 [b] Εὐμεταβολώτερος κοθόρνου: Κόθορνός ἐστιν ὑποδήματος εἶδος ἐφαρμόζοντος καὶ δεξιῷ καὶ ἀριστερῷ ποδὶ, ὅθεν καὶ Θηραμένην, τὸν ἐπὶ τῶν λʹ, Κόθορνον ἐκάλουν οἱ Ἀθηναῖοι. Ἐπὶ τῶν συστρεφομένων οὖν συνεχῶς ἡ παροιμία εἴρηται. D

94 Εὔνους ὁ σφάκτης: Αὕτη ἡ παροιμία προηνέχθη ἀπὸ τοῦ

[y] Πλειστιάνακτι verti ac reposui (quomodo et Gilb. Cognatum edidisse post comperi) pro illo corrupto ac mutilo Ἀστυανάκτῃ, ex Thucydide lib. V. Plutarcho in Pericle, [p. 164 C.] et Aristophanis enarratore ἐν Νεφέλαις, [857.] cujus verba cum quia Erasmi acumen fugerunt, tum quia lucem loco adferent, adscribere non pigebit: Περικλῆς τοῖς Ἐφόροις Λακεδαιμονίων Κλεάνδρῳ καὶ Πλειστιάνακτι χρήματα δέδωκεν ὑπὲρ προδόσεως. Καὶ τούτων ἀπαιτούμενος ὑπὸ τῆς πόλεως λόγον, οὐκ ἀξιῶν ἑαυτόν τε καὶ τοὺς Λακεδαιμονίους καταισχύνειν, ἔλεγεν, Εἰς τὸ δέον ἀνήλωσα. Τοῦτο δὲ γνόντες Λακεδαιμόνιοι, τὸν μὲν Κλεανδρίδην ἐφόνευσαν, τὸν δὲ Πλειστιάνακτα δεκαπέντε ταλάντοις ἐζημίωσαν, οἰηθέντες αὐτοὺς διὰ τὸ φείσασθαι τῆς λοιπῆς Ἀθηναίων γῆς δωροδοκήσαντας ἐκ τῆς Ἀττικῆς ἀναχωρῆσαι. SCHOTT. Ἀστυάνακτι P. ἀστυάνακτη H. Πλειστοάνακτι scripsi.

[z] Εἰς Ἀφάννας] Stephanus περὶ πόλεων aliter explicat. Aphannas enim Siciliæ locum esse obscurum ait, unde illi nomen, ductumque proverbium de re incerta, quæ non exsistat. SCHOTT.

[a] Ἀφάννας] Ἀφάνας H. et sic infra P. H.

[b] Εὐμεταβολώτερος] Usurpat Lucianus in Pseudologista [c. 16.] Aristænetus lib. I. Epist. ult. Τότε δὲ πάλιν, ὡς εὐμεταβολωτέρα κοθόρνου, ἀναίνεται σοβαρῶς, ὃν ἀρτίως ἐπόθει. De *Theramene* vero Atheniensi Oratore idem ἐν ἐρωτικοῖς Samosatensis, [c. 50.] et Plutarchus ἐν πολιτ. παραγγέλμασι, qui in Nicia eodem notatum inconstantiæ vitio, ut *Cothurnus* nominaretur, affirmat. Tales ævi nostri, quos *Politicos* nominant, qui religionem susque deque ferunt, imperent modo. SCHOTT.

Ὀρέστου, ὡς καὶ Ὅμηρος ἐδήλωσεν· ἀποκτείνας γὰρ τὴν μητέρα, A
περίδειπνον ἐποίησεν. Ὁμοίως δὲ καὶ ἀπὸ Ἀντιγόνου τοῦ βασιλέως, ὃς Σεμέλην φονεύσας, τὰ ὀστᾶ αὐτῆς μετὰ πολλῆς φροντίδος ἔπεμψε τῇ μητρί. Ἔτι δὲ μᾶλλον ἀπὸ Πτολεμαίου τοῦ Φιλοπάτορος· [c] τὴν γὰρ μητέρα [cc] Βερενίκην καθείρξας ἐν μεγάροις, καὶ παραδοὺς Σωσιβίῳ φυλάσσειν, ἡνίκα ἐκείνη οὐ φέρουσα τὴν B
κόλασιν ἔπιε θανάσιμον βοτάνην, καὶ τὸ φάρμακον πιοῦσα ἀπέθανε· διὰ τὰς [d] ἀπ' αὐτῶν τῶν ὀνείρων ταραχὰς ἐν μέσῃ τῇ πόλει μνῆμα οἰκοδομήσας, ὃ νῦν [dd] Σῆμα καλεῖται, πάντας ἐκεῖ τοὺς προπάτορας σὺν αὐτῇ κατέθετο, καὶ Ἀλέξανδρον τὸν Μακεδόνα. Καὶ ἐπὶ τῶν αἰγιαλῶν δὲ ἱερὸν αὐτῇ ἱδρύσαντο, ὃ ἐκάλουν Βερενίκης C
σωζούσης.

95 [e] Ἐξάντης λεύσσω [f] τοὐμὸν κακὸν ἄλλον ἔχοντα: Τὸ Ἐξάντης τὸν ὑγιῆ δηλοῖ, καὶ τὸν ἔξω ἄτης, ὅ ἐστι βλάβης, ὡς Πλάτων φησι.

96 [g] Εὐδαίμων ὁ Κόρινθος, ἐγὼ δ' εἴην Τενεάτης: Κώμη D

[c] τὴν γὰρ μητέρα] Reponendum arbitror τὴν μητρυιάν. Noverca enim fuit Berenice Ptolemæi Philopatoris quarti regis Ægyptiorum, filii Ptolemæi Evergetæ, cujus Evergetæ uxor illa fuit. Filios habuit Magam et alios; ipsa quoque nata Mage Rege Cyrenarum. Meminit Polybius, Plutarchus, Justinus lib. XXVII. Suidas in Φύλαρχος, et Stephanus in *Berenicidæ*. Non recte igitur Erasmus, et Cognatus, Ptolemæi Philopatoris filium faciunt, qui Ptolemæus Epiphanes esset. Porro simile illud proverbium supra allatum, *Intempestiva benevolentia a simultate nihil differt:* et Ennianum apud Ciceronem Offic. libro II. *Benefacta male locata, malefacta arbitror*. SCHOTT. Vid. Clintoni Fast. Hellen. T. III. p. 382. et 384.

[cc] Βερενίκην] βερσενίκην F. et sic infra.

[d] ἐπ'] ἀπ' P. H.

[dd] Vid. Casaubon. ad Sueton. Aug. c. 18. Strabon. XVII. p. 1144=1126.

[e] Ἐξάντης] Suidas: ἐξάντης, ἔξω ἄτης καὶ βλάβης. Plato in Phædro [p. 244 E.] ἐξάντη ἐποίησε τὸν αὐτὴν ἔχοντα. Simile autem illud Lucretii libro IV. *Suave mari magno turbantibus æquora ventis, E terra magnum alterius spectare laborem.* Et Sophoc. apud Cic. lib. II. ad Att. ep. 7. *Cupio istorum naufragia ex terra intueri; cupio, ut ait tuus amicus Sophocles,* Καὶ ὑπὸ στέγῃ Πυκνᾶς ἀκοῦσαι ψεκάδος εὑδούσῃ φρενί. Quem poëtæ versum non recte in Chiliad. Desiderius constituit, exstatque in Stobæo Λόγῳ νζ΄. Περὶ ναυτιλίας καὶ ναυαγίων. SCHOTT.

[f] τοὐμὸν] τὸν ἐμὸν Valckenærius Diatr. Eurip. p. 193.

[g] Εὐδαίμων] Strabo lib. VIII. [p. 552=584.] Geogr. pro oraculo sic responsum fuisse scribit Asiano cuidam, et a quibusdam

ἐστὶ πλησίον τῆς Κορίνθου Τενέα, κατάφυτος. Ὡς οὖν ἐν τῇ A
κώμῃ ὁμολογούντων μὲν Κόρινθον εἶναι εὐδαίμονα, αἱρουμένων δὲ ἥττονα κώμην ἔχειν, οὕτως εἴρηται.

97 [h] Ἐν νυκτὶ βουλή: Ἡ παροιμία οὕτως εἴρηται, ἐπειδὴ ἡσυχίαν ἔχει ἡ νὺξ, καὶ δίδωσι κατὰ σχολὴν λογισμοὺς τοῖς περὶ τῶν ἀναγκαίων βουλευομένοις. B

98 Ἔφυγον κακὸν, εὗρον ἄμεινον: Αὕτη τάττεται ἐπὶ τῶν μεταβολὴν ἑαυτοῖς κρείττονα οἰωνιζομένων. Ἀθήνῃσι γὰρ ἐν τοῖς γάμοις ἔθος ἦν, [i] ἀμφιθαλῆ παῖδα ἀκάνθας μετὰ δρυίνων καρπῶν στέφεσθαι, καὶ [k] λίκνον ἄρτων πλῆρες περιφέροντα λέγειν,

Ἔφυγον κακὸν, εὗρον ἄμεινον. C

Ἐσήμαινον δὲ ὡς ἀπώσαντο μὲν τὴν ἀγρίαν καὶ παλαιὰν δίαιταν, εὑρήκασι δὲ τὴν ἥμερον τροφήν.

99 [l] Ἐκκέκοφθ' ἡ μουσική: Φασὶν, ὅτι τῶν παλαιῶν ἐν τοῖς συμποσίοις φιλολόγῳ ζητήσει χρωμένων, οἱ ὕστερον τὰς μουσουργοὺς καὶ κιθαριστρίας καὶ ὀρχηστρίας ἐπεισήγαγον. D

perperam legi Τεγεάτης pro Τενεάτης. Affine huic Maronianum illud in re rustica videatur: *laudato ingentia rura, Exiguum colito.* SCHOTT. Vid. Steph. Byz. v. Γενεά.

[h] Ἐν νυκτὶ] Utitur et explicat Theon Sophista in Progymnasmatis. SCHOTT. in fin. βουλομένοις F.

[i] ἀμφιθαλὴς παῖς pubes est, cui uterque superstes parens, quem Latini *patrimum matrimum* dicebant. Lege Jos. Scaligerum Notis in Catulli Epigr. 1. SCHOTT.

[k] λίκνον] Habet eumdem nuptiarum apud Athenienses ritum Suidas, qui rectius λίκνον pro *vanno* aut *sportula panaria* habet, quam Zenobius noster λίνον. Apostolius per diphthongum λείκνον non male præfert. Erasmus *cunas* cur reddiderit, et Io. Hartungus Decuria II. cap. 8. λύκνον nescio cur ediderit. Alterum porro sensum non in nuptiis, sed in omni vitæ commutatione adfert Diogenianus, et affine, quod supra explicui, ἅλις δρυὸς, *Satis quercus.* SCHOTT. λῖνον P. H. λίκνον Eustathius Od. μ'. p. 1726, 19. ex Pausaniæ lexico.

[l] Ἐκκέκοφθ'] Suidæ interpres Germanus *extirpatam musicam* reddit: inepte vero Gilbertus *approbatam.* De hoc autem priscorum more eadem Suidas, et ex eo Apostolius, adduntque quosdam novitatem istam accusantes hoc usos proverbio. Plato quoque musica mutata reip. pariter mores commutari docet lib. IV. de Rep. [p. 424 C.] Εἶδος καινὸν μουσικῆς μεταβάλλειν εὐλαβητέον, ὡς ἐν ὅλῳ κινδυνεύοντα. οὐδαμοῦ γὰρ κινοῦνται μουσικῆς τρόποι ἄνευ πολιτικῶν νόμων τῶν μεγίστων. De Græcorum autem studio musicæ M. Cicero, M. Fabius, et Cornel. Nepos seu Æmilius Probus prologuio Excellentium Græciæ Impp. et de Græcis Athenæus lib. XIV. Δειπνοσ. SCHOTT.

100 Εἴποις τὰ τρία [m] παρὰ τῇ αὐλῇ: Τοῖς ἐπὶ θάνατον ἀπαγομένοις τὴν παρρησίαν ταύτην ἐδίδουν, ὥστε τροφῆς καὶ οἴνου πληρωθεῖσι τρία λέγειν ἃ βούλονται. Μεθ' ἃ φιμωθέντες ἀπήγοντο πρὸς τὴν κόλασιν· τὸ δὲ νῦν [n] ἀρχεῖον λεγόμενον αὐλὴ ἐκαλεῖτο, ὅπου ἀπήγοντο, καὶ τοὺς ἐν αὐτῷ διαιτωμένους αὐλικοὺς ὠνόμαζον. Ὡς ἐκ τούτου φανερὰν τὴν παροιμίαν εἶναι. A B

IV. 1 Ἐπὶ σαυτῷ τὴν σελήνην [o] καθελεῖς: Αἱ τὴν σελήνην καθελοῦσαι [p] ἑταιρίδες λέγονται τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τῶν [q] παίδων στερίσκεσθαι. Εἴρηται οὖν ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς τὰ κακὰ ἐπισπωμένων ἡ παροιμία.

2 [r] Εἴ τι κακὸν εἰς [s] Πυῤῥάν: Φασὶν ὅτι οἱ Πυῤῥαῖοι πρὸς τοὺς ὁμόρους πάντας ἀπεχθῶς εἶχον. Ἐκεῖνοι οὖν τὰ συμβαί- C

[m] παρὰ τῆς αὐλῆς] Suidas melius dandi casu παρὰ τῇ αὐλῇ, *juxta curiam* aut *prætorium*, non *septum*, ut Erasmus vertit, quasi ἑρκεῖον legisset: qui iterum peccat cum pro φιμωθέντες, quod est *constricti* seu *ligati*, vertit *promulgata damnatione*, falsus, ni fallor, corrupta Zenobii lectione φημωθέντες. Melius tamen reddidisset, *muti abducebantur*, nam φιμόω *os obturo* sonat. SCHOTT. φημωθέντες P.H.

[n] Ἀρχεῖον καὶ αὐλὴ] *Aula* hodie Latinis non tam pro *tribunali*, *basilica*, aut *prætorio*, quam pro *Principum Regumque curia* in usu est; indeque *Aulici* dicti, qui *Palatini*, diversa paulum ab hac Zenobii significatione. SCHOTT.

[o] καθελεῖς] Multa hîc peccantur. Rectius fortasse Suidas et Apostolius καθέλκεις et καθέλκουσαι, nisi μᾶλλον δεύτερον dixeris a καθαιρέω. Ἑτερίδες quæ sint veneficæ equidem ignoro. Ἑταιρίδες legit Hartungus. Ceteri Παροιμιογράφοι constanter Θετταλίδες non male mea sententia præferunt: unde et adagium, *Thessala mulier*, ut magia infamis. Denique τῶν ποδῶν, pro τῶν παίδων iidem melius habent. Notum autem proverbium, *Lunam devocare*, et de Lamiis domi cæcis forisque oculos imponentibus nota in vulgus fabula. SCHOTT. Vid. Heindorf. ad Platonis Gorg. p. 228.

[p] Ἑτερίδες] ἑταιρίδες P. καθαιρετίδες Meziriacus ad Ovid. Ep. p. 606=T. II. p. 87.

[q] ποδῶν] παίδων P. H. Hanc lect. contra Schottum defendit Meziriacus l. c.

[r] Εἴ τι κακὸν] Affinia his proverbia, *Suo capiti*, *Hostibus eveniat*. Nasoni perfamiliare, quæ hîc colligit Desiderius, et Hadrianus Junius Centur. I. adagio 22. et Joan. Alexander Brassicanus in proverbiorum Συμμίκτοις. Adhibet hoc proverbium Plutarchus in septem Sapientum symposio [p. 146 E.] ubi tamen εἰς πριήνην legitur, pro εἰς Πυῤῥάν, nisi forte, quod Desiderio visum, studio mutavit respectu ad Biantem Prienensem habito. SCHOTT. Vid. B. 746.

[s] Πυῤῥὰν] Πυρὰν bis P. F. πυρὰν infra H.

νοντα αὐτοῖς κακὰ ἀποτροπιαζόμενοι, καὶ ἐκβάλλοντες εἰς τὴν A
Πυρραίων χώραν, ἐπεφώνουν, Εἴ τι κακὸν, εἰς Πυρράν.

3 Εὐγενέστερος [t]Κόδρου: Ὁ Κόδρος Μελάνθου υἱὸς ἦν· Μέλανθος δὲ ἕκτος ἀπὸ Νηλέως, οὗ καὶ Νέστωρ. Οὗτος ἐκπεσὼν τῆς [u]Μεσσήνης ἦλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ μονομαχήσας πρὸς Ξάνθον τὸν Βοιωτὸν, βασιλεύοντα τῶν Ἀθηναίων, νικήσας B
ἐβασίλευσε τῶν Ἀθηναίων, καὶ Κόδρῳ τῷ υἱῷ τελευτήσας τὴν βασιλείαν κατέλιπεν. Ὁ δὲ Κόδρος οὗτος ἐν τῷ πρὸς Δωριέας πολέμῳ ἑκὼν [x]ὑπὲρ τῆς χώρας ἀποθνήσκει. Προείρητο γὰρ ὑπὸ τοῦ θεοῦ τοῖς Ἀθηναίοις νικήσειν, εἴ γε τελευτήσειεν ὑπὸ τῶν Δωριέων ὁ βασιλεὺς αὐτῶν. Ἀποθανὼν δὲ ἐγκατέλιπε παῖδας δύο, C
Μέντορα καὶ Νηλέα. Ὁ μὲν οὖν Μέντωρ ἀντ' αὐτοῦ ἐβασίλευσεν· ὁ δὲ Νηλεὺς, ἡγεμὼν τῆς εἰς τὴν Ἀσίαν ἀποικίας ἐγένετο.

4 [y]Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα [z]κοὐκ ὀνήσιμα: Μέμνηται τῆς παροιμίας ταύτης Σοφοκλῆς ἐν Αἴαντι μαστιγοφόρῳ. Λέγει δὲ καὶ D
Εὐριπίδης ἐν τῇ [a]Μηδείᾳ,

Κακοῦ ἀνδρὸς δῶρον ὄνησιν οὐκ ἔχει.

5 [b]Ἐν οἴνῳ ἀλήθεια: Παροιμία· παρ' ὅσον ὁ οἶνος τοὺς ἐμπιπλαμένους [c]αὐτοῦ ὁποῖοι εἰσὶ παραδείκνυσι.

[t] Κόδρου] De Codro, ejusque jurgio cum Doribus Maro Ecl. V. et Horat. lib. III. Carminum, Od. 19. Similis fere apud Romanos devotio pro patria P. Decii patris ac filii, a Livio, ceterisque commemoratur. Hunc Codrum Velleius Paterculus ultimum Atticorum regem fuisse putat; noster vero Zenob. Mentorem filium excepisse Codri imperium refert. SCHOTT. Vide Clintoni Fast. Hellen. T. I. p. 112.

[u] Μεσσήνης] Μεσήνης P. F.

[x] ὑπὲρ τῆς] ὑπὸ τῆς P. H.

[y] Ἐχθρῶν] Sophoclis locus est: [Aj. 665.] Ἀλλ' ἔστ' ἀληθὴς ἡ βροτῶν παροιμία· Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα κ' οὐκ ὀνήσιμα. Quo loco Græcus enarrator legendus, et Josephi Scaligeri interpretatio. Sumta autem origo creditur a donis Hectoris et Ajacis, utrique postea exitiosis, apud Homerum Ἰλ. η'. Simile de gladio ab Æneа Didoni relicto apud Maronem Æneid. IV. Nam et ipsam in gladium, ut Ajacem, incubuisse fabulantur poetæ: *ensemque recludit Dardanium, non hos quæsitum munus in usus.* SCHOTT.

[z] οὐκ] κοὐκ P. F.

[a] Μηδείᾳ] v. 618.

[b] Ἐν οἴνῳ] Athenæus libro II. [p. 37 E] et in Artaxerxe Plutarch. [T. I. p. 1018 E] proverbium vinculo quodam efferunt, οἶνος καὶ ἀλήθεια. Decantata porro

6 [d] Ἐν παντὶ θυμῷ καὶ τὸ Δαιδάλου μύσος: [e] Μίνως θυσίας τῷ Ποσειδῶνι ἐπιτελῶν, ηὔξατο αὐθημερὸν ἀναδοθῆναί τι αὐτῷ ἐκ τῆς θαλάσσης, καὶ τοῦτο καταθῦσαι πάλιν ὑπέσχετο, ὃ ἂν καὶ εἴη. Τοῦ δὲ Ποσειδῶνος ταῦρον ἀναδόντος περικαλλῆ, ἔπεμψε Μίνως εἰς τὰ βουφόρβια. Ὀργισθεὶς οὖν Ποσειδῶν, [f] ἐνέβαλεν ἔρωτα τοῦ ταύρου Πασιφάῃ, τῇ τοῦ Μίνωος γυναικί. B Ἡ δὲ πείθει Δαίδαλον, ξυλίνην βοῦν κατασκευάσαντα, εἰς αὐτὴν ἐνθεῖναι, ἣν ἐπιβαίνων ὁ ταῦρος ὡς βοῦν, [g] ἔγκυον ἐποίησεν· ἐξ ἧς ἐγεννήθη ὁ Μινώταυρος. [h] Μίνωος δὲ ὀργιζομένου Ἀθηναίοις διὰ τὸν τοῦ Ἀνδρόγεω φόνον, ὃς ὑπὸ τῶν ἐν Ἀθήνῃσι νέων διὰ φθόνον ἀνῃρέθη ἐν τοῖς Παναθηναίοις νικήσας πένταθλον, ἑπτὰ παρθένοι C καὶ ἴσοι νέοι ἀκμαῖοι ἐξ Ἀθηνῶν ἐδασμολογοῦντο, κατ᾽ ἐγκέλευσιν αὐτοῦ, καὶ παρεβάλλοντο τῷ θηρίῳ. Ὡς οὖν τὸν Δαίδαλον ἀρχηγὸν τούτων τῶν κακῶν γενόμενον, διά τε τὸ [i] κατασκευακέναι τὴν

hodieque res, pueros, ebrios ac stultos verum profari. Et in Topicis M. Tullius fidem hinc etiam exsculpi colligit. Pleni sunt poetarum libri. Horatius: *Quid non ebrietas designat? operta recludit.* Et ad Lyæum Oda xxi. lib. III. Carm. *Tu lene tormentum ingenio admoves Plerumque duro.* Ubi nuperi multa congerunt interpretes. SCHOTT.

[c] αὐτοῦ] αὐτόν P. H.

[d] Ἐν παντὶ θυμῷ] Erasmus Suidam potius et Vaticani cod. scripturam, quam Zenobium secutus, legit ἐν παντὶ μύθῳ, *In ore omnium.* Nos Zenobii lectionem retinendam duximus. Dictum enim ea forma qua Maro: *Manet alta mente repostum Judicium Paridis.* Sic *Dædali execratio* omnium infixa mentibus proverbio locum dedit. Mox εἰς τὰ βουφόρμια vitiose scriptum erat librariorum vitio, pro βουφόρβια. Natum mendum affinitate scripturæ, litteræ secundæ μ, cui si ad sinistram appendatur cauda, μ dixeris. Sic apud Stephanum corrupte ἀμύδωνος, pro ἀβύδωνος. Et apud Aristot. in Problematis [IV. 26. ubi recte σκολύμῳ] ποιητὴς ἐν κολύμῳ, pro κολύβῳ. Intelligit enim secundum Hesiodi de Agricultura librum. Sic et apud Suidam pro ἀμυρτάκην, legitur ἀβυρτάκην. Porro fabula hæc commemoratur a Diodoro lib. IV. Bibliothecæ, et diverse nonnihil refert. Quin et taurum in obscenis hominis partibus numerari physici norunt cum poetis, et Petronius, ac Græci illud: *Taurum tollet, qui vitulum sustulerit.* In extremo proverbio amplius est in Vatic. Ὡς γεγονέναι ἐμυσάχθησαν, καὶ ταύτην τὴν παροιμίαν ἐξέθεντο. SCHOTT.

[e] Μίνως] His similia Apollodorus III. 1. 3. sq.

[f] ἐνέβαλλεν] ἐνέβαλεν H. F.

[g] ἔγκυον] ἔγγυον H.

[h] Μίνωος δὲ ὀργιζομένου] Vid. Apollodorus III. 14, 7.

[i] κατεσκευακέναι] κατασκευασθῆναι H.

ξυλίνην βοῦν, καὶ διὰ τὸ αἴτιον τῆς τοῦ θηρίου γενέσεως γεγονέναι, ἐμυσάχθησαν. A

7 Ἐκ παντὸς ξύλου [k] κίων ἂν γένηται: Αὕτη τάττεται ἐπὶ τῶν κατὰ μὲν τὸ εἶδος εὐκαταφρονήτων, εἰς δὲ χρείας ἀναγκαίας πιπτόντων. Μέμνηται δὲ αὐτῆς Ἐπίχαρμος ἐν Τρωσίν. B

8 [l] Εὑδόντων ἁλιευτικῶν κύρτων: Εἴρηται ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἄνευ πόνου κατεργαζομένων, ἐφ' ἃ ἂν ὁρμήσωσιν. Ἐπειδὴ κοιμωμένων τῶν ἁλιέων ὁ ἰχθὺς τῷ κύρτῳ εἰσδύεται.

[k] κίων] Suspectum de mendo. Suidas enim κοῦφον habet, sed hæsitans interpres Germanus, addito asterisco, *leve* reddidit, alibi *curvam*, ut κυφὸν pro κίων legerit. Apostolius vero κῦφον, quod est *concavum*. Mihi κίων non displicet. Affine huic proverbium a pluribus decantatum, *non e quovis ligno Mercurium fieri*. Quod Pythagoræ tribuit in Apologia Apuleius, et Iamblichus libro I. cap. 34. Seneca Epist. LXXXV. *Non ex ebore tantum Phidias sciebat facere simulacra; faciebat ex ære. Si marmor illi, si adhuc viliorem materiam obtulisses, fecisset quale ex illa fieri optimum posset.* SCHOTT. κίων ἂν γένηται] Suidas habet κοῦφον γένοιτ' ἄν. Alibi legitur κῦφον. In Plutarcho Gronovii 93. κυφὸν ἂν γένοιτο. Suspicor duplex fuisse proverbium: vel, ἐκ παντὸς ξύλου κύφων γένοιτ' ἂν —vel etiam, ἐκ παντὸς ξύλου (Ἑρμῆς) ἂν οὐ γένοιτο. Hoc attigit T. Hemsterhus. ad Lucian. T. I. p. 18. VALCKEN.

[l] Εὑδόντων—κύρτος] Depravatus et hic haud dubie locus, pro εὑδόντων ἁλιευτικῶν κύρτων, vel ἁλιέων κύρτος. Diogenianus IV. 65. εὕδοντι κύρτος αἱρεῖ. At in Vatic. Cod. ζεύδον legitur, et mox ἃ ἂν τολμήσωσι. Apostolius vero absque verbo εὕδοντι, κύρτος, de iis qui felicius quid quam prudentius gerunt. Quemadmodum apud Athenæum Eupolis exclamat [p. 425 B.] ὦ πόλις, πόλις, Ὡς εὐτυχὴς εἶ μᾶλλον ἢ καλῶς φρονεῖς. Mihi sane ductum videatur a Timothei Cononis filii apophthegmate, de quo hîc Suidas copiose, et in Sullæ vita Plutarchus [p. 454 B.] Ἀλλ' οὐκ ἔπαθε ταυτὸ Τιμοθέῳ τῷ τοῦ Κόνωνος, ὃς εἰς τὴν τύχην αὐτοῦ τὰ κατορθώματα τῶν ἐχθρῶν τιθεμένων ἐκείνων, τὴν δὲ τύχην δικτύῳ τὰς πόλεις περιβάλλουσαν, &c. Idemque clarius in Apophthegmatis [p. 187 B.] Τιμόθεος εὐτυχὴς ἐνομίζετο στρατηγὸς εἶναι. Καὶ φθονοῦντες αὐτῷ τινὲς ἐζωγράφουν τὰς πόλεις εἰς κύρτον αὐτομάτως ἐκείνου καθεύδοντος ἐνδυομένας. ἔλεγεν οὖν ὁ Τιμόθεος, Εἰ τηλικαύτας πόλεις λαμβάνω καθεύδων, τί με οἴεσθε ποιήσειν ἐγρηγορότα; Respexisse et huc videatur M. Tullius Verrina ult. velut ad parœmiam tunc hodieque usitatam: *Non idem mihi licet, quod iis qui nobili genere nati sunt, quibus omnia populi Romani beneficia dormientibus deferuntur.* SCHOTT. Qui hæc pleraque sumpsit ab Erasmo I. 5, 82. Ceterum εὕδου τῶν—κύρτων P. H. εὕδον τῶν—κύρτων ed. Brub. Vid. B. 429. ευδον τῶν F.

9 [m]ΖΩΠΥΡΟΥ [n]ΤΑΛΑΝΤΑ : Ζώπυρος ὁ Πέρσης βασιλεῖ χαριζό- A
μενος, μαστιγώσας ἑαυτὸν, καὶ τῆς ῥινὸς καὶ τῶν ὤτων ἀφελό-
μενος, εἰσελθὼν εἰς Βαβυλῶνα, καὶ πιστευθεὶς [o]διὰ τὰ περὶ τὸ
σῶμα, προὔδωκε τὴν πόλιν. Ἐκ μεταφορᾶς οὖν εἶπε, Τάλαντα
καὶ ζυγὰ, οἱονεὶ ἔργα καὶ πράξεις.

10 [p]ΖΑΛΕΥΚΟΥ ΝΟΜΟΣ : Ἐπὶ τῶν ἀποτόμων. Ζάλευκος γὰρ B
Λοκροῖς τοῖς Ἐπιζεφυρίοις ὠμότερον ἐνομοθέτησεν.

11 [q]ΖΕΥΣ ΚΑΤΕΙΔΕ ΧΡΟΝΙΟΣ ΕΙΣ ΤΑΣ ΔΙΦΘΕΡΑΣ : Ὅτι οὐκ ἀπρο-
νόητα κἂν βραδέως ἡ δίκη τοὺς πονηροὺς μέτεισι. Φασὶ γὰρ τὸν

[m] Ζωπύρου] Photius : Ζωπύρου τάλαντα : Ζώπυρος ὁ Πέρσης αἰκισάμενος ἑαυτὸν Δαρείῳ Βαβυλῶνα εἷλεν, ὡς Ἡρόδοτος ἐν γ, πιστευθεὶς ἀποστάτης εἶναι. Idem statim : Ζωπύρου τάλαντα : Κρατῖνος ἐν Πυλαίᾳ· τοῦτον φησὶ Θεόπομπος ἐν τῇ ὀγδόῃ τῶν περὶ Φίλιππον Πέρσην ὄντα ὑπὸ φιλοτιμίας χαριζόμενον βασιλεῖ μαστιγῶσαι ἑαυτόν· καὶ τῆς ῥινὸς καὶ τῶν ὤτων ἀποστερήσαντα εἰσελθεῖν εἰς Βαβυλῶνα· καὶ πιστευθέντα διὰ ταύτην τὴν κακουχίαν, καταλαβεῖν τὴν πόλιν. Ἐκ μεταφορᾶς οὖν εἶπε τάλαντα καὶ ζυγὰ, οἱονεὶ ἔργα καὶ πράξεις.

[n] Τάλαντα] Τάλαντα male Erasmum *talenta* vertisse pridem a doctis est observatum, et vel ex Zenobio patet, qui in extremo, pro *rebus gestis* explanat. Pro *talento* tamen infra τάλαντα Ταντάλου dixit. Regem vero βασιλέα, κατ' ἐξοχὴν, pro Persarum rege Magno dici, vel e Xenophonte ac Terentio notum. Porro nota historia ex Herodoto lib. III. Plutarch. in Apophthegmatis [p. 173 A] et Justino libro XIII. Dicebat enim Darius se unum Zopyrum integrum malle, quam centum Babylonas capere : quemadmodum et Agamemnon decem Nestoris similes præ multis millibus optabat. Vatic. vero cod. ita legit : Μαστιγώσας ἑαυτὸν καὶ τὴν ῥῖνα καὶ τὰ ὦτα ἀφελόμενος. Moxque amplius : Προὔδωκε τὴν πόλιν, ὕστερον δὲ Δαρεῖος ἰδὼν αὐτὸν εἶπεν· ἤθελον Ζώπυρον σῶον ἔχειν, ἢ μυρίας Βαβυλῶνας ὑπάρχειν. Ἐκ μεταφορῆς εἶπε τάλαντα οἱονεὶ ἔργα καὶ πράξεις. SCHOTT.

[o] διὰ τὰ] διὰ om. P. F. Brub.

[p] Ζαλεύκου] De Zaleuco exemplum refert Valer. Maximus lib. VI. cap. 5. Cicero de Legibus [c. 6.] et lib. VI. Epist. 1. ad Atticum. De Græcis vero meminerunt Strabo libro VI. [p. 373 =398] Geogr. Ælianus lib. II. cap. 37. Var. histor. et lib. XIII. cap. 24. Athenæus libro XI. et Laërtius in Pythagora, et infra Zenobius Cent. V. adag. 4. Tales et a Dracone Atheniensibus latæ leges, quas non atramento, sed sanguine scriptas dicere solebat Demades auctor in Solone Plutarch. SCHOTT.

[q] Ζεὺς κατεῖδε] Alibi de diphthera proverb. *Antiquiora Jovis diphthera*. SCHOTT. Schol.Ven. B. ad Il. α'. 175. Ζεὺς κατεῖδε χρόνιος εἰς τὰς διφθέρας : ἐπὶ τῶν ποτε ἀμειβομένων ὑπὲρ ὧν πράττουσι καλῶν ἢ κακῶν, ὅτι οὐκ ἀπρονόητά φησι τὰ πάντα, ἀλλὰ τὸν Δία εἰς διφθέρας τινὰς ἀπογράφεσθαι καί ποτε ἐπεξίεναι. Vid. Valcken. ad Herodot. V. 58. Diatrib. Euripid. p. 185.

Δία εἰς διφθέρας τίνας ἀπογράφεσθαι τὰ πραττόμενα τοῖς ἀνθρώποις. A

12 [r] Ζεῖ χύτρα, ζῇ φιλία: Ἐπὶ τῶν διὰ τοῦ δείπνου συνεισιόντων εἰς φιλίαν.

13 [s] Ζητῶν γὰρ ὄψον θοἰμάτιον ἀπώλεσα: Ἐπὶ τῶν ἀτυχεστάτων. B

14 Ζωὴ πίθου: Ἐπὶ τῶν ἐπιεικῶς καὶ μετρίως ζώντων· ἀπὸ Διογένους τοῦ φιλοσόφου, ᾧ πίθος ἦν ἡ [t] ἡδίστη καταγωγὴ [u] καὶ διατριβή.

15 Ζωὸς γενήσῃ κρομμύου μόνον λαβών: Πρὸς τοὺς ἀπὸ μικρᾶς αἰτίας μεγάλην δόξαν καρπουμένους. C

16 [x] Ζῶμεν γὰρ οὐχ ὡς θέλομεν, ἀλλ' ὡς δυνάμεθα: Ἐπὶ τῶν μὴ κατὰ προαίρεσιν ζώντων. Κέχρηται αὐτῇ Πλάτων ἐν Ἱππίᾳ.

17 Ἤτοι τέθνηκεν, ἢ διδάσκει γράμματα: Τῶν μετὰ Νικίου στρατευσαμένων εἰς Σικελίαν, οἱ μὲν ἀπώλοντο, οἱ δὲ ἐλήφθησαν D αἰχμάλωτοι, καὶ τοὺς Σικελιωτῶν παῖδας [y] ἐδίδασκον γράμματα. Οἱ οὖν [z] διαφεύγοντες εἰς Ἀθήνας, καὶ ἐρωτώμενοι περὶ τῶν ἐν Σικελίᾳ, ἔλεγον, Ἢ τέθνηκεν, ἢ διδάσκει γράμματα. Καὶ

[r] Ζεῖ] Vide prov. apud Erasmum, *Ollæ amicitia*. SCHOTT.

[s] Ζητῶν] Allusit Aristophanes [Nub. 854.] Διὰ ταῦτα δὴ καὶ θοἰμάτιον ἀπώλεσας. SCHOTT.

[t] ἡδίστη] ἡ ἡδίστη P. H.

[u] καὶ διατριβή] Versabat enim dolium, interdum et in sole apricabatur, ut, quod Lucianus refert lib. de Historia [c. 3.] adventante Corinthum Philippo, trepidis omnibus varieque occupatis, Diogenes suum etiam dolium ultro citroque versabat per Craneum, id est scholam seu gymnasium, in quo degebat ante Corinthum, ut libro VI. [77.] Laërtius refert, Ἐτύγχανε μὲν οὖν διάγων ἐν τῷ Κρανείῳ πρὸ τῆς Κορίνθου γυμνασίῳ. SCHOTT.

[x] Ζῶμεν γὰρ] Platonis verba sunt [Hipp. Maj. p. 301 C.] Τοιαῦτα, ὦ Ἱππία, τὰ ἡμέτερά ἐστιν, οὐχ οἷα βούλεταί τις, φασὶν ἄνθρωποι ἑκάστοτε παροιμιαζόμενοι, ἀλλ' οἷα δύναται. Utitur et Terentius in Andria: *Ut quimus, aiunt, quando ut volumus non licet*. SCHOTT. vid. Heindorf. ad Platonis Crat. p. 140. Dedi Ἱππίᾳ pro ἱππείᾳ.

[y] ἐδίδασκον γράμματα] Confer Plutarchum in v. Niciæ p. 542 C.: Diodorus Sic. XIII. 33. οἱ δ' Ἀθηναῖοι παρεδόθησαν εἰς τὰς λατομίας, ὧν ὕστερον οἱ μὲν ἐπὶ πλεῖον παιδείας μετεσχηκότες ὑπὸ τῶν νεωτέρων ἐξαρπαγέντες διεσώθησαν, οἱ δὲ λοιποὶ σχεδὸν ἅπαντες ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ κακούμενοι τὸν βίον οἰκτρῶς κατέστρεψαν.

[z] διαφεύγοντες] διαφυγόντες B.

οὕτως ὁ λόγος παροιμιώδης ἐγένετο. Εἴρηται δὲ ἐπὶ τῶν ἀμφιβόλως λαλούντων. A

18 ᵃἮ ΚΡΙΝΟΝ Ἢ ΚΟΛΟΚΥΝΤΗΝ: Τὸ τῆς κολοκύντης ἄνθος καλεῖται κρίνον· ἄδηλον δὲ, εἰ οἴσει καρπόν. Ἔταττον οὖν τὸ μὲν κρίνον οἱ ἀρχαῖοι ἐπὶ τοῦ τεθνηκότος, τὴν δὲ κολοκύντην ἐπὶ τοῦ ὑγιοῦς. Μέμνηται ταύτης Δίφιλος λέγων, B

[a]Ἐν ἡμέραισιν [b]αὐτὸς ἑπτά σοι, [c]γέρων,
θέλω παρασχεῖν ἢ κολοκύντην ἢ κρίνον.

19 [d]Ἢ ΔΕῙ ΧΕΛΩΝΗΣ ΚΡΕΑ ΦΑΓΕῙΝ, Ἢ ΜῊ ΦΑΓΕῙΝ: Τῆς χελώνης ὀλίγα κρέα βρωθέντα στρόφους ποιεῖ, πολλὰ δὲ καθαίρει. Ὅθεν ἡ παροιμία. Ἕτεροι δὲ ἐπὶ τῶν ἀρχομένων ὁρμᾶν ἐπί τι πρᾶγμα, [e]στραγγευομένων δέ. Φασὶ δὲ αὐτὴν Τερψίωνος εἶναι. C

20 Ἡ [f]ἈΜΕΑ ΤῊΝ ἈΖΗΣΙΑΝ ΜΕΤΗ͂ΛΘΕΝ: Ἱστορεῖ Δίδυμος, ὅτι Ἀμέα μὲν ἡ Δημήτηρ παρὰ Τροιζηνίοις προσαγορεύεται, Ἀζησία δὲ ἡ Κόρη. Ἀπὸ γοῦν τῆς ἱστορίας ἡ παροιμία προήχθη. Λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν πολυχρονίῳ ζητήσει χρωμένων. Πλούτωνος γὰρ Περσεφόνην [g]ἁρπάσαντος, ἡ Δημήτηρ ἀνὰ πᾶσαν τὴν γῆν περιῄει ταύτην ζητοῦσα. D

21 ἩΛΙΘΙΩΤΕΡΟΣ ΤΟΥ͂ [h]ΠΡΑΞΙΛΛΗΣ ἈΔΩΝΙΔΟΣ: Πραξίλλα

[a] Ἐν ἡμέραισιν] Vulgo ἐν Ἡμέραισιν. Unde Diphileæ fabulæ titulum adscivit Fabricius. Sed vide Valckenærium Diatr. Eurip. p. 16. qui αὐτὸν pro αὐτὸς, et ἢ addidit ante κολοκύντην.

[b] αὐτὸς ἑπτά σοι] Diphili dicto affine illud apud Nonium Marcellum poetæ veteris: *Septem dies sunt vitæ, octavum Orco spondeo.* SCHOTT.

[c] γέρων] γέρον P. γερὸν H.

[d] Ἢ δεῖ χελώνης] Terpsionem quoque adagii auctorem laudat Dipnosophista apud Athenæum libro VIII. [p. 337 B.] ubi doctissimus Casaubonus animadvertit rescribendum hîc στραγγευομένων, pro στρατευομένων. Nam e duplici γ, τ a librariis factum. Suidæ itaque interpres frustra est, Ἐπὶ τῶν ἀποδύντων μὲν τὸ πρᾶγμα, στρατευόντων δὲ, (quo modo et Apostolius habet) vertens, *alii accommodant ad eos, qui cum detrectent militiam, tamen militent.* Huc pertinet oraculum Crœso datum, apud Herodotum lib. I. Musarum cap. 47. et Suidam. Ὀδμή μ' ἐς φρένας ἦλθε κρατερῇ οἷα χελώνης, Ἑψομένης ἐν χαλκῷ ἅμ' ἀρνείοισι κρέεσσιν. SCHOTT.

[e] στρατευομένων P. H.

[f] Ἀμέα—Ἀζησίαν] Has Δαμίην καὶ Αὐξησίην vocat Herodotus V. 82. ubi v. Valcken. et Bähr.

[g] ἁρπάσαντος] Notissima Raptus hujus fabula vel e Claudiani poemate, et de Cerere filiam quærente supra Centur. I. adag. 7. Ἀγέλαστος πέτρα. SCHOTT.

[h] Πραξίλλης] Apostolius itaque

Σικυωνία μελοποιὸς ἐγένετο, ὡς φησὶ Πολέμων. Αὕτη ἡ Πραξίλλα A
τὸν Ἄδωνιν ἐν τοῖς μέλεσιν εἰσάγει ἐρωτώμενον ὑπὸ τῶν κάτω, τί κάλλιστον καταλιπὼν ἥκει, ἀποκρίνασθαι, ἥλιον, καὶ σελήνην, καὶ σικύους, καὶ μῆλα. Ὅθεν εἰς παροιμίαν προήχθη ὁ λόγος. Ἠλίθιον γὰρ τὸ τῷ ἡλίῳ παραβάλλειν τοὺς σικύους.

22 Ἡρακλεία λίθος: Ταύτην [i]ἔνιοι μαγνῆτιν λέγουσι τὴν ἐπι- B
σπωμένην τὸν σίδηρον. [k]Ἡ δὲ ἑτέρα, παραπλήσιος ἀργύρῳ. Κέκληται δὲ οὕτως ἀπὸ Ἡρακλείας, τῆς [l]ἐν Λυδίᾳ πόλεως.

23 Ἢ [m]τρὶς ἕξ, ἢ τρεῖς κύβοι: Ἡ παροιμία παρὰ Φερεκράτει ἐν τοῖς Μυρμηκανθρώποις. Κεῖται δὲ ἐπὶ τῶν ἀποκινδυ-
νευόντων. Τὸ μὲν γὰρ τρὶς ἕξ, τὴν παντελῆ νίκην δηλοῖ· τὸ δὲ C
τρεῖς κύβοι, τὴν ἧτταν. Πάλαι γὰρ τρισὶν ἐχρῶντο πρὸς τὰς

male τοῦ Πραξιτέλους, qui sculptor fuit. Vide et in Ang. Politiani Nutricia Alex. Brassicanum. Variat autem in hujus explanatione Vatican. Ἡ Πραξίλλα Σικυωνία γελοποιὸς, ὑπὸ τῶν κάτω ἐρωτωμένη τί καταλιποῦσα ἄνω ἥκει, ἀπεκρίθη, ἥλιον, σελήνην, σικύους, καὶ μῆλα. Ἠλιθία δὲ ἐκρίθη τὸ τῷ ἡλίῳ τοὺς σικύους συναριθμεῖν, ἢ χρὴ τραγῳδεῖν πάντας, ἢ μελαγχολᾶν. Suidas infra Cent. VII. tantum, ἐπὶ τῶν ἀναισθήτων. SCHOTT.

[i] ἔνιοι, etc.] Schol. Platonis p. 138. Διογενιανὸς δὲ Μάγνητιν μὲν πλανᾶν λέγει τὴν ὄψιν λίθον, ὡς εἴη ἀργύρῳ ἐμφερής· τὴν δὲ Ἡρακλεῶτιν ἐπισπᾶσθαι τὸν σίδηρον.

[k] Ἡ δὲ ἑτέρα] Vatican. Οἱ δὲ ἑτέραν ὁμοίαν ἀργύρῳ. SCHOTT.

[l] ἐν Λυδίᾳ] Hinc et *Lydius* dictus *lapis* aurum explorans. Falluntvero ac falluntur, qui Herculeum aut Herculanum nominarunt; in quo et Politianum reprehensum memini a Bapt. Pio. De magnetis autem miraculis ii tractant, qui occulta naturæ arcana causasque rimantur Jo. Fernelius de Sympathia, et Lævinus Lemnius, Medicus Belga, lib. III. Occultor. Naturæ c. 4. et lib. IV. cap. 10. Hic autem lapis Clementi quoque Alexandrino Λίθος Ἡρακλεία est, et Ἡράκλειος, et Herodiano. SCHOTT.

[m] τρὶς ἕξ] Corrupte hîc τρεῖς semel iterumque excusum pro τρίς. Ter autem sex octodecim, quo in calculo aberravit Desiderius Chiliastes, qui novem supputat, ut ter tria concepisse animo videatur. Sed demus aliorum erratis veniam, ut nostris citius impetremus. Cubi autem uniones ὄνους vocari ab Ionibus (vitiose enim hîc οἴνους, ut et in Polluce non semel, quasi *vinum* editum erat) testis est idem Julius in Onomastico, et ex eo Junius Hadrianus libro II. Animadversor. cap. 4. et Adagiorum Centuria V. num. 62. Rectius vero Vatic. cod. οἴνας, et mox, ἐκφέρουσιν ἢ τρὶς ἕξ, ἢ τρεῖς οἴνας. Eamque lectionem confirmat his verbis Suidas: Οἴνας καλοῦσιν Ἴωνες τοὺς κύβους. Καὶ παροιμία, Ἢ τρὶς ἕξ, ἢ τρεῖς οἴνας. Meminit quoque adagii Eustathius in Ἰλ. π΄. [p. 1083, 63.] SCHOTT. Τρεῖς P. H. hic et infra.

παιδιᾶς κύβοις, καὶ οὐχ, ὡς οἱ νῦν, δύο. Ἔστι δὲ ὁμωνυμία. A
Κύβον γὰρ ἔλεγον ἰδίως αὐτὸν τὸν ῥιπτούμενον, ὅτε πλήρης ἐστὶ καὶ μή. Τοὺς δὲ κύβους τοὺς τοιούτους οἱ Ἴωνες καλοῦσιν [n]Οἴνας, καὶ τὴν παροιμίαν οὕτως ἐκφέρουσιν, Ἢ τρὶς ἓξ, ἢ τρεῖς οἶναι.

24 [o]Ἡ Φανίου θύρα: Ὁ Φάνιος, ὡς φασὶν, ἐγένετο ὀβολοστάτης, [p]ἄλλοι δὲ τυφλός. Ὑπανοίγοντος δὲ τοῦ παιδὸς αὐτοῦ τὰ ταμεῖα καὶ τὴν θύραν, ἣν ἐκεῖνος ἰσχυρὰν ἐνόμιζεν εἶναι, τὴν παροιμίαν εἰρῆσθαι ἐπὶ τῶν μηδὲν ἀνυόντων ἐν τῷ φυλάττειν. B

25 [q]Ἡ ἀφύα πῦρ: Ἐπὶ τῶν ὀξὺ λαμβανόντων τέλος ἡ παροιμία εἴρηται. Παρ' ὅσον ἡ ἀφύη (ἔστι δὲ ἰχθὺς) ἰδοῦσα τὸ πῦρ μόνον ἕψεται, οὕτως οὖσα τρυφερά. C

26 [r]Ἡράκλειος νόσος: Δικαίαρχος φησὶ τὴν ἱερὰν νόσον Ἡράκλειον ὀνομάζεσθαι. Εἰς ταύτην γὰρ ἐκ τῶν μακρῶν πόνων περιπεσεῖν φασὶ τὸν Ἡρακλέα.

[n] Ὄνους] οἴνους P. οἴνοις H. F. οἴνας Schol. Platon. p. 245. qui in fine etiam οἴνας pro εἶναι. Vid. Jungerm. ad Pollluc. VII. 204. eundem et Hemsterh. ad Poll. IX. 95.

[o] Ἡ Φανίου] Suidas, apud quem φάνου editur, alteram addit originem de mœcha uxore, quæ per tegulam adulteros admitteret, frustra confiso Phanio januæ obseratæ. Eustathius in Odyss. ω'. [p. 1959, 14.] derivat a Phania quodam, qui multam sibi opum vim reconditam domi finxerit, qualis ab Horatio amens Argivus quidam lib. II. Epistola ii. versu 128. sic inducitur: *Pol, me occidistis, amici, Non servastis, ait, cui sic extorta voluptas, Et demptus per vim mentis gratissimus error.* Talis quoque Thrasylaus Axonensis, Pythodori F. apud Athenæum lib. XII. extremo, ex Heraclide Pontico, et in Chiliaste Batavo, *In nihil sapiendo jucundissima vita*, ex Sophoclis Ajace μαστιγοφόρῳ [553.] Idem Aristoteles, sed Abydi contigisse commemorat. SCHOTT. φανοῦ Photius. Φανίου legerit Hemsterhus. ad Aristoph. Plut. p. 372.

[p] ἄλλοι] Lege ἄλλως ex Photio.

[q] Ἡ ἀφύα] Vide supra Cent. II. adag. 32. SCHOTT.

[r] Ἡράκλειος] De hoc morbo Aristoteles probl. I. sectione 30. Alexandro quoque Tralliano παιδικὴ καὶ Ἡρακλεία νόσος dicitur, sed Ἡρακλεία διὰ τὸ ἰσχυρὸν καὶ δυσμετάθετον τῆς νόσου. Forte quod validus sit ac vehemens, ut Hercules alter, ut a medicorum filiis expugnari vix possit. Apuleius in Apologia *Sacrum morbum* illum appellatum putat, quod animi partem rationalem, quæ longe sanctissima est, violet. Tu vide et Moschopulum in dict. Ἐπίληψις; et Hieronymum Mercurialem. SCHOTT.

27 [s]ΘΑΜΥΡΙΣ ΜΑΊΝΕΤΑΙ: Ἐπὶ τῶν κατὰ σύνεσιν παράλογα δοκούντων πράττειν εἴρηται ἡ παροιμία. A

[t]Ὁ Θάμυρις πολλοὺς ἐπὶ κάλλει διενεγκὼν, ἤρξατο πρῶτον ἐρᾷν ἀῤῥένων. Ἀσκήσας δὲ κιθαρῳδίαν, ταῖς Μούσαις ἤρισε, συνθέμενος πρότερον, εἰ μὲν κρείττων εὑρεθῇ, πλησιάσαι πάσαις· εἰ δ' ἡττηθῇ, στερηθήσεσθαι ὧν ἂν ἐκεῖναι θέλωσιν. Ὑπέρτεραι B δὲ αἱ Μοῦσαι γενόμεναι, καὶ τῶν ὀμμάτων αὐτὸν καὶ τῆς κιθαρῳδίας ἐστέρησαν.

28 ΘᾶΤΤΟΝ Ἢ ΒΟΎΤΗΣ: Τῶν ἐπὶ τῇ στοᾷ μαχομένων τὶς ἦν ᾧ ἐπεγέγραπτο Βούτης, οὗ ἐφαίνετο τὸ κράνος καὶ ὁ ὀφθαλμός· τὰ δὲ λοιπὰ μέρη ἐδόκει ὑπὸ τοῦ ὄρους, ἐφ' οὗ ἐβεβήκει, κρύπτεσθαι, C διὰ τὸ προκεῖσθαι αὐτοῦ. Τάσσεται οὖν ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ῥᾳδίως συντελουμένων. Καὶ γὰρ ὁ Βούτης ῥᾳδίως [u]κατεσκευάσθη, ἅτε οὐχ ὁλοκλήρου τοῦ σώματος γεγραμμένου.

29 [v]ΘΕΤΤΑΛῶΝ ΣΌΦΙΣΜΑ: Παροιμία ἐπὶ τῶν σοφιζομένων λεγο-

[s] Θάμυρις] De hoc Thamyris cum Musis certamine in Bœotia Homerus Iliad. β'. pluribus fabulam exponit, ver. 594. Καὶ Πτελεὸν, καὶ Ἕλος, καὶ Δώριον, ἔνθά τε Μοῦσαι Ἀντόμεναι Θάμυριν τὸν Θρήϊκα παῦσαν ἀοιδῆς, Οἰχαλίηθεν ἰόντα παρ' Εὐρύτου Οἰχαλιῆος· Στεῦτο γὰρ εὐχόμενος νικήσεμεν εἴπερ ἂν αὐταὶ Μοῦσαι ἀείδοιεν κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο· Αἱ δὲ χολωσάμεναι πηρὸν θέσαν, αὐτὰρ ἀοιδὴν Θεσπίην ἀφέλοντο καὶ ἐκλέλαθον κιθαριστύν. Quo in versu Θεσπεσίην malim legi. Latine vero si quis requirat, non apponam: ne perpetuo ignavos foveam transferendo. Ad hunc autem poëtæ locum Eustathius e Lexico Pausaniæ, diversam a Zenobio et Homero fabulam commemorat, de Amyri in Peloponnesum migrante, et pro insano a Sybaritis habito; cum tamen oraculo didicisset fore, ut Sybaritarum urbs funditus tum demum periret, cum homines præ diis honorarent, ut ibidem acciderat, ad Deorum asylum fugiente servo, indeque abstracto, ad Herois vero se recipiente, immuni servato. Suidas etiam et Diogenianus, atque Apostolius unam eamdemque de servo historiam parum, ni fallor, sibi constantes, et Amyri et Thamyri attribuunt. Placet autem ut nominibus, ita re gesta distinguendos videri, licet Erasmus *Thamyrin* non attigerit, et corrigendum Joannes Hartungus accuratæ vir diligentiæ Decuria I. cap. 11. censuerit. De *Thamyri* vero videndus Hesychius ac Phavorinus. SCHOTT.

[t] Ὁ Θάμυρις πολλοὺς] Ex Apollodoro I. 3. 3.

[u] κατεσκεύαστο] κατεσκευάσθη P. et sic B.

[v] Θετταλῶν] Vaticani codicis scripturam repræsentabo. Θετταλικὸν enim præfert, et explanat: Λόγιον ἐξέπεσε τῷ Θετταλῷ φυλάττεσθαι, &c. Νοήσας οὖν τὸ λόγιον,

μένη, [x]διὰ τὸ τῷ Θετταλῷ λόγιον ἐκπεσεῖν, φυλάττεσθαι μὴ A ἕλωσιν αὐτὸν οἱ ἐξεναντίας εὐχῇ μείζονι καὶ λαμπροτέρᾳ κατ' αὐτοῦ χρησάμενοι. Νοήσας οὖν τὸ λόγιον, καὶ πρὸς ὑπερβολὴν τραπόμενος, ἑκατόμβην ἀνδρῶν ηὔξατο θυσίαν Ἀπόλλωνι [y]Καταιβασίῳ. Κατελθὼν οὖν ἐκεῖ, καὶ διαταξάμενος ἐφ' ἃ ὥρμησε, τὸ περὶ τὴν θυσίαν καὶ τὴν εὐχὴν οὔτε ἱεροπρεπὲς εἶναι νομίσας, οὔτε B ἄλλως εὐσεβὲς, ὑπερέθετο. Καὶ μέχρι νῦν Θετταλοὶ τὴν θυσίαν Ἀπόλλωνι ὑπισχνοῦνται δι' ἔτους.

30 Θεῶν ἀγορά: Παροιμία ἐπὶ τῶν τολμώντων τὶ λέγειν ἐπὶ τοῖς τοσοῦτον ὑπερέχουσιν, ὅσον οἱ θεοὶ τῶν ἀνθρώπων. Καὶ τόπος Ἀθήνησιν ἀπὸ τοῦ [yy]συναγερθῆναι προσαγορευθείς. C

31 [z]Θολερῶς προβαίνεις: Μὴ καθισταμένην καὶ ἀσφαλῆ πορείαν ἔχων, ἀλλ' ἀστάτως, καὶ τεταραγμένως προϊών.

32 [a]Θρᾷκες ὅρκια οὐκ ἐπίστανται: Ταύτης μέμνηται [b]Μέ-

καὶ πρὸς ὑπερβολὴν τραπόμενος, ἐφ' ἃ ὤμοσεν ὑπερέθετο. Ἐπισχοῦντι τοίνυν Θετταλοὶ τὴν θυσίαν δι' ἔτους. Suidas quoque varie adhiberi solitum ait, de habitu, de impostura, quique ordinibus non recte pugnant, sed subdole agunt. Thessalum autem facit Aratum, et Thessalos latrociniis et perfidia nobiles: de quorum fraudibus et in Phœnissis Euripides [v. 1416.] et ibi Græcus enarrator: Καὶ πῶς νοήσας Ἐτεοκλῆς τὸ Θεσσαλῶν Εἰσήγαγε τὸ σόφισμ' ὁμιλίᾳ χθονός. Aristophanis Scholiastes ab Iasone proverbium derivat, quod Medeæ datam fidem non servarit, exstatque adagium in Chrestomathia libri I. Athenæi. Affine huic videatur proverb. *Thessalorum necessitas*. Quod proverbii specie in Chrysantho Eunapius Sardianus extulit. SCHOTT.

[x] διὰ τὸ τῷ Θετταλῷ] διὰ τὸ Ἀράτῳ τῷ Θ., vel διὰ τὸ Δωτίμῳ τῷ Θ. cum Burmanno in Jove Fulgerat. p. 331. Valckenærius ad Schol. Eurip. Phœn. p. 768.

[y] Καταιβασίῳ] Apollinis hoc cognomen tribuit et Jovi Phurnutus [c. 9.] et Pausanias in Eliacis [V. c. 14.] aramque illi esse in Olympia, ubi et Themidis fuit oraculum. Dictus etiam ἐπιβατήριος Phœbus et ἐμβάσιος, quasi *descensor*, Apollonii interpreti. Hoc item loco καταιβάσιος, quasi *prodigialem* dicas, uti Jovem Plautus nominat in Amphitruone. SCHOTT.

[yy] συνεργηθῆναι] συναγερθῆναι Hesych.

[z] Θολερῶς] Suidas hinc transscripsit, sed, verum ut fatear, phrasis potius quam proverbii ratione. SCHOTT.

[a] Θρᾷκες] De Thracum perfidia, et totidem pæne verbis quot Zenobius, Strabo [Suidas, ubi πρεσβεύς τις ed. Bas. meliores libri cum Zenobio consentiunt.] nisi quod πρεσβευτής, id est *legatus*, ibi legitur. Respexit et Maro III. Æneidos initio, de Polymnestore Thrace hospitii jus, jugulato Polydoro, violante, *fas omne abrumpit*, inquit. Ubi et interpretes

νανδρος ἐν τῇ πρώτῃ. Λέγει γὰρ, ὅτι ἐν ταύτῃ τῇ γῇ ὁ πρεσβύ- A
τατος ἀκοντισθεὶς διὰ τοῦ στήθους ἀπώλετο. Καὶ ἐντεῦθεν Ἴωσι
καὶ Αἰολεῦσιν αἴνιγμα γέγονε, Θρᾷκες ὅρκια οὐκ ἐπίστανται.

33 [c]ΘΥΡΑΖΕ ΚΑΡΕΣ, ΟΥΚ ΕΤ' ἈΝΘΕΣΤΗΡΙΑ: Οἱ μὲν διὰ πλῆθος οἰκετῶν Καρικῶν εἰρῆσθαι φασὶν, ὡς ἐν τοῖς Ἀνθεστηρίοις [d]εὐωχουμένων αὐτῶν, καὶ οὐκ ἐργαζομένων. Τῆς οὖν ἑορτῆς τελε- B σθείσης, λέγειν ἐπὶ τὰ ἔργα ἐκπέμποντας αὐτοὺς,

Θύραζε Κᾶρες, οὐκέτ' Ἀνθεστήρια ἤ.

[e]Τινὲς δὲ οὕτω τὴν παροιμίαν φασὶν, ὅτι οἱ Κᾶρες ποτὲ μέρος τῆς Ἀττικῆς κατέσχον· καὶ [f]εἴ ποτε τὴν ἑορτὴν τῶν Ἀνθεστηρίων ἦγον οἱ Ἀθηναῖοι, σπονδῶν αὐτοῖς μετεδίδοσαν, καὶ ἐδέχοντο τῷ ἄστει C καὶ ταῖς οἰκίαις. Μετὰ δὲ τὴν ἑορτὴν, τινῶν [g]ὑποβεβλημένων

Lambertus Hortensius, et Germanus Pimpontius, homines eruditissimi. SCHOTT.

[b] Μένανδρος] *Menandri* comœdia advocatur concise ἐν τῇ πρώτῃ, quæ est Ἐπίκληρος πρώτη, ab Athenæo citata initio libri IX. Δειπνοσ. Vertendum itaque hîc, *in Hærede prima*, non *in Comœdia prima*. Nec me fugit numerum addi interdum, ut ibidem Aristophanis Πλοῦτος δεύτερος, a Dipnosophista laudatur. SCHOTT. Vide not. ad Suidam p. 1908. Menandri Protectoris fragmentis h. l. inseruit Niebuhrius p. 439.

[c] Θύραζε] Suidas alium addit ut sensum, ita et lectionem: Θύραζε κῆρες, οὐκ ἔνι Ἀνθεστήρια. Quasi animæ Anthesteriis per urbem vagarentur. Athenienses quoque mensem sextum *Anthesteriona* nominarunt; quem Gaza *Novembri* respondere putat, παρὰ τὸ ἄνθος στερῶ, quod floribus prata priventur. Alii tamen Dionysii esse festa aiunt. Philostratus nominis causam refert ad ritum coronandi pueros triennes sertis floreis. De scriptura variante iterum. Membranæ Vaticanæ amplius: Τινὲς δὲ οὕτως φασὶ, Θύραζε Κῆρες, οὐκ ἔνι Ἀνθεστήρια. Variatque in sequentibus brevius quam vulgatus ad hanc diem Zenobius proverbium sic explanans: Οἱ μὲν διὰ πλήθους οἰκετῶν Καρικῶν. Φασὶ γὰρ ὡς ἐν τοῖς Ἀνθεστηρίοις εὐωχουμένων αὐτῶν, καὶ οὐκ ἐργαζομένων, ἐπεὶ τὰ τῆς ἑορτῆς τέλος ἐλάμβανεν, ἐπὶ τὰ ἔργα τούτους ἐξέπεμπον λέγοντες, Οὐκ ἔτ' Ἀνθεστήρια. Οἱ δὲ φασί· Κᾶρες ποτὲ μέρη τῆς Ἀττικῆς γῆς κατέσχον, καὶ ἔκποτε τὴν ἑορτὴν τῶν Ἀνθεστηρίων ἦγον οἱ Ἀθηναῖοι, σπονδῶν αὐτοῖς μεταδιδόντων. Ἐν ἄστει δὲ τὰς οἰκίας ἀπαντῶντες πρὸς τοὺς Κᾶρας, τὸ εἰρημένον παίζοντες ἔλεγον. SCHOTT.

[d] εὐωχουμένοις αὐτοῖς—ἐργαζομένοις] εὐωχουμένων αὐτῶν—ἐργαζομένων Photius, cum B. 503.

[e] τίνες δὲ οὕτω] Photius: τίνες δὲ οὕτως τὴν παροιμίαν φασί· Θύραζε κῆρες· οὐκ ἔνι Ἀνθεστήρια· ὡς κατὰ τὴν πόλιν τοῖς Ἀνθεστηρίοις τῶν ψυχῶν περιερχομένων. Nec plura.

[f] ὅποτε] εἴ ποτε P. H.

[g] ὑποβεβλημένων] Valckenærius ὑπολελειμμένων.

ἐν ταῖς Ἀθήναις, οἱ ἀπαντῶντες πρὸς τοὺς Κάρας [h]παίζοντες A
ἔλεγον,

Θύραζε Κᾶρες, οὐκέτ' Ἀνθεστήρια.

Εἴρηται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ [i]ἐπιζητούντων πάντοτε λαμβάνειν.

34 [j]Θάσος ἀγαθῶν: Ἐπὶ τῶν εὐδαίμονα καὶ λαμπρὸν ἀποδεῖξαί B
τινα ἐπαγγελλομένων ἡ παροιμία ἐστί. Καλλίστρατος γὰρ ὁ ῥήτωρ ἐκπεσὼν Ἀθήνηθεν ἔπεισε τοὺς Ἀθηναίους τὴν [k]ἀντίπεραν γῆν οἰκῆσαι, λέγων ὅτι καὶ χρυσᾶ μέταλλα ἔχει, καὶ γῆν ἄφθονον, καὶ ὅλην ἀρίστην, καὶ ὅλως Θάσον ἀγαθῶν τὸν τόπον ἐκάλει· ὅθεν ἡ παροιμία ἐκράτησεν. C

35 Θᾶττον ὁ τόκος Ἡρακλείτῳ [l]Περινέῳ τρέχει: Ἡράκλειτος δρομεὺς ἐγένετο θαυμασθεὶς ἐπὶ τάχει. Εἴρηται ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν δανειζομένων, ὡς τοῦ τόκου θᾶττον τρέχοντος ἢ Ἡράκλειτος ὁ δρομεύς. Ἐξήλλακται μέντοι Δωρικῶς, Ἡρακλείτῳ Περινέῳ, ἀντὶ τοῦ, Περινέου. D

36 [m]Θεὸς ἡ Ἀναίδεια: Αὕτη τέτακται ἐπὶ τῶν δι' ἀναισχυν-

γ''

h παίζοντες ἔλεγον] παίζοντες λε ἔλεγον P. H.

i ἐπιζητούντων] ζητούντων H.

j Θάσος] Θάσσος duplicis litteræ sibilo scribit Stephanus Byzantius Thraciæ insulam. Sup. vero Cent. III. adag. 11. vitiose, opinor, cum Suida Δάτος effertur, ut ibi monere memini. Callistrati autem hujus et supra Zenobius meminit. Affinia his plurima, Ἀγαθῶν ἀγαθίδες, Ἀγαθῶν μυρμηκία, &c. SCHOTT.

k ἀντίπερα] ἀντίπεραν B.

l Περινέῳ] *Perine* oppidi nomen arbitror, cursoris hujus patriam, Stephani auctoritate adductus, qui in Παρπάρων *Perinem* etiam dictam existimat Asiæ urbem. Etsi vero κότος hîc Vatican. habeat, retineo τόκος. Idemque θρυλληθεὶς pro θαυμασθεὶς præfert. Utrumque rectum. SCHOTT.

m Θεὸς ἡ Ἀναίδεια] Idem fortasse ex Theophrasto M. Tullius lib. de Legibus II. [c. 11.] *Illud*, inquit, *vitiosum Athenis, quod Cylonio scelere expiato, Epimenide Cretensi suadente, fecerunt Contumeliæ fanum, et Impudentiæ.* Et Menandri de hac Dea γνώμη circumfertur [ap. Stobæum XXXII. 7.] ὦ μεγίστη τῶν θεῶν Νῦν οὖσ' ἀναίδει', εἰ θεὸν καλεῖν σε δεῖ. Δεῖ· τὸ κρατοῦν γὰρ νῦν νομίζεται θεός. Pausanias quoque in Atticis [c. 28.] hujus Deæ aræ meminit, qui et in Laconicis [c. 20.] *Pudori* positam ait, post Xenophontem in Symposio [8, 35.] Lactantius [I. 20. p. 87.] Porphyrius ac Servius cultos fuisse εἰδωλομανίᾳ Deos, partim ut prodessent, partim ne obessent: in his et *Febrim;* de qua Febri e Tullio, Valerio, Plinio, Livio, et Augustino observatum a Junio adversus Pintiani sententiam libro III. Animadversor. cap. 1. Hunc

τίαν τινὰ ὠφελουμένων. Φησὶ Θεόφραστος ἐν τῷ περὶ Νόμων, A Ὕβρεως καὶ Ἀναιδείας παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις [n]εἶναι βωμούς.

37 [o]ΘΡΑΙΚΙ͂Α ΠΑΡΕΎΡΕΣΙΣ: Φασὶ τοὺς Θρᾷκας ἡττηθέντας ὑπὸ Βοιωτῶν, καὶ σπεισαμένους σπονδὰς πενθημέρους θέσθαι· νυκτὸς δὲ ἐπιγενομένους τοῖς Βοιωτοῖς, τοὺς μὲν ἀποκτεῖναι, τοὺς δὲ ζωγρῆσαι. Ἀγανακτούντων δὲ τῶν Βοιωτῶν, εἰπεῖν τοὺς Θρᾷκας, ὅτι B τὰς ἡμέρας οὐ τὰς νύκτας ἐσπείσαντο.

38 [p]ἸΝΟΥ͂Σ ἌΧΗ: Ἰνὼ ἡ Κάδμου συνελθοῦσα Ἀθάμαντι, δύο ἐγέννησε παῖδας, Λέαρχον καὶ Μελικέρτην, καὶ θυγατέρα Εὐρύκλειαν. Οὗτοι ὑπὸ Ἀθάμαντος μανέντος κατετοξεύθησαν. Μετὰ δὲ Μελικέρτου ἡ Ἰνὼ ἔρριψεν ἑαυτὴν εἰς τὴν πρὸς τῷ Μολουρίῳ C θάλατταν. Καὶ τὴν μὲν εἰς Μέγαρα προσβρασθεῖσαν Μεγαρεῖς ἀνελόμενοι, καὶ πολυτελῶς κηδεύσαντες, ἐκάλεσαν Λευκοθέαν· τὸν δὲ εἰς Κόρινθον Κορίνθιοι θάψαντες Μελικέρτην, καὶ ἄγουσιν ἐπ' αὐτῷ ἀγῶνα τὰ Ἴσθμια. Διὰ δὴ ταῦτα εἴρηται Ἰνοῦς ἄχη. Ἄχος γὰρ ἡ λύπη, ἀχανεῖς ποιοῦσα τοὺς κακῶς παθόντας. Ταῦτα D δὲ δηλώσει καὶ [q]Μενεκράτης ὁ Τύριος. Πέπονθε δὲ οὕτως Ἰνὼ

quoque respexisse cultum arbitror Maronem lib. IX. Æneidos ver. 186. *Diine hunc ardorem mentibus addunt Euryale? an sua cuique Deus fit dira cupido?* Plura id genus monstra ab Ethnicis culta dabit Gyraldus Syntagmate primo. Denique θεὸς sequiore hîc genere positum; qualia Nunnesius, homo doctissimus, ad Phrynichum De vocibus Atticis congessit. SCHOTT. Vid. Suid. p. 1869 B.

[n] εἶναι βωμούς] βωμός H.

[o] Θρᾳκία παρεύρεσις] Historiam commemorat lib. IX. Strabo [p. 583=616.] similiaque Cicero lib. I. Officiorum de Justitia disserens, tametsi quædam exemplaria antiqua his careant. Erasmus *decem dierum inducias* hîc vertit, quod μνημονικὸν ἁμάρτημα videatur: nam πενθημέρους σπονδὰς Zenobius habet. Membranæ vero Vaticanæ sic præferunt, indicato pugnæ loco: Θρῄκια παρεύρεσις. Φασὶ τοὺς Θράκας ἡττηθέντας ὑπὸ Βοιωτῶν περὶ Κορωνείαν, καὶ σπονδὰς πενθαμέρους πεισαμένους ἐπιθέσθαι νυκτὸς τοῖς Βοιωτοῖς καὶ τοὺς μὲν ἀποκτεῖναι, τοὺς δὲ ζωγρῆσαι. Ἀγανακτούντων δὲ τῶν Βοιωτῶν, ἡμέρας ἀλλὰ οὐ νύκτας ἔφασκον ἐπεισάμεθα. SCHOTT.

[p] Ἰνοῦς] *Leucotheam* dictam a Græcis, a Latinis *Matutam*, quæ prius *Ino*, Cicero Tusc. I. [c. 12.] refert, Ovidius IV. Metamorph. Hyginus, et Luctatius, Statii interpres. Vertit et nomen indiges factus *Melicerta*, dictusque *Portunus* a Latinis, et a Græcis *Palæmon*, iisdem auctoribus. SCHOTT.

[q] Μενεκράτης ὁ Τύριος] Erasmus edidit *Melicratem*, librariorum

δι' αἰτίαν τήνδε. [r] Ἀθάμας πρότερον γυναῖκα ἐσχηκὼς Νεφέλην, A
δύο παῖδας ἐκ ταύτης [s] Ἕλλην καὶ Φρίξον ἐγέννησεν. Ἀποθα-
νούσης δὲ τῆς Νεφέλης, δευτέραν ἠγάγετο γυναῖκα Ἰνώ· ἥτις
ἐπιβουλεύσασα τοῖς τῆς Νεφέλης παισὶ, παρέπεισε τὰς τῶν ἐγ-
χωρίων γυναῖκας φρύγειν τὰ σπέρματα. Ἡ γῆ δὲ πεφρυγμένον
τὸν σπόρον δεχομένη, καρποὺς ἐτησίους οὐκ [ss] ἀνεδίδου. Πέμψας B
οὖν εἰς Δελφοὺς ὁ Ἀθάμας, περὶ τῆς ἀφορίας ἐπυνθάνετο. Δώ-
ροις δὲ πείσασα Ἰνὼ τοὺς πεμφθέντας, ὑπέθετο αὐτοῖς εἰπεῖν
ὑποστρέψασιν, ὡς ἀνεῖλεν ὁ θεὸς, Ἕλλην καὶ Φρίξον σφαγιασθῆ-
ναι, εἰ θέλοιεν ἀπαλλαγὴν τῆς ἀφορίας ἔσεσθαι. Πεισθεὶς οὖν ὁ
Ἀθάμας, Ἕλλην καὶ Φρίξον τῷ βωμῷ παρέστησεν. Ἀλλ' ἐκεί- C
νους μὲν κατοικτείραντες οἱ θεοὶ διὰ τοῦ χρυσομάλλου κριοῦ ἐνα-
ερίους ἀφήρπασαν. Ὅθεν Ἕλλη μὲν ἀντέχειν μὴ δυναμένη, εἰς
τὸν ἀπ' ἐκείνης κληθέντα Ἑλλήσποντον καταπίπτει· Φρίξος δὲ εἰς
τὴν Κολχικὴν διασώζεται γῆν. Ἀθάμαντι δὲ μανίαν ἐμβαλόν-
τες, τὴν Ἰνὼ τοιαῦτα παθεῖν παρεσκεύασαν. D

39 [t] Ἰαλέμου ψυχρότερος: Παροιμία, ὡς εἴ τις εἴποι, Γυμνό-
τερος τοῦ κακοδαίμονος· ἢ ὅτι οἱ θρηνοῦντες τῷ ἰαλέμῳ χρῶνται,
ἐπιλέγοντες αὐτό. Ἔνθεν καὶ τὸ θρηνεῖν, ἰαλεμίζειν λέγουσι.
Λέγουσι δὲ τινὲς τὸν Ἰάλεμον υἱὸν Καλλιόπης, καθ' ὑπερβολὴν
ψυχρὸν γεγονότα. E

opinor ῥαθυμίᾳ, qui paulo ante *Melicertam* transscripsissent. SCHOTT.

[r] Ἀθάμας πρότερον] Conferatur Apollodorus I. 9, 1.

[s] Ἕλλην καὶ Φρίξον] De Phrixo et Helle legendus Apollonii Rhodii enarrator in periocha Argonauticῶn, ut de aureo vellere Isacius Tzetzes in Lycophronis Cassandram. SCHOTT.

[ss] ἐνεδίδου] ἀνεδίδου Apollod.

[t] Ἰαλέμου] Euripides in Troadibus [600.] ἰάλεμον, pro *ejulatione* et *luctu* dixit: Οἷος ἰάλεμος, οἷά τε πένθη Δάκρυά τ' ἐκ δακρύων καταλείβεται Ἡμετέροισι δόμοισι; Et Menander Comicus [ap. Stob. LXIV. 18.] Ὅταν δ' ἐρῶντος τόλμαν ἀφέλῃς, οἴχεται, Εἰς τοὺς ἰαλέμους τε τοῦτον ἔγγραφε. Aristophanes quoque Grammaticus libro De vocibus Atticis apud Athenæum [XIV. p. 619 B.] Ἐν γάμοις ὑμέναιος, ἐν δὲ πένθεσιν ἰάλεμος. Hesychius proverbium sic extulit: Ἰαλέμου οἰκτρότερος. *Miserabilior ialemo.* Codex autem Vatic. hîc ψυχρότερος pro illo γυμνότερος, et mox: Λέγεται δὲ ὁ Ἰάλεμος υἱὸς εἶναι Καλλιόπης. Τίνες δὲ τὸν ὑστερούμενον καὶ ὀρφανόν· ἕτεροι δὲ τὸν οὐδενὸς ἄξιον. SCHOTT. Vid. Eustath. Il. ζ. p. 636, 60.

40 [u]Ἱερὸν ἡ συμβουλή ἐστιν: Παροιμία ἐπὶ τῶν δεινῶν καθαρῶς συμβουλεύειν. Μέμνηται ταύτης Ἐπίχαρμος. A

41 [v]Ἵπποι γηράσκοντι τὰ μείονα [x]κύκλ' ἐπίβαλλε: Ταύτης μέμνηται Κράτης ὁ κωμικὸς Σαμίοις. Τάττεται δὲ ἐπὶ τῶν [y]διὰ γῆρας ῥαστώνης δεομένων τινὸς καὶ ἀναπαύλης. Εἴρηται δὲ ἀπὸ στρατιωτικῶν ἵππων, οἷς γηράσκουσιν ἐπέβαλλον τὸ καλούμενον [z]τρυσίππιον· ἔστι δὲ τοῦτο σιδηροῦς τροχίσκος, (οἱονεὶ δημόσιος ὡς χαρακτὴρ τροχίσκος,) ὃν ἐκπυροῦντες, ἐπέβαλον ταῖς σιαγόσι τῶν ἵππων. B

42 [a]Ἱππάρχων πίναξ: Ἐπεὶ παρὰ Συρακουσίοις οἱ ἵππαρχοι ἐν πίναξι τὰ ὀνόματα γράφοντες τῶν ἀτακτούντων παρεσημειοῦντο. C

43 Ἰλιὰς κακῶν: Ἀπὸ παροιμίας τοῦτο ἐλέγετο ἐπὶ τῶν μεγάλων κακῶν· παρ' ὅσον ἐν Ἰλίῳ [b]μυρία κακὰ συνέβη γενέσθαι.

[u] Ἱερὸν ἡ] Addit Vatican. initio: ὅτι δεῖ συμβουλεύεσθαι, παροιμία ἐπὶ, &c. Plato in Theage sic effert [p. 122 B.] Ἀλλὰ μὲν δὴ, ὦ Δημόδοκε, καὶ λέγεταί γε σύμβουλον ἱερὸν χρῆμα εἶναι. Iterumque epist. ad Perdiccam [p. 321 C.] Δίκαιος δέ εἰμι καὶ ξενικὴν καὶ ἱερὰν ξυμβουλὴν λεγομένην ξυμβουλεύειν. Utitur præterea Lucianus, ἐν ῥητόρων διδασκάλῳ. [c. 1.] Et Xenophon alibi. Extat et senarius ille apud Græcos: Ἱερὸν ἀληθῶς ἐστὶν ἡ συμβουλία. Sed et hoc γνώμην potius quam παροιμίαν sapit. SCHOTT.

[x] κείκελ'] Vitiose hîc κείκελα excusum Desiderius monuit, pro quo rectius κύκλα Suidas et Favorinus habet, et diserte Vaticanæ membranæ, leguntque: Ἐπὶ τῶν διὰ γῆρας δεομένων ῥαστώνης τινὸς, καὶ ἀναπαύλης. Quamobrem iisdem auctoribus, repone mox pro δι' ἄκρας, διὰ γῆρας. A Circensium autem equis dictum potius videatur, de quibus in Catone Majore Cicero: *Sicut fortis equus, spatio qui sæpe supremo Vicit Olympia: nunc senio confectu' quiescit.* Et Maro lib. III. Georg. vers. 96. de generoso equo: *Hunc quoque, ubi aut morbo gravis, aut jam segnior annis Deficit, abde domo; nec-turpi ignosce senectæ.* Quem locum cetera eruditissimus Guliel. Canterus lib. VI. Novarum lect. cap. 8. Io. Aurato assensus, ita sollicitabat, reponens *et turpi*. Male. Servius enim *nec-turpi*, per ἐφ' ἓν dictum annotat, ut *Furtum nec-manifestum* in XII. Tabulis, et *nec-opinato:* et, *ne-intelligendo* Terentio, pro, *non intelligendo* antiquo more dictum. SCHOTT. κρίκελ' ἐπίβαλε P. Sed κύκλ' ἐπίβαλλε B.

[y] δι' ἄκρας] διὰ τὸ γῆρας B. Sed absque τὸ Suidas et Diogenianus.

[z] τρισίππιον] Leg. τρυσίππιον. Vid. Kuhn. et Jungerman. ad Polluc. VII. 186. Mox uncinulis interjeci (οἱονεὶ—τροχισκός.) Nescio an scribendum, τρυσίππιον, οἱονεὶ δημόσιον χαρακτῆρα. Ἔστι δ. τ. σ. τ. ὃν ἐ. ἐ. τ. σ. τ. ἵ.

[a] Ἱππάρχων] Hesychius a juvenum præfectis derivat, qui in tabula notabant eos, qui indecore quid fecissent. SCHOTT.

[b] μυρία κακὰ] Respexisse videtur ad exordium Iliados Home-

44 [c] Ἱστίαι θύει: Ἡ παροιμία τέτακται ἐπὶ τῶν μηδενὶ ῥαδίως μεταδιδόντων. Δι' ἔθους γὰρ ἦν τοῖς παλαιοῖς, ὁπότε ἔθυον Ἱστίᾳ, μηδενὶ μεταδιδόναι τῆς θυσίας. Μέμνηται ταύτης Θεόπομπος ἐν [d] Καπηλίσιν. A

45 [e] Καδμεία νίκη: [f] Περὶ ταύτης τῆς παροιμίας ἄλλοι ἄλλως λέγουσιν. Ἀποδιδόασι δὲ ταύτην ἐπὶ τῆς ἀλυσιτελοῦς νίκης, B οἱ μὲν, ὅτι ἐπεὶ Ἐτεοκλῆς καὶ Πολυνείκης μονομαχοῦντες ἀμφότεροι ἀπώλοντο· οἱ δὲ, ὅτι Καδμεῖοι νικήσαντες τοὺς Ἀργείους, τοὺς μετὰ Ἀδράστου στρατεύσαντας, δίκην ἔδοσαν ἱκανὴν τοῖς ἀπογόνοις αὐτῶν· ἄλλοι, ὅτι τὸ Σφιγγὸς αἴνιγμα συνεὶς Οἰδίπους, καὶ νικήσας αὐτὴν, ἀγνοῶν ἔγημε τὴν ἑαυτοῦ μητέρα· εἶτα C

ricæ: ἣ μυρί' Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε. Plutarchus in Conjugalibus præceptis, de Helena a Paride rapta [p. 140 F.] Ὁ δὲ ἐκείνων γάμος Ἰλιάδα κακῶν Ἕλλησι καὶ βαρβάροις ἐποίησεν. Utitur et Cicero Epist. 11. ad Atticum lib. VIII. et in Liciniana [Arch. c. 10.] *Nam nisi Ilias extitisset illa, idem tumulus qui corpus ejus contexerat, nomen etiam obruisset.* Ubi parentum memoria vitiose, memini, edebatur, *nisi illa ars extitisset.* Allusit huc B. Basilius epistola ad Trajanum, quæ est manuscripta apud Dav. Hœschelium virum eruditissimum: Ἠξίωσε δὲ δι' ἡμῶν ὡς ἐν κεφαλαίῳ φανερὰν γενέσθαι σοι τὴν περιστᾶσαν αὐτῷ τῶν κακῶν Ἰλιάδα. Et Heliodorus, festivus sane scriptor, Æthiopic. lib. II. Ἰλιόθεν με φέρεις ἀπεκρίνατο ὁ πρεσβύτης· καὶ σμῆνος κακῶν, καὶ τὸν ἐκ τούτων βόμβον, ἄπειρον ἐπὶ σεαυτὸν κινεῖς. SCHOTT. Vid. Schol. Aristid. T. III. p. 356. Eustath. Il. p. 444. med. 1175, 61.

c Ἴσεια θύεις] Sic ad hanc diem edebatur. Ex Vatic. cod. emendo: Ἱστίᾳ θύει. Explicatque ad hunc modum: Ἀπὸ τῶν μηδενὶ ῥᾳδίως μεταδιδόντων. Ἔθος γὰρ ἦν τοῖς παλαιοῖς μηδὲν τῆς θυσίας μεταδιδόναι ὅποτε ἔθυον Ἱστίᾳ. SCHOTT. Vid. Eustath. ad Od. η'. p. 1579, 43. Mox μηδὲν H.

d Καπήλοισιν] Καπηλίσιν Meursius Bibl. Att. VI. in THEOPOMPUS. Conf. Hemsterhusius ad Aristoph. Plut. p. 435.

e Utitur Plato lib. I. de Legibus [p. 641 C.] Plutarchus Commentario De liberis educandis, [p. 10 A.] et De fratrum concordia [p. 488 A.] Aristides in Pericle, ibidemque paulo aliter Scholiastes: diversa quoque in Bœoticis Pausanias [IX. 9.], et Herodotus lib. I. [166.] De Eteocle et Polynice, ut et de Sphinge Zenobius supra. Legendus et Moschopulus in dict. Καδμεία νίκη. Qui etiam περὶ σχεδῶν, pag. 112. Λέγεται Καδμεία νίκη παροιμιωδῶς ἐπὶ τῶν κακῶς νικώντων. Vaticanus vero codex hîc suo more concisius explicat: Ἐπὶ τῶν ἀλυσιτελῶς νικώντων. Ἔνιοι ταύτην περὶ Ἐτεοκλέους καὶ Πολυνείκους φασὶν εἰρῆσθαι. Ἕτεροι δὲ περὶ Οἰδίποδος γνόντος τὸ τῆς Σφιγγὸς αἴνιγμα, καὶ διὰ τὸ ἑρμηνεῦσαι τοῦτο νικήσαντος. Ἄλλοι δὲ ἐπὶ τῶν νικώντων μὲν τοὺς πολεμίους, πλείονας δὲ τῶν οἰκείων ἀποβαλόντων. SCHOTT. Vid. Strabo III. p. 200=223. Schol. Aristid. T. III. p. 497. Eustath. Il. β'. p. 361. et δ'. p. 490.

f Ἐπὶ] Περὶ H.

ἐξετύφλωσεν ἑαυτὸν, ὥστε μὴ λυσιτελῆσαι τὴν νίκην αὐτῷ· ἄλ- A
λοι δέ τινες, ὅτι τὰ ἐκ Φοινίκης γράμματα βουλόμενος διαδοθῆναι τοῖς Ἕλλησι Κάδμος, ἀνεῖλε Λίνον καὶ αὐτὸν ἴδια γράμματα ἐπιδεικνύμενον, ὃν ἀπεδίωξαν οἱ πολῖται. Διὰ τὸ μὴ λυσιτελῆσαι τοίνυν αὐτῷ τὴν νίκην, λέγεσθαι τὴν τοιαύτην παροιμίαν.

46 [g]ΚΆΘΑΜΜΑ ΛΎΣΙΣ: Παροιμία ἐπὶ τῶν δύσλυτόν τι λύειν ἐπι- B
χειρούντων. Λόγιον γὰρ τοῖς Φρυξὶν [h]ἐκπεπτώκει περὶ τῆς κομισάσης τὸν Μίδαν ἁμάξης, εἴ τις ἐπιλύσειε τὸν δεσμὸν, τοῦτον τῆς Ἀσίας ἄρξειν. Ἀλέξανδρος δὲ ἔλυσεν.

47 [i]ΚΆΜΠΙΟΣ ΔΡΌΜΟΣ: Δρόμοι τινὲς ἦσαν κάμπιοι, οὐκ εὐθεῖς
καὶ ἁπλοῖ, ἀλλὰ καμπὰς ἔχοντες. C

48 [k]ΚΑΡΠΆΘΙΟΣ ΤῸΝ [l]ΛΑΓΏΝ: Παροιμία, "Καρπάθιος τὸν λαγών." Διὰ γὰρ τὸ μὴ εἶναι λαγὼς ἐν τῇ χώρᾳ, ἐπηγάγοντο αὐτοί· καὶ τοσοῦτοι ἐγένοντο, ὥστε τὸν σῖτον καὶ τὰς ἀμπέλους αὐτῶν ὑπ' αὐτῶν βλαβῆναι. Ὁ γοῦν Ἀρχίλοχος ταύτην τὴν παροιμίαν ἔφη.

49 [m]ΚΕΡΚΥΡΑΊΑ ΜΆΣΤΙΞ: Περιττήν τινα κατασκευὴν εἶχον αἱ D
Κερκυραῖαι μάστιγες, διὸ καὶ εἰς παροιμίαν παρῆλθον. Οἱ δὲ καὶ διπλᾶς αὐτὰς ἔφασαν εἶναι, εἶχον δὲ καὶ ἐλεφαντίνας κώπας,

[g] Κάθαμμα] Affinia sunt *Herculanus nodus*, et *Gordius* in Plutarcho De vita Alexandri [p. 674 B.] et Q. Curtio Rufo, principio lib. III. ubi eamdem de Alexandro, quam hîc Zenobius, historiam commemorat. SCHOTT.

[h] ἐπεπτώκει] ἐκπεπτώκει Suidas.

[i] Κάμπιος] Talis apud Virgilium cursus lib. V. Æneidos: *Olli discurrere pares*, &c. SCHOTT.

[k] Καρπάθιος] Explicat Aristoteles III. [c. 11, 14.] Rhetoricorum, ibique interpretes, et Julius Pollux lib. V. Onomast. cap. 12. *Ithaca*, inquit, *sola insularum lepores non gignit. Carpathii autem cum leporibus ante carerent, par introducentes, multitudo propter fecunditatem exorta fructus perdidit. Ipsi vero in proverbium de spontaneum sibi malum conciliantibus abiere*: ὁ Καρπάθιος τὸν λαγὼν, *Carpathius leporem*. Ceterum de leporibus Hisp. insulas vastantibus Strab. lib. III. Geog. SCHOTT.

[l] λαγὼ bis] λαγὼν bis P. H. λαγῶν F. Mox τοσοῦτον P.

[m] Κερκυραία] Explicat et hoc Aristophanis interpres ἐν Ὄρνισι [1463.] et Hesychius. Scitum etiam Lycurgi oratoris dictum apud Plutarchum libello X. Oratorum [p. 842 D.] (si ejus modo est: Photius enim ἄδηλον in Bibliotheca facit:) Ὦ Κερκυραία μάστιξ, ὡς πολλῶν ταλάντων ἀξία εἶ; Ibi vero in Vat. Bibliothecæ Pontificiæ membranis amplius scriptum repperi: περιττῶς ἦσαν. Δοκεῖ δὲ αὕτη χαλεπωτάτη εἶναι κατὰ τῶν παιδευομένων. Ὑπερηφάνους γὰρ, &c. SCHOTT. Vid. Excerpta ex Strab. VII. p. 478=507. et Casaub. ad l. Κερκυρέα F.

καὶ τῷ μεγέθει [n]περιτταὶ ἦσαν. Ὑπερηφάνους γὰρ εὐπραγοῦντας τοὺς Κερκυραίους φησὶν Ἀριστοτέλης γενέσθαι. A

50 [o]Κερκωπίζειν: Ἡ παροιμία ἀπὸ τῶν προσσαινόντων [p]τῇ κέρκῳ ζώων μετενήνεκται. Ἄμεινον δὲ ἀπὸ τῶν Κερκώπων, οὓς περὶ τὴν Λυδίαν ἱστοροῦσιν ἀπατηλοὺς σφόδρα καὶ ἀηδεῖς γενέσθαι· παρ' ὃ καὶ ἀπολιθωθῆναι αὐτούς· καὶ Ἡρακλεῖ δὲ ἐνοχλήσαντας, ὅτε παρ' Ὀμφάλῃ ἦν, κολασθῆναι. B

51 [q]Κέσκον οἰκεῖς: Πόλις Παμφυλίας ἀνοήτων. Ὅθεν καὶ παροιμία γέγονε, Πόλις [r]Κέσκος νοῦν οὐκ ἔχουσα, ἐπὶ τῶν νοῦν μὴ ἐχόντων.

52 [s]Κεστρεὺς νηστεύει: Παροιμία ἐπὶ τῶν πάνυ λαιμάργων. C

[n] περιττῶς] περιτταὶ Coraius ad vitam Lycurgi p. 91. Et sic Hesych.

[o] Κερκωπίζειν] Suidas eadem pæne ad verbum, dict. Κέρκωπες, nisi quod τῇ κέρκῳ legat initio: quæ et Hadr. Junius diligenter collegit Centuria VII. adag. 38. usurpatumque proverb. ab Æschine in Demosthenem [Παραπ. p. 33, 24. ed. Steph.] Ὅ τι μὲν οὖν ποθ' ὁ Κέρκωψ, ἢ τὸ καλούμενον παιπάλημα, pro versuto ac versipelle. Quo etiam sensu usus Synesius lib. De Providentia Κερκώπειον παιπάλημα, itemque epist. 101. ad Philæmonem, Κέρκωπα τῷ ἐλευθέρῳ, *veteratorem ingenuo* opponit. Philo quoque Judæus inter epitheta voluptuarii hominis posuit. Latine autem Ammianus Marcellinus homo Græcus, libro XXII. *Delator*, ait, *ut Cercops, homo brevis, humeros extentans angustos*, &c. Extrema vero in Vatic. sic legebantur auctiora: Ὁ ἐν Ὀμφάλῃ ἦν κολασθῆναι ἀηδεῖς σφόδρα, καὶ εἰς πιθήκους δὲ αὐτοὺς μεταβάλλειν, ὁ Ξεναγόρας φησί. Vide supra, Ἀγορὰ Κερκώπων. SCHOTT.

[p] τὴν κέρκον] τῇ κέρκῳ B.

[q] Κέσκον] Habet et Suidas utrumque proverbium; sed Ciliciæ opidum facit *Cescum*, vitioseque ibidem scriptum pronuntiat Erasmus, reclamante tamen Manusc. nostro, Τοὺς νοῦς οὐκ ἔχοντας Κέσκον ἔχειν φάσιν. Putatque rescribendum Κέσκον οἰκεῖν. Sed non illud animadvertit depravate ibidem nominari fluvium ἄνουν, qui Νοῦς est reponendus, auctoritate Eustathii ad Odyss. α'. [p. 1392, 19.] et Pausaniæ in Arcadicis [c. 38], ut monuit olim Io. Hartungus, ne quem sua laude fraudasse videar, Decuria III. cap. 2. SCHOTT.

[r] Κέσκος νοῦν οὐκ ἔχουσα] Lege Κέσκον οὐκ ἔχουσα cum B.

[s] Κεστρεὺς] Adagium præter parœmiographos Athenæus copiose refert lib. VII. [p. 307.] e poëtis antiquis Diphilo et Anaxandride. Ultima vero rectius in Vaticano: Ἰλὺν γὰρ ἐσθίει μόνην κεστρεύς, ὥς φησι Ἀριστοτέλης, ἀλλ' οὐκ ἀλληλοφαγεῖ ὥσπερ τὰ λοιπά. *Mugilem* autem Theod. Gaza convertit κεστρέα, apud Aristotelem libro V. Histor. Animal. cap. 11. Ceterum pisces minores a majoribus solemni ritu devorari ex Oppiano lib. II. ἁλιευτικῶν, et Homero Iliad. φ'. versu 22. docet M. Ant. Muretus lib. II. Variar. lect. c. 9.

Τοιοῦτον γάρ ἐστιν ἄπληστον ὁ κεστρεὺς, ὡς ἐκ τούτου τοὺς κε- A
χηνότας καὶ πίνοντας ΚΕΣΤΡΕῖΣ ἔλεγον, ὡς λαιμάργους. Ἄλλοι δὲ φασὶ τὴν παροιμίαν ἐπὶ τῶν δικαιοπραγούντων μὲν, οὐδὲν δὲ πλέον ἐκ τῆς δικαιοσύνης [t]ἀποφερομένων. Ὁ γὰρ κεστρεὺς, τῶν ἄλλων ἰχθύων ἀλληλοφαγούντων, μόνος ἀπέχεται τῆς σαρκοφαγίας· νέμεται δὲ τὴν ἰλὺν ταλαιπωρῶν, ὡς φησὶν Ἀριστοτέλης B
Περὶ ζώων.

53 [u]ΚΙΛΊΚΙΟΣ ὈΛΕΘΡΟΣ: Οἱ Κίλικες λῃστείαις χρώμενοι, ἐπ' ὠμότητι διεβέβληντο. Καὶ οἱ Ἀττικοὶ δὲ τὰς πικρὰς τιμωρίας ΚΙΛΙΚΊΟΥΣ καλοῦσιν.

54 [x]ΚΑΛΛΙΚΤΡΊΩΝ ΠΛΕΊΟΥΣ: Οὕτως ἐν Συρακούσαις ἐκλήθησαν C
οἱ ἐπεισελθόντες [y]γεωμόροις, Καλλικύριοι. Ἔνθεν παροιμιωδῶς ἔλεγον, εἴ ποτε πλῆθος ἤθελον ἐμφῆναι, ὅτι πλείους ἦσαν τῶν Καλλικυρίων. Δοῦλοι δὲ ἦσαν οὗτοι, καὶ τοὺς κυρίους ἐξέβαλον. Ἡ δὲ αἰτία τῆς κλήσεως αὐτῶν, διὰ τὸ παντοδαποὺς εἰς τοῦτο συνελθεῖν, ὥστε [z]τοῖς κυρίοις ἐγκεῖσθαι. D

55 ΚΊΝΑΤΝΟΣ Ἡ ἘΝ ΠΡΏΡΑΙ ΣΕΛΊΣ: Παροιμιακόν. Οἱ γὰρ πολέμιοι τὴν πρώραν εὐθέως [a]ἐφάλλοντες κατέχουσι. ΣΕΛῚΣ δὲ ἡ καθέδρα.

56 ΚΌΡΑΞ [b]ὙΔΡΕΎΣΕΙ: Παροιμία ἐπὶ τῶν δυσχερῶς τινὸς τυγχανόντων. E

M. Terentius Varro. Margopoli περὶ ἀρχῶν, apud Nonium Marcellum in dict. COMEST: *Natura humanis omnia sunt paria. Qui pote plus, urget. Pisces ut sæpe minutos Magnu' comest, ut aves enecat accipiter.* SCHOTT. Vid. Eustath. Il. τ'. p. 1178, 1.

[t] ὑποφερομένων] ἀποφερομένων P.

[u] Κιλίκιος] Hesychius meminit: et Jurisconsulti *Isauricum*, quod in Cilicia, pro immani et crudeli dicunt. Vatican. autem sic explicat: Πονηρός. Πονηροὶ γὰρ οἱ Κίλικες· ἢ ὅτι οἱ Κίλικες λῃστείαις, &c. SCHOTT.

[x] Καλλικυρίων] Hæc mancipia Syracusanorum similia Lacedæmoniorum Helotibus, (quos ab Erasmo *captivos* hîc reddi equidem miror) Thessalorum Penestis, Cretensium Clarotis fuisse Suidas docet. SCHOTT.

[y] γεώμοροι] γεωμόροις Valckenærius ad Herodot. VII. 155. ἐπεισελθόντες pro ὑπεισελθόντες Hesychius.

[z] τοὺς κυρίους] τοῖς κυρίοις Valckenærius l. c.

[a] ἐφάλλοντες κατέχουσι] Vaticanus interjicit, εἰς τὰ πλοῖα. SCHOTT. ἐφαλλόμενοι Valckenærius.

[b] ὑδρεύσει] Ceteri ὑδρεύει legunt, sed non in eo positæ, quod aiunt, fortunæ sunt Græciæ. Fabulam de corvo recitat Ælianus libro I. Histor. Animalium, et Hyginus,

57 Καὶ κόρκορος ἐν λαχάνοις: Κόρκορον Πελοποννήσιοι φα- A
σὶν εἶναι λάχανόν [c]τι τῶν εὐτελῶν· διὸ καὶ ἡ παροιμία.

58 [d]Κοροίβου ἠλιθιώτερος: Εὐήθης καὶ μωρός. Ἐπὶ γὰρ
τοῦ μωραίνοντος ἔταττον τὸν Κόροιβον ἀπό τινος Κοροίβου μω-
ροῦ, ὃν οἴονται τὸν [e]Μύγδονος εἶναι παῖδα τοῦ Φρυγὸς, κατὰ τὰ
Τρωϊκὰ γενόμενον. Τινὲς δὲ τοῦτον ἀναίσθητον φασὶ γεγόνεναι, B
ὡς καὶ τὰ κύματα τῆς θαλάσσης ἀριθμεῖν.

59 [f]Κορυδέως εἰδεχθέστερος: Οὗτος ὁ Κορυδεὺς ἐπὶ δυσμορφίᾳ
ἐκωμῳδεῖτο, καὶ οἱ παῖδες αὐτοῦ. Ἕνα δὲ τῶν ἀρχαιοτάτων εἶναι
φασίν.

60 Κορώνη τὸν σκορπίον: Παροιμία ἐπὶ τῶν δυσχερέσι καὶ C
βλαβεροῖς [g]ἐπιχειρούντων· ἐλλειπτικὴ δέ ἐστι· λείπει γὰρ τὸ,

itemque Ovidius libro II. Fastorum, quo refert adagium Erasmus. SCHOTT.

[c] τὶ τῶν εὐτελῶν] Addit Vatic. ἄγριον οὕτω φασί· διὸ καὶ ἡ παροιμία. Κόρχορος etiam per χ in secunda syllaba, dicta hæc herba: qua de Theophrastus lib. VII. cap. 7. Hist. plantarum. Plinius Alexandrinam facit. At apud Aristophan. ἐν Σφηξὶ [v. 239.] Κἆθ' ἤψαμεν τοῦ κορχόρου. Piscis vilissimi nomen agnoscit interpres, uti et Suidas, atque Hesychius. Usum autem proverbii hoc loco quam Erasmus, felicius explicat Henricus Steph. quin et λαχάνοισιν legendo versum explebis anapæsticum dimetrum. SCHOTT.

[d] Κορύβου] Κόροιβος scribunt alii, in his Diogenianus cum diphthongo in secunda; quomodo et quemdam Maro nominat Æneid. II. ver. 341. ubi Servius Honoratus ab Euphorione poëta stultum inductum Corœbum scribit. Quod autem fluctus numerare conatus sit numerorum expers, auctor Lucianus in Amoribus, [c. 53.] et in Hermotimi extremo, et Eustathius Odyss. κ'. [p. 1669, 46.] Meminit Corœbi etiam in ποικίλῃ ἱστορ. Ælianus libro XIII. cap. 15. SCHOTT. Adde Lucian. Philopseud. c. 3. Κόρυβος scriptura ex prava pronuntiatione orta est.

[e] Μάγδωνος] Repone Μύγδονος. Euripid. Rhes. 539. Μύγδονος υἱόν φασι Κόροιβον.

[f] Κορυθέως] Variant hîc quoque in scriptura parœmiographi. Κορύδου enim Diogenianus habet, Κορυδέος Mich. Apostolius. Recte Vatican. cod. Κορυδέως, ut hinc quoque rustici illius *Corydonis* manasse appellatio videatur. Mox etiam integre præfert: Ἐπὶ δυσμορφίᾳ ἐκωμῳδεῖτο καὶ οὗτος καὶ οἱ παῖδες αὐτοῦ, ὧν ἕνα Ἀρχίστρατον εἶναι φασίν: quod interpretando sequi placuit. SCHOTT. Κορυδεὺς Hesychius.

[g] ἐπιχειρούντων] Vatic. pro ἐπιχειρούντων, ἐγχειρούντων habet. Huc lepidum pertinet Archiæ poëtæ (quem M. Tullius defendit) Epigramma lib. I. Ἀνθολ. εἰς δίκην. Quod Latine apponere in Græcarum litterarum rudium gratiam placuit: *Olim cum liquido volitaret in æthere corvus, Scorpius e*

ἥρπασε. Καὶ γὰρ ἁρπασθεὶς ὁ σκορπίος, οὐκ ἔλαττον ἔδρασεν, A ἐμβαλὼν τῷ κέντρῳ τὸν ἰὸν, ἥπερ ἔπαθε.

61 [h]Κουρήτων στόμα: Ἐδόκουν γὰρ εἶναι οὗτοι μάντεις· οἷον, Θεσπιῳδὸν στόμα.

62 [i]Κρητίζειν: Ἐπὶ τοῦ ψεύδεσθαι καὶ ἀπατᾶν ἔταττον τὴν λέξιν, καὶ φασὶν ἀπὸ τοῦ Ἰδομενέως τοῦ Κρητὸς τὴν παροιμίαν B διαδοθῆναι. [k]Λέγει γὰρ, διαφορᾶς ποτὲ γενομένης τοῖς ἐν Τροίᾳ Ἕλλησιν [l]περὶ τοῦ μείζονος, καὶ πάντων προθυμουμένων τὸν συναχθέντα χαλκὸν ἐν τῶν λαφύρων πρὸς ἑαυτοὺς ἀποφέρεσθαι, γενόμενον κριτὴν τὸν Ἰδομενέα, [m]καὶ λαβόντα παρ' αὐτῶν τὰς ἐνδεχομένας πίστεις ἐφ' ᾧ κατακολουθῆσαι τοῖς κριθησομένοις, ἀντὶ C πάντων τῶν ἀριστέων ἑαυτὸν προτάξαι. Διὸ λέγεσθαι τὸ Κρητίζειν.

63 [n]Κριὸς τροφεῖα ἀπέτισεν: Ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἀχαρί-

terra prosilit; ille notat. Devolat, ut rapiat: verum hic tellure ruenti Tela repente citus fixit acuta pedi: Et vita orbavit. Sic quam prior ille parabat Infelix alii, rettulit inde necem. SCHOTT.

[h] Κουρήτων] Adagii meminit et Hesychius. Nota vel pueris Curetum Jovem in Creta educantium fabula. Mox legit Vatic. quasi alii adagium sic efferre sint soliti, Οἱ δὲ Θεσπιωδῶν στόμα. Suidas totidem verbis, sed Θεσπιωδὸν legit: *Vaticinum os.* SCHOTT.

[i] Κρητίζειν] Vatic. sic initio: Κρητίζειν ἐπὶ τῶν ψεύδεσθαι καὶ ἀπατᾷν εἰωθότων, &c. Affine huic, Πρὸς Κρῆτα κρητίζειν. Quo usus Plutarchus proverbio in vita Pauli Æmilii [p. 267 F.] iterumque in Lysandri [p. 444 D.] Πρὸς Κρῆτα δ' ἄρα, τὸ τοῦ λόγου, Κρητίζων ἠγνόει τὸν Φαρνάβαζον. Notus et Epimenidis Cretensis versus de Cretensibus, a sancto Paulo ad Titum Cretensium Episcopum cap. 1. ver. 12. citatus: Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται, κακὰ θηρία, γαστέρες ἀργαί. Cujus principium est apud Callimachum Hymno in Jovem: ubi interpres: Παροιμία, inquit, ἐστὶ τὸ Κρητίζειν, ἐπὶ τοῦ ψεύδεσθαι, ἀπὸ Ἰδομενέως τοῦ Κρητὸς ῥηθεῖσα, &c. Naso: *non fingunt omnia Cretes.* Idomeneo vero, bello Trojano alia contentio cum Ajace Oileo, apud Homerum Iliados ψ'. Rursum alia apud Maronem III. Æneid. v. 401. et XI. Æn. v. 265. SCHOTT.

[k] Λέγει] λ' i. e. λέγουσι, vel λέγεται.

[l] περὶ τοῦ μείζονος] Mendi quid videtur subesse.

[m] λαβόντα] καὶ λαβόντα P. H.

[n] Κριὸς τροφεῖα] Simile huic illud apud Suidam, Κριοῦ διακονία: apud quem eadem repperi quæ hoc loco Vatican. præfert codex: Παροιμία ἐπὶ τῶν ἀχαρίστων. Καὶ γὰρ τοὺς κριοὺς ἐκτραφέντας κυρίττειν τοὺς θρεψαμένους· ὅ ἐστι κερατίζειν καὶ πλήττειν διὰ κεράτων. Καὶ ὅμοιον, Κριοῦ διακονία. Non dissimile quod de Aristotele erga Platonem præceptorem ingrato jactatum, ut Muli pullus diceretur, ex Æliani Variis lib. IV. cap. 9. Laërtio, Ammonio, et Helladio

στων, ἐπεὶ τὰς φάτνας πλήττουσιν οἱ κριοί. Λέγεται γὰρ ὡς A εἴρηται ἐπὶ τῶν ἀχαρίστων τοῖς εὖ προσδιατεθεῖσι, Κριὸς τὰ τροφεῖα. Καὶ γὰρ τοὺς κριοὺς ἐκτραφέντας τύπτειν τοὺς θρέψαντας καὶ ἔτι τρέφοντας. Μέμνηται αὐτῆς Μένανδρος.

64 [o]Κίσσαμις Κῷος: Οὗτος ἦν πολυθρέμματος· τούτῳ φασὶν ἔγχελυν ἐπιφαινομένην κατ' ἔτος τὸ κάλλιστον τῶν προβάτων B ἁρπάζειν, καὶ τὸν Κίσσαμιν ἀνελεῖν αὐτήν· φαινομένην δὲ αὐτῷ κατ' ὄναρ, κελεῦσαι καταθάψαι αὐτήν· τὸν δὲ μὴ φροντίσαντα, παγγενεὶ ἀπολέσθαι.

65 [p]Κανθάρου σοφώτερος: Ἡ παροιμία εἴρηται ἐπὶ τῶν πονηρῶν καὶ κακούργων· ἐπειδή τις Ἀθήνησι κάπηλος Κάνθαρος καλούμενος, ἐπὶ πονηρίᾳ καὶ προδοσίᾳ θανάτου ἐζημιώθη. C

66 [q]Κωφότερος κίχλης: Ταύτης Εὔβουλος ἐν Διονύσῳ μέμνηται. Φασὶ γὰρ κωφεύειν τὸ ζῶον.

67 Κέρδος αἰσχύνης ἄμεινον· ἔλκε μοιχὸν [r]εἰς μυχόν: Ταύτης μέμνηται [s]Καλλίας ἐν Ἀταλάντῃ. D

retuli in Vitis Parallelis Aristotelis ac Demosthenis, Olympiade CVII. an. 4. SCHOTT. Vid. Valcken. ad Eurip. Phœn. 44.

[o] Κίσσαμις] Mutila hîc Erasmi interpretatio, neque integre hæc reddidit. Quamobrem quid mirum si Delio egere natatore pronuntiarit? Lego itaque: Κίσσαμις Κῷος, et ἔγχελυν, et infra παγγενεὶ, etsi παγγενῆ editum etiam in Thesauro Henr. Stephani, ut recte in vita Mosis est apud Greg. Nyssenum. Sic dicimus πανδημεὶ, πανοικεὶ, πανβιδεί: quorum exempla passim obvia. SCHOTT. Κρίσσαμις Photius, qui infra παγγενεί.

[p] Κανθάρου] Desiderius ab animante scarabæo adagii originem repetit, quem aquilæ avium reginæ sic infestum esse, ut ova nido excutiat, vel ex Æsopico apologo, et e physicis notum. Vaticanus autem liber habet, εἰς θάνατον ἐδικάσθη. SCHOTT.

[q] Κωφότερος] Suidas ex hoc ipso Eubulo legit ἀφωνότερος κίχλης, quod verius putem, etsi garrula est avis et palato in deliciis. SCHOTT.

[r] εἰς μοιχὸν ἢ μυχόν] Locus haud dubie bis corruptus, ut nesciam quid in mentem Cognato venerit (Erasmus enim silentio talia præterit) reddenti: *Prodit mæchum et secessum.* SCHOTT. ἢ μύχον] ἐς μύχον Prov. Metr. v. 1217. εἰς μύχον Plutarchus n. 89. Et sic Valckenærius, et Meinekius Quæst. Scen. Sp. 2. p. 49. Qui Canterianum Ἀταλάντῃ probat. Ἀταλετῇ H.

[s] Καλλίας ἐν Ἀταλεστῇ] Theod. Canterus, homo doctissimus, tentabat ἐν Ἀταλάντῃ, sed quis Calliæ hoc drama laudet equidem ignoro. Veteris fortasse poetæ sit, quod huc minime pertineat, aut insignite depravatum sit necesse est. Παρανομασίαν in μοιχὸν καὶ μυχὸν agnosco. Refert quidem Diogenianus proverb. ut in

68 [t] ΚΩΦΌΤΕΡΟΣ ΤΟΥ͂ ΤΟΡΩΝΑΊΟΥ ΛΙΜΈΝΟΣ: *Λιμήν ἐστι* [u] *περὶ* A
Τορώνην τῆς Θρᾴκης· στενὰς δὲ ἔχει δύο μακρὰς τὰς ἀπὸ τοῦ
πελάγους [v] *κατάρσεις, ὡς μὴ ἀκούεσθαι τοῖς ἐν αὐτῷ τὸν τῆς*
θαλάττης ἦχον.

69 [w] ΚΡΩΒΎΛΟΥ ΖΕΥ͂ΓΟΣ: Π*αροιμία ἐπὶ τοῖς ὑπερβαλούσῃ πονη-*
ρίᾳ κεχρημένοις ταττομένη. Μ*ετενήνεκται δὲ ἀπὸ πορνοβοσκοῦ* B
τινὸς Κ*ρωβύλου, ἑταίρας κτησαμένου δύο, ὡς μὴ μόνον ἐπὶ ταύ-*
ταις πολλοὺς τῶν νέων λυμαίνεσθαι, ἀλλὰ καὶ ἐξ ὧν ἔκλεπτεν
ἐλυμαίνετο. Τ*οὺς οὖν ἴσους τῇ ἐκείνου πονηρίᾳ ὡς δύνασθαι*
συζευχθῆναι αὐτῷ ΚΡΩΒΎΛΟΥ [x] ΖΕΥ͂ΓΟΣ *ἔλεγον.* Ἢ *διὰ τὸ εἶναι*
δύο τὰς ἑταίρας. C

avaros impudentesque jactatum: et Suidas sollemne illud suum servat, ut veteris alicujus scriptoris verba, tacito tamen ejus nomine, adscribat, præterea nihil. Affine autem huic Vespasiani Aug. illud ad Titum: *Lucri bonus est odor ex re Qualibet*, a Satyrico etiam Juvenali relatum Sat. XIV. ver. 204. contra illud Hesiodeum: Μὴ *κακὰ κερδαίνειν· κακὰ κέρδεα ἶσ' ἄτῃσιν.* Plutarch. lib. De audiendis Poetis, [p. 21 A.] poetæ veteris, sed *ἀδήλου*, in hanc sententiam versus citat, et Sophoclis illud: Τὸ *κέρδος ἡδὺ, κ'ἂν ἀπὸ ψευδῶν ἔῃ.* Et Julii Cæsaris illud: *Si violandum est jus, regnandi causa violandum.* Denique Euripideum hoc in Hippolyto coronato [612.] Ἡ *γλῶσσ' ὀμώμοχ', ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος.* SCHOTT.

[t] Κ*ωφότερον*] Refert et Suidas utrumque proverbium, Κ*ωφότερος κίχλης*, et Κ*ωφότερος τοῦ* Τ*ορωναίου λιμένος*: sed interpres Germanus permiscendo turbavit. Simile de Nili catadupis seu catarrhactis refert in somnio Scipionis M. Tullius, accolas ejus sonitu obsurduisse. Vatic. autem amplius hoc loco: Π*αρὰ* Τ*ορώνην τῆς* Θ*ράκης καλεῖται τὶς κωφὸς λιμήν.* Ε*ἴρηται δὲ ἡ παροιμία παρ' ὅσον ὁ ἐν* Τ*ορώνῃ τῆς* Θ*ράκης λιμήν.* Σ*τενὰς δὲ*, etc. Et statim *κατάρσεις* pro *καταρρεύσεις*, sed non placet. SCHOTT. Κ*ωφότερος* H.

[u] *ἐπὶ* Τ*ορώνῃ*] *περὶ* Τ*ορώνην* P. H.

[v] *καταρρεύσεις*] *κατάρσεις* B. cum Schotti Vaticano. *καθαιρέσεις* Plutarch. n. 91. Totum locum sic refingit Hemsterhusius ad Luciani Timon. T. I. p. 167. *ταινίας δὲ ἔχει δύο μακρὰς τὰς ἀπὸ τοῦ πελάγους καταιρούσας*, vel *καθηκούσας*, vel potius *κατατεινούσας*. De voce *κατάρσεις* vid. Wyttenbach. ad Plutarch. p. 162 A. Mox *τοὺς* edd.

[w] Κ*ροβύλου*] Κ*ροβύζου* in Suida constanter legas, nisi operarum *σφάλμα* est, interpretaturque ad eumdem prope modum, de scelere nimis arcte conjunctis. Vaticanæ vero membranæ Κ*ροβύλλου*, geminata λλ præferunt, adeo variatum sæpe in propriis nominibus. Additque idem codex: Ἐ*πὶ τῶν ὑπερβαλλούσῃ πονηρία χρωμένων.* Κ*ρόβυλλος γὰρ ἑταίρας δύο κτησάμενος πολλοὺς τῶν νέων δι' αὐτῶν ἐλυμαίνετο.* SCHOTT. Κ*ρωβύλου* B. cum Photio et Hesychio.

[x] *ζυγὸς*] *ζεῦγος* P.

70 [y] Κύδος: Λοιδορία, κακολογία. Καὶ Κυδάζειν, τὸ λοιδο- A
ρεῖν καὶ κακολογεῖν. Ἡ δὲ πρώτη συλλαβὴ βραχέως ἐκφέρε-
ται. Καὶ ὅταν λοιδορίαν ἐκτίσῃ τὶς ἐπὶ μηδενὶ ἀξίως συκοφαν-
τουμένοις, παροιμιωδῶς λέγεται Κύδους ἐκτετικέναι.

71 [z] Κυζικηνοὶ στατῆρες: Διεβεβόηντο οὗτοι ὡς εὖ κεχαραγ-
μένοι. Πρόσωπον δὲ ἦν γυναικεῖον ὁ τύπος Μητρὸς θεῶν· ἐπὶ δὲ B
θατέρου, προτομὴ λέοντος.

72 [a] Κυθωνύμου αἶσχος: Αἴσχιον κλέος ἔχοντος ἢ οὗ ἄν τις ἐπι-
κρύψῃ τὸ ὄνομα διὰ τὰς συμφορὰς καὶ τὰς πράξεις, ἢ δυσωνύμου,
ἢ περιβοητοῦ περὶ τὰς πράξεις, ἢ ἀξίου κεκρύφθαι.

73 [b] Κύων ἐπὶ δεσμά: Παροιμία ἐπὶ τῶν ἑαυτοὺς εἰς κολάσεις C
[c] ἐπιδιδόντων· καὶ, Βοῦς ἐπὶ δεσμά.

74 [d] Κῷος Χίῳ: Ὁ Κῷος ἀστράγαλος ἠδύνατο ἕξ. Παροιμία δέ
ἐστι Χῖος πρὸς Κῷον. Ὁ μὲν γὰρ Χῖος ἠδύνατο ἕν, ὁ δὲ Κῷος, ἕξ.

75 [e] Κωρυκαῖος ἠκροάζετο: Ταύτης [f] Μένανδρος μέμνηται ἐν

[y] Κύδος] Κύδος quoque Hesychio est κακολογία καὶ λοιδορία. Quidam accentu distinguunt κῦδος *gloriam*, et κύδος *convitium*. Aliter tamen Suidas. SCHOTT.

[z] Κυζικηνοὶ] Habet eadem Suidas, absunt tamen illa Μητρὸς θεῶν. SCHOTT.

[a] Κυθωνύμου] Hesych.: Κυθωνύμου: Αἰσχρὸν κλέος ἔχοντος, ἢ τοῦ ἄν τις ἐπικρύψειε τὸ ὄνομα διὰ τὰς συμφορὰς (καὶ) τὰς πράξεις, ἢ ἀξίου κεκρύφθαι. Suidas: Κευθωνύμου κλέος ἢ αἶσχος: Ἐστὶ τῶν αἴσχιον κλέος ἐχόντων, ἢ ὧν ἄν τις ἐπικρύψειε τὸ ὄνομα, ἢ δυσωνύμου.

[b] Κύων ἐπὶ δ.] Utrumque Hesychius adagium explicat. Vatic. autem habet codex: Εἰς κολάσεις ἐπιδιδόντων. Ὅμοια τῇ, Βοῦς ἐπὶ δεσμά. SCHOTT.

[c] ἐπιδόντων] ἐπιδιδόντων H. Suid. Hesych.

[d] Κῷος Χίῳ] Habet Hesychius et Suidas, sed in hoc corrupte arbitror legi ἔνδον, et ἔξω, pro ἓν et ἕξ, nata e compendiis, ut fit, menda. Latini unionem *canem* nominabant quem et Iones ὄνον appellarunt, vel οἴνας potius: ut supra adag. 23. hujus Centuriæ vidimus, monetque Pollux, *Coum* vero ἑξίτην, vel senionem. Persius Sat. III. *quid dexter senio ferret Scire erat in votis, damnosa canicula quantum Raderet.* Martialis: *Senio nec nostrum cum cane quassat ebur.* SCHOTT.

[e] Κωκυραῖος] Strabo XIV. p. 923=954. φασὶ δὲ τὸν παράπλουν τοῦ Κωρύκου πάντα λῃστήριον ὑπάρξαι τῶν Κωρυκαίων καλουμένων, εὑραμένων τρόπον καινὸν τῆς ἐπιβουλῆς τῶν πλοϊζομένων· κατεσπασμένους γὰρ ἐν τοῖς λιμέσι τοῖς καθορμιζομένοις ἐμπόροις προσφοιτᾶν, καὶ ὠτακουστεῖν τί φέροιεν, καὶ ποῦ πλέοιεν· εἶτα συνελθόντας ἀναχθεῖσι τοῖς ἀνθρώποις ἐπιτίθεσθαι καὶ καθαρπάζειν· ἀφ' οὗ δὴ πάντα τὸν πολυπράγμονα, καὶ κατακούειν ἐπιχειροῦντα τῶν λάθρα καὶ ἐν ἀπορρήτῳ διαλεγομένων, Κωρυκαῖον κα-

τῷ ᾿Εγχειριδίῳ. Πειραταὶ γὰρ περὶ Κώρυκον τῆς Παμφυλίας ἦσαν, καί τινες τῶν ἐκ Κωρύκου συμπράττοντες αὐτοῖς περιειργάζοντο τῶν πλεόντων τὰ φορτία, καὶ τὸν καιρὸν καθ' ὃν μέλλοιεν πλεῖν, καὶ τοῖς πειραταῖς ἐμήνυον. Τοῦτο μαθόντες οἱ ἔμποροι, ἔκρυπτον τὰ πολλά. ᾿Επεὶ δὲ καὶ οὕτω τοῖς πειραταῖς [g]ἐγεγόνει, ἐκράτησεν ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν δοκούντων μὲν λάθρα πράττεσθαι, εἰς γνῶσιν δὲ ἐρχομένων. A B

76 [h]Καὶ σφάκελοι ποιοῦσιν ἀτέλειαν: Πεισίστρατος, ὥς φασιν, ὁ τύραννος δεκάτην τῶν γεωργουμένων ἀπῄτει τοὺς Ἀθηναίους. Παριὼν δέ ποτε, καὶ ἰδὼν πρεσβύτην πέτρας ἐργαζόμενον καὶ τόπους λιθώδεις, ἤρετο τὸν πρεσβύτην, τίνας ἐκ τῶν τόπων κομίζοιτο τοὺς καρπούς· ὁ δὲ ἀπεκρίνατο, ᾿Οδύνας καὶ σφακέλους, καὶ τούτων δεκάτην Πεισίστρατος φέρει. Θαυμάσας δὲ ὁ Πεισί- C

λοῦμεν· καὶ ἐν παροιμίᾳ φαμὲν, Τοῦ δ' ἄρ' ὁ Κωρυκαῖος ἠκροάζετο, ὅταν δοκῇ τις πράττειν δι' ἀπορρήτων ἢ λαλεῖν, μὴ λανθάνῃ δὲ διὰ τοὺς κατασκοποῦντας, καὶ φιλοπευστοῦντας τὰ μὴ προσήκοντα. Vid. Eustath. Od. ε'. p. 1534, 54.

[f] Μένανδρος] Hîc dubium Comicusne an Historicus laudetur. Equidem de hoc magis crediderim qui hæc narrarit. Suidas enim in Κώρυκος *Dexippum* utique historicum in *Thesauro*, et hîc in *Enchiridio Menandrum* citat. De loco *Coryci* varii varie. Strabo lib. XIV. Lydiæ montem facit, et proverbii meminit atque historiæ; sed cujus frustra lectionem Erasmus tentarit, tueturque H. Stephanus. Suidas cum Zenobio Pamphyliæ attribuit, sed promontorium ille, hic opidum portumque facit. Stephanus Byzantius περὶ πόλεων mire variat, montem, portum, insulam, et opidum, nunc Cretæ, nunc Ciliciæ agnoscens. Verum non procul Pamphylia Cilicia afuit. Affine autem huic adagium, quod Cebes Thebanus in humanæ vitæ Tabula extrema παροιμιωδῶς extulit, Τὸ Κωρύκιον ἄντρον ἔχει, *Corycium antrum incolit:* pro, Tutus non est a piratis, prædonibusque. Cum quibus enim Corycæi exploratores se conjunxerant spoliabantur a piratis, ipsi vero immunes abibant. Sed de hoc nos loco plura in libris *Observationum humanarum* disserimus, quæ hîc inculcari putidum foret. SCHOTT. Vid. Meinekii Fr. p. 56.

[g] ἐγεγόνει] Excidisse quid videtur. Fortasse φανερά.

[h] Καὶ σφάκελοι] Habet Suidas et Hesychius, quorum hic gravem quemvis dolorem σφάκελον significare ait. Medici vero Galenus, et Aëtius νέκρωσιν: ac de philosophis Theophrastus in Plantis *siderationem* facere videntur. Æschylus in Prometheo [877.] de gravi mentis emotione capit. Vatic. autem codex hîc legit: Καὶ δέποτε τόπους λιθώδεις, et statim, Πεισιστράτῳ φέρει. SCHOTT.

στρατος τὴν παρρησίαν αὐτοῦ τῆς δεκάτης ἀτέλειαν ἔδωκε. [i]Καὶ A
ἐκ τούτου οἱ Ἀθηναῖοι τῇ παροιμίᾳ ἐχρήσαντο.

77 Κύρβεις κακῶν: (Κύρβεις) καλοῦνται παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις [k]σανίδες τρίγωνοι, ἐν αἷς τοὺς νόμους ἀνέγραφον, καὶ τὰς κατὰ τῶν ἀδικούντων τιμωρίας. Ἐπὶ τοίνυν τῶν σφόδρα πονηρευομένων ἡ παροιμία εἴρηται. B

78 [l]Κλαίει ὁ νικήσας, ὁ δὲ νικηθεὶς ἀπόλωλεν: Αὕτη παρῆλθεν ἐκ χρησμοῦ Σιβύλλης τῆς Ἐρυθραϊκῆς. Περὶ γὰρ Φιλίππου μαντευομένη, μετὰ τὴν ἐν Χαιρωνείᾳ μάχην, τὸ ἔπος εἶπεν. Ἐπειδὴ οἱ μὲν Ἀθηναῖοι καὶ οἱ Θηβαῖοι ἡττηθέντες ἀπώλοντο, Φίλιππος δὲ νικήσας μετὰ τὴν μάχην, εὐθὺς ὑπὸ Παυσα- C
νίου διεφθάρη.

79 [m]Κοινὰ τὰ φίλων: Τίμαιος φησὶν ὅτι προσιόντας Πυθα-

i ἐκ τούτου] καὶ ἐκ τούτου P. H. Iidem mox τὴν παροιμίαν.

k σανίδες τρίγωνοι] *Triquetræ tabulæ.* Sic et Suidas. Non recte igitur Erasmus *quadras* reddidit. Apollonii interpres in lib. IV. [280.] Argonaut. Οἱ δὲ ἀκριβέστεροι ἄξονας μὲν τετραγώνους λίθους, κύρβεις δὲ τριγώνους. De utrisque Plutarchus in Solone, ex Aristotele: et Pollux libro VIII. Onomastici, et de vocibus Atticis Thomas Magister in dict. ἄξονες. Geminum autem proverbium supra, Ἰλιὰς κακῶν, et infra, Λέρνη κακῶν. SCHOTT. Addidi κύρβεις cum B.

l Κλαίει] Diogenianus cum Zenobio consentit, et placet. Video tamen invertere Chiliastem Batavum ac Jos. Scaligerum: Κλαίει ὁ νικηθεὶς, ὁ δὲ νικήσας ἀπόλωλεν. De Philippi cæde nos pluribus in Vitis comparatis Aristot. et Demosth. ad Olymp. CXI. anno 1. ubi et de altero eidem ab Apolline dato oraculo, e Gemisto Plethone lib. II. extremo Ἑλληνικῶν: Ἔστεπται μὲν ὁ ταῦρος, ἔχει τέλος, ἔστι δ' ὁ θύσων. Aliud item Apollinis Pythii oraculum huic non dissimile commemorat idem Pletho extr. lib. II. Παραλειπομένων: Τῆς ἐπὶ Θερμώδοντι μάχης ἀπάνευθε γενοίμην Αἰετὸς ἐν νεφέεσσι, καὶ ἠέρι θηήσασθαι. Κλαίει ὁ νικηθεὶς, ὁ δὲ νικήσας ἀπόλωλε. SCHOTT.

m Κοινὰ] Timæum citat et Laërtius auctorem, in Pythagora. Cicero quoque libro I. [c. 12.] de Legibus: *Unde,* inquit, *illa Pythagorica vox:* Τὰ τῶν φίλων κοινά? Amplius Agellius libro I. Noct. Attic. cap. 9. *Omnes,* inquit, *simul, qui a Pythagora in cohortem illam disciplinarum* (alii *discipulorum*; ego *disciplinæ* malim) *recepti erant, quod quisque familiæ pecuniæque habebant in medium dabant, et coibatur societas inseparabilis; tamquam illud fuerit antiquum consortium, quod in re* (leg. *jure*) *atque verbo Romano appellabatur* κοινόβιον. Porphyrius quoque Malchus in Pythagoræ vita de ejus auditoribus: Οὗτοι καὶ τὰς οὐσίας κοινὰς ἔθεντο. Et Iamblichus lib. I. cap. 30.

γόρᾳ μαθητὰς περὶ τὴν Ἰταλίαν ἔπειθεν ὁ φιλόσοφος κοινὰς τὰς A
οὐσίας ποιεῖσθαι. Ὅθεν εἰς παροιμίαν ἡ συμβουλὴ τοῦ Πυθαγόρα ἦλθεν.

80 Κέλμις ἐν σιδήρῳ: Αὕτη τάττεται ἐπὶ τῶν σφόδρα ἑαυτοῖς πιστευσάντων, ὅτι ἰσχυροὶ καὶ δυσχείρωτοι πεφύκασι. Κέλμις γὰρ [n] εἷς τῶν Ἰδαίων Δακτύλων τὴν μητέρα Ῥέαν ὑβρίσας, [o] καὶ B
μὴ ὑποδεξάμενος ὑπὸ τῶν [p] ἀδελφῶν [q] εὐμενῶς ἐν τῇ Ἴδῃ, ἀφ' οὗ ὁ στερεώτατος ἐγένετο σίδηρος. Μέμνηται τῆς ἱστορίας Σοφοκλῆς [r] ἐν Σατύροις.

81 [s] Κάκιον Βάβυς αὐλεῖ: Τάττουσι ταύτην ἐπὶ τῶν κατὰ τὸ

Κοινὰ γὰρ πᾶσι πάντα καὶ ταῦτα ἦν. Ἴδιον δὲ οὐδεὶς οὐδὲν ἐκέκτητο. Καὶ εἰ μὲν ἠρέσκετο τῇ κοινωνίᾳ, ἐχρῆτο τοῖς κοινοῖς κατὰ τὸ δικαιότατον. Id quoque, ut alia plurima, suum fecit Plato, qui et uxores voluit esse communes. Sed eam rerum omnium communionem refellit Lactantius Firmianus lib. III. a cap. 21. Fortunas etiam inter se communes habuisse Christianos initio nascentis ecclesiæ, cum Apostoli in commune conferrent omnia, Act. cap. ii. vers. 44. legimus. Adagium vero quis non habet? Plato lib. V. de Legibus [p. 739 C.] Aristoteles II. Polit. et IX. [8.] Ethicorum Nicom. Plutarchus περὶ φιλαδελφίας, [p. 490 E.] Euripides frequenter, Terentius in Adelphis, Cicero præterea 1. Offic. et noto Epigrammate Martialis lib. II. SCHOTT. Vid. Schol. Platon. p. 68. Eustath. Il. ε΄. p. 600. ι΄. 778, 15.

n εἷς τῶν Ἰδαίων δακτύλων] Depravate hîc excusum erat, ut et apud Cognatum, εἷς τῶν Ἰουδαίων δακτύλῳ, pro Ἰδαίων δακτύλων, etsi Vatican. vitiose ἰδέων. Et mox ἀδελφῶν reposui pro δελφῶν. Post paulo concinnius Vatic. Καὶ μὴ ὑποδεξάμενος εὐμενῶς ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν ἐν τῇ Ἴδῃ. *Idæos Dactylos* recenset Apollonii Argonaut. enarrator ex auctore Phoronidis, (non, ut Erasmus credidit, Phoronide auctore) quem Hellanicum fuisse ex eodem Scholiaste lib. III. item et Athenæo lib. IX. conjicere licet, *Curetasque* fuisse eosdem et *Corybantas*. A digitorum paritate dici auctor Diodorus lib. V. Biblioth. et Strabo libro X. ubi et Sophoclem laudat, pluraque commemorat, quæ uterque Cælius, Rodig. et Calcagn. in Adversaria retulit. SCHOTT. De Idæis Dactylis vid. Wyttenbach. ad Plutarch. p. 85 B.

o καὶ μὴ—σίδηρος] Hæc valde mihi videntur corrupta. Plutarchus n. 11. habet tantum hæc: Κέλμις γάρ τις ἐν Ἴδῃ στερρότατον σίδηρον ἐργαζόμενος.

p ἀδελφῶν] δελφῶν H. F. ed. Brub.

q εὐμερῶς] εὐμενῶς P. H. F.

r ἐν Σατύροις] Excidit nomen fabulæ. Vid. fragm. ed. Dind. p. 335.

s Κάκιον Βάβυς] Proverbium explicat et Athenæus lib. XIV. [p. 624 B.] Δειπνοσ. emendante Desiderio semel iterumque, ubi Καὶ Κίων ἢ Βάβυς αὐλεῖ, pro Κάκιον ὁ Βάβυς reponit, et pro τὸ Βάβυος

χεῖρον ἀσκούντων. Φασὶ δὲ ὅτι ὁ Βάβυς ἀδελφὸς ἦν Μαρσύου, A
ὃν Ἀπόλλων ὑπερτενῆ κρεμάσας ἐκ πίτυος ἐξέδειρεν, ἐρίσαντα
αὐτῷ περὶ μουσικῆς. Βουλόμενος δὲ καὶ τὸν Βάβυν ἀνελεῖν,
Ἀθηνᾶς ὑποθεμένης, ὡς ἀφυῶς τῷ αὐλῷ χρᾶται, ἀφῆκεν αὐτόν.
Ὅθεν εἰς παροιμίαν προήχθη, ὅτι ΚΑΚΙΟΝ ΒΑΒΥΣ ΑΥΛΕΙ.

82 [t]ΚΑΚΟΥ ΚΟΡΑΚΟΣ ΚΑΚΟΝ ὨΟΝ: Τὴν παροιμίαν ταύτην οἱ μὲν B
ἀπὸ τοῦ πτηνοῦ ζώου φασὶν εἰρῆσθαι, ὅτι οὔτε αὐτὸς βρωτός ἐστι,
οὔτε τὸ ὠὸν [u]ὃ ἔχει. Οἱ δὲ, ἀπὸ Κόρακος τοῦ Συρακουσίου ῥή-
τορος, πρώτου διδάξαντος τέχνην ῥητορικήν. Ὑπὸ γὰρ τούτου,
ὥς φασὶ, μαθητὴς Τισίας ὀνόματι μισθὸν ἀπαιτούμενος, καὶ εἰσ-
αγόμενος εἰς τὸ δικαστήριον, εἶπε πρὸς τὸν Κόρακα, Εἰ μέν με C
νικήσειας, ὦ Κόραξ, οὐδὲν μεμάθηκα, καὶ οὐ λήψῃ τί· εἰ δ' ἡττη-
θήσῃ, οὐ κομιῇ τὸν μισθὸν ὡσαύτως. Θαυμάσαντες οὖν οἱ δικα-
σταὶ τὸ σόφισμα τοῦ νεανίσκου, ἐπεφώνησαν, ΚΑΚΟΥ ΚΟΡΑΚΟΣ
ΚΑΚΟΝ ὨΟΝ. Εἴρηται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν πονηρῶν πονηρὰ
ποιούντων. D

83 [x]ΚΥΘΝΩΔΕΙΣ ΣΥΜΦΟΡΑΙ: Τοῦτο εἰς παροιμίαν ἦλθε διὰ τὰ
Κυθνίοις συμβάντα. Φησὶ γὰρ Ἀριστοτέλης οὕτως [y]κακῶς αὐ-
τοὺς διατεθῆναι ὑπὸ Ἀμφιτρύωνος, ὥστε τὰς μεγάλας συμφορὰς
Κυθνώδεις καλεῖσθαι.

84 [z]ΛΑΓΩΣ ΚΑΘΕΥΔΩΝ: Παροιμία ἐπὶ τῶν προσποιουμένων καθεύδειν. E

χορὸν, τοῦ Βάβυος χεῖρον. De Marsya nota fabula ex Ovidii Metamor. Diodoro, Æliano, et aliis. Eumque de pinu ab Apolline suspensum auctor Apollodorus lib. I. et Longus scriptor Atticus ποιμενικῶν lib. IV. Κρεμᾷ γέροντα ἄνθρωπον ἐκ μιᾶς πίτυος ὡς Μαρσύαν. Ad quem locum notat eruditissimus Jungermannus, aliis ἐκ φηγοῦ suspensum Marsyam, ut Nonno Dionys. lib. I. et Agathiæ lib. IV. SCHOTT.

t Κακοῦ κόρακος] Commemorantur eadem in Hermogenis Προλεγομένοις. Coracis autem et Tisiæ Siculorum, ut Rhetoricæ scriptorum antiquissimorum meminit Fabius lib. III. cap. 1. De *Protagora et Euathlo* gemina historia apud Agellium libro V. Noctium Atticarum capite 10. et Apuleium in Floridis. SCHOTT.

u ὃ ἔχει] Sic P. H. F. ἔχει ed. Brub. Utrumque om. Schottus.

x Κυθνώδεις] Κύθνος Cycladum una est insula Stephano Byzantio, e qua natum proverbium. SCHOTT.

y κακῷ] κακῶς P.

z Λαγὼς] Patentibus oculis dormire leporem physici aiunt, in his et Plinius libro XI. cap. 37. Affine igitur et illud: *Non omnibus dormio.* SCHOTT.

85 [a] ΛΑΓῺΣ ΤῸΝ ΠΕΡῚ ΤΩ͂Ν ΚΡΕΩ͂Ν ΤΡΈΧΩΝ: Δειλὸν ἄγαν τὸ A ζῶον· ὅθεν καὶ ὁ Ῥηγῖνος λαγὼς ἐλέχθη, καὶ γὰρ τοὺς Ῥηγίνους ἐπὶ δειλίᾳ ἐκωμῴδουν. Παροιμία δέ τις ἐστὶν, Ὁ ΛΑΓῺΣ ΤῸΝ ΠΕΡῚ ΤΩ͂Ν ΚΡΕΩ͂Ν ΤΡΈΧΕΙ, ἐπὶ τῶν διακινδυνευόντων ταῖς ψυχαῖς, καὶ διὰ τοῦτο καρτερῶς ἀγωνιζομένων, τασσομένη.

86 [b] ΛΈΡΝΗ ΚΑΚΩ͂Ν: Παροιμία τίς ἐστιν Ἀργολικὴ, ἣν ἀποδιο- B πομπούμενοι ἔλεγον. Τὰ γὰρ ἀποκαθάρματα εἰς τοῦτο τὸ χωρίον ἐνέβαλλον, διὰ τὸ σύμμικτον εἶναι καὶ παντοδαπὸν ὄχλον ἔχειν. Ἀκριβέστερον δ' ἄν τις τὴν παροιμίαν φαίη ἀπό τινος ἱστορίας [c] διαδεδόσθαι. Δαναὸς γὰρ ἱστορεῖται τὰς τῶν Αἰγυπτιαδῶν κεφαλὰς αὐτόθι καταθεῖναι· καὶ ἐξ ἐκείνου τοῦ παρανομήματος ἡ C παροιμία ἐλέχθη. Ἴσως δὲ καὶ εἰς ὕβριν αὐτῶν ὁ Δαναὸς ἐκελεύσατο ἐκεῖ τὰ καθάρσια βάλλεσθαι.

87 [d] ΛΕΥΚΗΠΑΤΊΑΣ: Κλέαρχος τῷ περὶ Βίων φησὶ συμβαίνειν τὶ περὶ τὸ ἧπαρ ἐπί τινων, ὃ δειλοὺς ποιεῖ· εἰρῆσθαι οὖν ἐπὶ [e] τῶν τοιούτων τὴν παροιμίαν. D

88 [f] ΛΕΣΒΊΩΝ ἌΞΙΑΝ: Παροιμία ἐπὶ τῶν ἀπράκτων.

89 [g] ΛΕΥΚῊ ΣΤΆΘΜΗ: Ἐπὶ τῶν μηδὲν συνιέντων ἡ παροιμία

[a] Λαγὼς τὸν περὶ] Allusit non raro Aristophanes: ut in Ranis [192.] δοῦλον οὐκ ἄγω Εἰ μὴ νεναυμάχηκε τὴν περὶ τῶν κρεῶν. Plutarchus quoque de leporis tractat natura libro De terrestrium et marinorum animantium prudentia. Articulus autem τὸν hîc παρέλκει, nec in Suida comparet. SCHOTT. Vid. Valcken. ad Herodot. VII. 57. Dedi δειλίᾳ pro δειλίαν cum Suida.

[b] Λέρνη] Strabo lib. VIII. [p. 538=570.] Argivorum et Mycenæorum lacum *Lernam* facit. Hesychius etiam geminum proverbium recenset Λέρνη θεατῶν, indeque Apostolius. De Danai historia supra in adagio, Ἄπληστος πίθος. Vatican. autem hîc duo conjungit: Λερναῖα χολὴ, καὶ Λέρνη κακῶν. Διὰ τὸ τὸν Δαναὸν ἐκεῖ τὰς τῶν Αἰγυπτιάδων κεφαλὰς καταθέσθαι. Ἢ ἀπὸ τῆς ὕδρας τῆς πολυκεφάλου ἐν αὐτῇ γινομένης. SCHOTT.

[c] διαδιδόσθαι] διαδεδόσθαι P.

[d] Λευκηπαχίας] Sic mendose in Obsopœana editione legitur, nec melius in Aldina [et F.] λευτηπαχίας. Legendum λευκηπατίας ut Erasmus et Scaliger; vel λευχηπατίας ut Suidas, ἀπὸ τοῦ λευκοῦ καὶ ἥπατος. Μελέαρχος, sed vitiose pro Κλέαρχος, codex Vatican. rectius vero sequentia: Φησὶ περὶ τὸ ἧπαρ τὶ συμβαίνειν ἐπί τινων, ὃ δειλοὺς τούτους ποιεῖ. Ἐπὶ τῶν τοιούτων εἴρηται ἡ παροιμία. Clearchum autem ἐν τῷ περὶ τῶν βίων, sæpe advocat Athenæus libro XII. Δειπνοσοφ. aliique. SCHOTT.

[e] τῶν τοιούτων] τούτων H.

[f] Λεσβίων] Vatican. ita, Λεσβίων ἄξια, καὶ Λέσβιος δεξιὰ, ἐπὶ τῶν ἀπραξίων ἀμφότεραι. SCHOTT.

[g] Λευκὴ στ.] Affine huic, Κατὰ

ἐλέγετο, ʽΕν [h]λευκῷ (λίθῳ) λευκὴ στάθμη. ʽΕν γὰρ τοῖς λευκοῖς λίθοις λευκαὶ στάθμαι οὐδὲν δύνανται δεικνύναι, καθάπερ ἡ διὰ τῆς μίλτου. Στάθμη δέ ἐστι σπάρτος τεκτονική. A

90 [i]Λαίθαργος κύων: ʽΟ προσσαίνων μὲν, λάθρα δὲ δάκνων. Καὶ τῶν ἵππων οἱ νωθροὶ, λαίθαργοι. Καὶ πάθος τὶ σὺν πυρετῷ.

91 Λήμνιον κακόν: Παροιμία, ἣν διαδοθῆναι φασὶν ἀπὸ τῶν B
παρανομηθέντων εἰς τοὺς ἄνδρας ἐν Λήμνῳ ὑπὸ τῶν γυναικῶν. [k]Ἢ διὰ τὸ τὰς ἁρπαγείσας ὑπὸ Πελασγῶν ἐκ τῆς Ἀττικῆς

στάθμην, *Ad amussim*. Theocritus in Heraclidis [XXV. 194.] Αὐτὸς γὰρ μάλα ῥεῖα κατὰ στάθμην ἐνόησας. *Factus ad amussim jamdudum certior*. Quæ verba male vertit Eobanus Hessus: *Factus es ad stabulum jam dudum certior*. Deceptus credo affinitate vocis σταθμοῦ καὶ στάθμης. SCHOTT. Schol. Platonis p. 89. Παροιμία, ἐπὶ τῶν ἄδηλα ἀδήλως σημειουμένων, καὶ τούτων μηδὲν συνιέντων. ʽΗ γὰρ ἐν τοῖς λευκοῖς λίθοις σταθμὴ λευκὴ οὐδὲν δύναται δεικνύναι, διὰ τὸ μὴ παραλλάττειν, καθάπερ ἡ διὰ τῆς μίλτου γιγνομένη, ὡς Σοφοκλῆς Κηδαλίωνι· Τοῖς μὲν λόγοις τοῖς σοῖσιν οὐ τεκμαίρομαι Οὐ μᾶλλον ἢ λευκῷ λίθῳ λευκὴ στάθμη. Ἔστι δὲ στάθμη σπάρτος τεκτονική. Ita MS. Bodl. Eustath. Il. ο΄. p. 1022. ult. Λευκὴ στάθμη, ἀντὶ τοῦ ἄδηλος στάθμη κατὰ Παυσανίαν. Οὐ γὰρ ἀκριβῶς διαφαίνει ὀρθότητα ἡ λευκὴ στάθμη. Διὸ κεῖσθαι ἡ παροιμία λέγεται ἐπὶ τῶν ἄδηλα ἀδήλοις σημειουμένων, ἢ ἐπὶ τῶν μηδὲν συνιέντων. Οἷον, τοῖς λόγοις τοῖς σοῖσιν οὐ τεκμαίρομαι οὐ μᾶλλον ἢ λευκῷ λίθῳ λευκὴν στάθμην. Καὶ ὅρα ὡς οὐ πάντη ἀσφαλῶς ἡ τοιαύτη γραφὴ ἔχει· ὡς γὰρ ἐν λευκῷ λίθῳ οὐκ ἄν τις τεκμήραιτο στάθμην λευκὴν, οὕτως οὐδ᾽ ἐν μέλανι μέλαιναν ἢ ἐν ἐρυθρῷ ἐρυθρᾶν κ. τ. λ. Vid. Heindorf. ad Platonis Charm. p. 58.

[h] λευκῷ] Adde quod excidit λίθῳ. Deinde l. ἡ διὰ pro ὁ διά.

[i] Λαίθαργος] Apparet Zenobium λήθαργον pro *veterno* legisse, ex iis quæ de equo ignavo subjicit. Repperi et in Herodiani Grammatici Fragmentis selectorum nominum Atticorum, λήθαργος κύων, ὁ κρύφα δάκνων. Phrynichus vero pro oblivioso, quem Athenienses antiqui ἐπιλήσμονα vocant, ex Menandro. Suidas etiam in λήθαργος, ut Zenobius. Alibi tamen hunc veteris alicujus poëtæ versum proverbialem explicat: Σαίνεις δάκνουσα καὶ κύων λαίθαργος εἶ. Ubi per αι scribit, quemadmodum et Eustathius in Odyss. [δ΄. p. 1492, 33.] Λαιθάργως δάκνοντας de obtrectatoribus. SCHOTT. λίθαργος P. hic et infra. λήθαργος F. Brub. et Suidas p. 2304 C. qui agnoscit Λαίθαργος p. 2276. cum Schol. Aristoph. Eq. 1028.

[k] ἢ διὰ τὸ τὰς] Priorem de Pelasgis historiam habes apud Herodotum in extrema Eratone [VI. 138.] et apud Euripidis Scholiastem in Hecuba [v. 887.] ubi et Didymum citat, ad illa tragici verba: Καὶ Λήμνον ἄρδην ἀρσένων ἐξῴκισαν. Meminit et Seneca tragicus in Agamemn. Ibidemque legendus Martinus Delrius noster. Alterum vero *Lemnia manu* totidem verbis Diogenianus recenset, atque Hesychius. Corrupta autem hic quædam ac perturbata. Fuit cum ita tenta-

γυναῖκας, εἰς Λῆμνον ἀπαχθῆναι· ἃς ἀποτεκούσας, τρόπους τε A
τῶν Ἀθηναίων διδάξαι τοὺς παῖδας καὶ γλῶτταν· τούτους δὲ τι-
μωρεῖν ἀλλήλοις, καὶ τῶν ἐκ τῶν Θρασσῶν γεγενημένων ἐπικρα-
τεῖν· τοὺς δὲ Πελασγοὺς ἐπὶ τούτῳ ἀχθομένους κτεῖναι αὐτοὺς
καὶ τὰς μητέρας αὐτῶν. [l]Ἢ διὰ τὴν δυσωδίαν τῶν Λημνιάδων
γυναικῶν τὴν παροιμίαν διαδοθῆναι. B

Λημνίαι χειρί: Ὠμῇ καὶ παρανόμῳ, ἀπὸ τῆς παροιμίας.

92 Λούσαιο τὸν Πελίαν: Αὕτη ἡ παροιμία προήχθη ἐκ τῶν
συμβεβηκότων τῷ Πελίᾳ· ὃν αἱ [m]θυγατέρες αὐτοῦ εἰς λέβητα
ζέοντα καθῆκαν, ἐξαπατηθεῖσαι ὑπὸ Μηδείας, ὡς νέον ποιήσουσαι,
καὶ οὕτως αὐτὸν δαπανηθέντα ἀπώλεσαν. Πελίας γὰρ Ἰωλκοῦ C
[n]ἐβασίλευσεν, ᾧ χρωμένῳ περὶ τῆς βασιλείας ἐθέσπισεν ὁ θεὸς
τὸν μονοσάνδαλον φυλάξασθαι. Τὸ μὲν οὖν πρῶτον ἠγνόει τὸν
χρησμὸν, αὖθις δὲ ὕστερον ἐπέγνω. Τελῶν γὰρ τῷ Ποσειδῶνι
θυσίαν, ἄλλους τε πολλοὺς ἐπὶ ταύτῃ καὶ τὸν Ἰάσονα μετεπέμ-
ψατο. Ὁ δὲ ἐν τοῖς χωρίοις διατελῶν, ἔσπευδεν ἐπὶ τὴν θυσίαν. D
Διαβαίνων δὲ ποταμὸν Ἄναυρον, ἐξῆλθε μονοσάνδαλος, τὸ ἕτερον
ἀπολέσας ἐν τῷ ὕδατι πέδιλον. Θεασάμενος δὲ Πελίας αὐτὸν,
καὶ τὸν χρησμὸν συμβαλὼν, ἠρώτα προσελθὼν, Τί ἂν ἐποίησας
ἐξουσίαν ἔχων, εἰ λόγιον ἦν σοι πρός τινος φονευθήσεσθαι τῶν πο-
λιτῶν. Ὁ δὲ, Τὸ χρυσόμαλλον δέρας, ἔφη, προσέταττον ἂν φέ- E
ρειν αὐτῷ. Τοῦτο Πελίας ἀκούσας, εὐθὺς ἐπὶ τὸ δέρας ἐλθεῖν

rem, nihil nos juvantibus membranis: ἀπὸ τῶν παρανομηθέντων τῶν ἀνδρῶν ἐν Λήμνῳ. [Frustra Schottum tentasse pronuntiat Albert. ad Hesych. Vide annotata ad Suidam.] Et statim pro ἐκ τῶν Θρασσῶν reponebam Πελασγῶν: [Πελασγίδων Herodot.] Sed eruditiores arbitrentur. Turbat certe Cognatus ita reddere conatus, *Manasse proverbium dicitur ab iis, qui maritos in Lemno a mulieribus abductos violaverant.* I nunc, et obviam esse facilemque omnem interpretandi rationem jacta. SCHOTT.

[l] Ἢ διὰ τὴν δυσωδίαν] Vid. Apollodor. I. 9, 17.

[m] θυγατέρες] Peliæ filiæ *Asteropea* et *Antinoë* nominantur a Pausania. Tertiam addit *Alcestidem* Diodorus Siculus, lib. IV. Biblioth. quæ mortis paternæ conscia minime fuerit. Historiam universam verius et uberius narrat idem Diodorus, et Apollonii interpres in Argonauticῶn Periocha; item Ovidius lib. VII. Metamorph. et alii. Infra, pro ἠδικήθη μετῆλθεν ἐθέλων, legendum arbitror μετελθεῖν. SCHOTT.

[n] ἐβασίλευσεν] ἐβασίλευεν P. H. Sed aoristum habet Apollodorus I. 9, 16.

ἐκέλευσεν αὐτόν. Τοῦτο δὲ ἐν Κόλχοις ἦν Ἄρεϊ ἀνατεθειμένον· A
ἐφρουρεῖτο δὲ ὑπὸ δράκοντος ἀΰπνου. Ἐπὶ τοῦτο πεμπόμενος
Ἰάσων, ναῦν κατεσκεύασε πεντηκόντορον, τὴν οὕτω κληθεῖσαν
Ἀργὼ, ἀπὸ τοῦ ταύτην τεκτηναμένου Ἄργου. Καὶ τοὺς ἀρίστους
τῆς Ἑλλάδος συναθροίσας, ἀπέπλευσε. [o]Καταλαβὼν δὲ εἰς
Κόλχους Αἰήτην παρεκάλει τὸν τῆς Κολχικῆς βασιλεύοντα γῆς B
δοῦναι τὸ δέρας αὐτῷ. Τοῦ δὲ ἀπαρνουμένου τὴν δόσιν, Μήδεια
ἡ τούτου θυγάτηρ ἔρωτα ἴσχει Ἰάσονος, καὶ αὐτῷ ἐπαγγέλλεται
τὸ δέρας ἐγχειρίσασθαι, εἰ ὀμόσει αὐτὴν ἕξειν γυναῖκα, καὶ εἰς
Ἑλλάδα σύμπλουν ἀγάγηται. Ὀμόσαντος δὲ Ἰάσονος, νυκτὸς
ἐπὶ τὸ δέρας Μήδεια τοῦτον ἤγαγε, καὶ τὸν φυλάσσοντα δράκοντα C
κατακοιμίσασα τοῖς φαρμάκοις, μετὰ Ἰάσονος ἔχουσα τὸ δέρας
ἐπὶ τὴν Ἀργὼ παραγίνεται. Συνείπετο δὲ [p]αὐτῇ καὶ ὁ ἀδελφὸς
Ἄψυρτος. Οἱ δὲ νυκτὸς μετὰ τούτων ἀνήχθησαν. Αἰήτης δὲ
ἐπιγνοὺς τὰ τῇ Μηδείᾳ τετολμημένα, ὥρμησε τὴν ναῦν διώκειν.
Ἰδοῦσα δὲ αὐτὸν πλησίον ὄντα Μήδεια, τὸν ἀδελφὸν φονεύει, καὶ D
μελίσασα, κατὰ τοῦ βυθοῦ ῥίπτει. Συναθροίζων δὲ Αἰήτης τὰ
τοῦ παιδὸς μέλη τῆς διώξεως ὑστέρησεν. [q]Ὑποστρέψας οὖν ὁ
Ἰάσων εἰς Ἰωλκὸν, τὸ μὲν δέρας Πελίᾳ δίδωσι, περὶ ὧν δὲ ἠδι-
κήθη μετελθεῖν ἐθέλων, παρεκάλει Μήδειαν ὅπως Πελίας αὐτῷ
δίκας ὑφέξει. Ἡ δὲ πείθει τὰς θυγατέρας αὐτοῦ τὸν πατέρα E
καθεψῆσαι, ὑποσχομένη ποιῆσαι νέον. Καὶ τοῦ πιστεῦσαι χάριν,
κριὸν μελίσασα, καὶ καθεψήσασα, ἐποίησεν ἄρνα. Αἱ δὲ πιστεύ-
σασαι, τὸν πατέρα εἰς λέβητα ζέοντα ἐμβαλοῦσαι, καθέψουσιν.

Ἐλούσαντο δὲ καὶ ἄλλοι πολλοὶ κακῶς. [r]Μέγα μὲν γὰρ

[o] Καταλαβὼν] Vid. Apollod. I. 9, 23.

[p] αὐτῇ καὶ] καὶ αὐτῇ H.

[q] Ὑποστρέψας] Vid. Apollod. ib. s. 27.

[r] Μέγα μὲν γὰρ] Vestigia sunt depravati nominis, pro Μάγαν γάρ. Sic enim Ptolemæi Philopatoris frater dictus *Maga*, quem corporis obesitate periisse Athenæus [XII. p. 550 B.] ex Anacharside [Agatharchide] prodit. De *Theogo* vero, nisi vitiatum nomen, nihil dum comperi. De Philopatore vide quæ notabamus adag. 94. Centuria III. Εὔνους ὁ σφάκτης. De Dædalo et Icaro idem Naso lib. VIII. Transformationum, et Diodorus libro IV. Pausanias in Achaicis, Tzetzes in Chiliadibus, et Servius in VI. Æneidos. SCHOTT. An pro Θεόγος l. Σωσίβιος?

τὸν τοῦ Φιλοπάτορος ἀδελφὸν ὁ Θεόγος λουόμενον καθήψησε, A
[s]ζέοντα λέβητα ἐπικλύσας αὐτῷ. [t]Μίνωι δὲ τῷ Κρητῶν βασι-
λεῖ αἱ Κωκάλου θυγατέρες ἐπέχεαν ζέουσαν πίσσαν. Δαίδαλον
γὰρ σὺν Ἰκάρῳ τῷ παιδὶ καθεῖρξε Μίνως ἐν τῷ Λαβυρίνθῳ, δι'
ὅπερ εἰργάσαντο [u]μύσος ἐπὶ τῷ τῆς Πασιφάης ἔρωτι τῷ πρὸς
τὸν ταῦρον. Ὁ δὲ πτερὰ κατασκευάσας ἑαυτῷ καὶ τῷ παιδὶ, B
ἐξῆλθε τοῦ Λαβυρίνθου, καὶ ἀναπτάμενος ἔφυγε σὺν Ἰκάρῳ. Ἰκά-
ρου μὲν οὖν μετεωρότερον φερομένου, καὶ τῆς κόλλης ὑπὸ τοῦ
ἡλίου τακείσης, αἱ πτέρυγες διελύθησαν. Καὶ οὗτος μὲν εἰς τὸ
ἀπ' ἐκείνου κληθὲν Ἰκάριον πέλαγος καταπίπτει, Δαίδαλος δὲ
διασώζεται. Ὁ Μίνως οὖν ἐδίωκε Δαίδαλον, καὶ καθ' ἑκάστην C
χώραν ἐρευνῶν [x]ἐκόμιζε κόχλον, καὶ πολὺν ὑπισχνεῖτο δοῦναι
μισθὸν τῷ διὰ τοῦ κοχλίου λίνον [y]διείραντι, διὰ τούτου νομίζων
εὑρήσειν Δαίδαλον. Ἐλθὼν δὲ εἰς Κώκαλον, παρ' ᾧ Δαίδαλος
ἐκρύπτετο, δείκνυσι τὸν κοχλίαν. Ὁ δὲ λαβὼν, ἐπηγγέλλετο
[z]διείρειν, καὶ Δαιδάλῳ δίδωσιν· ὁ δὲ ἐξάψας μύρμηκος λίνον, καὶ D
τρήσας τὸν κοχλίαν, εἴασε δι' αὐτοῦ διελθεῖν. Λαβὼν δὲ Μίνως
τὸν λίνον διειρμένον, ᾔσθετο εἶναι παρ' ἐκείνῳ τὸν Δαίδαλον, καὶ
εὐθέως ἀπῄτει. Κώκαλος δὲ ὑποσχόμενος δώσειν, ἐξένισεν αὐτόν.
Ὁ δὲ λουσάμενος ὑπὸ τῶν Κωκάλου θυγατέρων ἀνῃρέθη, ζέουσαν
πίσσαν ἐπιχεαμένων αὐτῷ. E

93. ΛΙΜΟΥ ΠΕΔΙΟΝ: Αὕτη τάττεται ἐπὶ τῶν ὑπὸ λιμοῦ πιεζομέ-
νων πόλεων· τόπος γάρ ἐστιν οὕτω καλούμενος. Καὶ λέγουσιν
ὅτι λιμοῦ ποτὲ κατασχόντος, ἔχρησεν ὁ θεὸς [a]ἱκετηρίαν θέσθαι,

[s] ζέοντα λέβητα] ζεόντας λέβητας P.

[t] Μίνῳ] Vid. Casaub. ad Athen. I. p. 10 E.

[u] μίσος] μύσος P. v. supra n. 6. Tum rectius εἰργάσατο.

[x] ἐκόμιζε κόχλον] De hoc et quid sibi velit ampliandum censeo, et, Non liquere, mihi quidem, pronuntio. In fabulis enim poeticisque narrationibus nulla constantia. SCHOTT.

[y] διείξαντι] Corr. διείραντι. *Qui per cochleam filum lineum transjiceret—putans se ita deprehensurum Dædalum*. VALCK.

[z] διέρξειν] Leg. διείρειν. VALCK. Qui mox διειρμένον pro διειργασμένον.

[a] ἱκέτειαν] ἱκετείαν P. vocem om. H. Sed recte Valckenærius ἱκετηρίαν. Lex. Seg. apud Bekker. p. 278. Λιμοῦ πεδίον: ὄνομα τόπου. Ἡ δὲ ἱστορία αὕτη. Ἀφορίας γενομένης πεδίον κατὰ χρησμὸν ἀνέθεσαν

καὶ τὸν Λιμὸν ἐξιλεώσασθαι. Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι ἀνῆκαν αὐτῷ τὸ A ὄπισθεν τοῦ πρυτανείου [b]πεδίον.

94 [c]Λιμῶι Μηλίωι: Παροιμία· ἐπεὶ Ἀθηναῖοι ἐκάκωσαν Μηλίους πολιορκοῦντες ἐν λιμῷ, ὡς Θουκυδίδης ἐν τῇ ε.

95 Λίνδιοι τὴν θυσίαν: Παροιμία ἐπὶ τῶν δυσφήμως ἱερουργούντων. Ἀπὸ Ἡρακλέους ἐν Λίνδῳ βοῦν [d]ἀποσπάσαντος γεωρ- B γοῦ, καὶ θοινησαμένου, τοῦ δὲ γεωργοῦ [e]λοιδορουμένου αὐτόν. Ὅθεν καὶ Λίνδιοι κατὰ χρησμὸν οὕτω θύουσιν Ἡρακλεῖ λοιδορούμενοι.

96 [f]Λίνον λίνωι συνάπτεις: Παροιμία ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ πρασσόντων. C

97 [g]Λοκρῶν σύνθημα: Παροιμία· τάττεται δὲ ἐπὶ τῶν παρα-

τῇ εἰρεσιώνῃ, ὃν καταφεύγοντα ταῖς πλατάνοις ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος λιμοῦ πεδίον ἐκάλεσαν. In his ὃν καταφεύγοντα etc. emendatione indigent.

[b] πεδίλου] Legisse Schottum πεδίον ex versione probabile est. Et sic citat Meursius Ath. Att. III. 7. p. 159. tanquam ex Apostolio.

[c] Λιμῷ Μηλίῳ] Suidas, λιμὸς Μηλιαῖος: aliamque habet de Nicia duce historiam, subjicitque et hanc Zenobii. Aristoph. in Avibus [186.] Τοὺς δ' αὖ θεοὺς ἀπολεῖτε λιμῷ Μηλίῳ. Thucydides vero de legationibus ultro citroque missis lib. V. Adjicit vero Vatic. Οἱ δὲ Μήλιοι πολιορκούμενοι λιμῷ ὑπὸ Ἀθηναίων ἐπιέσθησαν καὶ προδεδώκασιν ἑαυτούς. *Melus* autem una e Cycladibus Cretæ vicina, Diagoræ philosophi patria, teste Stephano. SCHOTT.

[d] ἀποσπάσαντος] ἐπισπάσαντος H.

[e] λοιδορουμένου αὐτὸν] Vatican. addit: ἔθος ἔσχον Ἡρακλεῖ λοιδορεῖσθαι. Ὅθεν καὶ Λίνδιοι, &c. Historiam de Hercule Lindii agricolæ boves per nefas mactante refert diserte lib. I. Institut. divinarum Lactantius, Philostratus Iconum lib. II. et Conon apud Photium Narrat. XI. Allusit et Nazianzenus Invectiva in Julianum altera, interprete Billio: *Ubinam ut apud Lindios Buthænam execrari ac diris devovere pium habetur: sicque Deus ille optime colitur, si convitia in eum et maledicta conjiciantur.* Ubi Elias Scholiastes Gr. *Buthænam* Herculem exponit. SCHOTT.

[f] Λίνον λίνῳ] Suidas ἐπὶ τῶν τὰ ὅμοια ἐπιμιγνύντων, *in eos qui similia commiscent.* Utitur Aristoteles lib. III. [c. 6.] Φυσικ. ἀκροάσεως, Plato in Euthydemo, [p. 298 C.] et in eum locum Proclus. SCHOTT. Vid. Schol. Platon. p. 98. Aristid. p. 501. Heindorf. ad Plat. Euthyd. p. 389.

[g] Λοκρῶν] Eadem Eustathius in Homeri Bœotiam [p. 275.] Historiam de Siculis et Locrensibus refert e Polybio, et Polyæno lib. VI. Paul. Leopardus Miscellan. lib. V. cap. 4. E Suida autem παρακρουομένων reposuimus. [Scil. παρακουομένων edd. F. Brub.] Illa vero ἀναβιβάζει δὲ τοὺς χρόνους, quasi huc minime pertinentia omisit Erasmus et Leopardus. Reddit Cognatus: *imponit vero temporibus.* Vide inf. Λοκροὶ τὰς συνθήκας. SCHOTT.

κρουομένων. Λοκροὶ γὰρ τὰς συνθήκας πρὸς [h]τοὺς Πελοποννη- A
σίους προδόντες, μετὰ τῶν Ἡρακλειδῶν ἐγένοντο. Ἀναβιβάζει δὲ τοὺς χρόνους. Οἱ δὲ, ὅτι τοὺς Σικελοὺς ἠπάτησαν παραλογισάμενοι.

98 [i]Λυδὸς τὴν θύραν [k]ἔκλεισεν: Παροιμία ἐπὶ τῶν μωροκλεπτῶν. B

99 [l]Λυκεῖον ποτόν: Ἤτοι ἀπὸ κρήνης [m]τῆς ἀπὸ Ἀπόλλωνος ἐτίθει, καὶ τόπου. Προπερισπωμένως δέ. Ἦσαν δὲ [n]αἱ ἀναδοθεῖσαι κρῆναι, ἡ μὲν οἴνου, ἡ δὲ μέλιτος, ἐν αἷς συνέβαινε τὰ πτηνὰ προσίζειν καὶ τοξεύεσθαι.

100 [o]Λύκος περὶ φρέαρ χορεύει: Παροιμία ἐπὶ τῶν ἀσχολου- C
μένων περί τι μάτην. Καὶ γὰρ ὁ λύκος ἄπρακτος περίεισιν, ὅταν διψήσῃ, μὴ δυνάμενος δὲ πιεῖν, τὸ φρέαρ περιέρχεται. Ἀλλὰ καὶ διώκοντος αὐτοῦ τι, ἐὰν τὸ διωκόμενον ἐμπέσῃ εἰς φρέαρ, περίεισι καὶ τηνικαῦτα τὸ φρέαρ, μηδὲν ἀνύων.

V. 1 [p]Λυδὸς καπηλεύει: Φασὶ[q] Κύρον περιγενόμενον τῶν Λυδῶν D
προστάξαι αὐτοῖς καπηλεύειν, καὶ μὴ κεκτῆσθαι ὅπλον, ἀλλὰ πο-

h τοὺς Πελοπ.] τοὺς om. P.

i Λυδὸς τὴν] Eadem Hesychius. Verum suspecta mihi vox ἔκλεισεν: quo fit, ut Erasmo assentiar, qui Suidæ auctoritate tentat ἐνέγκλεισε, pro *movit* sive *tentavit*, quod furum proprium est, idemque aliam adagii originem comminiscitur. Adfert Plutarchus adversus Colotem [1108 D.] Ἐμοὶ δὲ δοκεῖ καθάπερ ὁ Λυδὸς ἐφ' αὑτὸν ἀνοίγειν οὐ θύραν μίαν, ἀλλὰ ταῖς πλείσταις τῶν ἀποριῶν καὶ μεγίσταις περιβάλλειν τὸν Ἐπίκουρον. SCHOTT.

k ἔκλεισεν] ἐκίγκλισε Hesychius, cui hanc lect. acceptam refert Erasmus II. 7, 93. a Schotto compilatus.

l Λυκεῖον] Suidas hæc aliter exscripsit: Ἤτοι ἀπὸ κρήνης τῆς ἀπὸ Ἀπόλλωνος εὑρεθείσης ὑπὸ λύκων πινομένης, ἀπὸ οἴνου καὶ μέλιτος. Idem tradit Λύκειον, prima acuta, gymnasium Athenis a Pisistrato vel Pericle constructum esse. SCHOTT.

m τῆς ἀπὸ Ἀπόλλωνος ἐτίθει] Hæc sensu carent. Supplendum forte et emendandum ex Hesychio et Suida, τῆς εὑρεθείσης ὑπὸ Ἀπόλλωνος ὑπὸ λύκων πινομένης. Quod si in ἐτίθει latet ἐπίθετον, pergendum forte cum B. 612. ἢ Λύκειος Ἀπόλλωνος ἐπίθετον, καὶ τόπος etc.

n ἀναδοθεῖσαι] αἱ ἀναδ. P.

o Λύκος περὶ] Adhibet Plutarchus libro Quomodo possit adulator ab amico discerni [p. 68 A.] Refert Diogenianus et Suidas. SCHOTT.

p Λυδὸς καπηλεύει] Herodotus lib. I. [c. 94. quem perperam cepit Schottus] Lydos principes caupones fuisse refert, et Hesychius *ludos* Romæ a *Lydis* dictos. Suidas etiam λυδιάζειν, *Lydorum more vivere* dixit. Extremo adjicit Vatic. εἰς στρατείαν εἶεν ἄχρηστοι. SCHOTT.

q Κύρον] Ex Crœsi scil. consilio. Vid. Herodot. I. 155.

δήρεις ἀμφιέννυσθαι χιτῶνας· καὶ οὕτως εἰς θῆλυ μᾶλλον μεταρρυθμισθέντας τοὺς Λυδοὺς, ἀγοραίους γενέσθαι καπήλους. A

2 [r]Λύκου δεκάς: Παροιμιῶδες. Ἐπειδὴ Λύκος ὁ ἥρως πρὸς τοῖς ἐν Ἀθηναίοις δικαστηρίοις ἵδρυτο, τοῦ θηρίου τὴν μορφὴν ἔχων. Ἔνθα οἱ δωροδοκοῦντες [s]καὶ συκοφάνται κατὰ δέκα γενόμενοι συνεστρέφοντο. Ἀφώριστο δὲ αὐτῷ τριώβολον τῆς ἡμέρας. B

3 Λυδῶν καρύκας: Παροιμία,

Μήτε [t]μοι Λυδῶν καρύκας, μήτε μαστίγων ψόφους.

Ἔστι δὲ ἡ καρύκη βρῶμα Λύδιον ἐκ πολλῶν ἡδυσμάτων συνεστὸς καὶ αἵματος. Ὡς Φερεκράτης,

[u]Ἀβυρτάκην τρίψαντα καὶ Λυδίαν καρύκην. C

4 [x]Λοκροὶ τὰς συνθήκας: Παρὰ Λοκροῖς τοῖς Ἐπιζεφυρίοις, ὡς φασὶν, ἐγένετο Ζάλευκος νομοθέτης· ὃς νόμον ἔθηκε, συγγραφὴν ἐπὶ τῶν δανεισμάτων μὴ γίνεσθαι. Ὅθεν πολλῶν ἀρνουμένων τὰ συναλλάγματα, ἐπὶ τῶν ψευδομένων ἡ παροιμία ἐκράτησεν.

5 [y]Λοκρικὸς βοῦς: Ἐπὶ τῶν εὐτελῶν ἡ παροιμία τέτακται. D Οἱ Λοκροὶ γὰρ ἀποροῦντες ποτὲ βοὸς πρὸς δημοτελῆ θυσίαν, σικύοις ὑποθέντες ξύλα μικρὰ, καὶ σχηματίσαντες βοῦν, οὕτω τὸ θεῖον ἐθεράπευσαν.

6 [z]Λόγοισιν Ἑρμόδωρος ἐμπορεύεται: Ὁ Ἑρμόδωρος

[r] Λύκου δεκάς] Meminit Aristophanes ἐν Σφηξί· [815.] Θηρῷον εἴ πως ἐκκομίσας τὸ τοῦ Λύκου. Hesych. quoque, et bis Suidas continenter. SCHOTT. Schol. Aristoph. Vesp. 388. Παρὰ τοῖς δικαστηρίοις τὸ τοῦ Λύκου ἱερὸν ἦν καὶ ἡρῷον. Ὅθεν φασὶν εἰρῆσθαι Λύκου δεκάς.—Λύκου ἡρῷον πρὸς τῷ δικαστηρίῳ ἦν, ᾧ ἐμέριζον, ὅτε δικαστήρια ἦν, τὸν παρὰ τοῖς λαχοῦσι τῶν Ἀθηναίων δικάζειν δικαστικὸν μισθὸν τριώβολον. Zenobius sua hausit ex Eratosthene. Vid. Harpocrat. v. Δεκάζων.

[s] καὶ] οἱ P. F. Brub.

[t] μοι adscivi ex B. mox συνεστὼς F.

[u] ἀβυρτάκην] Vitiose et hîc ἀμυρτάκην editum erat. Rectius in Suidæ Collectaneis ἀβυρτάκην. Ansa mendi librario objecta ex affinitate veteris scripturæ litteræ *u* et *μ*. quomodo loca depravata plurima supra admonere memini. Atque hinc factum arbitror, extrema hæc ut corrupta ab Erasmo esse prætermissa. De *Carycis* pro juglandum ac nucum genere nos in Humanarum Observ. libris. SCHOTT. ἀβυρτάκην B.

[x] Λοκροὶ] Affine huic supra adag. 97. Λοκρῶν σύνθημα. De Zaleuco eadem sup. Cent. IV. adag. 10. Ζαλεύκου νόμος. Et Val. Maximus lib. VI. cap. 5. SCHOTT.

[y] Λοκρικὸς] Est et apud Diogenianum. SCHOTT. Mox ἀποθέντες vulg.

[z] Λόγους] Respexit huc Cicero lib. XIII. Epistola 21. ad Atti-

ἀκροατὴς γέγονε Πλάτωνος, καὶ τοὺς ὑπ' [a]αὐτοῦ συντεθειμένους A
λογισμοὺς κομίζων εἰς Σικελίαν, ἐπώλει. Εἴρηται οὖν διὰ τοῦτο
ἡ παροιμία.

7 ΜΑΣΧΑΛΗΝ ΑΙΡΕΙΝ: Ἀντὶ τοῦ κωθωνίζεσθαι καὶ πίνειν.
[b]Κρατῖνος,

Ὡς ἄνω τὴν [c]μασχάλην αἴρειν B

καταμωκωμένους ταῖς χερσίν. Οἷόν ἐστι τὸ παρ' Ὁμήρῳ,

Χεῖρας ἀνασχόμενοι.

8 [d]ΜΕΓΑΡΕΩΝ ΔΑΚΡΥΑ: Αὕτη τέτακται ἐπὶ τῶν πρὸς βίαν δακρυόντων, καὶ μὴ ἐπὶ οἰκείῳ πάθει. Λέγουσι γὰρ, [e]Βάκχιον τινὰ Κορίνθιον γῆμαι τὴν Κλυτίου τοῦ Μεγαρέων βασιλέως θυγατέρα· C
ἧς ἀποθανούσης, ἀναγκασθῆναι τοὺς Μεγαρέας ὑπὸ τοῦ Κλυτίου [f]πέμπειν(ν̄) παρθένους καὶ ἠϊθέους εἰς Κόρινθον τοὺς μέλλοντας αὐτοῦ τὴν θυγατέρα καταθρηνήσειν. Οἱ δὲ φασὶν, ὅτι πλεῖστα δοκεῖ φύεσθαι ἐν τῇ Μεγαρέων σκόροδα· ἔνθεν τὴν παροιμίαν εἰρῆσθαι ἐπὶ τῶν προσποιητῶς δακρυόντων, παρ' ὅσον οἱ ἐμπιπλάμε- D
νοι τῶν σκορόδων ἀποδακρύουσι συνεχῶς ὑπὸ τῆς δριμύτητος.

cum: *Dic mihi, placetne tibi primum edere injussu meo? Hoc ne Hermodorus quidem faciebat, is qui Platonis libros solitus est divulgare, ex quo* λόγοισιν Ἑρμόδωρος. Suidas Zenobium iterum exscripsit. SCHOTT. λόγοισιν B.

[a] αὐτῷ] αὐτοῦ P.

[b] Κρατῖνος] Vid. Fragm. apud Runkel. n. 45. p. 82.

[c] Μασχάλην] Rectius Vaticanæ membranæ: Κρατῖνος, ἄνω τὴν μασχάλην αἴρεις, ἀντὶ τοῦ κωθωνίζῃ. Proverbium habet Julius Pollux libro VI. Onomastici cap. iii. Suidas, et Hesychius, qui Cratini hunc versum ἄδηλον citat, sed aliter paulo: Ὡς ἄνω τὴν μασχάλην αἴρωμεν ἐμπεπτωκότες [ἐμπεπωκότες]. Additque fere: Ἐν τῷ μεθύειν αἴρειν ἄνω τὴν μασχάλην ἔθος τοὺς κωθωνιζόντας, καὶ καταμωκωμένους ταῖς χερσίν. Homeri locus est Odyss. σ'. vers. 99. Χεῖρας ἀνασχόμενοι, γέλῳ ἔκθανον. Male vero apud Pollucem Χεῖρας ἀνίσχοντες. Stratonicus citharœdus apud Athenæum libro VIII. [p. 351 C.] Βυζάντιον μασχάλην τῆς Ἑλλάδος nominat, quia emporium Græciæ. Nam de voce μασχάλη Hesychius et alii. Aliam etiam originem adfert Michaël Apostolius proverb. Μασχαλισθήσῃ ποτέ; ex Suida dict. μασχαλίσματα. SCHOTT.

[d] Μεγαρέων] Priorem proverbii originem, etsi aliter paulo, Diogenianus quoque commemorat. Alteram vero de alliis Suidas: quo pertineat et illud, Κρόμμυα ἐσθίειν, *cepas edere*. De quo Biantis dictum apud Laërtium. SCHOTT.

[e] Βάκχιον] Lex. Seg. p. 281. βασιλεὺς ἀπὸ τῶν Βακχιαδῶν.

[f] πέμπειν] Adde ν̄. Lex. Seg. πεντήκοντα κοῦροι καὶ κοῦραι.

Ὅθεν τὰ μὴ ἐκ παθῶν, μὴ δὲ ἐκ βάθους δάκρυα, ἀλλ' ἐξ ἐπιπολῆς, ΜΕΓΑΡΈΩΝ ΔΆΚΡΥΑ ἔλεγον. A

9 [g]ΜΕΤᾺ ΛΈΣΒΙΟΝ [h]ὨΙΔΌΝ: Παροιμία ταττομένη [i]ἐπὶ τοῖς τὰ δεύτερα φερομένοις, ἐξ αἰτίας τοιᾶσδε· Λακεδαιμόνιοι στασιάζοντες μετεπέμψαντο κατὰ χρησμὸν τοῦ θεοῦ ἐκ Λέσβου τὸν μουσικὸν Τέρπανδρον. Ἐλθὼν δὲ ἐκεῖνος, καὶ τῇ μουσικῇ χρώμενος, B ἥρμοσεν αὐτῶν τὰς ψυχὰς, καὶ τὴν στάσιν ἔπαυσεν. Εἴ ποτε οὖν μετὰ ταῦτα μουσικοῦ τινὸς ἤκουον οἱ Λακεδαιμόνιοι, ἐπεφώνουν,

Μετὰ Λέσβιον ᾠδόν.

Μέμνηται τῆς παροιμίας ταύτης Κρατῖνος ἐν [j]Χείρωνι.

10 [k]ΜῊ ΣΎ ΓΕ ΜΕΛΑΜΠΎΓΟΥ ΤΎΧΟΙΣ: Μή τινος ἀνδρείου καὶ C

[g] Μετὰ Λέσβιον ᾠδὴν] Suidas, ex eoque Erasmus, μετὰ Λέσβιον ᾠδὸν legit. Malui ἀοιδὸν, ut et scriptus præfert Apostolius. Adhibet et Plutarchus De sera numinis vindicta [p. 558 A.] Vaticanus amplius hoc loco: Τὸν Μουσικὸν Τέρπανδρον διὰ πολλῆς ἄγοντες τιμῆς, τοὺς ἐξ ἐκείνου πρώτους εἰς τὸν μουσικὸν ἀγῶνα εἰσῆγον, εἶτα τοὺς λοιπούς. Ἐλθὼν δὲ, &c. SCHOTT.

[h] ᾠδὸν Apostolii MS. Bodl.

[i] ἐπὶ τοῖς—φερομένοις] ἐπὶ τῶν—φερομένων Photius.

[j] Χείρωνι] n. 19. p. 67. apud Runkel.

[k] Μὴ σύ γε μελαμπύγου] Filii Theiæ Nymphæ, quæ *Limne* Apostolio, Suidæ *Memnonis* aut *Sennonis* dicta, *Perperi* appellati, sive *Cercopes:* a Jove post in simias transformati, unde Pithecusis insulis datum nomen. Naso lib. XIV. Transformationum. Nomina vero singulatim *Passalus* et *Achemon,* sive *Achmon:* aliis *Candalus* et *Atlas:* aliis *Olus* et *Eurybatus:* de quibus erudite Ia. Parrhasius ad lib. III. Claudiani, et Nazianzeni Enarratores Græci, et Suidas in dict. Μελαμπύγου τύχοις, e quo Apostolius descripsit, nisi quod Λίμνης, ut dixi, pro Μεμνονίδος habet. Utitur proverbio Plutarch. Περὶ παίδων ἀγωγῆς [p. 12 D.], ac De discrimine amici et adulatoris [p. 60 C.], ubi et historiæ meminit post Herodotum lib. VII. [216.] pervertente ibi Valla. Philostratus lib. II. vitæ Apollonii: Καὶ τοῦτο ἴσως ἦν τὸ Μελαμπύγου τυχεῖν. (quod ibi Aldus Manutius Præfat. reddidit: *atque hoc fortassis fuerit in clunatum incidere.* Suidæ Germanus interpres δασύπρωκτον retinet.) et Lycophronis enarrator Tzetzes, Μελαμπύγῳ τετύχηκας, dixit. Θεία autem (ut eodem redeam) ex Hyperione Solis mater poëtis credita, Hesiodo in Theogonia, et in Apollonii Rhodii eruditis Argonauticῶν scholiis. Aliis rursum non Oceani filia, ut hîc Zenobius autumat, sed conjunx prodita: sed hæc *Tethys* fuit: et filia ex Nereo *Thetis:* quæ Peleo nupta Achillis est mater. Sed qui in genealogiis poëticisque narrationibus fidem constantiamque requirat, næ ille, quod aiunt, in scirpo nodum quærat. SCHOTT. Μή τε μελαμπ. B. Archilochus in Schol. Ven. Il. ω'. 315. ἤ τευ μελαμπύγου τύχῃς. Casaub. ad Athen. p. 108 A. citat μὴ τῷ μελαμπύγῳ περιτύχοις.

ἰσχυροῦ τύχοις. Παροιμία δέ ἐστιν ἐντεῦθεν· [l]Θείας τῆς Ὠκεα- A
νοῦ θυγατρὸς ἐγένοντο παῖδες δύο. Οὗτοι τοὺς παριόντας βιαζόμενοι ἠδίκουν. Ἡ δὲ μήτηρ αὐτοῖς παρῄνει μηδὲν ἄδικον ποιεῖν, ἵνα μή τινος μελαμπύγου τυχόντες δίκην δώσουσιν. Ἐφίσταται οὖν αὐτοῖς Ἡρακλῆς, καὶ τοὺς πόδας αὐτῶν συνδήσας πρὸς ἀλλή-
λους, καὶ τῆς λεοντῆς ἐξαρτήσας κάτω ἄρας [m]ἐπέθηκε τοῖς ὤμοις B
αὐτοῦ. Οἱ δὲ δασύτητα περὶ τὴν πυγὴν τοῦ Ἡρακλέους ὁρῶντες ἐγέλων, ἀναμνησθέντες τῆς μητρός. Πυθόμενος δὲ Ἡρακλῆς τὴν αἰτίαν τοῦ γέλωτος, ἥσθη, καὶ ἀπέλυσεν αὐτούς.

11 [n]ΜΊΑ ΛΌΧΜΗ ΟΥ̓ ΤΡΈΦΕΙ ΔΎΟ ἘΡΙΘΆΚΟΥΣ: Ἐπὶ τῶν ἐκ μι-
κροῦ τινὸς κερδαίνειν σπουδαζόντων. Ἐρίθακος δέ ἐστιν ὄρνεον C
μονῆρες καὶ μονότροπον.

12 [o]ΜΊΑ ΧΕΛΙΔῺΝ ἜΑΡ ΟΥ̓ ΠΟΙΕΙ͂: Παροιμιωδῶς τοῦτο, ὅτι

Μία χελιδὼν ἔαρ οὐ ποιεῖ.

Βούλεται δὲ εἰπεῖν, ὅτι μία ἡμέρα οὐκ ἐᾷ εἰς γνῶσιν ἐμβαλεῖν, ἢ
εἰς ἀμαθίαν. D

13 ΜΩΡΌΤΕΡΟΣ ΕἿ ΜΟΡΎΧΟΥ: Αὕτη ἡ παροιμία λέγεται παρὰ τοῖς Σικελιώταις, ἐπὶ τῶν εὐηθές τι διαπρασσομένων, ὥς φησὶ [p]Πολέμων ἐν τῇ πρὸς Διόφιλον ἐπιστολῇ. Λέγεται δὲ οὕτως,

Μωρότερος εἶ [q]Μορύχου, ὃς τὰ ἔνδον ἀφεὶς, ἔξω τῆς οἰκίας κάθηται.

[l] Θείας] Τηθύος B.

[m] ἐπέθηκε] ἀπέθηκε H.

[n] Μία λόχμη] Allusit Aristophanes in Vespis [922.] Οὐ γὰρ ἄν ποτε Τρέφειν δύναιτ' ἂν μία λόχμη κλέπτα δύω. SCHOTT.

[o] Μία χελιδὼν] Respexit huc Aristoteles lib. I. Ethic. [c. 6.] Τὸ γὰρ ἔαρ οὔτε μία χελιδὼν ποιεῖ, οὔτε μία ἡμέρα. De veris nuntia hirundine Aristophanis interpres extrema Avium proverbii sensum præferre ait [1417.] Δεῖσθαι δ' ἔοικεν οὐκ ὀλίγων χελιδόνων. Postrema clarius effert Suidas: Βούλεται δέ τι εἰπεῖν, μία ἡμέρα οὐ ποιεῖ τὸν σοφὸν εἰς τελείωσιν ἐμβαλεῖν, καὶ δυσημερία μία τὸν σοφὸν εἰς ἀμαθίαν. Addit autem hîc Vatic. Καὶ μία μέλισσα μέλι οὐ ποιεῖ. Παροιμιωδῶς, &c. SCHOTT.

[p] Πολέμων] Vid. Athen. III. p. 109 A.

[q] Μορύχου] *Morychum* ut Bacchum perstringit in Ranis Aristophanes. Fæcibus autem os ejus oblinebant, ut musto ac ficis, quæ duæ stirpes a Baccho inventæ, teste Athenæo lib. II. Suidas iisdem pæne verbis adagium extulit, poëtamque tragicum hoc nomine celebrat. Desiderius vero transmarinam Venerem, qua se simiæ ritu jactabat, Io. Bapt. Pium hîc opinor lepide perstringit; quem et Franc. Floridus Sabinus accepit, ut dignus est, in Subsecivis lectionibus. SCHOTT.

Μόρυχος δὲ Διονύσου ἐπίθετον, ἀπὸ τοῦ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ μολύνεσθαι, ἐπειδὰν τρυγῶσι, τῷ ἀπὸ τῶν βοτρύων γλεύκει καὶ τοῖς χλωροῖς σύκοις. Μορύξαι γὰρ τὸ μολύναι. Καταγνωσθῆναι δὲ αὐτοῦ εὐήθειαν, παρ' ὅσον ἔξω τοῦ νεὼ τὸ ἄγαλμα αὐτοῦ ἐστὶ παρὰ τὴν εἴσοδον ἐν ὑπαίθρῳ. Κατεσκεύασται δὲ ἀπὸ Ψέλλα καλουμένου λίθου ὑπὸ Σιμμίου τοῦ Εὐπαλάμου. A B

14 [r]Μύλος πάντα ἀκούων: Αὕτη τέτακται ἐπὶ τῶν κωφότητα προσποιουμένων, καὶ πάντα ἀκουόντων. Μέμνηται αὐτῆς Κρατῖνος ἐν Κλεοβουλίναις. Ἔστι δὲ καὶ κωμῳδιῶν ποιητὴς Μύλος.

15 [s]Μυσῶν λεία: Παροιμία ἐπὶ τῶν κακῶς διαρπαζομένων. Οἱ γὰρ περίοικοι κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον τοὺς Μυσοὺς ἐληΐζοντο, ἕως ἂν ἦσαν ἄναρχοι. Ἐκεῖθεν οὖν ἐλέγετο ἡ Μυσῶν λεία. C

16 [t]Μᾶλλον ὁ Φρύξ: Συναγαγὼν ὁ Κροῖσος, ὥς φασὶ, τοὺς σοφοὺς, ἠρώτα, τίνα [u]εἰδεῖεν εὐδαιμονέστατον. Ἄλλου δὲ ἄλλον λέγοντος, Αἴσωπος ὁ Φρὺξ, ὁ μυθοποιὸς, τοσοῦτον ἔφη τὸν Κροῖσον τῶν ἄλλων, ὅσον καὶ τὴν θάλατταν τῶν ποταμῶν, προέχειν. Ἀκούσας δὲ ὁ Κροῖσος, εἶπε, Μᾶλλον ὁ Φρύξ. D

17 [x]Μία Μύκονος: Νηλεὺς προσέταξε τοῖς ἑαυτοῦ παισὶν,

[r] Μύλος] Comicum *Mylum* agnoscit et Hesychius. *Myllum* vero hîc geminata ll littera Vaticanus. Comœdiam autem *Cleobulinam* Cratini laudat etiam Athenæus libro II. Δειπνοσοφ. Fuit et hoc nomine poëtria, Cleobuli unius in septem Græciæ Sapientibus filia. Adagium vero alii a mola, unde specularentur, derivant, quæ et Græcis μύλος. SCHOTT.

[s] Μυσῶν] Utitur Demosthenes Orat. περὶ στεφάνου [p. 248, 23.] Aristoteles Rhetor. lib. I. [c. 12.] Regem Mysorum *Telephum* fuisse refert hîc Suidas, et ex Demone parœmiographo Harpocration in Lexico. Plura ad Diogenianum notabam. SCHOTT. Vid. Heindorf. ad Platonis Gorg. p. 256.

[t] Μᾶλλον ὁ Φρύξ] Suidas, et hinc Apostolius, amplius addunt, feras sapientibus nonnullis antecellere Crœso visas, quod libertatis nomine mortem oppeterent; quibusdam ciconias, quod citra legem, naturæ ductu justitiam colerent; Solone interim neminem ante obitum felicem pronuntiante. Historiam Plutarchus in Solone refert [p. 93.] meminitque Æsopici dicti, cum regibus δεῖν ὡς ἥκιστα, ἢ ὡς ἥδιστα ὁμιλεῖν, corrigente Solone, ὡς ἥκιστα, ἢ ὡς ἄριστα. SCHOTT.

[u] εἰδεῖεν] εἰδοῖεν P. H.

[x] Μία Μύκονος] Stephanus περὶ πόλεων, Μύκονον nominat per ο μικρὸν, ut et Strab. lib. X. [712=746.] quem Byzantius falso citat e libro tertio, ut vulgo editur, depravatusque locus e Strabone instaurandus. Aliam uterque proverbii originem a gigantibus ab

'Ηγήτορι καὶ 'Ιπποκλεῖ, τὰς νήσους καταστρέψασθαι. Χειρωσαμένου δὲ πολλὰς τοῦ 'Ηγήτορος, 'Ιπποκλέους δὲ μίαν τὴν Μύκονον, βουλομένου δὲ πασῶν ἔχειν τὸ μέρος, πέμψαντες, ἠρώτησαν κοινῇ τὸν θεὸν, τίνες [y] εἶεν τοῦ 'Ηγήτορος νῆσοι· ὁ δὲ εἶπε, Μία Μύκονος. A

18 Μὴ κίνει Καμαρίναν: Φασὶν [z] εἶναι λίμνην τῇ πόλει τῇ Καμαρίνῃ, ὁμώνυμον ταύτῃ, ἣν οἱ [a] Καμαριναῖοι μετοχετεῦσαι εἰς τὸ πεδίον βουλόμενοι, ἐχρήσαντο τῷ θεῷ· ὁ δὲ εἶπε, Μὴ κίνει Καμαρίναν. Οἱ δὲ παρακούσαντες τοῦ χρησμοῦ, [b] ἐβλάβησαν. Κἀκεῖθεν ἡ παροιμία εἴρηται ἐπὶ τῶν βλαβερῶς τι ποιεῖν ἑαυτοῖς μελλόντων. Τινὲς δὲ φασὶ φυτὸν δυσῶδες εἶναι τὴν Καμαρίναν· οὗ τοὺς κλάδους διασειομένους ἀηδέστερον ὄζειν. B C

19 [c] Μέτρῳ ὕδωρ πίνοντες, ἀμετρίῃ δὲ μάζαν ἔδοντες: Οὗτος ὁ στίχος εἰς παροιμίαν περιέστη ἔκ τινος χρησμοῦ, ὃν ἀνεῖλεν ὁ θεὸς Συβαρίταις· ὑβρισταὶ γὰρ ὄντες, καὶ ἀμετροπόται,

Hercule interemptis, et sub Mycono sepultis, adducit. Adhibet Plutarchus I. Sympos. [p. 616 B.] Μίαν Μύκονον ἀποφήνας τὸ συμπόσιον: *unam Myconum faciens symposium.* Porro Erasmus, et ejus æmulus Gil. Cognatus in Zenobio reddunt, *quænam insulæ Hippocli cederent,* pro *Hegetori,* μνημονικῷ ἁμαρτήματι. Vide infra adagio 21. Μυκώνειος γείτων. SCHOTT. Ubique reposui Μύκονος cum ο. Hoc proverbium egregie illustrat Hemsterhus. ad Lucian. D. M. I. 3. p. 334.

[y] ἦεν] L. εἶεν. Mox μίαν μύκωνος F.

[z] δὲ] εἶναι P. H. F.

[a] Καμαρινοὶ] Leg. Καμαριναῖοι.

[b] ἐβλάβησαν] Pro ἐβλάβησαν, rectius forte sit ἐβλαβήθησαν. Concisius vero hæc Vaticanus explanat: Οἱ μὲν λίμνην φασὶν, οἱ δὲ φυτὸν δυσῶδες, οὗ τοὺς κλάδους σειομένους ἀηδέστερον. 'Επὶ τῶν βλαβερῶς τι ποιεῖν μελλόντων. Oraculum verisimile carmine pronuntiatum fuisse: versibus enim oracula dari solita. Adfert autem hoc Stephanus Byzantius: Μὴ κίνει Καμαρίναν· ἀκίνητος γὰρ ἀμείνων. Utitur Maro III. Æneid. [700.] *et fatis numquam concessa moveri Apparet Camarina procul.* Ad quem locum eadem Servius, quæ hîc Zenobius ac Suidas. Maronem quoque secutus Silius Italicus lib. XIV. [198.] *Et cui non licitum fatis Camarina moveri.* Utitur et Lucianus de Apophrade [Pseudol. c. 32.] 'Ορᾷς ὡς ἄμεινον ἦν σοι ἀκίνητον τὴν Καμαρίναν ἐᾷν. SCHOTT.

[c] Μέτρῳ] Carmen hexametri lege constitui sublatis particulis μὲν et δὲ; et ἀμέτρως legendo, pro ἀμετρίῃ: quod et Erasmo in mentem venit: quem vide adagio, *Sybaritica mensa:* itaque membranæ Vatican. et exponunt: Συβαρίταις ὑβρισταῖς οὖσιν ἀνεῖλεν ὁ θεὸς τὸ παρὸν ὑπὸ Κροτωνιατῶν διαφθαρεῖσιν. SCHOTT. Μέτρῳ μὲν—ἀμετρίῃ δὲ P. H. F. Brub. Legendum ἀμετρὶ δέ.

ἀπώλοντο ὑπὸ Κροτωνιατῶν. Τοῖς οὖν διαφυγοῦσιν αὐτῶν οὕτως ἐχρήσθη. A

20 [d] Μέγα φρόνει μᾶλλον, ἢ Πηλεὺς ἐπὶ τῇ μαχαίρᾳ: Μέμνηται ταύτης Ἀνακρέων, καὶ Πίνδαρος ἐν [e] Νεμεονικαῖς. Φασὶ δὲ αὐτὴν ὑπὸ Ἡφαίστου γενομένην δῶρον Πηλεῖ σωφροσύνης ἕνεκα παρὰ θεῶν δοθῆναι, ᾗ χρώμενος πάντα κατώρθου, καὶ B ἐν ταῖς μάχαις, καὶ ἐν ταῖς θήραις.

21 [f] Μυκώνιος γείτων: Αὕτη τέτακται ἐπὶ τῶν διαβεβλημένων ἐπὶ [g] σμικρότητι καὶ μικροπρεπείᾳ, παρὰ τὴν σμικρότητα τῆς Μύκωνος νήσου καὶ εὐτέλειαν.

22 [h] Μῆλον Ἡρακλῆς: Ἀπολλόδωρος ἐν τοῖς περὶ θεῶν, ὅτι C θύεται Ἀθήνησιν Ἡρακλεῖ ἀλεξικάκῳ ἰδιάζουσά τις θυσία. Τοῦ γὰρ βοὸς ποτὲ ἐκφυγόντος, ὃν ἔμελλον τῷ Ἡρακλεῖ προσάξαι, μῆλον λαβόντας, καὶ κλάδους ὑποθέντας, τέσσαρας μὲν ἀντὶ σκελῶν, δύο δὲ ἀντὶ κεράτων, σχηματίσαι τὸν βοῦν, καὶ οὕτω τὴν θυσίαν ποιήσασθαι. D

23 [i] Μερὶς οὐ πνίγει: Δικαίαρχος φησὶν ἐν τοῖς περὶ τῆς Ἑλλάδος ἐν τοῖς δείπνοις μὴ εἶναι σύνηθες τοῖς ἀρχαίοις διανέμειν

[d] Μέγα] Suidas hinc ad verbum prope descripsit. Plura longe varieque Aristophanis enarrator ἐν νεφέλαις, ad illa verba [v. 1059.] Ὁ γοῦν Πηλεὺς ἔλαβε διὰ τοῦτο τὴν μάχαιραν. Pindari autem ἐπιγραφὴ mendo non vacat, Νεμεονικαῖς forte reponendum, aut Ἰσθμιονικαῖς. Sic enim prisci et Etymologus citare soliti, παρὰ Πινδάρῳ ἐν Ὀλυμπιονίκῃ, ut et alios alibi observasse comperi. Vaticanus autem codex sic: φασὶ δὲ αὐτὴν ὑπὸ Ἡφαίστου χαλκευθῆναι, δῶρον σωφροσύνης Πηλεῖ δοθῆναι, ᾗ χρώμενος, &c. SCHOTT.

[e] Εὐμεονικαῖς] Ἐν Νεμεονικαῖς. Scil. IV. 95 seqq.

[f] Μυκώνιος] Meminit Suidas, et Athenæus [p. 7. F.] citans hunc Archilochi versum: Ὡς ἄκλητον εἰς πλεῖοντα εἰς τὰ συμπόσια Μυκωνίων δίκα. Vide et sup. paulo, Μία Μύκωνος. Exemplar autem Vatic. hîc: Ἐπὶ τῶν γλίσχρων καὶ μικροπρεπῶν· ἀπὸ εὐτελείας τῆς νήσου Μύκωνος. SCHOTT. Ita Athenæus: Ὅτι περὶ Περικλέους φησὶν Ἀρχίλοχος, ὡς ἀκλήτου ἐπεισπαίοντος εἰς τὰ συμπόσια, Μυκονίων δίκην. Δοκοῦσι δ' οἱ Μυκόνιοι διὰ τὸ πένεσθαι καὶ λυπρὰν νῆσον οἰκεῖν, ἐπὶ γλισχρότητι καὶ πλεονεξίᾳ διαβάλλεσθαι. Retinui Μυκώνιος cum Suida et Photio in literarum serie. Alibi Photius: Μυκόνιον: τὸν γλισχρόν· πλεονέκται γὰρ ἐν μικροῖς οἱ Μυκόνιοι. Ἢ διὰ τὸ λυπρὰν εἶναι τὴν Μύκονον.

[g] σμικρότητι] Leg. γλισχρότητι cum Photio et Suida.

[h] Μῆλον] Suidas Μήλιος Ἡρακλῆς. Erasmus *Pomarius Hercules*, e Polluce paulo aliter historiam referente. Non dissimilis victima lignea, qua de supra in Λοκρικὸς βοῦς, Cent. V. adagio 5. SCHOTT.

[i] Μερὶς οὐ πνίγει] Suidas μερὶς οὐ

μερίδας· διὰ δὲ προφάσεις τινὰς ἐνδεεστέρων γενομένων τῶν A
ἐδεσμάτων, κρατῆσαι τὸ ἔθος τῶν μερίδων, καὶ διὰ τοῦτο τὴν παροιμίαν εἰρῆσθαι. Τῶν γὰρ ἐδεσμάτων κοινῇ καὶ μὴ κατὰ μέρος τιθεμένων, τὸ πρότερον οἱ δυνατώτεροι τὰς τροφὰς τῶν ἀσθενῶν ἥρπαζον, καὶ συνέβαινε τούτους ἀποπνίγεσθαι, μὴ [k] δυναμένους ἑαυτοῖς βοηθεῖν. Διὰ τοῦτο οὖν ὁ μερισμὸς ἐπενοήθη. B

24 [l] Νάηρα καὶ Χαρμιόνη: Τούτων ἡ μὲν τῶν τριχῶν ἐπιμέλειαν ἐποιεῖτο Κλεοπάτρας τῆς βασιλίσσης· ἡ δὲ, τῶν ὀνύχων· παρέμειναν δ' αὐτῇ καὶ μέχρι θανάτου, καὶ ἀποθανοῦσαι πολυτελοῦς ταφῆς ἠξιώθησαν, καὶ τιμῆς ἔτυχον. Κλεοπάτραν γὰρ [m] Καῖσαρ ὁ Αὔγουστος χειρωσάμενος, ἐβουλήθη τὸ βασιλικὸν C
αὐτῆς περιελεῖν διάδημα, καὶ θρίαμβον ἀγαγεῖν ἐπὶ μέσου τῆς πόλεως. Ἡ δὲ Κλεοπάτρα αἱρουμένη μᾶλλον ἐντίμως ἀποθανεῖν, ἢ ἐν ἰδιωτικῇ τάξει ἐπὶ θεάτρου ἀτιμασθῆναι, ἀνελεῖν ἑαυτὴν [n] ἐμέλλησεν. Ἀπόπειραν δὲ τῆς σκήψεως ποιουμένη, ἐπέτρεψεν Ναήρᾳ καὶ Χαρμιόνῃ ἐχίδνας παρ' ἑκατέρῳ τῶν μαζῶν ἐπιθέσθαι· D
αἱ δὲ τοῦτο ποιήσασαι, ἀνῃρέθησαν. Εἶθ' οὕτως καὶ Κλεοπάτρα βασιλικῶς ἑαυτὴν περιστείλασα, ἔχιδναν ἐπέθηκε τῷ μαζῷ, καὶ ὑπ' αὐτῷ ἀνῃρέθη. Ἀνδριάντες οὖν χάλκεοι πρὸ τοῦ [o] βήματος τῆς Κλεοπάτρας, ὃ καλεῖται Μαυσώλιον, [p] Ναήρᾳ καὶ Χαρμιόνῃ

πνὶξ habet, notatque et πνίγει alibi legi; quo modo fere Apostolius. SCHOTT.

[k] δυνάμενοι] δυναμένους P.

[l] Νάηρα] Assentior Desiderio, qui historiam potius et Zenobii officinæ existimat, quam ut proverbii speciem præ se ferat. Historiam commemorat et Plutarchus in M. Antonio, nisi quod ibi Εἴρας, (vel verius in calamo exaratis libris Καὶ εἴρας, corrupte ex Ναίειρα) quæ hîc Νάηρα; ibi Χάρμιον (vel, ut membranæ habent, Χαρμίων) quæ hîc Χαρμιόνη est, ut et in Mich. Glyca Ecclesiastic. hist. [p. 59. ed. Par.] Plutarchi verba apponam [p. 954 F.] Τῶν δὲ γυναικῶν ἡ μὲν Εἴρας λεγομένη, πρὸς τοῖς ποσὶν ἀπέθνησκεν, ἡ δὲ Χάρμιον ἤδη σφαλλομένη καὶ καρηβαροῦσα κατεκόσμει τὸ διάδημα περὶ τὴν κεφαλὴν αὐτῆς, &c. A Galeno autem medicorum principe lib. De Theriaca pedisequæ istæ Νάειρα καὶ Καρμιόνη dictæ [T. II. p. 460.]: Joanni Tzetzæ historia [VI. 44. v. 281.] corrupte haud dubio, Τάειρα καὶ Χαρμιουνώ. Addam et illud, Neæram ancillam, ἢ τῶν τριχῶν ἐπιμέλειαν ἐποιεῖτο, ab eodem Chæronensi [p. 943.] κουρεύτριαν appellatam. SCHOTT.

[m] Καῖσαρ ὁ Αὔγουστος] ὁ Ἀντώνιος P.

[n] ἐμέλησεν] ἐθέλησεν Valckenærius. Dedi ἐμέλλησεν.

[o] βήματος] σήματος (v. III. 94.) vel μνήματος Valckenærius.

[p] Ναήρα] Νεαίρα Valckenærius.

ἀνετέθησαν, διὰ τὸ καὶ μέχρι θανάτου αὐτῇ παραμεῖναι. Εἴρηται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν μέχρι θανάτου τοῖς εὐεργέταις συγκινδυνευόντων. A

25 [q]Νόμοσ καὶ χώρα: Ἡ παροιμία αὕτη λέγεται διὰ τὸ ἕκαστον ἔθνος ἰδίοις νόμοις [r]χρῆσθαι. [s]Πέρσαι μὲν γὰρ μεθύοντες βουλεύονται, καὶ τοὺς βασιλεῖς [t]αὐτῶν ὡς θεοὺς προσκυνοῦσι· καὶ B οἱ μὲν ἴσοι ἀλλήλους καταφιλοῦσιν, οἱ δὲ ταπεινότεροι τῶν παρειῶν τῶν μειζόνων μόνων [u]τυγχάνουσι· τὰ δὲ γεννηθέντα αὐτοῖς παιδία μετὰ τετραετίαν βλέπουσι. Καὶ ἄλλα εἰσὶ [x]παρ' αὐτοῖς, οἷς μόνοι κατὰ ἴδιον ἔθος χρῶνται.

[y]Γόρδιοι τὸν [z]παχύτατον ἑαυτῶν βασιλέα αἱροῦνται. C

[a]Σύρρακοι τὸ διάδημα ἀκροτάτῳ διδόασιν. Ὡς δέ τινες φασὶ, τῷ μακροτάτην ἔχοντι τὴν κεφαλήν.

[b]Στυμφαλοὶ τιμῶσι γυναῖκα τὴν πλείοσιν ἀνδράσι προσομιλήσασαν.

[c]Ὅριοι Μασσαγέται ἐν ταῖς ὁδοῖς πλησιάζουσι. D

Vid. Schæfer. ad Plutarch. Vit. T. IV. p. 428. Et sic Clericus ad Erasmi III. 6, 36.

[q] Νόμος] De variarum gentium moribus ac ritibus Heraclides Ponticus ac Nicolaus Damascenus scripserat: ut de recentioribus Alexander Sardus Ferrariensis, et Joannes Bohemus. Νόμιμα etiam βαρβαρικὰ apud Varronem lib. VI. De lingua Lat. et Apollonii Scholiasten reliquit Aristoteles. Item Τυρρηνικὰ apud Athenæum lib. XII. aliique quos enumerat litteris hisce interioribus excellens Joan. a Wouwere de Polymathia cap. 9. SCHOTT.

[r] χρῆσθαι] χρᾶσθαι P. H.

[s] Πέρσαι] De Persarum moribus multa Strabo XV. Ælianus in Variis, Joan. Drusius libro XII. Observationum, Petrus Bizarrus Ligur, et Barnabas Brissonius Gallus in Sarracenicis, sed quæ immatura oppressus morte absolvere non potuerit. Lucianus in Nigrino tangit hunc morem, οὐ πόρρωθεν οὐδ' ὡς Πέρσαις νόμος. SCHOTT.

[t] ἑαυτῶν] αὐτῶν P.

[u] τυγχάνουσι] θιγγάνουσι Hemsterhus. ad Lucian. Nig. c. 21.

[x] παρ' αὐτοῖς] παρ' ἄλλοις Valckenærius.

[y] Γόρδιοι] Γορδυαῖοι Valckenærius.

[z] παχύτατον] f. ταχύτατον. Sic certe de Aliterniis Nicolaus Valesii p. 521. VALCKEN.

[a] Σύρρακοι] In Vaticano cod. non Σύρρακοι, sed Συρακούσιοι est, ad hunc modum: Συρακούσιοι τὸ διάδημα μακροτάτῳ διδόασιν, ἢ τῷ μακροτάτην ἔχοντι κεφαλήν. SCHOTT. Suspicor leg. Ὑρκανοὶ τ. δ. τῷ μακροτάτῳ. VALCKEN. διαδημακροτάτω P.

[b] Στυμφαλοὶ] Στάφυλοι eædem membranæ præferunt, et pro προσομιλήσασαν habent γαμηθεῖσαν. SCHOTT.

[c] Ὅριοι Μασσαγέται ἐν ταῖς ὁδοῖς πλησιάζουσι] Ὅρειοι Μασσαγέται ταῖς φδαῖς πλησιάζουσιν Vat. SCHOTT.

Σαυρομάται περὶ πότον τὰς θυγατέρας πιπράσκουσι. A

[d]Μαζούσιος δὲ γυναικὶ οὐ μίγνυται, εἰ μὴ πολεμίαν ἕλῃ.

[e]Τιβαρηνοὶ, τῶν γυναικῶν τεκουσῶν, αὐτοὶ τὰς κεφαλὰς δέονται καὶ κατακλίνονται.

[f]Παρὰ τοῖς [g]Κεκερταίοις οἱ ἐργάται τὰ φορτία βαστάζουσιν, ἄχρις οὗ τὶς αὐτὰ ὠνήσεται. B

[h]Οἱ Σιδῶνες τοὺς γονεῖς ἐσθίουσι, χωρὶς τῆς κεφαλῆς· τὴν δὲ κεφαλὴν χρυσοῦσι.

[i]Καυσίαι ἐπὶ γεννωμένοις δακρύουσιν, ἐπεὶ δὲ ἀποθνήσκουσι, χαίρουσι.

[k]Βακχείριοι, ἐὰν ἀπὸ νόσου σωθῶσι, κυσὶν ἑαυτοὺς παραβάλλουσιν. C

[l]Ὀργεμπέοι οἰκίας οὐκ ἔχουσιν, οὐδὲ ἔμψυχόν τι σιτοῦνται. [m]Εἰ(σι) δὲ καὶ σὺν γυναιξὶ φαλακροὶ διὰ φύσιν [n]ὕδατος οὐ πίνουσι.

[d] Μαζούσιος] Μαζούσιος quoque redditur a Desiderio Batavo; aliter tamen in Vaticano: παρ' Ἀμαζόσιν οὐδεμία γαμεῖται, ἐὰν μὴ πολέμιον ἀνέλῃ. SCHOTT.

[e] De Tibarenis eadem Apollonii interpres libro II. Ἐν δὲ τῇ τῶν Τιβαρήνων γῇ αἱ γυναῖκες, ὅταν τίκωσι, τημελοῦσι τοὺς ἄνδρας ὥσπερ λέχους, ὡς ἱστορεῖ ὁ Νυμφόδωρος ἔν τισι νόμοις. Ubi legendum, ut id ἐν παρόδῳ moneam, νομίμοις. Nymphodori enim Νόμιμα βαρβαρικὰ Clemens citat in Protreptico, ac rursum ejusdem nominat νόμιμα Ἀσίας lib. I. Stromateon. Ex Apollonio Valerius Flaccus lib. V. Argonaut. emendante Politiano lib. I. Epist. 16. (ubi tamen *Tisinomis* pro τισὶ νόμοις excuditur) *Inde Genetæi rupem Jovis, hinc Tibarenum Dant virides post terga lacus ubi deside mitra Fœta ligat, partuque virum fovet ipsa soluta.* Tibarenorum et alii mores. Dionysius Afer lib. I. *Pastores ovium* nominat. Eusebius vero viros seniores præcipitare solitos ait libro I. Præpar. Evang. cap. 3. SCHOTT.

[f] Παρὰ Κεκερταίοις in Vatican. est Παραδεδορκότες καὶ οἱ ἐργάται, etc. SCHOTT.

[g] Κεκερταίοις] An Κερκέταις, qui memorantur Nicolao Valesii p. 517. VALCKEN.

[h] Quod autem hîc de Sidonibus ait parentum capita inaurare solitis, idem fere de Panebis Libyæ populis Stobæus commemorat, qui regum corpus sepeliebant, caput vero abscissum et inauratum in templo suspendebant ac consecrabant. SCHOTT.

[i] Καυσίαι ἐπὶ γενομένοις] Vatic. aliter: Καυσιακαὶ ἐπὶ μὲν τοῖς γενομένοις δακρύουσιν. Ἐπὶ δὲ, etc. SCHOTT. Καυσίαι P.

[k] Pro Βακχείριοι, Βακχόριοι in Vat. legitur. SCHOTT. Βέχειροι Vossius ad P. Melam I. 19, 79. p. 661. Mox ἑαυτὸν F.

[l] Statim cum diphth. αι Ὀργεμπαῖοι, etsi *Orgempeos* Erasmus nominet. SCHOTT.

[m] Εἰ δὲ καὶ σὺν γυναιξὶ] Locum

[o] Θυέσται τοῖς θεοῖς τὰ ὀστᾶ θύουσιν, αὐτοὶ τὰς σάρκας ἐσθίοντες. A

[p] Ταυροσκύθαι ἀνθρώπους θύουσι.

Βυζωνοὶ μεσόγειοι βοῦς ἀμέλγοντες, μόνῃ ταύτῃ τροφῇ χρῶνται.

Οἱ κατὰ τὴν ἡμετέραν οἰκουμένην [q] Ἴβηρες κυνῶν ἀγέλην τρέφουσιν ἀντὶ προβάτων. B

Αἰθίοπες δὲ οἱ λεγόμενοι Κολχεῖς, ὑαίνας. Διὰ ταῦτα ἡ παροιμία εἴρηται.

26 Ξένος ἔλθοι ὅστις ὀνήσει: Ταύτην φησὶ Θεόπομπος ὑπὸ Φιλίππου πρῶτον λεχθῆναι. Θετταλῶν γὰρ καταστρεψάμενος πόλιν, καὶ τοὺς αὐτόθι ξένους πωλήσας, χλευάζων εἶπεν, Ἔλθοι ξένος ὅστις ὀνήσει. C

27 [r] Ξαίνεις εἰς πῦρ: Λέγεται ἡ παροιμία αὕτη ἐπὶ τῶν μάτην κακοπαθούντων.

28 [s] Οὐκ ἐπαινεθείης οὐδ' ἐν περιδείπνῳ: [t] Ἐπὶ τῶν σφόδρα D

hunc de mendo suspectum videri ad oram editi libri pridem adnotaram; et sunt sane trajecta. Recte vero in membranis: εἰσὶ δὲ φαλακροὶ διὰ τὴν φύσιν τοῦ ὕδατος οὗ πίνουσι καὶ αὐτοὶ καὶ αἱ γυναῖκες αὐτῶν. SCHOTT.

[n] τοῦ ὕδατος] τοῦ om. P. H. F. τὴν item om. iidem ante φύσιν.

[o] Θυέσται τὰ ὀστᾶ τοῖς θεοῖς ἐπιθύουσιν, Vat. pro illis editis: Θυσέται τοῖς θεοῖς. SCHOTT. Θυσέται P.

[p] Ταυροσκύθαι ἀνθρωποτυθοῦσι] Tentabat nuper eruditissimus Wouwerius, Notis ad Minucii Felicis Octavium: Ταυρίῃ Σκύθαι ἀνθρώπῳ θύουσι, hoc est, *Tauricæ Dianæ hominem Scythæ immolant.* Scriptum tamen in Vatic. Ταυροσκύθαι ἀνθρώπους ἐσθίουσιν. De crudeli autem in Tauris sacrificio Tertullianus in Apologetico, Eusebius lib. IX. Præparat. Evang. aliique. SCHOTT. Dedi ἀνθρώπους θύουσι cum B.

[q] Aliter Vatic. ut sues alant pro ovibus Hiberes: Ἴβηρες ὑῶν ἀγέλας ἀντὶ προβάτων τρέφουσι. Διὰ ταῦτα ἡ παροιμία. SCHOTT.

[r] Ξαίνεις] Plato usurpavit lib. de Legibus VI. [p. 780 C.] Ὀλίγου δὲ ποιεῖν τὸν νομοθέτην τὸ τῶν παιζόντων εἰς πῦρ ξαίνειν. Affine illud ejusdem in Eryxia [p. 405 C.] Καταμαθεῖν δὲ αὐτὸν ἐγὼ, ὅτι ἴσον εἴη πεῖσαι, ὅπερ ἂν τὸ λεγόμενον λίθον ἑψῆσαι. Ad quæ Platonis loca respexit Aristides Apologia quattuor Rhetorum [p. 377. ed. Cant.] Ἐλελήθεις δὲ ἄρα σαυτὸν ἀπάσαις ταῖς παροιμίαις ἐνεχόμενος, εἰς πῦρ ξαίνων, καὶ λίθον ἕψων, καὶ σπείρων τὰς πέτρας. Cognatum huic est symbolum Pythagoricum: *Ignem gladio ne fodito.* SCHOTT.

[s] Οὐκ ἐπαινεθείης] Ad hunc funeris ritum respexit M. Tullius lib. II. de Legibus [c. 63.] *Sequebantur epulæ, quas inirent propinqui coronati: apud quas de mortui laude, cum quid veri erat, prædicatum. Nam mentiri nefas*

πονηρῶν ἡ παροιμία [t]λέγεται, καὶ μηδὲ τοῦ τυχόντος ἐπαίνου A ἀξίων. Εἰώθασι γὰρ οἱ παλαιοὶ ἐν τοῖς περιδείπνοις τὸν τελευτήσαντα ἐπαινεῖν, [u]καὶ εἰ φαῦλος ἦν.

29 [w]ΟἸΝΌΗ ΤῊΝ ΧΑΡΆΔΡΑΝ: Ἡ παροιμία αὕτη λέγεται ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς κακόν τι ἐφελκομένων. Οἰνόη γὰρ δῆμος ἐστὶ τῆς Ἀττικῆς· οἱ δὲ οἰκοῦντες αὐτόθι χαράδραν ὑπὲρ αὐτῶν φερομένην B [x]παρέτρεψαν εἰς τὴν ἑαυτῶν χώραν. Πολλὴ δὲ γενομένη ἡ χαράδρα ἐλυμήνατο αὐτῶν τὰ γεώργια, καὶ τὰς οἰκίας μετέβαλεν.

30 [y]Ὁ ΚΡῊΣ ΤῊΝ ΘΆΛΑΤΤΑΝ: Ἐπὶ τῶν ἐν οἷς διαφέρουσι ταῦτα φεύγειν προσποιουμένων ἡ παροιμία ἐστίν· ἐπειδὴ ναυτικώτατοι οἱ C Κρῆτες ἐγένοντο. Μέμνηται ταύτης Ἀλκαῖος.

31 [z]ΟὐΦΡΟΝΤῚΣ ἹΠΠΟΚΛΕΊΔΗΙ: Ἱπποκλείδης μετὰ καὶ ἄλλων

habebatur. Idemque in Bruto, qui de claris est Oratoribus, laudatione funebri factam queritur historiam mendosiorem; quod et in T. Livio extremo libro VIII. reperias. Rursus idem Cicero II. de Legib. [c. 24.] *circumpotationem* vocare videtur, quam Græci περίδειπνον, antiquitus etiam *silicernium*, et *exequium* auctore Festo. Etymologista: περίδειπνον, ἡ ἐπὶ τοῖς ἀποθανοῦσι γινομένη ἑστίασις. SCHOTT.

t λέλεκται] λέγεται P.

u καὶ εἰ] Hanc lect. contra Davisium ad Ciceron. Legg. p. 177. defendit Schæfer. ad Longum p. 355.

w Οἰνόη] Proverbii meminit Hesychius ex Demone parœmiographo vetere, a Suida etiam laudato non raro. Strabo quoque libro VIII. [p. 545=577. (ubi Οἰνώνη)] Geogr. qui et duplicem Οἰνόην nominat; unam Eleutheris finitimam, alteram apud Marathonem. Stephanus unam ponit in Icaria, gentiles derivans Οἰναίους. Οἰναίους alii scribunt, ut Suidas, ex eoque Apostolius. Post τῆς Ἀττικῆς addit Vatican. ὁμοία τῇ, Ὁ Καρπάθιος τὸν λαγών. Et pro παρέγραψαν, παρέτρεψαν, ut et κατέστρεψεν, pro quo μετέβαλεν editum. SCHOTT.

x παρέγραψαν] Sic etiam Suidæ ms. vet. sed leg. παρέτρεψαν cum B. Mox pro μετέβαλεν malim κατέβαλεν. Suidas καθεῖλεν.

y Ὁ Κρὴς] Meminit et Strabo, et explicat proverbium lib. x. [p. 702=737.] Adhibet etiam Aristides in Pericle [p. 229 Cant.] Ὁ Κρὴς τὸν πόντον. Ubi et Scholiastes Cretenses navigandi peritos facit, et affine esse, Ὁ Σικελὸς τὴν θάλασσαν, de quo infra adagio 15. SCHOTT.

z Οὐ φροντὶς] Historiam refert Herodotus in Eratone [VI. 129.] meminitque proverbii Eustathius in primum Iliad. [p. 159.] Lucianus in Apologia [Pro merc. ult.] et in Hercule [c. 8.], Plutarchus etiam lib. in Herodotum, Suidas ex Hermippo ἐν δημόταις. Usurpat et Phrynichus in Ecloga nominum Atticorum edente Petro Nunnesio, homine doctissimo, longe quam antea co-

πολλῶν ἐμνηστεύσατο τὴν Κλεισθένους τοῦ Σικυωνίου θυγατέρα. A Τοῦ δὲ Κλεισθένους ἐν ἐνιαυτῷ ὅλῳ δοκιμάζοντος τοὺς μνηστῆρας, ὁ Ἱπποκλείδης ἐν συμποσίῳ ἐπὶ [a]κεφαλὴν κυβιστήσας, ἄνω περιῆγε τοὺς πόδας. Τοῦ δὲ Κλεισθένους εἰπόντος, "Ἐξωρχήσω τὸν γάμον·" ὁ Ἱπποκλείδης ἔφη, Οὐ φροντὶς Ἱπποκλείδῃ.

32 Οὐ νυκτιπλοεῖς: Ἐπὶ τῶν μὴ ἀκριβῶς τι ποιούντων. [b]Ἡ B γὰρ νὺξ ἀκριβεστέρα τῆς ἡμέρας τοῖς [c]πελαγοδραμοῦσι, διὰ τὰς τῶν ἄστρων σημειώσεις. Ὁ δὲ Χρύσιππος ἀφελὼν τὴν οὐ ἀπόφασιν, Νυκτιπλοεῖς εἶπεν.

33 [d]Οὐκ ἄνευ γε Θησέως: Θησεὺς πολλοῖς ἀριστεῦσι συνηγωνίσατο. Τῷ γὰρ Μελεάγρῳ συνήργησε πρὸς τὴν τοῦ Καλυδωνίου C κάπρου θήραν, τῷ Πειρίθῳ συνεμάχησε κατὰ τῶν Κενταύρων, καὶ Ἡρακλεῖ πρὸς τὰς Ἀμαζόνας. Ὅταν οὖν θαυμαστόν τι πραχθῇ οὐχ ὑπὸ μόνου τινὸς, εἰώθαμεν λέγειν αὐτῷ, Οὐκ ἄνευ γε Θησέως.

[e]Ἡ δὲ περὶ τοῦ Μελεάγρου ἱστορία καὶ τοῦ [f]Καλυδωνίου συὸς οὕτως ἔχει· Μελεάγρου γεννηθέντος φασὶ τὰς Μοίρας

piosius, in dict. Κολλάβους. Thomas vero Magister re male intellecta dict. Ἐνεχυριμαῖα Hippoclidi verbum ἐνεχυριμαῖον non adagium tribuit. Vaticanam nunc scripturam apponam: Τοῦ δὲ Κλεισθένους ἐνιαυτὸν ὅλον δοκιμάζοντος τοὺς μνηστῆρας, ὁ Ἱπποκλείδης συμποσίῳ παρ' ᾧ ἔμελλε γαμβρὸς ἀναγορεύεσθαι ἐπὶ κεφαλὴν κυβιστήσας, ἄνω περιῆγε τοὺς πόδας. Pedes attollere quod explicat ad Cicer. Pet. Victorius. Hîc quoque ἐξωρχήσω leg. non ἐξορχήσω. SCHOTT.

[a] κρέας] κεφαλὴν P.H. κρᾶς Wesseling. ad Herodot. VI. 129.

[b] Ἡ γὰρ νὺξ ἀκριβεστέρα τῆς νυκτὸς] Rescribendum arbitror potius τῆς ἡμέρας, ut converti. Chrysippum sensu eodem extulisse, etsi negatione sublata vult Erasmus: mihi contra videtur. Significat enim philosophus majori in periculo noctu versari, ne in scopulos ad insulas impingens, navem frangat, quam qui interdiu naviget. SCHOTT. ἡμέρας B.

[c] πελαγοδραμοῦσι] πελαγοδρομοῦσι P.

[d] Οὐκ ἄνευ] Vid. Eustath. Il. σ'. p. 1129, 53. Mox ὑπὸ μόνον F.

[e] Ἡ δὲ περὶ] Seqq. sumpta videntur ex Apollodoro I. 8, 2. seqq.

[f] Καλυδωνίου συὸς] De apri Calydonii venatione res trita. Legendus tamen Diodorus Siculus libro IV. Bibliothecæ, etsi Thesei nulla ibi mentio; Ovidius lib. VIII. Metamorph. Utitur proverbio Aristides ad Thebanos de auxiliis [v. Symmach. 1. p. 238. ed. Cant.] Plutarchus etiam in Theseo [p. 13 F.] (addens et illud proverbium, *Alter Hercules*) his verbis: Ἕτεροι δὲ καὶ μετ' Ἰάσονος ἐν Κόλχοις γενέσθαι, καὶ Μελεάγρῳ συνεξελεῖν τὸν κάπρον. Καὶ διὰ τοῦτο παροιμίαν εἶναι τὴν, Οὐκ ἄνευ Θησέως. Αὐτὸν μέντοι μηδενὸς συμμάχου δεηθέντα, πολλοὺς καὶ καλοὺς ἄθλους κατεργάσασθαι. Καὶ τὸν, Ἄλλος οὗτος Ἡρακλῆς, λόγον ἐπ' ἐκείνου κρατῆσαι. SCHOTT.

παραγενομένας εἰπεῖν, Τότε τελευτήσει Μελέαγρος, ὅταν ὁ καιό- A
μενος ἐπὶ τῆς ἐσχάρας δαλὸς κατακαῇ. Τοῦτο ἀκούσασα ἡ μή-
τηρ αὐτοῦ Ἀλθαία, τὸν δαλὸν ἀνείλετο, καὶ κατέθετο εἰς λάρνακα.
Μελέαγρος δὲ ἀνὴρ γενναῖος γενόμενος, τόνδε τὸν τρόπον ἐτελεύ-
τησεν. Οἰνεὺς ὁ τούτου πατὴρ τὰς ἀπαρχὰς τῶν ἐτησίων καρπῶν
τοῖς θεοῖς θύων, τῆς Ἀρτέμιδος ἐπελάθετο. Ἡ δὲ ὀργισθεῖσα, B
κάπρον ἐφῆκεν ἄγριον, μεγέθει τε καὶ ῥώμῃ ἔξοχον, ὃς τὴν γῆν
τῶν Καλυδωνίων διέφθειρε, καὶ τοὺς καρποὺς ἐλυμαίνετο. Ἐπὶ
τοῦτον τὸν κάπρον τοὺς ἀρίστους ἐκ [g]τῆς Ἑλλάδος πάντας συν-
εκάλεσεν· καὶ τῷ κτείνοντι τὸν θῆρα τὴν δορὰν δώσειν ἀριστεῖον
ἐπηγγείλατο. Πολλῶν οὖν συνελθόντων, καὶ ὁ Μελέαγρος ἐπὶ C
τὴν [h]θήραν ἐξῆλθε, σύμμαχον προσκαλεσάμενος τὸν Θησέα.
Συνελθούσης δὲ μετὰ τῶν ἀριστέων καὶ Ἀταλάντης τῆς θυγατρὸς
τοῦ Σχοινέως, κοινῇ τὸν κάπρον περιέστησαν ἅπαντες. Πρώτη
μὲν οὖν Ἀταλάντη τὸν κάπρον εἰς τὰ νῶτα ἐτόξευσε· Μελέαγρος
δὲ κατὰ τοῦ κενεῶνος πλήξας ἀπέκτεινε, καὶ λαβὼν τὸ δέρας, D
Ἀταλάντῃ χαριζόμενος ἔδωκε. Παρόντων δὲ ἐκεῖσε καὶ τῶν Θε-
στίου παίδων, τῶν ἀδελφῶν τῆς Ἀλθαίας, καὶ ἀδοξούντων εἰ τὰ
ἀριστεῖα γυνὴ λήψεται, τὸ δέρας [[i]ἐξ] Ἀταλάντης ἀφείλοντο,
λέγοντες, κατὰ γένος [j]αὐτῆς διαφέρειν, εἰ Μελέαγρος λαμβάνειν
μὴ προαιροῖτο. Ὀργισθεὶς δὲ Μελέαγρος, τοὺς μὲν Θεστίου E
παῖδας ἀπέκτεινε, τὸ δὲ δέρας Ἀταλάντῃ δέδωκεν. Ἀλθαία δὲ
λυπηθεῖσα ἐπὶ τῇ τῶν ἀδελφῶν ἀπωλείᾳ, τὸν δαλὸν ἀνῆψεν, καὶ ὁ
Μελέαγρος ἐξαίφνης ἀπέθανε.

Συνεμάχησε δὲ τῷ Πειρίθῳ Θησεὺς, ὅτε κατὰ τῶν Κενταύρων
συνεστήσατο πόλεμον. Πειρίθους γὰρ Ἱπποδάμειαν μνηστευό- F
μενος, εἱστία Κενταύρους ὡς συγγενεῖς ὄντας αὐτῇ. Ἀσυνήθως
δὲ ἔχοντες οἴνου, ἀφειδῶς ἐμφορησάμενοι ἐμέθυον, καὶ εἰσαγομένην
τὴν νύμφην ἐπεχείρουν βιάζεσθαι. Ὁ δὲ Πειρίθους μετὰ Θη-
σέως καθοπλισάμενος, μάχην συνῆψε. Καὶ πολλοὺς ὁ Θησεὺς
ἀπ' αὐτῶν ἀνεῖλεν. G

Ἀπῆλθε δὲ Θησεὺς καὶ μετὰ Ἡρακλέους πρὸς Ἀμαζόνας.

g τῶν] τῆς P. Apollod. Mox συνεκάλεσαν F.
h θύραν] θήραν P.

i ἐξ forte delend.
j αὐτῆς] αὐτοῖς P. αὐτοῖς προσήκειν Apollod.

Εὐρυσθέως γὰρ [k] ἐπιτάξαντος Ἡρακλεῖ κομίσαι τὸν Ἱππολύτης A
ζωστῆρα, τῆς τῶν Ἀμαζόνων βασιλίσσης, ἀπελθὼν Ἡρακλῆς
ἐζήτει τοῦτον. Τῆς δὲ συνθεμένης δοῦναι, Ἥρα μανίαν φυλάτ-
τουσα πρὸς αὐτὸν, εἰκασθεῖσα μιᾷ τῶν Ἀμαζόνων περιῄει πάσαις
λέγουσα, ὅτι ὁ παραβαλὼν ξένος τὴν βασιλίδα βιάζεται, καὶ
ταύτης τὸν ζωστῆρα, ὃν ἐξ Ἄρεος εἰς δεῖγμα τῆς βασιλείας εἴ- B
ληφεν, ἀφελέσθαι βούλεται. Τοῦτο ἀκούσασαι Ἀμαζόνες, ἀφω-
πλισμέναι κατὰ τοῦ Ἡρακλέους ἐξῄεσαν. Νομίσας δὲ Ἡρακλῆς
ἐκ δόλου τοῦτο γενέσθαι, τὴν μὲν Ἱππολύτην κτείνας τὸν ζω-
στῆρα ἀφαιρεῖτο, πρὸς δὲ τὰς λοιπὰς ἀγωνισάμενος ἀποπλεῖ.
Διὰ τοῦτο ὕστερον βουλόμενος Ἡρακλῆς Ἀμαζόνας ἀμύνασθαι, C
ἐστράτευσε κατ' αὐτῶν, συμπαραλαβὼν καὶ Θησέα εἰς συμμα-
χίαν, ἃς καὶ κατεπολέμησε παρ' αὐτοῦ συμμαχούμενος.

34 [l] Οὐδὲ πυρφόρος ἐλείφθη: Ἐπὶ τῶν μεγάλων κινδύνων εἴρη-
ται ἡ παροιμία· ἐπειδὴ πάσης πολεμικῆς παρασκευῆς ἔδει τὸν
μάντιν ἡγεῖσθαι, δάφνης ἔχοντα κλάδον καὶ στέμματα· καὶ τού- D
του νόμος ἦν μόνου φείδεσθαι τοὺς πολεμίους. [m] Ἐπὶ τοίνυν τῶν
πανωλεθρίᾳ διεφθαρμένων καιρὸν ἔσχεν ἡ παροιμία.

35 [n] Ὁ σκνὶψ ἐν χώραι: Ἐπὶ τῶν ταχέως μεταπηδώντων ἡ

[k] ἐπιτάξαντος] ὑποτάξαντος H.

[l] Οὐδὲ πυρφόρος] Suidas bis adagium adfert, et concise, Οὐδὲ πυρφόρος, ex eoque Apostolius, et productius, Οὐδὲ πυρφόρος ἐπελείφθη, additque et facem præferri solitam. Mos enim erat ignem summo imperatori in pompis bellicisque apparatibus præferri, ut ex Herodiano lib. II. et VII. aliisque observatum. Facere non possum quin elegantem enarratoris Euripidis in Phœnissis [v. 1386.] locum adscribam: Ἐχρῶντο οὖν κατὰ τὸ παλαιὸν ἐν τοῖς πολέμοις ἀντὶ σαλπιγκτῶν πυρφόροις. Οὗτοι δὲ ἱεροὶ ἦσαν Ἄρεως ἑκατέρας στρατιᾶς προηγούμενοι μετὰ λαμπάδος, ἣν ἀφιέντες εἰς τὸ μεταίχμιον ἀνεχώρουν ἀκίνδυνοι. Καὶ οὕτως συνέβαλλον αἱ στρατιαί. Ἐσώζοντο δὲ πυρφόροι, ὡς ἱεροὶ τοῦ θεοῦ, εἰ καὶ πάντες ἀπώλοντο. Ὅθεν παροιμία ἐπὶ τῶν ἄρδην ἀπολλυμένων, Οὐδὲ πυρφόρος ἐσώθη. Simile est illud: Οὐδὲ ἄγγελος ὑπολέλειπται, apud Eustathium in Iliados μ'. [p. 893, 11. paullo aliter] quod et apud historicos Latinos non raro occurrit, tantam fuisse stragem internecionemque, ut ne cladis quidem nuntius superfuerit. SCHOTT. Vid. Baehr. ad Herodot. VIII. 6.

[m] Ἐπὶ τοίνυν τῶν] ἐπὶ τῶν αὐτῶν H.

[n] Ὁ σκνὶψ] Κνὶψ alii absque σ legunt, alii ἐκ χώρας. De hoc vero verme, an teredo sit necne, hîc Erasmus quærit. Suidas ait κωνωποειδὲς, ut Orus definit, id est simile culici; adjungit et parvum esse animalculum quod lignum rodit, ex hoc Zenobio fortasse.

παροιμία εἴρηται. Σκνὶψ γάρ ἐστι θηρίδιον ξυλοφάγον, [o]ἀπὸ A τόπου εἰς τόπον μεταπηδῶν. Μέμνηται ταύτης [p]Στράτις.

36 [q]Οἶδε Πυλαία ταῦτα καὶ Τυττυγίας: Ὁ Τυττυγίας ἀνδραποδιστὴς ἦν· ἐπώλει δὲ ἐν τῇ Πυλαίᾳ τὰ [r]ἀλλότρια. Τάττεται δὲ ἡ παροιμία κατὰ τῶν ἀλλότρια ἁρπαζόντων καὶ πωλούντων.

37 [s]Οὐ παντὸς ἀνδρὸς ἐς Κόρινθον ἔσθ' ὁ πλοῦς: [t]Κό- B ρινθος πολλὰς εἶχεν ἑταίρας καὶ πολυτελεῖς, αἳ τοὺς ἀφικομένους τῶν ξένων ἐδασμολόγουν, τὰ ἐφόδια αὐτῶν ἀναλαμβάνουσαι. Διὰ γοῦν τοῦτο ἐπὶ τῶν τρυφᾶν βουλομένων εἰρῆσθαι τὴν παροιμίαν.

38 [u]Ὄνου πόκους ζητεῖς: Ἐπὶ τῶν ἀνυπόστατα ζητούντων. Παρ' ὅσον τὴν ὄνον οὔτε πέξαι τὶς δύναται, οὔτε κάρσαι. Λέγε- C ται δὲ καὶ Ὄνον κείρεις, ἐπὶ τῶν ἀνηνύτοις ἐπιχειρούντων.

De vocis etymo, inflexione, ac scriptura multa Etymologus et Phrynichus de Atticis vocibus: Σκνιφὸς κατὰ διαφθορὰν οἱ πολλοὶ λέγουσιν τὸν γλίσχρον καὶ μικροπρεπῆ περὶ τὰ ἀναλώματα. Οἱ δὲ ἀρχαῖοι σκνῖπα καλοῦσιν, ἀπὸ τοῦ θηριδίου τοῦ ἐν τοῖς ξύλοις κατὰ βραχὺ κατεσθιόντος. Ad quem locum plura doctiss. interpres Io. Nunnesius, Valentinus, multis mihi nominibus in Hiberia carissimus, cultusque ob singularem doctrinam. De Strattide autem Comico Suidas, et in Prolegomenis Aristoph. et Lilius Giraldus. SCHOTT.

o ἀπὸ τοῦ] τοῦ om. P. H.

p Στράττις] Στράτις P. F. Brub.

q Οἶδε] Plutarch. (n. 105.) οὐδέν. Leg. suspicor, Οὐ δὴ Πυλαία ταῦτα καὶ Τυττυγίας. VALCKEN.

r ἀλλότρια] ἀλλοτρίων H.

s Οὐ παντὸς] Strabo lib. VIII. [p. 549=581.] et Agellius Noct. Att. I. c. 8. his consentanea de proverbii origine, ut de Laide a Demosthene μυρίας δραχμὰς ἢ τάλαντον, sui ut copiam faceret, poscente. At ille vere, inquit, Οὐκ ὠνοῦμαι μυρίων δραχμῶν μεταμέλειαν. Alteram quoque causam Suidas adfert, quod periculosa esset Corinthum navigatio, statioque infida: quod nec Strabo inficiatur. Legendus in Plutum Aristophanis enarrator [v. 149.] et Eustathius in Iliad. β'. [p. 290.] qui addit proverbium ex hoc versu Sophoclis in Philocteta mutuatum videri: Οὐκ ἐνθάδ' οἱ πλεῖ τοῖσι σώφροσι βροτῶν. SCHOTT.

t Ἡ Κόρινθος] Ἡ om. P. F.

u Ὄνου πόκους] Aliter paulo Vatican. cod. Ὄνου πόκας. Ἀριστοφάνης· Χωρίον ἐν ᾅδου τετύπωκεν ὄνου πόκας. Λέγεται ἐπὶ τῶν ἀνηνύτων καὶ ἀτελῶν, ὅτι καὶ ὄνος οὔτε κείρεται, οὔτε ἐξ αὐτοῦ πόκος γίνεται. Locus autem Aristophanis hic ἐν βατράχοις extat [188.] Τίς εἰς τὸ λήθης πεδίον, τίς εἰς ὄνου πόκας; ad quem locum eadem Aristophanis enarrator, et Suidas, qui vitiose tamen ἀνοήτων, pro ἀνηνύτων præfert, aitque Aristarchum ex Cratino derivare proverbium; quod finxerit quemdam apud inferos funiculum plicantem, quem asinus devoret, perinde ac si tonderet. Eustathius [Il. ε'. p. 531, 9.] ad hæc usurpari scribit proverbium ἐπὶ τῶν ἀκερδῶν καὶ ἀλυσιτελῶν. SCHOTT. Conf. Eustath. Il. κ'. p. 787, 10.

39 [x] Ὄνου παρακύψεως: Μέμνηται ταύτης Μένανδρος ἐν Ἱε- A
ρείᾳ. Λέγουσι δὲ, ὅτι κεραμεύς τις ἔτρεφε πολλὰς ὄρνιθας ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ· ὄνος δὲ παριὼν, ἀκολουθοῦντος ἀμελῶς τοῦ ὀνηλάτου, παρακύψας διὰ τῆς θυρίδος ἀνεσόβησε τὰς ὄρνιθας, καὶ τὰ ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ συνέτριψαν σκεύη. Ὁ τοίνυν κύριος τοῦ ἐργαστηρίου ἐπὶ κρίσιν ἦγε τὸν ὀνηλάτην. Ἐρωτώμενος δὲ ἐκεῖνος ὑπὸ τῶν B
[y] ἀπαν(τών)των, τίνος κρίνοιτο, ἔλεγε, Παρακύψεως ὄνου. Ἐπὶ τῶν καταγελάστως οὖν συκοφαντουμένων εἴρηται ἡ παροιμία.

40 Οὐδὲν πρὸς τὸν Διόνυσον: Ἐπὶ τῶν τὰ μὴ προσήκοντα τοῖς ὑποκειμένοις [z] λεγόντων ἡ παροιμία εἴρηται. Ἐπειδὴ τῶν

x Ὄνου παρακύψεως] Lucianus in Asino [c. 45.] (sive is Lucius Patrensis est, de quo in Bibliotheca Photius noster) lepidam hanc fabulam enarrat, sibique vindicat, ex quo Apuleius transtulit lib. IX. Metamorph. seu Milesiarum: *Summo risu de meo prospectu cavillari non desinunt. Unde et de prospectu et umbra asini natum est frequens proverbium.* Suidas in textoris prospexisse officinam, telamque a gallinis diruptam fabulatur. Mire variat et hoc loco Vatican. Οἱ μὲν ἐπὶ κεραμέως· οἱ δὲ ἐπὶ κοροπλάθου· ἄλλοι δὲ ἐφ' ἱστοῦ. Ὀρνίθων γὰρ παρατρεφομένων ἐν ἐργαστηρίῳ πολλῶν, ὄνον διὰ τῆς παραθύρου παρακύψαι ὑπανέντος αὐτοῦ τὸν ἀγωγέα τοῦ ὀνηλάτου. Τὰς δὲ ὄρνεις ἐκπλαγείσας καὶ φοβηθείσας ὑπὸ τῆς ὄψεως, ἤτοι τὰ τοῦ κεραμέως σκεύη, ἢ τὰς τοῦ κοροπλάθου νύμφας, ἢ τὸν ἱστὸν συντρίψαι· ὁ τοίνυν κύριος τοῦ ἐργαστηρίου εἰς κρίσιν εἰσάγων τὸν ὀνηλάτην. Ἐρωτώμενος τοίνυν τίνος κρίνοιτο, ἔλεγεν, Ὄνου παρακύψεως. Εἴρηται τοίνυν ἐπὶ τῶν καταγελάστως συκοφαντουμένων. SCHOTT.

y ἀπάντων] Leg. ἀπαντώντων. Recte Schottus vertit *ab occursantibus.* τοὺς ἀπαντῶντας Vat. App. IV. 9. [B. 897.] VALCKEN. ἀπάντων F.

z λεγόντων] In Vaticano scriptum φλυαρούντων. Verum alii alias hujus proverbii origines adferunt. Strabo lib. VIII. [p. 552=584.] Geogr. ex Polybio de vasis Corinthiis Bacchum præferentibus, quibus Romani milites capta Corintho illuserint. Suidas et hanc ipsam Zenobii adfert, et aliam de Parrhasii tabula, ac de Epigene Sicyonio, qui in Bacchum scripserit tragœdiam, nec placuerit. Effertur et una voce ἀπροσδιόνυσον apud Plutarch. lib. I. [p. 615 A.] et IV. Sympos. et Ciceronem lib. XVI. ad Atticum: ubi tamen quidam ἀπροσδόκητον legendum contendunt. Utitur proverbio in Baccho Lucianus, ac venustus scriptor Heliodorus lib. II. Ἐπεισόδιον δὴ τοῦτο οὐδέν φασι πρὸς τὸν Διόνυσον ἐπεισκύκλησας. Observa autem duplicem adagii sensum; primum, cum ad rem nihil attinere, et ἄτοπα vitiose adferri significamus; alterum vero, cum pulcerrimæ rei fit cum minus pulcra comparatio, ut si dicas, *Nihil ad Venerem Coam, aut Phidiæ opus.* Ut Comicus ait: *Nihil ad illam quam paro.* Priori sensui respondeat illud, Οὐδὲν πρὸς ἔπος, aliaque id genus. Huic vero aptanda historia de Parrhasii Baccho affabre picto, quam ex Theæteti

χορῶν ἐξ ἀρχῆς εἰθισμένων διθύραμβον ᾄδειν εἰς τὸν Διόνυσον, οἱ A
ποιηταὶ ὕστερον ἐκβάντες τὴν συνήθειαν ταύτην, Αἴαντας καὶ Κενταύρους γράφειν ἐπεχείρουν. Ὅθεν οἱ θεώμενοι σκώπτοντες ἔλεγον, Οὐδὲν πρὸς τὸν Διόνυσον. Διὰ γοῦν τοῦτο τοὺς Σατύρους ὕστερον ἔδοξεν αὐτοῖς προεισάγειν, ἵνα μὴ δοκῶσιν ἐπιλανθάνεσθαι τοῦ θεοῦ. B

41 Οἶδα Σίμωνα καὶ Σίμων ἐμέ: [a]Τελχίνων φύσει βασκάνων ὄντων, (καὶ γὰρ τῷ τῆς Στυγὸς ὕδατι τὴν γῆν [b]καταρραίνοντες [c]ἄγονον ἐποίουν,) δύο ἐγένοντο ἡγεμόνες, Σίμων καὶ Νίκων. Ὑπερίσχυε δὲ ὁ Σίμων κακοτροπώτατος ὤν, ὥστε τὴν ἐπὶ Νίκωνι [d]φήμην ἀπαλεῖψαι. Διόπερ οἱ παροιμιαζόμενοι μόνον τὸν C
Σίμωνα ὀνομάζουσι. Λεχθείη δ' ἂν ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἀλλήλους ἐπὶ κακίᾳ γινωσκόντων.

42 [e]Ὄνῳ τὶς ἔλεγε μῦθον· ὁ δὲ τὰ ὦτα ἐκίνει: Εἰς ἀναισθησίαν τινῶν ἡ παροιμία εἴρηται κατ' ἀμφότερα. Τό τε γὰρ ζῶον νωχελὲς ἐπὶ τὰ ἔργα, καὶ τὰ ὦτα κινεῖ, οἱονεὶ πρὸ τοῦ τινὰ D
λαλῆσαι πάντα ἀκήκοεν· ὅπερ ἐστὶ καὶ αὐτὸ ἀναισθησίας. Πῶς γὰρ [f]ἂν δύναιτό τις ἐγνωκέναι τὰ μὴ λαληθέντα αὐτῷ, κἂν ὦτα μεγάλα ὥσπερ ὄνος ἔχῃ;

43 [g]Οἰδίποδος ἀρά: Ταύτης μέμνηται Αἰσχύλος ἐν τοῖς Ἑπτὰ

libro Παροιμιῶν hîc Suidas commemorat. SCHOTT.

[a] Τελχίνων] De *Telchinis* Strabo lib. X. Etymologicus Cretenses sic nominat. Utitur divus Chrysostomus Homilia in Babylam: [Libanius ap. Chrys. T. II. p. 569A.] Ὦ δεξιᾶς Τελχῖνος. SCHOTT.

[b] καταρρέοντες] καταρραίνοντες B. Vid. n. ad Suidam p. 1853 G.

[c] ἄρνον] Rectius Vatican. Ἄγονον ἐποίουν. Desiderius vulgatum secutus exemplar reddidit: *Inducta in terram aqua Stygia, Arnon ædificarunt.* Placet et illud monere, in iisdem esse membranis pro κακοτροπώτατος, κακοτροπώτερος. Sed tanti non est. SCHOTT.

[d] φήμην addidi ex P. H.

[e] Ὄνῳ τις] Utitur venuste Galenus medicorum coryphæus lib. II. De different. pulsuum: Ἐπὶ τούτοις ὁ μὲν γέρων, ὥσπερ ὄνος, ἔσειεν ἤδη τὰ ὦτα. Idemque περὶ φυσικῶν δυνάμεων: Τοῖς δ' ἄλλοις οὕτω γενήσεται τὸ γράμμα περιττὸν, ὡς εἰ καὶ μῦθον ὄνῳ τὶς λέγει. Quomodo et Lucianus in eum qui librorum copia sibi placebat, jactabatque, *Asinus*, inquit, *es ad lyram, aures motitans.* Sumtum id ex Æsopi apologo. SCHOTT.

[f] ἂν accessit ex P. H.

[g] Οἰδίποδος ἀρά] De Thebanis nota historia, vel e Statii Thebaide, et supra adag. 68. Centuria II. Euripides in Phœnissis, et Sophocles in Œdipo Coloneo copiosius Œdipum imprecantem liberis inducunt, recitatque loca

ἐπὶ [h]Θήβας. Ἱστορεῖται δὲ, ὅτι Ἐτεοκλῆς καὶ Πολυνείκης, δι' A ἔθους ἔχοντες πέμπειν τῷ Οἰδίποδι ἑκάστου ἱερείου τὸν ὦμον, ἐπιλαθόμενοι [i]ἰσχίον ἔπεμψαν· ὁ δὲ νομίσας ὑβρίσθαι, κατηράσατο αὐτοῖς. Ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι μετὰ τὸ ἀναγνωρισθῆναι Οἰδίπους τῇ μητρὶ αὐτοῦ Ἰοκάστῃ, τὰς ἰδίας ὄψεις ἐτύφλωσεν. Γνόντων δὲ τῶν ἐγχωρίων τὸ γενόμενον μύσος, καὶ τῶν Θηβῶν B Οἰδίπουν ἐξελαυνόντων, τοῖς παισὶ κατηράσατο, ἐπεὶ διωκομένῳ τῆς πόλεως οὐκ ἐπήμυναν· διὰ τοῦτο καὶ ὑπ' ἀλλήλων ὕστερον ἀνῃρέθησαν.

44 [k]Οἰταῖος δαίμων: Κλέαρχος φησὶν, ὅτι δαίμων τὶς Οἰταῖος ἐπωνομάσθη, ὃς ὕβριν καὶ ὑπερηφανίαν πάνυ ἐμίσησεν. C

45 Οἴωι με ὁ δαίμων τέρατι συγκαθεῖρξεν: Ἐπὶ τῶν δυσανασχετούντων ἐπί τινι δυσχερεῖ πράγματι λέγεται ἡ παροιμία. Κύκλωψ γάρ ἐστι δρᾶμα [l]Φιλοξένου τοῦ ποιητοῦ, ἐν ᾧ ὁ Ὀδυσσεὺς περισχεθεὶς [m]τῷ τοῦ Κύκλωπος σπηλαίῳ λέγει,

Οἵῳ μ' ὁ δαίμων τέρατι [n]συγκαθεῖρξεν. D

46 [o]Ὅσα Μῦς ἐν Πίσσηι: Αὕτη ἡ παροιμία εἴρηται ἐπὶ τῶν

Erasmus. Diogenes Cynicus apud Laërtium Diogenem Τραγικὰς ἀρὰς hinc etiam extulit. SCHOTT.

[h] Θήβας] Θήβαις H. qui mox om. ὅτι.

[i] ἰσχίαν] ἰσχία P. Leg. ἰσχίον. Vid. Schol. Soph. Œd. Col. 1375.

[k] Οἰταῖος] Eadem pæne Diogenianus refert. Herculem autem significari arbitror, qui et *Œtæus* teste Diodoro, Ovidio, et Seneca Tragico dictus, et auctore Q. Flacco in deos relatus est, Heros effectus Oda. SCHOTT.

[l] Φιλοξένου] *Philoxeni* drama *Galatea* fuit, quam amicam Cyclops, hoc est, Dionysius tyrannus adamarit, e quo versus Athenæus citat. Historiam e Suida de Latomiis commemorat Chiliastes in adagio, [II. 1, 31.] *Lapidicinas me abducito*, et Junius in adag. *Philoxeni libellus*, Giraldus in ejus vita, Dialogo IX. Histor. poetarum. Vatic. autem hoc loco legit: ἐν ᾧ Ὀδυσσεὺς λέγει τὸ τοιοῦτον, ceteris prætermissis. SCHOTT.

[m] τῷ] τῷ τοῦ P.

[n] συγκαθεῖρξεν] Valckenærius ad Eurip. Hippol. 1389. malit συγκατῴκισεν.

[o] Ὅσα Μῦς] Eadem Suidas, addens Olympiade centesima semel dumtaxat vicisse, neque de animali in pice sermonem ait, de quo aliud, μῦς ἄρτι πίσσης γευόμενος. Male itaque utrobique πίσσῃ pro Πίσῃ legitur. Diversum ab hoc proverbium in Jure Pontificio, *Mus in pera*. cap. Etsi. De Judæis. De his autem certaminibus Plutarchus V. Symposiac. Phlegon Trallianus in Olympicis, etiam in Photii Bibliotheca, et in Agonisticis Petrus Faber, in Gymnasticis Hieron. Mercurialis, in Saturnalibus denique Lipsius noster. SCHOTT.

νενικηκότων τοὺς ἀνταγωνιστὰς διὰ πολλοῦ πόνου· Μῦς γὰρ Ταραντῖνος πύκτης ἐν Πίσσῃ ἀγωνιζόμενος, καὶ πρὸς πολλοὺς ἔχων ἀντιμάχους, πολλὰς πληγὰς λαβὼν, μόλις ἐνίκησεν. A

47 ᵖΟΥΔΕΝ ΙΕΡΟΝ ΥΠΑΡΧΕΙΣ: Κλέαρχος φησὶν, ὅτι Ἡρακλῆς ἰδὼν τὸν Ἄδωνιν ἱδρυμένον, ἔφη, ΟΥΔΕΝ ΙΕΡΟΝ. Εἴρηται οὖν ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν παντελῶς εὐτελῶν καὶ ἀχρήστων. B

48 ᵠΟΥΤΟΣ ΑΛΛΟΣ ΗΡΑΚΛΗΣ: Κλέαρχος ἐξηγούμενος τὴν παροιμίαν φησὶ τὸν Βριαρέω καλούμενον Ἡρακλέα ἐλθεῖν εἰς Δελφοὺς, καὶ λαβόντα τὶ τῶν ἐκεῖ κειμηλίων, κατά τι παλαιὸν ἔθος, ὁρμῆσαι ἐπὶ τὰς Ἡρακλέους στήλας καλουμένας, καὶ τῶν ἐκεῖ περιγενέσθαι. Χρόνῳ δὲ ὕστερον τὸν Τύριον Ἡρακλέα ἐλθεῖν εἰς C Δελφοὺς χρησόμενον τῷ μαντείῳ· τὸν δὲ θεὸν προσειπεῖν αὐτὸν ἄλλον Ἡρακλέα· καὶ οὕτω τὴν παροιμίαν κρατῆσαι.

49 ʳΟΥΔΕ ΗΡΑΚΛΗΣ ΠΡΟΣ ΔΥΟ: Φασὶν Ἡρακλέα θέντα τὸν Ὀλυμπιακὸν ἀγῶνα, πιστεύσαντά τε τῇ ἑαυτοῦ δυνάμει, τῇ

ᵖ Οὐδὲν ἱερὸν] Theocritus in Hodœporicis: [V. 21.] Ἀλλ' οὖν αἴ κα λῇς ἔριφον θέμεν, ἔστι μὲν οὐδὲν Ἱερόν. Ad quem Scholiastes locum *Cleandrum* nominat, depravate ut opinor, qui hîc *Clearchus* est etiam in proximo proverbio. Addit Suidas ideo Adonidem simulacro indignum Herculi visum, vel quod non nisi bene de hominibus meritis statui solerent, vel quod ad ejus statuam confugientibus, ut alias semper, non pateret asylum. SCHOTT.

ᵠ Οὗτος ἄλλος] Utitur Aristoteles Ethic. Eudemiorum lib. VII. [c. 12.] Ὁ γὰρ φίλος βούλεται εἶναι, ὥσπερ ἡ παροιμία φησὶν, Ἄλλος Ἡρακλῆς, ἄλλος οὗτος. Plutarchi in Thesea locum attuli ad V. 33. proverb. Οὐκ ἄνευ γε Θησέως. M. Terentius Varro Menippæam Satyram hac ἐπιγραφῇ ornavit, teste Macrobio, refertque ab illo numeratos tres et quadraginta. Vide Lilii Gyraldi de Hercule Syntagma, et Erasmum Chil. I. Centuria 7. Ad eumdem modum Aristides de Græcorum oratorum principe Demosthene *Mercurium alterum* dixit. SCHOTT.

ʳ Οὐδὲ Ἡρακλῆς] Vatican. his verbis explicat: Ἡρακλῆς τῇ ἑαυτοῦ πιστεύσας δυνάμει κατὰ τὸν Ὀλυμπιακὸν ἀγῶνα εἰσῆλθε πρὸς δύο πυκτεύσων τῇ δευτέρᾳ πενταετηρίδι· ἡττήθη δὲ τῇ προτέρᾳ δύο ἀποκτείνας, καὶ Εὔρυτον καὶ Κλέατον. Suidas eadem prope commemorat, nisi quod Τέατος alter nominetur, qui hîc Κτέατος est. Plato vero in Euthydemo [p. 297 C.] ad fabulam retulit venuste, quod cum hydra et cancro certarit Hercules, victusque Iolai implorarit auxilium. Idem utitur adagio lib. De legibus secundo [XI. p. 919 B.] et in Phædone [p. 89 C.] Homerus vero non raro, quod Catullus in Epithalamio dixit: *noli pugnare duobus*. SCHOTT. Vid. Schol. Platon. p. 11. Schol. Aristid. T. III. p. 429.

δευτέρᾳ πενταετηρίδι πρὸς δύο πυκτεύσαντα ἡττηθῆναι. Λέγουσι A *δὲ τούτους εἶναι οἱ μὲν, Λάϊον καὶ Φέρανδρον· οἱ δὲ, Κτέατον καὶ Εὔρυτον.*

50 ΟἹ ΚΡῆΤΕΣ ΤῊΝ ΘΥΣΊΑΝ: *Ἀγαμέμνων, ὥς φασι, χειμασθεὶς κατηνέχθη εἰς Κρήτην, καὶ ἀναβὰς εἰς τὸ* [s]*Πολυρρήνιον, θυσίαν ἐπετέλει. Ἐν τούτῳ δὲ οἱ αἰχμάλωτοι τὰς ναῦς ἐνέπρησαν· οὗ* B *ἀπαγγελθέντος αὐτῷ, μεσούσης τῆς θυσίας, τὸ μὲν καιόμενον ἱερεῖον καταλιπεῖν λέγεται, ἐλθεῖν δὲ πρὸς θάλασσαν, ταραχθέντα, καὶ μίαν μόλις εὑρόντα ναῦν, ἐπ' αὐτῆς ἀναχθῆναι, πολλὰ καταρασάμενον τοῖς τὴν* [t]*χώραν οἰκοῦσιν. Ὅθεν εἴ ποτε ταραχώδης θυσία* [u]*γένοιτο, Κρητικὴν καλεῖσθαι.* C

51 [x]Ὁ ΣΙΚΕΛΟῚΣ ΤῊΝ ΘΆΛΑΣΣΑΝ: *Σικελὸς, φασὶν, ἔμπορος σῦκα ἄγων ἐναυάγησεν· εἶτα ἐπὶ τῆς πέτρας καθήμενος, καὶ ὁρῶν τὴν θάλασσαν ἐν γαλήνῃ, ἔφη, Οἶδα ὃ θέλει, σῦκα θέλει.*

52 [y]ὍΠΟΥ ΑἹ ἜΛΑΦΟΙ ΤᾺ ΚΈΡΑΤΑ ἈΠΟΒΆΛΛΟΥΣΙΝ: *Ὁ Δήμων*

[s] *Πολυρρήνιον*] Sic Cretæ opidum dictum ab ovium copia, teste Stephano. Falluntque hîc operæ adagiorum Erasmi, qui pro *incensis navibus*, *conscensis* vitiose hactenus ediderunt. Sic enim Græce, *Ἐν τούτῳ δὲ οἱ αἰχμάλωτοι τὰς ναῦς ἐνέπρησαν.* Vatican. aliter rursum explicat: *Ἀγαμέμνων εἰς Κρήτην καταχθεὶς καὶ θύων, ἐπειδὴ ἤκουσεν ἑαυτοῦ τὰς ναῦς ἐμπρῆσαι τοὺς αἰχμαλώτους, τὴν θυσίαν ἀπέλιπε, καὶ κατελθὼν μίαν εὗρε ναῦν σῶαν· εἰς ἣν ἀναχθεὶς κατηράσατο τοῖς τὴν πόλιν οἰκοῦσιν. Ὅθεν ἐπὶ τῶν ταραχωδῶν θυσιῶν ἡ παροιμία.* SCHOTT.

[t] *χώραν*] *πόλιν* H.

[u] *γένοιτο*] *γένοιτο* P. H.

[x] *Ὁ Σικελὸς*] Suidas eadem et Diogenianus. Affine huic videatur illud infra, *Σῦκον αἰτεῖς*, adag. 92. Maris *γαλήνη* seu tranquillitas Græca etiam voce *malacia* appellatur a Julio Cæsare, lib. III. [c. 15.] De bello Gallico: *Conversis in eam partem navibus, quo ventus ferebat, tanta subito malacia ac tranquillitas extitit.* Quod Græcus interpres, quisquis est, a Gothof. Jungermanno editus, reddidit *τοσαύτη εὐθὺς γαλήνη συνέβη*, &c. Senecæ etiam Epistola LXVIII. amplius est *malacia* quam *tranquillitas.* Festus Pompeius: *Flustra dicuntur, cum in mari fluctus non movetur, quam Græci μαλακίαν vocant.* Simili modo *pellaciam* a pelliciendo T. Lucretius dixit lib. II. *Subdola cum ridet placidi pellacia ponti.* Et lib. V. *Nec poterat quemquam placidi pellacia ponti Subdola pellicere in fraudem ridentibus undis.* SCHOTT.

[y] *Ὅπου αἱ ἔλαφοι*] Aristoteles lib. IX. De Hist. Animal. cap. 6. ubi et proverbii hujus meminit, ait sinistrum cornu ceu medicamento præditum numquam visum. E quo descripsit Plinius lib. VIII. cap. 32. nisi quod *ἀριστερὸν κέρας*, *dextrum cornu* pervertit, quod *sinistrum* est. Plutarchus de Pythiis, Proclo ty-

φησὶν ἐν τοῖς τραχέσι καὶ δυσβάτοις τόποις τοὺς ἐλάφους προσ- A
τρίβοντας τὰ κέρατα πρὸς [z]τὰς θάμνους, ἀποβάλλειν αὐτά. Ὅθεν ἐπὶ τῶν ἐργώδεις τὰς διατριβὰς ποιουμένων εἰρῆσθαι τὴν παροιμίαν.

53 [a]Οὔθ' ὕεται, οὔθ' ἡλιοῦται: Ἡ παροιμία εἴρηται ἐπὶ τῶν
ἔξω πάσης φροντίδος ἑστώτων, τουτέστιν, Οὔτε βρέχεται, οὔτε B
[b]ἡλιοβολεῖται.

54 [c]Οὐδὲ τὸ Δίωνος γρύ: Οὗτος ὁ Δίων Ἀλεξανδρεὺς μὲν ἦν
τὸ γένος, διαβόητος δὲ ἐπὶ φιλοσοφίᾳ, ἔχων ἀδελφὸν παλαίστην, Τόψιον ἐπικαλούμενον. [d]Λοιδορούμενος δὲ ὑπό τινος τῶν ἀνταγωνιστῶν αὐτοῦ, καὶ ἀκούων ῥητὰ καὶ ἄρρητα, καίτοι πολλοῦ C
ὄχλου ἐπακολουθοῦντος, αὐτὸς μὲν οὐδὲν ἐφθέγξατο, [e]κατεσταλμένον τὸ τῆς φιλοσοφίας παράγγελμα τηρῶν· ἐντὸς δὲ τοῦ ἰδίου

ranno datum hoc oraculum auctor est, meminitque Sympos. libro VII. Quæst. 2. [p. 700 D.] Τὸ κατορυσσόμενον ὑπὸ τῶν ἐλάφων κέρας. SCHOTT.

[z] τὰς θάμνους] τοὺς θάμνους H.

[a] Οὔθ' ὕεται] Agricolæ, milites, mercatores, ac peregrinantes, cæli injuriis obnoxii sunt. Eosque qui in sole ambulant colorari solere M. Tullius ait. Diversum ab hoc de Fortunæ vicissitudine Theocriteum illud in Batto [IV. 43.] Ὁ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πέλει αἴθριος, ἄλλοκα δ' ὕει. Cui affine illud Theognidis [25.] οὔτε γὰρ ὁ Ζεὺς Οὔθ' ὕων πάντας ἁνδάνει, οὔτ' ἀνέχων. SCHOTT.

[b] ἡλιοβολεῖται] ἡλιοῦται H.

[c] Οὐδὲ τὸ Δίωνος] Absque negatione Vatican. Τὸ Δίωνος γρύ. Δίων ὁ Ἀλεξανδρεὺς γέγονεν ἐπὶ φιλοσοφίᾳ διαβόητος. Λοιδορούμενος δὲ ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Διονυσίου, ὃν Ψιώνιον ἐκάλουν, καὶ ἀκούων ῥητὰ καὶ ἄρρητα, καίτοι πολλοῦ παρακολουθοῦντος ὄχλου, αὐτὸς μὲν οὐδὲν ἐφθέγξατο, τὸ τῆς σοφίας παράγγελμα τηρῶν· ἐντὸς δὲ τοῦ ἰδίου πυλῶνος γενόμενος, &c. Ubi illud observa *Psionium* nominari athletam, qui hîc articulo una coalescente *Topsius* appellatur. Pulcrum autem hoc est tolerantiæ exemplum. Γρὺ quid sit, docet Joan. Tzetzes Chil. IV. [887.] quem vide. Γρύταρια non dissimile Latinorum *scrutario* videatur, ut et γρυτοπώλης, quod est *scrutariam facere*, a scrutis. Lucilius apud Agellium lib. III. c. 14. *Quid ni? et scruta quidem ut vendat, scrutariu' laudat.* Horat. lib. I. Epist. 7. *Vilia vendentem tunicato scruta popello.* Qua de voce Politianus Miscellan. cap. 30. et in Quinquagena cap. 36. Ant. Nebrissensis, itemque Jacobus Durantius libro I. Variarum cap. 11. Varinus in Lexico: Γρύτη τὰ λεπτὰ σκεύη, καὶ γρυτοπώλης, ὅπερ οὐκ εἴρηται παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ἀλλ' ἀντὶ τούτου ῥωποπώλης καὶ γρυτάρης, &c. SCHOTT.

[d] λοιδορούμενον] λοιδορούμενος B. Vat. Et sic Wyttenbach. ad Plutarch. II. p. 10 C.

[e] κατεσταλμένον τὸ] κατεσταλμένον αὐτὸν κατὰ τὸ Wyttenbach. l. c.

πυλῶνος γενόμενος, καὶ μηδὲν ὀργῆς ὑποφήνας, εἶπε πρὸς τὸν A
νεανίαν ΟΥ̓ΔῈ ΓΡΎ. Ὁ δὲ ἀθυμήσας, ἀπήγξατο.

Εἴρηται δὲ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς τὸ ΓΡῪ ἐπὶ τοῦ μικροῦ καὶ τοῦ τυχόντος. Καὶ γὰρ τὸν ἐν τοῖς ὄνυξι ῥύπον λέγουσι ΓΡῪ, καὶ ΓΡΥΤΆΡΙΑ τὰ κατὰ τὴν οἰκίαν λεπτὰ σκευάρια, καὶ ΓΡΥΤΟ-
ΠΏΛΗΝ τὸν τὰ σκευάρια πωλοῦντα. B

55 [f]ΟΥ̓Δ' ἽΚΤΑΡ ΒΆΛΛΕΙΝ: Τὸ ἽΚΤΑΡ σημαίνει ἐγγύς. Τουτέστιν, οὐδὲ ἐγγύς ἐστιν. Εἴρηται δὲ κατὰ γλῶτταν, ὥσπερ τὸ "Διωλύγιον κακὸν" σημαίνει τὸ μέγα. Μέμνηται δὲ ἀμφοτέρων ὁ Πλάτων· τοῦ μὲν "Διωλυγίου," ἐν Θεαιτήτῳ· τοῦ δ'
"Ἴκταρ βάλλειν," ἐν Πολιτείᾳ. C

56 ὌΡΤΥΞ ἜΣΩΣΕΝ ἩΡΑΚΛΗ͂Ν ΤῸΝ ΚΑΡΤΕΡΌΝ: Αὕτη παρ' οὐδενὶ τῶν ἀρχαίων ἐστί· λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν σωζομένων [g]ἀφ' ὧν οὐκ ἤλπισαν. Φησὶ δὲ Εὔδοξος Ἡρακλέα τὸν Τύριον ὑπὸ Τυφῶνος διαφθαρῆναι· τὸν [h]Ἰόλαον δὲ ἅπαντα πράττοντα διὰ τὸ
ἀναστῆσαι τὸν Ἡρακλέα, τὸν ὄρτυγα, ᾧ ἔχαιρεν Ἡρακλῆς, ζῶντα D
καῦσαι· ἐκ δὲ τῆς κνίσσης μεταβιῶναι τὸν Ἡρακλέα.

[f] Οὐδ' ἴκταρ] Locus Platonis est lib. IX. de Repub. [p. 575.] Καὶ ταῦτα δὴ πάντα πρὸς τύραννον πονηρίᾳ τε καὶ ἀθλιότητι πόλεως παραβαλλόμενα, τὸ λεγόμενον οὐδ' ἴκταρ βάλλει. Alter vero in Theæteto: [p. 162 A.] Οὐ μακρὰ μὲν καὶ διωλύγιος φλυαρία. De quo adagio dictum supra Cent. III. adag. 34. Simile est Luciani Dialogo περὶ εἰκόνων [c. 10.] Μὴ εἶναι τηλικούτων ἀξίαν, μηδὲ ἐγγύς. Et Aristidis in Miltiade: Οὐκ ἔστι ταῦτα, οὐδὲ ἐγγύς. Affine et Nazianzeni in Monodia, Ἔξω σκοποῦ βάλλειν. Ceterum de voce ἴκταρ legendus Thomas Magister, de Atticis nominibus. SCHOTT. Vid. Schol. Platon. p. 190. Eustath. Od. ψ'. p. 1936, 12.

[g] ἀφ' ὧν οὐκ ἤλπισαν] Vaticanus aliter: Παρ' ὧν οὐκ ἤλπισαν. Φασὶ γὰρ τὸν Ἡρακλέα ὑπὸ Τυφῶνος διαφθαρέντα, πράττειν ὁ λαὸς ὑπὲρ τούτων ἀναστῆναι. Ὄρτυγα ᾧ ἔχαιρε ζῶντα κατέκαυσεν. Ἐκ δὲ τῆς κοίτης αὐτὸς ἀνέβιω. Ubi ἀνέβη rescribendum arbitror. Diogenianus quoque adagium habet, qui hîc senarius est iambicus, etsi apud neminem veterum reperisse se testetur Zenobius. Athenæus quoque lib. IX. δειπνοσ. [p. 392 D.] Eudoxum et ipse laudans lib. I. Periodi, Εὔδοξος, inquit, ὁ Κνίδιος ἐν πρώτῳ γῆς περιόδου, τοὺς Φοίνικας λέγει θύειν τῷ Ἡρακλεῖ ὄρτυγας, διὰ τὸ τὸν Ἡρακλέα τὸν Ἀστερίας καὶ Διὸς πορευόμενον εἰς Λιβύην ἀναιρεθῆναι μὲν ὑπὸ Τυφῶνος, Ἰολάου δ' αὐτῷ προσενέγκαντος ὄρτυγα καὶ προσαγαγόντος ὀσφρανθέντα ἀναβιῶναι. In quo (ut id per viam moneam) illud, καὶ προσαγαγόντος, ut glossema obelo fodiendum censeo. SCHOTT.

[h] λαὸν] Ἰόλαον reponendum ex Athenæo.

57 Οἶκοι τὰ Μιλήσια: Ἡ παροιμία τέτακται ἐπὶ τῶν ὅπου μὴ A
προσήκει τὴν [i]τρυφὴν ἐπιδεικνυμένων. Ἀρισταγόρας γὰρ ὁ Μιλήσιος ἐλθὼν ποτὲ εἰς Λακεδαίμονα ἠξίου βοηθεῖν τοῖς Ἴωσι πολεμουμένοις ὑπὸ Περσῶν· ἐδημηγόρει δὲ ἐσθῆτα ἔχων πολυτελῆ, καὶ τὴν ἄλλην τρυφὴν τὴν Ἰωνικήν. Εἶπεν οὖν τις πρὸς αὐτὸν τῶν Ἐφόρων, [k]Οἶκοι τὰ Μιλήσια. B

58 [l]Ὁ παῖς τὸν κρύσταλλον: Ἐπὶ τῶν μήτε κατέχειν δυναμένων μήτε [m]μεθεῖναι βουλομένων ἡ παροιμία εἴρηται. Μέμνηται αὐτῆς Σοφοκλῆς Ἀχιλλέως ἐρασταῖς.

59 [n]Ὁ Σκύθης τὸν ἵππον: Ἐπὶ τῶν κρύφα τινὸς ἐφιεμένων, φανερῶς δὲ ἀπωθουμένων καὶ διαπτυόντων αὐτὸ, εἴρηται ἡ παροι- C
μία. Μαρτυρεῖ δὲ καὶ Πίνδαρος λέγων,

[o]Ἄνδρες τινὲς ἀγαζόμενοι Σκύθαι νεκρὸν ἵππον στυγέωσι λόγῳ κτάμενον ἐν φαεί· κρύφα δὲ σκολιοὺς γένυσιν [p]ἀναδέρουσι πόδας ἠδὲ κεφαλάς.

i τρυφὴν] τροφὴν P. H. hic et infra.

k Οἶκοι] Eadem ad verbum hinc Suidas transscripsit. Athenæus vero libro XII. [p. 524 B.] aliam adagionis causam commemorat, itaque effert, Οἶκοι τὰ Μιλήσια κἀπιχώρια, καὶ μὴ ἐν μέσῳ. De luxu autem Milesiorum, Milesiaque fabula, qualis illa Apuleii Metamorphosis est asini aurei, quando hîc affatim Erasmus colligit, supersedebo. Vatic. autem ita legit: εἶπεν οὖν τις αὐτῷ τῶν Ἐφόρων, etc. SCHOTT. Conf. Herodot. V. 50.

l Ὁ παῖς] Est in Diogeniano, Suida, Apostolio: utiturque Plutarchus περὶ ἀδολεσχίας [p. 508 C.] Extat et in re dissimili Cæsaris Germanici venustum epigramma, de puero in glacie ludente: *Thrax puer astricto glacie dum ludit in Hebro, Frigore concretas pondere rupit aquas. Dumque imæ partes rapido traherentur ab amne, Abscidit heu tenerum lubrica testa caput. Orba quod inventum mater dum conderet urna: Hoc peperi flammis, cetera, dixit, aquis.* Vaticanus autem codex ita præfert: Ἐπὶ τῶν μὴ κατέχειν δυναμένων, ἃ κατέχουσιν. SCHOTT.

m μεταθῆναι] μεθῆναι P. H. μεθεῖναι tacite Brunckius ad Frag. Soph. cum Apostol. XV. 72.

n Ὁ Σκύθης] Affine huic adagium, Σκύθης ὄνον ὁρᾷ. De quo Suidas in Ἀκκιζόμενος Σκύθης τὸν ὄνον, et ex eo Erasmus proverb. *Scytha accissans asinum*; et Junius adagio, *Equum Scytha*, e Clemente Alexandrino [Pæd. III. p. 267. Pott.] Tu adde Hesychium, et Eustathium in primum Iliados, [p. 2.] ac denique Turnebum lib. XVIII. Adversar. cap. 9. Pindari autem locus rectius apud Diogenianum, ut ibidem monebamus, legitur. SCHOTT.

o Ἄνδρες] Pindari verbis sensus inerit sic scriptis: Ἀτιζόμενοι Σκύθαι ἵππον στυγέουσι λόγῳ κτάμενοι (ἐν φαεὶ vide quid ponendum) κρύφα δὲ σκολιοὺς γένυσιν ἀναδέρουσι

60 [q]Οὐκ εἰμὶ τούτων τῶν ἡρώων: Αὕτη τέτακται ἐπὶ τῶν A βουλομένων εὖ ποιεῖν. Οἱ γὰρ ἥρωες κακοῦν ἕτοιμοι μᾶλλον, ἢ εὐεργετεῖν· ὡς φησὶ καὶ [r]Μένανδρος ἐν Συνεφήβοις.

61 [s]Πιτάνη εἰμί: Αὕτη παρ' Ἀλκαίῳ κεῖται. Λέγεται δὲ κατὰ τῶν πυκναῖς συμφοραῖς περιπιπτόντων ἅμα καὶ εὐπραγίαις. Παρ' ὅσον καὶ τῇ Πιτάνῃ τοιαῦτα συνέβη πράγματα, ὧν καὶ B Ἑλλάνικος μέμνηται. Φησὶ γὰρ αὐτὴν ὑπὸ Πελασγῶν ἀνδραποδισθῆναι, καὶ πάλιν ὑπὸ Ἐρυθραίων ἐλευθερωθῆναι.

62 [t]Πάντα κάλων σεῖε: Παροιμία ἐπὶ τῶν πάσῃ προθυμίᾳ χρωμένων. Παρῆκται δὲ ἀπὸ τῶν τὰ ἄρμενα [u]χαλώντων.

63 [x]Πάντα λίθον κίνει: Παροιμία. Ὅτε γὰρ Ξέρξης ἐπὶ C τοὺς Ἕλληνας ἐπεστράτευσεν, ἡττηθεὶς περὶ Σαλαμῖνα, αὐτὸς μὲν ἀνέζευξε, Μαρδόνιον δὲ κατέλιπε [y]πολεμήσοντα τοῖς Ἕλλη-

πέδας ἠδὲ κεφαλάς. VALCKEN. Boeckius ita ad Fr. 217. Ἀ. τ. ἀκκιζόμενοι Σκύθαι ν. ἴ. στυγέοισιν λ. κτ. ἐν φάει· κ. δ. σ. γ. ἀνδέροισιν π. η. κ.

p ἀναδέρρουσι P. H. F.

q Οὐκ εἰμὶ] Hinc forte conformatum simile proverbium, *Heroum filii noxæ*. SCHOTT.

r Μένανδρος] Vide quæ congessit Meinekius p. 158.

s Πιτάνη] In Suida vitiose Πιτυάνη editur, quæ Πιτάνη est. Meminitque Ovidius libro VII. Metamorph. vers. 358. quodque Æolidis esset, *Æoliam* nominat: *Æoliam Pitanen a læva parte reliquit*. SCHOTT.

t Πάντα κάλων] Utitur adag. Aristoph. in Equitibus [753.] quem locum hîc felicius, quam Erasmus, reddidit Hen. Stephanus. Plato item [Protag. p. 338 A.] Lucianus, [Scyth. extr.] Apollonius epist. ad Euphratem, et Pollux lib. I. denique Moschopulus in dict. κάλως, emendante doctiss. Leopardo lib. X. cap. 8. Emendat. ubi et plurima SS. Patrum in eodem adagio depravata restituit. Hîc quoque Vaticanus pro λαχόντων rectius profert χαλώντων. Est enim τὰ ἄρμενα χαλᾶν *remittere ac laxare vela*. SCHOTT. Vid. Schol. Platon. p. 249.

u λαχόντων] χαλώντων B.

x Πάντα λίθον] Utitur Basilius Orat. ad nepotes De utilitate e Gentium scriptis capienda. Et Plinius junior: *Omnia pertento, omnia experior*, πάντα *denique* λίθον κινῶ. Affine illud Euripidis in Heraclidis [1002.] Πάντα κινῆσαι πέτρον, quod et Diogenianus ac Suidas in adagiis numerant: hic etiam de Mardonio eadem narrat. Addit et aliam originem, ab iis ductum videri adagium, qui cancros venantur. Heliodorus quoque huc allusit lib. II. Æthiop. Ὡς οὖν μεγάλων καὶ πολλῶν τῶν ἐπ' αὐτῇ προσδοκωμένων χρημάτων ἐστερημένος, πᾶσαν ἐγείρει καὶ κίνει μηχανήν. Hîc pro ἐπέρανε in Suida et Vat. ἐπέραινε legitur. SCHOTT. In F. ι extritum videtur.

y πολεμήσοντα] πολεμήσαντα H.

σιν. Ἡττηθέντος δὲ τούτου τὴν ἐν Πλαταίαις μάχην, φήμη τὶς A
κατέσχεν, ὡς ἐν τῷ περιβόλῳ τῆς σκηνῆς ὁ Μαρδόνιος θησαυρὸν καταλέλοιπε. Πριάμενος οὖν Πολυκράτης ὁ Θηβαῖος τὸν τόπον, χρόνον μὲν πολὺν ἐζήτει τὸν θησαυρόν· ὡς δ' οὐδὲν ἐπέρανε, πέμψας εἰς Δελφοὺς ἐπηρώτα, πῶς ἂν εὕροι τὰ χρήματα. Τὸν δὲ Ἀπόλλωνα ἀποκρίνασθαι φασὶ, ΠΆΝΤΑ ΛΊΘΟΝ ΚΊΝΕΙ. Ὅθεν ἡ B
παροιμία ἐκράτησεν.

64 [z]ΠΟΛΥΚΡΆΤΗΣ ΜΗΤΈΡΑ ΝΈΜΕΙ: Μέμνηται ταύτης Δοῦρις. Λέγει δὲ ὅτι Πολυκράτης ὁ Σάμιος τῶν ἐν τῷ πολέμῳ ἀποθανόντων τὰς μητέρας συναγαγὼν, δέδωκε τοῖς πλουσίοις τῶν πολιτῶν τρέφειν, πρὸς ἕκαστον λέγων ὅτι, Μητέρα σοι ταύτην δίδωμι. C
Ὅθεν ἡ παροιμία ἐκράτησεν.

65 [a]ΠΑΡΕΞΗΥΛΗΜΈΝΟΝ: Ὑπὸ γήρως τὸν νοῦν παρεξηυλημένον ἔχων, ἀμυδρὸν, ἢ διεφθορότα. Μετενήνεκται δὲ ἀπὸ τῶν γλωσσιδίων τῶν ἐν τοῖς αὐλοῖς. Οἱ γὰρ κατατετριμμένοι [b]ἘΞΗΥΛΗ͂ΣΘΑΙ λέγονται. D

66 ΠΤΩΧΟΥ͂ ΠΗ͂ΡΑ ΟΥ̓ ΠΊΜΠΛΑΤΑΙ: Τοῦτο παρὰ Καλλιμάχῳ ἐπὶ τῶν ἀπλήστων εἴρηται πτωχῶν.

67 [c]ΠΌΛΕΙΣ ΠΑΊΖΕΙΝ: Μέμνηται ταύτης Κρατῖνος ἐν [d]Δραπέτισιν. Ἡ δὲ Πόλις εἶδος ἐστὶ παιδιᾶς πεττευτικῆς. Καὶ

[z] Πολυκράτης] Suspicor multitudinis numero μητέρας νέμει efferri proverb. debere. SCHOTT.

[a] Παρεξηυλημένον] Hesychius pro inutili et inepto adhibet, ducta a tibiis attritis tralatione, quæ ἐξηύλιδες dicantur; itaque et magnum Etymologicum. Diogen. τὸν νοῦν addit. Legendus Eustath. in penult. Iliad. [p. 1330, 12.] ubi Romana editio vitiose παρεξηβλημένοι edit, e depravata fortasse pronuntiatione τοῦ β nato mendo. Utitur præter Synesium in Dione, quem adfert Junius Cent. V. Aristoph. ἐν Ἀχαρνεῦσι [680.] Ὑπὸ νεανίσκων ἐᾶτε καταγελᾶσθαι ῥητόρων Οὐδὲν ὄντας, ἀλλὰ κωφοὺς καὶ παρεξηυλημένους. Ubi Scholiastes: Παρεξηυλεῖσθαι λέγομεν αὐλοὺς, τοὺς τὰς γλωσσίδας διερρηγμένους. Membranæ autem Rom. hoc loco legunt: Παρεξηυλημένοι τὸν νοῦν. Οἷον ἀμυδρὸν ἢ διεφθαρμένον ὑπὸ γήρως ἔχων τὸν νοῦν. Μετήνεκται ἀπὸ τῶν γλωσσίδων τῶν ἐν τοῖς αὐλοῖς. Οἱ γὰρ κατατετρημένοι ἐξηυλῆσθαι λέγεται. Οἷόν τι καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει ἐκτετοξεύεσθαι τὸν βίον φασί. SCHOTT.

[b] Ἐξηυλῆσθαι] ἐξηυλίσθαι P. H.

[c] Πόλεις παίζειν] Ludum explicat diserte Julius Pollux lib. IX. Allusit Plato lib. IV. de Repub. [p. 422 E.] Ἑκάστη γὰρ αὐτῶν πόλεις εἰσὶ πάμπολλαι, ἀλλ' οὐ πόλις, τὸ τῶν παιζόντων. Vaticanus autem ita legit: Πόλεια παίζειν. Εἶδός ἐστι παιδείας πετευκτικῆς. SCHOTT.

[d] Δραπέτησιν] Leg. Δραπέτισιν.

δοκεῖ [e] μετενηνέχθαι ἀπὸ τῶν ταῖς ψήφοις παιζόντων, ταῖς λεγομέναις νῦν ΧΩΡΑΙΣ, τότε δὲ ΠΟΛΕΣΙΝ. A

68 [f] Πόλλ' οἶδ' ἀλώπηξ, ἀλλ' ἐχῖνος ἓν μέγα: Μέμνηται ταύτης Ἀρχίλοχος ἐν Ἐπῳδῇ. Γράφει δὲ καὶ Ὅμηρος τὸν στίχον. Φησὶ δὲ καὶ Ἴων ὁ τραγικὸς,

Ἀλλ' [g] ἔν τε χέρσῳ τὰς λέοντος ᾔνεσα B
καὶ τὰς ἐχίνου μᾶλλον οἰζυρὰς τέχνας·
ὃς εὖτ' ἂν ἄλλων θηρίων [h] ὀσμὴν λάβῃ,
[i] στρόβιλος ἀμφ' ἄκανθαν εἰλίξας δέμας,
κεῖται [k] θίγειν τε καὶ δακεῖν ἀμήχανος.

Λέγεται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν [l] πανουργοτάτων.

69 [m] Πῦρ ἐπὶ πῦρ: Παροιμία, ἧς μέμνηται Πλάτων. Καὶ C
Κακὸν ἐπὶ κακῷ.

70 [n] Πρὸς κέντρα λακτίζειν: Παροιμία, ἧς μέμνηται Εὐριπίδης,

[e] μετενηνέχθαι] μετενήνεκται H. F.

[f] Πόλλ' οἶδ' ἀλώπηξ] Quod Homeri versum frustra quæram, reponam Oppiani Cilicis hæc e libro II. Cynegeticῶν extremo: Οὐκ ἐρέω κρυερὸν γένος ὀκριόεντος ἐχίνου Μείζονος· ἀμφίδυμοι γὰρ ἐχίνοις ὀξυκόμοισιν Ἀργαλέαι μορφαί· κρυερόν τε περίδρομον ἕρκος. Οἱ μὲν γὰρ βαιοί τε καὶ οὐτιδανοὶ τελέθουσι Τυτθῇσι φρίσσοντες ἐπὶ προβολῇσιν ἀκάνθαις, Οἱ δ' ἄρα καὶ μεγέθει πολὺ μείζονες, ἠδ' ἑκάτερθεν Ὀξέα πεφρίκασιν ἀρειοτέρῃσιν ἀκωκαῖς. De vulpe idem poëta libro proximo: Ναὶ μὴν αἰολόβουλος ἐπὶ ἀγραύλοισι μάλιστα Θηρσὶ πέλει κερδὼ, μάλ' ἀρήϊος ἐν πραπίδεσσι, etc. Ionis autem Tragici in Phœnice versus extremos adfert Plutarchus commentario Utra animantia plus rationis habent terrestria an aquatilia [p. 971 E.] et integros pauloque diversos Athenæus [III. p. 91 D.] quo modo etiam hîc edendos numeris constitutis curavimus. SCHOTT. v. Schol. Aristoph. Eq. 1065.

[g] ἔν τε] ἐν τῇ P. Brub. Mox ἢ τὰς Athen.

[h] ὃς μὴν μάθῃ] ὀσμὴν λάβῃ H. ὀσμὴν λάθῃ P. ὃς μὴν λάθῃ F. κρεισσόνων ὁρμὴν μάθῃ Athenæus.

[i] Στρόβιλος] στρόβυλος P. H. F. et mox ἑλίξας.

[k] θίγειν] γήθειν P. H. F.

[l] πανουργοτάτων] πάνυ ὀργητάτων H.

[m] Πῦρ] Etsi Suidas totidem verbis descripsit, negationem tamen addendam arbitror, quo modo Plato extremo libro II. de Legibus extulit, itemque Plutarchus in Præceptis connubialibus [p. 143 F.] ac De tuenda valetudine [p. 123 E.] et Diogenianus, quem vide adagio, Μὴ πῦρ ἐπὶ πῦρ. Pythagoricum quid redolere videtur, qui et *gladio ignem fodere* Symbolo vetuit. SCHOTT. Plura congessit Wyttenbach. ad Plutarch. II. p. 61 A.

[n] Πρὸς κέντρα] Proverbium est apud Plautum in Rudente, et Terentium in Phorm. atque adeo in Actis Apost. cap. 9. ver. 5. Σκληρόν σοι πρὸς κέντρα λακτίζειν. SCHOTT.

Πρὸς κέντρα [o]λακτίζοι(μι) θνητὸς ὢν θεῷ. A

Καὶ Αἰσχύλος δὲ ταύτης μέμνηται.

71 [p]ΠΟΛΛᾺ ΜΕΤΑΞῪ [q]ΠΈΛΕΙ ΚΎΛΙΚΟΣ ΚΑῚ ΧΕΊΛΕΟΣ ἌΚΡΟΥ: Παροιμία λεχθεῖσα ἐξ αἰτίας τοιαύτης· Ἀγκαῖος παῖς Ποσειδῶνος φυτεύων ἀμπελῶνα, βαρέως ἐπέκειτο τοῖς οἰκέταις. Εἷς δὲ τῶν οἰκετῶν ἔφη, μὴ μεταλήψεσθαι τὸν [r]δεσπότην τοῦ καρποῦ. B Ὁ δὲ Ἀγκαῖος, ἐπειδὴ ὁ καρπὸς ἐφθάκει, καὶ χαίρων ἐτρύφα, καὶ τὸν οἰκέτην ἐκέλευσε κεράσαι αὐτῷ. Μέλλων δὲ τὴν κύλικα προσφέρειν τῷ στόματι, ὑπεμίμνησκεν αὐτὸν τοῦ λόγου· ὁ δὲ ἔφη τὸν εἰρημένον στίχον. [s]Τούτων δὲ λεγομένων, οἰκέτης ἦλθεν ἀπαγγέλλων, ὡς ὑπερμεγέθης σῦς τὸν ὄρχατον λυμαίνεται. Ὁ C δὲ Ἀγκαῖος ἀποβαλὼν τὴν πόσιν, ἐπὶ τὸν σῦν ὥρμησε, καὶ πληγεὶς ὑπ' αὐτοῦ ἐτελεύτησεν. Ὅθεν ἡ παροιμία. Διονύσιος δὲ φησὶν εἰρῆσθαι αὐτὴν ἀπὸ τῆς Ἀντινόου μνηστευσαμένου τὴν Πηνελόπην συμφορᾶς. Προσαγόμενος γὰρ τὸ ἔκπωμα, ἐτελεύτησε, τοξευθεὶς παρὰ τοῦ Ὀδυσσέως.

[o] λακτίζοι] λακτίζειν H. λακτίζοιμι Stanleius ad Æschyl. Prom. 323. ut Eurip. Bacch. 794. ubi v. Elmsleius.

[p] Πολλὰ μεταξὺ] In Vaticano erat non recte, extra carminis legem: Πολλὰ μεθύσας πέλει κύλικος καὶ χεῖλος ἄκρον. Mox pro τούτων λεγομένων, ibidem lego καὶ τοῦτον λέγοντος. Sequitur deinde ἀποβαλὼν τὴν πόσιν, pro quo idem præfert ἀποτρίψας τὴν πόσιν. Male quoque pro his πληγεὶς ὑπ' αὐτοῦ ἐτελεύτησαν, scriptum ibidem erat πλησίασαν ἐτελεύτησεν, ceteris omissis. Proverbium autem est in Agellio lib. XIII. cap. 17. eodem fere modo explicatum, habetque Lycophronis interpres Isaacius Tzetzes [488.] ex Aristotele, quem etiam laudat una cum hoc Dionysio Thrace ἐν ταῖς μελέταις Didymus, seu quis alius est auctor, in Odysseam Homeri χ'. [9.] quem lege. Lycophron tamen a Zenobio diversus abit, qui ad alterum Ancæum proverbium retorsit, Lycurgi nimirum et Antinoes filium, Iasonis in aurei velleris expeditione comitem, qui post reditum ab apro Calydonio necatus sit: de quo in Arcadicis Pausanias, et Apollonii Rhodii interpres. Hic autem Ancæus Neptuno et Astypalea Phœnicis filia editus. Adeo variatum in fabulis, affinitate, ut fit, nominis. Et apri dente uterque periit. SCHOTT.

[q] πέλει] Olim πέτει scriptum fuisse putat H. Steph. 3 Sched. 31. Verbum quidem priscum fuisse videtur, sed libris nostris antiquius. Scribi tantum debet cum πίπτει corripiendum est πιτνεῖ vel πίτνει. VALCKEN. Πέλει recte defendit Gronovius ad Gellium XIII. 17.

[r] δεσπότην] τὸν δεσπότην P. H.

[s] τούτων] τούτων δὲ P.

72 [t]Πενία δὲ [u]σοφίην ἔλαχε: Κομματικῶς τοῦτο ἐκ τῶν A [x]Εὐριπίδου εἵλκυσται· παρ' ὅσον οἱ πένητες πολλὰς τέχνας ἐπιτηδεύουσιν.

73 [y]Πάντα χναύματα: Λέγουσι τὰ ἀποθραύσματα τῶν ἰτρίων καὶ πλακούντων. Τὸ οὖν Πᾶν χναῦμα σημαίνει, οἷον, πᾶν πρᾶγμα. B

74 Πᾶσα γῆ πατρίς: Τοῦτο μέρος ἐστὶ χρησμοῦ, ὃν ἀνεῖλεν ὁ θεὸς Μελεῷ τῷ Πελασγῷ [z]περὶ οἰκήσεως μαντευομένῳ. Μέμνηται τοῦ χρησμοῦ καὶ Μνασέας καὶ Διονύσιος ὁ Χαλκιδεύς.

75 [a]Πολλοὶ θριοβόλοι, παῦροι δέ τε μάντιες ἄνδρες: Φιλόχορος φησὶν ὅτι Νύμφαι κατεῖχον τὸν Παρνασὸν τροφοὶ C Ἀπόλλωνος τρεῖς, καλούμεναι Θρίαι, ἀφ' ὧν αἵ τε [b]μαντικαὶ ψῆφοι θρίαι καλοῦνται, [c]καὶ τὸ μαντεύεσθαι θριᾶσθαι. Ἄλλοι δὲ λέγουσι τὴν Ἀθηνᾶν εὑρεῖν τὴν διὰ τῶν ψήφων μαντικήν· ἧς εὐδοκιμούσης μᾶλλον τῶν Δελφικῶν χρησμῶν, τὸν Δία χαριζόμενον τῷ Ἀπόλλωνι ψευδῆ καταστῆσαι τὴν διὰ τῶν ψήφων μαν- D τικήν. Πάλιν οὖν τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ τοὺς Δελφικοὺς ἐρχομένων χρησμοὺς, τὴν Πυθίαν εἰπεῖν,

[t] Πενία δὲ] Alii non Euripidi, sed Aristoni id tribuunt. Res nota ac decantata Theocrito in Piscatoribus, Virgilio ac Persio. Plautus in Sticho de paupertate: *Illa omnes artes perdocet, ubi quemque attigit.* Apuleius in Apologia multis prædicans paupertatem: *Paupertas,* inquit, *prisca apud sæcula omnium civitatum conditrix, omnium artium repertrix,* etc. SCHOTT.

[u] σοφίην] σοφίαν B.

[x] Εὐριπίδου] Polyid. fr. 10.

[y] Πάντα χναύματα] Hesychius χναύματα exponit τὰ βρώματα, καὶ τὰ τῶν κρεῶν ἀπανθρακίσματα. Vide Pollucem lib. VI. cap. 9. Aristophanes quoque apud Athenæum [IX. p. 368 E.] ὑποκοριστικὸν adhibet, χναυμάτια πτερόεντα. Aliter autem hîc Vatic. præfert codex: Πᾶν χναῦμα. Χναῦμα λέγεται τὰ ἀποθραύσματα τῶν πλακούντων. Λέγεται γοῦν ἀντὶ τοῦ πᾶν πρᾶγμα. SCHOTT.

[z] περὶ οἰκήσεως χρωμένῳ] Sic reposui e Vatic. lib. pro illis editis, περὶ νικήσεως μαντευομένῳ. Affine huic Teucri illud apud Tullium V. Tuscul. *Patria est ubicumque bene.* De quo Muretus in Variis lib. II. cap. 3. Adhibet Aristoph. in Pluto, et ἄδηλος: Τοῖς γὰρ καλῶς πράσσουσι πᾶσα γῆ πατρίς. SCHOTT. οἰκήσεως P. H.

[a] Πολλοὶ θριοβόλοι] Oraculi mentio apud Stephanum ethnographum in dict. Θριαί. Affine, quod sequitur 77. Πολλοί τοι ναρθηκοφόροι, παῦροι δέ τε Βάκχοι. SCHOTT.

[b] μαντικαὶ] μαντικοὶ H.

[c] καὶ—θριᾶσθαι ex P. addita. Spatium vacuum in H. F. Θριάσαι Suid.

Πολλοὶ θριοβόλοι, παῦροι δέ τε μάντιες ἄνδρες. A

76 [d]Πεύκης τρόπον: Αὕτη τάττεται κατὰ τῶν πανωλεθρίᾳ ἀπολλυμένων· παρ' ὅσον ἡ πεύκη κοπεῖσα οὐκέτι φύεται. Μέμνηται δὲ αὐτῆς Στάφυλος ὁ Ναυκρατίτης.

77 [e]Πολλοί τοι ναρθηκοφόροι, παῦροι δέ τε Βάκχοι: Παροιμία ἐπὶ τῶν ψευδῆ δόξαν ἐχόντων. B

78 [f]Πάντα ὀκτώ: Εὔανδρος ἔφη ὀκτὼ τοὺς πάντων εἶναι κρατοῦντας θεοὺς, Πῦρ, Ὕδωρ, Γῆν, Οὐρανὸν, Σελήνην, Ἥλιον, Μίθραν, Νύκτα. Ἄλλοι δὲ φασὶν ἐν Ὀλυμπίᾳ τὰ πάντα εἶναι ἀγωνίσματα ὀκτὼ, Στάδιον, Δίαυλον, Ὁπλίτην, Πυγμὴν, Παγκράτιον, καὶ τὰ λοιπά· ἀφ' ὧν εἰρῆσθαι πάντα ὀκτώ. C

79 Πυραύστου μόρος: Πτηνόν ἐστι ζωΰφιον, ὃ προσιπτάμενον τοῖς λύχνοις, καὶ δοκοῦν ἅπτεσθαι τοῦ πυρὸς, κατακαίεται. Μέμνηται καὶ αὐτοῦ Αἰσχύλος εἰπὼν,

[g]Δέδοικα μωρὸν κάρτα πυραύστου μόρον.

Εἴρηται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς προξενούντων ἀπώλειαν. D

80 [h]Πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι: Φασὶ τοὺς Κάρας

[d] Πεύκης τρόπον] Vid. Herodot. VI. 37. et notata ib. Πεύκη P. Mox Ναυκράτης H. F.

[e] Πολλοί τοι] Usurpat Plato in Phædone [p. 69 C.] allusitque adversus Colotem Plutarch. [p. 1107 E.] Erasmum vid. SCHOTT.

[f] Πάντα ὀκτώ] Suidas a Stesichori monumento adagium derivat, cujus et Pollux lib. IX. [100.] meminit: vel ab Halete, qui octo Corinthi tribus constituit. Desiderius ab ara in Delo constituta, et ab Ægyptiis duplicata fluxisse divinat e Plutarcho de Deo Socratis [p. 579 B.] Sic et Aristoteles initio de Cælo *tria esse omnia* dixit proverbii specie, a tribus quantitatis dimensionibus, recto, obliquo, et circulari. Mithram autem et Solem Persæ eumdem faciunt, de quo varii pluribus. SCHOTT.

[g] Δέδοικα] Citat et hunc Æschyli versum Ælianus libro XIII. Histor. Animal. ubi de pyrausta agit, ut de Latinis Plinius lib. XI. cap. 36. SCHOTT. Fr. 289. Vid. Eustath. Od. ε'. p. 1547, ult. σ'. p. 1848, 37.

[h] Πάλαι ποτ'] Plures adagii origines colligit Aristophanis interpres in Pluto [v. 1003.] quas et Erasmus descripsit, et aliter paulo Michaël Apostolius. Allusit et idem comicus in Vespis, [1055.] utiturque Synesius Epistola 81. ad Philosopham. Politianus vero ad Milesiorum mollitiem referendum censuit, secutus Athenæum libro XII. [p. 523 E.] Porro Anacreontem quoque laudat comici Aristophanis interpres: cujus de ætate Eusebius in Chronico Olymp. 61. Anno mundi in Scalig. editione M. CCCC. XXXV. floruisse ait. Suidas etiam sub Polycrate Samiorum tyranno viguisse putat. Zenobius

πολεμουμένους ὑπὸ Δαρείου τοῦ Πέρσου, κατά τινα παλαιὰν μαντείαν εἰρημένην αὐτοῖς τοὺς ἀλκιμωτάτους προσθέσθαι συμμάχους, ἐλθεῖν εἰς Βραγχίδας, καὶ τὸν ἐκεῖ θεὸν ἐρωτῆσαι, εἰ Μιλησίους πρόσθοιντο συμμάχους· τὸν δὲ ἀποκρίνασθαι, A

Πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι.

Οὗτος δὲ ὁ στίχος εἴρηται τὸ πρότερον παρὰ Ἀνακρέοντι, ὃς ἤκμασε μάλιστα κατὰ Κῦρον τὸν Πέρσην. Τρίτος δέ ἐστιν ἀπὸ Κύρου Δαρεῖος. B

81 [i]ῬΑΔΑΜΆΝΘΥΟΣ ὌΡΚΟΣ: Κρατῖνος φησὶν, ἐπὶ τῷ χηνὶ καὶ τῷ κυνὶ καὶ τοῖς τοιούτοις ὅρκον Ῥαδαμάνθυϊ ἀνατιθέασιν· ὡς καὶ [k]Σω(σι)κράτης ἐν δευτέρῳ Κρητικῶν· ἵνα μὴ θεοὺς ὀμνύωσιν. C

82 ῬΑΜΝΟΥΣΊΑ [l]ΝΈΜΕΣΙΣ: Ἐν Ῥαμνοῦντι Νεμέσεως ἵδρυται

vero ἀναχρονισμὸν oraculi arguere videtur, quod sub Dario, tertio post Cyrum Persarum Rege, Caribus datum. SCHOTT.

i Ῥαδαμάνθυος] Eadem de jurejurando Suidas, qui Cratinum in Chironibus laudat. Apostolius vero Socratis eum jurandi morem fuisse ait, ut per bruta jurans a diis abstineret, quos plures esse negaret, quamobrem et cicutam Athenis obducere coactus est. Illud sane ἐν τῷ δευτέρῳ Κτητικῶν mihi de mendo suspectum, (nihil enim nobis hoc quidem loco Vaticanæ membranæ opis tulerunt) et Erasmum aliter legisse comperi. Quid si κτητικῶν inscripserit Cratinus, sive alius auctor? nam Socratem ne litteram quidem scriptam reliquisse ferunt. Pythagoræos quoque sollemni ritu per τετρακτὺν jurare solitos ait Iamblichus cap. 28. et 29. et in vita Pythagoræ Porphyrius pag. 14. Macrobius in Somnium Scipionis cap. 6. et Suidas in Ἀριθμῷ. Formula autem in Aureis exstat versibus, varie tamen a variis allata: Ναὶ μὰ τὸν ἁμετέρᾳ ψυχᾷ παραδόντα τετρακτὺν Παγὰν ἀενάου φύσεος ῥιζώματ' ἔχουσαν. Greg. Nazianzenus Homil. in Pentecosten jurisjurandi hujus sic meminit: Τὴν ἑβδομάδα τιμῶσιν Ἑβραίων παῖδες ἐκ τῆς Μωυσέως νομοθεσίας, ὥσπερ οἱ Πυθαγορικοὶ τὴν τετρακτὺν ὕστερον, ἣν δὲ καὶ ὅρκον πεποίηνται. Ad quem locum et Nicetæ legenda paraphrasis. SCHOTT. Sed vide ne interciderit quale apud Grammaticos legitur, τοιοῦτοι δὲ καὶ οἱ Σωκράτους ὅρκοι. Hinc forte nata confusio vv. Σωκράτης et Σωσικράτης. Sosicratis verba servavit Schol. Aristoph. Av. 521.

k Σωκράτης—Κτητικῶν] Σωσικράτης—Κρητικῶν Kusterus ad Suid. v. Ῥαδαμάνθυος, tamen post Meursium in Creta p. 195.

l Νέμεσις] De Nemesi etiam Adrastia supra Zenobius Centuria I. initio, et e variis Erasmus, ejusque accentor Hen. Stephanus, ac doctissimus Casaubonus ad Herodis Magni inscriptionem nostra memoria via Appia repertam et explanatam. Pro ἐξηρτῆσθαι erat in Vatican. scriptum ἀπηρτῆσθαι: et mox: εἰκὸς οὖν καὶ τὸν Φειδίαν. Verti autem FACIEBAT. Et scripsisse suspicor Zenobium ἐποίει.

ἄγαλμα δεκάπηχυ, ὁλόλιθον, ἔργον Φειδίου, ἔχει δὲ ἐν τῇ χειρὶ A *μηλέας κλάδον· ἐξ οὗ φησὶν Ἀντίγονος ὁ Καρύστιος πτύχιόν τι μικρὸν ἐξηρτῆσθαι τὴν ἐπιγραφὴν* [m]*ἔχον*, ΑΓΟΡΑΚΡΙΤΟΣ ΠΑΡΙΟΣ ΕΠΟΙΗΣΕΝ. Οὐ *θαυμαστὸν δέ· καὶ ἄλλοι γὰρ πολλοὶ ἐπὶ τῶν οἰκείων ἔργων ἕτερον ἐπιγεγράφασιν ὄνομα.* Εἰκὸς *οὖν καὶ* [n]*τὸν Φειδίαν τῷ Ἀγορακρίτῳ συγκεχωρηκέναι· ἦν γὰρ αὐτοῦ ἐρώμενος,* B *καὶ ἄλλως ἐπτόηται περὶ τὰ παιδικά.*

83 ῬΗΓΙΝΩΝ ΔΕΙΛΟΤΕΡΟΣ: Τοὺς *δειλοὺς* Ῥηγίνους *ἔλεγον.* Ξέναρχος *γὰρ ὁ* Σώφρονος *υἱὸς εἰς δειλίαν* [o]*ἐκωμῴδησε τοὺς* Ῥηγίνους.

84 [p]ΣΙΚΕΛΟΣ ὈΜΦΑΚΙΖΕΤΑΙ: Ἐπὶ *τῶν τὰ μηδενὸς ἄξια κλεπτόν-* C *των λέγεται ἡ παροιμία.* Μετενήνεκται *δὲ ἀπὸ τῶν* Σικελῶν, *τὰς ἀβρώτους ὄμφακας κλεπτόντων.* Μέμνηται *ταύτης* Ἐπίχαρμος.

85 [q]ΣΑΡΔΟΝΙΟΣ ΓΕΛΩΣ: [r]Αἰσχύλος *ἐν τοῖς* Περὶ *παροιμιῶν περὶ*

Sic enim pendenti titulo quasi inabsolutum opus relictum, statuas artifices ornare soliti. Plinius Præfat. ad Vespas. *Absoluta opera, et illa quoque quæ mirando non satiamur pendenti titulo inscripsisse : ut*, APELLES FACIEBAT, *aut* POLYCLETUS. Et Basilius M. de utilitate ex gentium scriptis capienda. SCHOTT.

[m] ἔχον] ἔχων P. H.

[n] τῷ Φειδίᾳ] Malim τὸν Φειδίαν cum B. et Vat.

[o] ἐκωμῴδησε τοὺς Ῥηγίνους] Addit Suidas Dionysii id tyranni jussu accidisse, ut Rheginos tamquam vecordes comœdia notaret. Xenarchus, Sophronis F. ejus qui mimographus fuerit, non ut Erasmus e Suida corrupto legit μηνογράφου. Nam ipse Suidas Sophrona μίμους ἀνδρείους scripsisse auctor est. *Xenarchi* autem hîc in Vaticano cod. nulla mentio. Sic enim præfert: Καὶ εἰς δειλίαν κωμῳδοῦνται οἱ Ῥηγῖνοι. Ceterum *Xenarchi* comici hæc citat Athenæus, *Pentathli, Purpura, Scythæ, et Somnus.* Meminit etiam Suidas. SCHOTT.

[p] Σικελὸς] Meminit et Suidas, additque dici etiam posse ἐπὶ τῶν τὰ ὡραιότερα ἐκλεγομένων. SCHOTT.

[q] Σαρδόνιος] Varie adagium hoc a variis explanatum. De Græcis extra Suidam et Apostolium, ab Eustathio in Odyss. υ΄. [p. 1893, 4.] Ioan. Tzetze in Hesiodum [Opp. 59.] et Isacio Tzetza in Lycophronem [796.] Utuntur vero plurimi; in his Cicero lib. VII. ad Fam. ad Fabium Gallum: *Videris mihi vereri, ne, si istum habuerimus, rideamus* γέλωτα Σαρδόνιον. Plato lib. I. de Republ. [p. 337 B.] Lucianus in Asino, et alibi, Plutarch. περὶ δεισιδαιμονίας [169 D.] et in Gracchis [p. 840 C.] Denique Nonnus Panop. Dionysiacῶn libro XX. vers. 309. Σαρδόνιον γελόων φιλοκέρτομον ἴαχε φωνήν. SCHOTT.

[r] Αἰσχύλος] Quisnam fuerit non decernit Fabricius B. G. T. I. p. 601=II. p. 164.

τούτου φησὶν οὕτως· "[s]Οἱ τὴν Σαρδὼ κατοικοῦντες, Καρχηδονίων A "ὄντες ἄποικοι, τοὺς ὑπὲρ τὰ ἑβδομήκοντα ἔτη γεγονότας τῷ "Κρόνῳ ἔθυον γελῶντες καὶ ἀσπαζόμενοι ἀλλήλους· αἰσχρὸν "γὰρ ἡγοῦντο δακρύειν καὶ θρηνεῖν. Τὸν οὖν προσποίητον γέ-"λωτα Σαρδόνιον κληθῆναι."

[t]Τίμαιος δέ φησιν αὐτοὺς ἱστάντας τοὺς γονεῖς ἐν οἷς μέλλουσι B βάλλεσθαι βόθροις, παίειν σχίζαις καὶ κατακρημνίζειν· φθειρομένους δὲ αὐτοὺς γελᾶν, διὰ τὴν ἀπὸ τῶν τέκνων ἀδικίαν, καὶ δόξαν τοῦ μακαρίως καὶ καλῶς τελευτᾶν.

[u]Τινὲς δὲ ἀπὸ [x]Σαρδόνος τῆς νήσου. Φύεται γάρ [y]τις βοτάνη ἐνταῦθα, ἧς οἱ γευσάμενοι μετὰ σπασμοῦ καὶ γέλωτος ἀποθνήσκουσιν. C

[s] Οἱ τὴν Σαρδὼ] De Carthaginiensium ritu filios Saturno immolandi Plutarchus in Apophthegm. [p. 175 A.] itemque *Clitarchus* apud Suidam, quem *Clearchum* vocat Erasmus. Quo respexisse crediderim Plautum in Amphitr. *ut sit Saturni hostia.* Nunc de scriptura videamus codicis Vaticani, ubi lego: Φύεται γάρ τις βοτάνη σελίνῳ παρομοία ἐν ταύτῃ, ἧς οἱ γευόμενοι δοκοῦσι μὲν γελᾶν, σπασμῷ δὲ ἀπόλλυνται. SCHOTT.

[t] Τίμαιος] Eadem Hesiodi interpres his versibus, quo modo Erasmus reddidit: *Ceterum sunt qui ferant, Gentem esse quandam Sardanorum barbaram, Ætate qui fessos parentes in loca Prærupta raptos deferant, atque ibi neci Saxisque fustibusque dent miserrimos, Ex arduis subinde præcipitent petris. Atque inter hæc impiis rident jocis; Luduntque temere parricidis lusibus. Aliis probatur magis hæc sententia: Ridere eos qui sic necantur, quippe qui Spectent suorum pignorum vesaniam Citasque rerum et æstuarias vices.* SCHOTT.

[u] Τινὲς δὲ] Sic Tarrhæus ap. Schol. Platon. p. 145.

[x] Σαρδόος] Σαρδόνος P. H.

[y] τις βοτάνη] De hac herba Solinus cap. 10. Polyhistoris, Plinius lib. XXV. extremo, Dioscorides lib. VI. Servius in Ecl. VII. ad illud: *Immo ego Sardoum videar tibi amarior herbis.* Et apud Servium Sallustius: Tzetzes item uterque in Hesiodum ac Lycophronem. Latinus Drepanius in Panegyr. *Serenos ergo vultus induebamus, et ad illorum vicem, qui degustato Sardorum graminum succo feruntur in morte ridere, imitabamur læta, mœrentes.* Et pulcre Salvianus Massiliensis presbyter, elegans scriptor, lib. VII. de Providentia: *Sardonicis quodammodo herbis omnem Romanorum populum putes saturatum: moritur et ridet.* Eusebius Gallicanus Episcopus (vulgo falso Eusebius dictus Emissenus) Homilia de SS. Epipodio et Alexandro: *Similes illis, qui forte sumentes exitiabiles herbarum succos cum risu perire dicuntur.* Apii autem genus hanc fuisse herbam notat eruditissimus Torrentius ad Horatii Odam 11. libro IV. Carminum. SCHOTT.

Ἄλλοι δὲ τὸν καθ' ὑπόκρισιν γέλωτα γινόμενον Σαρδόνιον καλεῖσθαι λέγουσιν, [z] ἀπὸ τοῦ σεσηρέναι τοῖς ὀδοῦσι. A

Σιμωνίδης δέ φησι τὸν Ταλὼ πρὸ τῆς εἰς Κρήτην ἀφίξεως οἰκῆσαι τὴν Σαρδὼ, καὶ πολλοὺς τῶν ἐν ταύτῃ διαφθεῖραι· οὓς τελευτῶντας σεσηρέναι, καὶ ἐκ τούτου ὁ Σαρδόνιος γέλως.

[a] Περὶ δὲ τοῦ [b] Ταλὼ τοιόνδε μυθολογεῖται· φασὶν αὐτὸν τοῦ B χαλκικοῦ γένους εἶναι· δοθῆναι δὲ Μίνωϊ παρ' Ἡφαίστου εἰς φυλακὴν τῆς νήσου Κρήτης. Οὗτος φλέβα μίαν εἶχεν ἀπὸ αὐχένος ἄχρι σφυρῶν κατατείνουσαν· κατὰ δὲ τὸ δέρμα τῆς φλεβὸς ἧλος διήρειστο χαλκοῦς. Τρὶς δὲ ἑκάστης ἡμέρας τὴν νῆσον περιερχόμενος ὁ Ταλὼς ἐτήρει. Διὸ καὶ προσπλέουσαν τὴν Ἀργὼ C μετὰ Ἰάσονος, ὑποστρέφοντος ἀπὸ Κόλχων, ἐκώλυε τῇ νήσῳ προσορμισθῆναι. Ἀπατηθεὶς δὲ ὑπὸ Μηδείας ἀπέθανεν, ὡς μὲν ἔνιοι λέγουσι, διὰ φαρμάκων αὐτῆς μανίαν ἐμβαλούσης· ὡς δέ τινες, ὑποσχομένης ποιήσειν ἀθάνατον, καὶ τὸν ἧλον ἐξελούσης, διαρρυέντος τοῦ ἰχῶρος σὺν ὅλῳ τῷ αἵματι, οὕτως αὐτὸν τεθνάναι. D Τινὲς δὲ αὐτὸν τελευτῆσαι λέγουσιν ὑπὸ Ποίαντος εἰς τὸ σφυρὸν τοξευθέντα.

86 ΣΑΡΠΗΔΟΝΊΑ ἈΚΤΉ: Τόπος οὗτος Θρᾴκης, ἀεὶ κλύδωνας ἔχων καὶ κυματιζόμενος, ἱερὸν Ποσειδῶνος. Ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα Σαρπηδονία περὶ Κιλικίαν· καὶ ἄλλη πρὸς τῷ ὠκεανῷ, Γοργόνων E οἰκητήριον.

87 [c] ΣΥΒΑΡΙΤΙΚῊ ΤΡΆΠΕΖΑ: Ἀντὶ τοῦ ἐν πολυτελείᾳ. [d] Τρυφηταὶ γὰρ οἱ Συβαρῖται.

[z] ἀπὸ τοῦ σεσηρέναι] Talis rictus canum et equorum; unde et *Renidere* dixerunt Latini, et Appul. *Restrictis si forte labellis riseris.* SCHOTT.

[a] Περὶ δὲ τοῦ Ταλὼ] Seqq. ex Apollodoro I. 9, 26.

[b] Ταλὼ] De Talo Cretensi Catullus, et nos pluribus ad Pomp. Melam De Situ Orbis, itemque Janus Parrhasius in Epistolicis Quæstionibus. SCHOTT.

[c] Συβαριτικὴ] De Sybaritarum luxu multa Athenæus, et Animadversionibus eruditissimis in eumdem Isa. Casaubonus. Ælianus libro I. cap. 19. ποικίλ. ἱστορίας. Suidas item, ac de neotericis Politianus Miscellan. capite 16. et Desiderius. Hinc Συβαρίζειν dixit Aristoph. ἐν εἰρήνῃ [343.] et ad eam formam Ἀλκινόου τράπεζαν Nazianzenus Epist. ad Basilium. Vide et mox adag. *Syracusia mensa.* Vatic. autem sic præfert: ἀντὶ τοῦ, ἡ πολυτελής. Τρυφηλοὶ γὰρ οἱ Σιβαρῖται. SCHOTT.

[d] Τρυφητοὶ] τρυφηταὶ B. Phot.

88 [e]ΣΥΒΑΡῖΤΑΙ ΔΙᾺ ΠΛΑΤΕΊΑΣ: Παροιμία ἐπὶ τῶν σοβαρῶς πο- A
ρευομένων.

89 [f]ΣΙΚΕΛΟῪ ΣΤΡΑΤΙΏΤΗΣ: Παροιμιῶδες. Ἐπεὶ ξένοις ἐχρῶντο στρατιώταις ὡς ἐπὶ πολὺ οἱ ὑπὸ Ἱέρωνα.

90 [g]ΣΚΟΡΑΚΊΖΕΙΝ: Ἀντὶ τοῦ, Εἰς κόρακας πέμπειν, ἐκφαυλί-
ζειν. B

91 [h]ΣῦΚΟΝ ΑἸΤΕῖΣ: Αὕτη λέγεται κατὰ τῶν κολακευόντων. Οἱ γὰρ Ἀθηναῖοι ἐκολάκευον τοὺς γεωργοὺς, βουλόμενοι παρ᾽ αὐτῶν λαμβάνειν τὰ πρώϊμα σῦκα· οἰωνίζοντο γὰρ αὐτοῖς καὶ πάλιν ἐλθεῖν εἰς νεώτα.

92 [i]ΣῦΚΟΝ ἘΦ᾽ ἙΡΜῆΙ: Παροιμία ἐπὶ τῶν ἐκκειμένων ἐπ᾽ ὠφέ- C
λειαν τοῖς βουλομένοις. Εἴ ποτε γὰρ φανείη σῦκον, τοῦτο τῷ Ἑρμῇ ἀνατιθέασι· τοῦτο δὲ οἱ βουλόμενοι ἀνελάμβανον.

93 [j]ΣῪΝ ἈΘΗΝᾷ ΚΑῚ ΧΕῖΡΑ ΚΊΝΕΙ: Παροιμία ἐπὶ τοῦ μὴ χρῆναι ἐπὶ ταῖς τῶν θεῶν ἐλπίσι καθημένους ἀργεῖν. Τίθεται δὲ ἡ
παροιμία ἐπὶ γυναικῶν [k]μάλιστα ὀφειλουσῶν ἐργάζεσθαι· [l]ἡ γὰρ D

[e] Συβαρῖται] Ad Sybariticum gradum respexit Sextus Africanus libro, qui Κέστος inscribitur: *Sed enim Sybaritæ fastu præturgidi*, &c. apud Erasmum. SCHOTT.

[f] Σικελὸς] De Caribus supra idem Zenobius semel iterumque retulit, stipendia aliis facere solitis. SCHOTT.

[g] Σκορακίζειν] Vide supra Ἐς κόρακας Centuria III. adag. 87. Suidas: Σκορακίζειν, οἷον Ἐς κόρακας ἀποπέμπειν, ἀπὸ τούτου γὰρ εἴρηται. Vide Hesychium, et Etymologum. SCHOTT.

[h] Σῦκον αἰτεῖς] Est Aristophanis in Vespis [301.] allusisse hoc proverbium videtur H. Stephano cum enarratore, quasi lautos cibos peteret ab eo, cui ne quotidianus quidem suppeteret: Σὺ δὲ νῦν σῦκά μ᾽ αἰτεῖς. Affine et huic quod supra allatum Centur. V. adag. 51. Ὁ Σικελὸς θάλασσαν, de mercatore naufrago, fracta ficuum plena navi. Vatic. autem hîc legit: οἰωνίζοντο γὰρ αὐτοῖς, pro quo editum ἑαυτὸν, [ἑαυτὰν F.]recte ut τοῖς γεωργοῖς exaudias. SCHOTT. Dedi αὐτοῖς cum B. et Suida.

[i] Σῦκον] Vid. Eustath. Od. η΄. p. 1572, 57.

[j] Σὺν Ἀθηνᾷ] Ex Homerico Ὄφρα ἴδητ᾽ αἴκ᾽ ὔμμιν ὑπέρσχῃ χεῖρα Κρονίων traductum monet Eustathius Il. δ΄. p. 469.

[k] καὶ μάλιστα] καὶ om. P. H. F. Brub.

[l] ἡ γὰρ Ἀθηνᾶ ἐργάνη] Addit Vatican. ὁμοία τῇ, Αὐτός τι νῦν δρῶν, εἶτα τοὺς θεοὺς κάλει. Εἴρηται δὲ, &c. Sequitur mox in eodem: Ὁ δὲ δέον διὰ χειρῶν βοηθεῖν ἐπεκαλεῖτο τὸν Ἡρακλέα. Ὁ δὲ ἐκέλευσεν αὐτὸν τὴν χεῖρα προσφέροντα τὸν θεὸν καλεῖν. Μέμνηται, &c. Commemorat et Suidas addito illo veteris poëtæ ἀδήλου: Αὐτός τι νῦν δρῶν, εἶτα τοὺς θεοὺς κάλει. Affine et illud Varronianum, *Dii facientes adjuvant.*

Ἀθηνᾶ ἐργάνη. Εἴρηται δὲ ἀπὸ ὀνηλάτου, οὗ ὁ μὲν ὄνος εἰς A
πηλὸν ἐπεπτώκει· ὁ δὲ, δέον βοηθεῖν, ἐπεκαλεῖτο τὸν Ἡρακλέα.
Μέμνηται [ταύτης τῆς παροιμίας] [m] Εὐριπίδης. Ἕτεροι δέ φασιν
ὅτι μέλλων τὶς ἀγωνίσασθαι, χρησμὸν παρὰ τῆς Ἀθηνᾶς εἴληφεν,
ὅτι νικήσει· ἐνστάντος δὲ τοῦ ἀγῶνος εἰσελθὼν εἰς τὸ θέατρον, καὶ
κάτω βαλὼν τὰς χεῖρας εἱστήκει, ἕως τυπτόμενος ὑπὸ τοῦ ἀντα- B
γωνιστοῦ ἐνικήθη.

94 [n] Συρακουσία τράπεζα: Ἡ πολυτελής. Ἐδόκουν γὰρ οἱ Σικελιῶται ἁβροδίαιτοι εἶναι μᾶλλον πάντων.

95 [o] Συστομώτερος σκάφης: Παροιμία ἐπὶ τῶν τὰς σκάφας
φερόντων μετοίκων, διὰ τὸ ἀπαρρησίαστον, οἷς οὐδὲ χανεῖν ἐφεῖτο. C
Τάττεται δὲ ἐπὶ τῶν μὴ δυναμένων παρρησιάζεσθαι· ἐπειδὴ οἱ μέτοικοι σκάφας ἔφερον ἐν ταῖς πομπαῖς. Μέμνηται ταύτης Μένανδρος ἐν [p] τοῖς Εὐνούχοις.

96 [q] Σχῖνον διατρώγειν: Εἰώθασι τὸν σχῖνον τρώγειν οἱ καλλω-

Quod tamen de sacrificantibus non-nemo interpretatur. Palladem artificiosis mulierum operibus præfuisse auctor Hesiodus lib. I. ἔργων [63.] αὐτὰρ Ἀθήνη Ἔργα διδασκῆσαι, πολυδαίδαλον ἱστὸν ὑφαίνειν. SCHOTT.

m Εὐριπίδης] v. Temenid. fr. 3. ταύτης τῆς παροιμίας om P. H.

n Συρακυσία] De Syracusanorum luxu ac mensa non pauciora Athenæus, quam de Sybaritica, quæ Erasmus congessit Chil. II. Centur. ii. Plato lib. III. de Republ. [p. 404 D.] Συρακουσίαν δὲ, ὦ φίλε, τράπεζαν, καὶ Σικελικὴν ποικιλίαν ὄψων, ὡς ἔοικας, οὐκ αἰνεῖς. Aristophanes ἐν Δαιταλεῦσι: Ἀλλ' οὐ γὰρ ἐμάθετε ταῦτα ἐμοῦ πέμποντος, Ἀλλὰ μᾶλλον πίνειν, ἔπειτ' ᾄδειν κακῶς Συρακουσίων τράπεζαν, Συβαρίτιδάς τ' εὐωχίας. SCHOTT.

o Συστομώτερος] Suidas in eos dictum ait, qui ob degenerem animum et metus causa tacent, ex Theophrasto de Legib. Erasmus etiam συντομώτερος σκάφης legisse se affirmat, nec damnat. Simile huic; *Mutus magis quam piscis.* Vaticanus autem codex hîc μεταφερόντων, pro φερόντων. Et λέγεται ἐπὶ τῶν, pro τάττεται. Denique ἐπὶ ταῖς πομπαῖς, non ἐν. SCHOTT. Εὐστομώτερος, ni fallor, Wyttenbachius Ind. Plutarch. v. Εὔστομος.

p τοῖς Εὐνούχοις] Rectius in singulari τῷ Εὐνούχῳ.

q Σχῖνον] Dentifricia è lentisco quondam, hodieque in usu sunt scalpendis dentibus ac mundandis. De quo in Apophoretis Martialis, *Lentiscum melius*, etc. Et lib. I. Dioscorides. Hujus etiam criminis accusatus Appuleius, qui Apologia respondit ad hæc, Celtiberos dentes urina mundare solitos, ut antea Catullus ad Egnatium retulerat: *Celtiberia in terra Quod quisque minxit, hoc sibi solet mane Dentem atque rufam defricare gingivam.* SCHOTT.

πιζόμενοι, ἕνεκα τοῦ λευκοῦν τοὺς ὀδόντας· παρ' ὃ καὶ τοὺς τοιούτους ΣΧΙΝΟΤΡΏΚΤΑΣ λέγουσιν. A

97 [r]ΣΕΙΡῊΝ ΜῈΝ ΦΊΛΟΝ ἈΓΓΈΛΛΕΙ, ΞΕΙ͂ΝΟΝ ΔῈ ΜΈΛΙΣΣΑ: Σειρῆνα λέγει οὐ τῶν ἀδίκων παρθένων μίαν, ἀλλὰ ζῶον ὑπόπτερον μελίσσῃ ἐοικὸς, ὡς φησὶν [s]Ἀριστοτέλης.

98 [t]ΣΟΦΟῚ ΤΎΡΑΝΝΟΙ ΤΩ͂Ν ΣΟΦΩ͂Ν ΣΥΝΟΥΣΊΑΙ: Τοῦτο Σοφοκλέους ἐστιν ἐξ Αἴαντος τοῦ Λοκροῦ· Πλάτων δὲ Εὐριπίδου φησὶν εἶναι τὸ ἰαμβεῖον. Καὶ οὐδὲν θαυμαστόν· συμπίπτουσι γὰρ ἀλλήλοις οἱ ποιηταί. B

99 [u]ΣῪΝ ΔῈ ΘΕΟῚ ΜΆΚΑΡΕΣ: Τοῦτο ἐπιλέγουσιν οἱ ῥαψῳδοί. Ὡς καὶ οἱ κιθαρῳδοὶ, ἈΛΛ' ἌΝΑΞ ΜΆΛΑ ΧΑΙ͂ΡΕ. C

100 [v]ΣΑΥΤῊΝ ἘΠΑΙΝΕΙ͂Σ: Αὕτη τῶν κατ' ἔλλειψιν λεγομένων ἐστί. Τὸ δὲ πλῆρες ἔχει οὕτως,

[r] Σειρὴν] Versum suis restituimus numeris: Σειρὴν ἀγγέλλει φίλον, ξεῖνον δὲ μέλισσα. Recenset Apostolius et Suidas proverbium, additque, σειρὴν ζῶόν ἐστι κηροποιόν. In Hesychio σείρη pro σειρὴν legitur, nisi mendosus codex est. De Sirenibus vero virginibus multa præclare Lævinus Torrentius ad Ep. ii. lib. I. Horatii. SCHOTT.

[s] Ἀριστοτέλης] Vid. Hist. An. IX. 40.

[t] Σοφοὶ] Vidit hoc et Agellius lib. XIII. Noctium Attic. cap. 17. quæ eadem Sophocles et Euripides extulerint. Est autem hic senarius Euripidis nomine apud Platonem libro VIII. de Rep. [p. 568 B.] et in Theage [p. 125 B.] Vitiose itaque in Agellio hodieque exeuditur in *Theæteto* pro in *Theage*, ut recte monuit Erasmus. Non dissimile est illud Euripidis in Rheso consilium: Σοφοῦ παρ' ἀνδρὸς χρὴ σοφόν τι μανθάνειν. Et singularis Plutarchi Commentarius, ὅτι μάλιστα τοῖς ἡγεμόσι δεῖ τὸν φιλόσοφον διηγεῖσθαι. Reposui autem hîc συνουσίᾳ, pro quo Haganoæ συνουσίαν editum. SCHOTT. Mox dedi ἰαμβεῖον pro ἴαμβιον.

[u] Σὺν δὲ θεῷ] Vitiose antehac editum Σὺν δὲ θεοὶ μάκαρες. Nos θεῷ restituimus. Et in iisdem membranis Romanis μέγα χαῖρε legebatur, ut Plato πολλὰ εἰπεῖν χαίρειν. Lucianus vero μάκραν χαίρειν λέγειν dixit. SCHOTT. θεοὶ P. H. edd. vett. cum Suida.

[v] Σαυτὴν ἐπαινεῖς] Suidas, et ex eo Apostolius integre adagium attulit, et arrogantis inscriptionis, ideoque repudiatæ, hosce versus: Εἴθ' ἐγὼ ἐν κείνοις γενόμην, ἢ κεῖνοι ἅμ' ἡμῖν, Οἱ γλώσσης τερπνῆς πρῶτα δοκοῦσι φέρειν. Ὡς ἐπ' ἀληθείης ἐκρίθην ἀφεθεὶς παράμιλλος· Νῦν δὲ χρόνῳ παρέχουσ' οἷς φθόνος οὐχ ἕπεται. Adjicit Apostolius *Philemonem* iis comicis, qui hujus arrogantiam in scena irriserint. Adhibet Julianus Imp. Epist. ad Basilium: Ἐπῄνεσα γὰρ ἐμαυτὸν ὡς Ἀστυδάμας. Vatic. hîc εἴρηται præfert, pro λεγομένων ἐστί. Et mox ita sanat locum: γράψας οὖν ἐπίγραμμα ὁ Ἀστυδάμας ἔπαινον ἔχον ἑαυτοῦ ἀνήνεγκεν ἐπὶ τὴν βουλήν. SCHOTT. vid. Meinek. ad Philemon. p. 425.

Σαυτὴν ἐπαινεῖς, ὥσπερ Ἀστυδάμας, γύναι. A

Ἀστυδάμας γὰρ ὁ Μορσίμου εὐημερήσας ἐν τῇ ὑποκρίσει Παρθενοπαίου, ἐψηφίσθη εἰκόνος ἐν τῷ θεάτρῳ ἀξιωθῆναι. Γράψας οὖν αὐτὸς ἐπίγραμμα ὁ Ἀστυδάμας ἔπαινον ἑαυτοῦ [x]ἔχον ἀνήνεγκεν ἐπὶ τὴν βουλήν· οἱ δὲ ἐψηφίσαντο ὡς ἐπαχθὲς αὐτὸ [y]μηκέτι ἐπιγραφῆναι. Διὸ καὶ σκώπτοντες αὐτὸν οἱ ποιηταὶ ἔλεγον, B

Σαυτὴν ἐπαινεῖς ὥσπερ Ἀστυδάμας, γύναι.

VI. 1 [z]ΣΥΡΒΗΝΗΣ ΧΟΡΟΣ: Αὕτη τέτακται κατὰ τῶν ἀτάκτων χορῶν, ἀπὸ τοῦ τινὰς τοῖς ὑσὶν ἐπιφωνεῖν ΣΥΡΒΑΣ. ΣΥΡΒΗΝ δὲ τὸν τάραχον ἔλεγον.

2 [a]ΣΚΥΤΗ ΒΛΕΠΕΙ: Μέμνηται αὐτῆς Εὔπολις ἐν [b]Χρυσῷ γένει. C Φησὶ γάρ,

Ἀτεχνῶς μὲν οὖν τὸ λεγόμενον σκύτη βλέπει.

Εἴρηται δὲ ἐπὶ τοῖς ὑποψιαστικῶς διακειμένοις πρὸς τὰ μέλλοντα κακά.

3 ΤΑ ΑΠΟ [c]ΤΡΙΠΟΔΟΣ: Παροιμία ἐπὶ τῶν ἀληθῶς λεγομένων, D

x ἔχων] ἔπαινον ἑαυτοῦ ἔχον P.

y μηκέτι] μὴ καὶ τὶ H.

z Συρβήνης] De Σύρβῃ Hesychius, et pluribus Athenæus lib. XV. [p. 697 E.] Etymologus: Συρβηνέων χορὸς, ὁ τεταραγμένος καὶ συώδης, ἀπὸ τοῦ τοῖς κυσὶν ἐπιφωνουμένου. SCHOTT. Mox σύβας P. H.

a Σκύτη] Erasmus in adagio: *Mens est in tergoribus*; vertit, *de tergoribus boum*, Hen. Stephanus accepit *de loris ac scuticis*, quibus servi a dominis cæduntur. Aristoph. in Vespis [641.] Ἦ μὴν ἐγώ σε τήμερον βλέπειν σκύτη ποιήσω. Athenæus libro XIII. quem locum idem typographus sic emendabat [p. 568 E.] ὄντως γὰρ ἄριστα χωλὸς οἰφᾷς τοῦ κρηπιδοποιοῦ πατρὸς οὐ πολλά σε σωφρονίσαντος καὶ διδάξαντος σκύτη βλέπειν. Ubi antea πρὸς conjicit per compendia scriptum, pro πατρός. Quod mendum frequenter in Apostolii parœmiis typis evulgatis commissum observavi. Diversum ab hoc, quod ἀπὸ τοῦ σκυθροῦ *molesto*, σκυθρωπὸν Græci dicunt pro *tetrico* ac *vultuoso*. Vitiose autem hîc στύτη βλέπει excusum erat pro σκύτη. Sic Maro Ecl. III. ver. 8. *transversa tuentibus hircis*. Et Græci, βλέπειν ἔρημον καὶ Τιτανῶδες βλέπειν. Et id genus alia. SCHOTT. Vid. Schol. Aristoph. Pac. 668.

b Χρυσογενεῖ] Χρυσῷ γένει cum Schol. Aristoph. Vesp. 641.

c τρίποδος] De tripode Apollinis Athenæus libro II. [p. 37 F.] Strabo lib. IX. [607=641.] et Eustathius Ιλ. ι'. [740, 12.] ac de recentioribus Hadrianus Junius in Animadversis lib. II. cap. 3. Ob. Gifanius in Lucretium, et Joach. Camerarius in Problematum decuriis, de utroque tripodum genere cum militari, tum oraculorum. De origine tripodis Suidas, quem vide. Πυθίου autem emendandum censui e depravato

ἤτοι ἀπὸ τοῦ Δελφικοῦ τρίποδος, ἢ ἀπὸ τοῦ [d]Πυθαγορικοῦ. Τινὶ A γὰρ πονηρῷ χρωμένῳ πολλὰ ἄτοπα ὁ θεὸς ἀνεῖλε, καὶ τέλος [e]ἐπεῖπε,

Ταῦτά τοι ἐκ τρίποδος Δελφικοῦ ἐφράσατο Φοῖβος.

4 [f]Τάλαντα Ταντάλου: Διεβεβόητο ὁ Τάνταλος ἐπὶ πλούτῳ, ὡς καὶ εἰς παροιμίαν διαδοθῆναι. Διπλῆν δὲ συμβέβηκεν εἶναι B τὴν παροιμίαν, καὶ τὴν μὲν, Ταντάλου τάλαντα ταλαντίζεται· τὴν δὲ, Ταντάλου τάλαντα.

5 Τὸ Δωδωναῖον χαλκεῖον: Κεῖται παρὰ Μενάνδρῳ [g]ἐν τῷ [h]Ἀρρηφόρῳ. Εἴρηται δὲ ἐπὶ τῶν πολλὰ λαλούντων, καὶ μὴ διαλειπόντων. Φασὶ γὰρ ἐν Δωδώνῃ χαλκεῖον ἐπὶ κίονος ἐν μετεώρῳ C κεῖσθαι· ἐπὶ δὲ ἑτέρου πλησίον κίονος ἑστάναι τὸν παῖδα ἐξηρτημένον μάστιγα χαλκῆν· πνεύματος δὲ κινηθέντος μεγάλου, τὴν μάστιγα πολλάκις εἰς τὸν λέβητα ἐκπίπτειν, καὶ ἠχεῖν οὕτω τὸν λέβητα ἐπὶ χρόνον πολύν.

6 [i]Τερμέρια κακά: Τὰ μεγάλα. Καὶ παροιμία ἐντεῦθεν. D

per compendium Πυθαγόρου: et, qui turbat versus, ita forte constabit si Δελφῶν pro Δελφικοῦ legeris. SCHOTT.

[d] Πυθίου] Πυθαγορικοῦ P. H. edd. vett.

[e] ἐπεῖπε] ἀπεῖπε H.

[f] Τάλαντα] Τάλαντα Zenobius alibi *facta* exponit, quod Erasmum fugerat adag. Ζωπύρου τάλαντα. Usi vero hoc adagio Anacreon, et Epicharmus apud Suidam, et Plato in Euthyphrone [p. 11 D.] Antiphanes apud Athenæum [p. 230 E.] Οἴαν ποτ' ἔσχε καὶ Θίβρων, ὁ Ταντάλου Μαλακὸν ταλάντοις ἐκταλαντωθεὶς ἀνήρ. SCHOTT.

[g] ἐν τῷ] ἐν τῇ Meinek. fr. Menand. p. 27. ἐν τῷ ἀρηφο. F.

[h] Ἀρηφόρῳ] Ἀρρηφόρῳ lego, quæ comœdia Menandri est, Athenæi auctoritate. Suidas habet Αὐλητρίδι, quæ eadem est. Non dissimulandum tamen alia longe significatione quam pro *tibicina* sumsisse Hesychium, aliosque Lexicographos, nimirum pro μυσταγωγῷ. Demon parœmiographus apud eumdem Suidam aliam adagii originem adfert, quam tamen rejicit, commemoratque et hanc Zenobii. Lege et in *Dodona* Stephanum περὶ πόλεων. Respexit huc Juvenalis Sat. VI. ver. 441. *Tot pariter pelves, tot tintinnabula credas Pulsari.* Vaticanus aliter paulo exponit adagium: Ἐπὶ τῶν πολλὰ λαλούντων, καὶ μὴ διαλειπόντων· ἐν Δωδώνῃ γὰρ ἐπὶ κίονος χαλκεῖον ἵστατο, ἐπὶ δ' αὐτοῦ πλησίον παῖς ἐξηρτημένος μάστιγα χαλκῆν πνεύματος κινοῦντος εἰς τὸν λέβητα ταύτην ἐνέβαλεν, καὶ οὕτως ἦχος ἀπετελεῖτο μέγας. SCHOTT. Vid. Excerpta e Strabon. VII. p. 478=507. Eustath. Il. p. 335, 336.

[i] Τερμέρια] Mutilus hîc Zenobius videatur, quod adagii originem exponere voluerit, non ab-

7 [k]ΤΕΤΡΑΔΙ ΓΕΓΟΝΑΣ: Παροιμία· τὸν 'Ηρακλέα γὰρ φασὶ τε- A
τράδι γεννηθῆναι, καὶ ἔνδοξον ὄντα καὶ ἐπιφανέστατον ἄλλῳ ταλαιπωρεῖν. 'Εστιν οὖν ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἄλλοις πονούντων. Μέμνηται ταύτης Πλάτων ὁ κωμικός. Φασὶ δὲ αὐτὸν καὶ τετράδι θεὸν νομισθῆναι.

8 [l]ΤΡΥΓΟΝΟΣ ΛΑΛΙΣΤΕΡΟΣ: Μέμνηται ταύτης Μένανδρος ἐν B
Πλοκίῳ. 'Επειδὴ αἱ τρυγόνες οὐ μόνον τῷ στόματι, ἀλλὰ καὶ τοῖς ὀπισθίοις μέλεσιν ἠχοῦσι. Τάττεται δὲ ἐπὶ τῶν πολλὰ λαλούντων.

9 [m]ΤΕΝΕΔΙΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ: Τένης ὁ Κύκνου διαβληθεὶς [n]ὑπὸ
τῆς μητρυίας ὡς πειράσας αὐτὴν καὶ ἐμβληθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς C
εἰς λάρνακα, ἐσώθη διὰ τῆς θαλάσσης εἰς Τένεδον τὴν νῆσον. 'Ενομοθέτησεν οὖν, ἐπὶ τῶν δικῶν ἵστασθαι ἄνθρωπον πέλεκυν

solverit. Suidas supplebit, qui a loco in Caria *Termerio* derivat, ubi tyrannorum carcer. Melius tamen in Theseo Plutarchus [p. 513.] de *Termero* humana capita crudelem in modum confringente, eademque pœna ab Hercule affecto. Simile ab Erasmo allatum exemplum de Gallieno Imp. sed obscure, perspicue magis Trebellius Pollio, et Cœlius Rhodiginus lib. XI. Antiqu. Lectionum cap. 7. SCHOTT. Vid. Schol. MS. Vat. in Euripid. Rhes. 505.

[k] Τετράδι] Vatic. ita extulit, Τετράδι μὲν γέγονας τοίχου. Eadem sed uberius Suidas, et Eustathius in Iliad. β'. Sic et apud L. Florum Pyrrhus Epirota *Herculis se sidere natum, repullulantibus prœliis* queritur. SCHOTT. Eustath. Il. β'. p. 302. ω'. 1353, 6. Od. ε'. 1534, 34. Dedi φασὶ cum B. pro φησί.

[l] Τρυγόνος] Ælianus proverbium adfert, eademque de turture libro XII. Animal. cap. 10. quasi utrimque sonet, forte quod toto corporis motu. *Gemitus* autem propria ejus vox. Hinc Maro: *Nec gemere aëria cessabit turtur ab ulmo.* De feminis loquacibus etiam Theocritus in Syracusanis [XV. 88.] Τρυγόνες ἐκναισεῦντι πλατυάσδοισαι ἅπαντα. Plocii porro nomine Satyram quoque Menippæam togatorum doctissimus M. Varro apud Nonium inscripsit. SCHOTT. Vid. Schol. Cod. Lips. ad Il. ι'. 311. Eustath. p. 751, 13.

[m] Τενέδιος] Suidas singulatim hæc uberiusque commemorat, ut Cycni fabulam, ac de Hemithea Tenes sorore cistæ una imposita; a quo et diversus abit in Phocicis Pausan. Legendus et Stephanus, qui de nummo securi impresso eadem quæ Suidas refert. Varia hinc ducta proverbia: *Tenedius homo, patronus, bipennis, tibicen, tegula.* Cicero lib. II. Epist. ad Q. Fratrem: *Tenediorum libertas Tenedia securi præcisa est.* De Tenedo vero insula Maronis interpretes ad illud: *Tenedos notissima fama insula.* SCHOTT. Vid. Conon. Narr. 28.

[n] ὑπὸ τῆς—ἐμβληθεὶς accesserunt ex P.

ἔχοντα κατὰ νῶτα τοῦ κρίνοντος καὶ τοῦ κρινομένου, ἵνα ὁ ἁλοὺς A εὐθὺς τῷ πελέκει πληγεὶς ἀποθάνῃ. Εἴρηται οὖν ἡ παροιμία καὶ ἐπὶ τῶν φοβερῶν τὰς ὄψεις· ὁ γὰρ τὸν πέλεκυν ἔχων φοβερὸς ἐφειστήκει. Μέμνηται ταύτης ἐν Ἐφεσίῳ Μένανδρος.

10 [o]Τὰ Ναννάκου: Εἴρηται ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν θαυμαζομένων ἐν παλαιότητι, ἢ ἐπὶ τῶν πολλὰ θρηνούντων. Νάννακος γὰρ ἐγέ- B νετο Φρυγῶν βασιλεὺς, ὥς φησιν Ἑρμογένης [p]ἐν τοῖς Φρυγίοις, πρὸ τῶν Δευκαλίωνος νόμων· ὃς προειδὼς τὸν μέλλοντα κατακλυσμὸν, συναγαγὼν πάντας εἰς τὰ ἱερὰ μετὰ δακρύων ἱκέτευεν. Ἡρώδης δὲ ὁ ἰαμβοποιὸς φησὶν,

Ἵνα τὰ Ναννάκου κλαύσω. C

11 [q]Τὰ τρία τῶν εἰς τὸν θάνατον: Μέμνηται ταύτης [r]Ἀλέξανδρος ἐν Αἰπόλοις. [s]Ἀριστείδης μὲν οὖν φησὶν, ὅτι ὁ μαντευόμενος ἐν Δελφοῖς σεσημασμένον ἐλάμβανε τὸν χρησμόν· καὶ προείρηται αὐτῷ, εἰ λύσει πρὸ τῆς νενομισμένης ἡμέρας, ἕξει μίαν τῶν τριῶν· ἢ γὰρ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτὸν ἔδει στερηθῆναι, ἢ τῆς D χειρὸς, ἢ τῆς γλώττης. Ἄλλοι δέ φασιν ὅτι τῷ καταγινωσκομένῳ θάνατον τρία προσεφέρετο, ξίφος, βρόχος, κώνειον.

[o] Τὰ Ναννάκου] Mire hîc a scriptoribus variatum. Suidas cum Zenobio *Nannacam* nominat, quem Stephanus πολιογράφος [v. Ἰκόνιον] (qui et in fabula mire variat) *Annacum* prima a capite N littera extrita. Erasmus *Cannacam* nescio quid secutus Chil. II. Cent. 8. [19.] Post tamen Chil. IV. Cent. 1. [46.] *Nannacum* appellat. Pro ἵνα τὰ Ναννάκου apparet legisse Stephanum ἐπὶ Ναννάκου κλαύσειν. Vatican. vero cod. τὰ ἀπὸ Ναννάκου κλαύσι, et pro τῶν Δευκαλίωνος νόμων, longe malim χρόνων rescribi, si faveant membranæ, nisi si reddas *ante Deucalionem*. SCHOTT. χρόνων Suidas p. 3483 B. Mox Νάννακας F.

[p] ἐν τοῖς Φρυγίοις] Hermogenem ἐν τῷ περὶ Φρυγίας citat Schol. Apoll. Rhod. II. 724. Eundem librum respexisse videtur Steph. Byz. v. Ἀζανοί.

[q] Τὰ τρία] Suidas eadem narrat copiosius Centur. XIII. admiscens et illud hîc prover. τὰ τρία παρὰ τῇ αὐλῇ. Suspecta vero mihi lectio: Ἀλέξανδρος ἐν Αἰπόλοις. Theodorus Canterus calamitate mihi carior, tentarat olim ὁ Αἰτωλός. Sed propius factum est nihil, quam ut Ἄλεξιν substituerem, comicum laudatum a Suida, et plurimas ejus fabulas Dipnosophista recenset; verum nihil mutandum a libris defectus censeo. SCHOTT.

[r] Ἀλέξανδρος] Nomen Anaxandridis hic restituerit Hemsterhus. ad Aristoph. Plut. p. 324. Sed vid. Meinekii Quæst. Scen. III. p. 25. Ἄλεξις Suidas p. 3503 A.

[s] Ἀριστείδης] An parœmiographus, cujus librum tertium citat Athenæus XIV. p. 641 A.?

12 [t]Τὸ περὶ Δρῦν σκότος: Ἀριστοτέλης φησὶν ἐν τῇ Σαμίων A πολιτείᾳ, Πριηνέας πολλοὺς ὑπὸ Μιλησίων ἀναιρεθῆναι περὶ τὴν καλουμένην Δρῦν· ὅθεν καὶ τὰς [u]Πριηνέας γυναῖκας ὀμνύναι τὸ περὶ Δρῦν σκότος.

13 [x]Τὰς ἐν τῆι φαρέτραι ψηφῖδας: [y]Φύλαρχος φησὶ τοὺς Σκύθας μέλλοντας καθεύδειν ἄγειν τὴν φαρέτραν, καὶ εἰ μὲν ἀλύ- B πως τύχοιεν τὴν ἡμέραν ἐκείνην διάγοντες, καθίεναι εἰς τὴν φαρέτραν ψηφῖδα λευκήν· εἰ δὲ ὀχληρῶς, μέλαιναν. Ἐπὶ τοίνυν τῶν ἀποθνησκόντων ἐκφέρειν τὰς φαρέτρας, καὶ ἀριθμεῖν τὰς ψήφους· καὶ εἰ εὑρεθείησαν πλείους αἱ λευκαὶ, εὐδαιμονίζειν τὸν ἀπογενό-

t Τὸ περὶ δρῦν] Eamdem historiam uberius Plutarchus in Problematis [p. 295 F.] commemorat, ut Prienensium uxores obtestari ac jurare per Quercum consueverint. Illum adi. Nec dissimile quod in Sacris litteris legimus, imprecatum monti Gelboë, quo Saul cecidisset, 2 Reg. i. ver. 21. Ὄρη τὰ ἐν Γελβουὲ μὴ καταβάτω δρόσος, καὶ μὴ ἤ ὑετὸς ἐφ' ὑμᾶς, καὶ ἀγροὶ ἀπαρχῶν, ὅτι ἐκεῖ προσωχθίσθη θυρεὸς δυνατῶν, θυρεὸς Σαοὺλ, οὐκ ἐχρίσθη ἐν ἐλαίῳ. Vaticanus autem liber hoc loco, τὸ παρὰ Δρῦν σκότος, non περί. SCHOTT.

u Πριηνέας] Πριηνέων vel Πριηνείας Wyttenbach. ad Plutarch. II. p. 295 F.

x Τὰς ἐν τῇ φαρέτρᾳ] Erasmus adagium ab extremis hisce Zenobii verbis sic conformabat, Ἀγαθὴ ἐκ τῆς φαρέτρας ἡμέρα; quem vide et adag. *Creta notare*, et, *Album calculum addere*. Junius vero similia profert de *candida die*, et *faba* e Plutarcho in Pericle Centuria III. adagio 59. Quibus adde ex eodem Plutarcho Ἀγαθὸν φῶς, ominari in aurora solitos veteres. Hesychius: λευκὴ ἡμέρα, ἀγαθή. Phrynichus in vocibus Atticis: Λευκὴν ἡμέραν διαγαγεῖν, τὴν ἡδεῖαν καὶ ἱλαράν. Catullus: *Fulsere vere candidi tibi soles*. Et iterum: *Fulsere quondam candidi tibi soles*. Mox lego et verto ἐκφέρειν τὴν φαρέτραν, non multitudinis numero τὰς φαρέτρας. Nunc etiam Vaticani cod. breviorem explanationem repræsentabo. Sic enim ille concise: Τῶν εἰς τὴν φαρέτραν. Φίλαρχος φασὶ τοὺς Σκύθας ἀλύπως τὴν ἡμέραν διαγαγόντας ψῆφον ἐμβάλλειν εἰς τὴν φαρέτραν λευκήν· ὀχληρῶς δὲ μέλαιναν. Ἐπὶ τῶν ἀποθνησκόντων τοίνυν ἀριθμεῖν τὰς ψήφους· καὶ εἰ πλείους αἱ λευκαὶ ηὑρίσκοντο, ηὐδαιμόνιζον τὸν ἀπογενόμενον· ὅθεν παροιμιασθῆναι τὴν ἀγαθὴν ἡμέραν συνέβη λεγόντων τῶν ἐκ τῆς φαρέτρας ὑπάρχειν. Καὶ Μένανδρος τὴν ἀγαθὴν ἡμέραν λευκήν φησιν ἐν Λευκάδι. Illud etiam incertum an Φύλαρχος per υ historicus ille nominandus, ut Athenæus persæpe advocat: de quo et Suidas scripsisse de Inventis; an Φίλαρχος per ι, ut Plutarchus nominat in vita Camilli, Pyrrhi, et Arati: itemque Hyginus. SCHOTT.

y Φίλαρχος] Φύλαρχος P. H. Vid. Bentleium ad Horat. Carm. I. 36, 10.

μενον. Ὅθεν παροιμιασθῆναι, τὴν ἀγαθὴν ἡμῶν ἡμέραν λεγόντων A
ἐκ τῆς φαρέτρας εἶναι. Καὶ Μένανδρος δὲ φησὶν ἐν [z] Λευκαδίῳ, τὴν ἀγαθὴν ἡμέραν λευκὴν καλεῖσθαι.

14 Τί ΣΟΙ Ο ἈΠΌΛΛΩΝ ΚΕΚΙΘΆΡΙΚΕΝ; Τὸ ΚΕΚΙΘΆΡΙΚΕΝ, οἷον, ἐμαντεύσατο· ὥς φησὶν [a] Αἰσχύλος ἐν Αἴαντι Λοκρῷ.

15 ΤΑῦΤΆ ΣΟΙ ΚΑῚ ΠΎΘΙΑ ΚΑῚ ΔΉΛΙΑ: Ἡ παροιμία εἴρηται B
ἐπὶ τῶν ὕστατα καὶ τελευταῖα ποιούντων. Μέμνηται δὲ αὐτῆς Μένανδρος. Φασὶ δὲ, ὅτι Πολυκράτης [b] ὁ Σαμίων * * *

16 [c] ΤΆΔΕ ΜΗ͂ΔΟΣ ΟὐΦΥΛΆΞΕΙ: Δικαίαρχος φησὶν, ὅτι μελλούσης τῆς Ξέρξου στρατείας γίνεσθαι, οἱ Ἕλληνες ἀπογνόντες τῆς
[d] σωτηρίας, τὰς οὐσίας αὐτῶν ἀνήλισκον, ἐπιλέγοντες, ΤΆΔΕ C
ΜΗ͂ΔΟΣ ΟὐΦΥΛΆΞΕΙ.

17 Τί ΟὐΚ ἈΠΉΓΞΩ, ἽΝΑ ΘΉΒΗΣΙΝ ἭΡΩΣ ΓΈΝΗΙ; Ταύτης

[z] Λευκαδίῳ—φησὶν—καλεῖσθαι] Λευκαδίᾳ—φασι—καλεῖ Meinekius F. Menand. p. 107.

[a] Αἰσχύλος] Sophoclis eadem tragœdia supra laudata Cent. V. adag. 98. Sed hi tragici et sententias, ut diximus, et titulos sæpe communes habuerunt. SCHOTT. Σοφοκλῆς ap. Dindorf. n. 18.

[b] ὁ Σαμίων] Nisi quid judicans fallor, nihil hîc opis adferente Vaticano, aut insignite corruptus hic locus est, aut certe turbatus ac mutilus, ut quæ uncis inclusimus, et asteriscis signavimus, ea alterius esse proverbii existimem. Suidas enim in Πύθια καὶ Δήλια alia adfert de Polycrate ludos faciente, quæ et Apostolius est mutuatus [XVII. 95.] adduntque Epicurum Epistola ad Idomeneum hoc usum adagio, quod tamen non reperias in ea quam lib. X. Laërtius recitat. Erasmus Suidam secutus in dict. Ταῦτά σοι καὶ Πύθια καὶ Δήλια. Chil. II. Cent. VI. adag. 80. sic ait: *Natum aiunt ab oraculo quodam reddito Polycrati Samiorum tyranno. Nam is posteaquam Rheneam insulam cepisset, eamque consecrasset Apollini, constitutis apud Delum ludis pulcerrimis, Delphos misit, consulturos, utrum oporteret eos ludos Delos an Pythios appellare. Respondit oraculum,* Ταῦτά σοι καὶ Πύθια καὶ Δήλια, *futurum innuens, ut propediem excederet e vita: idque evenit.* SCHOTT. Post Σαμίων folium vel amissum vel transpositum. Nam quæ edd. statim exhibent, ea proculdubio ad I. 30. pertinent, quo, sententia poscente, relegavimus. Vid. B. 894. In P. H. h. l. continuo sequuntur II. 37—59.

[c] Τάδε Μῆδος] Vereor ne ἀνιστορησία sit: Herodotus enim, Plutarchus, Aristoteles, et Maximus Tyrius, oraculum datum aiunt, ut ligneis se mœnibus cingerent Athenienses, quod Themistocles de triremibus dictum persuasit, et ad Trœzenem ac Salaminem cum conjugibus concesserunt. Auctor Cicero, ac Nepos Cornelius. SCHOTT.

[d] ἑαυτῶν σωτηρίας τὰς οὐσίας] σωτηρίας, τὰς οὐσίας αὐτῶν P. F. et ni fallor H.

[e]Πλάτων ἐν Μενέλεῳ μέμνηται. Φασὶ δὲ, ὅτι ἐν Θήβαις οἱ A
ἑαυτοὺς ἀναιροῦντες οὐδεμιᾶς τιμῆς μετεῖχον. Καὶ Ἀριστοτέλης
δέ φησι περὶ Θηβαίων τὸ αὐτὸ τοῦτο, ὅτι τοὺς αὐτόχειρας ἑαυτῶν
γινομένους οὐκ ἐτίμων. Τὸ οὖν, Ἵνα ἥρως γένῃ, κατ' εὐφημισμὸν εἴρηται.

18 [f]Τιθωνοῦ γῆρας: Ἐπὶ τῶν πολυχρονίων καὶ ὑπεργήρων τάτ- B
τεται. Ἱστορεῖται δὲ, ὅτι Τιθωνὸς κατ' εὐχὴν τὸ γῆρας ἀποθέμενος τέττιξ ἐγένετο, ὡς φησὶ Κλέαρχος ἐν τῷ περὶ βίων.

19 Τὸ θερμὸν τοῦ ὀβελοῦ: Ἐπὶ τῶν ἀναιρουμένων τὰ χείρονα
ἀντὶ τῶν κρειττόνων εἴρηται ἡ παροιμία. Μετενήνεκται δὲ ἀπὸ
τῶν ἀπείρως δρασσομένων κατὰ τὸ πεπυρωμένον τῶν ὀβελίσκων. C
Μέμνηται ταύτης [g]Σοφοκλῆς.

20 [h]Ὑπὸ παντὶ λίθῳ: Παροιμία,

Ὑπὸ παντὶ λίθῳ σκορπίος καθεύδει.

21 [i]Ὕλαν [k]κραυγάζειν: Ἐπὶ τῶν μάτην βοώντων ἡ παροιμία

[e] Πλάτων ἐν Μενέλεῳ] Suidas hîc Platonem *in Menelao* et sæpius advocat, addita amplius syllaba, non *in Meneo*; comicum accipiens, non philosophum. Idem παρὰ τὴν ἱστορίαν dictum proverbium notat; noster vero κατ' εὐφημισμόν; quod schema boni ominis in contrarium vertit sinistra. Ut *Abire* et *Vixisse*, pro, *mortuum esse*. Mortis enim scævum nomen erat. Erasmus Zenobium sequitur, Chil. II. Cent. VIII. adag. 15. vertitque sic Cognatus: *Quid non detrectas, ut heros Thebis fias?* SCHOTT. Μενέῳ P. edd. vett.

[f] Τιθωνοῦ] Suidas hoc loco et in καταγηράσαις Τιθωνοῦ βαθύτερον fabulæ etiam meminit, quam copiose poëtæ, Homerus, Naso, et Lycophronis interpres ac Diodorus narrant. Horat. lib. II. Oda 15. *Longa Tithonum minuit senectus.* Utitur adagio Lucianus [D. Mort. VII. 1.] Καὶ ὑπὲρ Τιθωνὸν ἔζη ὁ γέρων. SCHOTT.

[g] Σοφοκλῆς] Fr. 949.

[h] Ὑπὸ παντὶ] Usum adagii, quia præterit Zenobius, hunc tribuit Hen. Stephanus, sequius quam Erasmus, ut hoc significet, inter omnes homines, insidiosos et fallaces quosdam reperiri. Nicandri interpres [Ther. 19.] et Suidas e Sophoclis Captivis hæc adfert: Ἐν παντὶ γάρ τε σκορπίος φρουρεῖ λίθῳ. Aristoph. in Thesmoph. [535.] Τὴν παροιμίαν δ' ἐπαινῶ Τὴν παλαιάν· ὑπὸ λίθῳ γὰρ Παντί που χρὴ Μὴ δάκῃ ῥήτωρ ἀθρεῖν. Legiturque integre in Scholiaste, et Athenæi illo fragmento, quod doctissimus Canterus in Novis evulgavit lectionibus. Vaticanus autem lib. ita explanat: Ὑπὸ παντὶ λίθῳ σκορπίος. Ἐλλείπει τὸ ὑπέστιν. Ἐπὶ τῶν κακοήθων καὶ ἐριστικῶν. Παραινεῖ δὲ μὴ προτελῶς λαλεῖν τοῦ μὴ δηχθῆναι. SCHOTT.

[i] Ὕλαν] De Hyla trita jam fabula vel ex Theocriti Idyllio XIII. quod *Hylas* inscribitur. Sic enim ibi [v. 58.] Τρὶς μὲν Ὕλαν

εἴρηται. Ἐπειδὴ τὸν Ὕλαν ἀφανῆ γενόμενον ὁ Ἡρακλῆς ἀποβὰς τῆς Ἀργοῦς, καὶ μετὰ κραυγῆς πολλὰ ζητήσας, οὐχ εὗρεν. A

[l] Ἱστορεῖται δὲ περὶ τοῦ Ὕλα, ὅτι ἡρπάγη [m] παρὰ τῶν Νηρηΐδων διὰ κάλλος. Φασὶ γάρ τινες, καὶ τὸν Ἡρακλέα σύμπλουν γενέσθαι τῷ Ἰάσονι μετὰ καὶ τοῦ Ὕλα, διὰ δὲ τὴν τούτου ἀπώλειαν λυπηθέντα τὸν Ἡρακλέα εἰς Μυσίαν ἀπολειφθῆναι. B Ἐκεῖσε γὰρ οἱ Ἀργοναῦται προσχόντες, τὸν Ὕλαν Ἡρακλέους ἐρώμενον πρὸς θήραν πέμπουσιν· ὁ δὲ διὰ κάλλος ὑπὸ Νηρηΐδων ἁρπαγεὶς ἀνεβόησε. Καὶ Πολύφημος ἀκούσας αὐτοῦ βοήσαντος, σπασάμενος τὸ ξίφος ἐδίωκεν, ὑπὸ λῃστῶν ἄγεσθαι νομίζων, καὶ δηλοῖ περὶ τούτου Ἡρακλεῖ· [mm] ζητήσαντος δὲ πολλὰ τὸν Ὕλαν C Ἡρακλέους, καὶ μὴ ὑποστρέψαντος διὰ λύπην, ἐπεὶ τὸν ζητούμενον οὐχ εὗρεν, ἡ ναῦς ἀνήχθη. Καὶ Ἡρακλῆς πρὸς Ἄργος ὑπέστρεψεν.

22 [n] Ὕδωρ δὲ πίνων χρηστὸν οὐδὲν ἂν [o] τέκοις: Τοῦτο Δημητρίου τοῦ Ἁλικαρνασέως φασὶν εἶναι λέγοντος, D

Οἶνος τοῦ χάριέν τι φέρειν ταχὺς ἵππος ἀοιδῶν·
ὕδωρ δὲ πίνων χρηστὸν οὐδὲν ἂν τέκοις.

ἄυσεν ὅσον βαθὺς ἤρυγε λαιμός, &c. Quem ita Maro, ut alias semper, expressit Ecl. VII. *His adjungat Hylam, nautæ quo fonte relictum Clamassent, ut littus Hyla, Hyla omne sonaret.* Ubi Servius legendus, et Apollonius, ejusque interpres copiose, Strabo item, et Suidas, qui ἐξελθεῖν ὑδρευόμενον, *aquatum ivisse*, ait, non, ut noster, πρὸς θήραν *venatum*, fortasse, quod *Nereïdes æquoreæ* sint Catullo, ac *pelagi Nymphæ* Nasoni, ut *Hamadryades* silvarum. SCHOTT.

[k] κραυγάζειν] κραυγάζεις P.

[l] ἱστορεῖται δὲ] Vid. Apollodor. I. 9, 19.

[m] παρὰ τῶν Νηρηΐδων] Leg. ὑπὸ τῶν Κρηνίδων, et mox. VALCK.

[mm] ζητήσαντι] corr. ζητήσαντος cum Heynio ad Apollod.

[n] Ὕδωρ δὲ] Demetrii hoc vini elogium Nicerato attribui video lib. I. Ἀνθολ. εἰς οἶνον, et ἄδηλον refertur apud Athenæum initio lib. II. [p. 39 C.] at aliter paulo: Ο. τοι χαρίεντι πέλει μέγας ἵππος ἀοιδῷ. In Cratinum autem comicum, qui et κώδιον pro re vilissima, dictus est, scriptum hoc epigramma testantur, de quo et Horatius Flaccus lib. I. Epist. 19. *Prisco si credis, Mæcenas docte, Cratino, Nulla placere diu nec vivere carmina possunt Quæ scribuntur aquæ potoribus*, &c. Et Epist. 5. *Fæcundi calices quem non fecere disertum.* Idem et *Ennium vinosum* facit, atque *Homerum. Æschylum* item nisi potum tragœdias scripsisse auctor est in Sympos. Plutarchus. Quod et acino sit uvæ passæ extinctus Anacreon, testis C. Plinius libro VII. cap. 7. Ebriosum etiam fuisse poemata ejus clamant. SCHOTT.

[o] τέκῃς] τέκοις hic et infra P. H.

23 ᵖὙΠΕΡ ΤΑ ἘΣΚΑΜΜΕΝΑ : ᑫΦάϋλλος ἐγένετο πένταθλος Πόν- A
τιος, ὃς ἐδόκει μέγιστα δισκεύειν καὶ ἅλλεσθαι· ἐπειδὴ ʳοὖν ὑπὲρ τοὺς ἐσκαμμένους πεντήκοντα πόδας εἰς τὸ στερεὸν ἥλατο, τὸ συμβὰν εἰς παροιμίαν περιέστη.

24 ʷὙΔΩΡ ΠΑΡΑΡΡΕΕΙ : Αὕτη τάττεται ἐπὶ τῶν ˢἐκ παντὸς ἔργου ἐπαγγελλομένων καταπράξασθαι τὸ προκείμενον. Μετενήνεκται B
δὲ ἀπὸ τῶν ὑπὸ σπουδῆς εἰς ῥέοντα πλοῖα εἰσβαινόντων, καὶ παραβαλλομένων τῷ κινδύνῳ. Μέμνηται αὐτῆς Κρατῖνος ἐν ᵗΔραπέτισιν.

25 ᵘὙΠΕΡΟΥ ΠΕΡΙΤΡΟΠΗ : Αὕτη τέτακται ἐπὶ τῶν πάντα ποιούντων καὶ μηδὲν περαινόντων. Μέμνηται ˣαὐτῆς Φιλήμων ἐν C
ʷἭρωσιν.

26 ʸὝΔΡΑΝ ΤΕΜΝΕΙΣ : Ἐπὶ τῶν ἀμηχάνων εἴρηται ἡ παροιμία·

ᵖ Ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα] Vaticanus codex: Ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα πηδᾶν. Ἀπὸ Φαύλλου τοῦ πεντάθλου. Τὰ δὲ εἰς ὃν ἐπιγέγραπται· πέντε πεντήκοντα πόδας πήδησε Φαῦλλος. Ἐπεὶ γὰρ ὑπὲρ τοὺς ἐσκαμμένους πεντήκοντα πόδας, ἑτέρους πέντε εἰς ὕστερον, εἰς παροιμίαν περιέστη. Sic et Lucianus addit πηδᾶν, et Basilius M. Homilia VI. in Hexaëmeron, et Chrysost. alibi, Ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα ἐπιχειρεῖν. Suidas non *Opuntium*, sed *Crotoniatam* facit, ac depravate hîc Φύλλος editum repperi, et Πόντιος, melius Ὀπούντιος in Basilien. editione. Meminit et Pollux lib. III. Onomastici. [s. 151.] Utitur autem Plato in Cratylo [p. 413 A.] et Lucianus in Somnio [c. 6.] Divus item Chrysostomus in Epist. II. ad Corinth. 3. cap. Hinc ductum, quod cancellis ac fossis stadia circumscriberentur, indeque alia nata proverb. *De scammate egredi*, apud Hieronymum: *Ad scamma producere*, apud Tertullianum lib. ad Martyres: aliaque de *scammate* a doctis hominibus observata, ut Paulo Leopardo Belga lib. I. Miscellan. capite 22. et Hœschelio Notis ad Photii Græc. Bibliothecam. SCHOTT. Vid. Schol. Platon. p. 15.

ᑫ Φύλλος] Φάϋλλος leg.

ʳ αὖ] οὖν P. H.

ˢ παντὸς] ἐκ παντὸς P. H.

ᵗ Δραπέτησιν] Leg. Δραπέτισιν.

ᵘ Ὑπέρου ἐπιτροπή] Vatican. Ὑπέρου περίτροφον. Ἐπὶ τῶν πάντα τὰ αὐτὰ ποιούντων, καὶ μηδὲν περαινόντων. Plutarcho περιτροπὴ est, Hesychio περιστροφή. Hesychius similiter explicat de iis qui faciunt, non proficiunt tamen. Suidas bis continenter attulit, nunc περιτροπή, nunc περίτροφον apponens. Et Platonis comici hæc ex Adonide: Εἶτ' οὐχ ὑπέρου μοι περιτροπὴ γένηται. Utitur et Plato philosophus in Theæteto, [p. 209 E.] et adversus Stoicos Plutarchus [p. 1072 B.] SCHOTT. Vide Schol. Platon. p. 33. Dedi περιτροπὴ pro ἐπιτροπή.

ˣ αὐτῆς] ταύτης H.

ʸ Ὕδραν] Utitur Plato lib. IV. [p. 426 E.] de Rep. Lucianus in Amoribus [ ] et Plutarchus de Alexandri fortuna [p. 341 F.] Ὕδραν τέμνων ἀεί τισι πολέμοις ἀνα-

διὰ τὰς τῆς Ὕδρας κεφαλὰς, ἃς τέμνων ὁ Ἡρακλῆς οὐδὲν μᾶλλον ἐκράτει τῆς Ὕδρας, ἀναδιδούσης ἄλλας ἀντὶ τῶν κοπτομένων κεφαλάς. A

[z] Ἡ δὲ Ὕδρα θηρίον ἦν μέγιστον, ἐν τῇ Λέρνῃ τρεφόμενον, κεφαλὰς ἔχουσα ὀκτὼ, μίαν μέσην ἀθάνατον. Ταύτην κατ' ἐπιταγὴν Εὐρυσθέως ὁ Ἡρακλῆς ἔκτεινεν. Ἅρματα γὰρ ἐπιβὰς, B ἡνιοχοῦντος Ἰολάου, παρεγένετο εἰς Λέρνην, ὅπου ὁ φωλεὸς αὐτῆς ὑπῆρχε, καὶ βάλλων βέλεσιν ἠνάγκασεν αὐτὴν ἐξελθεῖν, καὶ κρατήσας τὰς κεφαλὰς ἀπέτεμνεν. Ἀλλ' οὐδὲν ἀνύειν ἠδύνατο· μιᾶς γὰρ κοπτομένης, δύο ἀνεφύοντο. Προσκαλεσάμενος οὖν βοηθὸν τὸν Ἰόλαον, [a] ἐπέταξεν αὐτῷ μέρος τὶ καταπρῆσαι τῆς C ἐγγὺς ὕλης, καὶ τοῖς δαλοῖς ἐπικαίειν τοὺς τόπους τῶν τετμημένων κεφαλῶν, καὶ τοῦτον τὸν τρόπον Ἰολάου κωλύοντος τὰς [b] ἀναφυομένας κεφαλὰς, Ἡρακλῆς περιγίνεται τὴν ἀθάνατον ἀποκόψας, τὸ σῶμα δὲ τῆς Ὕδρας ἀνασχίσας, καὶ τῇ χολῇ ταύτης τοὺς ὀϊστοὺς βάψας, θανατηφόρους εἰργάσατο. D

27 [c] Ὑγιέστερος κρότωνος: Ἐπὶ τῶν πάνυ ὑγιαινόντων ἡ παροιμία, ἀπὸ τοῦ ζώου τοῦ κρότωνος. Λεῖον γάρ ἐστιν ὅλον, καὶ χωρὶς ἀμυχῆς, καὶ μηδὲν ἔχων σίνος. Μέμνηται [d] τούτου Μένανδρος ἐν Λοκροῖς.

28 [e] Ὑπὲρ ὄνου σκιᾶς: Μέμνηται ταύτης ἐν τῷ Ἐγχειριδίῳ E Μένανδρος.

βλαστάνουσαν. Horat. lib. IV. Oda 4. *Non hydra secto corpore firmior Vinci dolentem crevit in Herculem.* Nota in vulgus fabula in duodecim Herculis laboribus ex Diodoro, et Pausania in Corinthiacis, qui unum tantum caput agnoscit, Suidas novem, uti et Zenobius, Alcæus quinquaginta, Simonides nonaginta, Diodorus centum. Vide Servium in VI. Æneid. ad illud : *ac bellua Lernæ.* SCHOTT. Vide Schol. Plat. p. 159.

[z] Ἡ δὲ Ὕδρα] Vid. Apollodor. II. 4, 2.

[a] ἐπέταξεν] ἔταξεν H.

[b] ἀναφυομένας] τὰς ἀναφυομένας κεφαλὰς P. et nisi fallor H.

[c] Ὑγιέστερος κρότωνος] *Croton ricinum* est Hermolao Barbaro, Gazæ vero *redivum.* Suidas rursum eadem. Aliter de Crotoniatarum salubritate Strabo lib. VI. [p. 378=403.] quem vide, et hîc Chiliastem Batavum. SCHOTT.

[d] τούτου] ταύτης Meinekius ad Menand. p. 107. Nescio an κρότωνος habendum pro antecedente.

[e] Ὑπὲρ ὄνου σκιᾶς] Fabulam Plutarchus aliter paulo recitat in Demosthene, et iisdem, quibus Zenobius, verbis Aristophanis interpres in Vespis [191.] Suidas

Λέγουσι δὲ ὅτι Δημοσθένης ὁ ῥήτωρ ἀπολογούμενος ὑπέρ τινος A
κινδυνεύοντος, οὐκ ἀνεχομένων τῶν δικαστῶν, εἶπεν· Ἀκούσατε, ὦ
ἄνδρες, διηγήματος τερπνοῦ· Νεανίσκος ποτὲ ὄνον ἐμισθώσατο
Ἀθήνηθεν Μεγάραδε· μεσημβρίας δὲ καταλαβούσης, καταλύσας
τὸν γόμον, [f]ὑπῆλθε τὴν σκιὰν τοῦ ὄνου. Ἐκβαλλόμενος δὲ ὑπὸ
τοῦ ὀνηλάτου, πρὸς βίαν διεφέρετο, μεμισθωκέναι καὶ τὴν σκιὰν B
λέγων· ἀντιλέγοντος δὲ τοῦ [g]ὀνηλάτου, καὶ φάσκοντος τὸν ὄνον
μεμισθωκέναι, εἰς δικαστήριον εἰσῆλθον ἀμφότεροι. Εἰπὼν δὲ
ταῦτα ὁ Δημοσθένης κατέβαινεν ἐκ τοῦ βήματος. Ἀξιούντων δὲ
τῶν δικαστῶν τῆς δίκης τὸ τέλος μαθεῖν, εἶπεν ἀναβὰς πάλιν ἐπὶ
τοῦ βήματος· Ὑπὲρ μὲν ὄνου σκιᾶς ἀκούειν, ὦ ἄνδρες, ἐπιθυ- C
μεῖτε· ἀνθρώπου δὲ κινδυνεύοντος ὑπὲρ ψυχῆς οὐδὲ τῆς φωνῆς
ἀνέχεσθε;

Ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι Ἀθήνηθεν εἰς Δελφοὺς τὸν ὄνον ἐμισ-
θώσατο. Ὅθεν, φασὶ, καὶ αὐτὸς ὁ Δημοσθένης περὶ τῆς ἐν
Δελφοῖς σκιᾶς φησὶ, καὶ ὁ Πλάτων δὲ, καὶ ἄλλοι πολλοί. Καὶ D
Ἀρχίππῳ δὲ κωμῳδία γέγονεν, Ὄνου σκιά. Τάττεται δὲ ἐπὶ
τῶν περὶ μηδενὸς χρησίμου φιλοτιμουμένων.

29 [h]Ὑπὲρ τὰ Καλλικράτους: Κλέαρχος φησὶν, ὅτι Καλλι-
κράτης τις ἐγένετο ἐν Καρύστῳ πλουσιώτατος. Εἴ ποτε οὖν ἐθαύ-
μαζόν τινα οἱ Καρύστιοι ἐπὶ πλούτῳ ὑπερβολικῷ, ἔλεγον, Ὑπὲρ E
τὰ Καλλικράτους. Ἀριστοτέλης δὲ φησὶν ἐν τῇ Ἀθηναίων
πολιτείᾳ, Καλλικράτην τινὰ πρῶτον τῶν [i]δικαστῶν τοὺς μισθοὺς
εἰς ὑπερβολὴν αὐξῆσαι· ὅθεν καὶ τὴν παροιμίαν εἰρῆσθαι.

Sophoclem citat in Cedalione, et Aristophanem in Dædalo, Aristotelem item ἐν διδασκαλίαις, qui et illam fortasse Archippi comœdiæ ἐπιγραφὴν laudarit. Platonis vero locus in Phædro sic habet [p. 260 C.] Μὴ περὶ ὄνου σκιᾶς ὡς ἵππου, τὸν ἔπαινον ποιούμενος, ἀλλὰ περὶ κακοῦ, ὡς ἀγαθοῦ. Adhibent præterea adagium Lucianus in Sectis [c. 71.] Procopius in Epistola quadam, et Origenes libro III. contra Celsum initio. Apuleius non a Demosthene, sed ex se natam fabulam jocatur. Non dissimile illud: *Grammatici certant de lana sæpe caprina.* Nunc Vaticani accipite codicis scripturam: sic enim ibi: ὑπῆλθεν εἰς τὴν σκιὰν, pro ἀπῆλθε, et μεμισθῶσθαι, non μεμισθωκέναι. Mox, ἐπὶ τὸ βῆμα, et, ὦ δικασταὶ ἐπιθυμεῖται. SCHOTT.

[f] ἀπῆλθε εἰς] ὑπῆλθε P.

[g] ὀνηλάτου] τοῦ ὀνηλάτου P. H.

[h] Ὑπὲρ τὰ Καλλικράτους] Desumtum et hoc e Zenobio a Suida. SCHOTT.

[i] δικαστῶν] τῶν δικ. P. H.

30 [k] ὙΠΕΡΒΕΡΕΤΑΙ͂Α: Ἐπὶ τῶν ὑπερχρονίων εἴρηται. [l]Παρὰ A
γὰρ Μακεδόσιν ὁ τελευταῖος μὴν τοῦ ἐνιαυτοῦ Ὑπερβερεταῖος
ἀνεγράφη.

31 ΦΌΝΟΥ ΠΤΕΡΌΝ: Τὸν διὰ τῶν ὀϊστῶν, πτερόεντα, ἢ ταχύν.
Βέλτιον δὲ ἀκούειν περιφραστικῶς τὸν φόνον.

32 [m]ΦΡΟΥΡΕΙ͂Ν Ἢ ΠΛΟΥΤΕΙ͂Ν: Ἐπὶ τῶν ἀναλισκόντων ἐκ τῶν B
ἀλλοτρίων ἡ παροιμία εἴρηται. Ἀθηναῖοι γὰρ φρουραῖς διαλα-
βόντες τοὺς νησιώτας, μισθοὺς ἔταξαν μεγάλους τοῖς φυλάτ-
τουσιν ὑπ' αὐτῶν χορηγεῖσθαι τῶν νησιωτῶν.

33 [n]ΦΡΟΥΡΗ͂ΣΑΙ ἘΝ ΝΑΥΠΆΚΤΩΙ: Φιλίππου Ναύπακτον ἑλόντος
Ἀχαιοὶ τοὺς φρούρους [o]ἀπέσφαξαν, καὶ Παυσανίαν τὸν ἄρχοντα C
τῆς φρουρᾶς ἀπέκτειναν, ὡς φησὶ Θεόπομπος.

34 ΦΙΛΊΠΠΟΥ ἈΛΕΚΤΡΥΏΝ: Αὕτη τάττεται ἐπὶ τῶν ἐν μικροῖς
κατορθώμασιν ἀλαζονευομένων. Ἀλεκτρυὼν γάρ τις ἐγένετο Φι-
λίππου στρατηγὸς, ὃν ἀπέκτεινεν, ὡς φασὶ, Χάρης ὁ Ἀθηναῖος.
Μέμνηται δὲ αὐτοῦ [oo]Ἡρακλείδης ὁ κωμικὸς, καὶ Ἀντιφάνης. D

35 [p]ΦΩΚΑΈΩΝ ἈΡΆ: Οἱ Φωκαεῖς ποτὲ τῆς αὐτῶν ἐκπεσόντες

[k] Ὑπερβερεταῖα] Eadem rursus Suidas, sollenne illud suum servans, nisi quod Octobrem mensem non Decembrem sic nominatum tradat, ut et Canon Apostol. 38. Hîc autem Ὑπερβερεταῖος προσαγορεύεται in Vatic. legi, pro ἀνεγράφη. SCHOTT.

[l] Παρὰ] περὶ P. mox ἐνιαυτοῦ om. H. cum lacuna.

[m] Φρουρεῖν ἢ] Eadem mente Suidas. Erasmus tamen quasi insulanorum sint opera usi Athenienses in præsidiis, hæc reddidit, eumque secutus religiose Cognatus. SCHOTT.

[n] Φρουρῆσαι] φρουρήσαιο P. φρουρήσεις Suid.

[o] ἀπέσφαξαν] Turbat hîc lectio, et ab historiæ discedit fide. Deesse enim videtur φρουροὺς *præsidiarios*, post ἀπέσφαξαν. Sic enim fere Suidas, et Apostolius, ex Achivorum sententia Philippum præsidia jugulasse. Altera quoque Erasmi hîc ῥαθυμία est. Constat namque Philippum ipsum a Pausania interfectum. SCHOTT. τοὺς φρούρους addidi cum P. Est lacuna in H. F.

[oo] Ἡρακλείδης] Vid. Athenæus XII. p. 532 E.

[p] Φωκαέων] Refert et Strabo lib. IX. [ ] post Herodotum, qu in Clione [165.] narrat, validis se imprecationibus devinxisse, projecta in mare massa ferrea, non prius se domum reversuros, quam illa e fundo exstiterit, quod ἀδύνατον videbatur. Horatius quoque diserte eadem Od. XVI. Epod. commemorat, et ibidem interpretes, Lambinus, Torrentius, et alii. Profecti vero in Galliam, Massiliam coloniam deduxerunt, teste ex Aristotele Athenæo lib. XIII. et Isocrate in Archidamo. Diversi, ne quis erret, ab his *Pho-*

ἐπηράσαντο μηδέποτε κατελθεῖν εἰς αὐτήν. Μέμνηται ταύτης A
Ἡρόδοτος ἐν τῇ πρώτῃ.

36 [q]Φασηλιτῶν θῦμα: Ἐπὶ τῶν εὐτελῶν καὶ ἀναίμων λέγεται.
Φασὶ γὰρ τοὺς Φασηλίτας [r]ταρίχους τοῖς θεοῖς θύειν.

37 [s]Φώκου ἔρανος: Αὕτη λέγεται κατὰ τῶν εὐωχίας συναγόν-
των ἐπὶ τῷ ἑαυτῶν κακῷ. Φῶκος γάρ τις θυγατέρα ἔχων [t]ἐπί- B
γαμον, πολλῶν αὐτὴν μνηστευομένων, ἐράνους συνῆγε, καὶ ἑστιῶν
τοὺς μνηστῆρας, ἀνεβάλλετο τὸν γάμον. Ὀργισθέντες οὖν ἐκεῖ-
νοι, ἐν τῷ συμποσίῳ ἀπέκτειναν τὸν Φῶκον.

38 [u]Χαλεπὰ τὰ καλά: Παροιμία, ἧς μέμνηται καὶ Πλάτων.
Ἐλέχθη δὲ ἐντεῦθεν· Περίανδρον τὸν Κορίνθιον κατ' [x]ἀρχὰς μὲν C
εἶναι δημοτικὸν, ὕστερον δὲ τὴν προαίρεσιν μεταβαλεῖν, καὶ τυ-
ραννικὸν ἀπὸ δημοτικοῦ γενέσθαι· καὶ ταῦτα Πιττακὸν πυθόμενον

cæis aut *Phocæensibus* sunt *Phocici* ac *Phocenses*, de quibus singulari libro Pausanias, indeque alterum ductum. Rectius vero hîc Vatic. membranæ legunt: Οἱ Φωκαεῖς ποτὲ τῆς ἑαυτῶν γῆς ἐκπισάντες, &c. SCHOTT.

[q] Φασηλιτῶν] Suidas eadem, nisi quod e Callimacho Nomimis Barbaricis salsamenta Calabro, nescio cui, offerre solitos Phaselitas ait, quem Erasmus *Caprodeum* nominat, nisi si mendosus utrimque codex est. In Vatic. enim ita scriptum est: Φασηλίτας γὰρ τάριχον τῷ Καλαβρῷ θύειν. Ἄφενε τῶν Φασηλιτῶν ὦ γύναι τρεῖς χοίνικας. SCHOTT. Ultima sunt Aristoph. Pac. 1144. ubi φασήλων.

[r] ταρίχους] τάριχος A. τάριχον Phot. Suid.

[s] Φώκου] Eadem iterum Suidas. Plutarchus in ἐρωτικοῖς [p. 774 D.] rem aliter paulo narrat. De triplici autem conviviorum genere Eustathius ad Homeri Odyss. α'. et λ'. Ἠ γάμῳ, ἠ ἐράνῳ, ἠ εἰλαπίνη τεθαλυίῃ. Eustathius, ἔρανος λέγεται τὸ ἐκ συμβολῆς γινόμενον δεῖπνον. *Symbolum* Latini reddiderunt, vel potius *symbolam*, ut in Plauto et Terentio doctiss. Turnebus legendum censuit. Sed hîc γάμον potius quam ἔρανον dixisse oportuit, pro nuptiali convivio, nisi si symbolis collatis ac fraudatis Phocus procos circumscripsit, ac veluti corvos delusit hiantes. SCHOTT.

[t] ἐπὶ γάμου] ἐπὶ γάμον H. ἐπίγαμον Diogenian. VIII. 66. Mox αὐτὴν om. H.

[u] Χαλεπὰ] Plato frequenter hoc utitur lib. IV. [p. 435 C.] VI. [p. 497 D.] et VII. Politicorum, initio item Cratyli [p. 384 A.] et in Hippia majore extremo [p. 304 E.] Plutarchus περὶ παίδων ἀγωγῆς [p. 6 C.] Lucianus, et alii. De aspera calle virtutis Hesiodus in ἔργοις, quem locum ad verbum ut ediscat Leptæ suadet M. Tullius lib. VI. ad Fam. Epist. 18. Codex autem Vaticanus brevius: Τὸ χαλεπὸν ἀκούουσιν ἐπὶ τοῦ ἀδυνάτου· ἀδύνατον οὖν εἶναι ἐφ' ἅπαντα ἀγαθόν. Cetera desiderantur. SCHOTT. Schol. Platon. p. 14. et 135.

[x] ἀρχὰς μὲν] μὲν om. H.

τὸν Μιτυληναῖον, καὶ δείσαντα περὶ [y] τῆς αὐτῆς γνώμης, φυγεῖν A τότε τυραννοῦντα Μιτυληναίων. Ἀλλὰ πυνθανομένων δι' ἣν αἰτίαν ἀφίστατο τῆς ἐξουσίας, εἰπεῖν τὸν Πιττακὸν,

Ὡς ἄρα χαλεπὸν ἐσθλὸν ἔμμεναι·

νομίσαντα διὰ τὰ συμβάντα τῷ Περιάνδρῳ δυσχερέστατον εἶναι τηρῆσαι τὴν ἑαυτοῦ γνώμην. Σόλωνα δὲ ταῦτα πυνθανόμενον B εἰπεῖν, Χαλεπὰ τὰ καλά· καὶ ἐντεῦθεν εἰς παροιμίαν ἐλθεῖν. Ἄλλοι δὲ τὸ Χαλεπὸν ἀκούουσιν ἐπὶ τοῦ ἀδυνάτου. Ἀδύνατον οὖν εἶναι ἐφ' ἅπαντα ἀγαθόν.

39 [z] Χαραδραῖος λέων: Ὁ παρὰ ταῖς Χαράδραις, εἰ [a] μὴ τὸν Θεσπιακὸν λέγει, ὃν πρῶτον ἀνεῖλεν Ἡρακλῆς ἐν Θεσπίαις. C Χαράδρα δὲ καλεῖται ὁ τόπος.

40 [c] Χάραξ τὴν ἄμπελον: Παροιμία, ὅταν ὑπὸ τοῦ σώζοντος τὸ σωζόμενον πάθῃ. Ἀναγράφει δὲ αὐτὴν κακῶς Ἀριστοφάνης,

Ἐξηπάτησεν ἡ χάραξ τὴν ἄμπελον. D

41 [d] Χαρώνιος θύρα: Μία τοῦ νομοφυλακίου θύρα, δι' ἧς οἱ κατάδικοι τὴν ἐπὶ θανάτου ἐξάγονται.

42 [e] Χαῖρε φίλον φῶς: Γραῦς θέλουσα ἀκολασταίνειν γυμνὴ, ἵνα

[y] τῆς αὐτῆς] ταύτης τῆς H. τῆς ἑαυτοῦ Schol. Platon.

[z] Χαραδραῖος] An a torrente dictus hic leo, quem et *Nemeæum* et *Cleonæum* poëtæ appellant, unum in XII. Herculis laboribus? an a *Charadrio* ave, quam *rupicem* Gaza reddidit, cujus aspectus icterim tollere putatur. Vide adag. χαραδριὸν μιμούμενος, apud Suidam, et Erasm. item χαραδριοῦ βίος apud Junium Hadrianum Cent. 3. adag. 8. SCHOTT.

[a] μὴ ἄρα] ἄρα om. P. H. Uterque mox om. Χαράδραις post Θεσπίαις. Neque habet Suidas.

[c] Χάραξ quid, Phrynichus, Suidas, Etymologus, Eustathius in Homerum, et interpres Aristoph. [Vesp. 1282.] Cur autem male dicat a comico ἀναγράφειν proverbium, non video, nisi, ut suspicor, mendo non vacat locus, aut καλῶς rescribendum. Adagium vero Thomas Magister in Lexico interpretatur: Ἡ χάραξ ἐπὶ ἀμπέλου, ὡς παροιμία. Ἡ χάραξ τὴν ἄμπελον ἐλυμήνατο, ἐπὶ τῶν καθ' ἑαυτῶν εἰσαγόντων βοηθούς. SCHOTT.

[d] Χαρώνιος] Habet Hesychius, Pollux, ac Suidas. Nota de Charonte inferorum portitore fabula. Vatic. autem præfert Χαρώνειος θύρα, et pro ἐξάγονται, ἐξήγοντο ibi legas. SCHOTT.

[e] Χαῖρε] Plutarchus lib. VII. Sympos. [p. 705 C.] aliter narrat, et in ebrii ore collocat. Idemque alibi φῶς ἀγαθὸν dici a Græcis solitum boni ominis gratia, cum lumen vesperi inferretur: quod et Varro tradit, unde etiam *Mane* derivat, quod *Manum, bonum* sit. SCHOTT.

μὴ τὴν ῥάκωσιν τοῦ σώματος ἐλέγξῃ, τὸν λύχνον ἀποσβέσασα A
εἶπε, Χαῖρε φίλον φῶς.

43 [f]Χρήματ' ἀνήρ: Αὕτη ἀποφθεγματικὴ ἐστὶν, ὡς τὰ παραγγέλματα τῶν ἑπτὰ σοφῶν. Μέμνηται αὐτῆς Πίνδαρος. Ἀλκαῖος δὲ ὁ ποιητὴς ὑπὸ Ἀριστοδήμου τοῦ Λακεδαιμονίου εἰρῆσθαι ταύτην φησίν. B

44 Χειροβρῶτι δεσμῷ: Τοῖς [g]πυκτικοῖς ἱμᾶσι. Διὰ τὸ τὰς σάρκας διακόπτειν καὶ ἀναλίσκειν. Βέλτιον δὲ τὸν [h]δεσμὸν ἀκούειν, τὸν ἀποβιβρώσκοντα τὼ χεῖρε. Ἐδεήθη γὰρ ἔν τινι πετραίῳ Στησίχορος εὐναρχεῖν τῶν ἐπὶ [i]Πελίαν ἄθλων.

45 [k]Χθόνια λουτρά: Τὰ τοῖς νεκροῖς ἐπιφερόμενα. Ἐκομίζετο γὰρ ἐπὶ τοὺς τάφους λουτρά. C

46 [l]Χειρώνειον ἕλκος: Τὸ ἀπὸ πολλῆς στάσεως ἐν τοῖς ποσὶ

[f] Χρήματ'] Apophthegma hoc Thaleti tribuit Laërtius, Aristodemo ut hîc Zenobius, Pindari Scholiastes, sed Chrysippi, non Alcæi auctoritate, ad illa in Isthmiacis, Oda 2. Νῦν δ' ἐφίητι τὠργείου φυλάξαι Ῥῆμα, τῆς ἀληθείας ἄγχιστα βαῖνον, Χρήματα, χρήματ' ἀνήρ. Huc illud Flacci pertinet, Pindari æmuli: *Nil satis est, inquit, qui tanti quantum habeas, sis.* Nec illud ejusdem abludit: *quærenda pecunia primum, Virtus post nummos.* SCHOTT.

[g] ποκτικοῖς εἵμασι] Mendosus nimis hic locus et truncatus, a quo idcirco plerique manus abstinuerunt, forte quod depositum existimarent. Erasmus, ne nihil dicere videretur, *Ponticarum vestium* nescio quas manicas excogitavit, ut Ποντικοῖς legisse credas, pro vulgato illo ποκτικοῖς. Joannes Hartungus κοπτικοῖς, pro *scindentibus vinculis*, id est arctis, tentabat Decuria prima, cap. 2. Locorum, itaque Gilb. Cognatus edidit. Paulus vero Leopardus tertio pedatu longe felicius ex Hesychio, et Varino, πυκτικοῖς ἱμᾶσιν pro *pugilum cæstibus* lib. V. Miscellan. cap. 20. quomodo et in Vaticanis scriptum membranis invenimus. Sequentia haud scio huc pertineant, an assuta sint. Suidas nihil hîc opis attulit, nisi quod χειροβρῶτα δεσμὸν ait esse ὁ ἀποβρώσκων τὼ χεῖρε. SCHOTT. πυκτικοῖς ἱμᾶσι A. cum Hesychio.

[h] δεσμὸν] δὲ τὸν δεσμὸν A.

[i] Πελίαν] Πελία H. Postrema saltim ingeniose corrigit Schneidewinus ad Ibyci fragm. p. 169. ὡς Στησίχορος ἐν ἀρχῇ τῶν ἐπὶ Πελίᾳ ἄθλων.

[k] Χθόνια] Tale aquæ lavacrum mortuis allatum *arferial* nominabant, auctore Festo Pompeio, ac Glossario vetere: quod observavit, ne describere cogar, ex Hesychio, Valerio Harpocratione, ac Suida, Io. Meursius De Funeribus Rom. cap. 14. et Ioan. Kirchmannus lib. IV. cap. 4. SCHOTT.

[l] Χειρώνειον] Paulus Æginieta, et Eustathius ejusmodi ulcera nominant, ut Chirone medicinæ peritissimo indigentia. Galenus περὶ θεραπευτικῶν μεθόδου inde dicta ait, quod talia primus ulcera Chi-

γινόμενον τραῦμα, καὶ διηνεκῶς ἰχῶρας ἐκκρίνον. [m]Τοξευθεὶς A
γὰρ ὑπὸ Ἡρακλέους ὁ Χείρων, μάχην πρὸς Κενταύρους ἐνστησα-
μένου, ἀνίατον ἔσχεν ἕλκος περὶ τὸν πόδα· δι' οὗ καὶ ἀπέθανεν.
Ὅθεν ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἀνιάτων προήχθη τραυμάτων.

47 Χρυσὸς ὁ Κολοφώνιος: Μέμνηται ταύτης Ἀριστοφάνης ἐν
[n]Κωκάλῳ. Εἴρηται δὲ, παρ' ὅσον οἱ Κολοφώνιοι τὸν κάλλιστον B
χρυσὸν ἐργάζεσθαι νομίζονται. Καὶ Ἡρόδοτος δὲ Κολοφώνιον
καλεῖ τὸν ἄριστον χρυσόν.

48 [o]Χαμαὶ ἀντλεῖς, πλίνθον πλύνεις, φακὸν κόπτεις:
Αὗται πᾶσαι ἐπὶ τῶν τοῖς ἀδυνάτοις ἐπιχειρούντων εἴρηνται.

49 Ψώρα Ἡράκλειος: Ἡ τῶν Ἡρακλείων λουτρῶν δεομένη C
πρὸς θεραπείαν. Ἡ γὰρ Ἀθηνᾶ τῷ Ἡρακλεῖ ἀνῆκε πολλαχοῦ
θερμὰ λουτρὰ πρὸς ἀνάπαυλαν τῶν πόνων, ὡς φησὶ καὶ [p]Πίνδαρος
ὁ ποιητὴς ἐν τοῖς περὶ Ἡρακλέους.

50 Ὥσπερ Χαλκιδικὴ τέτοκεν ἡμῖν γυνή: Ταύτης Πολύ-
ζηλος μέμνηται ἐν Μουσῶν γοναῖς, ἐπί τινος πολλὰς θυγατέρας D
ἀπογεννώσης· ἐπειδὴ Χαλκίδα τῆς Εὐβοίας πόλιν [q]φασὶ ποτὲ
[r]ἀνθῆσαι δόρασί τε καὶ πλήθει τετρώρων ἁρμάτων. Οἱ δὲ φασὶν
οὐ τὴν πόλιν, ἀλλὰ τὴν ἡρωΐδα [s]Χαλκίδα εἰρῆσθαι. Κομβὴν γὰρ
φασὶ, τὴν ἐπικληθεῖσαν Χαλκίδα, ἐπειδὴ ὅπλα χαλκᾶ ἐποιήσατο,
πρώτην συνοικήσασαν ἀνδρὶ ἑκατὸν παίδων γενέσθαι μητέρα, ὡς E
ἱστοροῦσιν οἱ τὰ Εὐβοϊκὰ συγγράψαντες, καὶ Ἄριστος ὁ Σαλα-
μίνιος.

ron curarit. Diodorus vero Siculus de hoc vulnere aliter lib. IV. Bibliothecæ. Herculis telum unum in pedem Chironis decidisse refert, itaque Chironem interfecisse. In Virgilianis Catalectis legitur: *Vivit pectore sub dolente vulnus Quod Chironia nec manus levaret.* SCHOTT.

[m] Τοξευθὲν] τοξευθεὶς P.

[n] Κωκάλῳ] Fr. 131.

[o] χαμαὶ] Theocritus in Charitibus: Καὶ ὕδατι νίζειν θολερὰν ἰοειδεῖ πλίνθον. Terentius in Phorm. *Loquarne? incendam. Taceam? instigem. Purgem me? laterem lavem.* SCHOTT.

[p] Πίνδαρος] Πείσανδρος Ruhnkenius apud Heynium Excurs. I. ad Virg. Æn. II. coll. Schol. Aristoph. Nub. 1047.

[q] φασὶ ποτὲ ἐν θησαιδόρασι] Rectius forte Vaticanæ membranæ: φασὶ ποτὲ ἀνθῆσαι φορᾷ καὶ πλήθει. SCHOTT.

[r] ἐνθῆσαι] ἀνθῆσαι A. cum Vat. Hoc vel εὐθηνῆσαι Valckenærius. εὐθηνῆσαι item manus ignota in marg. ed. Ald. in Bibl. Bodl.

[s] Χαλκίδα] καλχίδα P. καλκίδα F.

51 ᾿ΩΣ ΟΥ̓Χ ὙΠΑ΄ΡΧΩΝ, ἈΛΛᾺ ΤΙΜΩΡΟΎΜΕΝΟΣ: *Ταύτης μέμνηται* A *Μένανδρος ἐν* [t] *Ὀλυνθίᾳ.*

52 ᾿ΩΣ ΤῊΝ ἘΝ ἌΡΓΕΙ ἈΣΠΊΔΑ ΚΑΘΕΛῺΝ [u] ΣΕΜΝΎΝΕΤΑΙ: *Οἱ μὲν ἱερὰν φασὶν εἶναι ἐν Ἄργει ἀσπίδα* [x] *καθηλουμένην ὀχυρὰν καὶ δυσκαθαίρετον. Οἱ δὲ λόχον φασὶν εἶναι ἐν Ἄργει τῶν πάνυ ἀκμαζόντων νεανίσκων, ὃν Ἀσπίδα καλεῖσθαι.* B

[t] Ὀλυνθίᾳ] Pro *Olynthia*, quam Menandri agnoscit nemo, vereor ne Περινθίᾳ reponandum. Citat Suidas e Thersita Chæremonis. Recte Cicero Tusc. V. *Accipere quam facere præstat injuriam.* Quod dictum Phocioni Plutarch. tribuit; et Ælian. lib. II. ποικίλ. ἱστορ. cap. 16. Vaticanus autem codex ἐχυρὰν καὶ δυσκαθαίρετον præfert; expungendumque censeo λόγον, λόχον reponendo, ejusdem libri auctoritate. SCHOTT.

[u] σεμνύνεται] σεμνήνεσθαι H. qui mox ἱερά.

[x] καθελουμένην] καθηλουμένην Meursius, καλουμένην A.

INDEX PROVERBIORUM,

NECNON

VOCABULORUM NOTATU DIGNIORUM.

N. B. B *significat Proverbia e cod. Bodleiano*, C *Proverbia e cod. Coislin.* D *Diogenianum*, Z *Zenobium*, Plut. *Plutarchi Proverb. edit. Wyttenbach.* Hes. *Hesychium ed. J. Alberti*, S *Suidam*, Ph. *Photium.*

Αἱ Χάριτες γυμναὶ B 64. Z 1, 36. D 1, 34.
Ἄκαιρος εὔνοια οὐδὲν ἔχθρας διαφέρει B 80. Z 1, 50. D 1, 48.
Ἀκάνθιος κύων B 42.
Ἀκάνθιος τέττιξ B 81. Z 1, 51. D 1, 49. S.
Ἀκαρπότερος ἀγρίππου B 193. Z 1, 60. D 2, 63. S.
Ἀκαρπότερος Ἀδώνιδος κήπων Z 1, 76.
Ἀκεσίας ἰάσατο B 82. Z 1, 52. D 2, 3. S. Plut. 98.
Ἀκεσέως (Ἀκεσαίου) καὶ Ἑλικῶνος ἔργα Z 1, 56. D 2, 7. B 86.
Ἀκεσσαίου σελήνη D 1, 57. 6, 30. Ph. 585.
Ἀκέφαλος μῦθος B 89. Z 1, 59. D 2, 9. S.
Ἀκίνητα κινεῖν B 85. C 5. D 2, 6. S. Z 1, 55.
Ἄκις ποταμὸς D 2, 74.
Ἀκκίζεσθαι D 2, 4. Z 1, 53. B 83.
Ἀκκιζόμενος Σκύθης τὸν ὄνον S.
Ἀκκὼ B 83. Z 1, 53. D 2, 4. S. Plut. 65.
Ἀκλητὶ κωμάζουσιν εἰς φίλων φίλοι B 43. Z 2, 46. D 1, 60. S.
Ἄκλητος ὁ θεὸς καὶ καλούμενος πάρεσται S.
Ἀκόλῳ τὰ χείλη οὐ σύκῳ βῦσαι S. (Ἀκόλλητα—βύσεις) B 186.
Ἀκόνην σιτίζεις B 88. Z 1, 58. D 2, 8. 6, 31.
Ἀ Κορινθία (Ἀκροκορινθία) ἔοικας χοιροπωλήσειν B 195. C 6. Plut. 92. S.
Ἄκουε δὴ κακοῦ λόγου B 185.
Ἄκουε τὰ ἀπὸ καρδίας B 184. D 2, 59.
Ἄκουε τοῦ τὰ τέσσαρα ὦτα ἔχοντος B 84. C 7. Z 1, 54. D 2, 5.
Ἀκραίᾳ Ἥρᾳ Z 1, 27.
ἀκρὶς δυσκίνητος B 202.
Ἀκροθίνια Πυγμαίων κ. τ. λ. S.
Ἄκρον λάβε καὶ μέσον ἕξεις B 87. 207. C 2. Z 1, 57. S.
Ἄκρῳ ἅψασθαι τῷ δακτύλῳ B 90. Z 1, 61. D 2, 10.
Ἄκων μὲν ὡς Ζεὺς εἶδεν D 2, 82.
Ἅλα καὶ κύαμον B 27. Z 1, 25. D 1, 50.
Ἅλας ἄγων καθεύδεις B. 25. Z 1, 23. D 1, 21. S.
Ἅλας καὶ τράπεζαν μὴ παραβαίνειν B 91. C 3. Z 1, 62. D 2, 11.
Ἅλασιν ὕει S.
Ἀλεκτρύονός μ' ἔφασκε κοιλίαν ἔχειν S.
Ἀλεκτρυόνων μέμφεσθαι κοιλίαν B 96. Z 1, 68.
Ἄλευ' ἀπὸ μείζονος ἀνδρὸς B 179. C 8. D 2, 56. S.
Ἀληθέστερα τῶν ἐπὶ Σάγρᾳ B 148. Z 2, 17. S.
Ἀλήλεσμένον βίον B 22. 259. Z 1, 21. D 1, 17. Plut. 108. C 9. S.
ἀλήτης Z 3, 22.
Ἁλιεὺς πληγεὶς νοῦν οἴσει B 147. Z 2, 14. D 2, 31. S.
Ἅλις δὲ δρυόχων B 191.
Ἅλις δρυὸς B 45. Z 2, 40. D 1, 62. S. Hes. 235. Marcell. præf. p. xxiii.
Ἀλκυονίδες ἡμέραι S. Hes. 238.
Ἀλλὰ γὰρ ἀθυμοῦντες ἄνδρες B 187. S.
Ἄλλα δ' ἀλλαχοῦ καλὰ S.
Ἄλλα μαρτυρεῖ τρία καὶ ἄλλα λήψει τρία B 180. C 4.
Ἄλλα μὲν ὁ Λεύκωνος ὄνος, ἄλλα δὲ Λεύκων φέρει B 102. C 20. Z 1, 74. D 2, 21.
Ἀλλ' ἀντέπνευσε S.
Ἀλλ' ἅπαν γένοιτ' ἂν S.
Ἀλλ' εἰ λύκος καλεῖ τὰς αἶγας μολὼν B 189.
Ἀλλ' ἕπου χώρας τρόποις S.
Ἄλλη τορέλλη B 182. D 2, 58.
Ἄλλην δρῦν βαλάνιζε B 23. Z 2, 41. D 1, 19. S.
Ἄλλην μὲν ἐξηντλοῦμεν ἡ δ' ἐπεισρέει B 103. Z 1, 75. D 2, 22. S.
Ἄλλο γένος κώπης B 181. D 2, 57.
Ἄλλο γλαὺξ, ἄλλο κορώνη φθέγγεται B 97. C 11. Z 1, 69. D 2, 16. S.
Ἄλλοι κάμον, ἄλλοι ὤναντο B 93. Z 1, 65. D 2, 13. S.
Ἄλλοι μὲν σπείρουσιν, ἄλλοι δὲ ἀμήσουσι C 13. D 2, 62.
Ἄλλοισι μὲν γλῶττα, ἄλλοις δὲ γόμφιοι B 101. Z 1, 73. D 2, 20. S.
Ἄλλος βίος, ἄλλη δίαιτα B 24. Z 1, 22. D 1, 20. S.
Ἄλλος ἔχθρος πολέμιος, καὶ ἄλλη γυνὴ ἡ πολεμία C 14.
Ἄλλος οὗτος Ἡρακλῆς B 46. D 1, 63. S. Hes. 243.
Ἄλλος που χώρας τρόπος B 190. v. Ἀλλ' ἕπου.
Ἄλλοτε δ' ἀλλοῖον τελέθειν καὶ χώρᾳ ἕπεσθαι B 26. C 18. Z 1, 24. D 1, 23.
Ἄλλοτε μητρυιὴ πέλει ἡμέρη, ἄλλοτε μήτηρ D 2, 76. S.
Ἀλλότρια βάλλειν B 183. C 19. D 2, 60. S.
Ἀλλότριον ἀμᾷς θέρος C 10. D 2, 75. S.
Ἀλλ' οὐδὲν δεῖ παρὰ τὸν βωμόν σε βουλεύειν

3 F 2

INDEX NOMINUM.

CORRIGENDA ET ADDENDA.

B 15. Vid. Hesych. p. 70.
B 35. Vid. Hesych. p. 92.
B 37. εὐωχεῖσθαι] Hesych. p. 169. ὀρχήσασθαι.
B 56. Κρὴς] Aperte l. ἥρως. Sed diserte cum B concordat A.
B 78. Vid. Strabo VIII. p. 376. Hesych. v. Αἰγίναια et v. Αἰγυπτία ἐμπολή. H. Steph. Append. T. L. G. p. 301.
B 106. [ΑΡΓΟΣ ΓΩΝΙΑ] L. ['ΑΜΕΛΟΥΣ ΓΩΝΙΑ]
B 169. 'Οιδιπόδι] L. Οἰδίποδι.
B 195 'ΑΚΡΟΚΟΡΙΝΘΙΑ] L. 'Α ΚΟΡΙΝΘΙΑ.
B 237. Vid. Etymol. M. p. 201.
B 242. ΒΑΤΑ] Βάστα Hesych.
B 250. βιὸν] L. βίον.
B 377. Αἰγὶς λέγεται] Suspicor hæc verba nihil aliud exprimere quam correctionem pravæ lectionis Εἴ τις. Vid. supra n: 177. Scripserat librarius Εἴ τις περὶ πόλιν, tum nescio quis in margine apposuit Αἰγὶς λ^ε, i. e. λεκτέον. Pro ἀναίδην Plutarchus recte ἀνέδην.
B 385. Παραβολὴ] Hesych. p. 1116. παροιμία.
B 404. μύθου] Vid. Æsop. Fab. 94. 102. ed. Fur.
B 425. Vid. Herodot. I. 92.
B 513. τελευταῖος] Leg. τελευταίαν. Nescio an hic locus debeatur Scholiastæ Luciani T. II. p. 698. quem statim apponam: ῎Αγκυρά ἐστιν ἐν τῇ νηῒ τῇ μεγίστῃ (l. τῇ νηῒ μεγίστῃ) ἣν καλοῦσιν ἱεράν. αὕτη δὲ ὅτε μέγας καταλάβοι κίνδυνος τελευταία βάλλεται. Εἶπεν οὖν τοῦτο, ὡς μέλλων τελευταῖον εἰπεῖν ἐπιχειρημάτων τὸ πάντων μέγιστον. Conf. Schol. Aristid. p. 30. ed. Frommel.
p. 60. n. [d]. Diogenianus] Non exstat apud Diogenianum. Voluit forte *Apostolius*, quem vide XIX. 29.
B 581. Vid. Schol. Lucian. T. II. p. 698.
B 585. ἐκτενῶς] ἀτενῶς Suid. p. 543. C.
B 629. Μὴ τεῦ μελαμπ. diserte Hesychius, T. II. p. 597.
B 630. Μητίχιον] Μητιχεῖον MS. Par. ap. Bast. Ep. Crit. p. 158. sed qui Μητίχειον habet in adversariis. Idem mox om. ἐν.
B 646. Rectius Diogenianus Μανίαι—ὅμοιαι. Tum αἱρεταὶ Suidas pro δ' ἀρετῆς.
B 739. Vid. Hesych. T. II. p. 933.
B 745 Σκὶψ] L. Σκνίψ.

B 752. Vid. Schol. Luciani T. II. p. 680.
B 804. Vid. Aristoph. Vesp. 464. Lys. 350.
B 835. ΣΙΚΕΛΙΚΟΣ] L. Σικελός.
ὑπὸ Ἱέρωνα] περὶ Ἱέρωνα Hesych.
B 837. n. [n]. βοτάνης adjeci] Vid. Hemsterhusius ad Aristoph. Plut. p. 320.
B 867. ΜΕΝ ΓΕΓΟΝΑΣ τοίχου] Hesychius T. II. p. 1372. μέν τ' οἴχου.
B 874. Vid. Hesych. T. II. p. 1382.
B 877. Αἰσωπεῖον] L. Αἰσώπειον.
B 896. ΤΑ ΠΟΛΛΑ] ΤΟ ΠΟΛΛΑ ni fallor A.
B 937. Φαλαρίδος] L. Φαλάριδος.
B 938. τὴν πρόσοψιν] τῇ προσόψει Hesych.
B 952. Vid. Schol. Homer. Od. γ'. 171.
C 157. ΤΟΝ] L. ΤΗΝ.
C 198. Γλαῦκες] Γλαῦκε Hes. Suid. Apostol. 8, 69.
C 204. Vid. Erasmus III. 10, 84.
C 220. Vid. Plutarch. Symp. V. 1. p. 674. B. Erasmus I. 1, 10.
C 258. ψυχοπομποὶ] Hesych. ψυχοπομπεῖόν ἐστιν ἐν Μολόττοις.
C 276. Vid. Plutarch. Solon. p. 85. D.
D 2, 83. Vid. Schol. Aristid. p. 227. ed. Fromm.
D 2, 97. τῆς defendit Schæfer. ad Gregor. p. 14.
D 4, 95. Vid. Plutarch. II. p. 752 A.
D 4, 77. Λυσίας] Fr. ξ'. Bekker.
D 5, 20. εἰς τὸν Ἄμυριν] Scil. III. 26.
D 6, 74. Vid. Hesych. v. Σκιαγραφίαν.
D 7, 9. ΟΥΚΕΤ'] L. Οὐκ ἔστ'.
D 8, 18. Vid. not. ad Hesych. v. Νουμήνιος, Kuster. ad Suid. in Ἀτταγᾶς Νουμηνίῳ.
D 8, 74. Vid. Schol. Aristid. p. 354. ed. Fromm.
D 8. 75. Vid. Athen. XIV. p. 616 D.
D 8, 76. Plato Phædr. p. 241 D.
Z 1, 27. Ἀκραίᾳ] Vid. Hesych. in Ἀκρία.
Z 1, 30. Hesych. p. 99.
Z 1, 54. τετράχειρα] Vid. Hesych. in Κυνακίας.
Z 1, 57. n. [x]. *Adde*, Apostol. II. 26. οἰκοῦντες, ἐκπεσόντες αὐτῆς διὰ πόλεμον.
Z 1, 77. n. [t]. Mercurium] *Adde*, v. 46.
Z 1, 79. n. [y]. *Adde*, v. ad Hesych. T. II. p. 440.
Z 1, 93. n. [p]. *Adde*, ἐξικνῆται Diogen. I. 83. ἐφικνεῖται Plutarch. II. p. 190 E. Apostol. XIV. 35.
Z 1, 94. Vid. Hesych. in Πελαργικοὶ νόμοι.
Z 2, 23. σφῆνας] ψῆνας Schæfer. ad Gregor. Dial. Ion. CII. p. 508. εἰς τοὺς ὀλύνθους ὁ ψὴν Valckenær. Herodot. I. 193. Vid. Hesych. in Ἀνηρίναστος.
Z 2, 28. ἐποίει] ἐποίκων Plutarch. pr. 59.
Z 2, 55. [t] ΑΝΑΓΥΡΟΝ] Del. [t], et pon. ante Ἀριστοφάνης in proxima p.
Z 2, 59. ἄλλως] L. ἄλλοις. Vid. Eustath. Il. β'. p. 302=228, ult. Hesych. p. 537. In not. [d] fin. pro 902. l. 900.
Z 2, 84. μαντεύσαιο] μαντεύσειας Plutarch. μαντεύσαις B 632.
Z 3, 14, n. [t]. *Adde*, v. Thucyd. II. 29.
Z 3, 51. v. Schol. Aristid. p. 82. ed. Fromm.
Z 3, 62. Vid. Brodæus et Elmsleius ad Eurip. Heracl. 110.
Z 3, 63. Vid. Etymol. M. p. 344, 37. ib. ad n. [n]. Apollonius Rhodius] Non invenio apud Apollonium. Hausit forte Schottus ex H. Stephani Indice ubi legimus, "Ἔνολμος ὁ dicitur esse divinus vates apud Apoll." vel ex Constantino, qui paullo plenius, "Ἔνολμος divinus vates, Apollon."